Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Roman-Journal.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Udgivet og forlagt af L. Jordan, 1847
Fysiske størrelse | Physical extent: 379 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57,-13,- 4°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 4°

1 1 57 0 4 000053 1 + Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Roman-Journal.

1847.

Indhold:

Chevalier d'Harmental, af A. Dumas.
Sivard Kruses Bryllup, af Mellin.
Contubernalen.
De to Kamre.
En Lystreise.
Gemytlighed paa Torvet.
Det galante Eventyr.
Ludvig den Trettendes Elskede, af Saintine.

Kjobenhavn.
Udgivet og forlagt af L. Jordan.
Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

5855

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Roman-Journal.

Nr. 1. Tirsdagen den 9 Februar. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

1ste Deel.

I.

Capitain Rougefinette.

Det var i Fasten, den 22de Marts i Aaret 1718, da en ung Herre af et stolt Udseende, omtrent 25 til 26 Aar gammel, som reed paa en smuk spansk Hest, viste sig om Morgenen henimod Klokken otte ved den yderste Ende af Pont neuf, som forer til Quais de l'école. Han sad saa fast og ubevægelig i Sadlen, saa at det saae ud som om selv Kongerigets Poletie-Generallieutenant, Herr Voyer d'Argenson, havde stillet ham der som Skildvagt.

Efter en halv Times Venten, og efter at han med utaalmodige Blikke flere Gange havde raadført sig med Ubret paa Samaritanerkirken, syntes endelig hans indtil nu omkringforstende Øine med Tilfredshed at hvile paa et Individ, som kom fra Dauphine-Pladsen, derpaa dreiede lidt til høire og derpaa nærmede sig ham.

Denne, som paa denne Maade havde den Ære at tiltrække sig den unge Cavaliers Opmærksomhed, var en høi for Mand, som istedet for Parvk bar en sand Skov af sorte med graae isprængte Haar paa Hovedet; han var klædt halv borgerlig, halv militair og paa hans Skuldre viste sig en Epaulet, som i sin Ungdom havde været mørkerød, men nu af Soel og Regn var bleget til Orange. Han var bevæbnet med en lang Kaarde, som uafladelig daskede ham mod den stærke Lænd; hans Hoved var bedækket med en Hat, som en Fjeder og gyldne Tresser fordum havde smykket, og som dens nuværende Herre, formodentlig af Respect for dens fordums Glands, saa ganske bar nedtrykt paa det venstre Øre, at Hatten i denne Stilling kun ved et Underværk af Balance kunde vedligeholdes. I denne Skikkelse, Gang, Holdning, kort i denne Mands hele Væsen, som syntes omtrent at være fem og fyrgetyve Aar gammel, som han nu skred frem midt i Gaden, idet han med den ene Haand strøg sin Snurbart, og med den anden gav een ham imøde kommende Vogn et Tegn til at undvige ham, laae ivrigt saa megen praleriſk Uforskammenhed, at man ved Synet af ham ikke kunde afholde sig fra et uvilkaarligt Smiil.

Den unge Cavolier nærmede sig ham, vienſynlig i den Hensigt at tiltale ham; den Kommende, som, omendskjøndt han aldeles ikke kjendte hiin, standsede sine Skridt foran Samaritanerkirken, satte den ene Fod frem, strøg sit Skjæg med den ene Haand og lagde den anden paa Grebet af sin Kaarde, og afventede saaledes, hvad den, som nærmede sig, harde at meddele ham

Som Manden med den orangefarvede Epaulet havde forudseet, holdt ogsaa virkelig

---

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

Første Deel.

Første Kapitel.

Et Besøg i Klostret.

1.

Forstaden St. Antoine.

Der var megen Støi og stærkt Rore i Forstaden St. Antoine i Paris henimod Begyndelsen af December 1637. Uagtet Regnen faldt strømmevis, talte dog Kjøbmændene og Haandværkerne, der vare beskyttede imod den ved deres Regntage og ved Etagerne over dem, der dengang stode frem over Stueetagen, ivrigt med hinanden fra Dør til Dør eller fra deres Vinduer.

Dagens store Begivenhed var Kongens Gjennemkjørsel, der for to Timer siden, ikke mere skjult under en Kappe eller i en lukket Bærestol, men i en smuk Vogn og med en stærk Eskorte af Musketerer og Laquaier, var draget igjennem Forstaden for at begive sig til Klostret St. Maria-de-la-Visitation, hvor hans sidste Favoritinde, den blide og gode Mademoiselle de la Fayette, for nogle Maaneder siden havde trukket sig tilbage fra Verden.

Der var virkelig i dette Ludvig den Trettendes Besøg Noget, der ikke alene kunde sætte alle en Forstads Tunger i Bevægelse, der af Naturen ere lettie at sætte i Gang ved den ubetydeligste Anledning, men som man, uden Udsigt til at tabe, kunde vædde vilde bringe Stadens ikke mindre virksomme Tunger, og fremfor Alt de fornemme Herrers i Louvre, til at tage Deel i denne almindelige Bevægelse, der maatte fremkalde en lignende i alle Provindserne.

Thi Enhver vidste, — at Mademoiselle de la Fayette var bleven Cardinal Richelieus Fjende, fordi hun ikke vilde bøie sig efter hans Villie og

den unge Rytter sin Hest an foran ham, idet han lagde Haanden paa sin Hat og sagde: „Min Herre, efter Deres Væsen at domme, antager jeg Dem for en Cavalier, skulde jeg have feilet deri?"

„Paa ingen Maade, min Herre, det skulde jeg mene," svarede den paa denne sælsomme Maade Tiltalte, idet han ligeledes førte sin Haand til sin gamle Hat. „Det glæder mig iøvrigt at mit hele Væsen udtaler min Rang, thi naar De vil give mig hvad der tilkommer mig, saa kalder De mig Capitain!"

„Det glæder mig hvilig i Dem at lære at kjende en gammel Militair, min Herr Capitain," svarede den unge Rytter, idet han paany bukkede sig, „det giver mig saameget mere den visse Overbeviisning, at De ikke vil lade en Cavalier være i Forlegenhed"

„Nei, ganske vist, naar forresten denne Cavalier ikke har den Hensigt at gjøre Fordring til min Pung, thi jeg vil med den største Frimodighed tilstaae Dem, at jeg just nylig fortærede min sidste Daler i et Værtshuus."

„Det angaaer slet ikke Deres Pung, Herr Capitain, derimod staaer min ganske til Deres Tjeneste."

„Hvem har jeg den Ære at tale med, og hvad ønsker De af mig?" svarede Manden med Orange-Baandet, øiensynlig meget tilfreds med den unge Rytters indledende Tale.

„Jeg er Baron René de Valef," svarede den Spurgte.

„Tilgiv, Herr Baron," svarede Capitainen, „men jeg troer, under Krigen i Flandern, at have kjendt en Familie af dette Navn."

„Ganske rigtigt, min Herre, det var min, jeg nedstammer oprindelig fra Lüttich. Erfar nu, at een af mine Venner, Chevalier Raoul d'Harmental, tillige med mig, er sidste Nat bleven indviklet i en Strid, som nu i denne Morgen skal udjævnes ved en Tvekamp; vore Modstandere vare tre, vi vare kun vi to. Jeg begav mig derfor i Morges til Marquis de Gace og til Greve de Surges, men Begge havde desværre ikke været hjemme inat. Men da det nu ikke lader sig opsætte, tilmed da jeg om tre Timer maa afreise til Spanien, og vi mangle den tredie Mand, saa har jeg stillet mig her paa Pont neuf, i den Hensigt, at ansøge den første Cavalier, der viste sig for mig, om denne Riddertjeneste. De kom og jeg henvendte mig til Dem."

„Og det har De gjort Ret i, paa min Ære! Slaae til, Baron, jeg er Deres Mand. Til hvad Tid skal Duellen finde Sted?"

„Klokken halv ni denne Morgen."

„Og hvor skal Sagen gaae for sig?"

„Ved Maillat Porten."

„For Djævelen, saa har vi ingen Tid at give bort! Men De er til Hest, jeg er til Fods, hvorledes vil det arrangeres?"

„Der gives et Middel, Capitain!"

„Hvilket?"

„De maa vise mig den Ære at sidde op bag mig."

„Med Fornøielse, Herr Baron!"

„Men jeg underretter Dem om," tilføiede den unge Rytter med et lille Smiil, „at min Hest er noget livlig."

„Ei, det har jeg allerede bemærket," svarede Capitainen, idet han traadte et Skridt tilbage og monstrede det smukke Dyr med et Kjenderblik. „Hvis jeg ikke feiler meget, saa er dette Dyr blevet tillagt imellem Bjergene ved Granada og Sjerra Morena. Jeg reed et lignende ved Almanza, og tæmmede det naar det vilde love løbsk med mig, flereganger som et Lam, og det ene og alene med mine Knæers Kraft."

---

tjene hans Planer, — at det først var efter at have forsøgt at befrie Kongen for et besværligt Formynderskab, at hun haade taget sin Tilflugt til Religionen og tænkt paa i Klostret at søge Ly mod Verdens Forførelser, — at Kongen kun havde samtykket i denne Skilsmisse, fordi han blev plaget, piint og underkuet af sin Ministers Jernvillie, og at man havde fundet Spor af Taarer paa den Befaling, han i denne Anledning havde undertegnet. — Mademoiselle de la Fayette bevarede altsaa endnu sit Herredomme over Kongen, og maaskee vilde endelig Nonnen fra sit Kloster kunne styrte Kirkens Fyrste.

Da man i Paris erfarede Kongens nye Besøg i St. Marieklostret (det var fjerde Gang i een Maaned), circulerede Rygtet ligesaa hurtigt, som om Talen havde været om et Indfald fra Spanien og om Corbies Indtagelse, idet det fra Bastillen og St. Antoinegaden dreiede om ved Boulevarderne, gik langs med Quaierne, naaede Broerne og udbredte sig i Byen paa alle Kanter.

Forstadens Beboere, ligefremme og lettroende Folk, der havde en ubegrændset Tillid til Cardinalens Magt, gik alle saavidt i de Slutninger, de drog af Kongens Besøg, men de holdt sig fuldkommen skadesløse derfor ved de Grunde, de antoge for at have fremkaldt det.

De taabeligste, de meest usandsynlige Grunde faldt den ganske naturligt ind, og betragtedes som paalidelige. — Det var Anna af Østerrig, Ludvigs Ægtefælle, der havde ladet Mademoiselle de la Fayette indespærre i Klostret og tvunget hende til at aflægge Klosterløftet. Men Kongen havde, mere forelsket end nogensinde, vakt Pavens Interesse for denne Sag, og ved Ypperstepræstens Hjælp skulde Favoritinden nu gjengives Verden, løses fra sit Klosterløfte, og Kongen skulde ægte hende efter (stedse ved Pavens Hjælp) at have ladet bekjendtgjøre Ophævelsen af hans Forbindelse med Dronningen, der efter et saa langt Gifter-maal ikke havde kunde gjøre ham til Fader.

— Og hvorfor skulde det ikke være saale-

„De har fuldkommen beroliget mig, altsaa til Hest, Capitain!"

„Jeg sidder allerede, Herr Baron!" og uden at betjene sig af Stigbøilen, som den unge Cavalier overlod ham, svang Capitainen sig op paa Dyret bag ham

Baronen havde sagt Sandheden. Hans Hest var ikke vant til en saa svær Byrde, den forsøgte ogsaa i Begyndelsen at afkaste denne; men Capitainen havde ligeledes ikke løiet, og det modige Dyr mærkede snart, at behændige Ryttere beherskede det, saa at det efter tvende mislykkede Spring gav efter, besluttede sig til Lydighed og travede rolig med de tvende Cavalierer over Quais de l'école, Quais de louvre og Quais de Tuillerie, passerede Porten de la Conference, og led den til Versailles førende Vei ligge tilhøire. Ankommen til Broen d'Antin, holdt Baron de Valef sin Hest lidt mindre an, thi han indsaae, at han endnu havde fuldkommen Tid nok til at naae Maillat til den bestemte Time. Capitainen benyttede Øieblikket til at henvende sig til sin unge Ledsager. „Tør jeg, min Herr Baron," sagde han, „uden at synes ubeskeden, spørge: hvad er Grunden til Duellen? De begriber, at jeg maa være underrettet derom, for at indrette min Opførsel imod min Modstander deretter og for at vide om det er Umagen værd, at jeg expederer ham ind i den anden Verden"

„Det er ikke mere end billigt, Capitain," svarede Baronen; „hør nu, hvorledes Alt er gaaet til. Vi spiste igaar til Aften hos Fillon. De kjender udentvivl Fillon, Capitain?"

„Ja det skulde jeg mene! Det var mig, som i Aaret 1705 forskaffede ham Berømhed, førend jeg endnu gjorde Feldtoget med i Italien."

„Meget vel," loe Baronen, „han gjør Dem al Ære. Vi spiste altsaa som sagt igaar til Aften hos ham, vi Tvende, Chevalier d'Harmental og jeg — —"

„Uden nogen af det smukke Kjøn?" spurgte Capitainen.

„Ja aldeles! De maa vide, Harmental er en Slags Trappist. Han besøger kun Fillon af Ombue, for at man skal troe at han ikke gaaer andetsteds, thi han elsker kun een ad Gangen og er nu for Tiden til over Ørene forelsket i den lille Averna, Gardelieutenantens Kone."

„Godt, godt! og videre?"

„Vi sladrede altsaa der om vore Anliggender, da pludselig et lystigt Selskab traadte ind i det Cabinet, som stødte op til vort. Da det, som vi havde at meddele hinanden, ikke vedkom nogen anden, tav vi, og hørte saaledes uden at vi vilde det vore Naboers Samtale. Forbauses nu over det selsomme Tilfælde: vore Naboer talte om den eneste Gienstand, som vi netop ikke skulde have hørt."

„Det var maaskee om Chevalierens Elskede?"

„De har truffet det. Ved det første Ord af deres Samtale stod jeg op, for at bringe min Ven ud, men istedet for at følge mig, lagde han Haanden paa min Skulder og trykkede mig igjen ned paa min Stol. „Philip elsker altsaa den lille Averna?" spurgte en Stemme. „Siden Festen hos Marschalinde d'Estree," svarede en Anden, „der overrakte hun ham, forklædt som Venus, et Kaardegehæng, ledsaget af et Digt, hvori hun sammenlignede ham med Mars" — „Men det er jo allerede otte Dage siden," bemærkede en tredie Stemme. — „Ja sandelig", tilføiede den, som først havde talt, „hun har ikke saadan strax overgivet sig; det være sig nu, at hun virkelig holder noget af den stakkels Harmental, eller at hun vidste, at Regenten holder mest af dem, som gjøre ham

---

des? sagde En af disse Talere hen i Veir og Vind, idet han for at give sine Ord større Vægt tog sit Skjødskind af og kastede det ind i sin Butik; — har den gode Kong Henrik den Fjerde ikke været nær ved at ægte sin elskede Gabriele? Alene Hertugen af Sully satte sig derimod, og heilig Uret havde han, thi Gabriele d'Estree var nok saa god som Maria af Medicis!

— I det Mindste var hun Fransk! svarede en Anden med Stolthed, idet han blot vendte sit Hoved om til Taleren, thi under dette smukke Udbrud af hans Veltalenhed benyttede han sig af den ubetydelige Vandstraale, der flød ned fra Regntaget, til deri at vaske sine Hænder.

— Hvortil due disse Dronninger, som vi stedse have fra Spanien eller Italien, ligesaa vel som Krig og Pest! udraabte en gammel Kjøbmand, en fordums Liguist, der aldrig havde kunnet lære at agte de kongelige Personer.

— Er der da Mangel paa smukke Piger i Frankrig? tilføiede et ungt Menneske, idet han kastede et Blik paa nogle af Nabolaugets Skjønheder, — Tjenestepiger eller Vaskepiger, der ikke langt fra ham stak deres flaue og intetsigende Ansigter ud af Vinduerne, med Haarene bragte i Uorden af Vindstødene og Regnen.

— Fordum, gientog Kjøbmanden, idet han hævede sin Knebelsbart og stolt satte Hænderne i Siden, maatte man være af bedre fransk Blod for at kunne faae Borgerskab i en god By end for at blive Konge i Frankrig!

Og ligesaa gik det i de andre Grupper.

Natten var kommen, Regnen faldt tæt, og de havde endnu ikke ophørt at snakke om Dronningen og om Paven, om Mademoiselle de la Favette og om Kongen, idet de bestandig mere og mere overdrev de vigtige Bevæggrunde, der havde ført Kongen til deres Qvarteer.

Imidlertid begyndte de mindre Nysgjerrige og de mindre Taalmodige at forlade Pladsen, man hørte, snart hist, snart her, Dørene og Vinduesskodderne lukkes, da endelig en Vogn rask

Modstand. Kort sagt, i Formiddags besvaret en Foræring, bestaaende af en lille Kurv fyldt med Blomster og Juveler, med den Erklæring, at hun var beredt til at modtage Hs. kongelige Høihed."

„Ja, nu begynder jeg at begribe Tingene!" raabte Capitainen, „Cavalieren geraadede i Brede, ikke sandt?"

„Ganske rigtig. Istedetfor at lee derover, som vi imellem os skulde have gjort, og fore sig Leiligheden til Nytte ved igjen at erholde et Oberstpatent, som man havde frataget ham, under Foregivende af at maatte indskrænke Statsudgifterne, blev min Ven Harmental saa bleg, at jeg troede, han vilde falde i Afmagt, derpaa traadte han rask imod Cabinettet, slog med knyttet Haand imod Væggen og raabte, da Alle taug: „Mine Herrer, det gjør mig ondt at maatte modsige Dem, men den iblandt Dem, der har paastaaet, at Madame d'Averne har lovet Regenten eller nogen Anden en Rendezvous, har l o i e t!"

„Det var mig, min Herre, som har sagt dette og som vedbliver sin Paastand," svarede den første Stemme; „indeholder den noget, som mishager Dem, saa staaer jeg til Tjeneste, jeg kalder mig Lafare og er Capitain i Garden."

„Og jeg kalder mig Fergy," raabte den anden Stemme.

„Og jeg Ravanne," sagde den tredie.

„Meget vel, mine Herrer," svarede Harmental. „I Morgen Formiddag imellem ni og ti ved Byen Maillot." — Derpaa satte han sig igjen ligeoverfor mig; hine Herrer sladrede om ligegyldige Ting, og vi endte vor Souper. Nu veed De Alt, Capitain."

Denne Sidste forekom Tingen at være yderst ubetydelig; omendskjøndt han misbilligede Chevalierens altfor store Pirrelighed, var han dog besluttet paa, at trække Kaarden for de Anliggender, til hvis Forfægter han nu engang var bleven valgt. Hvis han iøvrigt vilde have trukket sig tilbage, saa var det nu for sildig. Man befandt sig allerede ved Byen Maillot, og en ung Cavalier, som syntes at have ventet der og som i det Fjerne havde bemærket Baronen og Capitainen, sprængte dem nu imøde. Det var Chevalier Harmental.

„Min kjære Chevalier," sagde Baron de Valef, idet han vexlede Haandtryk med sin Ven, „tillad mig her, i Mangel af en gammel Ven, at forestille dig en nye. Hverken Surges eller Gace vare hjemme. Jeg traf denne Herre paa Pont neuf, skildrede ham vor Forlegenhed og han tilbød sig med den største Beredvillighed at afhjælpe samme."

„Jeg er dig altsaa dobbelt forbunden, min kjære Valef," svarede Chevalieren, idet han fastede et Blik paa Capitainen, hvori en Smule Forbauselse udtalte sig. „Men Dem, min Herre," bemærkede han, „maa jeg bede om Tilgivelse, fordi jeg i Begyndelsen af mit Bekjendtskab belæsser Dem med en saa ubehagelig Forretning. De vil forhaabentlig give mig Leilighed til at vise Dem Gjentieneste; vær overbeviist om, De vil stedse finde mig parat til Deres Tjeneste. Raad da igjen frit over mig, som jeg nu over Dem."

„Godt talt, Chevalier," raabte Capitainen, idet han sprang af Hesten. „De har en Maneer, som vilde drive mig igjennem Ilden for Dem."

„Hvem er denne fælsomme Original?" spurgte Chevalieren sagte Baronen, idet han vendte sig imod ham, medens Capitainen stampede, med Fødderne i Jorden, for igjen at faae sine stivblevne Been smidige.

„Jeg veed det sandelig ikke," svarede Valef, „men saa meget veed jeg, at vi uden ham vil befinde os i en meget stor Forlegenhed. Det

---

rullede hen over den stenede Vei gjennem Forstaden. Det var Ludvig den Trettende med hans Escorte af Musketerer. De Nysgjerrige havde ventet til ingen Nytte, thi man var neppe paa sin Post, saa larmende kæmpede Regnen, der med Voldsomhed pidskede paa Ruderne og Murene, Rendestenene, der med Kraft løb ned til Bastillens Grave, og Vandfaldene, der sprang ned oppe fra Husene langs ad Trærenderne, der havde Form af Flaskehalse eller af Drager, mod Karetens Rumlen og Hestenes Galop.

Maaskee tor man ogsaa søge Grunden til, at Kongens Vogn blev ubemærket, hos Talerne, der henvendte hele deres Tilhøreres Opmærksomhed paa sig. Endvidere drog Kongen midt i denne Syndflod halv i Mørke, da den stærke Blæst havde slukket Laquaiernes Fakler. Saaledes naaede han atter St. Antoinegaden, og tog Veien til Louvre.

Af alle disse Formodninger i Staden og Forstaden nærmede ingen sig til Sandheden. De Bevæggrunde, der drog Kongen til St. Mariaklostret, vare af meget ringere Betydning, end Forstaden troede, og imidlertid skulde Følgerne af dette Besøg blive umaadelige for Frankrig og selv for Europa, omendskjøndt de indtraf paa en ganske anden Maade, end Herrerne i Staden beregnede.

2.

M a d e m o i s e l l e d e l a F a y e t t e.

Ludvigs Smerte havde været stor, da han havde seet sig nødsaget til at skille sig fra Mademoiselle de la Fayette, at give Slip paa dette fortrolige Forhold, det eneste, han havde ved Hofset, det eneste, hvor han undertiden kunde søge Tilflugt mod den Sørgmodighed og den Lede, hans Character medførte, mod de Uroligheder og Plager, som hans Stilling forskaffede ham.

Han havde fordum elsket Mademoiselle d'Han-

r en fordums Militair, som Freden har kastet il Side. Det vil imidlertid snart vise sig, vorledes han opfører sig ved Sagen.

„Vel an," raabte nu Capitainen, opmuntret ved sin Legemsbevægelse. „Hvor blive vore Modstandere af? Jeg føler mig i denne Morgen rigtig kamplysten!"

„Da jeg reed hertil, vare de endnu ikke ankomne," svarede Harmental, „men jeg opdager i det Fjerne en Hyrevogn, hvis Langsomhed rimeligvis vil tjene dem som en Undskyldning, for at de indtræffe saa sildig. Forresten er Tiden ikke forløben endnu," føiede han til, idet han traf et med Brillanter rigt besat Lommeuhr, frem, „den er neppe halv ti endnu."

„Altsaa hurtig dem imøde," sagde Valef, idet han ligeledes hurtigt svang sig af Sadlen og tilkastede Harmentals Tjener Hestetommen, „thi naaer De det bestemte Sted forend vi, vilde det synes, som om vi havde ladet vente efter os."

„Du har Ret," tilføiede Harmental; han steeg derpaa af Hesten og traadte med begge sine Ledsagere ind i Skoven.

„Befale Herrerne noget?" spurgte Beskjæreren af den derværende Restauration, som ventende paa Gjæster stod foran sin Dør.

„Det forstaaer sig, Durand," svarede Harmental, som, for ikke at blive forstyrret, gjerne ville have Restaurateuren til at troe, at deres Nærværelse var foranlediget af en Spadseretour, „tillav en Frokost til tre Personer, vi slentre lidt omkring her i Nærheden og vende snart tilbage."

Med disse Ord lod han tre Louisdors glide i Gjæstgiverens Haand. Capitainen fik Øie paa de glimrende Guldstykker og beregnede med en Kjenders Skarpsindighed, hvad man ialt kunde faae for to og halvfjerdsindstyve Livres i Boulogneskoven. Men da han kjendte Modtageren af Pengene, holdt han en Anbefaling fra sin Side ikke for overflødig: „Gjør Eders Sager godt, Herr Spisevært," sagde han, idet han vendte sig til Durand, „I ved jeg forstaaer mig paa, om Spiserne ere delicate og om Vinen bliver serveret uforfalsket, forstaaer I mig, ellers plukker jeg en Høne med dem bagefter."

„Vær ubekymret, Herr Capitain," svarede Restaurateuren; „en Gjæst som Dem vil jeg dog ikke føre bag Lyset."

„Nu, vi ville see. Jeg har ikke taget noget til mig i tolv Timer, ret Eder derefter."

Værten bukkede sig som Een, der neie begriber, hvad den til ham rettede Tale betyder; han begav sig hovedrystende til Kjøkkenet, thi det var ham indlysende, at han havde gjort en mindre god Forretning, end han i Begyndelsen havde haabet. Capitainen tilkastede ham endnu et advarende Vink, og ilte derpaa med raske Skridt efter begge sine Kampfæller, som mindskede deres Skridt, for at afvente ham.

Chevalieren havde ikke skuffet sig med Hensyn til Hyrevognen; thi ligesom de traadte ind i den næste Allee, saae de deres tre Modstandere, hvilke nylig vare udstegne: disse vare, som vi allerede have berettet, Greve Lafare, Greve Fargy og Chevalier de Ravanna.

Vore ærede Læsere ville nu tillade os at levere en kort Skildring af disse tre Personer, som i denne vor fordringsløse Fortælling flere Gange ville betræde Skuepladsen.

Lafare, den Bekjendteste af disse Tre, — takket være de Vers, han har efterladt — var dengang en Mand paa omtrent 36 Aar, begavet med et frit og aabent Ansigt og et uudtommeligt godt Lune; dertil stedse parat til Taflet, til Spil og til med Vaaben i Haanden at gaae ud mod Enhver, og det alt uden Had eller Ærgrelse; han var Damernes Kjæle-

---

tefort, Dronningens Hofdame og Veninde, men mistænksom og af Naturen frygtsom og ængstelig var han snart bleven urolig ved den Hengivenhed, som Mademoiselle d'Hautefort havde for sin Herskerinde. Han turde ikke have den til Fortrolig, der skjænkede Dronningen sin hele Fortrolighed, og beregnede sorgmodigen, at det Baand, som han vilde knytte for sig selv, til sin altid sorgfulde Sjæls Trost, kun vilde være et Lokkemiddel, der vilde drage ham til Anna af Østerrig, et for dem fælleds Gode, en Kjede, som ved at trække sig nærmere sammen, maatte vænne dem til hinanden.

Da han med sin Gemalinde ikke havde og ikke vilde have andre Forbindelser end dem, som Etiketten ved Hoffet og navnlig Cardinalen foreskrev, der var ligesaa skinsyg som hans Herre, men kun mod det, der kunde svække hans Magt, kæmpede han længe og i Begyndelsen forgjæves mod denne Kjærlighed, der var til Uleilighed for hans Vaner hjemme og hans Politik.

Mademoiselle d'Hautefort's Letsindighed kom ham til Hjælp.

Hun følte med Hensyn til Kongen kun forfængelig Glæde over at have fremkaldt hans Kjærlighed, og gjorde sig ingen Umage for at skjule, at hun kun var smigret, men ikke vundet ved al hans Opmærksomhed. Ludvig bemærkede endogsaa, at hun havde et opmærksommere Øie og et kjærligere Blik for den smukke Marquis af Givres end for ham. For at straffe denne hendes Kjærlighed, forviste han Marquien, for at straffe hendes Stolthed lod han, som om han vilde vise en Anden sin Hyldest. Den ubønhørlige Pige modtog leende Efterretningen om Marquiens Forviisning (maaskee for derved at forkorte dens Varighed), men man forsikrer, at hun ikke affecterede den fuldkomne Ligegyldighed, hvormed hun saae Kongen vise Mademoiselle de la Fayette den Udmærkelse, hvormed han forhen hædrede hende.

Uden at søge Andet end Hævn fandt Lud-

dægge og en Yndling af Regenten, som havde udnævnt ham til Hovedsmand i Garden, og endskjøndt han i de sidste ti Aar vel imellem havde truffet ham som sin Medbeiler, havde han dog alligevel erkjendt ham som sin troeste Tjener. Hertugen af Orleans havde den Sædvane at give sine Yndlinge Binavne og kaldte ham derfor kun: „bon enfant." Men i den sidste Tid synes Lafare's Popularitet hos Hoffets og Operaens Damer at være sunket noget; thi det Rygte havde udbredt sig, at han ville begaae den Latterlighed, at blive et ordentlig Menneske. Vel paastod nogle af hans Venner, for at opretholde hans Rygte, i Stilhed, at denne tilsyneladende Omvendelse ikke havde nogen anden Bevæggrund, end Datterdatteren af den store Condè, Hertuginde de Conti's Datter, Mademoiselle de Conti's Skinsyge, der, som man forsikkrede, bearede Regentens Gardecapitain med en ganske særdeles Tilbøielighed. Hans Forbindelse med Hertugen af Richelieu understøttede disse Udsigter.

Greve de Fargy, i Almindelighed kun kaldt den smukke Fargy, var i Virkeligheden sin Tids smukkeste unge Mand, hvilket i hiin Galanteriets Epoche paalagde ham Forpligtelser, for hvilke han aldrig skrækkedes tilbage. Han var paa eengang simtbygget og kraftig, ualmindelig elskværdig, kort, han forenede i sig alle en hiin Tids Romanhelts Egenskaber. Forener man nu hermed et smukt Ydre, hans Forstand og Vid, saavelsom hans dristige Mod, saa vil man ikke undre sig over det glimrende Rygte, som han havde erhvervet sig i den Verden, hvori han bevægede sig.

Hvad Chevalier de Ravanna angaaer, som med Hensyn til sin Ungdom, har efterladt saadanne særsomme Memoirer, at man, trods deres Authenticitet, maa tvivle om deres Sandhed, saa var han dengang næppe voxet ud af Pagealderen, han var rig og af fornem Familie; han traadte ind i Livet igjennem dets gyldne Port, og jagede efter alle sammes Glæder med hele Ungdommens Begjærlighed og Uforsigtighed: han gjorde i sit attende Aar alle hiin Tids Feil og Galskaber med; man kan derfor begribe, hvor stolt han var af, at staae ved Siden af Mænd som Lafare og Fargy, som Secundant i et Anliggende, der som man kunde vente, vilde gjøre stor Opsigt.

II.

Duellen.

Ligesom Lafare, Fargy og Ravanna saae deres Modstandere træde ind i Alleen, ilte de dem imøde. Da de havde nærmet sig hinanden indtil paa ti Skridt, toge de samtlige Hatten af og hilste hinanden med den siirlige Høflighed, som ved lignende Leiligheder dannede et Charaktertræk i det attende Aarhundredes Aristocratie, og hvorved deres indtagende Smiil, kunde lade enhver Forbigaaende staae i den Formening, at det var et venskabeligt Møde, og ikke tale om noget fjendtligt Sammentræf.

„Mine Herrer," begyndte Chevalier de Harmental, som med Rette tilkom det første Ord, „jeg haaber, at hverken De eller vi ere blevne fulgte hertil af Nogen; men det er allerede lidt sildig og vi kunde let blive forstyrrede her, jeg antager det derfor tilraadeligt, at opsøge et afsides Sted, hvor vi med Ro og Bekvemmelighed kunne afgjøre den lille Forretning, som her har ført os sammen."

---

vig den Trettende, hvad han forhen forgjæves havde søgt, nemlig en sand Veninde, der sympathiserede med hans Sorger, deelte dem og gjorde Alt for at mildne dem, der ved sin Nedladenhed med ham hævede sig til den reneste og ommeste Kjærlighed. Men den dydige la Fayette vilde, ikke tilfreds med at arbeide for hans Lykke, ogsaa arbeide for hans Hæder. Hun forsøgte at reise denne kongelige Sjæl, der af Naturen havde faaet nogen Energie, hvilken imidlertid en ærgjerrig Moder havde formindsket, idet hun havde bestemt den til stedse at bee i et svagt Barns Legeme, og som en duelig Minister styrede efter sit Tykke, idet hun snart gjorde den forsagt, snart uboielig, alt eftersom han trængte dertil.

Mod denne Minister havde Favoritinden vovet at kæmpe, og hendes Indtrædelse i Klostret havde vist Alle, til hvad Side Seiren hældede.

I Begyndelsen utrøstelig over denne Beslutning, som han kun tilskrev et indre Kald, trak Ludvig den Trettende sig i stor Bevægelse tilbage til sit Slot St. Germain, og erklærede ikke at ville tilstæde Nogen Adgang til det. Richelieu lod denne Befaling udføre og Kongens onde Lune gaae sin egen Gang. Og da man nogle Dage efter ved Hoffet forurolligede sig over denne lange Fraværelse, erfarede man, at Kongen i sin Eensomhed kun beskjæftigede sig med at illuminere Billeder og fange Fugle med Garn.

Da han første Gang forlod St. Germain, begav han sig i en simpel Vogn til Klostret la Visitation.

Helene Angelica Lhuillier, Klostrets Abbedisse, modtog ham nedenfor Klostrets Indgang i Spidsen for sine Nonner. Kongen forklarede i Begyndelsen ikke Grunden til sit Besøg, hvorom Ingen var i Tvivl. Han besaae med tilsyneladende Interesse og Nysgjærighed Klostrets Bygninger og Indelukker, der vare opførte paa den Plads, hvor Cosses Hotel havde staaet. Da han besaae Haven og de gamle Bygninger, er-

„Mine Herrer," tog Ravanne Ordet, „jeg veed det meest passende Sted. Neppe hundrede Skridt herfra — og man troer sig i en Ørken."

„Saa følger vi Barnet," raabte Capitainen, „Uskyldigheden fører til Lykken."

Ravanne vendte sig om og maalte Manden med den orangefarvede Epaulet fra Hoveder indtil Fødderne.

„Dersom De endnu ikke er engageret af nogen Anden, min opløbne Herre," tilføiede han i en temmelig ironisk Tone, „saa beder jeg om Fortrinnet."

„Vent, Ravanne, vent," faldt Lafare ham i Talen, „jeg har først en Erklæring at gjøre Herr de Harmental."

„Herr de Lafare," sagde Chevalieren. „Deres Mod er saa tidt prøvet, saa at de Erklæringer som De tilbyder mig ere Beviser paa Fiinfølelse, som jeg med Taknemmelighed anerkjender. Men denne Forklaring vil kun forhale vor Forretning, og jeg troer at vi har ingen Tid at spilde."

„Bravo, Bravo!" raabte Ravanne, „det kalder jeg taelt som det sømmer sig; har vi først brukket Halsen paa hinanden, saa haaber jeg, at De ikke vil nægte mig Deres Venskab. Jeg har allerede hørt meget Godt om Dem og jeg har længe længtes efter Æren af Deres Bekjendtskab."

De tvende Herrer bukkede for hinanden.

„Altsaa foran, Ravanne," raabte nu Lafare, „da Du har opkastet Dig til vor Fører, saa viis os nu Veien."

Ravanne sprang strax ind i Krattet, hans fem Ledsagere fulgte; Hestene og Vognen blev hvor de vare.

Efter en Marsch af ti Minutter, under hvilken Modstanderne iagtoge den dybeste Taushed, deels for ikke ved Samtale at forraade deres Nærværelse og deels fordi Mennesket i en nær Fares Øieblikke stedse bliver indesluttet i sig selv, naaede de een af Træer tæt omkrandset fri Plads.

„Naa, I Herrer," spurgte Ravenne seende tilfreds om sig, „hvad siger De om dette Sted?"

„Jeg mener," tilføiede Capitainen, „at hvis De roser Dem af, at have opdaget den, De da kun slet spiller en lille Columbus. De havde kun behøvet at sige mig, at De ville været herhen, saa havde jeg ført Dem hertil med bundne Øine."

„Meget vel, min Herre," svarede Ravanne, „saa vil vi bære Omhu for, at man herfra skal bortskaffe Dem saaledes, som De efter Deres Paastand ville være kommen her."

„De veed at det er Dem, Herr de Lafare, som jeg har at gjøre med," sagde Harmental, idet han kastede sin Hat paa Jorden.

„Ganske rigtigt, min Herre," svarede Gardecapitainen, idet han fulgte sin Modstanders Exempel, „men jeg veed ogsaa, at intet ville kunne foraarsage mig mere Ære, men ogsaa tillige mere Smerte end en Tvekamp, med Dem, og det dertil af saadanne Aarsager."

Harmental smiilte som en Mand, der forstod at bedømme denne høflige Tiltale; men svarte kun med, at tage Kaarden i Haanden.

„Jeg troede, Herr Baron," sagde Fargy vendende sig til Valef, „at De stod i Begreb med at afreise til Spanien?"

„Jeg vilde allerede havde brudt op i Nat, min kjære Greve," svarede Valef, „kun Fornøielsen at træffe sammen med Dem i denne Morgenstund har kunnet afholde, endskjøndt meget vigtige Forretninger kalde mig derhen."

„Det gjør mig utrøstelig," svarede Fargy, idet han blottede sin Kaarde, „thi hvis det skulde lykkes mig, at forhale denne Deres Reise

---

indrede han at have seet dem som Barn tilligemed sin Fader, der med sin Familie var kommen derhen for at besøge sin fordums Fjende, Marschal Cossé.

Da greb hans Ungdoms Erindringer ham, og han forblev nogle Øieblikke hensunken i Drømmerier, ubevægelig, neppe tænkende paa det, der havde ført ham derhen. Snart kom hans Kjærlighed tilbage i hans Erindring, og han var færdig med at besee Alt uden at have fundet la Fayette og uden at vove at spørge om hende.

Den hellige Pige, der ikke stolede paa sine Kræfter, undgik hans Nærværelse.

Han bad om at maatte holde sin Bøn i Kapellet, som han fandt lille og usselt. Maaskee tænkte han, at det var derfra, de varmeste Bønner for hans Lykke vilde stige til Himlen, thi strax tilstod han en betydelig Sum til Kapellets Udvidelse og Forskjønnelse. Endelig, da han saae Nonnerne ude af sig selv af Forundring over hans Handlemaade, og da den ene Tjeneste vel var den anden værd, bestemte han sig til at spørge om Eneboersken.

Paa Abbedissens Befaling gik hun ned i Taleværelset, hvor Kongen allerede ventede hende. Den Søster, som sædvanlig var tilstede ved de Sammenkomster, der tillodes i Klostret, fjernede sig og lod dem mod Sædvane alene, men kunde man gjøre formeget for en saa stor Konge, Klostrets Velgjører!

Mademoiselle de la Fayette beredte sig dengang til at aflægge Løftet, da hun havde faaet Fritagelse for Noviceaarene. Hun var i stærk Bevægelse og skjælvede, da hun fremstillede sig for ham, og begge bleve i nogen Tid staaende uden at nærme sig hinanden, hun med sænket Hoved og tænkende paa det Offer, hun bragte Gud, han forbauset over det Indtryk, som det sørgelige og mørke Sted, hvor han befandt sig, gjorde paa ham, et Indtryk, som hans fordums Elskedes Klædedragt endnu forstærkede.

Han havde forladt hende straalende af Ynde

endnu længere, saa vil De uden Tvivl blive min Dødsfjende."

„Nei, vist ikke, min kjære Greve," loe Valef, „jeg vil troe, at det skeete af lutter Venskab. Gjør altsaa Deres Muligste; jeg er til Deres Tjeneste."

„Nu, min Herre, nu," raabte Ravanne til Capitainen, som omhyggelig sammenlagde sin Kjole og lagde den tæt ved Siden af sin Hat, „De seer, at jeg venter paa Dem."

„Lad os ikke blive utaalmodige, min kjære unge Herre," svarede den gamle Soldat, idet han vedblev med sine Forberedelser. „Een af de fortrinligste Egenskaber ved Vaabenhaandværket er Koldblodighed. I Deres Alder gjorde jeg ligesom Dem, men efter det tredie eller fjerde Kaardestød, som jeg modtog, indsaae jeg, at jeg var paa den gale Vei."

Med disse Ord drog han sin Kaarde, der som vi allerede have beretter, var af en betydelig Længde.

„For usinde Djævle," loe Ravanne, „hvad er det for et Vaaben De der har, det erindrer mig sandelig om Stegespiddet i min Moders Kjøkken, og det gjør mig nu meget ondt, at jeg ikke udbad mig samme af vores Huushofmester, for at kunde møde mig Dem værdig."

„Deres Fru Moder er en meget værdig Dame og hendes Kjøkken et meget godt Kjøkken, jeg hører tale om Begge med stor Roes, min Herr Chevalier," tilføiede Capitainen, i en næsten faderlig Tone; jeg vilde derfor være utrøstelig, at rove Dem baade fra den Ene og det Andet, formedelst en saadan elendig Historie, som denne, for hvis Skyld, vi nu skulle krydse Kaarden med hinanden for. Bild Dem altsaa nu ind, at det kun er en Time, som De tager hos Deres Fægtemester og fald nu ud."

Denne Opfordring var aldeles unyttig, hans Modstanders Roe og Koldblodighed bragte Ravannes ungdommelige Blod i Kog, og han angreb Capitainen med den største Heftighed og Ubesindighed. Den Sidste traadte et Skridt tilbage.

„Ha, ha, De viger allerede, min lange Herre!" raabte Ravanna.

„Tilbagetog er ikke Flugt, min lille Ridder," tilføiede Capitainen, „det er en Deel af Fægtekunsten, som jeg opfordrer Dem til at efterligne Overalt gjør det mig en Fornøielse, at studere Deres Maneer. De er, som det synes mig, en Elev af Berthelots. En fortræffelig Mester, kun Pareringen lærer han daarlig. Seer De," tilføiede han, idet han afslog sin unge Modstander en Secunde, „naar jeg nu havde villet, saa havde jeg spiddet Dem som en Lærke"

Ravanne var drevet til den høieste Vrede, thi han havde virkelig følt sin Modstanders Kaardespids paa sit Bryst, men kun saa let, at han havde kunnet antage det for Berørelsen af en Blomst. Den Overbeviisning at han skyldte Capitainen sit Liv, opbragte hans Vrede mere og mere og hans Udfald blev endnu hæftigere end før.

„Roelig, roelig, unge Mand," advarede den gamle Soldat, „De taber ganske aldeles Hovedet, De støder efter Anfigtet, De vil tvinge mig til at afvæbne Dem Dog allerede igjen! Nu, naar De endelig slet ikke vil anderledes, der, søg nu igjen Deres Kaarde op." Med disse Ord slog Capitainen sin unge Modstander Vaabnet ud af Haanden, saa at det fløi tyve Skridt hen.

(Fortsættes.)

---

og af Pynt, hans Hukommelse viste ham hende i deres Skilsmisses Øieblik, i et af Louvres pragtfulde Værelser, idet den lod Glandsen af al den Luxus, der omgav hende, kun bidrage til at forhøie hendes Skjønhed, smuk ved sin naturlige Skjønhed, smuk ved den Rødme, der bedækkede hendes Ansigt, og ved hendes sorte, silkeblode Haars Uorden, der faldt ned over hendes Skuldre i Lokker, især smuk ved hendes Øine, der vare fugtige af Taarer, som hun forgjæves forsøgte at holde tilbage! Og han gjenfandt hende i denne lave og kolde Sal, der neppe var oplyst af det matte Dagslys, og hvis nøgne Mures hele Prydelse bestod i et lille religiøst Maleri i Træramme; og hendes Ansigt var blegt og magert!

Omendskjøndt hun endnu kun var Novice i Klostret, havde hun allerede, tvertimod Sæderne, forladt sin sædvanlige Klædedragt som altfor verdslig. En Kjole af tykt Tøi syntes kun at bedække hende for at skjule hendes Figurs yndige Former, og det Lærredsbind, hvorunder hendes Haar fastholdtes, lod kun hendes Pande see for at vise de altfor tidlige Rynker, en endnu frisk Smerte havde frembragt paa den.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos Hr. Universitetsboghandler **Andr. Fr. Høst, Gothersgade 349.**

Kjøbenhavn. Redigeret og udgivet af A. Christensen. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri, Vimmelskaftet 19.

Roman-Journal.

Nr. 2. Tirsdagen den 11 Februar. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

1ste Deel.

(Fortsat.)

Dette syntes at have afkjølt Ravanne. Han tog igjen nølende Kaarden op og vendte langsomt tilbage til Capitainen, som havde sænket Spidsen af sin Kaarde imod Jorden. Den unge Mand var bleg som et Liig, paa hans hvide Vest viste sig enkelte Draaber Blod.

„De har Ret, min Herre," sagde han, „jeg er endnu kun et Barn, men mit Sammentræf med Dem vil formodentlig bidrage til, at gjøre mig til Mand. Endnu et Par Gange, om det behager Dem, for at det ikke skal hedde sig: at den hele Ære var aldeles paa Deres Side." — Saaledes talende indtog han igjen sin Stilling.

Capitainen havde Ret. Der manglede ikke den unge Chevalier andet end Rolighed, for at gjøre ham til en frygtelig Modstander. Denne observerede snart, at han maatte være paa sin Post til sit Forsvar; men han besad en altfor stor Færdighed i Fægtekunsten, til at Ravanne havde kunnet vinde nogen Fordeel over ham.

Kampen endtes derfor, som det kunde ventes. Capitainen slog endnu engang sin unge Modstander Vaabenet af Haanden, men denne Gang tog han det selv op, og overrakte denne det med en Høflighed, som man næsten ikke vilde have troet ham istand til.

„Min Hr. Chevalier," føiede han til, „De er en tapper ung Mand; men troe De en gammel Besøger af Fægteskolerne, en Mand, som har gjort Krigen i Flandern med, førend De endnu saae Verdens Lys; der, imens De endnu laae i Vuggen, fægtede i Italien, og kæmpede i Spanien, da De endnu kun var Page; antag Dem en anden Lærer, afskedige Berthelot, som kun har viist Dem, hvad han selv kan; henend Dem til Bois Robert, og Djævlen skal hente mig, hvis De ikke efter sex Maaneders Forløb fører Kaarden, som jeg selv."

„Jeg takker for Lectionen," sagde Ravanne, idet han rakte Capitainen Haanden, hvorved nogle Taarer, som han ikke kunde undertrykke, rullede ham ned af Kinderne, „han skal yde mig god Tjeneste." — Derpaa stak han, som Capitainen allerede havde gjort, sin Kaarde igjen i Skeden.

Begge rettede derpaa deres Blikke paa deres Kampfæller, for at see, hvorledes Sagerne stod hos dem. Duellen var endt. Lafare sad i Græsset med Ryggen lænet imod et Træe, han havde faaet et Skud, som havde gjennemboret hans Bryst, men til Lykke gledet af paa et Ribbeen, saa at Saaret syntes farligere, end det virkelig var. Men han var alligevel faldet i Afmagt. Harmental knælede foran ham og søgte at stille Blodet med et Lommetørklæde.

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Endelig hævede hun sine taarevædede Øine op imod ham ligesom ved deres Afsked, og hun mødte Kongens sørgmodige og alvorlige Blik, som kun udtrykte een Følelse, — Medlidenhed. Begge to rakte hinanden Hænderne i Taushed og trykkede dem, uden at Nogen af dem kunde finde et Ord. Derpaa skilles de ad, hun med Resignationens høie Følelse i sin elskende Sjæl, han med en isnet og for dens Lidenskab befriet Sjæl.

3.

Pensionairen.

Kongen vendte ikke tilbage for at besøge Mademoiselle de la Fayette, førend hun havde aflagt sit Løfte, og det kun for at lette sin Samvittighed.

Denne Gang kom den Nyindskrevne ind i Taleværelset, ledsaget af en ung Pensionair i Klosteret, hendes Protegé, hendes Veninde, da hun ikke mere uden Vidner vilde være i hans Selskab, hvem hun engang havde elsket oprigtigt. Han syntes ingenlunde at tage denne Beslutning ilde op, som sparede ham Vanskelighederne ved en Samtale i Eenrum, der, som han nylig havde følt, ikke vare ganske ringe for ham.

Ganske forvirret over saaledes at see sig som Trediemand i en saa høi Persons Selskab, blev den unge Pige, saalænge Sammenkomsten varede, staaende med Øinene frygtsomt fæstede paa Jorden, med Hænderne foldede over Brystet, bleg, stum, ubevægelig; som hun var, skulde man have ~~antaget~~ hende for en Billedstøtte, hvis hun ikke fra Tid til anden ved en Mine havde svaret paa de forbindtlige Ord, Kongen henvendte til hende for at berolige hende.

Fargy og Valef vare begge let saarede, den Ene i Laaret, den Anden i Armen; de undskyldte sig for hinanden og indgik i et fremtidigt inderligt Venskab.

„See herhen, unge Mand," sagde Capitainen til Ravanne, idet han pegede paa Kampladsen, „der flyder Blodet af tre vakkre Mænd og det formodentlig for en letsindig Kones Skyld."

„Min Sjæl," svarede den unge Mand. „Jeg troer De har Ret, Capitain, De er maaskee den Eneste af os, som besidder sund Menneskeforstand."

I dette Øieblik slog Lafare Øinene op og kjendte i den, som ydede ham Pleie, Harmental. „Chevalier," sagde han, „vil De vise mig en Tjeneste, saa lad det Stykke af en Saarlæge kalde, som befinder sig i Vognen og som jeg medbragte for ethvert Tilfældes Skyld; derpaa iler De saa hurtig De kan til Paris, viser Dem denne Aften paa Ballet i Operahuset, og naar man skulde spørge Dem om mig, saa siger De, at De ikke har seet mig i otte Dage. Hvad mig angaaer, saa kan De være fuldkommen rolig, Deres Navn skal ikke komme over mine Læber. Skulde der ivrigt møde Dem noget Ubehageligt med Hensyn til vort Anliggende, saa giver De mig hurtigt Underretning derom, saa skal jeg strax indrette alting saaledes, at Sagen ingen Følger skal have."

„Megen Tak, Hr. Marquis!" svarede Harmental, „jeg forlader Dem kun for at overgive Dem i bedre Hænder, end som mine ere, ellers, troe mig, ville intet i Verden have formaaet mig til, før at vige fra Deres Side, førend jeg vidste Dem hvilende paa Deres Leie."

„Lykkelig Reise, kjære Valef," raabte Fargy, „thi jeg haaber, at denne lille Rift ikke vil forhindre Dem i, at begive Dem paa Veien til Spanien. Efter Hjemkomsten forglemmer De ikke, at en Ven af Dem boer paa Pladsen Louis le Grand Nr. 14."

„Og De, kjære Fargy, har De maaskee en Commission i Madrid, saa beder jeg om den, De kan ikke betroe den i tilforladeligere og beredvilligere Hænder."

„Adieu, unge Mand, lev vel," sagde Capitainen til Ravanne. „Forglem ikke mit Raad, afskaf Berthelot, og antag Dem Bois Robert, men fremfor alt koldt Blod, saa vil De engang blive een af de bedste Fægtere i Frankrig. Min lange Kaarde lader sig Deres Fru Moders Stegespid lydigst anbefale."

Ravanne vidste, trods sin Aandsnærværelse Intet at svare Capitainen, men besvarede hans Afskedshilsen, og traadte hen til Lafare, som syntes ham den meest Saarede af hans Ledsagere.

Harmental, Valef og Capitainen gik tilbage til Indgangen af Haven, hvor de forefandt Vognen og Chirurgen, som i samme ganske mageligt tog sig en lille Luur. Harmental underrettede ham om, at Marquis de Lafare og Greve de Fargy, til hvilke han viste ham Veien, ønskede hans Bistand. Han befalede desuden sin Tjener, at følge Saarlægen, for hvis det behøvedes, at gaae denne til Haande. Derpaa vendte han sig om til Manden med den mangefarvede Epaulet: „Capitain," sagde han, „jeg troer ikke, at det vil være raadeligt, at fortære den Frokost, som vi har beordret, modtag derfor min Tak for den Riddertjeneste, som De har ydet mig, og hav den Godhed, til en Erindring om mig, at modtage een af mine tvende Heste, vælg den Bedste, de ere begge, to fortræffelige Dyr, som ikke vil lade Dem i Stikken, naar De engang skulle ville tilbagelægge en otte til ti Miil i Timen."

„Paa min Sjæl, Chevalier," svarede Capitainen, idet han kastede et Sideblik paa de

---

Ved det følgende Besøg (som imidlertid lod vente paa sig) viste hun en bedre Fatning, og da Ludvig, som kun med Møie holdt Samtalen i levende Gang med Mademoiselle de la Fayette og fandt sig mindre geneert ved at tale med dette Barn, der ikke paalagde ham nogen Tvang, henvendte sig til hende, svarede hun ham uden at blive altfor undseelig, ikke uden Aand, og ledsagede sine Svar med dette muntre og naive Smiil, der giver Ungdommen saamegen Ynde.

Da Besøget varede temmelig længe, blev Ludvig den Trettende snart utilfreds med at see hende bestandig staae foran ham. Han var ikke ved Hoffet, og Taleværelsets Ceremoniel syntes ham ingenlunde at fordre, at Nogen saa længe vedligeholdt den vertikale Stilling. Med en Artighed, som var ham sædvanlig mod Damer, opfordrede han hende til at sætte sig ned.

I sin Uvidenhed om den fornemme Verdens Skikke, troede den unge Pige af Ærbodighed ikke at burde følge hans Opfordring; men Kongen reiste sig, og idet han i sine Udtryk og sin Stemme affecterede en Strenghed, som hans halvt lukkede Øine og hans sammentrukne Læber modsagde, sagde han:

— Veed De da ikke, Mademoiselle, at en Konge af Frankrig befaler, selv naar han beder, at hans Artighed er en Befaling? Siden De ikke har troet at burde adlyde min første Opfordring, saa befaler jeg Dem nu anden Gang og med hele min kongelige Myndighed at sætte Dem ned!

Den unge Pensionair blev i Begyndelsen næsten forskrækket over denne Tone, men blev strax beroliget ved et venligt Blik, der trængte igjennem Monarchens sammentrykte Øienhaar; halvt frygtsommere, halvt dristigere derved smilede hun, men slog endnu Øinene forbauset og ubestemt op, og lod sig endelig glide ned paa en Stol ved Siden af Mademoiselle de la Fayette, og idet hun omfattede sin Veninde Arm med sine,

smukke Heste, „dette behøvedes ikke; iblandt Cavalierer er Blod og Pengepunge Ting, som man med Fornøielse laaner hinanden; men De gjør mig dette Tilbud med en saa uimodstaaelig Ynde, at jeg ikke formaaer at tilbageviise samme. Behøver De mig nogensinde igjen, saa forglem ikke, at jeg heel og holden staaer til Deres Tjeneste."

„Og i et saadant Tilfælde, hvor maa jeg saa søge Dem?" spurgte Harmental smilende.

„Jeg har just ikke nogen fast Bopæl, Chevalier; men naar De ønsker at tale med mig, saa spørger De kun hos Fillan efter Capitain Roquefinette."

Og imedens de tvende unge Cavalierer svang sig paa Hestene, besteg Capitainen den tredie, ikke uden at bemærke, at Chevalieren havde ladet den smukkeste af sine Heste tilbage til ham. De befandt dem netop paa en Krydsvei og hver af dem sprængte nu sin Vei hen i forskjellig Retning.

Baron de Valef vendte tilbage til Paris igjennem Barrieren ved Passy, begav sig strax til Arsenalet, modtog der Befalinger af Hertuginden af Maine, til hvis Hof han hørte, og afreiste endnu samme Dag til Spanien.

Capitain Roquefinette reed i Skridt, Trav og Galop omkring i Bacolognerskoven, for at prøve sin nye Hest, og da han havde overbeviist sig om, at det virkeligt, som Harmental forsikkrede, var et fortræffeligt Dyr, vendte han tilbage til Hr. Durands Restauration, hvor han ganske alene fortærede den Frokost, som var bestilt til tre Personer. — Endnu samme Dag førte han Hesten paa Hestemarkedet, hvor han solgte det for tredsindstyve Louisd'orer; det var kun Halvdelen af dets Værdie, men — man maa gjøre Opoffring, naar man vil realisere noget.

Hvad Chevalier de Harmental angaaer, saa vendte han tilbage til Paris igjennem de elysæiske Marker, hvor han i sin Bolig i Gaden Richelieu forefandt tvende imidlertid ankomne Breve. Det ene af disse var ham en saa bekjendt Haandskrift, saa alle hans Lemmer rystede. Han berørte kun Skrivelsen saa nølende, som om han skulde tage et gloende Kul; endelig fattede han Mod, brak bævende Seglet og læste Følgende:

„Min kjære Chevalier!

„De veed, at man er ikke Behersker over sit Hjerte. Det er en Svaghed i vor Natur, ikke i lang Tid at kunne elske den samme Person og den samme Sag. Hvad mig angaaer, saa vil jeg have den Fortjeneste fremfor andre Damer, at jeg ikke bedrager mine Elskere. Kom altsaa ikke til mig til den sædvanlige Tid, da man ville sige Dem, at jeg ikke er hjemme; thi jeg er altfor redelig til at lade min Kammertjener eller Kammerfrue udtale en saa grov Usandhed.

„Altsaa adieu, min kjære Chevalier, tænk ikke paa mig med altfor stor Vrede og lav det saaledes, at jeg efter ti Aars Forløb endnu kan sige, hvad jeg nu siger om Dem, nemlig, at jeg anseer Dem for en af de galanteste Cavalierer i Frankrig.

Sophie d'Averne"

„For Djævlen!" raabte Harmental, idet han med den knyttede Haand slog saaledes paa et stirligt Bord, at det styrtede sammen, „havde jeg ikke prøbt den arme Lafare, saa havde jeg aldrig fundet Roe hele mit Liv igjennem."

Efter dette Udbrud, som lettede Chevalieren noget, skreed han flere Gange frem og tilbage i Værelset i et Gemyt som beviste, at han endnu trængte til mange saadanne Skuffelser, for at hæve sig til den Høide af philosophisk Moral, som den skjønne Troløse havde prædiket for ham. Først efter nogen Tids Forløb opdagede

---

skjulte hun smilende og forvirret sit blonde Hoved i den adelige Dames Skjød.

I dette Øieblik bemærkede Henrik den Fjerdes Søn først, hvor smuk hun var, og han overraskede sig selv i med Beundring at betragte hendes saa rene syttenaars Pande, hvor Lidenskaberne endnu ikke havde efterladt det mindste Mærke, hendes henrivende Træk, hendes fine og smidige Figur, hendes fortryllende Blik, der endnu skjulte sig under hendes sænkede Øienlaag, og denne jomfruelige Naturlighed, der som Formernes Harmonie udbredte sig over hele hendes Person.

Han kunde nu i Mag sammenligne disse to Qvindehoveder, der vare saa nær ved hinanden; Nonnens brune Hud, hendes mørke Klæder, hendes sørgmodige og trætte Blik bragte den unge Pensionairs rosenfarvede Teint, livlige Blik, smukke Dragt, blode og yndige Stilling til at fremtræde endnu stærkere.

Den stakkels la Fayette var ikkun Skyggen i Maleriet! Og Kongen anstillede hos sig selv denne Betragtning.

Efter et Øieblits Tanshed, i hvilket Enhver af de tre Personer i denne Scene beholdt sin Stilling, Kongen med Øiet igjennem Talerørelsets Gitter bestandig heftet paa disse to unge Damer, af hvilke den Ene endnu hvilede i Armene paa den Anden, der betragtede hende med et næsten mødrelig Smiil, spurgte endelig Kongen den unge Pige.

— Hvad hedder De?

— Louise, svarede denne, idet hun pludselig hævede sit Hoved og let rystede det for at faae sit lokkede Haar til atter at antage sin naturlige Stilling.

— Louise, gjentog Kongen. — Og idet han henvendte sig til Mademoiselle la Fayette, sagde han. Ogsaa De har Navnet Louise!

— Jeg heed Louise i Verden, svarede den nye Søster i St. Marieklosteret med et Suk.

han det paa Gulvet liggende Brev, som han fuldkommen havde forglemt. Han skreed endnu to til tre Gange frem og tilbage over samme uden at værdige det mere end et ligegyldigt Blik. Endelig tog han det op med en foragtende Mine, aabnede det langsomt, betragtede Haandskriften, hvilken var ham fuldkommen ubekjendt, søgte efter Underskriften, som manglede, og gjort nysgjerrig ved denne Tilvæxt af Hemmelighedsfuldhed, læste han følgende Linier:

„Chevalier!

Naar De i Deres Phantasie besidder halvt saa megen Romantik, og i Deres Hjerte kun halvt saa meget Mod, som Deres Venner paastaaer, saa er man beredt til at anbetroe Dem et Foretagende, som er Dem værdig og ved hvis Resultat De kan hævne Dem paa den Mand, som De hader meest i denne Verden, idet det tillige vil føre Dem til et saa glimrende Maal, som De ikke engang nogensinde har haabet, selv ikke i Deres skjønneste Drømme. Den gode Genius, som skal lede Dem, og som De aldeles maa betroe Dem, vil vente Dem denne Nat imellem Klokken tolv og to paa Ballet i Operahuset. Kommer De der uden Maske, vil han nærme sig Dem, men kommer De maskeret, saa vil De kjende ham paa et violet Baand, som han bærer paa den venstre Skulder. Parolen er: „Sesans, aabn Dig!“ Udtael det dristigt og en Hule vil aabne sig for Dem, langt vidunderligere end Ali Baba's.“

„Paa mine Vegne,“ raabte Harmental, „naar Genius'en med det violette Baand kun holder halvt saa meget, som han lover, saa har han i mig fundet den rette Mand.“

III.

Chevalieren.

Chevalier Raoul de Harmental, med hvem vore ærede Læsere, førend vi fortælle videre, maae gjøre et noget nærmere Bekjendskab, var den eneste Efterkommer af en fornem Familie i Nivernais. Omendskjøndt denne Familie aldrig nogensinde spillede en betydelig Rolle i Historien, saa glædede den sig dog ved en vis Berømthed, som den deels selv havde erhvervet sig, deels skyldte sine Forbindelser. Da Sir Gaston de Harmental, en Fader til vor Chevalier, i Aaret 1772 kom til Paris, og sporede Lyst til at kjøre i den kongelige Equipage, havde han ført Beviis paa, at hans Stammetræ naaede til Aaret 1399. Hans Onkel paa Modrene Siden, Greve Tharigny, havde, da han i Aaret 1691 erholdt en Orden, ligeledes bevist sine seksten Aner, og saaledes var der skeet mere end tilstrækkeligt, til at fyldestgjøre hiin Tids aristokratiske Fordringer.

Chevalieren kunde man hverken kalde fattig eller riig, det vil sige: hans Fader havde efterladt ham en Besiddelse i Egnen ved Nevers, hvilken indbragte ham 20 til 25,000 Livres aarlig. Dette var mere end nødvendig til i hans Provinds at leve som en fornem Herre; men Chevalieren havde erholdt en særdeles fortræffelig Opdragelse, og følte sig dreven frem af Ærgjærrighed. Han forlod derfor efter opnaaet Fuldaarighed, sit Hjem i Aaret 1711, og begav sig til Paris.

Hans første Besøg var hos Grev de Thavigny, paa hvis Indflydelse han fuldkommen stolede, for at blive indført ved Hoffet. Ulykkeligviis havde Grev Tharigny netop dengang selv ikke Adgang dertil, men da han interesserede sig usædvanlig meget for Familien Harmental, saa

---

En mørk Sky bedækkede pludselig Kongens Pande, og med en mørkere Mine sagde han:

— Jeg hedder ligesaa Ludvig! Vi ere Alle tre under samme Skytspatrons, min berømte Forfaders Beskyttelse. Gid han bedre maa kunne forsvare dette Barn mod Modgang end han har beskyttet os selv derimod! — Og Deres Familienavn? tilføiede han, idet han vendte sig mod den smukke Pensionair.

Louise blev afvexlende rød og bleg, hendes Ansigt, der endnu ganske nylig havde Udtrykket af Uskyld og Tillid, trak sig strax sammen som en Virkning af hendes Skræk; en pinlig Erindring syntes at forurolige hende. Skjælvende og trykkende sig op imod sin Veninde fæstede hun sit frygtsomme Blik paa hende for at bede hende om Hjælp.

— Du er ikke fornuftig, sagde Mademoiselle de la Fayette til hende, vær rolig, mit Barn. Kongen kan ikke tænke paa at straffe dig for din Families Vildfarelser. — Sire, vedblev hun, idet hun hævede sin Stemme og gav sit Blik en ædel Fasthed, — Louise er en Datter af Vilhelm Machault de la Porte, Præsident i Montpellier, en Ven af Deres Fader, Bearneren, glorværdig Ihukommelse, og, som han, født Calvinist, men efter at have deelt hans Farer, hans Held og Uheld følte han sig ikke viist saa megen Naade, at det kunde bevæge ham til at efterligne hans Omvendelse.

— Ja, sagde Kongen, idet han pludselig fik en mørk Mine, og hvis jeg ikke husker feil, var denne min Faders Ven ikke min; thi kjed af blot at prædike Oprør, forlod han Dommerkjolen for Sværdet og skaffede sig et Navn blandt Kjætterne, han og hans! Man talte dengang kun om de 5 Krigere Machault de la Porte, ligesom fordum om Fyrsten af Ardennerne, Aymon og hans fire Sønner! Men disse vare brave Riddere og hine Rebeller!

Ludvig den Trettende forstod ikke at skaane Nogen. Alene en Kjætters Navn var nok til

anbefalede han sin Neveu til Chevalier de Villarceaux, og denne indførte beredvillig den unge Mand til Fru de Maintenon.

Fru de Maintenon besad een fortræffelig Egenskab, nemlig: at forblive sine tidligere Elskeres Veninde. Hun modtog Chevalier de Harmental med stor Venlighed, takket være de gamle behagelige Erindringer, som anbefalede ham hos hende, og da Marschal de Villars nogle Dage derefter gjorde hende sin Opvartning, lagde hun ham ved nogle Ord sin Beskyttede saa meget paa Hjertet, at Marschallen hvist glad ved at kunne vise sig denne Dronning in partibus tjenstvillig, svarede hende, at han fra denne Time skulde høre til hans Generalstab, og at han vilde være ham behjælpelig i ethvert Hensyn, for at retfærdiggjøre den gode Mening, som hans ophøiede Beskytterinde nærede om ham.

Det var en usædvanlig Glæde for Chevalieren, at see en saadan Port til Lykke aaben for sig. Et Feldttog forestod. Ludvig den Fjortende var i sin sidste Periode af sin Regjerings Tid i Uheld. Tallard og Marsin vare blevne slagne ved Hochstedt; Villeroy havde lidt et Nederlag ved Remillys, og selv Marschal Villars havde tabt det berømte Slag ved Malplaquet imod Marlborough og Eugen. Det for et Øieblik ved Calbert ogLouvois undertrykte Europa, reiste sig i Masser mod Frankrig. Ligesom en fortvivlelsesfuld Syg, som daglig forandrer sin Læge, saaledes forandrede Kongen ogsaa daglig sit Ministerium; men ethvert Forsøg afslørede kun nye Svagheder. Frankrig kunde ikke føre Krig længere, og var ude af Stand til at slutte Freden. Forgjæves tilbød det sig at ramme Spanien og at indskrænke sine Grændser, det var endnu ikke Ydmygelse nok! Man forlangte at Kongen skulde tilstede de fremmede Hære frie Gjennemmarsch igjennem Frankrig, med hvilken de vilde bortjage hans Sønnesøn af Spaniens Throne, og at han skulde overlevere dem de faste Pladse: Cambrai, Metz, La Rochelle og Bayonne; naar han ikke foretrak, selv i det seneste inden et Aar med væbnet Haand at dethronisere ham.

Under disse ydmygende Betingelser, var der tilstaaet en Vaabenstilstand, til den Samme, som tidligere bød over Krig og Fred efter Vilkaarlighed, som kaldte sig „Fordeleren af Kroner", og Nationernes Tugtensriis, som man havde givet Tilnavnene: „Den Store, den Udødelige", til hvis Ære man, allerede i et halvt Aarhundrede bearbeidede Marmor og Bronze, afmaalte Alexandriner og ødslede Virak! — Ludvig XIV havde grædt i Ministerforsamlingen! — Hans Taarer havde kaldt en Armee tillive, og denne Armee var bleven stillet under Marschal Villars Befaling.

Villars drog Fjenden lige i Møde, hvis Leier befandt sig ved Denain, og som overbeviste om at Frankrig laae i de sidste Trækninger, slumrede i Sikkerhed. Endnu aldrig havde der hvilet et større Ansvar paa et eneste Hoved; Frankrigs Lykke eller Ulykke afhængte af et eneste af Villars Kast.

De Allierede havde dannet en Befæstningslinie imellem Denain og Marchiennes, som Eugen og Albemarle, i deres overilede Stolthed, kaldte: „Landeveien til Paris". Villars besluttede at indtage Denain ved Overrumpling, derpaa at slaae Albemarle og derefter at bekjæmpe Eugen.

For at fuldføre et saa overordentlig dristig Foretagende, maatte ikke allene Fjenden, men ogsaa den franske Armee skuffes; Følgerne af dette coup de main laae just i dets tilsyneladende Umuelighed.

Villars udtalte derfor lydelig sin Hensigt, at gjennembryde Linierne ved Landrecies.

I den bestemte Time om Natten brød

---

at sætte hans Galde i Bevægelse, han udtalte ogsaa disse Ord i en Tone, der fordobblede den unge Piges Angst.

Endvidere fandt han, vant, som han var, til at bøie sig under en Villie, der var stærkere end hans, en hemmelig Fornøielse, en besynderlig Glæde i den Skræk, han indgjød Væsener, der vare svagere end han. Det var en Gjengjæld, en Skadesløsholdelse, der smigrede hans Forfængelighed. Efter i Begyndelsen at have affecteret en streng Tone mod Louise, for at more sig over hendes Forvirring, antog han den saaledes ganske naturlig, idet han greb den første Leilighed, der tilbød sig dertil, idet han gav sin Stemme og sine Øine et langt strengere Udtryk, end hans Tanker, og han glædede sig ved sig selv ved at see dette smukke Ansigt nedslaaet af Frygt og disse smukke Øienlaag svulmende af Taarer.

Men Mademoiselle de la Fayette havde i lang Tid været istand til at studere hans Characteers hemmelige Drivefjedre. Hun var langt fra at lade sig afskrække ved dette uforudsete Vredesudbrud, som man blot behøvede at give en anden Retning for at beherske det, og uden at bevæges stærkere og med en bestandig rolig Stemme forsagte hun, saa godt hun kunde, at retfærdiggjøre Vilhelm de la Porte, idet hun mindede ham om de Tjenester, han havde ydet Dynastiet, og fortaug hans Held som Reformator.

— Er han ikke død? spurgte pludselig Kongen.

— Jo, han er død! han og mine 4 Brødre! . . . paa een og samme Dag, svarede Louise, og hendes Taarer strømmede ned af hendes Kinder.

Den grusomme Sporger kastede hemmeligt et hurtigt Blik paa hende. og følte sig skamfuld over med saa megen Haardhed at have forskrækket denne saa frygtsomme Sjæl.

— Ja, død! og under frygtelige Omstændigheder! — gjentog Mademoiselle de la Fayette, der syntes, at hans Haardhed gik for vidt, og

hans hele Hær op i denne Hensigt. Men pludselig lyder den Befaling, at vende sig til venstre. Tre Broer bleve slagne i Hastværk. Villars passerer Floden, trænger igjennem Moradser, som man antog for upassable, og hvor Soldaterne gik i Vand til Beltet. Han ankommer som et Lyn foran den første Redoute og tager den næsten uden Geværskud, han kuldkaster den ene Befæstning efter den anden, naaer Denain, gjennemskrider Gravene, som omgiver den, trænger ind i Staden og træffer der paa Torvet sin unge Protage, Ridder de Harmental, som bringer ham Albemarle's Kaarde, da han har gjort ham til Fange.

I dette Øieblik bliver Eugens Ankomst forkyndt, Villars vender sig hurtigt, naaer for ham den Broe, som han maa passere, tager fast Stilling paa samme og venter Fjenden. Nu begynder det egentlige Slag, thi Indtagelsen af Denain var kun en Skjærmydsel. Eugen forsøger Angreb paa Angreb; syvgange kaster han sine bedste Tropper imod Artilleriet og Bayonetterne, som forsvare Broen; endelig, efter at hans Klæder ere gjennemborede af Kugler, efter at hans Blod strømmer af tvende Saar, efter at han har besteget sin tredie Hest; endelig trækker Seierherren fra Hochstedt og Malplaquet sig tilbage, idet han udgyder Taarer af Raserie. Klokken sex havde Alt antaget en anden Skikkelse: Frankrig var rædet og Ludvig XIV igjen Ludvig den Store!

Harmental havde opført sig, som Een, der vil fortjene sig Riddersporerne ved een eneste Daad. Villars, som saae ham bedækket med Støv og Blod, erindrer sig, hvem der har anbefalet ham. Han lod ham kalde til sig imedens han paa Valdpladsen paa en Tromme skrev en Beretning om Slaget. Da han saae Harmental i Nærheden, holdt han et Øieblik inde med Skrivningen og spurgte: „Er De saaret?"

„Ja, Herr Marschal, men saa ubetydeligt, at det ikke er Umagen værd, at tale derom."

„Føler De dem kraftig nok, til at tilbagelægge tredsindstyve Lieurs til Hest og det i hurtigste Løb, uden at give sig en Minuts Hvile?"

„Jeg føler mig kraftig til Alt, saasnart Kongens og Deres Tjeneste forlanger det."

„Saa begiv Dem ufortovet paa Veien. Jil til Fru de Maintenon, fortæl hende Alt, hvad De med Deres egne Øine har seet, og forkynd hende forud om den Courier, som vil overbringe hende Beretningen om det vundne Slag. Vil Fru de Maintenon føre Dem til Kongen, saa lader De det skee."

Harmental begreb hele Vigtigheden af det ham overdragne Hverv, og støv og blodbedækket som han var, uden at skifte Klæder, kastede han sig paa en frisk Hest og sprængte til næste Post; to Timer derefter var han i Versailles.

Villars havde forudseet, hvad der vilde skee. Ved de første Ord, der slap over den unge Mands Læber, tog Fru de Maintenon hans Arm og førte ham til Kongen. Monarken arbeidede imod Sædvane med Voisin i sit Værelse, thi han var lidt upasselig. Fru de Maintenon aabnede Døren, førte Harmental til Kongens Fødder og raabte med Hænderne hævede mod Himlen: „Sire, tak den Evige, thi De veed, at vi ere intet ved os selv, og at al Naade kun kommer fra Gud."

„Hvad er der paa Færde, tael min Herre," raabte Ludvig XIV seende ned paa den unge Mand, som knælede foran ham; men som han ikke kjendte.

„Sire," svarede Chevalieren, „Leiren ved Denain er erobret, Grev Albemarle er taget til Fange, Prinds Eugen er paa Flugten og

---

besluttede at bringe ham til at angre den. — Hans Datter, som De seer der, ganske bevæget, ligesom om Deres Majestæt ikke fuldkommen fortjente Deres Tilnavn for Retfærdighed, har fortalt mig hendes Barndoms Ulykker, og jeg har kun havt Taarer at give hende, thi de maae være en bestandig Grund til Sorg, baade for hende, og for Dem, Sire.

— For mig! sagde Kongen forbauset.

— Vilhelm de la Porte, som desværre var sin falske Tro altfor hengiven, sluttede sig for en halv Snees Aar siden paa Herrerne af Rohans Tilskyndelse til de Reformeerte i Languedoc. Han og hans Sønner udgjorde en Deel af Besætningen paa Slottet Bonnac, som Deres Marschal Themines feigt domte til Strikken til sidste Mand. En Eneste af disse Ulykkelige, den Daarligste uden Tvivl, blev benaadet, men paa den ugudelige, skrækkelige Betingelse at gjøre sig til de Andres Bøddel, og for at frelse sit Liv hængte han sin egen Fader! ... Ja, Sire, sin egen Fader! og det vil ikke blive paa hans Hoved, at denne Forbrydelse falder tilbage!

— Jeg har hørt tale om dette, sagde Kongen.

— Men De havde ikke befalet dette Myrderi! — svarede Nonnen, hvis oplivede Træk havde afrystet deres Mathed og Slaphed, og som staaende opreist, med Hænderne paa Ludvigs Hoved, som for at beskytte ham, gjenfandt al sin Sjæls Energie i sit Venskabs Inderlighed og sin hellige Harme. — Dersom De har befalet det, tilføiede hun, da vee Kongen af Frankrig! thi Gud vil forlange Regnskab af ham!

— Themines havde Fuldmagt.

— Han misbrugte den! De burde have straffet ham derfor!

— Krigen har sine grusomme Nødvendigheder, — mumlede Ludvig den Trettende, der allerede havde skiftet Rolle og ydmyg underkastede sig en Sjæls stærkere Aands Herredomme. —

Marschal Villars nedlægger sin Seier for Deres Majestæts Fødder."

Trods den Magt som Ludvig XIV besad over sig selv, blegnede han alligevel; han følte at hans Knæe rystede, og han tog fat i Bordet for ikke at synke tilbage paa sin Læneſtoel.

„Hvad feiler Dem, Sire?" spurgte Fru de Maintenon, idet hun nærmede sig ham.

„Madame, jeg føler, at jeg skylder Dem Alt," svarede Ludvig XIV, „De redder Kongen, Deres Venner redder Kongeriget."

Fru de Maintenon bukkede sig og kyssede ærefrygtsfuld Monarkens Haand.

Ludvig XIV traadte derpaa, endnu stedse bleg og dybt bevæget, bag det store Forhæng, som skildte Salonen fra hans Soveværelse, og tydelig hørte man ham der med sagte Stemme udtale en Takkebøn. Strax derefter traadte han igjen frem, rolig og alvorlig, som om intet var forefalden.

„Nu min Herre," sagde han, „fortæl mig nu omstændeligt, hvorledes Alt er gaaet til."

Harmental aflagde nu en udførlig Beretning om hiint mærkværdige Slag, som havde reddet Frankrig. Da han havde endt, sagde Ludvig XIV: „Og om Dem selv, Herre, fortæller De Intet? Og dog alligevel er De, naar jeg forresten skal dømme efter Deres blodbestænkte og støvede Klæder, ikke forbleven ledig?"

„Sire, jeg gjorde, hvad jeg formaaede," svarede den unge Mand med en ærefrygtsfuld Bøining, „naar der iøvrigt er noget at berette om mig, saa overlader jeg, med Deres Majestæts Tilladelse, dette til Marschal de Villars."

„Godt talt, unge Mand, og skulde han tilfældig forglemme det, saa ville vi erindre os Eder." Harmental drog sig tilbage opfyldt af Glæde. Fru de Maintenon ledsagede ham til Døren. Chevalieren kyssede ærbødig hendes Haand, og iilte saa med at tage Næring til sig og med at pleie sin Roe; thi han havde ikke nydt noget og ikke sovet i fireogtyve Timer.

Ved hans Opvaagnen blev en lille Pakke overrakt ham, som var kommen til ham fra Krigsministeriet, samme indeholdt en Bestalling som Oberst.

To Maaneder derefter blev Freden sluttet; Spanien tabte Halvdelen af sit Monarkie, men Frankrig forblev uantastet.

Ludvig XIV døde og Hoffet deelte sig i tvende forskjellige og uforsonlige Partier. Hovedet for det Ene, var Bastarden Hertugen, af Maine; for de legitime Prindser, Hertugen af Orleans. Havde Hertugen af Maine besiddet sin Gemalinde Louise Benedicte de Conde's Udholdenhed, Mod og kraftige Villie, saa vilde han maaskee have vundet Seiren, især da han kunde støtte sig paa det kongelige Testamente; men han havde da maattet offentlig forsvare sig, og Hertugen af Maine, svag af Aand og Hjerte, duede kun til, hvad som lod sig afgjøre underhaanden. Han blev aabent angreben og hans hemmelige Snigveie og Kunstgreb bleve ham unyttige. En Dag blev han og det næsten uden Kamp nedstyrtet fra den Høide, hvortil den gamle Konges blinde Kjærlighed havde hævet ham. Hans Fald var tungt og beskjæmmende, han traf sig tilbage, overlod Regentskabet til sin Medbeiler og beholdt af alle sine Værdigheder ikke mere tilovers, end Overopsigten over de kongelige Børns Opdragelse, Commandoen over Artilleriet og Fortrin frem for Hertugerne og Pairerne.

Parlamentets Decret tilføiede det gamle Hof et frygteligt Slag. Pater Letellier kom tilbage fra sin Forviisning, Fru de Maintenon flygtede til Saint-Cyr, og Hertugen af Maine traf sig tilbage til den smukke Villa i Secaur.

Ridder de Harmental havde iagttaget alle disse Intriguer, som en aldeles derved interes-

---

Iøvrigt er Marschallen død. Gud vil holde Regnskab med ham.

Mademoiselle de la Fayette hævede sine Øine mod Himlen efter at have kastet et medlidende Blik paa den svage Monarch, og fik snart sin sædvanlige Rolighed og Samvittighedsfred tilbage.

Louise bevarede endnu en ubetydelig Uroligshed. Kongen, der havde faaet mere menneskelige Følelser, søgte at berolige hende ved blide Ord.

— Mit Barn, sagde han til hende, De har dog endnu nogen Familie tilbage? Og ved hvilken Forsynets Beslutning har Gud kaldt Dem tilbage i den hellige romerske Kirkes Skjød?

— Jeg har aldrig forladt det, Sire, svarede den unge Pensionnair. Min Moder var catholsk. Da min Fader ... (Gud velsigne hans Minde!)

Hun standsede efter dette Udraab pludselig af Frygt for at have stødt Kongen, men denne viste kun sit Bifald, og Louise vedblev:

— Da min Fader ægtede hende, raadspurgte han kun sin Kjærlighed for hende, og denne Kjærlighed maa have været stor, thi de havde hverken samme Rang eller samme Religion. Men de elskede hinanden saa meget! hun var saa god og smuk! og han, han besad saamange Dyder! Om Forladelse, Sire ...

Og paany standsede Louise forvirret.

Men Kongen sagde: Bliv kun ved, mit Barn, en Faders Lovtale er stedse paa sit rette Sted i en Datters Mund. Den, der kunde fornærmes derved, vilde ikke være nogen Christen. Han havde vistnok ingen Uret mod Dem, og hvis havde nogen imod mig, vil jeg for Fremtiden glemme den. Jeg vil gjøre mere, jeg vil af al min Evne oprette den slette Skjæbne, Lykken skjænkede Dem, til et Minde om de Tjenester, Deres Fader viste min, og tillige for at holde Dem skadeslos for den Bekymring, jeg ufrivillig har foraarsaget Dem.

feret, men dog alligevel roelig Tilskuer, og kun stedse ventet paa, at de skulde tage en Vending som tillod ham, at tage Deel deri. Havde det gjældt en aaben Kamp, saa havde han naturligviis sluttet sig til det Partie, til hvilket Taknemmeligheden drev ham. For ung og endnu for kydsk i Politikken, hvis vi tor berjene os af dette Udtryk, til stedse at bære Kappen efter Vinden, forblev han den gamle Konges Minde og Ruinerne af det gamle Hof true. Hans Borteblivelse fra Palais-Royal, om hvilket nu alle de krob omkring, som gjerne vilde spille en Rolle, blev udlagt som en Gjenstridighed fra hans Side, og en Morgen modtog han som en Følge deraf en Resolution, som inddrog hans Oberists Bestalling.

Harmental besad sin Alders Ærgjærrighed. Den eneste ærefulde Løbebane, som dengang stod en Cavalier aaben, var Vaabnenes; hans første Optræden var saa glimrende, og Slaget som nu i hans femogtyvende Aar ødelagde alle hans Forhaabninger, traf ham derfor saa meget desto smerteligere. Han iilte til Marschal de Villars, som tidligere havde været hans ivrigste Beskytter; men denne modtog ham med en Mands kolde Væsen, som gjerne ønskede at begrave Fortiden i Forglemmelse; deraf begreb desuden ogsaa Harmental, at den gamle Hofmand var i bedste Gang, med at forandre Farve, og han traf sig derfra beskeden tilbage.

Omendskjøndt hiin Tidsalder var Egoismens Tidsalder, var dog alligevel den første Prøve, som Chevalieren erholdt deraf, usædvanlig bitter; men han befandt sig just i hiin lykkelige Alder, i hvilken Ærgjærrighedens Saar ikke vedholdende smerte. Ærgjærrigheden er hines Lidenskab, som ikke mere have andre, men Harmental havde endnu alle de, som man bliver bestormet af i det femogtyvende Aar.

Desuden var den daværende Tidsaand dengang endnu ikke tilbøielig til Tungsindighed. Det er en moderne Følelse, udsprungen ved Omstyrtelsen af Lykkens Goder og Menneskenes Afmagt. I det ottende Aarhundrede, da man endnu ikke drømte om det Abstracte og ikke længtes efter det Ubekjendte, da søgte man Fornøielsen, Berømmelsen, kort Lykken ligefrem op, og hvem der kun var smuk, tapper eller intrigant, den kunde ogsaa erholde dem.

Ridder de Harmental var derfor kun sørgmodig i otte Dage, derpaa blandede han sig igjen med den muntre Mængde, lod sig rive med af Strømmen, og denne Strøm førte ham til en smuk Kones Fødder.

I tre Maaneder var han nu fremdeles det lykkeligste Menneske paa Jorden; i disse tre Maaneder forglemte han Saint-Cyr, Tuilerierne og Palais-Royal; han vidste ikke om der endnu gaves en Fru de Maintenon, en Konge eller en Regent. Han vidste kun, at det var behageligt at elske, naar man blev gjenelsket.

Han befandt sig i denne behagelige Sindsstemning, da han, som vi allerede have fortalt, ved Lafare blev opskrækket af sin skjønne Drøm. Hans Elskedes Utroskab førte ham nu tilbage til hans tidligere Ærgjærrighed, og han tænkte nu for første Gang igjen smerteligt paa Tabet af sit Regiment.

Dog behøvedes der kuns det hemmelighedsfulde Brev, for at give hans Tanker en anden Retning. Som Følge deraf besluttede han sig til, at indfinde sig paa Ballet i Operahuset; men naar vi ville lade Sagen vederfares Retfærdighed, maa vi tilstaae, at dette Forsæt var opstaaet hos ham, idetmindste tildeels ved den Bemærkning, at Haandskriften i Brevet syntes at være en qvindelig.

(Fortsættes.)

Han søgte derpaa i Mademoiselle de la Fayettes Øine det Bifald, hans Ord fortjente, og Louise, der nu fik sin meddelende Natur igjen, forglemte i sin Glæde pludselig denne øieblikkelige Smerte, hvoraf hendes Ansigt endnu bar Spor, kastede sig om den fromme Søsters Hals og omfavnede hende heftigere for at takke hende for den pludselige Forandring, der var indtraadt i hendes Skjebne og Kongens Sind.

Dristigere, lykkelig ved sin tilkommende Lykke og tilskyndet ved Kongens Spørgsmaal fortalte hun strax og med hele sin Sjæls Ligefremhed sin Families Historie og sin egen for hendes Indtrædelse i Klosteret la Visitation.

Ludvig hørte paa hende med Opmærksomhed, smilede ved flere naive Steder i hendes Fortælling, og da den var tilende, forsikkrede han hende paany om sin Velvillie og to Afsked med de to Veninder, idet han lovede Mademoiselle de la Fayette snart at komme at besøge hende igjen. Men, det være nu, Distraction eller en Virkning af hans naturlige Frygtsomhed, da han lovede dette, var det ikke Nonnen han saae paa.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos Hr. Universitetsboghandler **Andr. Fr. Høst, Gothersgade 349.**

Kjøbenhavn. Redigeret og udgivet af A. Christensen, Informator. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri, Pimmelstaftet 19.

Roman-Journal.

Nr. 3. Löverdagen den 13 Februar. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

1ste Deel.

(Fortsat.)

IV.

En Maskerade paa hiin Tid.

Flaggermusen.

Ballerne i Operahuset havde dengang naaet deres høieste Glandspunkt. De vare en aldeles tidssvarende Opfindelse af Chevalier de Bouillon, som behøvede denne Tjeneste, som han herved havde ydet hiin Tids Adspredelser søgende Selskab, for at erholde Tilgivelse for Tittelen, Prinds af Auvergne, som han havde antaget, man vidste ikke rigtig hvorfor. Det var ogsaa ham, som opfandt den Kunst, at strue Parterret op til Theatret, og Regenten havde, som den rigtige Kjender af alle vigtige nye Opfindelser, derfor udsat ham som en Belønning en Pension af 6000 Livres. Dette var fire Gange saa meget som den store Konge fordum skjænkede Corneille!

Denne herlige Sal med sin rige og smukke Architectur, som Cardinal Richelieu havde indviet, hvor Lulli og Guinault lod deres Værker opføre, og hvor Molière selv var optraadt i sine skjønneste Digtninge, var denne Aften Forsamlingspladsen for alle Hoffets fornemme, glimrende og elegante Personer. Harmental havde i een, i hans Stilling naturlig Tilvæxt af Ærgelse, dog idag offret mere Omhu paa sit Toilette end sædvanligt. Ogsaa var Salen næsten fuld da han kom, saa at han et Øieblik frygtede, at Masken med det violette Baand ikke vilde kunde finde ham, da den havde forsømt at angive ham et Sted, hvor han kunde træffes. Han glædede sig derfor over ikke at have maskeret sig; en Fremgangsmaade, i hvilken der laae en stor Tiltroe til sin Modstanders Taushed, thi det havde kun kostet samme et eneste Ord for at bringe ham i Bastillen.

Den første Person, som han mødte, var den unge Hertug af Richelieu, der saa nylig havde bragt sit Navn, sine Kjærlighedseventyr og sin Elegance i Moden. Man forsikkrede, at tvende Prindsesser af det kongelige Huus stredes om hans Kjærlighed, hvilket ikke forhindrede, at Fru de Nesle og Fru de Polignac til samme Tid verlede Kugler med hinanden for hans Skyld; desuden deelte endnu Damerne Sabrans, de Villares, de Mouchy og de Tencin hans Hjerte. Han tiltalte just Marquis de Canillac, en af Regentens Roués, som hans kongelige Høihed, formedelst hans affecterede Strenghed, kaldte sin Mentor; han fortalte just samme en Historie med lydelig, Opsigt vækkende Stemme. Chevalier Harmental kjendte dog ikke Hertugen nøie nok, til at blande sig i en alle-

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Andet Kapitel.

Louise de la Porte.

1.

Fortællingen.

Louises Moder hørte ved sin Fødsel til Paris's handlende Borgerklasse, hvilket ikke havde hindret Vilhelm de la Porte i at ægte hende, endskjøndt han var af en langt fornemmere Herkomst. Hun var død kort Tid efter Kampen ved Bonnac.

Louise havde, medens hun endnu næsten var Barn, mistet hele den adelige Deel af sin Familie. Paa denne Side havde hun kun en Tante tilbage, hendes Faders Søster og Baronen af St. Cernins Enke. Denne Tante havde allerede for længe siden afsvoret Protestantismen, og levede i en af Provindserne af Indkomsterne af et lille Gods og af en ringe Pension, som man gav hende paa det kongelige Skatkammer til Løn for hendes Omvendelse.

Hun havde taget Louise til sig, og det var det smukkeste Træk i hendes Liv, thi Baronessen af St. Cernin var med hendes ubetydelige Formue en Ven af Luxus og Velvære, holdt under en overdreven Andægtigheds Maske af Intriguer og Fornøielser, og hendes fornemste Beskjæftigelse og Kunst var, at laane Penge af Nogle, hvem hun blændede ved sine Manerers studerede Værdighed, ved sine Principers paatagne Strenghed, og at give Penge ud af Andre som Løn for de Tjenester, hun lovede dem, enten for at forskaffe dem Lærebreve, Mesterskab, Plads som Oldermænd, ved at benytte sin Indflydelse ved Valgene, hvor hun imidlertid kun formaaede Lidet, eller Ansættelser ved Saltmagasinerne, ved Forstvæsenet, paa Contoirerne ved

rede begyndt Samtale; det var jo ikke heller ham, han søgte, og allerede vilde han gaae forbi ham, da tilbageholdt den unge Hertug ham ved Fligen af hans Klædning.

„Paa min Ære, min kjære Chevalier, De er ikke tilovers her," raabte han, „jeg fortæller just Canillac et Eventyr, der kan være ham til Nytte som hans kongelige Høiheds Regenteus natlige Ledsager; det kan den ogsaa blive Dem, ifald De skulde blive udsat for en lignende Fare, som jeg var udsat for. Historien er først passeret idag, og det forhøier dens Værd, thi indtil nu har jeg idethøieste kun fortalt den til tyve Personer, saa at den endnu er næsten ganske ubekjendt. Udbred De samme, det vil være Regenten og mig behagelig."

Harmental rynkede Panden; Richelieu havde valgt sin Tid slet, i dette Øieblik ilte Chevalier de Ravanne forbi, hvilken blev forfulgt af en Maske. „Ravanne," raabte Richelieu, „Ravanne!"

„Jeg har ingen Tid," svarede Chevalieren.

„Veed De ikke hvor Lafare stikker?"

„Han lider af Migraine."

„Og Fargy?"

„Han har forvredet Foden."

Med disse Ord tabte Ravanne sig iblandt Mængen, efterat han havde verlet den venskabeligste Hilsen med sin Modstander fra i Morges.

„Nu til vor Historie," sagde Canillac.

„Altsaa hør efter: Tænk Dem, for nogen Tid tilbage, kort efter at jeg havde forladt Bastillen, hvorhen min Duel med Gace havde bragt mig, efterat jeg igjen havde viist mig tre eller fire Dage i Verden, overbragte Rafè mig en Billet fra Fru de Porabere, hvori hun indbyder mig til at tilbringe Aftenen hos hende. Chevalier, De begriber vel, at man i det Øieblik man har forladt Bastillen ikke tilbageviser nogen Rendezvous, som bliver givet af en af de Elskerinder, som besidder Nøglen til samme. Det forstaaer sig derfor af sig selv, at jeg indfandt mig til den bestemte Time. Men hvem fandt jeg sidde ved Siden af hende paa Sophaen? Jeg beder Dem gjætte!"

„Maaskee endog hendes Gemal?" sagde Canillac.

„Nei paa ingen Maade! Hans kongelige Høihed i egen ophøiede Person. Jeg var saa meget mere forbauset, da jeg var bleven indført paa en høist hemmelighedsfuld Maade. Jeg lod, som De kan tænke, mig imidlertid ikke forbløffe, men antog en alvorlig, beskeden og rolig Holdning, saa omtrent som Din, Canillac. Jeg hilste Marquisen med en Ærefrygt, som aflokkede Hertugen en lydelig Latter. Dette havde jeg ikke ventet, og det gjorde mig en Smule forvirret. Jeg vilde tage en Stoel, men Hertugen tilvinkede mig, at sætte mig paa Sophaen paa den anden Side af Marquisen. Jeg adlød.

„Min kjære Hertug," begyndte Regenten, „vi have indstevnet Dem hertil for en meget indviklet Sags Skyld. Vor arme Marquise her, som nu allerede i tvende Aar er adskilt fra sin Gemal, bliver truet med en Proces af dette raa Menneske, under Foregivende af, at hun har en Elsker."

„Marquisen gjorde hvad hendes Kræfter formaaede for at rødme, men da det ikke vilde lykkes hende, skjulte hun sit Ansigt med sin Vifte."

„Ved de første Ord, som hun herom lod falde til mig," vedblev Regenten, lod jeg Argensan kalde og spurgte ham, hvem denne Elsker kunde være."

„Jeg beder Deres kongelige Høihed, skaan mig," bad Marquisen.

„Naa naa, min lille Due, kun rolig, jeg er strax færdig. Veed De, min kjære Hertug, hvad Politilieutenanten svarede mig? Han sva-

---

den Indflydelse, hendes Kaldsret gav hende, hvilken hun iøvrigt kun udøvede i Navnet, ja endogsaa Pladser ved Hoffet, hvor hun Ingen kjendte.

Men undertiden blev en Eedsvoren valgt i Communen, uden at hun blandede sig deri; af Erkjendtlighed troede han at burde begunstige Optagelsen af de Drenge og Mestere, som hun angav ham. Ved disse Skjebnens Tilskikkelser var hendes Anseelse foroget, ved alle disse smaa Skatter, som hun hævede hos dem, hun kunde narre, hvilke bestode af to Klasser, Laanerne og Giverne, var hendes lille Formue tiltaget; ogsaa viste den gode Dame sig paa en temmelig god Fod i Tours og Omegnen, hvor hun næsten nød en ualmindelig Anseelse.

Den venlige Modtagelse, hun lod blive hendes forældreløse Niece til Deel, havde sat Stemplet paa Alles høie Mening om hendes Dyd.

I hendes Huus befandt Louise sig for at modtage den første Opdragelses Velgjerninger. Til Lykke for hendes Ustyld var hun endnu i den Alder, hvor man seer Alt gjennem et Tryllesprisme, hvor man Intet aner, ikke grunder over Noget, kun dømmer Gjenstandene efter Overfladen, og, ført bag Lyset ligesom alle Andre, kunde hun længe bevare den bedst mulige Mening om sin Tante.

Der henflød hendes Barndom, fra hendes 7de til hendes 14de Aar, iblandt et retskaffent Selskab gamle Adelsmænd, halvt ødelagte ved Borgerkrigene, som skjendte paa Hoffet, idet de bestandig overdrev de Fornøielser, de der i deres Ungdom havde nydt under Henrik den Fjerde eller Henrik den Tredie. Hun hørte der kun tale om Jagt, Kort, Adelsvittigheder, Hengivenhed for Kongen og Cabaler mod hans Ministre. Fremfor Alt hørte hun tale om en Reise, som Baronessen skulde gjøre til Paris for der at blive forestillet for Kongen.

Planerne til denne store Begivenhed bleve især omtalte i Nærværelse af de Allmuesfolk og

rede, at Elskeren var enten mig eller Dem!"

„Det er skammelig Bagvaskelse," raabte jeg.

„Lyv ikke, min kjære Hertug, Marquisen har allerede tilstaaet mig Alt."

„Naar det er Tilfældet," tilføiede jeg, „saa har jeg jo heller intet videre at sige."

„Endvidere," tilføiede Regenten, jeg forlanger intet omstændeligt Regnskab af Dem, det kommer her kun an paa, som Medskyldige i een Forbrydelse i Forening at trække os ud af denne Affaire."

„Hvad har De at befrygte, naadige Herre?" spurgte jeg, „hvad mig angaaer, saa trodser jeg enhver Fare under Deres kongelige Høiheds Beskyttelse."

„Hvad vi have at frygte? Parabere's Skrigen, som kun vil, at jeg skal gjøre ham til Hertug."

„Nu, og naar vi nu kun gjorde ham til Pair?" bemærkede jeg spøgende.

„Det vil vi," raabte Hans Kongelige Høihed leende, „De har den samme Tanke som Marquisen."

„Megen Ære for mig!"

„Der udfordres en Slags Forsoning imellem de tvende omme Ægtefæller, som Marquien forhindrer, ved at kaste os en fatal Proces paa Halsen. Sagen er virkelig ikke uden Vanskelighed, Parabere vil paa ingen Maade modtage sin Gemalinde hos sig."

„Saa maa man bringe ham til hende," sagde jeg.

„Ja deri ligger just Vanskeligheden. Hvorledes sætte vi det iværk?"

„Undskyld mig, Fru Marquise, uden at være ubeskeden, elsker Hr. de Parabere endnu stedse Chambertinen?"

„Jeg frygter ja," svarede den Adspurgte.

„Saa ere vi reddede, naadigste Herre! Jeg indbyder Hr. Marquien til en Souper i mit lille Huus, og et Dusin Libertinere og smukke Piger skulle være tilstede. De, naadigste Herre, sender Dubois" — —

„Hvad, Dubois?" spurgte Regenten.

„Udentvivl, det er aldeles nødvendigt, at en af os forbliver ædru. Dubois selv, drikker jo ikke noget, men han maa sørge for, at Marquien drikker dygtigt. Naar de nu alle ligge under Bordet, fisker han ham op og gjør med ham hvad han vil; det Øvrige er hans Kudsks Sag."

„Har jeg ikke sagt det, at Richelieu vilde give os et godt Raad?" sagde Regenten; „veed De hvad, De skulde lade være, at krybe omkring visse Paladser, De skulde roelig lade den Gamle i Saint-Cyr døe, og slutte Dem til os."

Jeg trak paa Skuldrene.

„Egensindige Hoved," mumlede Regenten.

„Og Herr de Parabere?" spurgte Chevalier de Harmental, som var bleven nysgjærrig.

„Herr de Parabere? Ah, med ham gik Alting efter Ønske. Han sov igaar Aftes ind hos mig, og vaagnede i Morges hos sin Gemalinde. De begriber vel, at han gjorde en frygtelig Spectakkel, men nu kunde der ikke mere være Tale om nogen Proces. Hans Vogn rullede ind i hans Gemalindes Hotel, og hele Tjenerskabet kan bevidne hans Tilstedeværelse der. Han er imod sin Villie igjen forsonet med sin Gemalinde. Vilde han nu endog beklage sig over Samme, saa vilde man uimodstaaelig bevise ham, at han tilbedede hende, og at hun er den uskyldigste Kone af Verden."

„Chevalier," gjvitede i dette Øieblik en blød Stemme i Harmentals Øre, „naar De har endt Deres Samtale med Herr de Richelieu, saa gjør jeg Fordring paa Dem."

„Undskyld, Herr Hertug, sagde Chevalieren, „men De seer, at man bortfører mig."

Borgere, som toge deres Tilflugt til Madame de Cernins Beskyttelse. Denne bestandig nærværende, bestandig udsatte Reise vedligeholdt deres fordeelagtige Forestilling om Damens Anseelse, lokkede nye Protegerede til, som bleve narrede, og beroligede dem, der allerede vare bedragne.

Louise lod sig ogsaa fange i samme Snare, og Haabet om at see Paris, den store By, og Hoffet, hvorom hun hørte saameget tale, opfyldte hendes Tanker med skjønne Billeder, det ene mere tillokkende end det andet. Hun kunde ikke tænke sig, at hendes Lykke nogensinde kunde spire frem i Touraine. Alle disse Grever og Marquier, som omgave hende, havde intet Ungt og Elskværdigt uden i deres Erindringer, og deres Erindringer kom alle fra Paris og fra Hoffet; hun vilde ogsaa nærme sig denne Kilde til Enhvers Tilfredshed.

Imidlertid havde en gammel, fattig, tor, sort og styg Ridder fattet Venskab for Louise. Denne tappre Krigers fortjente tre Gange mere end Henrik af Guise Tilnavnet Balafrè, den Skrammede, saa stærke Spor havde Krigen efterladt paa hans Ansigt, der var i den Grad fuldt af Ar, at det saae ud, som om man havde skaaret det itu efter Behag. Han var især til at kjende derpaa, at han paa den høire Kind bar en fuldkommen Firkant, dannet af 4 Sabelhug, som han havde faaet ved Ivry, ved Rouen, ved Fontaine-Francaise og ved Juliers. Man kaldte ham ogsaa heller ikke andet end Ridderen af Firkanten, endskjøndt han var den yngste Søn af en anseet Familie.

Louise havde i Begyndelsen været bange for ham, men følsom og erkjendtlig havde hun snart sluttet sig inderligt til ham, det eneste Væsen, der dengang virkelig elskede hende. Som en usædvanlig Undtagelse blandt den Skare Landsbyjunkere, mellem hvilke han levede, var Ridderen Philosoph og Tænker, besad en udmærket Forstand og fortrinlige Kundskaber, en ædel, føl-

„Jeg lader Dem gaa, men dog alligevel kun under een Betingelse?

„Under hvilken da?"

„Under den, at De fortæller min Historie til denne allerkjæreste Flaggermuus med den Anmodning, at hun meddeler til den alle Natfugle af hendes Bekjendtskab."

„Jeg frygter meget, ikke at have Tid dertil," svarede Harmental.

„I dette Tilfælde desto bedre for Dem," loe Hertugen, idet han slap Chevalieren, som han indtil nu stedse havde holdt fast ved Kjolen; „da har De vist noget Bedre at fortælle denne Maske."

Saaledes talende vendte han sig om og tog en Domino's under Armen, der i Forbigaaende havde gjort ham en Compliment for hans Eventyr.

Chevalier de Harmental kastede et flygtigt Blik paa den Maske, som havde tiltalt ham, og han saae virkelig paa hendes venstre Skulder det violette Baand, der skulde tjene ham som Kjendetegn. Han iilte derfor med at fjerne sig fra Canillac og Richelieu, for at en Samtale, der vilde være af Interesse for ham ikke skulde blive beluret.

Maskен, som ved den bløde Tone i sin Stemme, havde forraadt sit Kjøn, var af Middelhøide, og syntes, efter hendes elastiske Bevægelser at dømme, endnu en meget ung Kone; hvad iøvrigt hendes Ydre angik, saa var det for Øieblikket umueligt, at skaffe sig Vished derom, da som bekjendt en Flaggermuus-Costume er særdeles egnet til at skjule alle legemlige Fortrin og Mangler.

„Chevalier," tog endelig Maskен til Orde, og det uden at gjøre sig den Uleilighed at fordreie Stemmen, da hun formodentlig troede, at samme var hendes Ledsager ubekjendt, „veed De ogsaa, at jeg er Dem dobbelt forpligtet for Deres Komme, tilmed i Deres nuværende Gemytsstemning. Desværre kan jeg ikke tilskrive denne Deres Punktlighed anden Følelse end Nysgjærrighedens."

„Smukke Maske," svarede Harmental, „Du har tilskrevet mig, at Du vilde være min gode Genius? Tilhører Du maaskee de Overjordiske, saa maa det Forgangne, det Nuværende og det Tilkommende ikke være skjulte for Dig. Du vidste altsaa, at jeg ville komme og min Tilstedeværelse kan altsaa ikke overraske Dig."

„Ak," svarede den Ubekjendte, „man seer, at Du kun er en svag Dødelig og at Lykken aldrig nogensinde har hævet Dig over Din Sphære, ellers vilde Du vide, at om vi endog kjendte Fortiden, Nutiden og Fremtiden, vi dog ikke kunne anvende denne Videnskab i Ting, som angaae os selv; da netop det, som vi helst ville vide, bliver paa det dybeste skjult for os."

„For Djævlen," svarede Harmental, „veed De vel, min Herr Genius, at Sagen begynder at blive mig meget kjedelig, især hvis De vil vedblive med saadanne Taler. Gjør nu vor Samtale interessantere, smukke Maske; da Du med Hensyn til Andre er bekjendt med det Forgangne, det Nuværende og med det Tilkommende, saa beviis mig Din Kunst!"

„Intet er lettere end dette," sagde den Ubekjendte, „ræk mig Din Haand."

Harmental gjorde som hun sagde.

„Vakkre Ridder," bemærkede Maskен, efterat hun en lang Tid forskende havde betragtet Haanden, „jeg læser her fem Ord, som indeholder Dit hele Livs Historie. Disse Ord ere: Mod, Ærgjærrighed, Skuffelse, Kjærlighed, Utroeskab."

„Ved min Sjæl, Du har gjort Dine Studier fortræffeligt! min gode Genius," raabte Chevalieren forbauset.

---

som, maaskee altfor exalteret Sjæl. Han paatog sig Louises Opdragelse, og Tanten lod ham fri Raadighed i denne Henseende, idet hun dog, rimeligviis for en Forms Skyld, anbefalede ham ikke at rokke hendes religiøse Tro og især at agte paa det, der kunde have Hensyn til den hellige catholske Kirkes Eenhed.

Under en saadan Lærer følte Louise sin Forstand saavelsom sin Smag dannes. Hun modtog temmelig let bestemte Indtryk. Opmuntret ved sit Held forsøgte den gode Ridder at lære hende at føle Naturens Ynde og at nyde den, han gav hende Begreb om Malerkunst, om Musik og om Poesie, saameget som hun behøvede for at forskjønne den kolde Virkelighed i sine Omgivelser.

Uden at tænke paa den Alder, han henvendte sig til, bestræbte han sig for at lære hende at kjende og elske denne saa behagelige og undertiden saa farlige Kunst, at være lykkelig i Tanken og hos sig selv at søge rene og lette Nydelser, naar Verden svigter os, en guddommelig Kunst, ved hvilken kjærlige Hjerter kæmpe mod Kummer og Eensomhed, men uheldbringende, naar den kun tjener til at forøge bedragerske Forhaabninger, uretfærdig Ærgjerrighed og til at berede os en skrækkelig Opvaagnen.

Den unge Elev havde arvet en af disse livlige og fine Organisationer, som fatte Tingenes Betydning snarere ifølge Instinkt end ved Raisonnement, men som kun langsomt udvikle Consequentserne af deres Natur, en af disse Sjæle, hvilke Lidenskaberne ere medfødte, men i hvilke de ofte sove længe forvirrede og ubestemte for paa engang at fremstaae store og stærke.

Efter tö Aars Undervisning beundrede Ridderen af Fiirkanten hos Louise endnu kun hendes Dommes Rigtighed, hendes Ufkyld og Lærvillighed. Hvad mere kunde han forlange af et Barn?

Imidlertid vare Udbruddene af hans brændende og hjertelige Sjæl ikke falden ufrugtbare i

„En Genius veed Alt hvad Menneskene veed, og endnu langt mere," tilføiede Maskен. „Af disse fem Ord veed jeg, at det var Dit Mod, der hævede Dig til Oberst, at denne Opholdelse vakte Din Ærgjærrighed, at en Skuffelse fulgte paa Dine Forhaabninger, at Du søgte Skadesløsholdelse derfor hos Kjærligheden, men at denne beredede Dig Utroeskaben."

„Ikke ilde," svarede Chevalieren, en Sybille havde ikke kunnet trække sig bedre ud af Sagen. Men nu til Nutiden, smukke Maske, til Nutiden."

„Om Nutiden, Chevalier? Om den vil vi tale sagte, thi den smager noget af Bastillen!"

Harmental foer lidt sammen, thi han troede, at foruden dem, som havde været tilstede, Nogen maaskee kunde vide noget om Historien i Morges.

„Der ligger," vedblev den Ubekjendte, i dette Øieblik to vakkre Cavalierer sørgmodig paa deres Leie, imens vi her spøge med hinanden, og det fordi en vis Chevalier Harmental, en stor Lurer ved Døren, ikke har erindret sig et Sprog af Virgil."

„Og hvorledes lyder dette Sprog," spurgte Chevalieren, hvis Forbauselse steeg med hvert Øieblik.

„**Facilis descensus averni**," raabte Flaggermusen leende.

„Jeg vidste sandelig ikke, at Genierne studerede Aeneiden," sagde Harmental. „Med Nutiden ere vi færdige, nu til Fremtiden."

„Af den gives der to Slags," tog Maskен igjen Ordet, „en Fremtid for svage og en Fremtid for stærke Sjæle, Himlen har givet den Dødelige Valget; Din Fremtid afhænger altsaa af Dig selv."

„Men man maa dog kjende dem Begge, for at kunne vælge den Bedste."

„Godt, een af disse venter Dig i Omegnen af Nevers, i Midten af en Provinds, omgivet af Dine Kaniner og Dine Høns; denne fører Dig ganske bekvem til et Embede som en Menigheds Kirke-Forstander; det er et solid, besked Maal, som Du let vil naae, Du er godt paa Veien dertil."

„Og den anden Fremtid?" spurgte Chevalieren noget saa nysgjærrig, at man kunne troe, han før ville være tilfreds med en saadan Skjæbne.

„Den Anden," vedblev den Fremmede, idet hun lagde sin Arm paa den unge Mands og saae ham skarp og forskende i Øiet, „den Anden kaster Dig ud af Dunkelheden, ind i den levende Verden; den vil af Dig gjøre en Skuespiller paa Verdens-Theateret; den efterlader, enten Du taber eller vinder, i ethvert Tilfælde, en stor Spillers Berømmelse."

„Naar jeg taber, hvad taber jeg da?" spurgte Chevalieren alvorlig.

„Livet sandsynlig."

Harmental gjorde en ringeagtende Bevægelse. „Men naar jeg vinder?" føiede han til.

„Hvad mener Du om en Rang som General? En Grandes af Spanien? En Ridders af den hellige Aands Orden, med Udsigt til Marschalsstaven?"

„Jeg mener, at Gevinsten er Spillet værd. Kan Du give mig et Beviis paa, at Du formaaer at holde, hvad Du lover, saa har Du i mig fundet den rette Mand."

„Dette Beviis kan kun en Anden give Dig. Forlanger Du det, saa følg mig."

„Hvad, skulde jeg have skuffet mig?" spurgte Harmental, „var Du kun en Genius af anden Rang? En underordnet Aand, et mæglende Princip? For Djævelen, det vilde formindske min Respect for Dig!"

„Hvad angaaer det Dig, naar jeg nu

---

denne anden jomfruelige og rene Sjæl. Der maatte være Poesie og Kjærlighed hos denne blonde og smilende unge Pige; men der gives en Sæd, som er seen til at spire, og de flygtige Indtryk, som den arvende Philosophi lod hende modtage kunde maaskee først i Fremtiden vække en levende Symphati hos hende.

For Øieblikket elskede Louise blot Kunsterne for den Glæde, de forskaffede hendes Øie og Øre; hun smilede ved at see den grønne og smykkede Natur, men naar hun forvildede sig i det Tykke af Skovene, naar hun standsede ved Loires begeistrende Bredder var det for at plukke Nødder og Hyazinther, eller for forbauset at betragte de smukke blaae Guldsmedde, der lode deres Florvinger spille i Solens Straaler.

Undertiden overraskede man hende i Tanken, om i disse Drømmerier var det Paris, dette Paris, som hun ikke kjendte, dette Paris, som hun kaldte paa, der gik forbi hendes Tanker, stoiende, livligt, muntert, oprullende for hendes Øine sine store, krumme Gader, sine store Hoteller, sine talrige Broer, over hvilke fornemme Damer og smukke Herrer vandrede med Hjelmbusk, klædt i Silke og Fløil, Geistlighedens lange og pragtfulde Processioner, Hoffets Equipager, og Kongens Kareter! Det var den eneste Gjenstand for Louises Drømmerier.

Hun var nærved sit fjortende Aar og havde endnu ingen anden Grund til Sorg og Bekymring end at see denne meget omtalte Reise fra Tours til Paris uophørlig og bestandig blive udsat, da et Brev, der ganske uventet kom fra Paris til Tours, lovede Opfyldelsen af alle hendes Ønsker.

Frants le Moutier, hendes Onkel paa mødrene Side, Borger i Paris, Bundtmagermester, Syndicus i sin Commune, en godmodig Mand af stor Betydenhed i hele St. Denisgaden og selv i de nærliggende Gader, som uagtet han var Enkemand og levede alene med sin Tjenestepige, ikke desto mindre havde bevaret sin Kjærlighed til

virkelig var underkastet en mægtigere Tryllerinde, og naar det nu var hende, som har sendt mig herhen?"

„Jeg siger Dig, jeg underhandler ikke med en Affending."

„Men jeg har jo det Ærinde, at føre Dig til hende."

„Saa jeg vil altsaa faae hende at see?"

„Ja, Ansigt til Ansigt, som Moses Herren!"

„Saa lad os gaae!"

„De har stort Hastværk, Chevalier. Betænk, at man i visse hemmelige Selskaber, underkaster Novicen visse Ceremonier før hans Optagelse, for at forsikre sig om hans Taushed."

„Hvad maa jeg gjøre, tael?"

„De maa bindes for Øinene og lade Dem føres hen, hvor man finder for godt, at bringe Dem. Ankommen til Templets Porte, maa De derpaa aflægge den høitidelige Eed, aldrig nogensinde, at ville forraade det, som De vil see og høre."

„Jeg er beredt, at tilsværge dette ved Styx," svarede Harmental smilende.

„Nei, Chevalier," svarede den Ubekjendte med alvorlig Stemme. „De vil kun sværge ved Deres Ære — man kjender Dem og det er fuldkommen nok."

„Og naar jeg har aflagt Eden," spurgte Chevalieren, efterat han i et Øieblik var bleven staaende eftertænkende, „vil det da endnu blive mig tilstædet, at trække mig tilbage, ifald at jeg skulde finde, at det man forlanger af mig, ikke er overeensstemmende med en Hædersmands Grundsætninger?"

„Deres Samvittighed skal allene være Deres Voldgiftsmand; og Deres Æresord er Borgen nok."

„Saa er jeg beredt," sagde Chevalieren.

„Velan, saa lad os da gaae," hvidskede Masken.

Harmental vilde i Begyndelsen gaae lige imod Indgangsdøren, men da han i Nærheden af samme opdagede flere Bekjendtere, saa vendte han sig til høire, for af en Omvei at naae denne.

„Hvad er det De gjør?" spurgte Masken.

„Jeg søger at undgaae et Sammentræf med Folk, som kunde opholde mig."

„Saa," loe Masken, „jeg frygtede allerede, at De havde betænkt Dem anderledes."

Strax derpaa befandt de dem i Forhallen. De traadte ud og Flaggermusen førte Chevalieren ind i Gaden St. Honoré. En simpel Vogn, uden Vaaben, forspændt med to mørkfarvede Heste, holdt der paa Hjørnet af Gaden Pierre Lescot. Kudsken sad paa Bukken, indhyllet indtil over Hagen i en tyk Kappe og med den bredkrampede Hat dybt nedtrykt over Ansigtet, saa at man ikke kunde see noget af det. En Tjener holdt Slaget aabnet med den ene Haand, og med den anden bedækkede han Ansigtet med sit Lommetørklæde.

„Stig ind," sagde Masken til Chevalieren.

Harmental nølede endnu et Øieblik: disse tvende Tjenere uden Livree, der ligesom deres Herskerinde gjorde sig Umage for at bevare deres Incognito; Vognen uden Vaaben, uden Navnetræk; dette affides Sted, hvor de holdt; denne sildige Tid, alt indgjød Chevalieren en ganske naturlig Mistroe; dog alligevel betænkende, at det kun var en Dame, som han havde ved sin Side, og at han bar en Kaarde, sprang han rask ind i Vognen. Flaggermusen satte sig ved Siden af ham, og den ubekjendte Tjener slog Vognslaget til i en Fjeder, der slog to Gange i, saaledes som om man ombreiede en Nøgle.

„Naa, gaaer det ikke fremad?" spurgte

---

sin Familie, erindrede sig, at han i Touraine havde en Niece, det yngste og eneste Barn, der var tilbage af hans Søsters Forbindelse med Præsidenten de la Porte.

Han var riig og foreslog Baronessen paa hans Regning at sætte den unge Pige i et Kloster i Paris.

Det var Indholdet af det Brev, der kom saa uventet for endelig at sætte en Grændse for Louises Utaalmodighed.

Baronessen syntes først at vægre sig ved at skilles fra sin Niece. Hun kom frem med mange Grunde for at bevise, at hendes Huus, der stod paa en ypperlig Fod med Hensyn til Religionen i Nødsfald kunde trøde i Klosters Sted. Men hun indsaae imidlertid, at Opdragelsen i Klostret var mere passende for en Pige af Stand. Da hendes Formue ikke var tilstrækkelig til at betale for hende der, kom Kjøbmandens Gavmildhed hende til Hjælp; Intet var naturligere! Men hvem skulde holde hende skadesløs for alle de Opoffrelser, hun allerede havde paalagt sig selv for at opdrage sin Niece? Louise var bleven nødvendig for hendes Lykke og den Orden som herskede i hendes Huus; hun var hendes Veninde, hendes Ledsagerske, naar hun gik i Kirke, naar hun gik ud at spadsere, og ydede hende endvidere smaa Tjenester i Huset, som hun ikke godt kunde undvære paa Grund af hendes lidet talrige Tjenerskab.

Kort sagt, Fru Baronessen bar sig saa fiint ad, at den brave Bundtmager ikke alene samtykkede i at betale Kostpenge for Niecen, men endogsaa satte en Kapital i Lyons Bank, som skulde skulde yde Tanten en lille Rente for at holde hende skadesløs.

Da denne Accord var sluttet, blev Afreisen bestemt, og Louise lavede sig glad til at følge alle sine herlige Drømme, der længe havde ilet foran hende paa dennne Vei.

Da hun forlod Tours, savnede hun Intet,

Chevalieren, da han mærkede, at Vognen endnu stedse holdt stille.

„Vi maae først iagttage en lille Forsigtighedsregel," svarede Masken, idet hun fremtog et Silketørklæde.

„Ja saa," loe Harmental, „det havde jeg forglemt. Naa, nu kom til det, jeg overlader mig tillidsfuld til Dem."

Masken bandt ham for Øinene. „Chevalier," sagde hun derpaa, „De giver mig Deres Ord paa, ikke at løse dette Bind, førend jeg giver Dem Tilladelse dertil."

„Det giver jeg Dem mit Ord paa."

„Godt!" — Hun nedlod det forreste Vindue. „Hr. Greve, De veed hvorhen," sagde hun henvendt til Kudsken. Derpaa rullede Vognen rask derfra.

V.

Arsenalet.

Ligesaa livlig som Samtalen var paa Balket, ligesaa dyb var Tausheden under Kjørselen.

Dette Eventyr, som i Begyndelsen kun syntes at have en Kjærlighedsintrigue til Grundvold, havde faaet en anden Vending, og syntes at ville antage en politisk Characteer. Naar denne Retning endog ikke afskrækkede Chevalieren, saa gav den ham dog tilstrækkelig Stof til Eftertanke.

Der gives i ethvert Menneskes Liv eet Øieblik, som afgjør dets hele Skjæbne. Dette Moment, der saa vigtigt det endog stedse maa være, bliver kun sjelden forberedet ved Beregninger og ledet af Villien; i Regelen bliver Mennesket, ligesom Bladet af Vinden, af Tilfældet henkastet i en ham fremmed Retning, hvor han maa adlyde en høiere Magts Villie, og hvor han, idet han troer at være sin egen Herre, dog kun er Omstændighedernes Slave og Legetøi for Begivenhederne.

Saaledes var det netop med Chevalieren. Vi have allerede seet, igjennem hvilken Dør han naaede til Versailles, og hvorledes altsaa Interessen og Taknemmeligheden fængslede ham til det gamle Hof. Harmental havde aldrig beregnet, hvad Godt eller Ondt at Fru de Maintenon havde tilføiet Frankrig; han havde aldrig eftertænkt over den Ret eller den Magt, som Ludvig den Fjortende havde til at legitimere sine naturlige Sønner; han havde ikke paa Vægtskaalen afveiet Hertugen af Maines Genealogie imod Hertugen af Orleans; men hans Instinct havde lært ham, at indvie sit Liv til den, som havde revet ham ud af Dunkelheden. Da den gamle Konge var død, erfarede Chevalieren, at ifølge Sammes sidste Villie, skulde Hertugen af Maine have Regentskabet. Da han saae, hvorledes Parlamentet tilintetgjorde denne sidste Villie, havde han betragtet Hertugen af Orleans Opnaaelse af Magten, som en Usurpation; i den Overbeviisning, at man med væbnet Haand vilde reise sig imod denne Voldshandling, havde han seet sig om et Banner i Frankrig, under hvilket han kunde fægte overeensstemmende med sin Samvittighed. Til hans store Forbauselse havde ikke noget Sligt tildraget sig. Spanien, som var saa meget interesseret ved i Spidsen for Frankrig at vide dem et venskabeligt Overhoved, havde ikke engang protesteret. Træt af Kampen havde Hertugen af Maine, efter kun een Dags Forløb, trukket sig tilbage i Dunkelheden, hvorfra han, som det syntes, var bleven udreven imod sin Villie. Hr. de Toulouse, mild, fredelig, godmodig og næsten skammende sig ved den Gunst, hvormed han

---

thi hendes eneste Ven, Ridderen af Fiirkanten, var nylig død.

Madame de St. Cernin ledsagede sin Niece til stor Tilfredshed for hendes Laanere og Givere, der vare henrykte over at see, at der bleve noget af denne Reise, hvorom der saa længe havde været Tale. Hvad Omkostningerne angik, bleve de satte paa Onkelens Regning.

For nu at komme til Paris havde man først tænkt paa den offentlige Befordring, som siden Carl den Niendes Regjering regelmæssig to Gange om Maaneden befragtede Passagerer fra Tours til Paris og tilbage igjen. Men Reisen med den vilde tage 6 Dage, og 6 andre maatte man vente, førend den tog fra Tours. Hvorledes skulde man kunne vente saa længe!

En meget tung og temmelig ubeqvem Karreth blev da bestemt til at modtage de to Damer og deres Pakker; en gammel, efter Tidens Skik vel bevæbnet Laquai kjørte for dem.

Det var henimod Mai Maaned 1635. Gaston af Orleans, Ludvig den Trettendes Broder, havde netop da gjort en Reise, alene for sin Fornøielse, til en af sine Eiendomme i Bretagne, men han var reist fra sit Opholdssted, Blois, uden at bede Hoffet om Tilladelse dertil, og Cardinalen, som frygtede Alt af den svage og urolige Prinds, havde strax beordret Tropper, franske og sveitserske Gardister til denne Provinds, i Frygt for et Oprør fra denne Kant.

Det var kun med Moie, at de to reisende Damer, der vare nødte til at undgaae farlige Sammenstød, at kjøre ad Sideveie, at standse ved hvert Skridt, endelig paa den 11te Dags Aften naaede Hovedstadens Volde.

Louise havde lidt meget af Utaalmodighed paa den lange Reise, men nu laae ogsaa Vidundernes Land lige for hendes Øine, og det skulde aabne sig for hende!

Hun haabede det ogsaa, og hendes Forventninger bleve høiligen skuffede, da hun kom igjennem snevre, stidne, krumme Gader, af hvilke blot

og hans ældre Broder var bleven overøst med, lod sig heller ikke i det Fjerne mistænke for, at han engang vilde optræde som Chef for et Parti. Marschal de Villeroy gjorde en elendig Opposition, i hvilken der hverken var Plan eller Beregning. Villars opsøgte ingen, men ventede aabenbart paa, at man vilde opsøge ham. d'Urelles havde udsonet sig og overtaget Ledelsen af de udenlandske Anliggender. Hertugerne og Pairerne smigrede Regenten, i det Haab, at han igjen vilde fratage Hertugerne af Maine og af Toulouse det Fortrin, som Ludvig den Fjortende havde indrømmet disse foran dem. Chevalier Harmental fandt altsaa ingensteds et Punkt, til hvilket han kunde holde sig og derfor havde han stukken det halvtudtrukne Sværd i Skeden igjen. Men nu blev hans Phantasi paany ophidset. De ham i det Fjerne viste glimrende Udsigter beskjæftigede hans Tanker, og omendskjøndt en halv Time allerede var forløben siden Vognen kjørte med ham derfra, var Tiden dog ikke bleven ham lang.

Endelig bemærkede han, at Vognen rullede ind under en Hvælving, han hørte en Gitterport aabnes og igjen lukkes bagved ham; lige derpaa bestrev Vognen en Halvkreds og holdt.

„Chevalier," sagde hans ubekjendte Ledsagerinde, „har De betænkt Dem anderledes, saa kan De endnu vende tilbage; men er Deres Beslutning endnu den samme, saa følg med."

Istedetfor Svar rakte Hartental hende Haanden. Tjeneren aabnede Vognslaget; den Ubekjendte steg først ud, derpaa hjalp hun Chevalieren ud af Vognen. Hans Fødder berørte strax Trappen, ledsaget af Masken steg han op af sex af disse, og naaede endelig over en Græsplaine ind i et Gemak, nu hørte han hvorledes Vognen igjen kjørte bort.

„Vi ere paa Stedet," tog den Ubekjendte igjen Ordet, „erindrer De Dem endnu ogsaa vore Betingelser, Chevalier? Endnu har De fri Haand til at overtage en Rolle i det Drama, som forberedes, eller ikke. I Tilfælde af en Vægring tilsværger De mig, ikke at ville aabenbare Nogen, hvem det endog maa være, Noget af hvad De her vil see eller høre."

„Jeg tilsværger Dem det, ved min Ære!" besvor Harmental.

„Saa sæt Dem ned og vent hende i dette Værelse; løs ikke Bindet fra Deres Øine førend Uhret i det tilstødende Værelse har slaaet to. Det vil ikke vare længe."

Med disse Ord bortfjernede den Ubekjendte sig. En Dør aabnedes og lukkedes igjen; ligederpaa, ja næsten i samme Øieblik slog Uhret to — og Chevalieren rev Klædet fra Øinene.

Han befandt sig alene og det i det smagfuldeste Boudoir, som man nogensinde kunne tænke sig. Det var lille og overtrukket med Himmelblaat og Sølv, Møblerne vare af kostbart Tapetseri-Arbeide. Paa Bordene og i Nischerne prangede det rigeste Porcelain. Gulvet var bedækket med et kostbart broget Teppe, Loftet var malet af Vatheaus Mesterhaand, som netop dengang begyndte at komme i Mode. Ved Synet af alt dette kunde Chevalieren neppe troe, at han var blevet kaldet hertil for en alvorlig Sag, og han vendte næsten tilbage til sin tidligere Idee.

(Fortsættes.)

---

de største vare oplyste ved det rødagtige Skjær fra nogle Butiker og nogle endnu aabne Værtshuse.

Paa denne Dag var der stor Bevægelse iblandt Almuen i Paris i Anledning af det Patent, der var udstedt om Oprettelsen af det franske Academie. Parlementet havde gjort nogen Vanskelighed ved at indregistrere Edictet, og Folket, der indbildte sig, at Talen endnu var om et nyt Paalæg til den spanske Krig, skjeldte Academiets Medlemmer ud for Skattekrævere og Toldere, og havde i Mængde begivet sig til St. Denisgaden, hvor Selskabet var forsamlet hos Kongens Secretair, Conrart.

Nogle vare der for at more sig, Andre for at more sig; Ruder bleve slaaede ind, en Skattekommissair, der kom forbi, blev mishandlet. Forgjæves søgte nogle kloge Hoveder at gjøre dem opmærksomme paa, at der i dette Edikt kun handledes om Oprettelsen af et litterairt Samfund, der skulde vaage over det franske Sprogs Reenhed. Nogle forstode dem kun halvt, troede, at man vilde lægge en Afgift paa Sproget og raabte Vei over en saadan Skjændsel; Andre forstode slet Intet, søgte ikke engang at forstaae Noget, sprang, stoiede og skreg endnu stærkere end de Andre.

Midt i al denne Bevægelse vare de stakkels Damer betagne af Angst. En Afdeling Hellebardister maatte skaffe dem Vei, og først efter uendelige Besværligheder og to Timers Kjørsel frem og tilbage under bestandig Hujen og Skraalen ankom de endelig til det Huus, hvor Bundtmagernes Syndicus boede i den øverste Ende af Gaden nærved St. Denisporten, paa Nystadens Side.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret og udgiv[illegible] af A. Christensen, Informator. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri, Vimmelskaftet 19

Roman-Journal.

Nr. 4. Tirsdagen den 16 Februar. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Første Deel.

(Fortsat.)

I dette Øieblik aabnedes en skjult Tapetdør og Harmental skuede en qvindelig Skikkelse, om han i sin ophidsede Phantasi let kunde have holdt for en Fee, saa slank og ætherisk var hun bygget. Hun bar en sølvgraa Kjole, broderet med Blomster, hvilke vare saa kunstigt udarbeidede, at man i nogen Fraastand kunde have antaget dem for naturlige Blomster. Kostbare Kniplinger, Perler og Diamanter smykkede hendes pragtfulde Dragt. Hendes Ansigt var bedækket med en Halvmaske af sort Fløiel, hvis øverste Halvdeel bestod af sorte Kniplinger.

Chevalier d'Harmental bukkede dybt, thi denne Ubekjendtes Væsen og Holdning havde noget Kongeligt, og nu blev det ham klart, at den, som havde ført ham hertil, kun havde været en Affindig.

„Tør jeg troe mine Øine!" raabte Harmental, „er jeg virkelig saa lykkelig at skue den henrivende Fee, som beboer dette Tryllepallads?"

„Ak, Chevalier," sagde den maskerede Dame i en blød, men bestemt Tone, „jeg er ingen mægtig Fee, men tvertimod en stakkels Prindsesse, som bliver forfulgt af en ond Troldmand, som har berøvet mig min Krone, og som trykker mit Kongerige meget. Som De seer, søger jeg en tapper Ridder til at befrie mig, og Deres Berømmelse er Skyld i, at jeg i denne Hensigt har henvendt mig til Dem."

„Naar der kuns behøves mit Liv til igjen at forskaffe Dem Deres tidligere Magt, naadigste Frue," svarede Harmental, „saa udtal kun et eneste Ord, og jeg er med Glæde parat til at give det til Priis. Hvem er den Trold, der skal bekæmpes, hvem er den Kæmpe, der maa blive betvungen? Da De har valgt mig fremfor mange Andre, saa vil jeg vise mig den Ære værdig, som De har vist mig. Jeg tilsværger Dem at ville indvie mig til Deres Tjeneste, skulde det endog berede mig min Undergang."

„I ethvert Tilfælde vil De gaae under i godt Selskab," tilføiede Damen, idet hun tog Maasken fra Ansigtet, „De vil gaae under med Ludvig den Fjortendes Søn og med Sønnedatteren af den store Condé."

„Fru Hertuginden af Maine," raabte Harmental, idet han bøiede Knæet. „Maatte Deres Høihed undskylde, at jeg, da jeg ikke kjendte Dem, yttrede Noget, som stod i Modsætning med den dybe Ærbødighed, jeg nærer for Dem."

„Chevalier, De har ikke sagt Noget, hvorfor jeg ikke maatte være Dem erkjendtlig," sagde Hertuginden, „men De angrer maaskee, hvad De har sagt, i saa Tilfælde er De frie og kan tage Deres Ord tilbage."

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Frants le Moutier modtog Madame de St. Vernin og selv sin Niece med al den Ærbødighed, deres adelige Herkomst fortjente, og tog alvorlig Hatten paa i deres Nærværelse. Den følgende Dag fulgte han dem, snarere end han ledsagede dem, paa Spadseretourene og de offentlige Pladser. Louise blev lidt forsonet med dette Paris, som havde mishaget hende saameget Aftenen forveien; men Tiden var for kort til at gjøre Forsoningen fuldstændig, thi efter nogle Dages Forløb satte Baronessen hende i Klosteret la Visitation, hvor hun, uagtet Klosterets Strenghed, der rigtignok formildedes for Pensionairerne, følte sig lykkelig ved at være i Selskab med unge Piger paa hendes Alder.

Da Baronessen var bleven sin Niece qvit, anvendte hun nogle Uger til at besøge Forgemakkerne for at prøve paa at faae den lille Pension forøget, hun erholdt fra Skatkammeret. Fra alle Kanter indsendte hun Ansøgninger til dem, der ved Hoffet formaaede Noget, ikke i Haab om at blive bønhørt, men kun for til Svar at faae nogle Breve fra Kongens og Dronningens Secretairer, som hun efter sin Hjemkomst kunde fremvise som Beviis paa de Forbindelser, hun havde med disse høie Personer. Endelig forlod hun Paris efterat have takket Frants le Moutier for hans Gjæstfrihed og efter paa Credit at have kjøbt af ham flere smukke Bundtmagerarbeider, der maatte vække Beundring og Misundelse hos alle Tours's elegante Damer.

Saadan var Louises Fortælling til Kongen, der var henrykt over hendes naturlige Ynde, kun var den noget kortere og mildere med Hensyn til Baronessen, om hvem hun endnu kun talte med Erkjendtlighed.

„Himlen bevare mig for, at jeg, efter at have indviet en saa ædel og ophøiet Prindsesse mit Liv, skulde kunne være saa taabelig, at give Afkald paa den største Ære, som jeg nogensinde glædede mig ved. Nei, naadigste Frue, min Arm, mit Sværd, mit Liv er fra nu af kun indviet Dem."

„Velan, Chevalier," tog Hertuginden af Maine Ordet, med det hende eiendommelige fortryllende Smil, „jeg seer, at Baron de Valef ikke har skuffet mig med Hensyn til Dem, og at De ganske og aldeles er den Mand, som han har skildret. Kom, at jeg nu kan forestille Dem for mine Venner."

Hertuginden af Maine gik foran; Harmental fulgte hende, endnu ganske bestyrtet over det, som havde tildraget sig, men dog alligevel fast besluttet paa at skride videre paa den Bane, som han havde betraadt. Hertuginden aabnede efter nogle Skridt gjennem en Corridor, Døren til en Sal, i hvilken der befandt sig disse fire Personer: Cardinal de Polignac, Marquis de Pompadour, Hertug de Malizieux og Abbed Brigaud.

Cardinal de Polignac gjaldt for Hertuginden af Maines Elsker. Det var en smuk Mand paa en fire til femogfyrgetyve Aar, stedse med det omhyggeligste Toilette, fortæret af Ærgjærrighed, men afholdt fra vildsom Handlen af sin Characteersvaghed.

Hr. de Pompadour var en Mand paa femogfyrge til halvtredsindstyve Aar, som havde været Page hos Dauphin, Sønnen af Ludvig den Fjortende, og som havde indsuget saa megen Kjærlighed og Ærefrygt for den store Konges Familie, at han ikke uden Smerte kunde see, hvorledes Regenten erklærede Philip den Femte Krig, og derfor ivrig angreb Hertugen af Orleans. Ja, stolt og uegennyttig, som man sjelden i hiin Tid traf Nogen, havde han tilbagesendt Regenten sit og sin Gemalindes Pensionsbrev.

Hr. de Malizieux var en Mand paa treds til femogtredsindstyve Aar, Kantsler af Dambes og Herre af Chateneau, en dobbelt Tittel, som han skyldte Hertugen af Maines Erkjendtlighed, hvis Opdragelse han havde forestaaet. Han var en Levelysten, en Sybarit i det attende Aarhundrede; men dog desforuden Familien Maine i Sind og Skind hengiven, men i Særdeleshed Hertuginden, for hvem han gjerne gik igjennem Ilden.

Abbed Brigaud var en Søn af en Kjøbmand i Lyon. Hans Fader, som stod i store Handelsforbindelser med det spanske Hof, erholdt det Hverv, idet han skulde lade som om Ideen dertil var opstaaet i hans eget Hoved, at gjøre hiin Indledning til en Forbindelse imellem den unge Ludvig den Fjortende og Infantinden Maria Theresia af Østerrig. Var denne Indledning bleven uguustig optaget, saa havde Frankrigs Ministre desavoueret ham; men den fandt en venlig Modtagelse og Ministrene gave deres Samtykke. Formælingen fandt Sted, og da den lille Brigaud næsten blev født paa samme Tid som Dauphin, blev Monarken ansøgt om, at hans Søn maatte træde i Faders Sted hos Barnet, hvilket ogsaa huldrigst blev bevilget. Han blev endog givet Dauphin til Selskab, valgte senere den geistlige Stand og blev Abbed. Han var en listig, ærgjærrig Mand; men Forsøgene til at gjøre sin Lykke vare, som det saa tidt gaaer Genierne, stedse mislykkedes ham. Kort Tid førend den Epoche, hvorom vi tale, havde han truffen Marquis de Pompadour, som søgte en taus og aandrig Mand til at forestaae en Secretairs Embede hos Hertuginden af Maine. Brigaud afveiede dette Tilbuds Gevinst og Tab imod hinanden, og da det første syntes ham at være det fremherskende, antog han det.

2.

Et godt Raad.

Fra denne Dag af blev Ludvig den Trettendes Besøg i Klosteret hyppigere. Han vænnede sig med Glæde til at see Louise og høre paa hende, og ligesom hun ikke havde frygtet for at betroe ham sine Barndoms Glæder og Sorger, betænkte han sig heller ikke paa at lade hende være halvt om de fortrolige Meddelelser, han gjorde Mademoiselle de la Fayette.

Han vovede i hendes Nærværelse at tale om sine Familieanliggender og om Statens Interesser. Maaskee for den unge Pensionairs Skyld blev den stakkels Nonne som forhen raadspurgt og skattet høit. I de to Veninders Nærværelse kunde han beklage sig, saameget han lystede, og aabne sit Hjerte, og det var en af de største Glæder i hans Liv.

Han beklagede sig over sin Moder, Maria af Medicis, som han havde tvunget til at gaae i Landflygtighed til Brüssel; over sin Broder Gaston, som levede forviist til Blois, omringet af Richelieus Spioner; over sin Gemalinde, Anna af Østerrig, som han ikke mere maatte besøge uden Cardinalens Tilladelse; han beklagede sig over Cardinalen selv og over sine fordums Favoriter, Barradas og St. Simon, han vilde maaskee ogsaa beklage sig over Mademoiselle d'Hautefort, men han vovede det uden Tvivl ikke.

Mademoiselle de la Fayette vedligeholdt sin Taushed; Louise hørte efter, ubestemt og smilende, da hun ikke kunde forestille sig, at en saa stor Fyrste, hvis Navn bragte Alt til at skjælve udenfor sit Slot, kunde være saa beklagelsesværdig i sit Liv hjemme, men da hun blev overbeviist om, at det her ikke mere var Forstillelse, svandt denne Kongemagtens Trylleglands for en Deel bort fra hendes Øine. Kongens Ulykker og Svaghed formindskede hans Magt i hendes Øine; da hun

Af disse fire Mænd kjendte Harmental personlig kun Marquis de Pompadour. De tre førstnævnte Herrer talte med hinanden foran Kaminen, Abbed Brigaud sad ved et Bord og ordnede Papirer.

„Mine Herrer," sagde Hertuginden, efter at hun var traadt ind, „her seer De den tappre Ridder, om hvem Baron Valef har talt, og som Deres fortræffelige de Launoy har tilført os Hr. de Malizieux. Ifald hans Navn og tidlige Daad ikke allerede talte for ham, saa vilde jeg indestaae for ham."

„Saaledes forestillet os af Deres Høihed, skal han ikke blot være os en velkommen Kammerat, men en Anfører, som vi med Glæde ville følge."

„Min kjære Harmental," sagde Marquis de Pompadour, idet han rakte den unge Mand Haanden, „fra idag af ere vi Brødre!"

„Min Herre, vær os hjertelig velkommen," tog Cardinal de Polignac Ordet med den ham egne salvelsesfulde Tone, som saa mægtig contrasterede med hans Aasyns Kulde.

Abbed Brigaud hævede Hovedet og bukkede det med en slangeagtig Bevægelse imod Ridderen, idet han forskende betragtede ham med sine Losseøine.

„Mine Herrer," svarede Harmental, efter at han havde besvaret Hilsenerne, „jeg er en aldeles Fremmed i Deres Midte; jeg veed derfor ikke, hvad der tildrager sig her og hvortil De kan bruge mig; mit Ord gav jeg vel først for nogle Øieblikke siden, men min Hengivenhed for den Sag, som forener os, er allerede Aar gammel. Jeg beder Dem altsaa, at skjænke mig den Fortrolighed, hvilken hendes Høihed huldrigst har ansøgt for mig. Alt hvad jeg videre forlanger, er, at De ret snart vil give mig Leilighed til at vise mig denne Fortrolighed værdig."

„Vi ville ingen Hemmeligheder have for Dem, Hr. Chevalier," sagde Hertuginden af Maine, „og den forønskede Leilighed skal snart blive Dem tildeel."

„Tilvisse, naadigste Frue," faldt Cardinal de Polignac hende i Talen, „saa rask som Deres Høihed gaaer til Værks, kunde Chevalieren maaskee troe, at vi tilsigtede en Sammensværgelse."

„Og hvorom handler det ellers, Cardinal?" spurgte Hertuginden med Utaalmodighed.

„Der er her" svarede Cardinalen, „kun Tale om en Raadslagning, som vel nok er hemmelig, men som dog ikke har noget Farefuldt ved sig, og som skal belære os, hvilket Middel vi maae anvende for at bortmane Frankrigs Vanheld, og for at underrette Samme om dets sande Interesse, idet vi tilbagekalde det Ludvig den Fjortendes sidste Villie i Hukommelsen."

„Deres Omveie ville endnu drive mig til Fortvivlelse," raabte Hertuginden, idet hun stampede i Gulvet med de smaae Fødder; „Chevalier," vedblev hun derpaa, henvendende sig til Harmental, „hør ikke paa Hans Eminence; var Talen her kun om en Raadslagning, saa vilde Cardinalens fortræffelige Forstand alene have hjulpen os ud af Nøden; men her handler det kun om en fuldstændig Sammensværgelse imod Regenten; en Sammensværgelse, hvortil Kongen af Spanien, Cardinal Alberoni, Hertugen af Maine, jeg, Marquis de Pompadour, ja selv Hr. Cardinalen hører. Den første Præsident, det halve Parlament og tre Fjerdedele af Frankrig ville forene sig med os. Det er altsaa det, hvorom der handles. Er De nu tilfreds, Hr. Cardinal? Har jeg talt klart og tydeligt, I Herrer? Hvorfor da tøve? Jeg er kun en Qvinde, og forlanger hverken Sværd eller Dolk, men man give mig kun et Sværd og jeg vil, som en anden Jael, dermed gjen-

---

paa hans Pande saae de sædvanlige Fortrædeligheder og Modgange, saae hun ikke mere Kronen, og fra nu af følte hun ikke mere denne frygtsomme Ærbødighed, som isnede hende i hans Nærværelse.

Han lærte hende da at kjende med hendes aabne og medlidende Charakteer, han beundrede hendes tidlig modne Forstand, og denne rene Sjæls Gjenskin gav ham hans Aands Klarhed tilbage. Han blev ogsaa dristigere imod hende, dristig nok til at spotte over forskjellige Omstændigheder i hendes Liv, som hun havde fortalt ham, saaledes over hendes triumpherende Indtog i Paris, og da han følte sig i godt Humeur, henvendte han endogsaa sin Spøg til Mademoiselle de la Fayette. Hende, som han forhen kaldte sin Tugtemester i sædvanlige og extraordinaire Tilfælde, bebreidede han hendes Taushed og alvorlige Udseende.

Den hellige Pige havde virkelig ikke taget nogen Deel i Samtalen. Ovet i at fatte Kongens hemmelige Følelser anede hun den opstaaende Tilbøielighed, som drog ham mod Louise, og forsøgte i sit Hjerte at skjule sit sidste Offer.

Paa en af de første Decemberdage holdt Ludvig den Trettende, uagtet det var et fugtigt Veir og Himlen var mørk og overtrukket med Skyer, Jagt i Omegnen af sit lille Slot Versailles, da et Sendebud fra Cardinal-Hertugen afbrød ham midt i hans Fornøielse for at overrække ham en vigtig Depesche. Han modtog først Sendebudet med Vrede, men efter et Øieblik's Eftertanke befalede han, at man skulde bringe ham hans Vogn, og fulgt af sine Musketerer begav han sig til Paris, idet han gav den Befaling: Til Klosteret!

Aldrig havde han begivet sig derhen saa vel escorteret; han vakte ogsaa, som vi allerede have fortalt, en almindelig Forbauselse, da han kjørte langs med Boulevarderne og gjennem Forstaden St. Antoine.

Denne Gang gik han ind i Taleværelset uden at lægge Mærke til Louise, og idet han

nembore hans Tinding som en anden Siferra."

Hr. de Polignac udstødte et dybt Suk, Hr. de Pompadour loe, Hr. de Malizieux søgte at berolige Hertuginden; Abbed Brigaud sænkede Hovedet og skrev, som om han ikke havde hørt Nøget.

Harmental havde derimod gjerne kysset Hertuginden's Fodspidser, saa høit syntes hun ham at staae over de Mænd, som omgave hende.

I dette Øieblik hørte man paany den raslende Lyd af en Vogn, som kjørte ind i Gaarden og holdt ved Trappen. Den Person, som man ventede, var udentvivl af stor Vigtighed; thi alle Nærværende iagttoge pludselig den dybeste Taushed og Hertuginden af Maine ilede selv hen og aabnede Døren.

„Naa?" spurgte hun ud deraf.

„Han er her," svarede en Stemme, som Harmental gjenkjendte som sin hemmelighedsfulde Flaggermuses.

„Træd ind, min Prinds," raabte Hertuginden, „vi vente Dem."

VI.

Prindsen af Cellamare.

Paa denne Indbydelse indtraadte en høi, mager Mand, af et alvorligt, værdigt Ydre, tæt indsvøbt i en Kappe. Med et eneste Blik overskuede han Alle, som befandt sig i Værelset; Chevalier d'Harmental kjendte i ham Prinds Cellamare, Hans catholske Majestæts Gesandt.

„Naa, min Prinds, hvad Nyt gives der?" spurgte Hertuginden.

„Allerførst," svarede Gesandten, idet han ærefrygtsfuld kyssede Hertugindens Haand og kastede sin Kappe paa en Stol, „maa jeg give Deres Høihed det Raad, at anskaffe Dem en anden Kudsk. Hvis De beholder den, som bragte mig hertil, i Deres Tjeneste, spaaer jeg Dem en Ulykke; jeg troer, han bliver besoldet af Regenten, for at brække Deres Høiheds og Deres Venners Hals."

Alle Nærværende brøde ud i en lydelig Latter, fremfor Alle stemmede Kudsken i med, idet han uden Omstændigheder traadte ind bag efter Prindsen, kastede Hat og Kappe paa en Stol tæt ved Gesandtens, og lod see en høi Mand paa omtrent tredsindstyve Aar, hvis nederste Deel af Ansigtet var bedækket med sort Taft.

„Min kjære Laval, hørte De, hvad Prindsen nu sagde om Dem?" sagde Hertuginden.

„Ja Alting!" loe Laval; „den ældste Baron i Christenheden er altsaa ikke god nok til at tjene Dem som Kudsk? For Djævelen, De er vanskelig at gjøre tilfreds."

„Hvad for noget, var det Dem, min kjære Greve?" sagde Prindsen, idet han rakte ham Haanden.

„Ja, det var virkelig mig; Fru Hertuginden har for denne Nat taget mig i Tjeneste som Kudsk, hun antog det for sikkrere."

„Deri har Fru Hertuginden gjort vel," bemærkede Cardinal de Polignac, „man kan ikke gaae for forsigtig til Værks."

Imidlertid havde Laval nærmet sig Chevalier d'Harmental; „min unge Herre, Dem har jeg ligeledes bragt lykkelig hertil," sagde han, „og det glæder mig, thi saa ung De er, har De dog allerede tapper slaaet til, og ligesom jeg derfor maattet bøde det Halve af Ansigter."

„Min Prinds, Hr. de Pompadour har fortalt mig, at De har faaet Efterretninger fra Alberoni," tog nu Hertuginden af Maine attter Ordet.

---

pludselig vendte sig om mod Mademoiselle de la Fayette, sagde han til hende:

— Havde jeg nu Uret i min Mistanke? Alle forene sig endnu med hinanden!

— Hvem, Sire?

— Hvorledes! De veed det ikke? Dem, evig og altid dem! min Moder, min Broder, min Søster, min Gemalinde! Ja, min Gemalinde, som vedligeholder Forbindelser med Statens Fiender, med Spanien!

— Ja, Sire, hun skriver uden Tvivl til sin Broder, Cardinal-Infanten. Det er en Familiepligt. Men vær rolig, det er Dronningen af Frankrig, det er jeg overbeviist om, der dicterer disse Breve!

— Jeg er mindre lykkelig end hende, thi mit Forhold til min Familie viser sig kun i Angreb og Forræderi. Min Broder Gaston begynder atter sine hemmelige Planer imod mig!

— Maaskee imod Cardinalen, Sire.

— At henvende sig til den, hvem jeg har overdraget min Myndighed, er det ikke at angribe mig selv? Er det da for at tugte Cardinalen, at han, tvertimod vort sidste Forlig, paany fordrer Sikkerhedsstæder, at han vedbliver sine Intriguer med Hertugen af Soissons, og at mine Søstre, Dronningen af England og Hertuginden af Savoien, hemmelig understøtte ham? Nei! Gaston er yngre og har et bedre Helbred end jeg; han er de Misfornøiedes og Uroliges Hoved! Jeg har ingen Børn, han er Arvingen til min Trone! han længes efter at bestige den, og uden Cardinalen, som de have god Grund til at hade, vilde det maaskee allerede være kommen saa vidt, og jeg vilde være under en Liigsteen eller i et Kloster!

— Oh! Sire! Deres Folk elsker Dem, og Deres Broder vilde ikke vove det!

— Han vilde ikke vove det? Gaston? Har jeg ikke, for at holde ham tilbage, ladet falde Hoveder nok omkring ham? Chalais, Kapistran,

„Ja, Deres Høihed.“

„Hvilke ere det?“

„Baade gode og slette paa een Gang. Hans Majestæt, Philip den Femte, har just nu sine fornuftige Øieblikke, og man kan ikke bestemme ham til noget. Han vil ikke troe paa den firdobbelte Alliance.“

„Hvorledes, han vil ikke troe paa den?“ raabte Hertuginden, „just nu bliver den undertegnet, og inden otte Dage vil Dubois bringe den hertil.“

„Jeg veed det, Deres Høihed,“ svarede Cellamare koldblodig, „men Hans Catholske Majestæt veed det ikke.“

„Han trækker sig altsaa tilbage fra os?“

„Ja, saa at sige — —“

„Men Dronningen, hvad siger hun dertil? Hvad hjælper nu alle de glimrende Løfter og den foregivne Magt, som hun skal besidde over sin Gemal?“

„Paa denne Magt vil hun give Beviser,“ svarede Prindsen, „saasnart der først er skeet noget.“

„Og kommer det saavidt, saa vil hun ikke holde Ord,“ faldt Cardinal de Polignac ham i Talen.

„Saaledes er det ikke, jeg borger for hende, Deres Eminence,“ sagde Gesandten.

„Jeg indseer klart Tingene. Kongen skal compromitteres,“ sagde Laval, „er det først engang skeet, saa vil han handle.“

„Ganske rigtigt,“ raabte Cellamare, „vi begynde at forstaae hinanden.“

„Men hvorledes skal man compromittere ham?“ spurgte Hertuginden, „uden Breve og uden Sendelse fra ham, — ja selv uden noget Mundligt; femhundrede Lieus bortfjernede fra ham.“

„Har han ikke sin Repræsentant i Paris? Og befinder denne Repræsentant sig ikke i dette Øieblik hos Dem, naadigste Frue?“ spurgte Cellamare.

„Tilstaae det, min Prinds, De har en mere udstrakt Fuldmagt, end De indrømmer?“

„Ingenlunde! Min Fuldmagt indskrænker sig til, at erklære Deres Høihed, at Citadellet i Toledo og Fæstningen Saragossa er til Deres Tjeneste. Udfind et Middel til at bringe Regenten derhen, og Hans Catholske Majestæt vil lukke Porten saa godt efter ham, at han igjen ikke skal komme ud derfra; det indestaaer jeg Dem for.“

„Det er aldeles umuligt,“ sagde Herr de Polignac.

„Umuligt og hvorfor?“ spurgte Harmental rask, „det er derimod snarere meget let, i Særdeleshed med Hensyn til Regentens Leveviis. Hvad behøves der da vel dertil? atten til tyve bestemte Mænd, en god lukket Vogn og Postheste til Bayonne.“

„Jeg erklærer mig allerede beredt til at overtage Sagen,“ sagde Laval.

„Jeg ogsaa,“ tilføiede Herr de Pompadour.

„Det gaaer ikke an,“ sagde Hertuginden, „slog Foretagendet feil, saa var De fortabt, da Regenten personlig kjender Dem.“

„Det var Skade,“ sagde Cellamare koldt; „ankommen til Toledo eller Saragossa, venter den, som fuldbringer Sagen, en spansk Grandes Værdighed.“

„Og den Hellig-Aands Orden ved Tilbagekomsten til Paris,“ tilføiede Hertuginden.

„Hold op, naadigste Frue, hold op!“ raabte Harmental muntert; „vil Deres Høihed sætte en saadan Priis derpaa, saa vil Tilbudet erholde et Anstrøg af Ærgjærrighed, som vilde røve det enhver Fortjeneste. Jeg, som Regenten ikke kjender, vilde have tilbudt mig at sætte Foretagendet i Værk; men nu finder jeg Be-

---

Montmorency! . . . Hvad Gavn have alle disse Dødsdomme, som han fortjente at dele, vel bragt?

— Deres Fader vilde maaskee have benaadet dem!

— Ja, og min Fader faldt for en Morders Haand!

Mademoiselle de la Fayette svarede ikke. Louise betragtede Kongen med Forfærdelse. Det var første Gang, hun saae ham i et af hans Anfald af Forbittrelse, og at hun paa hans Aasyn læste dette Udtryk af Grusomhed, der hos ham var forenet med barnlige Manerer og Frygtsomhed.

Han vedblev:

— Neppe engang Konge, har jeg seet Oprøret omfatte alle mine Stæder; mit Folk væbnede sig mod mig, jeg søgte en Støtte i mit Hof; der fandt jeg kun Forrædere! Jeg vilde tage min Tilflugt til min Familie, men derfra kom hele Forræderiet!

— Man har fortalt Dem det saaledes, tog Nonnen med rolig Stemme til Orde. Maaskee vilde den, der gjorde sig al mulig Umage for at bringe Dem til at troe det, tvinge Dem til at tage Deres Tilflugt alene til hans skarlagenrøde Kappe, ligesom Barnet forskrækket tyer til Moderens Skjød, og maaskee stræbte han at lukke ethvert andet Tilflugtssted for Dem!

— De er hans Fjende! udbrød Kongen med en utaalmodig Mine.

— Ja, Sire, hans Fjende, thi han er Deres, idetmindste Deres Lykkes. Jeg yder hans fortrinlige Egenskaber Retfærdighed, jeg erkjender de store Tjenester, han har viist Staten og Religionen, men jeg dadler ham, fordi han kun med Vold har forstaaet at opnaae disse herlige Resultater! Derfor maatte han tyranniskt bemægtige sig Deres Villie, og det har han opnaaet ved at isolere Dem fra Deres Folk, fra Deres Hof, fra Deres Familie! og endogsaa — tilføiede hun sagtere, idet hun bøiede sit Hoved, fra dem, som

tænkeligheder — og dog føler jeg mig værdig til Deres Høiheds Tiltroe."

„Hvorledes, Chevalier," sagde Hertuginden af Maine. „De vilde virkelig vove det?"

„Mit Liv er Alt, hvad jeg derved sætter paa Spil. Jeg har allerede før tilbuden Dem det, naadigste Frue, og De modtog det, eller skulde jeg maaskee have skuffet mig?"

„Nei, nei, Chevalier," raabte Hertuginden livlig, „De er en sand Cavalier. Der gives Ahnelser, jeg har aldrig tvivlet derpaa; ligesom Valef nævnte mig Deres Navn og skildrede mig Dem, tænkte jeg strax: vi har fundet vor Mand! De har hørt, mine Herrer, hvad Chevalieren har tilbudet sig til; sig mig nu, med hvad De kan yde ham Hjælp?"

„I Alt hvad han ønsker!" raabte Laval og Pompadour paa een Gang.

„Hans Catholske Majestæts Chatol staaer til hans Tjeneste," bemærkede Cellamare, „han kan frit og ugeneert tage deraf."

„Mange Tak, mine Herrer, mange Tak!" sagde Harmental, idet han vendte sig til de tvende første Herrer; „men da De ere altfor bekjendte, ville De kun vanskeliggjøre mig Foretagendet. De bedes kun at skaffe mig et Pas til Spanien, saaledes affattet, som om jeg var beordret til at føre en Fange af Vigtighed dertil. Det vil være let at sætte i Værk."

„Det overtager jeg," sagde Abbed Brigaud, „jeg vil hos Herr d'Argenson forskaffe mig en Blanket, som kun behøver at blive udfyldt."

„Har De hørt, Chevalier, hvad Prindsen sagde," tog Hertuginden igjen Ordet, „hvis vi behøve Penge ——"

„Gode Gud," sagde Harmental, „er jeg ikke riig nok til at tilbagevise Hans Excellences Tilbud; naar jeg har gjort Brug af lidt over tusinde Pistoler, som jeg omtrent har, saa maa jeg udentvivl gjøre Fordring paa ham."

„Paa ham, mig, os Alle!" raabte Hertuginden muntert, „Enhver giver med Glæde hvad han har. Jeg har rigtignok i dette Øieblik kun faa contante Penge, men jeg besidder Diamanter og Perler, De maa ikke spare os; ikke Enhver er saa uegennyttig som De, der gives Tjenester, som man kun kan kjøbe med Guld."

„Fremfor alt Forsigtighed, min Herre," advarede Cardinalen.

„Jeg beder Deres Eminence at være ubekymret derfor," tilføiede Harmental, „jeg er bleven krænket af Hertugen paa en saa beskjæmmende Maade, at man, dersom dette mislykkes mig, vil troe, at jeg handlede saaledes af egen Drift for at ville tage personlig Hævn over ham."

„Men," bemærkede Grev de Laval, „De behøver ved denne Leilighed en Underbefalingsmand, en Mand, som De kan stole paa, har De en Saadan?"

„Jo det troer jeg nok," svarede Chevalieren, „derimod maa jeg hver Morgen have Underretning om, hvad Regenten tager sig for indtil Aften; Prinds de Cellamare har som Diplomat udentvivl sit hemmelige Politie?"

„Jeg har naturligvis nogle Personer, som aflægge mig Beretning —— —" tilføiede Prindsen med lidt Forlegenhed.

„Det er netop det jeg mener," bemærkede Harmental.

„Hvor boer De?" spurgte Cardinalen.

„I Gaden Richelieu Nr. 74."

„Hvorlænge har De boet der?"

„I tre Aar!"

„Saa er De altsaa bekjendt der, min Herre, De maa forandre Deres Boepæl!"

„Deri har Deres Eminence Ret," sagde Harmental. „Jeg vil opsøge mig en anden Bolig i en afsides Deel af Staden."

---

alene et oprigtigt Venskabs rene Baand holdt tilbage i Deres Nærhed!

— Det er let at komme med Bebreidelser; men vil Cardinalens Fald lamme min Broders Ærgjærrighed? . . . Han tørster efter Regjeringen!

— Nei, Sire, thi han har altfor længe været istand til nærved at see de Bekymringer, der overvælde Dem. Men man har saa godt forstaaet at opirre ham i hans kjæreste Forhold, som Søn og Ægtefælle! Hans Moder og hans Gemalinde leve i Landflygtighed, Sire!

Nu maatte Kongen tie, thi Maria af Medicis var ogsaa hans Moder, og det var netop det, der meest tyngede paa hans Samvittighed.

— Forsøg at vende om igjen fra denne ulykkelige Vei, som man har bragt Dem til at følge, behold Deres Ministre, hvis han er nødvendig for Deres Ære, men vaag over ham, medens han vaager for Deres! udraabte den hellige Pige. Kald Deres Moder tilbage; giv hende Deres Kjærlighed tilbage uden at overlade hende Noget af Deres Magt; lad Deres Familie samle sig omkring Dem, Deres Hof vil da snart forene sig omkring den! thi det er Deres Familiestridigheder, der give de urolige fornemme Herrer Mod, idet de lade dem haabe at faae Anførere og Støtter i selve den kongelige Familie, ligesom det er de store Herrers Misfornøielse, som bringer Provindserne i Oprør. Qvæl det Onde i sin Rod, og Roligheden vil atter vende tilbage; i det Mindste er det smukt at forsøge paa at føre den tilbage ved saadanne Midler!

— Min Broder vil regjere, siger jeg Dem, udbrød Kongen, bestandig fortabt i sin første Forestilling, og min Moder ønsker ogsaa, at han skal regjere, thi hun vil faae mere Herredømme over ham end over mig!

— Nu vel! svarede den fordums Favoritinde, idet hun hævede sin Pande, der iforveien var bedækket med en blø Rødme, — der er eet Middel, der kan sætte en uovervindelig Hindring

„Den paatager jeg mig at skaffe Dem," sagde Abbed Brigaud. „Min Dragt vækker ingen Opmærksomhed; jeg vil sige, at jeg leier Værelset til et ungt Menneske fra Provindsen, som er anbefalet mig og som her skal have en Ansættelse."

„Dette er altsaa afgjort, Herr Abbed," sagde Chevalieren, „jeg underretter endnu idag min Husvært om, at jeg forlader Paris, for at tiltræde en Reise paa tre Maaneder."

„Og hermed er Alt i Orden," tilsviede Hertuginden fornøiet, „nu see vi endelig klart i Tingene og det kunne vi takke Dem for, Chevalier; troe mig, jeg vil aldrig forglemme det."

„Mine Herrer," sagde Malizieux, idet han tog sit Uhr op, „jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at Klokken er fire, og at vor dyrebare Hertuginde behøver Hvile."

„Deri feiler De meget," sagde Hertuginden, „netop i saadanne Nætter hviler man ud; jeg har ikke i lang Tid tilbragt nogen Nat saa behagelig."

„Min Prinds," tog nu Grev de Laval Ordet, idet han igjen kastede Kappen om sig. „De maa endnu engang lade Dem nøie med den Kudsk, som De vilde have bevirket udjaget af sin Tjeneste, medmindre at De skulde foretrække at gaae tilfods."

„Nei, saa vil jeg dog hellere endnu engang betroe mig til Dem," sagde Gesandten, idet han smaalo.

„Marquis de Pampadour, De ledsager d'Harmental," sagde Hertuginden.

„Tør jeg ikke først tage Afsked med min elskværdige Flaggermuus?" spurgte Chevalieren; „thi hende takker jeg for den Lykke, at kunne tilbyde Deres Høihed min Tjeneste."

„De Launay," raabte Hertuginden, idet hun fulgte Prinds de Cellamare og Grev de Laval til Døren, „de Launay! her er Chevalier d'Harmental, som paastaaer, at Du er den største Her, som han nogensinde har truffen."

„Naa," spurgte smilende denne, som senere under Navnet Fru de Staal har efterladt saa interessante Memoirer. „Troer De nu paa mine Spaadomme, Herr Chevalier?"

„Jeg troer, fordi jeg haaber," svarede Harmental. „Men hvorledes kunde De være vidende om min Fortid og Nutid?"

„Vær oprigtig, de Launay, og qvæl ham ikke længere," loe Hertuginden, „ellers vil han holde os for virkelige Hexe og have Frygt for os."

„Forlod De ikke imorges i Boulognerskoven en Ven," spurgte Frøken de Launay, „som tog herhen, for at tage Afsked med os?"

„Valef, det var altsaa Valef," raabte Chevalieren, „ja nu begriber jeg Alting."

Herr de Pompadour tog nu Chevalierens Arm og efterat de begge havde bukket for Hertuginden, begave de sig bort, fulgt af Abbed Brigaud.

„Troer Deres Eminence endnu, at en Sammensværgelse har noget saa Frygteligt ved sig?" spurgte Hertuginden Cardinal de Polignac, der var bleven tilbage tilligemed Grev Malizieux.

„Jeg skal give Deres Høihed Svar paa dette Spørgsmaal, naar vi alle ville befinde os i Bastillen," svarede Cardinalen, idet han bukkede, og ligeledes forlod Gemakket tilligemed Cantsler Malizieux.

Hertuginden saae efter ham med et foragteligt Smiil, derpaa vendte hun sig til Frøken de Launay og sagde med en Tone af Tilfredshed: „Vi have ikke omsonst brugt vor Lygte, vi have endelig fundet et Menneske."

---

iveien for denne Ærgjerrighed, der, som De siger, har besat ham, og bringe alle disse strafværdige Forhaabninger til at tie.

— Og det er?

— Den Kulde, De viser Dronningen, har foraarsaget hende megen Bekymring. Lad den ophøre. De har elsket hende, Sire, De vilde endnu elske hende, dersom De var Vidne til hendes Dyder og hendes elskværdige Egenskaber.

Kongen hørte paa hende, uden at synes at forstaae hende.

Mademoiselle de la Fayette turde ikke gaae videre ind paa Forklaringen af dette Middel, og da hun ventede paa Kongens Svar og han paa en fuldstændig Udvikling af hendes Raad, forblev begge i nogle Øieblikke tause.

Louise, der saae sin Veninde Bevægelse, nærmede sig til hende, men denne skjød hende tilside, som om Synet af den unge Pige kunde have en skadelig Indflydelse paa Ludvig den Tretendes Beslutninger, og hun forsøgte at blive ved, men Ordene skjælvede paa hendes Læber:

— Ja, Sire . . . Dronningen elsker Dem . . . Hun er endnu ung.

— Hun er paa min Alder . . . 36 Aar.

— Deres Forening vilde være en Lykke for Frankrig!

— Men vi talte om min Broder, og hvad vedkommer det ham?

— Oh! vil De ikke forstaae mig! . . . Bemægtige Dem Tronen for Fremtiden, ligesaavelsom for Øieblikket! Deres sikkreste Støtte mod alle Sammensværgelser, Sire, det vil Deres Søn være!

Hun viste ham saa godt, hvilken Styrke og Rolighed en Arving vilde give ham ved at undertrykke Partierne og forene Alles Hengivenhed og Forhaabninger omkring Tronen, hun anvendte en saadan Kraft for at overtale ham, idet hun med Behændighed, ja selv med Veltalenhed benyttede sig af de Grunde, som letteſt kunde virke

VII.

Alberoni. — En Pascha af vort Bekjendtskab.

Da Harmental vaagnede, troede han at have drømt. Begivenhederne vare i de sidste sexogtredive Timer fulgte paa hinanden med en saadan Hurtighed, at han ligesom blev dreven frem af en Stormvind, uden at vide hvorhen. Først nu kom han igjen til sig selv, først nu havde han Tid til at eftertænke Fortiden og Fremtiden.

Den Tidsalder, hvori Harmental levede, lod i det Fjerne endnu erindre Liguen, ja næsten Fronden; en Generation var neppe forsvunden, siden Bastillens Kanoner understøttede den store Condé's Revolte. Under den nuværende Generation havde Ludvig **XIV** aldeles udfyldt Skuepladsen med sin almægtige Villie. Men denne Monark var ikke mere og hans Børn meente, med det samme Theater og de samme Maskiner at kunde spille det samme Spil som deres Formand.

Naar altsaa ogsaa Chevalier d'Harmental, ved sin Opvaagnen, et Øieblik næsten følte Anger over det, som han havde forpligtet sig til, saa bragte dog alligevel Ærefyge og Stolthed snart igjen denne Følelse til Taushed, og han ønskede sig endelig til Lykke, ved at have overtaget den første Rolle i et Skuespil, i hvilket de fornemste Personer i Frankrig skulde medvirke. Det forekom den unge Mand høist romantisk at fægte under en Dames Banner, især da denne Dame var en Efterkommerinde af den store Condé. Han besluttede derfor ikke at tabe et Øieblik, for at udføre de Løfter, han havde gjort. Han skjulte ikke for sig, at han fra nu af ikke tilhørte sig selv, og at alle de Sammentvornes Blik, fra Philip **V** indtil Abbed Brigaud, vare rettede paa ham. Høiere Interesser knyttede ham nu til deres Villie, og af hans Mod og Conduite afhang nu tvende Kongerigers Skjæbne, ja hele Verdens Politik.

Regenten var virkelig i hint Tidspunkt Nøglen til Europas Port, og Frankrig, som endnu ikke havde nogen Modvægt i Norden, begyndte allerede, om endog ikke ved Vaabnene, saa dog ved Diplomatiken, at paastaae hiin Indflydelse, som den senere ikke alletider formaaede at holde opret. Under Hertugen af Orleans's atten Maaneders Regentskab havde det indtaget en saa mægtig og rolig Stilling, som det selv ikke har viist under Ludvig **XIV**.

Efter den gamle Konges Død havde alt forandret sig. Den for Frankrig saa beskæmmende Fred til Utrecht blev nu kun betragtet som en Vaabenstilstand, som man efter Vilkaarlighed kunde bryde, saasnart Englands og Hollands Politik ikke holdt lige Skridt med Frankrigs. Traktaten om den fredobbelte Alliance, for hvis Skyld Dubois nu opholdt sig i London, forenede Frankrigs, Englands, Hollands og det tydske Riges Interesser; og det var det, som Philip den Femte eller snarere Cardinal Alberoni frygtede; thi den Første bekymrede sig, naar han kun havde sin Gemalinde og en Bedekammel, kun lidt om hvad der skete udenfor hans Værelse og Kapel.

Det var ganske anderledes med Alberoni. Han var en af hine Opklattrede, som ofte hæve sig om Thronerne, ligesom hine kæmpemæssige Luftbilleder, som paa Oceanet truende og mægtige svæve imod Skibene, og som dog lige saa hurtig forsvinde, naar kun endog den ringeste Matros kaster blot een eneste simpel Steen imod dens Strøm.

(Fortsættes.)

---

paa hans Sind, hun holdt en saa overbevisende Lovtale over Dronningens Egenskaber, over hendes Dyder, ja selv over hendes Skjønhed, at Ludvig den Trettende lod sig overtale, ja tildeels glemte det, han troede at have at beklage sig over hos Anna af Østerrig, og lovede at forsøge nogle Skridt, der maaskee kunde fremkalde en Udsoning.

— Men det er det Rigtigste, troer jeg, sagde han, først at raadføre sig med Cardinalen herom.

Denne Gang var det Harmen, der farvede Nonnens Ansigt og bragte hende i den Grad ud af sig selv, at hendes Sprog et Øieblik tabte sin sædvanlige Charakteer.

— Bestandig Cardinalen! udraabte hun; maa De ikke ogsaa, for at vove at være Deres Ægtefælles Gemal, sammenkalde Statsraadet?

Kongen havde som sædvanlig nedstemt Tonen i samme Forhold, som Nonnen hævede sin Stemme. Louise havde forenet sig med Mademoiselle de la Fayette for at fremskynde et Forlig mellem de to Ægtefæller, og med foldede Hænder og med Taarer i Øinene antog den uskyldige Pensionair, idet hun henvendte sig til Kongen, en ulykkelig og bønfaldende Mine, der vistnok vilde have bragt en uinteresseret Tilskuer til at smile, hvis der havde kunnet findes nogen saadan.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos Hr. Universitetsboghandler **Andr. Fr. Høst, Gothersgade 349**, samt hos Udgiveren, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenste Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 5. Torsdagen den 18 Februar. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Første Deel.

(Fortsat.)

Alberoni blev født i en Gartners Hytte. Som Barn ringede han Klokkerne i Kirken, senere helligede han sig til den geistlige Stand. Han var alletider en god og munter Fyr; Hertugen af Parma, som en Dag hørte ham lee overordentlig lydelig, og kun sjelden selv loe, vilde vide Aarsagen til hans Lystighed, og lod ham kalde til sig. Den unge Alberoni fortalte ham, jeg veed ikke hvilken lystig Historie; Hertugen loe med, og overbevisende sig om, at det vilde være godt at lee imellem, fængslede han ham til sin Person. Efterhaanden opdagede Hertugen, at hans lystige Raad besad Forstand, og at denne kunde anvendes i Forretninger, han sendte derfor den daværende Abbed Alberoni til Frankrig, for igjen at knytte de Underhandlinger, som Biskoppen af Parma havde afbrudt.

Herr de Vendome, som kun havde gjort faa Omstændigheder med Biskoppen, gjorde endnu mindre Væsen med en Abbed; men denne Sidste forstod saa duelig at bearbeide Herr de Vendome, at han naaede sit Maal og vendte tilbage til sin Beskytter efter at have endt Sagerne ganske efter dennes Ønske.

Dette var Grunden, hvorfor Hertugen af Parma overdrog ham en anden Forretning hos Herr de Vendome. Denne Sidste vilde netop sætte sig tilbords, da bad Alberoni, istedetfor at tale med ham om Statsanliggender, om Tilladelse til, at maatte tilberede ham nogle Retter paa hans egen Maade. Han begav sig ned i Kjøkkenet og vendte tilbage, bærende i den ene Haand en kostelig Suppe og i den anden en Skaal Maccaroni. Herr de Vendome fandt Retten saa delicat, at han bad Alberoni om at sætte sig og spise med ham deraf. Først ved Desserten begyndte han at omtale det Anliggende, som førte ham hid; han benyttede sin Bordfælles muntre Stemning, og opnaaede fuldkommen sin Sendelse.

Alberoni havde været saa klog, ikke at meddele Herr de Vendomes Kok sin Recept, derfor var det nu Vendome, som lod spørge hos Hertugen af Parma, om han ikke igjen havde Noget at forhandle med ham. Denne fandt let en Bevæggrund til at sende ham Alberoni for tredie Gang, og Herr de Vendome, som ikke formaaede oftere at stille sig ved Fabrikanten af Suppen og Maccaronien, fængslede ham for bestandig til sin Person, betroede ham sine hemmeligste Anliggender og udnævnte ham til sin første Secretair.

Omtrent ved dette Tidspunkt begav Herr de Vendome sig til Spanien. Alberoni satte

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Det var besynderligt at see disse to saa rene unge Piger saaledes overtale Henrik den Fjerdes Søn. Hos Louise kunde man kun see den naturlige Tilbøielighed til at efterligne sin Veninde, hos dennne viste sig den fuldkomneste Selvfornegtelse, thi hun havde elsket Kongen, og hendes Forhold til Dronningen i den Tid, da hun var i hendes Nærhed som Hofdame, havde næsten altid været spændt. Hendes Anstrengelse blev derved end mere heroisk.

Maaskee virkede ogsaa uden hendes Vidende Rivaliteten hemmelig i hendes Qvindehjerte; maaskee vilde hun at i Stedet for hende en Anden skulde kæmpe i Ludvigs Hjerte mod Pensionairen, eller snarere vilde hun kun frelse hende! Hvad Grunden nu end var hertil, lod Monarchen sig overtale derved.

I det Øieblik han vilde tage bort, bemærkede han, at Regnen, langt fra at sagtnes, faldt med mere Voldsomhed og pladskede stærkere end før. Klosterets Gaarde vare oversvømmede af den, og Vandpytterne stode lige op til Taleværelsets Dør. Mademoiselle de la Fayette raadede ham fra at vende tilbage til Versailles i et saadant Veir og i den bælmørke Nat.

— Men hvor skal jeg da finde et Natteqvarteer? sagde han, idet han forlod Klosteret for at stige i sin Vogn.

— I Louvre! raabte hun til ham.

Og man veed, at Toget virkelig gik derhen.

sig i Forbindelse med Prindsessen af Ursins, og da Herr de Vendome døde paa Pignerol, skjænkede hun ham hos sig den samme Stilling, som han tidligere havde indtaget hos denne. Det vil sige saameget som: bestandig stigende.

Men Prindsessen af Ursins begyndt at blive gammel, hvilket var en utilgivelig Forbrydelse i Philip den Femtes Øine. Hun besluttede sig derfor til, at erstatte Maria af Savoyen, ved at see sig om efter et ungt Fruentimmer, ved hvis Hjælp hun fremtidig kunde beherske Kongen. Alberoni foreslog hende til dette Øiemed Datteren af hans første Herfker; han skildrede Samme som et charakteersvagt og villieløst Barn, som ikke ønskede at opnaae andet af den kongelige Værdighed, end Titlen — og Prindsessen gik i Fælden. Formælingen blev fastsat, og den unge Prindsesse forlod Italien for at begive sig til Spanien.

Hendes første Handling som Dronning var at lade Prindsessen af Ursins tilbageviise, da hun havde ladet sig hende forestille i Hofdragt. Hun lod hende uden videre, som hun var, ja selv uden Kaabe, under en Kulde af ti Grader, sætte i en Vogn, hvis Vinduesglas een af Vagten tilfældigviis havde stødt itu, skaffe først til Burgos og derpaa til Frankrig, hvortil hun ankom, efterat have været nødt til at laane halvtredsindstyve Pistoler af een af sine egne Tjenere. Der gik Frost i hendes Kudsks Arm og man var nødt til at sætte den af ham.

Efter sin første Sammenkomst med sin Gemalinde forkyndte Kongen Alberoni, at han var første Minister, og fra dette Øieblik af udøvede den forrige Klokker en uindskrænket Magt over Philip den Femte.

Naar derfor nu Sammensværgelsen havde Held og det skulde lykkes Chevalier Harmental at skaffe Hertugen af Orleans til Toledo eller Saragossa, saa vilde Alberoni lade Hertugen af Maine anerkjende som Regent; Qvadrupel-Alliancen skulde sprænges, en Flaade lande ved Englands Kyster, og Preussen, Sverrig og Rusland, med hvilke Spanien havde et Forbund, skulde kaste sig over Holland. Det tydske Rige skulde igjen erobre Neapel og Sicilien. Den catholske Deel af Nederlandene skulde forenes med Frankrig og saaledes danne Sydens store Ligue imod Norden; skulde Ludvig XV afgaae ved Døden, da skulde Philip V krones som Konge over den halve Verden

Man maa tilstaae, at dette ikke var nogen daarlig Beregning af Maccaroni-Fabrikanten!

Udførelsen af denne vigtige, uhyre Plan, befandt sig nu i Hænderne paa en ung fer og tyveaarig Mand, intet Under altsaa, at den ham paahvilende svære Ansvarlighed i Begyndelsen gjorde ham en Smule forskrækket. Harmental sad endnu nedsunken i dyb Eftertanke, da Abbed Brigaud traadte ind til ham; han havde allerede seet sig om efter en anden Bolig og havde ogsaa i Gaden du temps perdu Nr. 5 udfunden et Logie, som var afsides og som ganske egnede sig for et ungt Menneske fra Provindserne; han bragte ham desuden to tusinde Pistoler fra Prinds Cellamare.

Harmental vilde i Begyndelsen tilbageviise Pengene, men Abbed Brigaud forestillede ham, at man ved et Anliggende som det nærværende ikke kunde have for mange Penge, da det gav Leilighed til at kjøbe Hjælp og Forbundne.

Abbeden medtog en fuldstændig Dragt af Chevalierens, for derefter at kjøbe en ganske simpel Klædning, som kunde passe for den, som den skulle forestille.

Den øvrige Deel af Dagen tilbragte Harmental med indfaldende Tilberedelser til sin foregivne Reise, hvorved han bar Omsorg for, ikke at lade et eneste Papir tilbage, som i værste

---

Tredie Kapitel.

Fødselsfesten.

1.

Pont-Neuf.

Ved Festen for Dauphins, senere Ludvig den Fjortendes, Fødsel, henimod de første Septemberdage 1638, syntes hele Paris at være afsindig og beruset af Glæde.

Der var Skarer af Mennesker paa Gaderne, Skarer paa Broerne, i Louvre og Tuilerierne, Skarer hos Jesuiterne, der for at bidrage deres til Festlighederne offentligt spillede Tragedier, og hos Bernhardinermunkene i den nye St. Honorégade, hvorhen alle fattige Folk begave sig til den almindelige Almisseuddeling; Skarer af Nysgjerrige paa Spadseregangene, Skarer af Gudsfrygtige i Kirkerne, Tusinder af Vimpler i Vinduerne og Tusinder af Baade paa Floden, og Pøbel, Soldater, fornemme Herrer, Qvinder, Børn, Oldinge ved Indgangen til Hotellerne, Theatrene og Værtshusene, og overalt!

Raabene, Sangene, de gjensidige Buk og Hilsener syntes aldrig at skulle faae Ende. Paa Torvene, hvor enhver Gjenstand et Øieblik tiltrak sig denne Mængdes Opmærksomhed, saae man Ansigter med forskjellig Physionomie og Charakteer bølge frem og tilbage, andre alvorlige, mørke og utaalmodige, eller de vare fordreiede paa alle mulige Maader, og alle Slags Grimacer, baade smukke og stygge, og hvide og brune Hudfarver, rosenfarvede, gule, rødmusede, af alle Farver og i alle Nuancer, og Øine, som aabnede sig og lukkede sig, hævedes og sloges ned, og alle disse Hoveder vare smykkede, beskyggede, bedækkede med forskjellige Couleurer Haar og forskjellige Frisurer, blonde eller kastaniebrune, graae eller hvide, lange eller korte, glatte eller krollede Haar, der hævede sig til en Hanekam eller faldt tilbage i en

Tilfælde kunde compromittere nogen af hans Venner. Da det var bleven Aften, begav han sig til Fillon, hvor han haabede at erfare noget om den vore Læsere bekjendte Capitain Roquefinette.

Han havde virkelig, da Herr de Laval talte til ham om en Underbefalingsmand, strax tænkt paa hiin Mand, som Tilfældet førte paa hans Vei, og som ved hans Duel havde aflagt ham et saa uimodsigeligt Beviis paa sit hensynsløse Mod. Han begav sig altsaa til Fillon og spurgte der efter den Pige, som man kaldte Normannerinden, og som af Capitainen var ham betegnet som den Person, der stedse formaaede at give Underretning om hans Opholdssted.

„Normannerinden," smilede Fillon, „hun er i dette Øieblik beskjæftiget til op over Ørene, Hr. Chevalier; hun serverer just nu et Middagsmaaltid, hvilket een af mine Stamgjæster meget magelig fortærer, og som skal vare til i Morgen Aften."

„For Djævelen, et langt Maaltid!" bemærkede Harmental.

„Anderledes gjør min Capitain det ikke," vedblev den rørige Kone, „og ovenikjøbet maa jeg maaskee endog give Alt paa Credit, men jeg gjør det gjerne; thi det var ham, som bragte mig i Velten."

„Deres Capitain?" spurgte Chevalieren, „hvad kalder Deres Capitain sig?"

„Roquefinette!"

„Hvad, er han her?"

„Ganske vist!"

„Det er netop ham, jeg ønsker at tale med, og jeg spurgte kun om Normannerinden, for af hende at erfare hans Bopæl. Jeg beder Dem, kald mig ham herned."

„Han kommer ikke, om saa selv Regenten lod ham kalde; naar De ønsker at tale med ham, saa maa De uleilige Dem op til ham. I Cabinettet Nr. 2 finder De ham, netop der hvor De nylig spiste til Aften med Baron Valef. For ham er Intet for godt, han er vel kun Capitain, men han besidder en Konges Hjerte."

Havde Chevalier d'Harmental endog ikke kjendt det betegnede Cabinet, saa kunde han dog ikke have forfeilet Veien dertil; thi allerede paa Trappen hørte han Capitainens velbekjendte Stemme synge en lystig Bordsang i dyb Bas.

Harmental aabnede Døren udenvidere og fandt sin gamle Bekjendt liggende magelig paa Sophaen foran et rigeligt besat Bord, hvorved han blev betjent af Normannerinden og en anden Pige.

Paa en Stol laae hans Kjole, der var smykket med et nyt rødt Skulderbaand, ligesaavelsom hans Hat, der glimrede med en ny Tresse; derved stod den kjæmpemæssige Kaarde, som Ravenna havde sammenlignet med sin Moders Stegespid.

„Hvad, er det Dem, Chevalier!" raabte Capitainen, „De finder mig her i Midten af mit Serail."

„Ja, det er mig, min Hr. Pascha," sagde Harmental, som ikke kunde lade være at lee over den groteske Gruppe, som fremstillede sig for hans Øine, „jeg seer, at De ikke gav mig nogen falsk Adresse, og glæder mig over Deres Sanddruhed."

„Vær mig velkommen!" sagde Capitainen, „tag Plads, tag til Dem, og De, mine smukke Damer, betjen Herren med den Anstand, der charakteriserer Dem. Naa, spis og drik nu, som om De var hjemme, Chevalier; thi De maa vide, at det er Deres Heft, vi her opspise; det Halve er allerede borte, det arme Dyr, men den anden Halvdeel er endnu tilovers."

„Tak, tak, Capitain! Jeg har allerede

Spiral, og fløiels og Filthatte, og Fjeder og Læder, Sirts og Silke! Alene det var i Sandhed et Skuespil!

Dersom man ønsker et andet af samme Slags, men endnu morsommere, maa man betragte alle disse Menneskers Been, en forunderlig Sammenblanding, hvor man kun med stor Anstrengelse opdager de to Stotter, der høre til samme Legeme, i den Grad ere Skoe og Tøfler, Støvler og Halvstøvler, Uldstrømper og Silkestrømpet, Støvletter og Snørestøvler blandede imellem hverandre og snurrigen indviklede i hinanden! Man skulde sværge paa, at denne smukke Adelsmand, hvis Hoved er omgivet af en elegant Fjederbaret og en Halskrave af fine Kniplinger og rager frem over de Andre, har sit høire Been i en hvid Støvle med Guldsporer og det venstre i en stor tilsølet Sko med graa Strømper, der sidder i Læg over Knæerne; saa tæt paa hinanden og saa sammenblandede stode Laquaier og Borgere, Adelsmænd og Kunstnere!

Trængslen er endnu stor paa Boulevarderne og Quaierne, paa St. Laurentiusmarkedet, der dette Aar var blevet forlænget ud over sin sædvanlige Grændse, hos Liniedandserne, hvor Turlupin, Gauthier-Garguille og Store Vilhelm have opreist deres Fjællebodstheater og begyndt deres Farcer i Anledning af de gunstige Omstændigheder, i den gamle Tempelgade, ved Theatret i Marais, hvor Harlekin, Pantalon og Trivelin under den berømte Scaramouches Veiledning overbyde hinanden i plumpe Indfald. Naar man seer denne Folkemængde paa Gaderne, kan man virkelig ikke tænke sig, hvor alle disse Mennesker have kunnet boe Dagen iforveien.

Men det var især fra Pont-Neuf, at Blikket kunde streife vidt omkring.

Dersom man herfra fulgte Seinens Tvedeling omkring Cités Huse, nød man det Syn, der viste sig paa dens fire Bredder, som vare forte af Folk, der strømmede fra Forstæderne henimod

spiist til Middag, men ønskede gjerne at tale et Par Ord med Dem under fire Øine; naar De ellers tillader det?"

„Nei, for Djævelen, det tillader jeg ikke," sagde Capitainen, „uden det skulde være, at Talen igjen e om en Tvekamp."

„Dennegang, Capitain, angaaer det en anden vigtig Forretning."

„En Forretning, Deres lydigste Tjener, saa kan jeg ikke tjene Dem, Chevalier. Idag vil jeg ikke vide noget af Forretninger. Jeg har Penge i Lommen til i Morgenaften. Altsaa om Forretningerne i Overmorgen."

„Altsaa i Overmorgen kan jeg ganske bestemt stole paa Dem?" spurgte Harmental alvorligt.

„Da staaer jeg med Liv og Sjæl til Deres Tjeneste. I Overmorgen altsaa. Men hvor kan jeg da finde Dem?"

„Giv Agt," hviskede Harmental ham i Øret, „indfind Dem om Formiddagen imellem Klokken elleve og tolv i Gaden du temps perdu, see Dem om, man vil kalde paa Dem fra et Huus der, hvorpaa De stiger op af Trappen, indtil De træffer en gammel Bekjendt, som venter paa Dem med en god Frokost."

„Afgjort, Chevalier," svarede Capitainen „Om Formiddagen imellem Klokken elleve og tolv. Jeg beder om Forladelse fordi jeg ikke følger Dem til Døre, men De veed, at dette ikke er Skik hos Tyrkerne."

Chevalieren vinkede med Haanden, at han fritog ham for denne Ceremonie, og neppe var han kommen ud paa Trappen, førend han hørte hvorledes Capitain-Paschaen igjen istemmede den Bordsang, som hans Indtrædelse havde afbrudt.

VIII.

Tagstuen.

Den næste Dag kom Abbed Brigaud til Chevalieren paa samme Tid. Han bragte ham tre høist nyttige Ting: en Dragt, et Pas og en Beretning fra Prinds Cellamare's hemmelige Politi, med Hensyn til det, som Regenten vilde foretage Dagen den 24de Marts 1718.

Chevalieren prøvede Klædningen, som var en simpel borgerlig Dragt, og den klædte og passede ham fortræffeligt. Passet lød paa Navnet Signor Diego, Intendant for det adelige Huus Oropesa, der havde det Hverv at føre en sindssvag Slægtning af ovennævnte Huus tilbage til Spanien, hvilken havde den fire Idee, at holde sig for Regent af Frankrig; en Forsigtighedsregel, som var nødvendig, for at forebygge de Protester, som Hertugen naturligviis vilde gjøre fra sin Vogn. Da nu Passet var i fuldkommen Orden, undertegnet af Prinds Cellamare og contrasigneret af Politilieutnant d'Argenson, saa var der nu ikke noget i Veien for Sagens Fremme, naar Regenten endelig befandt sig i Vognen. d'Argenson's Underskrift var saa mesterligt efterlignet, at det gjorde Prinds Cellamares Calligrapher den største Ære.

Det hemmelige Polities Beretning var et Mesterstykke af Klarhed og Bestemthed; vi gjengive den her ordret, deels for at levere en Skildring af Regentens Levevііs, deels for at give vore Læsere et Begreb om den spanske Gesandts Spioner. Rapporten var dateret fra Klokken 2 om Morgenen, og lød saaledes:

„Idag vil Regenten staae sildig op; thi der var Souper i de smaae Gemakker. Frn d'Averne var for første Gang tilstede der, hun erstattede Fru de Parabere. De andre Damer vare: Hertuginden af Falaris og Fru de La-

---

Louvre, idet de saaledes undgik at gaae over de tæt besatte Quaier.

Vandet var lavt, grønt og glimrende ved det funklende Gjenskin fra Solen, hvis Straaler brøde sig deri i lysende Bølger. Fulde af rigt klædte Passagerer, der svingede Baand og Faner i Luften, gled lange Baade, fulgte af smaa Joller, hvori Musicanterne holdt sig samlede, hen under de talrige Broer, hvormed Flodens to Arme ere bedækkede, idet de saaledes gik fra Lyset ind i Skyggen og fra Skyggen ud i Lyset, og naar disse Baade nærmede sig Bredden, begyndte der en støiende Ordvexling af flaue Vittigheder og muntre store Ord mellem Fodgængerne og Baadførerne; derpaa fortsatte den lille Flotille sin Vei under Violiners og Trompeters Lyd og under de Glædesraab, der lød fra alle Kanter.

Thi Glæden viste sig, som vi have fortalt, stor i Paris over den Dauphins uventede Fødsel, der syntes at maatte bringe Borgerkrigene til at ophøre. Man takkede Gud, Kongen, Dronningen og St. Genoveva i Nanterre, hvem Anna af Østerrig havde anraabt om at maatte faae en Søn; man takkede ogsaa Geistligheden, der uden Tvivl længe havde bedet herom, men Ingen tænkte paa at bringe Mademoiselle de la Fayette sin Taksigelse derfor.

Paa Flodens venstre Bred, paa den anden Side af Havnen og af Hotel Nevers, ja selv paa den anden Side af Nesleporten, der tjente de nye Gader, som vare opførte paa den Byggeplads, der hørte til Pée-aux-Clercs, til Gjennemgang, viste sig de lange Processioner fra begge St. Jacques-sognene og fra Sognet St. Germain-des-Prés, Deputationerne fra Jacobinerne og Capucinerne, fra de barfodede Karmelitermunke og de engelske Benedictinere, som skulde complimentere det kongelige Barn, der kun var nogle Dage gammel, og udtrykkelig var ført fra sit Fødested, St. Germain, ikke for at see, men for at sees af sine kjære Parisere!

Disse Processioner vare fulgte af Byens

seri, Aresdamer hos Madame. — Af Mænd vare tilstedeværende: Marquis de Broglio, Grev de Race, Marquis de Canillac, Hertugen af Brancas og Chevalier de Sémiane. Marquis de Lafare og Grev de Fargy vare fraværende formedelst en Upasselighed, hvis Grund man ikke kjendte.

„Henimod Middag vil Conseillet finde Sted. Regenten vil deri communicere Hertugerne af Maine, af St. Simon, af Guiche, Prindsen af Conti o. s. v. Projektet angaaende Qvadruppel-Alliancen, hvilken Abbed Dubois havde sendt ham, idet han forkyndte ham sin Tilbagekomst inden tre eller fire Dage.

„Den øvrige Deel af Dagen bliver ganske helliget faderlige Forholde I Forgaars har Regenten bortgiftet den Datter, han havde med Desmaret, og som er blevet opdraget hos de fromme Søstre i St. Denis. Hun spiser med sin Gemal i Palais Royal og efter Middagstaffelet fører Regenten hende i Operaen, og tilmed i Prindsesse Charlotte af Bayerns Loge. Desmaret, som ikke har seet sin Datter i ser Aar, er underrettet om, at hun har at begive sig til Theatret, hvis hun ønsker at see hende.

„Trods sin Tilbøielighed til Fru d'Averne, gjør Regenten dog Cour til Marquise de Sabran. Denne Sidste spiller endnu den Trofaste, vel ikke imod sin Gemal, men mod Hertugen af Richelieu. For at opnaae sin Hensigt hos hende har Regenten igaar udnævnt Hr. de Sabran til sin maître d'hôtel."

„Jeg mener, at dette er en udførlig Beretning," sagde Abbeden, efterat Chevalieren havde endt Læsningen.

„Vistnok, min kjære Abbed," sagde Harmental; „men naar Regenten for Eftertiden ikke giver mig mere Leilighed til at faae fat paa ham, saa vil det blive mig umuligt at føre ham til Spanien."

„Kun Taalmodighed!" tilføiede Brigaud, „der gives Tid til Alt; gav Regenten os endog idag en god Leilighed, saa var De dog vist ikke forberedt nok til at kunne benytte den."

„Deri har De Ret."

„Deraf seer De, at hvad Gud gjør, er velgjort; han giver os den nuværende Dag; lad os benytte den til at forandre Deres Bolig."

Dette blev strax sat i Værk. Harmental tog sine rede Penge, nogle Bøger, en lille Pakke med sin nye Garderobe, steeg ind i en Vogn, kjørte til Abbeden og sendte Vognen tilbage med den Besked: at han i Aften reiste paa Landet og kom først igjen om ti eller tolv Dage, hvorfor man altsaa ikke maatte vente paa ham; derpaa skiftede han Klæder og begav sig, ledsaget af Abbed Brigaud, hen til sin nye Bolig.

Dette var et Værelse, eller rettere en Tagstue med tilstødende Cabinet i fjerde Etage. Eierinden var en gammel Bekjendt af Abbed Brigaud, derfor havde hun ogsaa med Hensyn til dennes Anbefaling kostet sig Noget til Gunst for den unge Provindsialist: han fandt pyntelige blændende hvide Gardiner og det fineste Linned, et Slags Bibliothek, kort Alt, hvad en jevn Bequemmelighed fordrede.

Madame Denis, saaledes hed denne Kone, ventede sin ny Leier, for selv at indføre ham i hans ny Vaaning; hun roste alle dens Behageligheder for ham, forsikkrede, at naar det ikke var saadanne slette Tider, vilde hun have forlangt den dobbelte Leie for dette Værelse, og at hendes Huus var det bedste i hele Qvarteret; ogsaa anbefalede hun, efter at hun igjen havde begivet sig ned, Portneren den største Opmærksomhed imod den ny Huusfælle.

Førend Abbed Brigaud begav sig bort, underrettede han Madame Denis om, at hans unge Myndling levede meget eensomt, og at Ingen vilde besøge ham, uden ham og en Ven

---

Haandværkerlaug, alle med deres Insignier og deres flagrende Faner. Blandt disse Corporationer bemærkede man Viinhandlernes, af hvilke ethvert Medlem bar en udgraveret Chrystalflaske, besaaet med de franske Lilier og fyldt med en udsøgt Viin fra Frankrigs bedste Viinegne, for at tilbyde den unge Fyrste den, og Bogtrykkernes med en Papirshue paa Hovedet, som paa en Fløielspude bare en Bønnebog med et prægtigt Bind og Guldspænder, og som havde isinde at recitere for Dauphinen en Ode af Academiets Medlem, Colletet; endelig Kongens Spillemænd, der vilde udføre en Symphonie for ham.

Man saae disse lange Rækker støde til hinanden, krydse hinanden paa Quaien Malacquest ligesom flere Slanger, der snoe sig sammen og strække sig ud, idet de vise deres brogede Farvepragt, og snart dreiede de over Barbierbroen, der var opført af Træ paa det Sted, hvor fordum en Færge satte den ene Bred i Forbindelse med den anden, for de Hoffolk, der begave sig til Louvre, eller for de Hjorde, man drev paa Græs ved Croix-Rouge.

Enderne af Broerne gik dengang fra Beaunegaden til Tuillerierne.

Et Øieblik saae man kun flagrende Faner og Vimpler, Bannere og Kirkefaner, der udfoldede sig og svulmede i Sydostvinden, der gik samme Vei som Strømmen. Derpaa fulgte en stor Forvirring.

Bag efter de fra Louvre kommende Kareter rykkede Bueskytterne, det kongelige Huses Skarpskytter, den franske Garde og Sveitsergarden frem i modsat Retning af Sogneprocessionerne og Corporationerne. I nogen Tid var der paa Broen en broget Blanding af Hjelme, Munkehætter, Hatte og Papirshuer, endvidere i Luften en stor Forvirring mellem Spydene, Bannerne, Hellebarderne, Korsene og Kudskenes pudrede Hoveder, der fra deres høie Sæde ragede frem over alt Andet, — en ny Anledning til Morskab for de Nysgjerrige, thi naar Vognene, der vare skjulte af Folget, ru-

af hans Fader, en gammel Militair af et meget raat Væsen, men en redelig Charakteer; denne sidste Bemærkning holdt Abbeden for nedvendig, for at ikke Capitainens Komme skulde være Vertinden paafaldende.

Da Chevalieren befandt sig alene, og først havde taget sit Værelse i Øiesyn, aabnede han Vinduet, for at see sig lidt om i Nabolauget. Gaden var neppe ti til tolv Skridt bred, hvilket var vor Helt meget behageligt, thi i Tilfælde af en Forfølgelse, haabede han ved Hjælp af et Bræt at naae over samme, og paa denne Maade at kunne redde sig; til dette Øiemed besluttede han at gjøre Bekjendtskab med de ligeoverfor boende Personer og at holde godt Naboskab.

Desværre syntes imidlertid hans Gjenbo ikke at være stemt for Omgængelighed. Vinduet var ikke alene næsten hermetisk tillukket, men Gardinet bag samme var endog tæt tiltrukket; et andet Vindue, som syntes at høre til samme Værelse, var ligeledes forvaret paa samme omhyggelige Maade.

Huset ligeoverfor havde endnu i en femte Etage, eller en Slags Terrasse, en Tagstue, som befandt sig over de lukkede, nylig bestrevne Vinduer, der gik ud til denne Terrasse. Den var uden Tvivl Boligen for en stor Ven af Havekunsten, thi han havde, ganske vist ikke uden usædvanlig Taalmodighed og Møie, omskabt Terrassen til et Slags Have, der havde en Løvhytte, Blomsterbed, ja endog et Springvand.

Da det begyndte at blive koldt, lukkede Harmental sit Vindue, tog sin Kjole af, indsvøbte sig i sin Slobrok, kastede sig i sin temmelig bequemme Lænestol og tog en Bog i Haanden. Da han imidlertid lidt efter igjen saae op fra denne, opdagede han, at det forhen saa omhyggeligt tillukkede Vindue nu pludselig var vidt aabnet. Han traadte igjen hurtigt hen til sit Vindue, trak Gardinet lidt tilside og sendte et forskende Blik ind i det ligeoverfor ham liggende Gemak. Det var et, efter al Sandsynlighed af et qvindeligt Væsen beboet Værelse. Tæt ved Vinduet, ud af hvilket nu en lille nøisvis Vindspiller saae ned paa Gaden, stod en Brodeerramme. I Gemakkets Baggrund skjælnedes et Claveer, og Væggene vare smykkede med Malerier og Kobberstik. Igjennem det andet nu ligeledes aabnede Vindue saae man Gardinerne foran en Alkove, bag hvilken Sengen sandsynligviis stod. De øvrige Meubler vare høist simple, men rene og nette, og det beviste Beboerindens gode Smag.

En gammel Kone feiede og pyntede Værelset, formodentlig benyttende hendes Herskerindes Fraværelse; thi man saae kun denne.

Pludselig syntes Vindspilleren mere opmærksom end forhen, den bøiede Hovedet nedad imod Gaden, spidsede Ørerne og hævede Forpoterne, ligesom til en venlig Hilsen. Af disse Tegn sluttede Chevalieren, at Beboerinden af Værelset nærmede sig; han aabnede nu hurtigt sit Vindue. Det var desværre for sildigt, han saae Ingen paa Gaden. Men nu sprang Vindspilleren ned fra Vinduet og løb til Døren. Harmental gjorde nu den Slutning, at Beboerinden kom op af Trappen, og for at kunne iagtage hende ubemærket, trak han sig tilbage bag Gardinet; men da traadte Konen derovre til Vinduet og lukkede det igjen; dette havde vor Chevalier ikke ventet og kastede sig ærgerlig i sin Lænestol.

Imidlertid begyndte endelig Tiden at falde ham lang, Synet af Claveret og Billederne i Værelset ligeover for havde gjenkaldt i hans Erindring, at han ogsaa kunde Claveerspil og Tegning. Han ringede paa Portneren, gav ham Penge og befalede ham, at leie et Claveer og forskaffe ham Tegnematerialier. En halv Time derefter befandt han sig i Besiddelse af det For-

---

lede frem eller tilbage, syntes disse Hoveder at springe omkring og snart at plante sig paa Spidsen af et Spyd, snart paa en Hellebard, eller at paradere bag de hellige Faner.

Endelig snoede disse Skarer sig løs fra hinanden, skiltes ad og indtoge atter deres Plads og deres Orden, og det gamle Louvre, der viste sig der med sine Taarne, der lignede Dueslag, og sine høie Gallerier, der i det Fjerne overskuedes af Bois's dobbelte Taarn, lod sine Vindelbroer falde ned for dem. Og medens de i Taushed og Ærbødighed trængte ind i dets uhyre Gaarde, gik Andre stoiende ud deraf, glade over at have seet den Nyfødte, og begave sig atter ned til Pont-Neuf for med deres Glædesraab at hilse Henrik den Fjerdes Bronzestatue, der, kronet med Blomster og bestraalet af Solen, syntes at glæde sig over sin Sønnesøns kjærlige Modtagelse.

Pont-Neuf selv udgjorde ikke den mindst levende Deel af Maleriet. Den var sædvanligen det Centrum, hvor alle Qvaksalvere og Alle, der solgte Salver, vare samlede tilligemed alle Faldbydere af Elixirer og Sympathiepulvere, alle Opfindere af Universalpanaceer og alle Tandbrækkere, — Allesammen store Doctorer. Endvidere fandt man der Sangerne ved Julefesten, Taskenspillere, Liniedandsere, Tabarin og hans Theater, følgelig mange Tosser, thi Tosser og Markskrigere virke gjensidig paa hinandtn med en meget stærk Tiltrækningskraft.

Vee den Provindsbeboer, som kom ind blandt denne Skare, og gav sig tilkjende ved sin generte Gang, sit mistænksomme Blik, sin smalskyggede Filthat eller ved sine afstudsede Knebelsbarter! han blev snart Gjenstand for Alles Ønsker, og de dueligste Personer bemægtigede sig ham som et Offer for deres Forsøg.

Naar han saa imod sin Villie var bleven sat paa Viisdommens Bænk, saae han sig nødsaget til at smage paa Elixirer af alle Slags; hans Klæder rensedes for enhver Plet ved at gnides med Renselsesstene, der havde den Evne at

angte. Saa let kunde man allerede paa hiin Tid forskaffe sig Alt i Paris.

IX.

Den smukke Gjenboerske i Gaden du temps perdu.

Harmental havde sat sig ved sit Claveer og trommede af bedste Kraft løs derpaa. Da han havde spillet en Stund, opdagede han, hvorledes i Vinduet ligeover for fem fine Fingre ludselig skjode Gardinerne tilbage, for at erfare, hvorfra disse usædvanlige Toner kom. Desværre forglemte Chevalieren over dette Syn sin musikalske Beskjæftigelse, og i det Haab, bag de smukke Fingre ogsaa at kunne faae Øie paa den dertil hørende Person, smuttede han bag Vinduesgardinerne. Men denne slet udførte Manøvre kuldkastede hans Hensigt. Den nysgjærige Beboerinde af Gemakket, som paa denne Maade saae sig grebet, lod igjen hurtig Gardinet falde. Harmental lukkede derfor ganske forsrædelig Vinduet og ærgrede sig hemmelig hele den øvrige Dag over sin Gjenboerske.

Aftenen tilbragte han med Tegning, Læsning og Claveerspil. Det var endnu aldrig bleet ham saa bemærkelig, at en Time har saa mange Minuter og en Dag saa mange Timer. Klokken ti om Aftenen ringede han, for at give Portneren sine Ordrer for den følgende Dag, men denne kom ikke; thi han laae allerede længe paa sit grønne Øre. Madame Denis havde Ret at hendes Huus var et roligt Huus. Chevalieren erfarede nu for første Gang, at der gaves Folk, som gik tilsengs paa samme Tid, som han ellers begyndte at aflægge sine Besøg. Dette gav ham meget at eftertænke over hiin saa overordentlig ulykkelige Menneskeklasse, der hverken kjendte til Operaen eller endnu mindre til de smaae Soupeer, som gjennemsov hele Natten og vaagede om Dagen; han glædede sig til, ved første Leilighed at gjøre sine Venner bekjendte med denne sælsomme Levemaade.

Noget gjorde ham dog imidlertid Fornøielse, nemlig at hans Gjenboerske ligesom han dog endnu var vaagen; dette beviste, at hun stod høiere end hendes Omgivelse. Harmental var i den faste Troe, at man kun vaagede, naar man ikke havde Lyst til Søvn, eller fordi man havde Lyst til at more sig; han forglemte hine, som maa vaage, fordi de ikke kunne andet.

Ved Midnatstid slukkedes endelig Lyset i Værelset ligeoverfor, og Harmental paa sin Side begav sig ligeledes til Hvile.

Tidligt Klokken otte om Morgenen den næste Dag indfandt Abbed Brigaud sig hos ham og overbragte ham den anden Beretning fra Prinds Cellamare's hemmelige Politi, der lod som følger:

„Klokken tre om Morgenen.

„Ifølge sin ordentlige Leveviis igaar befalede Regenten, at vække ham allerede Klokken ni om Morgenen. Ved sin Lever vil han modtage nogle betegnede Personer. Fra Klokken ti til Middag vil der blive offentlig Audients. Fra Middag til Klokken et vil Regenten arbeide med Villeroi og Lablanc. Fra et til to vil han aabne modtagne Breve. Klokken halv tre begiver han sig til Conseillet og derfra til Kongen.

„Klokken tre forføier han sig til Boldtspillet i Gaden la Seine, for med Brancas og Canillac at spille mod Hertugen af Richelieu, Marquis de Broglio og Grev de Gace. Klokken sex vil han spise hos Hertuginden af Berry og derpaa tilbringe Aftenen der. Derfra vil han

---

bringe enhver Plet til at forsvinde, og 3 Dage efter ogsaa Tøiet; hans Hat blev pudset og sat Glands paa, brændt med saakaldet Ungdomsvand. Vee ham iserdelesbed, hvis han havde en Tand Munden, om hvis Friskhed der kunde være nogen Tvivl! god eller daarlig blev den rykket ud under Kredsens Beundringsraab! Altfor lykkelig var han, naar han, efterat være bleven plaget som en Martyr af Markskrigerne, ikke tillige blev udhyndret af Tilskuerne, thi dengang betragtede man Tyverier ikke alene som en Haandtering for Landstrygere, men ogsaa som en Adspredelse for Adelsmænd.

Som Beviis derpaa kan tjene, at denne Dag befandt sig nærved Bronzehesten 4 Individer, der aftalte et Tyveri, og hvoraf de to Yngste syntes at være imellem 20 og 25 Aar, en Anden imellem 25 og 30 Aar og den Sidste mellem 30 og 40 Aar.

Uagtet deres Dragt var simpel og aldeles blottet for Galoner og Broderier, antydede den dog, at det var Folk af god Familie og Herkomst, der havde villet blande sig imellem Folket for paa deres Maade at tage Deel i dets Fornøielser uden at vække for megen Opmærksomhed.

Det var Marquien af Montglat, af Huset Clermont, og Marquien af Rieux, af Huset Sourdiac, begge nyligen komne fra Hertugen af Saxen-Weimars Armee, hvor de vare blevne saarede haardt nok, til at det kunde berettige dem til at vende tilbage til Paris for at komme sig, og let nok, til at deres Helbredelse uden Fare kunde fuldbringes i Spillehusene og Værtshusene.

Det var Ridderen af Manillac, den tappreste, ødsleste og meest forgjældede af alle Datidens Riddere. Som dygtig Drikkebroder, som den, der bedst kunde narre Patrouiller, som ypperlig Spiller og god Kammerat, var han afholdt af alle Hoffets lystige Brødre. Uagtet han af Naturen var begavet med nogle glimrende og fortrinlige Egenskaber, søgte han, hvad enten det nu var af Dovenskab eller af Beskedenhed, aldrig Lei-

vende tilbage til Palais Royal uden Livvagt, naar ellers ikke Hertuginden af Berry lader ham escortere."

„For Djævelen! uden Livvagt! hvad mener De dermed?" raabte Harmental, idet han begyndte rask at kaste sig i Klæderne, „løbe Tænderne Dem ikke i Vand herved?"

„Uden Livvagt, visseligen," svarede Abbeden, „men under Ledsagelse af Laquaier, Tjenere, en Rudsk o. s. v., et Folkefærd, som vel fægter hjertelig slet, men skriger desto bedre, Derfor Taalmodighed, unge Ven, De er altfor forhippet paa at blive Grande af Spanien."

„Det er ikke derfor, min kjære Abbed, men jeg er leed og fjed af at boe længere i en Tagstue, hvor jeg, som De seer, er nødt til selv at hjælpe mig ved mit Toilette. Troer De da, at det er behageligt at gaae tilsengs Klokken ti om Aftenen og at maatte paaklæde sig uden Kammertjener?"

„Men De har, som jeg hører, Musik," bemærkede Abbeden.

„Sandelig, man synger; luk Vinduet op, Abbed, for at min Gjenbo kan see, at jeg modtager godt Selskab."

„Ikke ilde, ved min Sjæl," sagde Abbeden, idet han gjorde, hvad Harmental forlangte.

„Ikke ilde! endnu mere, Abbed, det er en sand Armide, som jeg sagde Dem. Djævelen skal hente mig, naar jeg troede at finde en slig i fjerde Etage i Gaden du temps perdu."

„Chevalier, jeg vil forudsige Dem noget," tog Abbeden igjen Ordet, „naar nemlig denne Sangerinde er ung og smuk, saa ville vi efter otte Dages Forløb have lige saa megen Møie med at faae Dem bort herfra, som vi nu have med at faae Dem til at blive her."

„Min kjære Abbed," svarede Harmental hovedrystende, „naar Deres Politi var lige saa godt underrettet som Prinds Cellamare's, saa vilde De vide, at jeg for stedse er cureert for Kjærlighed, her er Beviset: Jeg hengiver mig ikke til Sukke og ernærer mig ikke af at smægte, men jeg beder Dem at lade mig besørge tilbragt saadan noget som en kold Postei og et Dusin Flasker god Viin. Jeg forlader mig derhos paa Dem, da jeg veed, at De er en Kjender. Besørger De det, synes det at være en Formynders Omsorg, men sender jeg selv Bud derefter, vil man holde det for en ung Letsindigs Ødslen og jeg vilde gjerne bevare mit gode Rygte i Madame Denis' Øine."

„Inden en Time skal det være her altsammen."

„Naar seer jeg Dem igjen?"

„Imorgen sandsynlig."

„Altsaa paa Gjensyn! For idag sender jeg Dem bort, jeg venter en Vedkommende i vore Anliggender."

„Himlen beskytte Dem!" sagde Abbeden, idet han begav sig bort.

(Fortsættes.)

Hunsraad.

Middel mod Tandpine. Man tage omtrent to Spiseskeer koldt Vand i Munden og sætte sig derpaa ovenpaa den varme Kakkelovn. Saasnart Vandet begynder at koge i Munden, holder Tandpinen øieblikkelig op.

Middel imod Rotter og Muus. Arsenik.

Hvorledes at undgaae at blive bidt af Væggeluus i Sengen. Man lade Sengestedet om Dagen bestryge med Terpentin, lægger Hvalrav i Sengen og sover om Natten paa en Sopha.

---

lighed til at lægge dem for Dagen. Hans Tale var behagelig og hans Smiil aabent, og paa hans smukke Ansigt straalede et Udtryk af fuldkommen Utvungenhed og spottende Sorgløshed, der selv behagede dem, der vare Gjenstand for hans Spot. Endnu ung, rask, utrættelig i Fornøielser viste han sig som Sjælen i alle Sammenkomster, hvor man vilde hengive sig til Glæde, ja selv til Sviir. Imidlertid hændtes det undertiden, at midt i hans uudtømmelige og stoiende Munterhed, at et eneste Ord, der i hans Nærværelse blev udtalt, pludselig gjorde ham tankefuld og taus, da slappedes Maskterne i hans Kinder, hans Mund blev staaende halv aaben, et Slør drog sig for hans straalende og livlige Ansigt, og hans Hoved faldt ned paa hans Bryst og syntes at være et Bytte for skrækkelige Tanker.

Duelige Jagttagere paastode, at dette Ord, dette frygtelige Ord, var Richelieu.

Denne Virkning paa Marillacs Sind tilskreev man hans Families Ulykker, thi han var en Neveu af de to Brødre Morillac, hvoraf den Yngste, Marschal af Frankrig, var bleven anklaget for Utsugelser, dømt og henrettet paa Befaling af Cardinalen, der hadede ham, og den Ældste, fordum Kongerigets Seglbevarer, havde endt sine Dage i Landflygtighed og Forglemmelse, styrtet af samme Haand, som for kort siden havde overgivet Broderens Hoved til Bødlen.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 6. Løverdagen den 20 Februar. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Første Deel.

(Fortsat.)

Han havde neppe bortfjernet sig, førend Harmental stillede sig bag sit Gardin og lyttede med den mest spændte Opmærksomhed efter Spillet og Sangen, saa meget som det tillukkede Vindue tillod at lyde fra Værelset ligeoverfor, og som forkyndte en øvet Mesterinde. Ogsaa kunde Harmental, efter en vanskelig, men yderst lykkelig Passage, ikke afholde sig fra at klappe i Hænderne og med lydelig Stemme at raabe: „Bravo! bravo!“ Men desværre forskrækkede denne Triumph, som hun i sin Ensomhed uden Tvivl ikke var vant til, Sangerinden saaledes, at Spil og Sang øieblikkelig forstummede.

Men derimod observerede han nu, at Døren til Tagstuen ovenover Vinduet aabnedes, og at en Haand blev fremrakt fra samme, som om den indenfor Værende vilde undersøge hvorledes Veiret var. Veirets Svar syntes at falde tilfredsstillende ud, thi strax efter Haanden fulgte et Hoved, bedækket af en Bomulds Hue, og derpaa en i en Slobrok indhyllet Overkrop. Endnu formaaede Chevalieren ikke at skjelne, hvilket Kjøn denne Person tilhørte, og som syntes i Begreb kun med den yderste Forsigtighed at udsætte sig for Morgenluften. Endelig opmuntrede en imellem tvende Skyer fremtrædende Solstraale Beboeren af Tagstuen til fuldstændig at vove sig frem af sin høitliggende Vaaning, og Harmental saae nu, at det, han havde anseet for en Slobrok kun var en Camisol, hvorved de korte sorte Fløiels Beenklæder og de vævede graae Strømper forkyndte ham, at hans Gjenbo hørte til det mandlige Kjøn. Det var Have-Anlæggeren, som vi allerede have fortalt om.

De foregaaende Dages slette Veir havde udentvivl afholdt ham fra at gjøre sin Morgenspadseretour og at yde sit Haveanlæg den sædvanlige Pleie, thi han begyndte ivrig at gjennemskride den, som om han vilde udforske, om Vind og Regn ingen Skade havde anrettet. Men efter en omhyggelig Undersøgelse af Løvhytten, Springvandet og en lille med Muslingskaller forziret Grotte, hvilke udgjorde Havens tre Hovedzirater, glimtede et Smil af Tilfredshed ud af Haveanlæggerens Aasyn, liig den Solstraale, der var trængt ud af Skyen. Han havde overbeviist sig om, at ikke alene Alt var i den behørige Orden, men at Vandbeholderen til Springvandet endog overflødig havde fyldt sig med Regnvand. Han troede derfor at kunne unde sig den Fornøielse at lade Springvandet spille, en Forlystelse, som han, følgende Ludvig den Fjortendes Exempel, kun tillod sig om Søndagen. Han dreiede Hanen og majestætisk hævede Vandstraalen sig tre til fire Fod i Høiden. Dette foraarsagede den gode Mand en saa hjer-

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Endnu et andet Mysterium var uforklarlig i Ridderens Opførsel. Hans overdrevne og til Dumdristighed grændsende Tapperhed, naar han befandt sig lige over for Fjenden, kunde vække den Formodning, at hans Fornuft i disse Øieblikke fuldkommen forlod ham, saa blindt styrtede han sig i Farer og satte hver Dag sit Liv paa Spil uden Maal og Nytte. Imidlertid tilbragte han det behageligt og muntert i Fredstider, hans høielige Charakteer og hans ypperlige Humeur gjorde ham søgt af Kongerigets fornemste og adeligste Svirebrødre. Han var endogsaa en agtet Gjæst i Monsieurs, Kongens Broders Orgier, og havde mere end een Gang havt den Ære at lede Hans Kongelige Høiheds natlige Fester.

Han havde aldrig havt nogen ulykkelig Kjærlighed; hans kloge Valg beskyttede ham mod disse heftige Lidenskaber, der ødelægge Hjertet og fremkalde Lede til Livet. Da han altsaa var elsket, afholdt, søgt og havde et saadant Temperament, at han kunde nyde alle Fornøielser uden at blive træt af dem, fattede Ingen, hvorfor han under visse Omstændigheder syntes pludselig forladt af den alle Væsener medfødte Selvopholdelsesdrift. Men i den sidste Tid havde han været uden Ansættelse i Armeen, til hans Creditorers store Tilfredshed, der vare forfærdede over en Dumdristighed, der truede med at berøve dem deres eneste Garantie.

Saaledes havde indtil da Ridder Jean-Pierre af Marillac været, forhen Lieutenant i Hertugen af Ventadours Garde, derpaa Capitain blandt Paris's Frivillige. Idag var han bedækket med en viid, bruun Kappe, der skjulte hans Dragt og en Deel af hans Ansigt, og stredes levende og muntert paa Pont-Neuf med sine tre Kamerater, af hvilke den Sidste ingen Anden var end Dig-

telig Glæde, at han med lydelig munter Stemme begyndte at synge en gammel Vise, som allerede var blevet sunget ved vor Chevaliers Vugge; derpaa løb han pludselig hen til Vinduet og raabte flere Gange ind: „Bathilde! Bathilde!"

Harmental bemærkede nu, at der i Huset ligeoverfor maatte findes en Slags architectonisk Communication imellem fjerde og femte Etage, saavelsom ogsaa en Forbindelse, af hvilken Slags det endog maatte være, imellem Haveanlæggeren og Sangerinden. Da han ifølge dette tænkte sig den Mulighed, at Musikelskerinden maaskee let kunde komme tilsyne paa Terrassen, og hendes tidligere Forstummen havde givet ham et tilstrækkeligt Beviis paa hendes Frygtsomhed, saa lukkede han strax sit Vindue og traf Gardinet for, hvorved han imidlertid bar Omsorg for at lade blive en Aabning tilbage, stor nok til at kigge igjennem, uden selv at blive seet.

Hvad han havde forudseet, indtraf. Nogle Øieblikke efter viste et allerkjæreste Pigehoved sig i Tagstuens Vindue; men videre vovede hun sig ikke, formodentlig fordi det Terrain, hvorpaa den, som havde kaldt hende, befandt sig, var hende for fugtigt. Den lille Vindspiller, som var ligesaa forsigtig som sin Herskerinde, blev ved hendes Side; dens smaae sneehvide Poter hvilede paa Vinduesgesimsen, og den rystede det nydelige lille Hoved, som om den ligesom sin Herskerinde vægrede sig trods de gjentagne Opfordringer til at vove sig videre.

Der udviklede sig nu en lille Samtale imellem Haveelskeren og den unge Pige, saa at Harmental havde Leilighed til at betragte den Sidste med saa megen større Opmærksomhed, da hans tillukkede Vindue forhindrede ham i at høre noget af Samtalen.

Hun syntes netop at have naaet hiin henrykkende Alder, i hvilken Pigen overgaaer fra Barn til Jomfru, idet Følelsen, Ynden og Skjønheden udvikle sig hos dem. Ved første Blik overbeviste man sig om, at hun ikke talte mindre end sexten og ikke mere end atten Aar. Hendes Aasyn viste sig en underfuld, men og tillige forunderlig Blanding. Haaret var blondt, Teinten blændende hvid, fiin og gjennemsigtig som en Englænderindes, men hendes Øine vare sorte, Læberne purpurrøde, og hendes Tænder vare perlehvide som en Spanierindes.

Chevalieren stod som fortryllet; han havde virkelig i sit hele Liv kun seet tvende Slags Qvinder: de runde og vevre Fruentimre i Auvernais, med deres colossale Fødder, store brede Hænder, korte Skjørter og store brede Straahatte, og Fruentimmerne af Pariser-Aristokratiet, vel smukke, men af denne sygnende Skjønhed, bleget af Nattevaagen, af Fornøielser, og som ligne de Blomster, som Solen kun beskinne igjennem Vinduesglasset, men som aldrig blive omviftede af den friske Morgenluft. Han kjendte altsaa endnu ikke denne borgerlige Typus, denne Mellemting imellem den fornemme Verden og Befolkningen paa Landet, af hvilke den Ene forenede den hele Elegance og den Anden den hele friske Sundhed i sig. Harmental stod, som vi allerede have berettet, som fasttryllet ved sit Vindue, og længe efter at det henrivende Pigehoved igjen havde trukket sig tilbage, stirrede han endnu op til Terrassen, hvor det henrivende Syn var forsvunden for hans Øine.

Larmen af hans Dør, som aabnedes, udrev ham af hans søde Drømmerier. Det var den kostelige Viin og den kolde Postei fra Abbed Brigaud, som nu holdt deres høitidelige Indtog i Ridder d'Harmental's Tagstue. Synet af disse Styrkningsmidler erindrede ham om, at der for Øieblikket gaves andre Ting at tænke paa, end at overlade sig til et iagttagende Liv, og især, at han i en langt vigtigere Sag havde lovet Capitain Roquefinette en Sammenkomst. Han

---

teren Voiture, et vittigt Hoved, der ved at spille høit var bleven Hofmand, og som efter Ministerens Befaling beredte sig til at berette Hertugen af Toscana den nyfødte Dauphins Fødsel.

— Ja, sagde Marillac, ved de Klokker, der have ringet ved min Daab, En af disse gode Borgere, som staae der paa Hjørnet af Dauphintorvet og beundrer Tabarin, maa idag betale os et godt Middagsmaaltid.

— Saa maa han skynde sig, udraabte Voiture, ved alle Refectoriers Klokker, der nu ringe i min Mave! Men hvad Middel skulle vi anvende?

— For Pokker! det allersimpleste og morsomste: Borgerens Pung har idag faaet Kisteklæderne paa, lad os passe paa, hvor der hænger store Punge ned, og lad os skjære Baandene over; vi vil ganske sikkert finde nok til at skaffe os et godt Maaltid hos Pyvert, ved St. Honoréporten.

— Stille! mine Herrer, afbrød Montglat dem, see, der gaaer En med en vigtig Mine, det maa i det Mindste være en hollandsk Ostehandler, der lige er kommen fra Amsterdam, eller et Medlem af den polske Rigsdag, at dømme efter hans forede Hue, hans lille, tilbageslaaede Krave, hans lange, sorte med Frynser besatte Vest, og hans Overfrakke, der er kantet med Maarskind ligesom i Hjertet af Vinteren.

— Rør ikke ved ham! sagde Marillac; han er hverken fra Holland eller fra Polen! det er Mester le Moutier, Bundtmagernes Syndicus, der uden Tvivl har været oppe at præsentere sit Borgerfjæs for Kongen. Respect for ham, thi jeg skylder ham endnu Penge for to Bjørneskind, som han har solgt mig til Prindsens sidste Bal. Jeg vil sikkre ham hans Pung, det er en Gjæld, jeg afbetaler.

— For godt Kjøb, tilføiede Rieux, men han der, den indskrumpne Mand i den uldne Kappe. For Pokker! Det er jo Jacmeony, min Avgerkarl!

— Og min med! gjentoge de tre Andre.

og sit Uhr op og saae at Klokken næsten var i. Dette var, som den ærede Læser vil erindre ig, den aftalte Tid. Han affærdigede derfor urtigt Overbringeren af Spise- og Drikkeva-ene, ordnede, for siden ikke at behøve Portne-ens Opvartning, selv Alt paa Bordet, og aab-ede derpaa igjen Vinduet, for at afvente Ca-itain Roquefinettes Ankomst.

Han havde neppe ventet nogle Minutter aa sit Observatorium, førend han fik Øie paa en værdige Krigsmand, som netop i dette Øie-lik bøiede om Hjørnet af Gaden Gros-Chenet; an havde sat sin Haand i Siden, Næsen høit Sky, og hans martialske bestemte Mine viste, vorledes han, som den gamle græske Philosoph iger, førte sit Alt med sig. Hans Hat, dette hermometer, paa hvilket enhver strax kunde jende dens Herres financielle Status, sad de Dage, da hans Pung var fuld, bred og lige aa hans Hoved, men havde nu igjen indtaget enne fordægtige skjæve Stilling, den viste hiin Morgen, som den venlige Læser vil erindre ig, da den værdige Capitain Roquefinette først raf sammen med Baron de Valef paa Pont-neuf. Den ene Spids af Hatten berørte næsten Skulderen, medens den anden, hvis Capitainen avde levet paa Franklin's Tid, kunde have gi-et den første Idee til en Lynildsafleder.

Da han omtrent havde gjennemskredet Tre-ieparten af Gaden, hævede han Hovedet end-nu mere og saae sig om til alle Sider, saa at an strax opdagede den ovenover ham ventende Chevalier; den Ventede og den Ventende ver-ede et Tegn med hinanden, hvorpaa Capitai-nen, der maalte Afstanden med et strategetisk Blik, strax fandt den rigtige Dør, gik over Dør-trinnet og op igjennem Madame Denis's stille Huus, saa martialsk og larmende, som om han ef andt sig i et offentligt Herberg. Chevalieren u kkede nu Vinduet forsigtig igjen og trak Gar-dinet for. Skete dette, for at ikke hans smukke Gjenboerske skulde see ham i Selskab med denne Capitain, eller for at Capitainen ikke skulde see hende? Derover kunne vi ikke give den ærede Læser nogen tilforladelig Underretning.

Et Øieblik efter hørte Harmental Larmen af Capitainens Skridt og den klirrende Lyd af hans lange Kaarde, som slog imod Trapperækværket. Da han havde naaet tredie Etage, hvor den fra neden kommende Lysning næsten begyndte at mangle, befandt Capitainen sig i den største For-legenhed, thi han vidste ikke, om han skulde standse sine Skridt, eller stige endnu høiere op.

„For Djævelen! Chevalier," raabte han der-for, „da De formodentlig ikke har bestilt mig herhen, for at jeg skal brække Halsen paa Trap-perne, saa luk dog Deres Dør op, eller syng, for at enten Dagslyset ellee Deres Stemme kan vise mig den rigtige Vei, ellers er jeg bestemt forloren, ligesom Theseus vilde have været det i Labyrinthen, havde han ikke havt Ariadnes Traad."

Derpaa begyndte Capitainen at synge med lydelig Stemme:

„Ariadne, skjønne Ariadne min!
O, vil Du laane mig Traaden Din!"

Chevalieren løb strax til sin Kammerdør og aabnede den.

„Det gaaer an!" raabte Capitainen, hvis Skikkelse nu blev synlig i Dæmringen. „Hønse-stigen til Deres Dueslag er begsort som Natten. Dog her er jeg til fastsat Tid punktlig paa min Post, overeensstemmende med Aftalen. Klokken paa Samaritanerkirken slog just ti, da jeg gik over Pontneuf."

— Respect ogsaa for ham, mine Herrer, e dblev Marillac, idet han antog en Prædiken-tone, naar vi bestjæle ham, vilde vi faae Udseende af at vilde hævne os, lader os ikke blande slette Lidenskaber i vort gode Forsæt at more og for-noie os.

— Han vilde imidlertid have kunnet for-skaffe os et godt Maaltid.

— Og ovenikjøbet saameget, at vi kunde besøge la Reveus Spillehuus.

— Og endvidere skaffe Enhver af os en lille Ruus!

— Ah: Ruus, Spillehuus! det er Voi-ture, der rimer.

— Jeg maa bede Dem være overbeviist om, mine Herrer, at jeg i Deres Selskab hverken sø-ger at finde Riim eller Fornuft, thi naar jeg raadspurgte denne sidste, vilde den underrette mig om, at Deres smukke Plan at skjære Baand over let kunde forskaffe Dem en Strikke.

— Hyorel! Herr Voiture? en Strikke! sva-rede Rieux med en værdig Mine, De glemmer, at paa Dem nær ere Alle vi her Adelsmænd.

— Gid det maa være til Gavn for dig, Marquis; men jeg synes ikke, at Cardinal-Hertugen lægger saamegen Vægt derpaa, og ved det hellige Croix-du-Trahoir, fik han engang i Sinde at hænge Dem, og maatte han endogsaa forskaffe Dem en Silkesor med skjønne Guldsmykker, han vilde dog ikke lade det være.

Marillac gjorde en Bevægelse og rynkede Brynet, men det var en Andens Affaire.

I dette Øieblik hævede sig Raab fra alle Sider, opfyldte Quaierne og fordobbledes og ud-bredtes lige til Pont-Neuf, hvor hele Sværmen lod Qvaksalvere og Markskrigere staae og styrtede henimod Bolværkerne nedenfor Broen. Det var Kongen, som fra et Vindue paa Façaden af Louvre, der vendte mod St. Germain-l'Auxerrois, viste Folket sin Søn.

— De Rasende, sagde Voiture, de skrige

X.

Pagten.

Chevalieren rakte Capitain Roquefinette Haanden og sagde: „De er en Mand af Ord, men træd hurtig ind; det er nødvendigt, at vore Naboer ikke blive opmærksomme paa os.“

„I dette Tilfælde er jeg stum som en Fisk,“ svarede Capitainen; „isvrigt har De,“ — her pegede han paa den kolde Postei og Viinflaskerne, som bedækkede Bordet, — „fundet det rette Middel til at stoppe Munden paa mig.“

Chevalieren lukkede Døren og skjød Skaaden for.

„Ah, som jeg seer, en Hemmelighed!“ raabte Manden med det røde Arelbaand, „desto bedre, jeg elsker det Hemmelighedsfulde; der er næsten alletider noget at fortjene hos Folk, som begynde deres Tale med: „Stille, for Guds Skyld, jeg beder Dem, vær taus;“ — i ethvert Tilfælde kunde De ikke have henvendt Dem til nogen Bedre, end Deres lydige Tjener, De seer i mig.“ — Den ærede Læser bedes bemærke, at Capitainen fortsætter sine mythologiske Talemaader. — „De seer i mig en Descendent af Harpokrates, Taushedens Gud. Tal altsaa frit ud, geneer Dem ikke.“

„Det er meget herligt, min kjære Capitain, svarede Harmental, „jeg har visseligen Ting at meddele Dem, som ere høist vigtige, og som kan behove hele Deres Paalidelighed.“

„De kan stole fast paa mig, Chevalier. Medens jeg gav den unge Ravanne en Lection, iagttog jeg fra Siden Deres Kaardespil — og jeg interesserer mig meget for de tappre Fægtere. Dernæst har De betalt mig for en lille ubetydelig Tieneste, som næsten ikke er værd at nævne, med Foræringen af en fortræffelig Hest, som imellem Brødre er 100 Louisdorer værd, og jeg elsker høimodige Folk. Da De altsaa dobbelt er min Mand, hvorfor skulde jeg ikke engang igjen være Deres?“

„Capitain, jeg indseer, at vi let ville forstaae hinanden,“ sagde Chevalieren.

„Tal, jeg er lutter Øre,“ svarede Capitainen, idet han antog en høist alvorlig Mine.

„De vil bedre kunne høre mig siddende, min kjære Gjæst, tag derfor Plads og lad os spise Frokost.“

„De taler gyldne Ord, ligesom den hellige Johannes,“ tilføiede Capitainen, idet han lagde Hat og Kaarde paa Claveret og satte sig lige overfor Chevalieren, „det er aldeles umuligt at være af en anden Mening, end De. Saa, nu sidder jeg, commandeer, og jeg hugger ind!“

„Probeer De Vinen, medens jeg angriber denne Postei.“

„Ganske rigtigt!“ loe Capitainen, „lad os dele vor Magt og angribe Fjenden fra forskjellige Sider, siden forene vi os igjen for at give ham sin Rest.“

Og hurtigt, for at lade Theorie og Praxis følges ad, greb Capitainen en Viinflaske, lod Proppen springe, skjænkede sig et Glas bredfuldt og slugte Indholdet med en Hurtighed, som kunde lade os troe, at Naturen havde begavet ham med et ganske særeget Slugeapparat. Men for imidlertid at lade ham vederfares Retfærdighed, maae vi tilstaae, at Vinen, som han saaledes uden videre havde nedstyrtet, neppe var kommen ned, førend han ogsaa allerede mærkede, at dennes udmærkede Qvalitet fortjente en ganske anden Agtelse og Behandling.

„For Djævelen!“ raabte han, idet han smækkede med Tungen og igjen langsomt satte Glasset paa Bordet, „hvad har jeg der gjort? Jeg Ulykkelige! Der styrter jeg denne kostelige Nectar ned, som om det var Finkel! Og det ved Begyndelsen af Maaltidet! Ha,“ tilføiede

---

saa stærkt, at de gjøre min Reise unyttig; man maa kunne høre dem i Florents!

Midt paa den tomme Bro gik en ung Mand med blegt og tankefuldt Ansigt, uden i mindste Maade at lægge Mærke til den Støi, der herskede rundt omkring ham, og uden at tænke paa, hvor hans Been førte ham hen, idet han talte med sig selv og gesticulerede, ganske fordybet i sine Tanker. Der var en vis Udsøgthed i hans simple Paaklædning; hans nedfaldende Krave var kun af Lærred, men fiin og velstivet, ligesaavel som hans hvide Skjorte, der med Omhu var lagt i Læg, og som man saae under hans Trøie, der havde en bred, vifteformig Aabning og var bunden sammen med et ildfarvet Baand. Hans sorte Dragt med smaae Skjøder og kantet med Atlask paa den indvendige Søm i Ærmerne omsluttede hans graciøse Figur og holdtes sammen af et Læderbelte, hvorved er paa den ene Side hang en let Stadskaarde med lukket Fæste og paa den anden en fløiels Pung, broderet med Staalknapper.

Marquien af Rieux bemærkede paa een Gang den unge Mand og Pungen.

— Seer De, sagde han til de Andre, denne dumme Gaas ude fra Provindserne, der gaaer og indaander Paris's gode Luft og synes at lære alle de Løgne udenad, som han vil fortælle i sin By om den store Stads Vidundere? Nu vel! lad ham betale Gildet! Hans Fru Moder har uden tvivl forsynet ham med nogle Guldbalere til Reisepenge, lad os skaffe hende den Glæde at see ham hurtigere igjen, end hun ventede!

— Men, spurgte Marillac, De vil dog vel ikke nærme Dem til ham aabenlyst, medens han er ene. Det gjælder om Behændighed og ikke om Magt.

— Det gjælder om at komme til at spise, sagde Voiture, og lad os skynde os.

— Nu er Øieblikket kommen! udraabte Rieux. Trætte af at skrige sig hæse, forlade Tosserne Fortougene og strømme skareviis hen for atter at faae deres Plads ved Marionettheateret,

han, idet han rystede med Hovedet og paany fyldte sit Glas af samme Flaske, „Roquefinette, min gode Ven, Du begynder at blive gammel. For ti Aar siden havde Du ved den første Draabe, som berørte Din Tunge, vidst med hvem Du havde at gjøre! Medens Du nu maa anstille flere Forsøg, for at lære Tingenes Værd at kjende. Chevalier, Deres Sundhed!"

Dennegang indsugede Capitainen langsomt sin Viin, og førte Glasset tre Gange til Munden, indtil han havde tømt det, hvorved han blinkede bifaldende med Øinene. Da han havde drukket, raabte han med en sand Kjendermine: „Det er Eremitage fra Aaret 1702. Hvis Deres Leverandør har Forraad af denne Viin og giver Credit, saa giv mig hans Adresse, han skal faae en god Kunde i mig."

„Capitain," svarede Chevalieren, idet han lod en mægtig Skive af den kolde Postei glide over paa sin Gjæsts Tallerken, „min Leverandør giver ikke alene Credit, men han giver end- og mine Venner Vinen for Intet."

„O, den uforlignelige Mand!" raabte Capitainen i en virkelig rørt Tone efter en kort Pause, i hvilken en rolig Jagttager vilde have overbeviist sig om, at han prøvede Posteien ligesaa omhyggelig som Vinen før. Han stemmede begge Albuerne imod Bordet og sagde, idet han vendte sig til sin Vært: „Det er altsaa en Sammensværgelse, vi har for, min kjære Chevalier, og vi behøve, som det synes, at den gode Capitain Roquefinette rækker os en hjælpende Haand derved."

„Og hvem i hele Verden har sagt Dem det?" spurgte Chevalieren, idet han uvilkaarlig foer sammen.

„Hvem der har sagt mig det? For Satan, det er ingen vanskelig Gaade. En Mand, som bortgiver Heste til hundrede Louisdorer, som drikker Viin til en Pistol Flasken, men som dog boer paa et Tagværelse i Gaden **du temps perdu**, hvad, for Fanden, kan han have andet for end en Sammensværgelse?"

„Velan, Capitain," tog d'Harmental Ordet, „jeg vil ikke længere stikke noget bag Stolen, — De har maaskee truffet det Rette. Forskrækkes De for en Sammensværgelse?" Han fyldte paany sin Gjæsts Glas.

„Jeg, jeg forskrækkes? Hvad gives der vel i den store vide Verden, hvorover Capitain Roquefinette kunde forskrækkes?"

„Capitain, om Deres Mod er jeg overbeviist. Ligesiden vort første Sammentræf efterat vi kun have verlet nogle faa Ord med hinanden, besluttede jeg paa Stedet at vælge Dem til min Underbefalingsmand."

„Det vil sige med andre Ord: At naar De bliver ophængt tyve Fod høit, skal jeg kun dingle ti Fod lavere."

„Ei, for Fanden, Capitain," raabte d'Harmental, idet han paany skjænkede i, „naar man som De nu saae alle Ting i et sort Lys, vilde man aldrig foretage sig Noget."

„De mener fordi jeg talte om Galgen?" indvendte Manden med det røde Arelbaand, „hvad er da Galgen i en Philosophs Øine? Hvad er den da andet, end een af de Millioner Veie til at gaae ud af dette Liv, og det er min Troe ikke en af de ubehageligste; De har endnu ikke betragtet Sagen i det rigtige Lys, ellers ville De ikke saaledes gyse tilbage derfor. Forøvrigt vil man kun slaae Hovedet af os, ligesom af Herr de Rohan. Saae De ikke, hvorledes man halshuggede Herr de Rohan?" Her saae Capitainen Chevalier d'Harmental stivt i Øinene. „Det var en smuk, ung Mand ligesom De, og omtrent af samme Alder. Han havde en Sammensværgelse for, ligesom De nu ogsaa har; men Sagen mislykkedes. Hvad gjør det, man kan feile. Man op-

---

de ville støde til min Provindsbeboer, der synes at sove og gaae i Drømme. Fremad! Montjoie og St. Denis! Jeg svarer for Udfaldet!

Derpaa styrtede han henimod sit Offer.

Som han havde forudseet, stødte Skarerne af de Nysgjerrige, der styrtede henimod den anden Ende af Broen, mod dem begge to bagfra, snurrede dem rundt og skjulte dem i nogen Tid i den almindelige Forvirring, og da denne ubetydelige Bevægelse sagtnedes, saae de tre Venner den unge Marquis ile leende hen imod dem og svinge Pungen med Staalknapperne i Luften.

— Bravo! bravo! istemmede hans Kammerater; Gaasen er plukket.

— Ja, Gaasen er mig, sagde han til dem, idet han loe endnu stærkere; det er mig, det er mig, der er bleven bestjaalet, og det to Gange! thi Pungen er tom, og medens jeg skar den løs, fratjal en Tyv mig min Kappe!

De lagde nu først Mærke til, at den adelige Tyv virkelig var bestjaalen af en bedre øvet Tyv og kom tilbage med en lettere Dragt, end da han gik fra dem, og Marquiens støiende Munterhed blev snart deelt af hans tre Kammerater.

Deres Lystighed havde endnu ikke havt Tid til at sætte sig, da pludselig den unge Mand kom hen til dem med truende Blik og stolte Ord. Endskjønt han et Øieblik var bleven standset af Massen, havde han dog fulgt Rieux med Øiet og bebreidede ham nu hans skjændige Handling.

Alle loe ham eenstemmigen lige op i Ansigtet.

Han blev hidsig, rev sin Pung ud af Marquiens Hænder og skjeldte ham ud for en Slyngel.

Latteren forøgedes.

Den unge Mand tog rasende Kaarden i Haanden, og ikke destomindre syntes Rieux først at faae Noget af sin Alvor tilbage, da han hørte Ordet „Feige Usling" lyde for sine Øren.

Da veeg han tre Skridt tilbage, og idet han med et stolt Blik maalte sin Modstander, hvis udtryksfulde Physionomie havde faaet sin Stolt-

førte et smukt ophøiet Skafot for ham; man tillod ham at vende sit Ansigt mod det Vindue, hvor hans Elskede stod; man klippede med en Sax hans Skjortekrave op. Men Skarpretteren, hører De, var en Klodrian, han var kun vant til Hængning og ikke til Halshuggen, hvorfor han maatte hugge tre Gange til førend Hovedet faldt, og dog kom han kun til Maalet ved Hjælp af sin Kniv, som han trak op af Lommen og filede saalænge frem og tilbage med den, indtil han endelig havde skaaret Hovedet fra Halsen."

„Giv mig Deres Haand, Chevalier, jeg seer nu, at De besidder Mod!" tilføiede Capitainen efter en Pause, i hvilken han forskende havde betragtet Chevalieren, der ikke fortrak en Mine ved denne gyselige Skildring. „Slaa til, jeg er Deres Mand! Men nu ud med Sproget, mod hvem er Sammensværgelsen rettet? Mod Hertugen af Maine, eller mod Hertugen af Orleans? Gjælder det om at slaae den Halte det andet Been af, eller den Eenøiede det andet Øie ud? Jeg er parat til alt!"

„Intet af dette, Capitain; med Guds Hjælp skal der ikke blive udgydt noget Blod."

„Men hvad er Talen da om?"

„Har De aldrig hørt tale om Bortførelsen af Hertugen af Mantuas Secretair?"

„Secretair Matthiolis?"

„Den Samme."

„For Satan, den Historie kjender jeg bedre end nogen Anden. Jeg saae ham, da man bragte ham til Pignerol; de Herrer Saint Martin og Villebois udførte denne Streg: de fik hver tretusinde Livres for dem og deres Folk."

„Det var daarligt betalt!" svarede d'Harmental foragteligt.

„Synes De det, Chevalier? Tretusinde Livres er dog mange Penge."

„Capitain, vilde De da have overtaget denne Sag for tretusinde Livres?"

„Jeg havde paataget mig det for denne Sum," svarede Roquefinette.

„Men naar det nu istedetfor Secretairen havde gjældt Hertugens Bortførelse?"

„Saa havde man naturligviis maattet betale mere."

„Men Sagen havde De dog vovet?"

„Hvorfor ikke? Jeg havde forlangt det Dobbelte og dermed basta."

„Og naar man nu tilsikkrede Dem det Dobbelte, og en Mand, som jeg, sagde til Dem: Capitain, jeg vil ingenlunde styrte Dem alene i Fare; jeg deler den selv med Dem, jeg vover, ligesom De, mit Navn, min Fremtid, mit Hoved; hvad vilde De saa svare denne Mand?"

„Jeg vilde række ham min Haand, ligesom jeg nu rækker Dem den. Nu, tael frit ud, hvad angaaer det?"

Chevalieren fyldte sit og Capitainens Glas.

„Paa Regentens Sundhed!" sagde han, „maatte han kun naae den spanske Grændse ligesaa velbeholden, som Matthioli ankom til Pignerol!"

„Ah, ha!" raabte Capitainen, idet han hævede sit Glas til Høiden af sine Øine, „og hvorfor skulde han ikke det? Han er jo kun et Menneske! — Det Eneste, som herved kan bemærkes, er, at man hverken vil hænge eller halshugge, men kun radbrække os. Til enhver Anden vilde jeg sige, at det vilde komme til at blive dyrere, men for Dem, Chevalier, har jeg ingen dobbelt Priis. De betaler mig sextusinde Livres, og jeg sørger for et Dusin kjække Karle."

„Men dette Dusin Karle," spurgte Chevalieren levende, „kan man betroe sig til dem?"

„De behøve ikke at vide, hvad der handles om," bemærkede Capitainen, „det angaaer et Væddemaal."

---

hed tilbage, og hvis Stilling ikke lignede en Provindsbeboers, sagde han til ham:

— Deres Navn!

— Eustache Lesueur, svarede denne.

— Hvem er De?

— Maler . . . Elev af Mester Simon Vouet, Kongens Maler.

— Maler! Pungens Indhold burde have sagt os det! udraabte Montglat.

Lesueur lagde ikke Mærke hertil; hele hans Opmærsomhed var concentreret paa Rieux, hvis Læber bevægedes af et foragteligt Smiil.

— Jeg hedder . . . Guy af Sourdiac . . . og af Montmaur . . . Marquis af Rieux! sagde han med langsom Betoning, idet han atter stak sin Kaarde i Skeden; jeg er Capitain i Hans Majestæts, Kongen af Frankrigs Armee. Det gjør mig meget ondt, Herr Eustache Lesueur, men De fatter uden Tvivl mine Grunde. Jeg kan ikke slaaes med Dem

— De vil ikke slaaes!

— Nei, min Herre, han vil ikke slaaes, sagde Montglat; De er ikke Adelsmand!

— Adelsmand! gjentog Kunstneren rasende. Har da Tyveriet ikke idag nedværdiget hans Adelskab nok, til at han et eneste Øieblik kunde blive min Ligemand!

— Vi kunne ikke gjøre noget for Dem i denne Henseende, min Ven, tilføiede Rieux med Uforskammenhed; men her staaer Herr Voiture, som, dersom han vil være saa god at glemme sin Titel af Gesandternes Introducteur . . .

— Enhver svarer for sit Værk, afbrød Voiture, og jeg tilkjender kun Efterverden den Ret at forlange Regnskab af mig for mit.

— Mine fiintfølende Herrer — sagde endelig Marillac, som havde staaet taus og vexelviis betragtet Rieux og Montglat med Forbauselse og den unge Maler med Interesse, — jeg maa tilstaae, at jeg begriber ikke Noget af Deres Skrupler. De ere Krigsmænd! Har De altid

„Hvad mig angaaer, Capitain," vedblev Chevalieren, idet han aabnede sit Skab, og tog en fyldt Pung frem, „jeg vil bevise Dem, at jeg ikke prutter med mine Venner. Her er tusinde Livres i Guld, tag De disse forelobig a conto; naar det lykkes, følger det Øvrige; strande vi, maae enhver passe sig selv."

„Chevalier," svarede Capitainen, idet han velbehagelig veiede Pungen i Haanden, „De begriber, at jeg ikke vil begaae den Uhøflighed, at efterkælle Pengene; men naar skal Sagen gaae for sig?"

„Det er endnu ubestemt, min kjære Capitain, men hvis De har funden den kolde Postei og Vinen taalelig, og De, som idag, daglig vilde gjøre mig den Fornøielse at spise Frokost med mig, saa skal De punctlig erfare, hvorledes det staaer sig med vore Anliggender."

„Det gaaer ikke an, Chevalier, det gaaer ikke an," tilsvoiede Capitainen, „nu maa man betragte Sagen alvorlig. Kom jeg, var det endog kun tre Dage efter hinanden, til Dem, saa vilde den fordømte d'Argenson's Politie snart være os i Hælene. Lykkeligviis ere vi ligesaa snilde som han. Nei, nei, Chevalier, indtil Udførelses-Momentet, maa vi komme sammen saa sjældent som muligt, det var endnu bedre, om vi slet ikke saae hinanden. Deres Gade er ikke lang, og da den med den ene Ende løber ud i Gaden Gros Chenet og med den anden i Gaden Montmartre, saa behøver jeg ikke engang at passere den. Tag dette Baand her," ved disse Ord løste han det røde Axelbaand fra Skulderen, „den Dag, da jeg skal komme til Dem, befæster De det udenfor Deres Vindue, jeg veed da, hvad det vil betyde, og kommer til Dem."

„Hvorledes, Capitain," sagde Harmental, da han saae at hans Gjæst igjen omgjordede sin Kaarde og tog sin Hat. „De gaaer uden at tømme Flasken? Hvad har den gode Vin syndet, siden De nu synes at foragte den, som De nylig roste saa meget."

„Netop, fordi jeg høiagter den, skiller jeg mig nu fra den," sagde Capitainen, idet han endnu skjænkte sig et Glas; „jeg siger den nu det sidste Farvel. Paa Deres Sundhed, Chevalier. Kostelige Draaber, ved min Sjæl! Men fra nu af sætter jeg mig paa Vandcuur, indtil den Dag, paa hvilken jeg seer det røde Baand flagre ved Vinduet. Sørg for, at det skeer ret snart, betænk, at Vand er aldeles imod min Constitution."

„Men hvorfor bryder De saa hurtig op?"

„Fordi jeg har den Ære at kjende Capitain Roquefinette. Det er en fortræffelig Mand; men naar han har en Flaske foran sig, saa maa han drikke, og naar han har drukket, maa han sladdre. Naar man sladdrer for meget, siger man let noget Dumt. Adieu, Chevalier, forglem ikke det røde Baand, jeg virker imidlertid for vore Anliggender."

„Paa Gjensyn," sagde Harmental, „jeg seer med Fornøielse, at jeg ikke behøver at anbefale Dem Forsigtighedsregler."

Capitainen lagde den ene Finger paa sine Læber, satte Hatten lige og bred paa Hovedet, hævede sin lange Kaarde lidt, for ikke igjen at foraarsage Klapren paa Trapperne, og gik dennegang saa let ned ad Trinene, som om han havde frygtet, at Lyden af hans Skridt havde kunnet høres i Herr d'Argensons Hôtel.

---

været saa heldig at træffe et Vaabenskjold, naar De angreb en Fiendes Bryst? Hvorledes det saa gaaer, unge Mand, — sagde han, idet han vendte sig mod Lefueur og rakte ham Haanden, — De er bleven fornærmet af os, thi vi ere Alle Medskyldige. De fordrer en Opreisning! det er billigt, og jeg tilbyder Dem den! Vi ville slaaes! Jeg kan intet bedre gjøre for at bevise Dem min Agtelse.

Lefueur bukkede.

— Dersom Herr Guy af Soudlar og Montmaur, Marquis af Rieux troer, vedblev Marillac, idet han loe saa stærkt, at man kunde høre det det langt bort, at jeg ikke viser ham den tilbørlige Ærbødighed, fordi jeg ikke efterligner ham i hans fine Æresfølelse, saa er jeg rede til ogsaa at gjøre ham Fyldest derfor.

— Ved Gud! det tager jeg imod, sagde Rieux der atter fik sin Munterhed igjen; ved at slaaes med dig, Ridder, risquerer men dog kun sit Liv!

— Lad os saa skynde os! vi begynde at trække Tilskuere sammen omkring os, og det uden Privilegium.

Virkelig havde en Kreds af Tilskuere, der blev tættere, saa langt man kunde see, samlet omkring dem under alle disse Scener. Allerede rykkede endogsaa en Afdeling af Vagten, der uden Tvivl var bleven underrettet om, hvad der foregik, hen over Dauphinepladsen, da de ansaae det for klogest at trække sig tilbage og for et Øieblik skilles ad for at skjule deres Plan.

De to Marquiser vandrede sammen ad en Vei, ad en anden gik Marillac, der fortrolig havde taget Lefueur under Armen, og underholdt sig med ham, idet han for egen Fornøielse talte om Fruentimmer, og blot af Opmærksomhed om Malerkunsten, thi hvad Kunsten angik, var han en ægte Adelsmand, og havde aldrig faaet en noiagtigt Idee derom, uden at være i Selskab med nogle smukke qvindelige Modeller, der besøgte Atelierne. Naar man saae disse to tilkommende Modstandere, skulde man troe, at de havde været

XI.

Communicationen.

Chevalieren var alene. Samtalen med Capitainen gav ham saameget Stof til Eftertanke, at han hverken følte Kjedsomhed eller endnu mindre tænkte paa sit Claveer og sine Tegninger. Harmental havde virkelig indtil nu kun deelviis indladt sig i det Anliggende, med Hensyn til hvilket Hertuginden af Maine og Prindsen af Cellamare havde viist ham saa glimrende Udsigter, men som Capitain Roquefinette nylig i de tydeligste Udtryk aabenlyst havde afsløret ham den gyseligste og blodigste Ende paa. Indtil nu havde han kun været sidste Led i en Kjæde, som det vilde have været ham let at løsrive sig fra. Men nu var han bleven et Mellemled i Samme, lænkebunden fra begge Sider, paa den ene med de Fornemste af Selskabet; men paa den anden med hvad er indbefattet det Laveste. Kort, fra denne Time tilhørte han ikke mere sig selv, han lignede den Reisende, som har forvildet sig i Alperne, standsende sine Skridt paa en ubekjendt Vei, søgende for første Gang med Øinene at udmaale de foran ham sig hævende Klippemasser og de gabende Afgrunde ved hans Fødder.

Til Lykke besad Chevalieren hiint kolde, roelige og urokkelige Mod, der efter den første heftige Opbrusning tilstedede et roligere Overlæg. Han kastede sig derfor i Faren med en Sanguinikers hele Livlighed, men snoede sig, naar han endelig befandt sig deri, med den største Sindighed. Heraf forklarer det sig, at Chevalieren var ligesaa farlig i en Sammensværgelse som i en Tvekamp; thi i en Duel, tillod hans Roelighed ham endog at benytte hans Modstanders mindste Feil; i den Første tillod hans kolde Blod ham hurtigt igjen at knytte de noget sønderrevne smaae Traade, af hvilke som oftest de vigtigste Foretagenders Held er afhængig. Hertuginden af Maine havde derfor Ret, da hun sagde til Frøken de Launay at hendes Lygte havde gjort hende en god Tjeneste, fordi hun havde fundet Manden.

(Fortsættes.)

Hunsraad.

Middel imod haard Hud paa Hænderne. Man vænne sig fra Ungdommen af til ikke at arbeide, spadsere om Sommeren med Handsker paa, eller kjøre, saasnart slet eller koldt Veir indtræder, med samme Forsigtighed i egen eller leiet Equipage. **NB.** Virkningen paa Hænderne bliver ganske den samme, om end Equipagen ikke er betalt.

Middel imod Ærgrelse og Vrede. Man søge fremfor Alt at være født i Danmark. Herpaa leve man af sine Renter, være dum og lade sig Alt gefalde.

Middel imod at blive beruset. Man sætter to Flasker Champagne (om muligt af den bedste) i Is, trække en Flaske Rødviin og en Flaske Rhinskviin op, og drikker kun Vand.

Novelle-Tidende Nr. 4, 1847, indeholder: „Mit Hjerte sødt drømmer", samt Fortsættelsen af „Tyve Aar efter", af A. Dumas, og „Sotaarnet", af Sue. Tiltrædende Abonnenter kunne erholde de tidligere udk. 3 Nr. for Subskriptionspriis (6 Sk.), i Pilestrædet 119.

Venner Aar og gik ganske enige sammen hen til et Lystpartie.

Vagten, som havde fulgt efter dem, forsvandt endelig i Massen af de Spadserende. De dreiede pludselig, 4 i Tallet, om imod en lille, øde Gade. Allerede havde Voiture, dreven af sin Appetit, forladt Selskabet med de Ord: Gae kun De hen at slaaes, mine Herrer, jeg vil sætte mig til at spise. De, der blive tilbage fra Kampen, maae ikke glemme vort Stevnemøde iaften hos den store Gideon.

Alene Lesueur fattede ikke Meningen heraf; de Andre havde svaret derpaa med et bekræftende Tegn.

Da de vare paa Pladsen, fik Enhver sit gode Lune igjen, og Rieux trak først sin Kaarde.

— Vent lidt! sagde Marillac med en befalende Gestus, ligesom en Fægtemester, der bereder sig til at give Lection; lad os gaae frem efter Orden.

Og idet han gik hen mod Lesueur, hilste han ham med al mulig Høflighed med Kaarden.

Hvor besynderlig og grusom Skik er ikke Duellen, især under slige Omstændigheder og midt mellem alle disse Høfligheds og Artighedsceremonier.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenste Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 7. Tirsdagen den 23 Februar. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Første Deel.

(Fortsat.)

Men denne Mand var ung, han talte først seksogtyve Aar: det vil sige, han besad et Hjerte, modtagelig for alle Illusioner, for hele Ungdommens Poesie. Som Barn havde han nedlagt sine Krandse for sin Moders Fødder, som ung Mand havde han glimret i sin Oberstuniform for sin Elskede; kort, ved alle Foretagender i hans hele Liv havde et elsket Billede forevævet ham, og han havde styrtet sig i Faren med den salige Tanke, at hvis han skulde bukke under, gaves der dog Nogen, som vilde begræde hans Skjæbne og troelig opbevare hans Minde. Men hans Moder hvilede allerede i Graven; den Qvinde, han troede sig elsket af, havde forraadt ham. Han følte sig alene i Verden og kun ved Interessen forbundet med Mennesker, hvilke han blev en Hindring, saasnart han havde ophørt at være deres Værktøi; og som, fald han skulde bukke under, istedet for at begræde hans Død, kun vilde betragte som en Beroligelsesgrund mere for dem selv. I dette Moment havde Chevalieren gjerne givet alt i Verden for at blive elsket af Nogen.

Fordybet i disse og lignende mørke Tanker, var han flere Gange gaaet frem og tilbage i sit Værelse, da han pludselig bemærkede at hans smukke Gjenboerskes Vindue var aabnet. Han foer med Haanden over Panden, som om han vilde bortjage de mørke Ideer, og søgte, idet han fængslede sin Opmærksomhed paa ydre Ting, at give hine en anden Retning. Men Mennesket er ikke mere Herre over sin vaagne Tilstand, end over sin sovende, og dets Drømme med aabne eller lukkede Øine er altid kun Følgerne af en indre Udvikling. De meest modsatte Gjenstande nærme sig hinanden, de meest usammenhængende Tanker mødes og vor Sjæl bliver undertiden i saadanne Øieblikke opklaret af Lysstraaler, som, naar de ikke igjen forsvandt med Lynets Hurtighed, maaskee vilde afsløre os Fremtiden. Man føler, at der har tildraget sig noget Fremmedartet i os; man begriber, at man ikke er andet end en Slags Maskine, hvis Traade blive styrede af en usynlig Haand.

Saaledes gik det ogsaa med vor Helt, han søgte forgjæves at adsprede sig ved ydre Gjenstande, men hans mørke Tanker vendte stedse igjen tilbage.

Den unge Pige, som han havde seet i Morges, sad nu ved Vinduet og arbeidede, som om hun endnu vilde benytte den dalende Soels Straaler; hun var beskjæftiget med Broderie, hendes Claveer stod aabent, og paa en Tabouret ved hendes Fødder slumrede den lille mælkehvide Vindspiller, som dog, efter disse

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Da Lesueur havde seet sig spottet, forhaanet, bestjaalet, havde han tørstet efter Hevn, og for at tilfredsstille sin Hevnlyst havde han gjerne ovet sit Liv, men Marillacs Ytring, hans besynderlige, men sande Ædelmodighed havde dæmpet hans Vrede, og med ham, med denne Mand, til hvem han i sit Hjerte følte sig hendraget, med ham maa han nu slaaes! Og hvis han ikke gjør det, vil han blive skjeldt ud for feig og tør blive Gjenstand for en ny, foragtelig Latter. Og dernæst tænker han paa, at et Saar kan være nok til at lamme hans Talent, der endnu har saa meget tilbage! Et Saar vilde afbryde et Arbeide, hvortil han ikke alene har knyttet sit Navns Glands, men ogsaa sin Sjæls Glæde! Thi hende, som han elsker, hende, til hvem han nylig hen-

vendte sine brændende Ord, da han sørgmodig og tankefuld gik over Pont-Neuf, ufølsom for enhver anden Gjenstand, det er kun som Maler, at han kan nærme sig hende! Endvidere er han ung, kun 21 Aar, han haaber paa Kjærlighed og Hæder, han søger dem; begge vilde han maaskee finde imorgen! imorgen, maaskee iaften vil han være vis paa at være elsket! Saa skal han snart blive berømt bagefter! og han frygter for at døe altfor tidligt!

Imidlertid maatte han fægte; han gjorde det tappert og tilsyneladende roligt. Lykkeligviis endte Alt sig vel. Efter nogle heftige Stød streifede Marillac, der var en duelig Fægter, men som skaanede ham, let hans venstre Skulder, og alene hans Vams beholdt Arret efter Stødet. Endelig tog Ridderen hans høire Haand og kyssede den (et da meget brugeligt Hengivenhedstegn), og erklærede høit og lydeligt at fra nu af var Mester Eustache Lesueur hans Ven og gode Kammerat

Dyrs Sædvane, foer op af sin lette Søvn ved den mindste Støi paa Gaden, strækkende sit sirlige lille Hoved ud af Vinduet, spidsende Ørene og derpaa igjen læggende sig til at slumre, idet den lod sine nydelige smaae Poter hvile paa sin Herskerindes Skjød. Alt dette var magisk belyst af den nedgaaende Soels henrivende Lys, som tilbagekastede Skinnet fra Claverets Bronce-Forstringer og et Maleries forgyldte Ramme; alt det Øvrige saaes kun i et dæmrende Lys.

Det forekom nu Chevalieren i hans daværende Sindsstemning, at denne unge Pige med det roelige milde Aasyn, for første Gang, ligesom var traadt ind bag Tæppet i hans Livsskuespil, liig Theaterkunstnerinderne, der først komme tilsyne i den anden eller tredie Act i et Drama og pludselig give dettes Handling en anden Vending. Siden hiin Tid, i hvilken man endnu seer Engle i sine Drømme, havde ikke noget Lignende viist sig for hans Blik. Den unge Pige havde ikke Lighed med noget af de qvindelige Væsener, hvilke han endnu havde seet. Det var en Blanding af Skjønhed, Uskyld og Ukunstlethed, som man ofte finder i de Hoveder, Greuse saa mesterligt har copieret, ikke efter Naturen, men efter Speilet i hans Indbildningskraft.

Glemmende Alt, den simple Stand, hvori hun efter al Sandsynlighed var født, den elendige Gade, hvori hun boede, det beskedne Værelse, som tjente hende til Opholdssted, forlenede d'Harmental hende et Hjerte, der lignede hendes Aasyn, og priste den ubeskrivelig lykkelig, som for første Gang fik dette Hjerte til at banke hurtigere, der fik det første Elskovsblik af disse underfulde Øine, og som maatte plukke det første søde Kys af disse friske Rosenlæber.

Saa forskjellige ere de Betragtninger, som de samme Gjenstande indskyde os efter vore daværende Sindsstemninger. Havde d'Harmental for otte Dage siden, da han endnu ikke havde indladt sig i noget farebringende Foretagende, men delende sin Tid imellem delicate Frokoster og prægtige Middagsmaaltider, mellem Boldtspillet hos Farolet og Soupeerne hos Fillon, havde han da seet denne unge Pige, vilde han ikke have anseet hende for andet end en nydelig Grisette, og han havde maaskee sendt sin Kammertjener til hende for at lade hende tilbyde en Foræring af 25 Louisd'orer. Men den d'Harmental som existerede for otte Dage siden, existerede ikke mere! Istedet for den elegante, fine, tillidsfulde unge Cavalier var der nu traadt en ung isoleret Mand, som i Dunkelhed alene vandrede en farefuld Vei, over hvis Hoved Himmelen pludselig kunde styrte sammen, for hvis Fødder der hvert Øieblik kunne aabne sig en umaalelig Afgrund. Den nuværende d'Harmental behøvede en Støtte, saa svag den end maatte være, han behøvede nu Kjærligheden, han behøvede Poesien. Det er derfor fuldkommen begribelig, at han, da han søgte en Madonna, som han kunde tilbede, i sin Indbildningskraft hævede den ofte nævnede unge Pige op fra hendes naturlige og prosaiske Sphære, drog hende ind i sin, og stillede hende hen paa den tomme Piedestal som Gjenstanden for hans tidligere Tilbedelse.

Pludselig hævede den unge Pige Hovedet, saae tilfældig ud af Vinduet, og opdagede bag Vinduerne ligeoverfor hende Chevalierens tankefulde Aasyn. Det blev hende øieblikkelig klart, at den unge Mand stod der for hendes Skyld og at det var hende, han saae efter. En høi Rødme overgød pludselig hendes smukke Ansigt; men hun anstillede sig imidlertid, som om hun ikke havde bemærket noget og sænkede igjen Øinene ned imod sit Broderie. Men nogle Øieblikke efter stod hun op, gav sig Et og Andet at be-

---

og vee den, der vilde tvivle om dette Venskabs Oprigtighed og sætte det paa Prøve!

Rieux kom ikke derfra for saa godt Kjøb, stærkt saaret mellem Ribbenene maatte han holde Sengen i det Mindste en Maaned. Han selv forudsagde det lige strax, thi da han følte sig saaret, sagde han til Marillac: Tak, Ridder, der har du tilstaaet mig et forlænget Opholt i Paris.

Man hentede en Portechaise til at bære ham hjem, hvorhen Montglat ledsagede ham, og de to nye Venner gik Arm i Arm hen at spise i „Tinkrukken" nærved Kirkegaarden St. Andrè.des-Arts.

Deres Bekjendtskab knyttedes fastere; halv fortrolige Meddelelser begyndte fra Begges Side, og da de skiltes ad, idet de omfavnede hinanden og lovede snart at sees igjen, syntes deres Venskab fuldkomment.

Klokken var to om Eftermiddagen. Lefueur løb over St. Mikkelsbroen og Citèbroen, gik over Quaierne lige til Grevepladsen, ilede igjennem St. Antoinegaden og ankom ganske forpustet i Forstaden. Der saae man ham ringe paa den lille Dør til Klosteret la Visitation.

Marillac naaede atter Pont-Neuf, stedse støiende og munter, valgte Gaden l'Arbre-Sec, og viste i Forbigaaende sin Ærbødighed for Croix-du-Trahoir, der var opstillet i en Krog af St. Honorègaden, og styrede lige imod St. Rochkirken, ikke for at bede der, thi han gik forbi, og idet han dreiede til Høire, fordybede han sig i en lille, skiden og mørk Gade, der støder op dertil, gik ind i en snever, dunkel, stinkende Gang og steg op i tredie Etage; det var et Spillehuus.

2.

Hotellet la Ferté.

Henimod den samme Dags Aften hørte man i den store By, der var udmattet af Anstrengelser, hæs af den evige Raaben fra Morgenstunden af, træt og stiv af at dandse og spadsere, uden

stille i Værelset og lukkede derpaa Vinduet, uden dog derved at forraade noget særeget Diemeed. Men d'Harmental blev hvor han var og vandrede fortvarende om i det Phantastrige, som han havde skabt sig. Nogle Gange forekom det ham, at det nedladte Gardin bevægede sig og blev løftet lidt, som om Beboerinden af Værelset vilde overtyde sig, om den Ubeskedne, der fordrev hende fra hendes Plads, endnu stedse indtog sin Jagttagerpost. Endelig bleve nogle raske Accorder hørlige derovrefra, derpaa fulgte en blød Harmoni og nu kom Touren til d'Harmental at aabne sit Vindue.

Han havde ikke skuffet sig, hans Gjenboerske besad en ganske overordentlig Kunstfærdighed; hun executerte to til tre Piecer, dog uden at forene Sang med Claveerspillet. d'Harmental fandt næsten lige saa megen Fornøielse i at høre hendes Spil, som i at see hende. Pludselig holdt hun op midt i en Takt; d'Harmental formodede, at hun enten havde seet ham og vilde straffe ham for hans Nysgjærrighed, eller at Nogen var traadt ind i Værelset, og at denne havde forstyrret hende; han trak sig derfor tilbage, men dog saaledes, at han ikke tabte Vinduet af Syne. Efter nogle Øieblikkes Forløb viste det sig, at hans sidste Formodning stadfæstedes; thi en Mand traadte til Vinduet, skjød Gardinet tilside og viste sit brede Ansigt ved en Rude, medens han med Fingrene trommede paa en anden. Ved det første Blik kjendte Chevalieren, trods hans forandrede Paaklædning, Manden fra Springvandet, som han havde seet i Morges paa Terrassen, og som han flere Gange havde hørt raabe Bathilde i den fortroligste Tone.

Dette saa aldeles prosaiske Syn frembragte den Virkning, som det naturligviis maatte fremkbringe, det vil sige, det førte d'Harmental tilbage fra den ideale til den virkelige Verden. Han havde aldeles forglemt denne Mand, der dannede en saa fælsom og paafaldende Contrast til den unge Pige, hvis Fader, Elsker eller Ægtemand han udentvivl maatte være. Hvad angik i ethvert Tilfælde en saadan Mands Datter, Elskerinde eller Kone den ædle aristokratiske Chevalier?

d'Harmental kunde heller ikke undlade at smile over sin egen Taabelighed, og da Aftenen imidlertid var frembrudt, besluttede han at slentre lidt omkring, for personlig at overbevise sig om Nøiagtigheden af Prinds Cellamare's hemmelige Polities Betragtninger. Han svøbte sig tæt ind i sin Kappe, gik ned af de fire Trapper og begav sig bort i Retningen af Luxembourg, hvor, efter den Beretning, som Abbed Brigaud gav ham i Morges, Regenten souperede i Aften, og hvorfra han uden Livvagt vilde begive sig tilbage til Palais Royal.

Ankommen til Paladset Luxembourg, opdagede Chevalieren slet ikke noget, som kunde have stadfæstet, at Hertugen befandt sig hos sin Datter; foran Indgangsportalet stod kun een eneste Skildvagt, omendskjøndt man hver Gang, naar Regenten ankom, pleiede at føie endnu en til. Desuden saae man i Gaarden hverken ventende Vogne, Løbere eller Pikeurer; det var altsaa afgjort, at Hertugen af Orleans endnu ikke var ankommen. Chevalieren ventede derfor, for at see ham indtræffe; thi da Regenten aldrig spiste Frokost og kun drak en Kop Chocolade Klokken to, var det sjældent at han souperede tidligere end Klokken sex, og nu var den allerede slaget tre Qvarteer til sex.

Chevalieren ventede imidlertid halvanden Time, uden der viste sig noget til Hertugen. Omtrent Klokken tre Qvarteer til otte bemærkede man nogen Bevægelse i Luxembourg. En Vogn, ledsaget af ridende Pikeurer med Fakler i Hænder, rullede frem for Portalet; et Die-

---

kun en eensformig Summen, der fra Tid til anden blev afbrudt ved Affyringen af Kanoner og Geværer, ved de vilde Skrig, som Flokkene af Pager, Skoledrenge og Læredrenge udstødte som Tegn paa Triumph, naar det var lykkedes dem at bringe nogle Forbigaaende til at snuble over de Toug, de havde spændt midt over Gaden.

Mørket i Gaderne blev kun afbrudt ved en Levning fra Illuminationen, af Cavalcader, der endnu ilede til nye Fornøielser ved Fakiers Skin, og af de store Herrets Vogne, der ledsagede af Fakkelbærere forlode Louvre og vendte hjem til deres Hoteller.

Men da Natten nærmede sig, slukkede den Illuminationen og Faklerne, bragte Støien af Hestene og Vognene til at ophøre og fik endog saa Læredrengenes og Pagernes Raab til at forstumme. Hele Paris var gaaet tilsengs og sov roligt, med Undtagelse af visse priviligerede Bander Spektakelmagere, af den fornemme og den lave Klasse, der endnu holdt ud ved Broerne og Portene til stor Ærgrelse for Patrouillen og Politiets Bueskytter.

Paa den Plads, hvor man et halvt Aarhundrede efter afstak Grændserne for Seiersbladsen, hævede sig dengang, omgivet af Huse, det pragtfulde Hotel la Fertè-Sénectère, med et stort Steenvaabenskjold over Indgangen, i hvilket man i azurblaat Feldt saae fem skjæve Solvstirkanter, det Hele omgivet af en Hertugkappe.

I et af Værelserne i Hotellets venstre Sidefløi, som paa den ene Side havde Vinduer til Gaarden, paa den anden Side til en lille Sidegade, sadde to Damer endnu sammen foran en god Ild, omgiven af bløde Puder, i lave Lænestole med høie Rygstød og Fløiels Betræk med Frynder paa.

Den Ældste af dem var allerede over Livets Midte, havde runde Træk, smaa livlige Øine og i sit Physionomie et muntert Udtryk, der kun blev formindsket ved hendes Andægtighed, der var bleven hende til en Vane.

blik derefter stege tre Damer ind, og man tilraabte Kudsken: „Til Palais Royal!“

Pikeurerne sprængte rask foran, Vognen fulgte, Skildvagten præsenterede Gevær, og i den med Frankrigs kongelige Vaaben smykkede Vogn sjendte d'Harmental i Fakkellyset ved Forbikjørselen Hertuginden af Berry, Fru de Mouchy, hendes Æresdame, og Madame de Pons, hendes Hofdame.

Ikke desto mindre ventede d'Harmental endnu, thi Regenten kunde være bleven opholdt af Noget. En Time derefter vendte Vognen tilbage, Hertuginden loe over en Historie, som Broglio, der nu befandt sig hos hende, fortalte. Der var altsaa ikke mødt Regenten noget Slemt, og Prinds Cellamare's hemmelige Politi havde berettet galt.

Klokken ti vendte Chevalieren tilbage til sin Bolig, uden at møde eller blive kjendt af Nogen. Han havde Møie med at komme ind i Huset, thi som en Følge af de i Samme herskende patriarkalske Sæder, havde Portneren allerede begivet sig til Ro. Denne trak derfor brummende Skaaden fra. d'Harmental lod en lille Daler glide ham i Haanden og bemærkede, at han imellem pleiede at komme noget sildig hjem, men at han hver Gang vilde betale de samme Drikkepenge, hvorpaa Portneren udgjød sig i Taksigelser, og forsikkrede, at Herren kunde komme hjem til hvilken Tid han vilde, ja end og hvis det behagede ham blive hele Natten ude.

Ankommen paa sit Værelse, saae d'Harmental at der endnu brændte Lys i hans Gjenboerskes; han skjulte sit Lys og traadte til Vinduet, saa at han, saavidt Mousselins Forhænget tillod det, kunde see hvad der tildrog sig derovre, uden at man derfra kunde bemærke ham.

Den unge Pige sad ved et Bord og syntes beskjæftiget med Tegning; efter nogle Øieblikkes Forløb skjød en anden Skygge sig imellem Lyset og Vinduet; i denne gjenkjendte Chevalieren ganske tydelig Manden fra Terrassen. Endelig nærmede Skyggen sig til den unge Pige; denne holdt sin Pande hen, Skyggen trykkede et Kys derpaa og bortfjernede sig med et brændende Lys i Haanden. Et Øieblik efter viste der sig Lys i femte Etage; alle disse smaae Omstændigheder beviste tydeligt, at Manden fra Terrassen ikke var den unge Piges Elsker eller Mand, men sandsynligviis hendes Fader.

Ugen egentlig rigtig at vide hvorfor, blev d'Harmental høilig glad over denne Opdagelse; han aabnede igjen sit Vindue saa sagte, han formaaede, og hengav sig, med Blikket rettet paa sin vndige Gjenboerskes Skygge, paa ny til de Drømmerier, af hvilke Synet af Haveanlæggeren forhen udrev ham. Omtrent efter en Times Forløb reiste den unge Pige sig fra sit Sæde, lagde Mappen til Side, nærmede sig Alkoven, knælede ned og bad.

d'Harmental begreb, at hendes Dagværk var tilende; han erindrede sig den Nysgjerrighed, hun havde lagt for Dagen, da han musicerede, han vilde derfor gjøre et Forsøg med at holde hende endnu længere vaagen, og satte sig til Claveret. Hvad han havde forudseet, skete; ved de første Toner, som trængte over til hende, sprang den henrivende Gjenboerske, som ikke vidste, at man kunde see hendes Skygge igjennem Mousselins Gardinerne, hen til Vinduet og lyttede, overbeviist om at være ubemærket, med Velbehag til de natlige Toner.

d'Harmentals musikalske Udbrud havde maaskee endnu vedbleven i flere Timer, thi henrykt over deres Resultat, spillede han med den største Iver og usædvanlig Ild. Men til al Ulykke syntes Beboeren af tredie Etage aldeles ikke at være nogen Musikven, thi den lydelige Banken med en Stok mod Gulvet i hans Værelse beviste ham uigjendrivelig, at man dernede ønskede

---

Paa hendes Ansigt fandt man det blide Præg af disse gode Sjæle, som efter et lidt verdsligt Liv, der er henrundet i kjærlige Forhold, med Varme hengive sig til de religiøse Ideer, der aabne dem en Verden, hvor de endnu kunne elske.

Hendes Natdragt, der var skjult under en viid Kappe af vadret, genuesisk Taft med store Blomster, hendes nogne Fødder i smaa Klædestøfler, Alt viste, at hun var hjemme og beredte sig til at gaae i Seng.

Et lille Vorlys, der brændte paa Kakkelovnen, som for Øieblikket var bedækket med smaa Elixirflasker, udbredte et mat Lys i det store Værelse, der uden Tvivl ikke fra Begyndelsen af var bestemt til en Andægtigs Opholdssted. I brede Rammer med udskaarne Arabesker, der engang havde været forgyldte, men nu vare malede med Graat i Graat ligesom den øvrige Deel af Panelet, fandtes Silketapeter, der forestillede mythologiske og kjærlige Scener. Der saae man Mars indsovet i Venus's Arme og smaa rundkindede Amorer slæbte hans Hjelm efter sig, der spandt Herkules ved Omphales Fødder, og Amor holdt Tenen med et skjelmsk Mine, og Jupiter og Juno og atter Amor!... kort sagt, alle Grækenlands og den daværende franske Poesies Guddomme. Det fjerde Emne var skjult af en stor Seng paa en Forhøining og med en Himmel over, paa hvilken der fandtes en af Hjelmbuske omgivet Hertugkrone. Paa Indrevæggen af Værelset, mellem Gardinerne, viste sig en Elfenbeens-Christus paa et morkebloat, fløiels Fodstykke, nedenfor stod en Reliquiæske, fuld af Deviser og smaa Bønnestumper, indsvøbte i Guldpapiir, ved Siden fandtes en Sølvskaal med Vievand, med et Kors paa, og paa den anden Side en lille Sølvmodel af den hellige Jomfru samt en indviet Buxbomgreen.

Ligeoverfor stod en Bedepult, hvorpaa der laae en Bog i Qvart med den Titel: Samling af de Feil og falske Forklaringer, der findes i Pater Garassus theologiske Hovedsum. Det var

at han maatte vælge en mere passende Tid til sine melodiske Beskjæftigelser.

Under alle andre Omstændigheder vilde Harmental have bedet denne uforskammede Paaminder at reise Fanden i Vold, men han betænkte, at Spektakkel i Huset vilde skade hans Rygte hos Madame Denis, og at han spillede for høit et Spil til ikke at taale saadanne smaae Ubeqvemmeligheder, som hans nuværende Stilling hidførte, med en Philosophs Ro. Istedetfor altsaa at opponere imod den mellem Værtinden og Leierne uden Tvivl bestaaende Huusorden, fulgte han den til ham rettede Opfordring, saa ubeskeden end den Maade var, som den blev fremført paa.

Da den unge Pige ikke hørte noget mere, gik hun fra Vinduet, hendes Lys slukkedes og hun forsvandt i Alkoven. I Værelset i femte Etage herskede allerede i flere Timer det dybeste Mørke.

Harmental lagde sig nu ligeledes til Hvile, glad over at have fundet et Slags Bindepunkt imellem sig og sin smukke Gjenboerske.

Den følgende Morgen traadte Abbed Brigaud med sin sædvanlige Punktlighed ind i vor Helts Værelse. Chevalieren var allerede opstaaet for en Time siden og havde allerede ofte, men forgjæves seet over efter sin smukke Gjenboerske.

„Ved min Ære!“ raabte han Abbeden noget forstemt imøde, „Prinds Cellamare's hemmelige Politi er det tilforladeligste af Verden!“

„Hvad har De da at indvende imod det?“ spurgte Abbeden med det ham eiendommelige Smil.

„Hvad jeg har at indvende imod det? Igaar vilde jeg selv overtyde mig om dets Nøiagtighed. Igaar Aftes har jeg ventet fire Timer ved Paladset Luxemborg, men Regenten kom ikke til sin Datter, derimod hjørte Hertuginden til ham.“

„Ganske rigtigt, det vide vi.“

„Saa, De veed det?“

„Visselig! Ogsaa hvorledes hun vendte tilbage Klokken halv ti med Broglio, der ved Taflet indtog Regentens Plads, som man forgjæves havde ventet.“

„Og Regenten, hvor var han?“

„Regenten?“

„Nu ja!“

„Det er en anden Historie. Hør opmærksom efter, saa skal De selv afgjøre, om De vil have noget at indvende imod Prinds Cellamare's hemmelige Politi.“

„Jeg er lutter Øre!“

„Vor Beretning lod, at Regenten Klokken tre vilde begive sig til Boldtspillet i Seinegaden.“

„Det veed jeg, det veed jeg.“

„Han begav sig virkelig ogsaa derhen. En halv Time efter vendte han tilbage derfra, idet han holdt sit Lommetørklæde for Øiet; han havde tilføiet sig selv et saa heftigt Stød med Raquetten, at Pandehuden sprængtes.“

„Det var et Uheld.“

„Kun Taalmodighed! Regenten lod sig nu, istedetfor at vende tilbage til Palais Royal, kjøre til Fru de Sabran. Veed De, hvor Fru de Sabran boer?“

„Hun boede i Gaden de Touronn; men siden hendes Mand er blevet Regentens maitre d'hotel, boer hun da ikke i Gaden des bons enfans, tæt ved Palais Royal?“

„Ganske rigtig! Det lader til at Fru de Sabran, som indtil nu bevarede Hertugen af Richelieu sin Troskab, rørt af Regentens beklagelsesværdige Tilstand, vilde med Hensyn til ham prøve det gamle Mundheld: Den, som er ulykkelig i Spil, er lykkelig i Kjærlighed. Klok-

---

det sidste Værk, der var udkommen af Duvergier de Hauranne, Abbed i St. Cyran, der var en berømt Casuist og Ven af Jansenisterne, og dengang opvakte alle Rigets fornemme Damers og fornemmelig Erkehertuginden af la Ferté's Beundring og Høiagtelse, thi det er Hertuginden, som i dette Øieblik sidder ved Ilden og taler med sin Veninde uden at tænke paa, at det er langt ud paa Natten, og at hendes Seng venter hende.

Den anden Dame er ung, hvid og rød, saa smuk, at de Smukkeste kunne misunde hende, endnu pyntet, bærer en Krave à la Medius, Perler i Haaret, Perler over Panden, Perler som Garnering langs med hendes i en Spids nedløbende Atlaskes Liv, og ligeledes Perler paa Enderne af hendes prægtige Halsbaand, der hænger ned over hendes halv aabne Kjole, som kun løselig er holdt sammen i Livet, kort sagt, hun er i Fest- og Hofdragt, det er Mademoiselle d'Hautefort, Dronningens Hofdame og fortrolige Veninde og Kongens første Elskede.

Hun har forladt Louvre meget sildigt, da hun ikke der har kunnet faae noget Sted, hvor hun kunde ligge om Natten, (thi hele Slottet var taget i Besiddelse af en Tilvært af Beboere, der b stod af Læger, Ammer, Svobekoner, Vuggekoner o. s. v.), og har begivet sig til sin Veninde og langt ude Beslægtede, Hertuginden af la Ferté, og en fortrolig Samtale holder dem Begge endnu tilbage ved Kakkelovnen,

— Og hvad har Kongen sagt til Laugene? spurgte Hertuginden, idet hun vedblev en Samtale, hvis Gjenstand havde været det, der Dagen igjennem var passeret i Louvre.

— Ja... svarede Mademoiselle d'Hautefort med sit aabne og muntre Ansigt, idet hun antog den spogende Mine, der var hende naturlig, til Nogle har han sagt til Svar paa deres gade Løfter: Gjør det, og jeg skal være Eder en god Konge.“ Til Andre: „Handler altid saaledes og... jeg skal være Eder en god Konge.“ T Andre,... kort sagt, sin sædvanlige og evige Fo

ken halv otte anmodede Hertugen af Orleans Hertugen af Broglio, ved en lille fra Fru de Sabran's Spisesal dateret Billet, om at han ikke vilde begive sig til Luxembourg, og at han istedetfor skulde gaae hen og undskylde ham hos Hertuginden af Berry."

„Det er altsaa den Historie, som Broglio fortalte Hertuginden, og som hun loe saa lydelig af."

„Det er sandsynligt! Naa, er Sagen Dem nu klar?"

„Jeg begriber det! Da Hertugen af Orleans ikke er nogen Dobbeltgænger, kunde han ikke til samme Tid være baade hos Fru de Sabran og sin Datter!"

„Og mere kan De ikke faae ud af det?"

„Min kjære Abbed, De taler jo som et Orakel, udtryk Dem tydeligere, om jeg tør bede?„

„Jeg vil afhente Dem i Aften Klokken otte; vi ville besøge Gaden des bons enfans; Localiteterne der ville føre Ordet istedetfor mig."

„Aha! nu forstaaer jeg. Saadan ganske i Nærheden af Palais Royal vil Hertugen gaae tilfods; Hovedindgangen af det Hotel, som Fru de Sabran beboer, befinder sig i Gaden des bons enfans; til en bestemt Tid bliver den Gjennemgang lukket, som gaaer fra Palais Royal ud til denne Gade; for at vende tilbage er Regenten altsaa nødt til at passere Cour de fontaine eller Gaden des bons enfans — saa, saa, der have vi ham! For alle Djævle, De er en stor Mand, Abbed, og naar Hertugen af Maine ikke gjør Dem til Cardinal eller idetmindste til Ærkebiskop, saa gives der ingen Retfærdighed mere paa Jorden."

„De forstaaer mig altsaa?" sagde Abbed Brigaud, „og maa holde Dem parat."

„Jeg er forberedt!"

„Har De allerede organiseret Midlerne til Planens Udførelse?"

„Det er allerede skeet."

„De corresponderer altsaa med Deres Forbundne?"

„Ved Signaler."

„Og kunne disse Signaler ikke forraade Dem?"

„Det er ganske umuligt!"

„I dette Tilfælde vil Alt gaae efter Ønske! Men nu til Frokosten, thi jeg længtes saa meget efter at meddele Dem denne gode Efterretning, at jeg ilede ganske fastende herhen."

„Til Frosten, kjære Abbed? De har godt ved at sige det. Jeg har ikke andet at byde Dem, end Resten af Posteien fra igaar og tre eller fire Flasker af den fortræffelige Vin, der, som jeg troer, er kommet med heelt Skind derfra."

„Hm, hm," mumlede Abbeden, „da maae vi anskaffe noget bedre."

„Jeg er til Deres Befaling!"

„Vi ville gaae ned og spise hos vor gode Værtinde, Madame Denis."

„Hvad, for Fanden, vil De have at jeg skal spise der, jeg kjender jo ikke Konen."

„Det er min Sag, De kommer med mig, De er min Myndling."

„Men vi ville spise daarligt der."

„Vær De ubekymret derfor," sagde Abbeden, „jeg kjender Madame Denis's Kjøkken."

„Men det vil jo blive en kjedsommelig Historie!"

„Ligemeget, De vil derved gjøre Dem en Kone til Veninde, som for hendes fortræffelige Sæder er berømt i hele Ovarteret, og hvis Hengivenhed for Regjeringen er Enhver bekjendt. En Kone, som Ingen vilde holde i Stand til at huse en Sammensvoren. Forstaaer De mig?"

„Velan, Abbed, saa opofrer jeg mig! Da det bidrager til Held for vor Sag."

„Aldeles uaffeet derfra, er det et høist be-

---

mel, som man kan oversætte saaledes: „Hold Eder rolige, betal Afgifter og Skatter rigtigt, saa vil jeg tillade Eder at gjøre det."

Og hun brast i Latter.

Hertuginden havde næsten Lyst til at gjøre det Samme, men hun holdt sig, og idet hun atter fik sin alvorlige Mine tilbage, sagde hun:

— De er ikke overbærende, mit Barn; har De da saa hurtig glemt Abbeden af St. Cyrans Lærdomme?

Og hun hævede med Sønderknuselse Øinene mod et lille Portrait af Abbeden, der hang paa Panelet ved Siden af Kakkelovnen,

— Jeg har sagt Sandheden, Madame, og har kun gjentaget Texten for Hans Majestæts Taler.

— Ah! der er, mit Barn, i Deres Maade at tale paa om ham en Levning af Nag. Kongen har berøvet Dem sin Gunst, og det opirrer Dem.

— Nei, det forsikrer jeg Dem, svarede den smukke Dame med en lidt stødt Mine. Hans Gunst var mig aldrig nyttig; jeg tog aldrig min Tilflugt til den, hverken til Fordeel for mig selv eller for min Familie, den indskrænkede sig altsaa til den Ære at tale med ham. Dengang traadte han rigtignok nærmere hen til mig, end nu, naar han vilde tale med mig, maaskee altfor nær, thi Kongen har et svagt Bryst, og hans Ord naae ikke alene til Øret.

— Men det er jo Had! udbrød Hertuginden, idet hun hævede Hænderne og kastede sig tilbage i Stolen; det er jo Had imod ham!

— Ingenlunde! vedblev hendes Veninde roligt. Veed De da ikke, at det var den eneste Grund til den philosophiske Rolighed, hvormed Baradas og St. Simon modtoge Efterretningen om deres Unaade som Favoriter?

— Holdt, holdt, ondskabsfulde Barn, læs endnu engang Abbeden af St. Cyrans Afhandling om Kongeværdigheden, og De vil da faae

hageligt Huus, i hvilket der findes to unge Piger, af hvilke den Ene spiller Viole d'Amour og den Anden Claveer; desuden en Søn, som er Skriver hos en Procurator; med eet Ord: et Huus, hvor De kunde more Dem om Søndagen, hvor De kunde gaa hen, for at spille Lotterie."

„Gaae Fanden i Vold med Deres Madame Denis. Om Forladelse, Abbed, De er maaskee en Ven af Huset, i dette Tilfælde har jeg Intet sagt."

„Jeg er Deres Sjæleførger," svarede Abbeden i en salvelsesrig Tone.

„Ah, jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse. Iøvrigt har De ganske Ret, Madame Denis er endnu en ret smuk Kone, ret godt conserveret; hun har allerfjæreste Hænder og endnu nydeligere Fødder. Nu først besinder jeg mig. Gaae kun i forveien, jeg kommer strax efter."

„Hvorfor følger vi ikke sammen?"

„Ei, mit Toilette, betænk Abbed! Skal jeg præsentere mig for Jomfru Denis i denne skjødesløse Paaklædning? Himmelen bevare mig derfor! Man vil dog gjerne vise sin Person i det skjønneste Lys. Desuden er det passende, at De melder mig. Jeg har ikke, som De, en Sjæleførgers Forret."

„De har Ret, jeg gaaer i forveien og anmelder Dem. Inden ti Minuter kommer De, ikke sandt?"

„Inden ti Minuter."

„Paa Gjensyn, der."

„Paa Gjensyn!"

d'Harmental havde kun sagt det Halve af Sandheden. Han blev rigtignok, for at gjøre sit Toilette, men ogsaa i det Haab, at see et Glimt af sin smukke Gjenboerske, som han havde drømt om hele Natten. Men dette Ønske forblev uopfyldt; han maatte stille sig saa ofte han vilde hen bag sit Gardin, den henrivende Pige med det blonde Haar og de smukke mørke Øine lod sig ikke see og hendes Vindue forblev hermetisk tillukket og tilhyllet. Derimod kom Manden i femte Etage tilsyne, idet han ligesom den foregaaende Dag først recognoscerede Veiret med Haanden og da siden stak sit Hoved frem. Dennegang trak han det hurtigt tilbage igjen, thi der faldt lidt Taage, og Pariser Borgerne have som bekjendt en stor Utilbøielighed for samme. Vor høstede ogsaa nogle Gange gevaltig i dybeste Bas og trak sig derpaa igjen tilbage i sin Boelig, som en Skildpadde i sin Skald. Det blev nu d'Harmental indlysende at han kunde spare Bekostningen af et Barometer, og at hans Gjenboe fuldstændig vilde erstatte ham en af hine Capucinere*) der i varmt Veir forlade deres Celle, men haardnakket forblive i samme paa regnfulde Dage.

Gjenstanden i fjerde Etage yttrede stedse den samme Virkning paa ham. Naar han saae den unge Pige, udøvede hun et saadant Tryllerie over ham, at han i hende ikke saae andet, end det smukke unge qvindelige Væsen, den kunstfulde Musikerinde og Tegnerinde, det vil sige, den meest henrivende Skabning, som han nogensinde havde seet. I saadanne Momenter viste hun sig for ham ligesom et af hine straalende Phantomer, der undertiden komme tilsyne i Drømme, ladende alt omkring sig i Skyggen. Men naar derimod Manden fra Terrassen viste sig for Chevalierens Øine, med sit intetsigende Ansigt, sit tvivlelle Væsen, med hiint umiskjendelige Stempel paa simpel Herkomst; da fandt en pludselig fuldkommen Forvandling Sted i Chevalierens Følelse. Enhver Poesie forsvandt som Theatrets Feepaladser for Maskinistens Pibe. Alt fik et andet Udseende, den vor Helt

*) Et Insect, som opholder sig i Træ. (Ovs. Anm.)

---

at see, hvad Ærbødighed Undersaatten skylder sin Konge,

— Oh! Ingen fortjener mere Ærbødighed end vor, og Ingen forstaaer bedre at holde os i den tilbørlige Afstand.

Madame de la Fertè maatte smile mod sin Villie, og dette Smiil paatvang sig hende, netop som hun i sin Hukommelse ledte efter en Text hos Abbeden af St. Cyran, thi bestandig kom Abbeden med som Trediemand i alle hendes Samtaler.

— Veed De, hvad det er, der gjør Dem saa bitter mod Kongen? sagde hun, idet hun lagde sin Haand paa Mademoiselle d'Hautefort's Knæ, og saa stivt paa hende med sine smaae, gjennemtrængende Øine, det er Marquien af Gèvres's Forviisning.

Mademoiselle d'Hautefort rødmede pludselig og sagde med paatagen Ligegyldighed:

— Saa De hører ogsaa til dem, der troe, at Marquien af Gèvres havde Godhed for mig?

— Ja, Hertugen, min Søn, som har mange Venner, har fortalt mig, at Marquien ved sin Bortreise syntes meget bedrøvet, og lovede sig selv at komme til Paris mere end een Gang til Trods for det Forbud han havde faaet derimod.

— Men han er dog ikke kommen tilbage! sukkede Mademoiselle d'Hautefort, idet hun forglemte sig selv, — i det Mindste, gjentog hun levende og mere fattet, har jeg ikke faaet nogen Efterretning derom, det forsikkrer jeg Dem!

— Lad os ikke tale mere derom, og lad os komme tilbage til det, der er foregaa-t paa Slottet, og som De har været istand til at lægge saa noie Mærke til.

— Har jeg ikke fortalt Dem Alt?

— Nei! Hvad Ansigt har Kongen sat op mod Dronningen efter denne sidste store Begivenhed?

— Et meget suurt.

— Endnu Forbittrelse imod ham!

— Nei, jeg nærer ingen. Efter Barnets

medfødte Aristocratisme vandt igjen Overhaand, Bathilde var for ham ikke andet end denne Mands Datter, en Grisette, intet videre. Hendes Skjønhed, hendes Ynde, Elegance, selv hendes musikalske Talenter var derpaa for ham kun en Tilfældighed, en Feiltagelse af Naturen. Derpaa trak d'Harmental paa Skuldrene over sig selv, loe høit, og kunde ikke begribe, hvorledes han endnu for faa Øieblikke siden havde følt et saa dybt Indtryk; han tilskrev sin særegne Stemning, selsomme Stilling, Ensomheden, kort alt Andet, samme, kun ikke den sande Aarsag, Skjønhedens og det Udmærkedes almægtige og uimodstaaelige Magt.

d'Harmental gik derfor nu ned til sin Værtinde i en Stemning, fuldkommen egnet til, at finde sammes Døttre smukke og indtagende.

Ende paa første Deel.

Anden Deel.

I.

Familien Denis.

Chevalier d'Harmental og Abbed Brigaud forlode Tagstuen og gik ned til Værtinden. Madame Denis havde ikke holdt det for raadeligt, at to saa uskyldige Piger, som hendes Døttre, frokosterede med en ung Mand, som, endskjøndt han endnu neppe havde været tre Dage i Paris, dog først kom hjem Klokken elleve om Aftenen og derpaa spillede Claveer til Klokken to om Morgenen. Abbeden forestillede hende forgjæves, at denne dobbelte Forsyndelse imod hendes huuslige Politilove, paa ingen Maade nedsatte hans Myndlings Charakteer, thi han vilde borge for hans Sædelighed; men Alt hvad han kunde erholde af hende, var at Jomfruerne Denis skulde komme til Desserten.

Men Chevalieren mærkede imidlertid snart, at havde deres Moder endog forbudet dem at vise sig, havde hun dog ikke formeent dem at lade sig høre. Neppe havde de tre Bordfæller taget Plads om det lille runde Bord, paa hvilket denne Bedesøsters solide Frokost appetitlig frembød sig for Blikket i mange smaae lækre Retter, førend Tonerne af en Spinet lød fra Sideværelset, ledsaget af en Stemme, som vel syntes omfangsrig, men som begik saa mange musikalske Bommerter, at man let erkjendte at den tilhørte en Begynderinde. Ved den første Tone lagde Madame Denis sin Haand paa Abbedens Arm: „De hører vel," sagde hun med et velbehageligt Smiil, „at det er min Athenais, som spiller Claveer, og min Emilie, som synger."

(Fortsættes.)

Huusraad.

Hvorledes man ingen Lopper faaer. Man stikke høire Haands Pegefinger i Munden, gjør den lidt vaad og gribe nu bestandig tilhøire og venstre af Loppen. Paa denne Maade vil man ingen faae.

Om at fordrive Ligtorne. Man lade begge Fødder hugge af! Dette er — hvad man saa end bruger — det eneste virksomme Middel.

Beskyttelsesmiddel imod at blive forbrændt. Man tage en Qvart god, sort Blæk og skrive dermed en tidssvarende, skarp Satyre, dicteret af Kjærlighed til Menneskeheden. Herpaa kommer man som Forbryder i Citadellet, hvor man er ganske sikkret.

Fødsel havde man al mulig Møie med at bringe ham til at omfavne hende. Det var neppe nok at han vilde see paa Dauphinen.

— Man talte dog om en oprigtig Udsoning mellem Ægteparret!

— Ja, tilsyneladende, men Mademoiselle de la Fayette herster alt for despotisk over den ustadige Konges Hjerte.

Og denne Gang lagde hun ikke Baand paa sin Latter.

— Mademoiselle de la Fayette! En Nonne! Mit Barn, tag Dem iagt; De respecterer Intet. Læs Abbeden af St. Cyrans Forsvarsskrift for la Rochepoſay nok engang igjennem; De vil der see, hvilken Mistillid man bør nære til sin Dom over de til Gud indviede Personer.

— I denne Sag angriber jeg ikke Mademoiselle de la Fayette. Staaer det i hendes Magt at hindre Kongen i at finde hende smukkere under hendes Hovedbind og hendes Slør end nogensinde før! Det maae da i det Mindste hans hyppige Besøg i St. Marieklosteret i de sidste ti Maaneder lede til at antage. Cardinalen er styrtet af hende; man siger ogsaa, at han vilde anvende sine store Midler derimod.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos Hr. Universitetsboghandler **Andr. Fr. Høst, Gothersgade 349**, samt hos Udgiveren, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 8. Torsdagen den 25 Februar. 1847.

Kjobenhavnske Hverdags-Scener.

1.

En Procurators Contoir.

Procuratoren: „Hvad staaer til Tjeneste?"

En Mand: „Undskyld min underdanige Dristighed! bare jeg ikke kommer til Uleilighed?"

„Nei, slet ikke; hvad befaler De?"

„Jeg skal have den Ære at sige Hr. Procuratoren: det er mig, som det er bekjendtgjort om, at Pigen faldt ned paa, den Dag Kongen kom fra Holsteen."

„Saa? Hvad var det for en Pige?"

„Jh! hende, som af forloren Kjærlighed sprang ned i —stræde, da hun skulde polere Vinduer."

„Det kjender jeg ikke noget til; det er jo ogsaa nu saa længe siden."

„Ja, Vorherredød! er det længe siden, det har jeg maattet bekjende; jeg har ligget paa den chirurgiske Side til tyve Mark om Ugen siden den Tid, og saa har jeg da faaet en underlig Hævelse at gaae med. Nu skal Hr. Procuratoren bare betragte, dersom De gunstigst tillader, at jeg viser Dem det."

„Nei, nei! gjør Dem blot ingen Uleilighed! Men hvad er det egentlig De har paa Deres Samvittighed?"

„Hr. Procurator! jeg er bleven lumpen behandlet; men det er det samme, der maa dog være Lov og Ret til her i Landet; og jeg vil ha'e min Ret, hvor jeg endogsaa skal faae den fra."

„Naa! og hvad saa? fat Dem blot kort; min Tid er knap."

„Ja, jeg er, Gudskeelov! ikke den Mand, som behøver at forlange Noget for Intet. Jeg kommer nu lige fra en Lommeprocurator; jeg har givet ham tre Rigsdaler udenfor Accorden og hans Sjæl og Salighed, bare for at faae en Ende paa det med ham, den Kjyter! førend jeg spenderede Noget paa en Anden, for Ordsproget siger: at man skal betale en god Spillemand for at blive ved, og en slet for at holde op."

„Høistærede! tør jeg bede Dem om at tage Plads?"

„Gud velsigne Dem, Hr. Procurator! gjør Dem bare ingen Uleilighed med at vifte paa Stolesædet; jeg kan jo vende det om. Saadan! Aa, ja, ja!"

„Naa, Høistærede! lad os nu komme til Sagen. Det var altsaa den bevidste Pige, vi skulde til at tale om."

„Nei, om Forladelse! det var ellers først om min Huusholderske, og hun har det — om jeg saa skulde bande paa det — ligesaa godt opredet, som min salig Kone havde det, naar bare hun ellers ikke viste sig saa forborgen imod mig. Men hvad skal man gjøre? man maa jo dog have et Menneske til at pusle om sig og smøre Mad til Folkene."

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Cardinalen er styrtet! udraabte Erkehertuginden med belliq Glæde og foldede sine Hænder. Dersom Mademoiselle de la Fayette var saa heldig at styrte ham i Kongens Gunst, jeg er Christen, men jeg vilde glæde mig derover, det tilstaaer jeg. Har han ikke nylig, for at gjøre Jesuiterne til Behag, sat min stakkels Abbed af St. Cyran i Bastillen? Jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til, at ikke hele Frankrig har reist sig af Harme derover!

— Tag Dem iagt, Hertuginde, sagde Mademoiselle d'Hautefort, idet hun hævede sin Pegefinger og lagde den paa sin Mund med en paataget forsigtig Mine, — De prædiker Oprør!

— Nei; men det vilde ialtfald kun være det Gudes Oprør mod det Onde, Oprør mod Djævelen! Mademoiselle de la Fayette har allerede forsøgt derpaa. Denne Gang vil hun nok have Held med sig, og . . .

— Mademoiselle de la Fayette er istand til Alt, afbrød den unge Dame hende spottende, eftersom hun har kunnet forlige Kongen og Dronningen. Rigtignok vare hendes Omvendelser ikke længe.

— Da vi netop tale derom, sagde Hertuginden, kunde De fortælle mig, hvorledes Forsoningen gik for sig. Har Dronningen ikke selv i Fortrolighed fortalt Dem Alt desangaaende?

— Det er en heel Fortælling, som jeg vilde tage mig vel i Agt for at betroe til nogen Anden end Dem, thi jeg kjender Deres Taushed.

— I denne Sag, Tand for Tunge!

— Men jeg kjender ogsaa, tilføiede Fortællerinden ondskabsfuldt, Deres Afsky for Alt, hvad der lignrr Bagtalelse, og i denne Fortælling spiller Kongen en temmelig besynderlig Rolle.

— De har da iaften svoret ham Krig paa

„Det er begribeligt; det er altsaa hende, der er Noget iveien med?"

„Nei, det er med Svenden derhjemme; men ham kan jeg ikke godt undvære; det er en dygtig Arbeider; naar bare han ellers vilde lade være at spille Fursvandser; jeg har luret ham af, har jeg; for Den, der vil spille med Ræve, maa have en Gaas i Munden, det veed De nok, kjære Hr. Procurator!"

„Nu forstaaer jeg Dem; det er paa den Maade baade Deres Husholderske og Deres Svend, De vil reise Klage imod?"

„Nei, det er, Vorherredød! imod min Vert, Rodemesteren, som den Pige tjener hos, der faldt ned paa mig."

„Jeg kan ikke ganske blive klog paa Deres Mening, Høistærede! Behag at fortælle mig Sagens Sammenhæng."

„Nu skal jeg have den Ære at fortælle Hr. Procuratoren det Hele. Seer De: jeg er Enkemand, for ellers havde jeg ikke nødig at holde mig en Husholderske. Nu kan jeg ikke gjøre ved, at jeg holder saa meget af lidt Aparte; den Lyst har jeg beholdt lige siden min salig Kones Tid; hvergang vi om Middagen havde Kjødsuppe, saa gjemte den gode Sjæl altid 4—5 Kjødboller til at lægge paa mit Smørrebrød om Aftenen, eller til Frokost; havde vi Grød, saa tracterede den Engel mig gjerne om Aftenen med Klatkager; havde vi Klipfisk, saa vidste jeg saa bestemt, at hun satte mig hen til Plukkefisk."

„Lad os blot komme til Sagen, Fa'er! det er ikke værd, at vi opholde os ved Maden."

„Jo, Død og Pine! det er netop den, vi maae tale om. Seer De: det er saadan aftalt mellem mig og min Husholderske, at vi skulle gifte os sammen til Nytaar; men jeg har længe mærket, at hun gjør Kredentser for Svendens Madpibe, for jeg er tilfreds hvad Fa'n vi enten har Steg eller Lungemoes til Middag, saa har Raden det bagefter paa sit Smørrebrød. Dagen før Kongen kom fra Holsteen, havde vi Kjærnemelksuppe og Fricadeller, og saa sa'e jeg til min Husholderske: "Lad mig faae disse 5 Fricadeller til Frokost," sa'e jeg; men da jeg Morgenen efter kom ud i Spisekammeret, stod der kun 3 Fricadeller, og da jeg gik ud i Værkstedet, hvad havde Svenden saa paa sit Smørrebrød? — Fricadeller! Nu forgik Taalmodigheden mig."

„Ja, hør, veed De hvad min gode Mand! nu er jeg ogsaa nærved at tabe Taalmodigheden; De vil dog vel ikke have, at jeg skal lave Sauce til Deres Kjødboller, Klatkager, Lungemoes eller Fricadeller? — kort sagt: jeg kan min Sjæl ikke indlade mig paa Deres Plukkefisk og Kjærnemelksuppe."

„Herregud, gode Hr. Procurator! jeg vil jo paa Stedet betale Dem for Deres Ulejlighed. Hør bare! nu kommer det. Seer De: da jeg nu havde grebet dem begge To i Gjerningen, saa tog jeg min Frakke og Hat paa, og gik op til min Husholderske, som var paa Loftet for at hænge Tøi op, og saa sa'e jeg til hende: „Det er forbi med vores Forlovelse!" sa'e jeg; „nu har jeg faaet Nok af din fornægtende Kjærlighed og din Kjøkkenlatin. Dersom du ikke var tilstede her, saa hængte jeg mig der i Snoren, ved Siden af mine Underburer. Adiøs!" — „„Hvad gaaer der ad dig!"" sa'e hun; „„hvor vil du hen?"" — „Jeg vil for sidste Gang gaae ud og see til Fædrelandet, og raabe Hurra for Kongen!" sa'e jeg, og saa skyndte jeg mig ned ad Trapperne og ud af Huset. Jeg var neppe kommen ned paa Gaden, førend jeg hørte en Stemme oppe fra Høiden, der raabte: „„O, Jonas! du har forladt mig! — gid Fanden polere Vinduer! –

Liv og Død? Ligemeget, sagde den utaalmodige Hertuginde, . . . De vil skaane ham saameget, som muligt er, ikke sandt?

— Sagen har sine Vanskeligheder, . . . og dernæst . . . siger Abbeden af St. Cyran . . . i sin Afhandling om Kongeværdigheden . . .

— Vil De da dræbe mig?

— Nei, nu begynder jeg.

De to Lænestole nærmede sig til hinanden, som om de vare blevne satte i Bevægelse af en og samme Fjeder. Hertuginden tog Flipperne bort af Huen, der bedækkede hendes Øren, strakte sine Fødder hen til Ilden, lagde Puderne tilrette, kort sagt, gjorde sig det saa mageligt som muligt for bedre at høre, og Mademoiselle d'Hautefort vedblev;

— De husker uden Tvivl den Dag, da Kongen, som man troede var paa Jagt ved Versailles, pludselig med sine Musketerer ankom til Forstaden St. Antoine? Dronningen fik det først meget seent paa Aftenen at vide, nemlig ved sit Nattoilette, og da hendes Kammerfrue ikke kunde blive færdig med at løse hendes Fletninger op; thi hun bar endnu dengang sit Haar glat friseret med meget Pudder . . .

— Men, sagde Hertuginden, idet hun bævede sig i sine Puder, friserer hun sig ikke mere saaledes?

— Det er halvniende Maaned siden, at hun begyndte at bære Kroller, svarede Mademoiselle d'Hautefort smilende, forbauset over at see hendes gamle Veninde, der allerede længe ikke havde ladet sig see ved Hoffet, endnu vise en saa levende Interesse for de Revolutioner, som der foregik i Moderne.

— Bliv kun ved, mit Barn. Og Hertuginden indtog atter sin første Stilling, lidt skamfuld over sin Bevægelse.

— Endelig vare Alle gaaede bort undtagen Mademoiselle de Chemerault og mig. Dronningen kunde nu tale aabent om, hvad der beskæftigede hendes Tanker. Samtalen dreiede sig om

Farvel, Madam! nu skifter jeg!"" — og i det samme fik jeg Rodemesterens store Kokkepige ned over Hovedet paa mig. Ak, kjære Hr. Procurator! jeg undseer mig ved at sige, hvordan jeg kom til at ligge for alle Folks Øine med Qvindemenneskет i Rendestenen; hun slap godt fra det, desformedelst at jeg maatte tage Stødet af for hendes forfløine Jonas; men jeg har selv ligget af Ledpine og Hjertespænding, siden den Tid."

„Naa, og hvad saa?"

„Jh, hvad saa? jeg vil have, at min Vert skal betale mig Erstatning for Svie og Kløe, eller hvad det ellers er, der staaer i Loven."

„Der staaer Intet i Loven, som i dette Tilfælde kan hjemle Dem nogen Ret til at fordre Erstatning af Deres Vert."

„Jo, min Salighed gjør der saa!"

„Nei, min Salighed, om der gjør! siger jeg! Har Lommeprocuratoren, som De kalder ham, bundet Dem det paa Ærmet?"

„Jeg har med mine egne Øine seet det trykt i en rigtig Lovbog, som jeg har kjøbt til det samme Brug, der hedder: ""Dansk Huusret for Hvermand,"" og saa meget kan jeg dog, som en ulærd Mand, forstaae af Bogen, at Ingen maa lade saadant noget stort Noget falde ud af Vinduet paa Kongens Borgere; og Lommeprocuratoren har justement sagt, at der var en Forordning af 28de Juli 1806, som jeg gjerne kunde hænge mig ved."

„Ak, De kan troe, Fa'er! han har vist meent, at De ligesaa gjerne kunde gaae hjem igjen og hænge Dem paa Loftet. Der existerer vel en Politie-Placat af samme Datum, som De taler om, men den omhandler Urtepotter og andre livløse Gjenstande, og der er dog Fanden til Forskjel paa en Pige og en Urtepotte. Var det ikke Andet, De vilde consulere mig om?"

„Ikke Andet? er det ikke Nok saa? skal jeg maaskee gaae, istedetfor Rodemesterens Pige, med en Hævelse, uden at kunne forlange Oprejsning?"

„Af hvem skulde det ellers være?"

„Jh, af min Vert, Rodemesteren; for det er, Vorherredød, dog fra ham, at Ulykken er kommen. Jeg vil være fornøiet med, naar han vil lade det gaae af paa min Huusleie og min Næringsskat; han har ovenikjøbet lagt mig paa begge Dele, efterat jeg har faaet hans Pige paa Nakken af mig."

„Det kommer De til at betragte som almindelige borgerlige Tyngder; andet er der ikke ved den Sag at gjøre. Er De bleven forligt med Huusholderſken og Svenden derhjemme?"

„Ja, Hr. Procurator! hvad gjør man ikke for Næringsveiens Skyld?"

„Saa slipper De med at betale mig Fem Rigsdaler for min Umage idag."

„Fem Rigsdaler for Deres Umage? De har jo, med Tugt at melde, heller ikke gjort Noget!"

„Jo, thi for det første har jeg hørt paa Dem, og det maa betales; og for det andet kan jeg ikke godt være bekjendt i denne Sag at skrive for Dem, og det maa, paa Grund af Omstændighederne, ogsaa betales."

„Det var dog en forbandet Redelighed, den! — Her ligger de Fem Rigsdaler paa Bordet! — men jeg skal — saa bandte jeg — lade det Hele gjøre offentlig bekjendt, for at mine Medborgere kunne faae at vide, hvad det betyder med saadan en ""Dansk Huusret for Hvermand."" — Adjøs!"

P. N. Jørgensen.

---

dette Besøg i Klosteret, men mod Sædvane var Hendes Majestæt i daarligt Humeur, maaskee paa Grund af de nye Ærgrelser, Cardinalen havde foraarsaget hende, maaskee som en Virkning af Veiret; det skylregnede!

— Det var virkelig en afskyelig Aarstid, og Abbeden af St. Cyran mærkede det godt paa sin Gigt, der kom igjen.

Mademoiselle d'Hautefort standsede et Øieblik sin Fortælling, men tog atter fat paa den uden mere at lade sig afbryde ved Hertugindens moralske eller verdslige Betragtninger.

— Vi vare da ganske ene, Dronningen, Mademoiselle de Chemerault og jeg. Hendes Majestæt tog sin Natdragt paa, og jeg hjalp hende med at trække Strømperne af, da vi hørte en Støi af Hellebarder i et af Forværelserne, hvor de 100 Sveitsere stode, og pludselig saae vi Kongen, saaledes som Etiquetten byder, træde uanmeldt ind i sin Gemalindes Værelse! Ingen anede dette Besøg efter den ringe Forbindelse, som der i lang Tid havde været mellem de to Ægtefolk. Vi bleve ogsaa forskrækkede derover i den Grad, at vi bleve ubevægelige i samme Stilling! jeg, endnu paa Knæ foran Dronningen, Dronningen siddende med Benet iveiret, thi jeg var netop ifærd med at trække det sidste Stykke af Strømpen af, og Mademoiselle de Chemerault, der ragede op i Ilden, blev siddende paa Gulvet med Ildtangen i Haanden.

Jevrigt syntes Kongen ligesaa meget at være værd at skildre som vi. Hans Ansigt var mørkt og strengt, han bar endnu sin Jagtdragt, endogsaa sit Bælte, Fjedrene i hans Hat, der vare bløde af Fugtighed, hang ned over hans Ansigt og efter denne smukke Indtrædelse standsede han pludselig midt i Værelset, saae paa os med en forbauset Mine og sagde ikke et Ord.

Endelig forlod Mademoiselle de Chemerault Ilden, jeg trak Strømpen heelt af, og vi stode Alle tre op, som paa et givet Signal, for at vise Hans Majestæt vor Ærbødighed. Men jeg holdt

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

Abbeden bekræftede med et venligt Hovednik, at han vidste hvem de Musicerende vare, og traadte derved Chevalieren paa Foden, for at tilkjendegive ham, at nu var Øieblikket kommet til at gjøre en Compliment.

„Madame," sagde Chevalieren, der fuldkommen forstod denne Opfordring til hans Høflighed, „Vi ere Dem dobbelt takskyldig, thi De yder os ikke alene en fortræffelig Frokost, men ogsaa en heryykkende Concert."

„Det er" svarede Madame Denis let henkastet, „Børnene, som ove sig i deres Studier, og som ikke vide, at her er Fremmede; men jeg vil strax forbyde dem at spille længere."

Madame Denis gjorde en raask Bevægelse, som om hun vilde staae op fra Bordet.

„Hvorledes, Madame," raabte d'Harmental, holdende hende tilbage, „fordi jeg først nylig er kommen fra Ravenne, anseer De mig ikke for værdig til at lære Hovedstadens Talenter at kjende?"

„Himmelen bevare mig, min Herre, at jeg skulde tænke Sligt om Dem," tilsoiede Værtinden med et noget ondskabsfuldt Smiil, „jeg veed jo, at De selv er musikalsk. Beboeren af tredie Etage har fortalt mig det."

„Er dette Tilfældet, saa har han vist ikke bibragt Dem nogen høi Idee om mit Talent," sagde Chevalieren leende, „thi han syntes ikke at ynde det Lidet, jeg formaaede at yde."

„Han har kun sagt til mig, at Tiden ikke syntes ham ganske passende til at gjøre Musik. Men hører De, min Herre," vedblev Madame Denis, idet hun bøiede sit Øre henimod Døren, „nu ere Rollerne verlede, Athenais synger og Emilie accompagnerer hende paa Viole d'Amour."

Det syntes, at Madame Denis havde en særegen Forkjærlighed for Athenais, thi istedetfor at hun havde sladdret medens Emilie sang, hørte hun nu fra Begyndelsen til Enden paa den Romance, som Athenais sang, med Øinene omt heftede paa Abbeden, som, idet han lod sig Retterne og Vinene smage, nøiedes med at besvare hendes Blik med bifaldende Hovednik. Iøvrigt sang Athenais noget rigtigere end hendes Søster, et Fortrin, som imidlertid blev aldeles hævet ved en Mangel, som virkede frygteligt paa Chevalierens Øre; hun besad nemlig en Stemme af overordentlig Middelmaadighed.

Hvad nu Madame Denis angik, saa angav hun med sit Hoved Tacten saa aldeles falsk og paa en Maade, som beviste langt mere hendes moderlige Kjærlighed, end hendes musikalske Kundskaber.

En Duet fulgte nu paa Solven, Jomfruerne Denis syntes at have svoret, at ville udtømme deres hele Repertoire. d'Harmental søgte under Bordet efter Abbedens Fødder, for idetmindste at træde dem lidt, men han mødte kun Madame Denis's, der betragtede hans lette Omfamlen som en hende skyldig Hylding, og som derfor vendte sig om til ham med coquet Venlighed.

„Hr. Raoul," sagde hun, „De ankommer hertil, skjønt ung og uerfaren, og udsættende Dem for alle Hovedstadens Farer?"

„De seer," sagde Abbed Brigaud hurtigt, bekymret for at Chevalieren ved sit Svar kunde falde ud af sin Rolle, „De seer i denne unge Mand en Søn af en Ven, der var mig meget dyrebar (han tørrede sine Øine med Servietten), der, som jeg haaber, vil gjøre den Opdragelse

---

hele Tiden Strømpen i Haanden, Mademoiselle de Chemerault Ildtangen, Dronningen havde een nøgen Fod og Skoe paa den anden, og det var i denne Stilling, at vi atter paa eengang neiede for ham.

Kongen vedblev at tie stille. Paa et Tegn af Dronningen maatte vi gaae bort, og da jeg kyssede hende paa Haanden, sagde hun sagte til mig: „Jeg er glad over, at han er kommen; han vil uden Tvivl skjende paa mig, og jeg føler mig ret oplagt til at svare ham." — Jeg kunde ikke sove den hele Nat, i den Grad frygtede jeg for en heftig Scene mellem dem.

Da vi vare gaaede, begyndte Kongen, som jeg siden efter fik at høre, med at beklage sig over sin Broder, og talte om de Uroligheder, Greven af Soissons, Hertugen af Montmorency og Greven af Chalais havde vakt i Riget, bestandig paa Monsieurs Anstiftelse. Han mindede om Oprørene i Guyenne og Languedoc. Dronningen gav raask væk Cardinalen Skylden for det Altsammen, og beklagede sig over den Vold, han havde øvet mod hendes Tjenere, over Opsnappelsen af hendes Brevveksling og over, at Ministerens Agenter med Vold vare trængte ind i hendes Opholdssted i Val-de-Grace!

Kongen, som tvertimod, hvad det lod til, ikke var kommen for at skjende, forsøgte at give Samtalen en anden Vending, og idet han gjentog, at man maatte gjøre en Ende paa Monsieurs Drillerier, skuffe ham i hans Forhaabninger om Kongeværdigheden, tilintetgjøre Anarchiet og sikkre Tronens Fremtid, forsøgte han at gjøre sig endnu mere forstaaelig ved at henvende nogle kjærlige og venlige Ord til Dronningen, men, som en Virkning af hans uheldige Skjebne, var den Stammen, han ofte var plaget af, ham til Hinder i hans Udtryk, hvergang han vilde antage en ømmere Tone, og tvang ham til at lade sine Ord ufuldendte. Ilde tilmode ved denne Hindring blev han heftig og stammede endnu stærkere. Hans

Ære, som jeg har ydet ham, thi mine Elever besidde Ærgjærrighed."

„Det var Ret," tog Madame Denis Ordet, „naar man besidder denne unge Herres Person og Talenter, kan man opnaae Alt."

„Ei, ei, Madame Denis," svarede Abbed Brigaud, „naar De strax vil fordærve mig ham ved det første Besøg, saa tager jeg ham ikke mere ned til Dem, tag Dem i Agt. Raoul, min kjære Søn," sagde han i en faderlig Tone til d'Harmental, „jeg haaber ikke, at Du troer et Ord af saadanne Smigrerier." — Og idet han bøiede sig hen til Madame Denis's Øre, hviskede han: „Som De seer ham der, kunde han ret godt være bleven i Savigny, han eier 3000 Livres Indkomster i Grundeiendomme."

„Saa meget tænker jeg netop at give hver af mine Døttre," tilføiede Madame Denis med hævet Stemme, idet hun rettede et Sideblik paa Chevalieren, for at see hvorledes Indtrykket af en saadan Velhavenhed virkede paa ham.

Til Ulykke for det fremtidige Etablissement med en Jomfru Denis, tænkte d'Harmental i dette Øieblik paa noget ganske Andet, end at forene de 3000 Livres aarligt, hvormed den høimodige Moder vilde udstyre hver af hendes Døttre, med de 3000 Livres Renter, som Abbedens Ædelmodighed havde tildeelt ham. Emilies grundfalske Tone saavel som hendes Søsters vulgaire Altstemme og Begges feilfulde Accompagnement havde ved en Ideeforbindelse erindret ham om hans yndige Gjenboerskes rene, bløde, himmelske Stemme og mesterlige Spil. Han sank hen i et sødt Drømmeri; de i hans Tagstue hørte og nu i hans Hjerte høit eftertonende Melodier beskyttede ham med en Tryllerustning imod de endnu stedse fra Sideværelset skraldende Toner.

„O see kun, hvor ivrig han hører efter," sagde Madame Denis til Abbeden, „sandelig, det vilde være en daarlig Fornøielse at sætte sig i Ubehageligheder for en saadan ung Mand, som han. Derfor skal jeg ogsaa vaske Hr. Fremonts Hoved."

„Hvem er Hr. Fremont?" spurgte Abbeden, idet han fyldte sit Glas.

„Det er min Leier paa tredie Sal. En lille Pensionist med 1200 Livres aarlige Indkomster, hvis Mops allerede har bragt mig i Skjænderi med hele Huset, og som nu til mig beklager sig over, at Hr. Raoul har forstyrret ham og hans Hund i deres Søvn."

„Min kjære Madame Denis," svarede Abbed Brigaud, „De maa ikke bryde med Hr. Fremont derfor. Klokken to om Morgenen er en upassende Tid; vil min Myndling absolut vaage, saa maa han musicere om Dagen og tegne om Natten."

„Hvad, Hr. Raoul tegner ogsaa!" raabte Madame Denis, ganske forbauset over denne Tilvært af Færdigheder.

„Om han tegner? Som Mignard."

„O, min kjære Abbed!" sagde Madame Denis, idet hun foldede sine Hænder, „hvis vi kunde faae e ..."

„Hvad skulde det være for noget?" spurgte Abbeden.

„Hvis vi kunde faae ham til at tegne os et Portrait af vor Athenais."

Chevalieren vaagnede pludselig af sine Drømmerier, ligesom Vandringsmanden opskræmmes fra Grønsværet ved den pludselige Nærmelse af den farebringende Slange. „Hr. Abbed," raabte han, idet han kastede et rasende Blik paa den arme Abbed, „Hr. Abbed, ingen Dumheder, om jeg tør bede."

„Hjælp Himmel, hvad gaaer der af Deres Myndling?" spurgte Madame Denis ganske forskrækket.

Til Lykke for Abbeden, som ikke strax kunde

Stammen vakte hans Vrede, hans Vrede fordoblede hans Stammen.

For at blive den qvit sagde han snarere de Ord, der faldt ham let, end dem, der udtrykte hans Tanke; han kom saaledes atter tilbage til Klager og Bebreidelser. Dronningen, der blev utaalmodig og besluttede at lette sit Sind, gav ham Intet efter. Endelig begyndte Uveiret at bryde løs mellem de to Ægtefæller og truede med at blive frygteligt, da man kom for at spørge om Kongens Befaling angaaende hans Natteleie. — Jeg bliver her! sagde han kort. Dronningen stod ganske forbauset. Det er jo det, som jeg nu i en heel Time har villet sige Dem.

Og han blev virkelig.

Mademoiselle d'Hautefort endte leende sin Fortælling, og denne Gang gjorde Hertuginden hende ret af Hjertet Selskab.

— Men, spurgte nu Hertuginden, ved De, mit Barn, om man ved Hoffet har seet Hertugen af Orleans, der just ikke har stor Grund til at glæde sig over Dauphinens Fødsel?

— Ja, Madame, samme Dag, han blev født. Han har viist en meget god Fatning. Men siden er han bleven i Blois, paa Grund af en Beenskade, siger man. Idag har han sendt Rivière til Deres Majestæter i Paris og St. Germain for at gjentage hans Lykønskninger.

— Gid de maatte være oprigtige!

— Det troer man. I den sidste Tid har Prindsen givet sig af med alvorlige Forretninger. Han bringer sine Sager i Orden.

— Gud være lovet! Det undrer mig forresten ikke. Han har ikke en Jesuit til Skriftefader, og dersom han var Konge af Frankrig, vilde Abbeden af St. Cyran ikke være i Fængsel. Men han har aldrig været saa langt fra Tronen som nu!

I dette Øieblik slog Klokken 12 paa Hotellets Uhr; de to Damer saae paa hinanden, for-

finde et passende Svar paa Madame Denis's Studsen, for at berolige Spørgerinden over denne hans Myndlings paafaldende Opførsel, aabnedes Døren i dette Øieblik og Jomfruerne Denis traadte ind, rødmede og gjorde hver en formelig Menuetbøining.

„Naa, mine unge Damer," sagde Madame Denis, idet hun affecterede en streng Tone, „hvad skal det betyde, hvem har tilladt Dem at forlade Deres Værelse!"

„Mama," svarede en Stemme, som d'Harmental gjenkjendte som Emilies, „vi bede meget om Forladelse; have vi begaaet en Feil, ere vi beredte til strax igjen at trække os tilbage."

„Men, Mama," sagde en anden Stemme, som, efter den dybe Klang at dømme, maatte være Jomfru Athenais's, „vi troede at have forstaaet, at vi maatte komme til Desserten."

„Da I nu engang ere her, Børn, saa kan I blive. Det vilde jo være latterligt nu igjen at bortfjerne Eder," svarede Madame Denis, og dermed lod hun Athenais tage Plads imellem sig og Brigaud, og Emilie imellem sig og d'Harmental. „Unge Piger ere stedse bedst anbragte, naar de befinde sig under deres Moders Vinger, ikke sandt, Abbed?"

Medens dette foregik, havde Chevalieren havt Tid til nærmere at betragte Madame Denis's Døttre. Jomfru Emilie var en høi mager Skikkelse paa 22 til 23 Aar, der, som man forsikkrede, havde en paafaldende Lighed med hendes Fader, den afdøde Hr. Denis, et Fortrin, der, som det syntes, ikke var tilstrækkelig til at forskaffe hende den Kjærlighed i hendes Moders Hjerte, som hun skjænkede begge sine andre Børn. Derfor havde ogsaa den stakkels Emilie, bestandig frygtende for at gjøre noget forkeert og for at blive udskjældt, faaet en frygtsom, keitet Holdning, som selv ikke vilde vige for hendes Dandsemesters vedholdende Bestræbelser. Jomfru Athenais var derimod en aldeles Modsætning til hendes Søster, en lille rund Kugle, som, takket være hendes seksten eller sytten Aar, besad hiin Skjønhed, som man kalder **beauté du diable**. Hun lignede hverken Hr. eller Madame Denis, hvilken Omstændighed tidligere satte Bagtalelsen i Bevægelse i Gaden St. Martin, hvor Hr. Denis tidligere havde havt en Klædehandel, indtil han kjøbte dette Huus i Gaden **du temps perdu**. Trods denne Ulighed med hendes Forældre, var Jomfru Athenais dog alligevel ikke mindre sin Moders erklærede Yndling, hvem hun bestandig skjænkede hele den Fortrolighed, som hun nægtede den arme Emilie.

Da hun forresten var af et godt Hjerte, benyttede Athenais dette Fortrin til at undskylde de Feil, som bestandig blev lagt hendes ældre Søster til Last. Desuden troede Chevalieren, der som Tegner var en god Physiognomist, at bemærke en vis Lighed mellem Athenais's og Abbed Brigauds Træk, hvilket ved en Undersøgelse om Paterniteten let kunde tjene som en Ledetraad.

Omendskjøndt Klokken kun var elleve og det desuden var Formiddag, vare dog begge Søstrene allerede saa pyntede, som om de skulde begive sig paa Bal; de bare paa deres Hals, Arme og i deres Ører alt hvad de eiede af Smykker.

Synet af dem svarede ganske og aldeles til den Idee, som d'Harmental forud havde gjort sig om sin Værtindes Døttre, hvilket for ham var en nye Kilde til Betragtninger. Da nu Jomfruerne Denis saa ganske og aldeles vare det, som de maatte være, dette vil med andre Ord sige, at de stode i fuldkommen Harmonie med deres Stand og Opdragelse, hvorfor, spurgte Chevalieren sig selv, hvorfor er da Bathilde, som efter Skinnet at dømme er af en lavere Her-

---

bausede over, at Klokken var saa mange, og beredte sig til at gaae i Seng.

Hertuginden hjalp Mademoiselle d'Hautefort med at klæde sig af, og da denne havde lagt sig begyndte Madame de la Fertè, hvad hun kaldte sin sidste Tour omkring i Værelset.

Efter at have gjort Korsets Tegn tog hun den Buxbomgreen ned, hvormed den hellige Jomfru var bekrandset, dryppede den flere Gange i Vievandsskaalen og bestænkede sin Seng, sine Meubler og alle Kroge i Værelset dermed. Hun knælede derpaa foran Bedepulten, der stod nærved det Vindue, der vendte ud mod den lille Gade, og gav sig til at bede, idet hun med Inderlighed paakaldte Himlen og bad den om hellig Begeistring, thi Abbeden af St. Cyran havde indviet hende i den da fremspirende Jansenismes Extaser.

Mademoiselle d'Hautefort sov allerede, Madame de la Ferté bad endnu, og hvad enten nu Sovnen uden hendes Vidende fik Bugt med hende, eller Extasen begyndte, troede hun at høre himmelske Stemmer komme fra Muren og naae hendes Øren. I Begyndelsen usikkre og imellem hinanden bleve disse Stemmer, der syntes at komme fra Himlen, klarere, tydeligere og kom stedse nærmere.

— Vee den, som træder tilbage! sagde en af disse Stemmer.

— Jeg skal ikke træde tilbage paa Frelsens Vei, min Gud, mumlede Hertuginden.

— Det gjør Intet til Sagen, hvad Folk vil tænke derom! sagde en anden Stemme.

— Hvad er Verdens Dom i dine Øine, Herre! tilføiede den fromme Dame.

— Vee være den store Gideon! raabte en tredie Stemme, mere gjennemtrængende end de andre.

— Vee være den store Gideon! gjentog Penitentinden; store Gideon, Abimelechs Fader, Midianiternes Overvinder, beskyt mig!

Derpaa hørte hun pludselig en skrækkelig Sammenblanding af sataniske Latter, Eder og frygtelige Gudsbespottelser. Hun troede et Øieblik, at Helvedes Dæmoner havde begyndt en Kamp

komst end disse, ligesaa udmærket som de ere simple? Hvorfra kom, imellem unge Piger af een og samme Classe og samme Alder, denne uhyre physiske og moralske Forskjel? Der maatte paa een af Siderne være en Hemmelighed, hvilken, saaledes haabede d'Harmental, tidlig eller sildig ufeilbarlig vilde opklare sig.

Nok en anden Opfordring ved Abbed Brigauds Fod erindrede Chevalieren om at hans Betragtninger gjerne kunde være ganske rigtige, men at han havde valgt en meget upassende Tid til at anstille dem; thi Madame Denis havde antaget et saa paafaldende gnavent Væsen, at d'Harmental indsaae, det var paa den høieste Tid at snoe sig ud deraf, dersom han hos sin Værtinde vilde udslette det ugunstige Indtryk, som hans Adspredthed havde fremkaldt hos hende.

„Madame," sagde han derfor hurtigt i den venligste Tone, „hvad jeg indtil nu har seet af Deres Familie, opvækker Ønsket hos mig, at gjøre Bekjendtskab med alle Medlemmer af samme. Er Deres Hr. Søn hjemme? Det vilde være mig en Fornøielse at blive ham forestillet."

„Min Herre," svarede Madame Denis, hvem denne Tiltale havde gjengivet sin hele Venlighed, „min Søn arbeider hos en Procurator; naar hans Ærinder ikke tilfældig fører ham i dette Qvarteer, saa er dette ikke sandsynligt at han i Formiddag vil have den Ære at gjøre Deres Bekjendtskab."

„Min Sjæl," sagde Abbed Brigaud leende, idet han pegede paa Døren. „De synes at besidde Aladdins Underlampe, De ytrer neppe et Ønske, førend det allerede er opfyldt."

I dette Øieblik hørte man paa Trappen Visen om Marlborough, som dengang hørte til Dagens Nyheder; Døren blev aabnet uden at der blev banket paa, og ind traadte et rask ungt Menneske af et frisk Udseende og stor Liighed med Athenais.

„Prægtigt, prægtigt!" raabte han, idet han slog Armene overkors og betragtede det med Abbed Brigaud og d'Harmental formerede Selskab i Dagligstuen. „Geneer Dem ikke, Mama! Der sender De Bonifacius til hans Procurator med et Brød og et Stykke Ost, sigende, gaae, gaae, min Sønneke, spiis og fordærv ikke Din Mave! Og under hans Fraværelse gives her Feste og Gjæstebud! Men til Lykke har Bonifacius en fiin Næse. Han havde Forretninger i Gaden Montmartre, et Vindstød berører ham; hvad er det da, der dufter saa yndigt fra Gaden du temps perdu, tænkte han og ilede derhen. Her er han nu, gjør altsaa Plads!"

Idet han til sine Ord lod følge den dertil hørende Handling, trak han uden videre en Stol hen til Bordet og satte sig imellem Brigaud og d'Harmental.

„Min Herr Bonifacius," sagde Madame Denis med affecteret Strænghed, „seer Du ikke, at her er Fremmede tilstede?"

„Fremmede?" gjentog hendes Søn, idet han uden Omstændigheder tog for sig, „maaskee Dem, Papa Brigaud, eller Dem, Herr Raoul? Han er jo ingen Fremmed, men vor Leier!" Derpaa lod han sine Tænder arbeide af alle Kræfter.

„Madame Denis," bemærkede d'Harmental, „jeg seer med Glæde, at jeg allerede har erhvervet mere end jeg troede, thi jeg vidste ikke at jeg allerede havde den Ære, at være kjendt af Bonifacius."

„Det vilde virkelig være snurrigt, hvis jeg ikke skulde kjende Dem," svarede den unge Skriver med Munden fuld af Mad, „De har jo faaet mit Værelse."

„Hvorledes, min kjære Madame Denis!"

---

mod Himlens Engle; hun aabnede Øinene og Extasen var forbi, men Støien vedblev; dog kom den ikke mere fra Himlen, men fra den lille Gade langsmed Hotellet. Hun trak Gardinerne fra Vinduet. Enkelte plumpe og aldeles jordiske Udtryk, der atter naaede hendes Øren, overbeviste hende fuldkommen om, at hun under sin Bøn kun havde været i extatisk Forbindelse med uguddelige Syndebrødre. — Det er uden Tvivl Misdædere! De søge at overfalde og plyndre Hotellet!

Mere og mere forfærdet ved Tanken herom tog hun, uden at forstyrre sin Veninde Søvn, Lyset og gik ind til sin Søn, Hertug Henrik af la Ferté, der under den følgende Regjering blev Marschal af Frankrig, og hvis Værelse stødte op til hendes.

Hans tomme Værelse og Seng og en Reebstige, der hang i det aabne Vindue, som vendte ud imod den lille Gade, modte den gode Dames Blik. Hun var nærved at tabe Forstanden.

At ringe paa alle Folkene, at lade dem staae op, at sende Een til Vagtens Commandant, en Anden til Commissairen, en Tredie til den civile Politilieutenant, Alt det var for hende et Øieblik Værk; derpaa faldt hun i Besvimelse.

Ved saamegen Støi, der naaede hendes Øren fra to Kantet paa eengang, vaagnede Mademoiselle d'Hautefort. Hun fandt sig ene og i Mørke, gned sine Øine, og saae lige foran sig, og ligesom i det Fjerne, et stærkt Lys skinne; derpaa troede hendes endnu ubestemte Blik i en vel oplyst Sal at bemærke ubestemte Skikkelser, der bevægede sig hid og did. Ogsaa hun fæstede Lid til dette Syn, stod op og ilede til Vinduet uden at kunne gjøre sig Regnskab for, hvad hun bemærkede, eller for det Sted, hvor hun befandt sig, thi en Levning af Søvnen omtaagede endnu hendes Hukommelse.

Hun skjelnede nu tydeligere omkring et rigt besat, af Retter duftende Bord, der skinnede af Krystal og Lys, flere Mænd og Fruentimmer, der

sagde d'Harmental, „De har ladet mig i Uvidenhed om, at jeg har den Ære at beboe det Værelse som Deres Husets eventuelle Arving har besiddet før mig! Nu undre det mig ikke mere at jeg fandt alting saa smukt og ordentlig, man erkjendte ved første Blik Moderens Omhue."

„Ja, vel bekomme Dem," tilføiede Bonifacius, „men naar jeg ellers maa give Dem et godt Raad, saa kig ikke saa ofte ud af Vinduet."

„Hvorfor ikke det?" spurgte d'Harmental.

„Fordi ligeover for Dem boer der en vis Dame, som — — "

„Ah, De mener Jomfru Bathilde," afbrød Chevalieren, forglemmende sig.

„Hvad, De kjender hende allerede," bemærkede Bonifacius, „det er fortræffeligt, da vil Alt gaae godt!"

„Vil Du strax tie, Bonifacius," befalede hans Moder hurtigt.

„Ei hvorfor, Mama," raabte Bonifacius, „man maa dog underrette sine Leiere tilbørlig om Alting, Mama; De arbeider ikke hos en Procurator, ellers vilde De vide dette."

„Hvilket Samkvem kan der vel finde Sted imellem Hr. Raoul og Jomfru Bathilde?"

„Hvad han kan have at bestille med hende?" svarede hendes haabefulde Søn, „førend otte Dage ere omme, vil han være forelsket i hende til op over Ørene, eller han er ingen Mand og det er ikke nogen Bagatel at elske en Kokette!"

„En Kokette?" spurgte Harmental forbauset.

„Ja, ja, en Kokette!" raabte Bonifacius, „det har jeg sagt og gjenkalder det ikke. En Pige, som koketterer med unge Mennesker, og boer hos en gammel Mand. Uden at regne hendes forbandede Mirza, der aad mine Bonbons, og til Tak derfor snapper mig efter mine Lægge hvergang jeg møder den.

„Staae op, Jomfruer, og bortfjern Dem," sagde Madame Denis, idet hun reiste sig fra sin Stoel, „bortfjern Dem, uskyldige Ører som Deres tør ikke høre paa saadanne letfærdige Talemaader." Med disse Ord jog hun Athenais og Emilie ind i Sideværelset, hvorhen hun fulgte dem.

Harmental følte den største Tilbøielighed til, at kaste Bonifacius en Flaske i Hovedet, men indsaae, hvor latterlig han derved vilde gjøre sig, og bekjæmpede derfor sin Vrede. „Jeg troede," sagde han, „at den ærlige Borger, som jeg saae paa den lille Terrasse, thi det er dog uden Tvivl ham De mener, Herr Bonifacius — — "

„Naturligviis, dette gamle Fæ," afbrød Bonifacius ham, „hvem skulle troe det om ham?"

„Han er hendes Fader, ikke sandt?" spurgte d'Harmental.

„Hendes Fader? har hun maaskee en Fader, denne Jomfru Bathilde? Nei, jeg siger Dem, hun har ingen Fader!"

„Eller maaskee hendes Onkel?"

„Hendes Onkel? Naa ja, saadan kaldes det maaskee i Bretagne, men her — "

„Bonifacius," sagde nu Madame Denis, som igjen var kommen tilbage, efterat hun vist havde bragt sine Døttre hen i det meest afsides Værelse, „jeg har engang for alle bedet Dig om, ikke at føre saadanne letfærdige Taler i Dine sædelige Søstres Nærværelse."

„Hvad behager, Mama," vedblev Bonifacius, idet han paanye fyldte sin Tallerken, „mine Søstre! troer De maaskee, at Piger i deres Alder ikke kunne høre slige Ting, tilmed Emilie, som allerede er 23 Aar gammel."

(Fortsættes.)

---

loe og klinkede med hinanden, og bevægede deres Hoveder frem og tilbage med en forunderlig Usikkerhed. Nogle havde slynget Armen om deres Naboerskes Liv, Andre hældede sig ned mod deres Øre og syntes der at anbringe flere Kys end Ord, og under de lange Udbrud af Lystighed syntes de at opmuntre hinanden gjensidigen til Glæde.

Hvem skulde nogensinde have sagt om den adelige og stolte Dame, at hun engang skulde bivaane et Drikkegilde hos la Neveu, den Tids berømteste Gjæstgiverske, hvis Navn Boileau har opbevaret i sine Digte! Det var i en af hendes Sidebygninger, der nylig var opført bag Hotellet la Ferté, at Scenen foregik. Denne Nat indviede man Stedet og da Dagen havde været brændende heed, og Dampen af Vinen og Osen af Lysene var nær ved at qvæle dem i dette snevre Værelse, havde den store Gideon (deres Anførers Svirenavn) uagtet nogle Gjæsters Indsigelser befalet at lukke Vinduerne op, idet han erklærede de meest haardnakkede Modstandere, at Fornøielsen vorede med Scandalen.

Mademoiselle d'Hautefort dvælede ikke ved Undersøgelsen af Fruentimmeransigterne, der nødvendigviis alle maatte være hende fremmede, men hun blev i Begyndelsen forbauset ved Mændenes, af hvilke flere ikke vare hende ubekjendte. Hun saae opmærksommere til, ikke desto mindre hele Tiden uden at være rigtig vaagen.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 9. Løverdagen den 27 Februar. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

„Emilie, min Hr. Bonifacius, er reen og uskyldig som et nyfødt Barn," svarede Madame Denis, idet hun igjen indtog sin Plads mellem Abbeden og d'Harmental.

„Uskyldig, nu ja! troe De kun det, Mama, og drik engang derpaa. I den kjære Uskylds Værelse har jeg funden en deilig Roman, jeg skal engang vise Dem den, Papa Brigaud, De, der er hendes Skriftefader, De skal see, hvor godt hun har anvendt sin Fastetid."

„Ti, ondskabsfulde Barn," sagde Abbeden, „seer Du ikke, hvilken Kummer Du forvolder Din Moder?"

Madame Denis var nærved at qvæles af Skamfuldhed og Ærgrelse over at høre sine Døttre saaledes omtalte i Nærværelse af den unge Mand, med Hensyn til hvem hun allerede havde udkastet Projecter for Fremtiden. Hun var nærved at falde i Afmagt.

Der gives imidlertid Intet, hvorpaa Mændene mindre troe end paa Fruentimmernes Besvimelser, og dog alligevel gives der ikke Noget, hvorved de lettere blive fangne. Forøvrigt var d'Harmental, enten han troede derpaa eller ikke, altfor høflig til ikke ved denne Leilighed at give sin Værtinde et Bevis paa sin Deeltagelse. Han aabnede sine Arme for at opfange hende; neppe mærkede Madame Denis det, før hun lod sig synke i den beskyttende Favn og overgav sig totalt til sin Afmagt i Chevalierens Arme.

„En Lænestoel, Abbed, en Lænestoel," raabte d'Harmental; imedens benyttede Bonifacius Tiden til at fylde sine Lommer med de tilovers blevne Bonbons og Slikkerier.

Abbeden skjød en Lænestoel hen, med en Langsomhed, der beviste, at han var vant til lignende Tilfælde og at Følgerne ikke forurolige ham det Mindste. Man satte Madame Denis i den, og gneed hendes Tindinger og Hænder, dog syntes hun ikke tilbøielig at komme tillive igjen; men pludselig, da man mindst ventede det, sprang hun, som dreven af Fjederkraft, op paa sine Fødder og udstødte et høit Skrig. d'Harmental troede, at et Nervetilfælde fulgte paa hendes Afmagt og blev virkelig forskrækket.

„Det gjør ikke noget, det gjør slet ikke noget!" beroligede Bonifacius, „jeg heldte hende kun en Karaffel Vand ned paa Ryggen. Jo, jo, det var rigtignok mig," vedblev han til Madame Denis, som tilkastede ham rasende Blik, „jeg, jeg har bragt Dem tillive igjen, Mama, kjender De mig ikke, det er jo mig, Deres lille Bonifacius, som elsker Dem saa høit."

„Madame," sagde d'Harmental, „det gjør

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Nogle af dem kunde hun ikke mere tage feil af. Det var dem! Hun saae dem! — I Drømme, uden Tvivl! — tænkte hun med en skrækkelig Angst i sit Hjerte; thi han der er Marquisen af Gevres, og han er fraværende! . . . fraværende! . . . ganske sikkert . . . Han er forviist fra Paris for min Skyld; og han skulde være der! . . . Nei! nei! — Han der er Henrik de la Ferté . . . Jeg er hos hans Moder! . . . Ja, . . . og han sover her ved Siden af, . . . det er vist! — Denne Anden . . . Oh! en saa mægtig Person! . . . Han kan ikke heller være i Paris . . . Det er umuligt! . . . Saa maa jeg drømme endnu!

Og hun raadspurgte sig selv med sine Hænder, idet hun lod dem glide hen over sit Ansigt og sit Haar, for at forvisse sig om, at hun ikke sov, og da hun blev vis paa Synets Virkelighed, fattede hun som sædvanlig rask sin Beslutning og vendte leende tilbage til sin Seng, hvor Søvnen snart atter sluttede hende i sine Arme; thi saaledes var hendes Natur.

3.

Den store Gideon.

Klokken var tre om Natten, og i la Neveus Huus varede Festen endnu; men den havde ikke mere en munter, men en overgiven Character; man sang ikke mere, man hylede.

Blege eller ildrøde Ansigter, matte eller glindsende og feberagtige Øine, væltede eller knuste Flasker, en af Viin farvet Dug, Qvinder, der i deres Drukkenskab vilde vedligeholde deres paatvungne

mig virkelig ondt for alt Det, som har hændet sig."

„Ak, min Herre!" svarede Madame Denis, udbrydende i Taarer, „jeg er meget ulykkelig!"

„Ak, græd dog ikke, Mama, De er allerede vaad nok," sagde Bonifacius, „skift hellere Chemise; thi der er ikke noget mere usundt end at beholde vaadt Linned paa Kroppen."

„Han har Ret," mælede Abbed Brigaud, „jeg troer, De vilde gjøre vel i at følge hans Raad."

„Naar jeg turde forene min Bøn med Abbedens," tog d'Harmental Ordet, „saa vilde jeg bede Dem ikke at genere Dem for vor Skyld. Desuden er det paa Tiden at vi maae tage Afsked med Dem."

„Saa lev vel, mine Herrer," sagde Madame Denis, idet hun gjorde en Bøining, som det hende ned af Ryggen løbende Vand berøvede endeel af sin Majestæt.

„Adieu, Mama!" raabte Bonifacius, idet han med et forkjælet Barns Tillid omfavnede Madame Denis. „Har De ikke noget at udrette hos Hr. Jouy?"

„Adieu, Du Dogenigt!" svarede Moderen, endnu halv vred, men og igjen allerede halv venlig stemt, „adieu og før Dig godt op!"

Og den tredie Skriver hos Hr. Jouy ilede efter sin Moders Gjæster som allerede befandt sig i Forstuen. „Hvad har Du der at bestille i min Lomme?" spurgte Abbed Brigaud.

„Ei, jeg undersøger kun, om der ikke skulde findes en lille Daler deri, til Deres gode Ven Bonifacius?" svarede Madame Denis's Søn.

„Der har Du en stor Daler," smilede Abbeden; „men gaae nu Din Vei og lad os være.

„Papa Brigaud," raabte Bonifacius, „De har et Hjerte som en Cardinal, og naar Kongen kun gjør Dem til Erkebiskop, fraskjæler han Dem Halvdelen af det, som tilkommer Dem. Adieu, Hr. Raoul," vedblev han, idet han vendte sig til ham med en Fortrolighed, som om han allerede havde kjendt ham i ti Aar. „Som sagt, vogt Dem for Jomfru Bathilde, hvis De forresten vil beholde Deres Hjerte." Med nogle Spring var han ude af Døren. Abbed Brigaud fulgte ham langsomt, efter at have aftalt med Chevalieren, at de igjen vilde træffes i Aften Klokken otte; hvorpaa d'Harmental igjen begav sig op paa sit Værelse.

II.

Det røde Baand.

Det, som beskjæftigede Chevalier d'Harmentals Aand, var aldeles ikke Udviklingen af det Drama, hvori han havde overtaget en saa betydelig Rolle og som nu syntes at judvikle sig. Takket være Abbedens Forsigtighed, var han bragt i et Huus, som denne allerede i en Række af Aar næsten daglig pleiede at besøge, saa at selv den hyppigste Kommen nu ikke kunde være paafaldende. Han tænkte heller ikke mere paa Madame Denis's pompøse Talemaader, eller paa Emilies falske Toner, eller Athenais skurrende Altstemme, eller paa den unge Bonifacius's Uglspilsstreger, han tænkte kun paa den stakkels Bathilde, hvis gode Navn nylig var blevet saa mishandlet hos hans Værtinde.

Vore ærede Læsere ville imidlertid skuffe sig meget, ifald de skulde troe, at Hr. Bonifacius' frygtelige Anklage havde endog kun det Ringeste kunnet svække de om endog for ham selv uforklarlige Følelser, som Chevalieren allerede nærede for den unge Pige. D'Harmental holdt sig for overbeviist om, at der imellem

---

Rolle og raabte kjærlige Ord imellem Orgiets Støi; Mænd, hvem Seiren havde gjort affindige, men ikke kastet til Jorden, da deres Øvelse i slige Udskeielser sikkrede dem herimod; i een Krog af Værelset en Hob Kapper, Mantiller, Uldhatte, Filthatte med Fjedre og Skjærfer, der bleve traadte under Fødder eller brugtes som Hovedgjærde af de Sovende og Liggende; i en anden Krog Spillere, der sad paa Gulvet med Kort og Guld paa en Skammel; Eder, Kys, Stridigheder og Drikkesange, — saaledes var dette Maleri i sin Heelhed, fra hvilket kun nogle enkelte Ansigter, der endnu bevarede en Skygge af menneskeligt Udseende, skilte sig.

Imidlertid maa man tilstaae, at Drukkenskaben er aldeles overveiende hos Kvinderne, hvilket man noksom seer af deres Klæders og deres Haars Uorden og, i deres rolige Øieblikke, deres ned paa Brystet hængende Hoved og dette slove Blik, der Intet mere seer eller udtrykker.

Mændene derimod holde sig alle temmelig godt paa Benene, med Undtagelse af Skarens Anfører, der, halvdød af Varme og Mathed, fortumlet af Viin, Latter og Ord, allerede for en Time siden har lagt sig næsten ganske afklædt til Hvile i Sengen i et tilstødende Værelse.

Det er maaskee hans Fraværelse, man maa tilskrive Orgiets sidste Udskeielser, thi saalænge han havde Forsædet, syntes han imod sin Villie at holde dem indenfor visse Grændser, saa stor er den Respect, man har for denne værdige Svirebroder.

Nu sover han, og er uden Tvivl den eneste af Alle i hele Nabolaget, der er gaaet tilsengs. Raabene vedblive og fordobbles. Det er et almindeligt og rasende Chor af Sange og Skrig, der kunde overdøve Cathedralkirkens store Klokker, en Klappen i Hænderne og en Trampen, som om Salen skulde synke ned i Stueetagen.

Fra tyve Kanter paa eengang vise Beboerne af de omkringliggende Huse sig ved Vinduerne; de ere forfærdede over denne Fest, af hvilken de Intet kunne fatte, og, jagne op af deres Senge,

begge hans vis à vis ikke fandtes noget Kjærlighedsforhold; og om Egennytte kunde her ligesaalidt være Tale, da hendes Stilling forkyndte, om just ikke Armod, saa dog stor Indskrænkning i Formuesomstændigheder.

Chevalieren blev derfor fast i den Troe, at den henrivende Bathilde hverken kunde være denne ordinaire Gjenboes Kone eller Datter! denne Gjenbo, hvoraf Synet var saa prosaisk, at det hvergang havde undertrykt den Kjærlighed, som hans Hjerte havde begyndt at nære for hende. Men naar hun ikke var noget af disse Tre, saa maatte der hvile en Hemmelighed over hendes Fødsel, og hun var da ikke det hun syntes at være. Nu opklarede Alt sig for ham. Denne ædle Skjønhed, denne yndefulde Gratie, denne fuldendte Opdragelse, ophørte at være en Gaade for ham, Bathilde var udentvivl langt ophøiet over den Stilling, som hun for Øieblikket var nødt til at indtage; i denne unge Piges Skjæbne havde een af hine Omvæltninger fundet Sted, der omstyrte de selskabelige Forholde, ligesom Jordskjælv Stæderne. I hendes Liv maatte der have tildraget sig Noget, som havde tvunget hende til at nedstige i den lave Sphære, hvori hun nu vegeterede.

Langtfra at følge det venskabelige Raad, som Bonifacius anbefalede ham, var det Første, som d'Harmental gjorde, da han naaede sit Værelse, at ile til Vinduet, for at see, hvorledes det stod sig hos hans yndige Gjenboerske. Vinduet ligeover for stod vidt aabent.

Havde man for otte Dage siden sagt til vor Helt, at et aabentstaaende Vindue vilde kunne foraarsage ham lydelig Hjertebanken, saa vilde han have udleet os, og dog var det nu saaledes, thi han var nødt til at lægge Haanden paa Brystet for at hemme dets Bølgen, medens han indtog en saadan Stilling, at han kunde iagttage Alt, uden selv at blive bemærket.

Men efter nogle Øieblikkes Venten overbeviste han sig om, at Værelset maatte være tomt; thi havde hun ikke været fraværende, maatte hendes slanke og smidige Skikkelse idet mindste vel ti Gange være kommen ham for Øine, naar hun gik frem og tilbage. Nu aabnede d'Harmental ogsaa sit Vindue og alt befæstede ham i hans Formodning; han bemærkede endog, at den gamle Opvarterindes omhyggelige Haand havde opryddet og ordnet Værelset, thi Claveret var tillukket og Noderne, som før laae adspredte rundt omkring, vare nu samlede; kort alting var net ordnet. Hvad der iøvrigt gav Chevalierens Formodning Vished, var den Omstændighed, at den lille Hund, ved Aabningen af d'Harmentals Vindue, pludselig vækkedes og sprang gjøende op, for at see hvad det var, der forstyrrede den i dens Roe.

Da Chevalieren af Bonifacius vidste, at denne lille Hund heed Mirza, og da man, naar man vil erobre en Fæstning, ikke bør forsømme at underholde et fortroligt Forhold med Nogen i Samme, som ofte er langt virksommere end de frygteligste Krigsmaskiner, saa besluttede han sig til først at sætte sig i Forbindelse med Hunden, og raabte derfor med den blødeste og meest indsmigrende Stemme: „Mirza! Mirza!"

Den nydelige Mirza, som igjen magelig havde lagt sig paa Vinduespuden, foer forbauset op ved dette Raab: det maatte virkelig ogsaa være det lille Dyr paafaldende, at en aldeles fremmed Mand saa ugeneert kaldte den ved dens Døbenavn. Derfor saae den ogsaa urolig paa den Kaldende og knurrede lidt.

d'Harmental erindrede, at Marquis d'Urelles, havde erholdt Marschalsstaven derved, at han forede Frøken Chaoucs Yndlingshund med

---

skifte de til at raabe af alle Kræfter: Pas paa Tyven! Stands Morderen! Grib Misdæderen!

Endelig lod en stærk Hestetrampen sig høre paa Gaden; Hjelme blinkede i Fakkelskjæret; det var Politiets Bueskytter, hvis Anfører havde taget Commissairen med op paa Hesten.

De ankom til Døren paa dette Pandæmonæum, bankede paa og forlangte i Kongens Navn at komme ind.

En Mand, der holdt et fuldt Glas i Haanden, viste sig i Vinduet, men hans Ansigt var roligt; ved Tegn fordrede han Opmærksomhed og forlangte at komme til Orde.

Commissairen befalede, at man skulde høre paa ham. Aäe taug. Da istemmede Drukkenbolten oppe fra Vinduet af med høi Stemme Digteren St. Amants Digt „Drikkelaget":

Giv mig nu hid en Flaske,
Som med den røde Saft
Er farvet indtil Randen,
For at min evig tørstig Sjæl
Kan knække Halsen paa den!

Jeg vil, at I skal Alle see,
Hvorlunde han blev offret,
Hiin Pentheus; vee den Atheist!
Han er ei her — men i hans Sted
Jeg skjærer dette Svin itu.

Idet Sangeren pegede paa Commissairen, vedblev han:

Hvad siger jeg? — oh, har jeg
Da Synet mistet ganske!
Guds Død! det er en lille Griis,
Hvis uforskammed' Tryne
Seer paa os op fra dette Fad.

Men inden han var kommen til Enden af det tredie Vers, kastede han, som et Drikoffer, Vinen lige i Ansigtet paa Commissairen, der i Begyndelsen hørte paa ham med opadvendt Blik. Soldaterne sprængte rasende Døren, og med Commissairen i Spidsen, som var ganske vaad og endtørte sit Ansigt af med Fligen af sin Kjole, styrtede de op af Trappen.

stegte Kaninhoveder, og derfor tvivlede han ikke om, ved et lignende Forførelsesmiddel at berolige den Vrede, hvormed Mirza mødte hans første Hylding. Han nærmede sig derfor sin Sukkerdaase, idet hon nynnede:

Des chiens admirez la puissance:
A la cour leur crédit et bon;
Et jamais Marechal de france
N'a mieux merité le baton.

Derpaa traadte han igjen hen til Vinduet, bevæbnet med tvende temmelig store Stykker Sukker.

Vor Helt havde ikke skuffet sig; han havde neppe med ovet Haand tilkastet den en Deel af den lokkende Sødme, førend den ogsaa strax besnusede den ydede Gave, som den derpaa tog imellem Tænderne og opspiste med en Lækermunds Langsomhed. Efterat denne Operation var endt, gav den ved en sagte Smækken med dens rosenrøde Tunge tilkjende, at den, trods dens tilsyneladende Ligegyldighed, som den uden tvivl havde udviist som en Følge af den den ydede Opdragelse, dog vidste at sætte Priis paa den Opmærksomhed, som dens Gjenbo saa uventet havde viist den. Mirza lagde sig heller ikke til at sove igjen, men satte sig gabende paa Bagpoterne og logrede med Halen, ligesom den derved vilde tilkjendegive, at den var parat til at modtage endnu flere saadanne Artigheder.

d'Harmental forstod fuldkommen dens Mening, og tilkastede den ufortovet nok et Stykke Sukker, men denne Gang dog forsætlig saaledes, at det gik over Vindueskarmen ind i Værelset, da dette skulde være en Prøve paa, om Dovenskaben eller Lækermundetheden var fremherskende hos Mirza; thi derefter vilde Chevalieren indrette sine Operationer. Mirza syntes et Øieblik raadvild, men endelig vandt Slikmundetheden Seier, og den sprang ned for at søge efter Sukkeret, som var rullet ind under Claveret. I dette Øieblik faldt nok et Stykke Sukker i Vinduet, og Mirza ilede nu fra det Første til det Andet. Men hermed indskrænkede d'Harmental sin Gavmildhed for denne Gang, da han troede allerede at have givet nok, for igjen at faae noget; han noiedes derfor med nok en Gang, men denne Gang i en bestemtere Tone at kalde „Mirza! Mirza!" hvorved han viste Hunden det Stykke Sukker, som han endnu holdt i Haanden.

Uden som før at see urolig eller næsten foragteligt paa Chevalieren, hævede Mirza sig nu op paa Bagbenene, lagde Forbenene paa Vindueskarmen og kiggede over paa Chevalieren som en gammel Bekjendt. Det var lykkedes, Mirza var vundet!

Chevalieren gjorde den Bemærkning, at han, for at naae dette Maal, netop havde behøvet lige saa megen Tid, som der var nødvendig til at forføre en Kammerjomfru med Guld eller en Hertuginde med Diamanter.

Nu var Touren kommet til ham at spille den Ligegyldige og til at tale til Mirza, for at vænne den til hans Stemme. Dette Foretagende lykkedes saa godt, at den smukke Mirza, da d'Harmental vedblev at traktere den med Sukker, som han kastede snart hist, snart her, havde fordybet sig saa aldeles i denne Underholdning med sin Gjenbo og aldeles ikke som de foregaaende Dage bemærkende eller forkyndende sin Herskerindes Ankomst, endnu sad ganske rolig i Vinduet og logrede for Chevalieren, da hun traadte ind i Værelset. Naturligviis forskede Bathilde efter Grunden til hendes Hunds forandrede Opførsel. Hendes Øine mødte Chevalierens, Bathilde rødmede; d'Harmental bukkede og Bathilde besvarede Hilsenen, uden rigtig at vide hvad hun gjorde.

Den yndige Pige vilde nu lukke Vinduet; men en rigtig Takt afholdt hende derfra; hun følte, at det vilde give Sagen Vigtighed, og at

---

En stakkels Tjenestepige aabnede forfærdet Døren for dem; man arresterede hende.

Den første Sal, i hvilken Soldaterne trængte ind, var den, hvor Gildet var holdt; men der var ingen andre Gjæster end Qvinderne, der trykkede sig op imod hinanden, blege, med forstyrrede Blik, stumme af Skræk og Drukkenskab, og ikke kunne fremføre et eneste Ord til deres Forsvar. Man drev hele Flokken ud, og Vagten, der nylig var kommen til Forstærkning, fik det Hverv artigen at føre disse skjønne Damer bort i Forvaring.

Commissairen gik hen mod den næste Dør.

En Mand af fornemt Udseende i en spansk Kappe, rigt broderet med Silke, gik ham imøde og bad ham med smukke, pyntelige Ord at lade sine Folk blive der og at gaae ene ind. Han samtykkede deri, efterat have befalet Bueskytterne at holde sig beredte i Nødstilfælde. Disse, der befandt sig foran Bordet, som var bleven staaende, spiste Levningerne af Maaltidet for at have Noget at bestille.

Commissairen fulgte sin Ledsager, som han antog for en forklædt Kræmmersvend ind i det næste Værelse og fandt en Mand med bart Bryst næsten uden Klæder sidde paa en uredt Seng. Da han saae ham, gav han sig til at synge:

Af gode Grunde,
Som man ikke tør sige,
Og som vi ikke nævne,
Har Kongen, vor Herre,
Bestemt befalet,
At vi ei maae synge lanturlu,
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

— I hvad Tilstand er denne Elendige! sagde Commissairen, og henvendte sig til den sidste Sanger med de Ord: Hvem er du, og hvad gjør du her? Nu, svar, Slyngel.

Den Adspurgte reiste sig op paa sine vaklende Been og sagde med en alvorlig Stemme:

— Jeg er den store Gideon! Og jeg har drukket . . . lanturlu! Og han faldt tilbage paa sin Seng.

det vilde synes som om hun satte sig i Forsvarsstand mod et Angreb, derfor nøiedes hun med at betræde den Deel af Værelset, hvortil d'Harmentals Blik ikke kunde trænge. Da hun efter nogle Øieblikkes Forløb atter vovede sig frem, overbeviste hun sig om at hendes Gjenbo havde lukket sit Vindue. Bathilde forstod denne Bestedenhed og følte sig taknemmelig derfor.

Vor Helt havde virkelig udført en Mesterstreg. Formedelst det endnu saa ubetydeligt fremrykkede Bekjendtskab, hvori d'Harmental befandt sig til sin Gjenboerske og den store Nærhed af Vinduerne, kunde umuligt begge blive staaende aabne; hvis han endog havde ladet sit forblive aabent, saa vilde hun naturligviis have lukket sit, og hvor hermetisk formaaede hun ikke at iværksætte dette! Men nu kunde han dog betragte hende bag sine Gardiner, og det var en stor Adspredelse for en ung Mand, der, som han, nu var fordømt til den strengeste Indgetogenhed. Han havde allerede opnaaet noget Betydeligt i sine Operationer; thi han havde hilst Bathilde og hun havde besvaret Hilsenen. De vare altsaa ikke mere ganske fremmede for hinanden. Der havde knyttet sig et Slags Bekjendtskab imellem dem, men for at føre dette videre, maatte man ikke overile sig, da man ellers let igjen kunde tabe det Indvundne. Det var bedre at lade Bathilde troe, at Tilfældet alene styrede Spillet. Bathilde troede det maaskee ikke; men uden at bebreide sig noget, kunde hun lade som om hun troede det. Heraf fulgte, at Bathilde nu lod sit Vindue staae aabent, og da hun saae at hendes Gjenboes forblev lukket, satte hun sig ved sit med en Bog i Haanden.

Hvad den lille Mirza angik, saa sprang den op paa Tabouretten til dens Herskerindes Fødder, der var dens sædvanlige Hvileplads; men istedetfor som før at lade Forpoterne hvile paa sin Herskerindes Knæe, stillede den dem nu paa Vindueskarmen og kiggede over til den venlige Gjenbo, som nylig saa gavmild havde trakteret den med Sukker.

Chevalieren satte sig nu i Midten af sit Værelse, fremtog sine Tegnematerialier og skizzerede, ved Hjælp af en lille Aabning i Gardinet, det tiltrækkende Billede, som han havde for Øiet.

Desværre vare Dagene netop meget korte og den Smule Lysning, som Regnskyerne afgave, begyndte at forsvinde, da Bathilde lukkede sit Vindue, dog alligevel ikke førend d'Harmentals Tegning af hendes henrivende Hoved var blevet fuldendt, og det med den meest skuffende Liighed.

Da det var blevet fuldkommen mørkt, kom Abbed Brigaud igjen. Chevalieren og Abbeden indhyllede sig tæt i deres Kapper og begave sig til Palais Royal, hvor de, som den ærede Læser vil erindre sig, vilde undersøge Terrainet.

Det Huus, som Fru de Sabran havde beboet siden Hr. de Sabran var bleven Regentens **maitre d'hôtel**, laae imellem Hotellet de la Roche Guyon og den Gjennemgang, der tidligere blev kaldt Passagen ved Palais Royal, fordi den var den eneste, som førte fra de gode Børns Gade til Valoisgaden. Denne Gjennemgang, som siden den Tid har forandret Navn og nu kaldes Lyceums Passagen, blev dengang, ligesom alle Havens øvrige Gitterporte, lukket bestemt Klokken elleve om Aftenen; heraf fremgaaer, at de, som befandt sig i noget Huus i de gode Børns Gade, der ikke havde flere Udgange til Valoisgaden, vare nødte til, hvis de vilde til Palais Royal efter Klokken elleve, at gjøre en stor Omvei og enten at passere igjennem den nye Gade over de smaae Marker eller Fontaineveien.

Dette var Tilfældet med Fru de Sabrans Huus. Dette var et nydeligt Hotel fra Slut-

---

Andre gik nu En efter En ud af et Sidecabinet og stillede sig i to Rækker ved Siden af deres Anfører, efter at Enhver af dem havde sunget et Vers af Sangen:

— Dronningen, hans Moder,
Kommer snart igjen,
Og Monsieur, hans Broder,
Tier ganske stille.
Alt bliver roligt.
Naar man blot ikke mere synger:
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

— Hvilken Uforskammenhed! sagde Commissairen; at synge Viser om den kongelige Familie!

En Tredie kom ind og sang videre:

— Gesandterne fra
Store-Brittanien
Fra Kongen af Spanien
Og de fra Tydskland
Have klaget over,
At de overalt have hørt
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

— Endogsaa at fornærme de fremmede Magter!

Og en Fjerde sang, da han kom ind:

— De have klaget
Med megen Svada
Og talt uden Frygt
Om Regenten selv;
For dem at stille
Tilfredse har Kongen kun svart:
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

— Lanturlu! udraabte Øvrighedspersonen forbittret. At lægge Hans Majestæt saadanne Ord i Munden!

Og en Femte vedblev:

— Den gode Cardinal,
Hvis trofaste Sjæl
Aldrig tænker paa Svig,
Har i denne Strid
Lovet dem Alt.
Og saa har han sagt til Bautru
Lauturlu! lauturlu! lauturlu!

ningen af forrige Aarhundrede, det vil sige, bygget for omtrent 20 til 25 Aar siden. Det bestod kun af en Stue og en første Etage, over hvilken der var et Steengalleri med Kamre for Tjenerskabet. Langs med første Etage strakte sig en Balcon. Begge Facader af Huset vare forresten eens, men da dog Valoisgaden laae otte til ti Fod dybere end de gode Børns Gade, saa var der anlagt en Terrasse foran Stue-Etagens Vinduer, som man, da den paa ingen Maade stod i Forbindelse med Gaden, havde omskabt til en lille Have, hvori de kosteligste Blomster brammede om Sommeren. Dette Huses eneste Ind- og Udgang befandt sig altsaa, som vi allerede have bemærket, i de gode Børns Gade.

Dette var Alt, hvad vore Sammensvorne kunde ønske sig. Befandt Regenten sig først engang hos Fru de Sabran; var han, som nok er muligt, kommen til Fods; og blev han der, som var høist sandsynligt, til efter Klokken elleve, saa var han fangen som i en Musefælde, thi han maatte naturligviis ud samme Vei, som han var kommen ind, og Intet var derfor lettere at udføre end dette coup de main, som man havde til Hensigt i de gode Børns Gade i den eensomste og dunkleste Omegn af Palais Royal.

Desuden var denne Gade dengang, som ogsaa nu, omgivet af fordægtige Huse, hvilke i Almindelighed bleve besøgte af temmelig slet Selskab, saa at man kan vædde Hundrede imod Een, at et Raab om Hjælp der vilde blive aldeles upaaagtet, og hvis endelig endog Patrouillen skulde komme til, saa kunde man med Rette vente af denne Militsés Langsomhed, at dette først vilde skee, naar Planen allerede var bragt i Udførelse.

Efterat Pladsen tilbørligt var undersøgt, Dispositionerne trufne og Huusnummeret var blevet optegnet, det var Nr. 25, skiltes d'Harmental og Abbed Brigaud; den Sidste gik til Arsenalet for at underrette Hertuginden af Maine om Alting; men vor Chevalier vendte tilbage til sin Tagstue.

Ligesom forrige Aften var der nu ogsaa Lys hos Bathilde; denne Gang tegnede den unge Pige ikke, men var beskjæftiget med Haandarbeide: først Klokken eet slukkedes hendes Lys. Beboeren af Værelset ved Terrassen havde længe forend d'Harmentals Tilbagekomst begivet sig op til sin luftige Bopæl.

Chevalieren glædede sig ikke ved nogen behagelig Søvn, som i hans Stilling var høist begribeligt. Henimod Morgenen gik imidlertid Trætheden af med Seiren og han vaagnede først, da han følte sig temmelig stærkt rusket ved Armen. Chevalieren havde uden Tvivl en slem Drøm, og indbildte sig at Ruskningen var en Fortsættelse deraf; thi endnu halv sovende greb han efter sine Pistoler, der laae paa Natbordet.

„Rolig, rolig, unge Herre," raabte Abbed Brigaud, „for en Ulykke, hvor De er flink paa Hænderne. Luk dog Øinene op; kjender De mig ikke?"

„Ei, er det Dem?" svarede d'Harmental leende, „De har gjort Ret i at holde mig paa Armen, jeg drømte, at man vilde arrestere mig."

„Det er et godt Tegn," sagde Abbeden, „De veed jo, at af Drømme indtræffe stedse det Modsatte. Alt vil gaae efter Ønske."

„Gives der noget Nyt?" spurgte d'Harmental.

„Og hvis det var Tilfældet, hvorledes vilde De da modtage Efterretningen derom?"

„Jeg vilde tage derimod med Glæde," sagde Chevalieren. „Har man nu engang paataget sig en saadan Sag, saa bringer man den gjerne til Ende jo før, jo hellere."

„Godt," tilføiede Abbed Brigaud, idet han

— De have ikke engang Respekt for Cardinalen!

Og en Sjette begyndte:

— Om denne Sag
Har Nuntius talt;
Da vor Hellige Fader
Hørte dette,
Gav han sig midt i Rom
Til at raabe, som om han var gal:
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

— Lanturlu! lanturlu! I skal Alle blive hængte! sagde Commissairen, idet han gjorde sine Optegnelser.

Endelig sang den Sidste:

— For ud at komme
Af denne Knibe
Har Seglbevareren
Meget forsigtigt
Sat Seglet paa
Ordrer, hvis Indhold er:
Lanturlu! lanturlu! lanturlu!

Og Alle i Chor gjentoge Omqvædet, efter at det øvrige Selskab var kommen ind i Processionen.

— Det er jo en heel Hær, sagde Øvrighedspersonen forbauset. Men om I saa var hundrede, skulle I ikke undslippe mig, Carnailler. Jeg har derude tyve Bueskytter, der nok skulle vide at bringe Eder til Fornuft! — Og idet han nøiere betragtede den, der havde sunget det sidste Vers, og som haanligt loe ad ham, udraabte han: — Der er den Slyngel, som kastede mig sit Glas Viin i Ansigtet! — Hvad hedder du?

Den Tiltalte hævede sig stolt, smilede, kjød med en lille Stok, han holdt i Haanden, sin Knebelsbart iveiret, og svarede med en afgjørende Tone:

— Jean-Pierre Marillac! det hedder jeg. Ved Bacchus jeg vil ikke fornægte mit Navn for et Glas Viin Skyld . . . som jeg ikke har drukket!

— Hvor har han stjaalet det Navn fra?

og et Papir ud af sin Lomme og overrakte d'Harmental, „læs dette!"

d'Harmental tog Bladet og udfoldede det aa roligt, som om det havde indeholdt den ligegyldigste Efterretning, og læste Følgende:

„Rapport af 27de Marts, Klokken 2 om Morgenen.

„Igaar Aftes Klokken 10 har Regenten modtaget en Courier fra London, der anmeldte ham Abbed Dubois's Ankomst til imorgen. Regenten spiste tilfældigviis hos Madame, og derfor kunde Depescherne overrækkes ham, endskjøndt det var saa sildig. Lidt før havde Hertuginden af Chartes bedet sin Fader om Tilladelse til at forrette sin Andagt i Abbediet de Cheltes, og man var kommen overeens om, at Regenten skulde følge hende derhen; men ved Modtagelsen af Depescherne blev denne Plan forandret og Regenten befalede, at kalde Conseilet sammen til Klokken 12 idag.

„Klokken 3 vil Regenten i Tuillerierne gjøre sin Opvartning hos Kongen, som han har ansøgt om en Samtale under fire Øine; thi man begynder at kjede sig over Hr. Marschal de Villerays Egensindighed, da denne stedse forlanger at maatte være tilstede ved Regentens Sammenkomster med Kongen. Rygtet siger, at hvis denne Egensindighed vil vedvare, det da vil bekomme Marschallen slemt.

„Klokken 8 vil Regenten tilligemed Chevalierne de Simiane og Ravanne soupere hos Fru de Sabran.

„Ha, ha," raabte d'Harmental, idet han med Eftertryk gientog de to sidste Linier.

„Nu, hvad siger De dertil?" spurgte Abbeden.

Chevalieren sprang ud af Sengen, kastede sin Slobrok om sig og trak et poncerødt Baand frem af en Skuffe, tog Hammer og Søm, aabnede Vinduet, dog ikke uden at kaste et Blik over til sin Gjenboerske, og befæstede Baandet halvt udenfor samme.

„Hvad Pokker skal det betyde?" spurgte Abbeden.

„Det skal betyde," svarede Chevalieren, „at De kan underrette Fru Hertuginden af Maine om, at jeg haaber allerede i Aften at kunne opfylde mit Løfte. Og nu bort med Dem, kjære Abbed, kom først igjen om to Timer; thi jeg venter Nogen, som Deres Nærværelse kunde genere."

Abbeden lod sig ikke dette Vink sige to Gange, men tog sin Hat, trykkede Chevalierens Haand og ilede bort.

Tyve Minutter efter traadte Capitain Roquefinette ind i Værelset.

VI.

Prindsen af Cellamare.

Omtrent Klokken otte samme Dags Aften; det var Søndag, en Gruppe af Mænd og Qvinder vare forsamlede om en Gadesanger, som gjorde Vidundere og foranledigede at Gaden næsten spærredes, steeg en Musketeer og tvende Cheveauxlegérs ned af den bag ved Palais Royal beliggende Trappe og gjorde nogle Skridt for at nærme sig Lycæums-Passagen, der, som enhver veed, løber ud i hiin Gade. Men da de observerede den Menneskemasse, som spærrede Veien, bleve de tre Militaire staaende og syntes at raadslaae med hverandre; Resultatet af denne Deliberation var udentvivl den Beslutning at vælge en anden Vei, end den de først vilde gaae. Musketairen begyndte en nye Manøvre, slog ind paa Fontaineveien, dreiede om

---

mumlede Commissairen, idet han skrev ham øverst paa Listen.

— Og du, vedblev han, idet han fulgte Rækken af Sangerne og henvendte sig til en Anden.

— Hugs Robert, Baron af Montmorin! Jeg vil ikke staae tilbage for Marillac!

— Og du?

— Henrik Escars af St. Bonnet, Herre til St. Ibal!

— Adelsmand af samme Slags som Gauthier-Garguille, ikke sandt, ubeldige Spøgefugl? Ligemeget, I skulle komme til at gjøre Regnskab for det i Fængslet! — Og du?

— Ludvig af Astarac, Vicomte af Fontrailles!

— Godt! endnu mere? Naa, skynd Eder, medens I ere ifærd med at give Eder adelige Navne! — Tal, I derhenne!

— Frants de Paule af Clermont, Marquis af Montglat!

— Jeg er Leon Potier, Marquis af Gêvres!

— Godt! vor Tids Marquiser, sagde Commissairen, idet han trak paa Skuldren. Tror I da, at vi ere her for at gjøre Narrestreger? Hvilken elendig Maskerade! — Og du, tilføiede han, idet han vendte sig mod den Næste, jeg vil vædde paa, at du er Hertug.

— Ganske rigtig, Roger du Plessis, Hertug Leancouet!

— Og jeg, Hertug af Rendou, Fyrste af Buch, Marquis af Senecey, Greve af Benauges og Fleix!

— Jeg er Hertug af Rochefoucault, Fyrste af Marsillac, Marquis af Guercheville, Greve af la Roche-Guyon, Baron af Vertueil!

— Jeg, sagde en Anden, idet han stolt hævede Hovedet og antog en ihrisk Stilling:

Konge kan jeg ikke være,
Hertug gider jeg ikke være;
Rohan er jeg!
Frontenai af Rohan-Rohan!
Og Rigets berømteste Navne og de prægtigste

Hjørnet paa de gode Børns Gade og naaede trods sin Corpulence, tilligemed sine Ledsagere, med temmelig Hurtighed Huset Nummer 25, der aabnedes ligesom ved et Trylleslag og indlod ham og hans Ledsagere.

I det Øieblik, da de havde fattet den Beslutning at gjøre denne lille Omvei, forlod en ung Mand, indhyllet i en bruun Kappe med en bredkrampet Hat dybt nedtrykket over Ansigtet, den Gruppe, der var forsamlet om Gadesangeren, trallende Melodien af en Gadevise og idet han ligeledes hurtigt ilede igjennem Lyceums Passagen, naaede han Enden af samme netop tids nok, til at see de ovennævnte tre Personer træde ind i Huset.

Nu kastede han forskende Blik omkring sig, og ved Skinnet af een af de tre Laterner, som oplyste, eller skulde oplyse Gaden i hele dens Længde, opdagede han en Kuldrager, som for at udhvile sig havde stillet sin Sæk op paa en Steen foran Hotellet de la Roche Guyan. Han synes at tøve et Øieblik, om han skulde nærme sig denne Mand; men da Kuldrageren gientog den samme Melodie, som den unge Mand i den brune Kappe havde nynnet hen for sig, gjorde den Sidste ingen Betænkeligheder; men traadte hen til ham.

„Nu, Capitain," tog den unge Mand med Kappen Ordet, „har De seet dem?"

„Som jeg seer Dem, Oberst, en Musketair og to Cheveaurlegérs; jeg kunde ikke kjende dem; men da Musketairen omhyggelig skjulte sit Ansigt, troer jeg, at det var Regenten."

„Saaledes er det og de tvende Chevaurlegérs ere Siniana og Ravanne."

(Fortsættes.)

Spaadomme for Martsmaaned.

Pave Pius IX befinder sig meget ilde efter at have spiist en Ret Mad.

Syv og tredive danske Mænd blive forrykte af Henrykkelse over Jenny Lind, og befordres til Bidstrup.

Hertugen af Modena erholder den chinesiske store Solorden for sine fortræffelige Regieringsprincipier.

Østerrigske Soldater seire over Romerne.

I K. arresteres en falsk Spiller.

Keiseren af Marokkos Udsagn: Jeg vil ingen Forfatter have, der tænker anderledes end Jeg!

Stort Brød- og Kartoffel-Oprør. Pragtfulde Kanetoure.

Paa Mosquito-Kysten forbydes det under Mulct eller passende Livsstraf at ryge.

Skolelærer A. i B. faaer sin Afsked, fordi han har taget et Stykke Brød fra en af sine Elever, for at give et af sine egne Børn det.

Bager C. testamenterer Staden D. 100,000 Rbd. til at bygge en ny Kirke for.

Regieringen i *** griber til en viis Forholdsregel for at mildne den truende Hungersnød. Den forordner almindelige Kirkebønner.

Frankrig opgiver sine Foretagender i Afrika; Abd-el-Kader erklærer sig for Keiser af Algier.

En Polak kjøber sig ind i Petersborgs Livsforsikkring.

En Hofmarschal opfinder en ny Sauce af Folketaarer.

Mange Mennesker bede, uden at være gode; Mange ere gode Mennesker, uden at bede.

Titler regnede ned over den vantroe Commissair, der imidlertid var forbauset over at høre saadanne Folk udtale saadanne Ord, uden at Tungen nægtede dem sin Tieneste!

Jo mere han skred frem i sin Undersøgelse, desto flere Tvivl opstod der hos ham, thi der var nogrt Adeligt og Fornemt ved disse Ansigter, omendskjøndt de vare udmattede af Sviren, og i Stoffet af deres Klæder, omendskjøndt de fleste vare af mørk Farve.

Tvivlen forlod ham ganske ved Synet af en Eneste af disse Drikkebrødre, hvem han kjendte af Udseende.

— Dennegang, udraabte han, er det en virkelig Hertug!

— Hertug af la Ferté de Sénecterè, Marquis af St. Pol og Chateauneuf, Vicomte af Lestranze og Cheylane, Baron af Boulogne og Privos, Herre til St. Marsal, Ligny, Dangu, Precy og andre Godser! svarede den gode Ecke-hertugindes Søn.

— Nu vel, min Herre, svarede Øvrighedspersonen, idet han hilste ham dybt, det er deres høie Moder, Hertuginden selv, der har gjort mig den Ære at sende mig herhen for at undersøge Huset, og jeg vidste i Sandhed ikke, at det var for at arrestere Dem.

En støiende Latter afbrød den alvorlige Mine, hele Selskabet havde paataget sig.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenste Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 10. Tirsdagen den 2 Marts. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

„See, see, min Skolar!" sagde Capitainen, „det skal fornøie mig at see ham igien, det er en brav Fyr!"

„Capitain, i ethvert Tilfælde beder jeg Dem, at tage Dem i Agt for at han ikke skal gjenkjende Dem."

„Gjenkjende mig! Djævelen selv vilde ikke kjende mig i denne Forklædning; men De, Chevalier, har et saa fordømt fornemt Væsen, der kun passer slet med Deres Dragt. Nu kan det imidlertid være det samme; de ere nu i Musefælden, og nu gjælder det kun at passe paa, at de ikke undvige. Ere vore Folk underrettede?"

„Deres Folk, Capitain, vil De sige? De veed jo, at jeg lige saa lidt kjender dem, som disse mig. Jeg traadte ud af Klyngen, idet jeg trallede den aftalte Gadevise. Om De har hørt og forstaaet mig, veed jeg ikke."

„Derfor kan De være rolig, Oberst, Knegtene høre et halvt udtalt Ord, forstaae et Blik."

Virkelig var Manden i Kappen neppe traadt ud af Gruppen, forend en sælsom Bevægelse fandt Sted i denne, som kun syntes at bestaae af forbigaaende Leddiggængere. Omendskjøndt Gadesangerens Vise endnu ikke var til Ende, gik de dog alligevel pludselig, deels enkelt, deels parviis fra hinanden, idet de verlede umærkelige Tegn med hverandre. Nogle begave sig henad Valoisgaden, Andre gik igjennem Fontaineveien, endnu Andre gik henimod Palais Royal, paa denne Maade indesluttende de gode Børns Gade, der syntes at være Pladsen til deres Sammenkomst.

Paa denne Maade blev kun tilbage hos Gadesangeren en halv Snees Kjærlinger, nogle Børn og en ærlig Borger paa omtrent 40 Aar, som nu ogsaa forlod Kredsen, da han mærkede at Sangeren begyndte sin Indsamling. En spottende Latter forkyndte derved den Ringeagt, som han følte for den nyere Musik, idet han nynnede Melodien af en meget gammel Sang. Han mærkede vel, at nogle Mænd, som han kom forbi, gjorde underlige Tegn til ham, men da han ikke var Frimurer eller hørte til noget hemmeligt Selskab, agtede han ikke derpaa, men gik rolig videre fremad, idet han nynnede det gamle Omkvæd:

Laissez moi aller,
Laissez moi aller,
Laissez moi aller jouer sous la Coudrette

igjennem Honorégaden til Barrieren, hvor han bøiede om Hjørnet af Gaden du Cock og forsvandt.

Næsten i samme Øieblik vendte Manden i den brune Kappe tilbage til Gadesangeren. „Min kjære Ven," sagde han, „min Kone er

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Om Forladelse, mine Herrer, vedblev Commissairen, som havde taget sin Hat af og maskinmæssig pillede paa Kanterne for at tilvinde sig Fatning ligeoverfor den adelige Forsamling, — om Forladelse! men der er i denne Sag to meget forskjellige Tilfælde. — **Primo**, politisk Forseelse paa Grund af Sangen! — **Secundo**, civil Forseelse paa Grund af det natlige Spektakel! Dette sidste Punkt kunne vi gaae forbi, thi ved denne Forseelse have kun Borgerne lidt Afbræk i deres Hvile og deres Søvn, og De staaer over Borgerne ved Deres Rang, Deres Titler ...

Han vilde lige til at sige: „ved Deres Dyder," men standsede i rette Tid og gik over til den anden Forseelse:

— Hvad derimod den første angaaer, sagde han, er dens Characteer ligefrem politisk; det er jeg nødt til at erkjende. Den angaaer ligemeget Cardinalen, Kongen, Hans Kongelige Høihed Monsieur og Dronningmoderen, der staae ligesaameget over Dem, som De staaer over Borgerskabet! Jeg kunde dertil endnu regne Paven og de fremmede Magter! . . . Det er mig saaledes umuligt i denne Henseende at fjerne mig fra min bestemte Pligt; jeg bør være streng, og jeg vil være det!

— Det tør De ikke! sagde en Stemme, nemlig Marillacs.

— Det tør jeg! svarede Commissairen heftigt med energisk Gestus, idet han stolt satte Hatten paa Hovedet.

Han tør ikke, gjentog den samme Stemme.

— Jo, han tør! sagde en anden.

Og i begge Rækker, der strakte sig ud i Værelset til begge Sider fra Enderne af den Seng, hvor den store Gideon laae, hørte man kun det

syg og Eders Sang forhindrer hende at falde i Søvn. Hvis I ikke har en særegen Grund til at forblive her længere, saa beder jeg Eder at begive Jer til Palais Royal-Pladsen, her er en lille Daler for Eders Villighed."

„Tak, Tak, naadigste Herre," raabte Gadevirtuosen, idet han titulerede den Spørgende efter den Stilling, som han, at dømme efter hans Gavmildhed maatte indtage i det menneskelige Selskab. Jeg gaaer strax, har De intet Ærinde i Mouilletard Gaden?"

„Nei!"

„Ellers kunde jeg have besørger dette med i Kjøbet." Saaledes talende sammenpakkede Gadens Rubini sin Kramkiste og begav sig paa Veien; da han var gaaet, gik ogsaa de tilovers-blevne Personer deres Vei.

I dette Øieblik slog Klokken ni paa Palais Royal. Den unge Mand i Kappen tog nu sit Uhr op, hvilket var besat med Diamanter, der contrasterede paafaldende med hans Dragt, og da dette gik ti Minuter for stærkt, stillede han det tilbage; derpaa gik han ogsaa ad Fontaineveien til de gode Børns Gade.

Da han ankom til det ovenomtalte Huus, fandt han Kuldrageren der.

„Sangeren?" spurgte denne.

„Han er væk!"

„Ganske godt!"

„Men Postchaisen?" spurgte nu Manden i Kappen.

„Den venter paa Hjørnet af Gaden Baillif."

„Har De ogsaa baaren Omsorg for, at Hjulene og Hestenes Hove ere blevne omviklede med Klude?"

„Ja."

„Godt, godt, saa ville vi rolig vente." De holdt dem stille.

Den næste Time gik endnu nogle Personer igiennem Gaden, men lidt efter lidt blev Alt øde og stille, de faa oplyste Vinduer forsvandt og Mørket vandt endelig en fuldstændig Seier over de tre sparsomme Lygter, hvilket de de allerede længe havde kæmpet med.

Nok en Time gik. Patrouillen drog igiennem Valoisgaden, og man hørte Gadevagten lukke Porten.

„Godt, godt," mumlede Manden i Kappen, „nu ere vi sikkrede for at blive forstyrrede."

„Det kommer an paa, om han ikke bliver der til Dagbrækningen," bemærkede Kuldrageren.

„Hvis han var kommen alene, var dette nok muligt. Men Fru de Sabran vil dog ikke beholde dem alle Tre!"

„De har dog vel truffen alle mulige Forholdsregler?"

„Det forstaaer sig!"

„Deres Folk troer dog vel, at det kun angaaer et Væddemaal?"

De lade i det Mindste, som de troe det, mere kan man ikke forlange."

„Vi forstaae dog vel hinanden fuldkommen, Capitain? De og Deres Folk ere drukne, De støder til mig, jeg falder imellem Regenten og den, som han har givet Armen. Jeg skiller begge ad, De bemægtiger Dem ham og tilstopper ham Munden; paa Signalet af en Pibe kommer Postchaisen, medens Simiane og Ravanne blive holdte tilbage med Pistolen for Brystet."

„Men," spurgte nu Kuldrageren med sagte Stemme, „hvis han nu nævnede sig?"

„Hvis han nævner sig?" gientog Manden i Kappen paa samme Maade. „Ved en Sammensværgelse gjælder ikke halve Forholdsregler. Hvis han nævner sig, saa dræber De ham."

„For Djævelen," sagde Kuldrageren, saa ville vi haabe, at han ikke giver sig tilkjende!"

Derpaa blæve de igjen tause som Graven. Et Qvarteer forløb igjen, uden at der til-

---

dobbelte Udraab: Han tør ikke! og: Jo, han tør! der gjenlød midt under Udbrud af en overgiven Lystighed.

— Jeg vil gjøre min Pligt, mine Herrer, gjentog med fast Stemme Øvrighedspersonen, hvem Spotten ansporede ... Og min Pligt er at søge at opdage Forfatteren til denne uforskammede og flaue Vise.

— Flaue Vise! — udraabte Personen i den spanske Kappe, der med saa artige Manerer havde ført Commissairen ind i Værelset, — Flaue Vise! Ikke saa flau som dit Ansigt, min Herre af Politiet! Sangen er yperlig, og Beviset derfor, det er at jeg, jeg er Forfatteren! jeg, Vincent af Voiture, Digternes Konge, Kongens Digter, Marquis af Popocampeche og Herfker over Alcibiades usynlige Øer! Jeg maa da ogsaa have en Titel.

— Herfker over Alcibiades Øer! godt — gjentog Commissairen, noget beroliget ved Digterens Navn. — Nu vel, min Herre, De skal i Fængsel, og det strax, tilligemed denne Lommel, der ligger der endnu med bart Bryst og vælter sig paa Sengen, uden Hensyn til det fornemme Selskab eller til den Værdighed, hvormed jeg er beklædt. Det er ham, som først har istemmet Sangen . . . Han skal bøde for Alle! thi Een maa jeg dog arrestere! Op, Mester Gideon, tag dine Sko paa og afsted! — Det er uden Tvivl En af deres Folk, mine Herrer?

I samme Øieblik vendte Alle sig fra begge Sider om imod den Seng, hvor den store Gideon befandt sig. Enhver bøiede det ene Knæ til Jorden og tog Hatten af til Tegn paa deres Ærbødighed.

— Hvad er det, sagde Øvrighedspersonen, ude af sig selv; og hvem er da De, min Herre?

Manden, der sad paa Sengen, stod nu anden Gang op, bragte sine Klæder i Orden, skjød sine Haar tilside, der tildeels skjulte hans Ansigt, og idet han støttede sig med begge Hænderne paa Hertugerne af Rochefoucaults og la Fertés Skul-

drog sig noget Særeget. Da oplyste pludselig et Lys de tre midterste Vinduer i Huset. Til samme Tid mærkedes en Mands Skridt, der kom fra Saint Honorégaden, og som syntes at ville gjennemgaae Gaden i dens hele Længde. Kuldrageren mumlede en djærv Ed imellem Tænderne. Manden kom nærmere; men det være sig nu, at han frygtede i det tykke Mørke eller saae Noget bevæge sig i samme, nok han syntes at studse. Efter de Feighjertedes Maade begyndte han at synge, for at give sig lidt Mod, men som han kom nærmere, begyndte hans Stemme at vakle. Greben af Skræk standsede han pludselig sine Skridt, og hans Sang forstummede; thi ved Lyset, som strømmede ud af de oplyste Vinduer, havde han i en Krog af det ligeoverfor liggende Huus opdaget tvende Mænd. Til Ulykke nærmede en Skygge sig til Vinduet i dette Øieblik, og da Kuldrageren indsaae, at eet eneste Skrig kunde fordærve Alting, gjorde han en rask Bevægelse for at kaste sig over den Ankommende; Manden i Kappen holdt ham tilbage.

„Capitain!" hviskede han til ham, „tilsei ikke Manden noget Ondt. Lav det saaledes, at han kan komme forbi; Ven, hurtigt, hurtigt," sagde han derpaa til Vandreren, „skynd Dem bort, men see Dem ikke tilbage."

Manden lod sig dette ikke sige to Gange, men ilede saa hurtig afsted, som hans skjælvende Lemmer vilde tillade ham; et Øieblik efter var han forsvunden.

„Det var paa den høieste Tid," bemærkede Kuldrageren, „nu bliver Vinduet aabnet."

De Tvende traadte saa langt tilbage i Skyggen, som de kunde.

Vinduet lukkedes virkelig op og een af Chevaurlegerne nærmede sig Balconen.

„Nu, Simiane," spurgte en Stemme fra Værelset, der af de Ventende kjendtes som Regentens, „hvorledes er Veiret?"

„Jeg troer det sneer," svarede Semiane.

„Hvad, Du troer, at det sneer?"

„Det sneer eller regner, jeg veed det ikke rigtig," vedblev Semiane.

„Hvad for Noget, Du dumme Djævel, kan Du ikke skjælne, om det regner eller sneer?" sagde Ravanne og traadte ligeledes ud paa Balconen.

„Jeg veed ikke engang, om det Ene eller Begge finder Sted," sagde Semiane.

„Han er fuld!" raabte Regenten.

„Hvad, er jeg fuld?" svarede Semiane, saaret paa det Ømfindtligste i sin Selvfølelse som Drikkebroder, „træd herud, naadigste Herre, og overtyd Dem selv herom."

Omendskjøndt Indbydelsen blev gjort paa en temmelig ugeneert Maade, gav Regenten dog efter og traadte leende ud til sin Selskabsbroder. Af hans Gang var det ivrigt let at see, at han ogsaa var blevet mere end oprømt.

„Er jeg fuld!" tog Semiane igjen til Orde, idet han rakte Haanden hen imod Hertugen af Orleans, „omendskjøndt Deres Høihed er Regent af Frankrig, saa vædder jeg dog hundrede Louisdorer, at De ikke kan gjøre det, som jeg vil gjøre."

„De hører, naadigste Herre, det er en fuldstændig Udfordring," raabte en qvindelig Stemme fra det Indre af Værelset.

„Og som en saadan tager jeg imod den. Det gjælder altsaa hundrede Louisdorer."

„Jeg interesserer mig for Halvparten for een af Dem," bemærkede Ravanne.

„Bød Du med Marquisen, jeg vil ikke have nogen Deeltager," svarede Semiane.

„Jeg heller ikke," sagde Regenten.

„Fru de Sabran," raabte Ravanne, „jeg holder halvtredsindstyve Louisdorer imod et Kys."

---

dre, gik han langsomt henimod Commissairen, der veeg forbauset tilbage, og sagde:

— Gaston af Orleans, Søn af Frankrig og Kongens Broder!

Alle havde reist sig op: nu var det Commissairen, der faldt paa Knæ for den store Gideon.

— Naade, Deres Høihed! Naade! Det er mig, der er en Elendig og en Slyngel, fordi jeg ikke strax har gjenkjendt Deres Høihed ved første Øiekast paa Deres saa ædle Væsen! . . . Men De var i Skygge, og dette Værelse er saa slet oplyst! Om Forladelse, at jeg saaledes har forstyrret Deres Fornøielser! men hvorfor har De ikke navngivet Dem tidligere? Hvad kan jeg gjøre for at gjøre mine Feil gode igjen? Befal!

Og den stakkels Mand blev liggende paa Knæ med foldede Hænder og ydmygt Blik.

Gaston — thi det var virkelig ham — betragtede ham i nogen Tid med et snarere af Vrede flammende Blik, men den Ulykkelige kunde tage Feil.

— Naade! tilføiede han; vil De, at man paa Øieblikket, Deres Høihed, skal føre de Damer tilbage, som befandt sig her, uden Tvivl for at gjøre Dem Selskab, og som Vagten i sin altfor store Iver har sat fast?

— Lad dem blive, hvor de ere! raabte Alle med een Røst.

— Jeg maa have en anden Opreisning, sagde Prindsen. Heida! kom med Noget at drikke! Det vil bringe ham til at glemme Alt, hvad han har seet og hørt i dette Huus.

— Dette Middel behøves ikke; jeg skal være stum, Deres Høihed! udbrød Commissairen, idet han kastede forskrækkede Blik til de uhyre Glas, som man fyldte til ham.

Men det hjalp ikke, Alt hvad han sagde og bønfaldt dem, han maatte udstaae Tortur med Viinflasker, indtil han af hele Forsamlingen var bleven meest tung i Hovedet og stod mindst sikker paa sine Been.

Saaledes havde den store Gideon befalet, og

„Spørg Philip, om han tillader det," svarede Marquisen.

„Stadigvæk antaget," loe Hertugen, „det er en gylden Handel, Marquise, De kan kun vinde. Nu Simiane, jeg er parat."

„Deres Høihed vil altsaa følge mig overalt?"

„Hvad har Du for?"

„Giv kun Agt!"

„For Fanden, hvor vil Du hen?"

„Tilbage til Palais Royal."

„Ad hvilken Vei?"

„Over Tagene."

Og Semiane svang sig op paa Balconens Jernrækværk.

„Naadigste Herre!" raabte Fru de Sabran, idet hun ilede ud paa Balconen og greb Regentens Arm, „jeg haaber ikke, at De vil følge denne Galfrands."

„Hvad, jeg skulde ikke følge ham?" sagde Regenten, idet han løsrev sig fra Marquisen. „Veed De da ikke, at det er min Grundsætning at kunne Alt, hvad en Anden forsøger; og hvis han endog selv steg op til Maanen, skal Djævelen hente mig, hvis jeg ikke bankede paa oppe ved Porten lige saa hurtigt, som han selv. Har Du væddet for mig, Ravanne?"

„Ja, min Prinds," svarede den unge Mand, idet han loe af fuld Hals.

„Velan, saa kys væk, Du har vundet."

Og Regenten klattrede virkelig op paa Jernrækværket efter Udfordreren.

„Jeg haaber, at De idetmindste vil blive her," sagde Fru de Sabran til Ravanne.

„Kun saalænge indtil jeg har indcasseret min Gevinst," sagde den unge Mand, idet han kysede Marquisens friske røde Kind, „og nu lev vel, Fru Marquise," føiede han til, „De veed, at jeg er Hr. Hertugens Page og maa følge ham overalt."

Ravanne tog øieblikkelig den samme farefulde Vei, som hans tvende Kammerater havde taget.

Kuldrageren og Manden i Kappen udstødte et Forbauselsesskrig, som gjenlød i hele Gaden.

„Hvad er det?" raabte Semiane, som allerede ikke var langt fra Taget, og som var roligere i Aanden end de, som endnu befandt sig underveis.

„Drukkenboldt, Du seer og hører Alting dobbelt," sagde Hertugen leende, idet han naaede op til Semiane. „Naa, har Du nok, Semiane?"

„Endnu ikke, naadigste Herre," tilføiede Denne, og idet han vendte sig til Ravanne, hviskede han: „Dernede var det, det var ikke Patrouillen; thi jeg seer ikke een Bajonnet, hører ingen Tummel."

„Hvad er der paa Færde?" spurgte Regenten.

„Intet," svarede Semiane, idet han gav Ravanne et Tegn, „jeg fortsætter min Himmelfart, naadigste Herre og opfordrer Dem til at følge mig." Saaledes talende klattrede han over Taget, idet han rakte Hertugen Haanden, og Ravanne sluttede Toget.

Da der ved Synet af dette ikke mere var nogen Tvivl om Flygtningernes Undvigelse, udstødte Kuldrageren en Forbandelse, men Manden i Kappen et Skrig af Vrede. I dette Moment naaede Semiane Skorstenen. Hertugen klattrede ligeledes op paa Taget, og opdagede pludseligt i den, fra Lyset igjennem det aabenstaaende Vindue oplyste Gade, otte til ti Mænd, som bevægede sig frem og tilbage. „Hvad er det?" raabte han, „en lille Sammensværgelse? De synes at ville storme Huset."

„Jeg veed ikke hvad der hindrer mig, et

---

da Dommen ubønhørlig var sat i Værk, lod man ham atter komme ud til hans Bueskytter, der endnu sadde tilbords og tømte Fadene og Flaskerne, ikke mindre beskjenkede end ham.

Dørene bleve nu aabnede paa viid Gab for dem. Med Øvrighedspersonen i Spidsen droge Soldaterne atter ud paa Gaden, men gik Alle ud af Rækkerne, skreg og sang, tumlede fra den ene Muur til den anden, og gjorde ligesaa meget Spektakel som de adelige Natteværmere, som de vare komne for at bringe til Fornuft.

Disse gik ad en anden Kant og droge henimod Broerne for at søge Eventyr, der kunde bringe det Øvrige af Natten til at gaae, sloge Ruder ind, brak Klokkestrengene itu, flyttede Skildter, satte et Maurerhoved over Indskriften: den smukke Picardierinde, og satte den smukke Picardierindes Portrait istedetfor den gode Kong Davids og hang en Barbeers Bækkener over Indgangen til et Capuzinerkloster.

De sloge derpaa de Voxlys, Transparenter og Papiirslygter, der i nogle Vinduer vare blevne staaende fra Festen af, ned med Stenene.

Under disse Spektakler kom man til en lille malet Gibsafstøbning af den hellige Jomfru, der stod i en Niche og var bekrandset med Blomster og pyntet med Kniplinger og Flitterguld. Strax standsede Alle, grebne af Ærefrygt, tog Hatten af og bøiede sig andægtigen, og Støien blev i nogle Minuter afbrudt derved. Men den begyndte snart igjen.

De stødte snart sammen med andre Skarer og vilde have dem til at gaae afveien for dem; deels ved gode Ord eller store Ord, deels med aabenbar Vold, ved at bruge deres Kaarder imod. Laquaiernes eller Haandværkernes Stokke, fik de altid tilsidst Veien ryddelig. Og da Dagen gryede, gav Gaston sig paa Veien til Blois, Voiture til Florents, Marquisen af Gevres vendte tilbage til sit Forviisningssted, de Andre søgte hjem til deres Senge, idet de takkede hinanden for den Nat, de nu havde tilbragt sammen, og de endnu ede

Skud og Sagen er afgjort!" sagde Manden i Kappen ærgerlig.

„For tusinde Djævle," raabte Kuldrageren, idet han holdt hans Arm tilbage, „De vil foraarsage, at man vil partere os."

„Hvad skulle vi da gjøre?"

„Vente indtil de falde ned af sig selv og brække Halsen! Forsynet er ikke retfærdig naar det ikke forskaffer os denne lille Overraskelse!"

„Herhen, kom herhen," raabte Manden i Kappen med stigende Heftighed, idet han ilede mod Gjennemgangen, „vi slaae Portene ind, og kaste os over dem, saasnart de stige ned paa den anden Side."

Nogle af Capitainens Folk fulgte ham, de Øvrige ilede derfra til St. Honorégaden.

„Vi have intet Øieblik at give bort, naadigste Herre," sagde Semiane, „ned, hurtigt ned."

„Jeg troer jeg hører dem i Gjennemgangen," bemærkede Hertugen, „hvad siger Du dertil, Ravanne?"

„Jeg siger slet intet, naadige Herre, jeg lader mig glide ned."

Alle Tre glede nu ned med Hurtighed og naaede den før omtalte Terrasse.

„Kom herind, kom herind!" raabte pludselig Marquisens Stemme, og de tre Luftvandrere sprang igjen ind i Værelset.

„Jeg iler bort og henter Cardillac tillige med Vagten," raabte Ravanne.

„Nei, nei," sagde Regenten, de ville spolere Huset og behandle Dem ilde. „Det er bedre vi søge at naae Palais Royal."

Derpaa ilede alle Tre ned af Trappen og ud i Haven. Her hørte de deres Forfølgeres fortvivlede Slag imod Gitterporten.

„Stød og slaae kun væk, I gode Venner," raabte Regenten, idet han med en ung Mands Smidighed løb til den modsatte Ende af Haven, „Gitteret bestaaer af drøie Jernstænger, der vil skaffe Eder nok at bestille."

„Hurtig, hurtig, naadigste Herre!" raabte Semiane, som først havde svunget sig over Muren. „De komme saamæn ogsaa om Hjørnet af Valoisgaden. Sæt nu Deres Fod paa min Skulder, den anden ogsaa, kast Dem nu ned i mine Arme! Himlen være lovet, De er reddet!"

„Træk Kaarden, træk fra Læderet, Ravanne, vi kaste os mod Carnaillerne!" skreeg Regenten.

„For Himmelens Skyld, naadigste Herre!" sagde Semiane, idet han trak Hertugen med sig. „Følg mig, jeg veed ogsaa nok hvad det vil sige at være tapper; men her vilde det være Dumdristighed. Hjælp mig Ravanne!"

Begge de unge Cavalierer toge Regenten under Armene og førte ham ind i eet af de Stræder, som fører til Palais Royal, medens deres Forfølgere neppe vare ti Skridt bag ved dem. De naaede lykkelig Enden paa samme og smækkede nu desuden Gitterporten i, netop som den rasende Skare naaede den. „Mine Herrer," sagde nu Hertugen, idet han hilste sine Forfølgere med Haanden; — thi hvad hans Hat angik, saa maa Gud vide hvor den var bleven af, — „for Eders Hoveders Skyld, ønsker jeg, at alt dette ikke har været andet end en Spøg. Tag Dem imorgen i Agt for Politilieutenanten! God Nat!"

Og en tredobbelt høirøstet Latter lød indenfor Gitterporten i Ørene af begge de Sammensvorne, der tillige med deres Ledsagere stode udenfor bestyrtede og i Raserie.

„Menneskет maa have sluttet en Pagt med Satan," skreg d'Harmental.

„Vi have tabt vort Væddemaal, mine Venner," sagde Roquefinette til Folkene, som han havde hvervet, og som nu ventede paa

---

og tomme Gader gjenlødе af det sidste Hurraraab til Ære for den store Gideon!

Fjerde Kapitel.

Atelieret.

1.

Johanne fra Brabant.

Den følgende Dag sad en ung Mand i et Huus i la Harpesgaden, i tredie Etage, og syntes ganske hensunken i Grublen.

Naar man kom ind i det store Værelse, han beboede lige under selve Taget paa Huset, saae man først ligefor Døren Gibsbuster, der vare opstillede paa parallele Bræder, og Fødder, Hænder, Lemmer, Hoveder og Figurer uden Lemmer dannede af samme Stof; man skulde troe, at man var hos en Billedhugger.

Men Vaabentrophæer af alle Slags og alle Sorter Klæder skjulte Væggene i Stuen.

Man saae der Pantserskjorter, Hjelme med og uden Visir, Kaarder med korsdannet Fæste, Dolke, Alt fra den fordums Riddertid, i Forening med Tyrkernes Turban og krumme Sabel, med de Vildes Bue og Kolle. Dernæst var der en Stige af Skydevaaben, hvoraf hvert Trin bestod af en gammeldags Bøsse med langt og tungt Løb og sexkantet Kolbe, indlagt med Perlemoder og Sølv, eller af en spansk Musketdonner, eller af Russernes Musket, eller af Arabernes Karabin, eller af Toscanernes Pistol, eller endogsaa af det franske Gevær, en ganske ny Opfindelse.

Man skulde troe, man var i et Arsenal, hvis der ikke paa en anden Kant havde viist sig Fruentimmerklæder og Munkekapper og moderne Troier og militære Kjoler imellem hinanden. Der var Noget for enhver Smag, Kapper og Mantiller, baade af Fløiel og af uldent Toi, fine og grove Brocader af Guld og Sølv og fine flanderske

hans videre Befalinger. „Men vi afskedige Eder ikke endnu, Sagen er kun opsat. Af den belovede Sum har I allerede faaet det Halve. Imorgen faae I Resten. I veed, hvor I finde mig. Altsaa, god Nat for dennegang"

Folkene bortfjernede sig, de tvende Sammensvorne bleve alene.

„Nu, Oberst," sagde Capitain Roquefinette, idet han spilede sine Been vidt ud fra hinanden og saae vigtigt paa sin Ledsager.

„Nu, Capitain," svarede Chevalieren, „jeg har stor Lyst til at bede Dem om Noget."

„Hvad er det, om jeg tør spørge?"

„At De følger mig hen paa eet eller andet afsides Sted og der knuser mig Hjerneskallen med et Pistolskud, for at dette jammerlige Hoved straffes og ikke bliver bekjendt."

„Og hvorfor det?

„Hvorfor? fordi man, hvis man ikke reusserer i saadanne Ting, er et Tossehoved. Hvad skal jeg nu sige Hertuginden af Maine?"

„Er det for denne Kones Skyld De bekymrer Dem," sagde Capitainen leende, „hvorfor Djævlen besørger hendes haltende Ægtefælle ikke selv sine Anliggender? Jeg kunde nu have stor Lyst til at see hende og hendes to Cardinaler, samt tre eller fire Marquier i en Krog af Arsenalet, fortæret af Bekymringer, medens vi her have tilkjæmpet os Valpladsen. Min kjære Oberst, troe en gammel Ræv; for at være en Sammensvoren, behøver man Mod, det besidder De; men man behøver ogsaa Taalmodighed, og den mangler De. For Fanden, havde jeg havt en saadan Affaire at besørge paa egen Haand; jeg indestaaer Dem for, at jeg vilde bringe den godt til Ende. Har De Lyst til at afstaae den til mig — saa lad os tale derom."

„Men dersom De nu var i mit Sted," spurgte d'Harmental ham, „hvad vilde De saa sige Hertuginden af Maine?"

„Hvad jeg vilde sige? Jeg vilde tale omtrent saaledes: „Naadigste Frue! Regenten maa være blevet advaret af Politiet, han er ikke gaaet ud, som vi ventede, og vi have kun truffen Galgenkneble af Roés. Saa vil Prindsen af Cellamare sige: „Kjære d'Harmental, vi bygge vore Forhaabninger paa Dem." — Fru Hertuginden af Maine vil bemærke: „Endnu er Intet tabt, da vi endnu har vor tappre d'Harmental." Hr. Cardinal de Polignac vil andægtig forse sig. Paa denne Maade har De tilfredsstillet dem alle, og vender selv rolig tilbage til Deres Tagstue, som jeg raader Dem til ikke at forlade førend næste Dag, hvis De forresten ikke vil udsætte Dem for at blive hængt. Tid efter anden vil jeg aflægge Dem et Besøg der, De bliver ved at lade mig tilflyde noget af den spanske Gavmildhed, fordi jeg elsker et mageligt Liv, og maa opretholde min Moralitet. Ved den første Leilighed forsamle vi igjen de Brave, og det, som mislykkedes nu, lykkes en anden Gang."

„De har Ret, Capitain, saaledes vilde en Anden handle," tilsvoede d'Harmental, „men jeg er en Nar, jeg har saadan mine egne taabelige Ideer — jeg kan ikke lyve."

„Hvem der ikke kan lyve, kan heller ikke handle," svarede Capitainen. „Men hvad er det jeg seer der nede? Ha, see der, Patrouillens Bajonetter. Hvilken fortræffelig Foranstaltning! Stedse et Qvarteer for sildig. Nu maae vi skilles. Adieu, Oberst, der er Deres Vei, her er min. De maa gaae rigtig langsom, saa at man aldeles ikke kommer paa den Tanke, at De egentlig snarere skulde løbe afsted over Hals og Hoved."

Capitainen gik syngende sin Vei. Men d'Harmental begav sig til den endnu ventende

---

Kniplinger, ved Siden af en smuk bruunrød Sko med Rosetter paa, en Bondes Træsko, uldne Skjørter ved Siden af et Atlasses Kjoleliv og ved Siden af en rigt galloneret Hofkjole en Tiggerkjortel.

Alt dette dannede et forunderligt, maleriskt Hele. Naar man havde givet Slip paa den Tanke, at det var et Arsenal, saa var det Eneste, man kunde ledes til at antage ved at betragte disse forskjellige Gjenstande, disse Buster og Malerier, disse Cuirasser og Troier, disse Bosser og Fruentimmerkjoler, at man befandt sig hos En, der laante paa Pant, hvis ikke den duelige Anordning af al denne Mængde Toier og spraglede Vaaben, og fremfor Alt Beboerens ædle Træk til Ære for Kunsten havde gjort Indsigelser mod enhver Mistanke om Aager eller anden lav Haandtering.

Hist og her omkring hang endvidere Papiret med Tegninger, Skizzer og Kobberstik, og Malerier af forskjellige Skoler, baade Copier og Originaler. Der var Malerier af Leonardo da Vinci og Pezarezo af den italienske Skole, af Michel Angelo og Rosso af den florentinske, af Titian, Tintoret og hans Datter Maria af den venetianske, af Corregio, Carraccio og Il Albano af den lombardiske, endelig af François Clouet, Callot og Johan Cousin af den franske. Man bemærkede ogsaa der af denne Sidste i en Blyramme en Jomfru Maria malet paa Glas, saavelsom et andet Glasmaleri af Hollænderen Lucas Leyden. Og naar man saae alle disse Malerier paa Lærred, paa Træ, paa Glas, paa Kobber, og mange andre, der hang paa Muren, eller stode op imod Meublerne, imod Stolene, imod Bordene, og hvoraf Størstedelen endog saa var ufuldførte, saa maatte man rigtignok sige om den unge Mand: Det er en Maler!

For at skaffe denne kostbare Samling tilveie, har den unge Kunstner opoffret alle sine Indkomster og selv den største Deel af sin lille Fædrenearv.

Vogn, en Lakai holdt Slaget aabent, „til Arsenalet," raabte d'Harmental, idet han vilde springe ind i Vognen.

„Dette er ikke nødvendigt," tog pludselig en Stemme til Orde, „jeg veed hvad der har tildraget sig; thi jeg har været Tilskuer af det Hele. Jeg skal nok aflægge Beretning om Alt. Et Besøg paa denne Tid, kunde bringe Fare for alle Parter."

„Ha, er det Dem, Abbed," sagde d'Harmental, idet han kjendte denne i Livreet, „De viser mig en sand Tjeneste ved i mit Sted at overbringe Beretningen; thi jeg veed Fanden tage mig ikke, hvorledes jeg skulde forebringe det."

„Vær De kun ubekymret," sagde Brigaud, „jeg vil sige at De er en tapper Mand, men vi ere ikke komne her for at gjøre Complimenter. Stiig hurtig ind."

d'Harmental fulgte Opfordringen og Brigaud satte sig uden Omstændigheder, endskjøndt han var i Tjenerlivree, ved Siden af ham. Paa Hjørnet af Gros Chenetgaden lod Abbeden holde, Chevalieren sprang ud og tog Veien til Gaden du Temps perdü, medens Vognen rullede videre med Brigaud.

IV.

En gammel Bekjendt.

Vi maae nu gjøre noget nærmere Bekjendtskab med en Person, som har en betydelig Rolle at spille i vor Fortælling, da vi indtil nu kun ubetydelig have berørt ham. Vi mene nemlig den ærlige Borgermand, der skyndte sig saa hastigt afsted imod Barrieren des Sergens, da Gadesangeren begyndte sin Indsamling; det var den Samme, som gik igjennem de gode Børns Gade, dengang hegge de Sammensvorne lurede der.

Vi skulle vel vogte os for, ikke at tiltroe vore Læsere saalidt Skarpsind, til ikke at være overbeviist om, at de i den arme Djævel, d'Harmental saa hurtigt ilede til Hjælp og hjalp bort, ikke strax skulle have gjenkjendt, den ligeoverfor Denne boende Haveanlægger.

Men nu skal den ærede Læser erfare, hvad denne stakkels Djævel egentlig er i physisk, moralsk og selskabelig Henseende.

Hvis man ikke har glemt det Ubetydelige, vi indtil nu have havt Leilighed til at berette om ham, saa vil man erindre sig, at det var en Mand imellem de 40 og 45 Aar. Forøvrigt veed Enhver, at Pariserborgermanden ikke mere har nogen Alder, naar han først er over de Fyrgetyve; det vil sige, at han fra denne Tid af forsømmer sit Toilette, hvilket da er særdeles ufordeelagtig for ham, hvis han, ligesom vor Haveelsker, ikke kan gjøre Regning paa ydre Fortrin. Vor Borger var en lille Mand paa fem Fod og een Tomme, fyer, med Udsigt til at blive corpulent i den fremrykkende Alder. Hvad hans Ansigt angaaer, saa have vi allerede fortalt, at dette besad det allermindste Udtryk, saa at endog selv den meest skarpsynede Physiognomiker ikke vilde have kunnet fundet det Ringeste.

Denne Original havde Forsynet, der aldrig gjør noget Halvt, givet det charakteristiske Navn Jean Buvat; men da han besad megen Godmodighed, om endog kun lille Forstand, blev han af Enhver kun kaldet den gode ærlige Buvat.

Fra hans tidligste Barndom af viste den lille Jean en afgjort Uvillie imod alle Studier;

I dette Øieblik sad han med en Blyant i Haanden foran et Stykke hvidt Lærred, uden at tænke paa sin neppe begyndte Skizze og heldet forover paa sin høie Stol, med Albuen paa Knæet, stirrende Blik og smilende Mund og uden mindste Bevægelse, og syntes mere beskjeftiget med at forfølge sine behagelige Drømme, end med at studere de ham omgivende Mesterværker.

I samme Værelse, men bag ved Staffeliet, sad en ung Pige paa et lille Tabouret ved hans Fødder, og syede med særdeles Omhyggelighed nye Baand paa en Pung med Staalknapper.

Denne unge Pige, der snarere udmærkede sig ved sit Ansigts ærlige og tilbageholdne Udtryk, end ved sine Træks Regelmæssighed, havde sort, meget smukt Haar, Øine med næsten engleligt Udtryk og især en udmærket Figur, der med blode Træk traadte frem i hendes Stilling, med Benene skjødesløst trukne tilbage og lagte overkors og Legemet bøiet gratiøst, uden at hun havde lagt an derpaa, thi de gratiøse Stillinger vare hos hende en Vane og Nødvendighed.

Omendskjøndt det Arbeide, der beskjeftigede hende, er let, synes det dog at vække hele hendes Opmærksomhed, ja selv hendes Stolthed, som om det var en meget vigtig Sag. Af hendes mere end simple, men indtil Rigorisme sømmelige Paaklædning skulde man visselig ikke have kunnet ane hendes sædvanlige Haandtering. En høihalset Kjole, der foroven havde en lille Hætte, som i Randen var besat med Piber, og som faldt ned over hendes Skuldre tilligemed en Deel af hendes lange Haar, der var i Uorden, udgjorde hele hendes Pynt. Hun anvendte ikke mere Opmærksomhed herpaa, den stakkels Pige! og hendes Bestilling var imidlertid at være smuk.

Da hun havde endt sit Arbeide, sagde hun med en blid og lidt slæbende Stemme, idet hun vendte sig mod den unge Maler, uden dog at kunne see hans Ansigt, da Stykket paa Staffeliet var imellem dem:

men derimod en ganske særegen Tilbøielighed for Skjønskrivekunsten. I Friskolen, hvori han blev sat af sin Moder, perfectionerede han sig mere og mere i Samme. Heraf kom det, at den lille Buvat, som daglig fik Bank for sin Dovenskab i de øvrige Ting, dog aarlig erholdt Præmien formedelst sine Fremskridt i Skjønskrivning.

Dette foranledigede hans Moder til at tage ham aldeles ud af Skolen og lade ham hellige sig udelukkende til Calligraphien, hvori han ogsaa udmærkede sig saa meget, at han allerede i sit femtende Aar erholdt Elever, ved hvilket Erhverv han forsødede sin Moders sidste Leveaar, og efter hendes Død kunde han leve efter sin Maade anstændig af sit Arbeide.

Saaledes naaede han sit syvogtyvende Aar, og i denne Periode fandt den gode og ærlige Buvat Leilighed til at fuldføre en i Sandhed ophøiet Daad.

Der levede dengang i første Etage af Huset Nr. 6 i Gaden des Orties, i hvilket Buvat bestedent beboede et Qvistkammer, et Ægtepar, der tiltrak sig hele Qvarterets Beundring, formedelst den store Enighed, i hvilken de levede. Mand og Kone syntes virkelig at være skabte for hinanden; den Første var en Mand paa fire til femogtredive Aar, af sydlig Herkomst og mørk Ansigtsfarve. Han kaldte sig Albert du Rocher og var Sønnen af en forhenværende Cavenner Anfører, der ligesom hele hans Familie var bleven tvungen til Overgang til den catholske Religion. Sønnen traadte, efterat han havde aflagt den behørige Prøve paa sine Kundskaber som Staldmester, i Hertugen af Chartes Tjeneste, hvem han derpaa ledsagede i det derpaa følgende Feldttog.

Da kom den store Dag ved Neerwinden. Hertugen af Chartes viste ved denne Leilighed sit gamle Mod og sprængte tilligemed Sine foran med en saadan Dristighed, at han flere Gange ganske alene befandt sig midt iblandt Fjenderne. Da dette for femte Gang var Tilfældet, havde han ingen Anden ved sin Side, end en ung Mand, hvis Aasyn han neppe kjendte; men som indgjød ham den største Tillid; hvorfor han, istedetfor at tage Notits af en Brigadeers Opfordring til at overgive sig, huggede ham ned. I samme Øieblik faldt tvende Skud, hvoraf det ene skilte Prindsen ved hans Hat og Kuglen prellede tilbage mod den Andens Kaardegreb. Disse Skud vare neppe faldne, førend ogsaa de, som havde sendt dem, vare dræbte og slagne til Jorden af Prindsens Ledsager, den Ene ved et Kaardestød, den Anden ved et Pistolskud. Strax derefter traf et Skud Prindsens Hest, hans Ledsager sløi strax frem og tilbød ham sin; Prindsen vilde vise Tilbudet tilbage, men denne, som var stærk, greb uden videre Prindsen om Livet og løftede ham op paa Hesten.

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Kongerne maae som andre Mennesker kjøbe Erfaringen! udbrød engang Clermont-Tonnere i Nationalforsamlingen; og Ludvig den Sextende har maattet betale en meget høi Priis.

Kun svage Mennesker og jammerlige Naturer lade sig beherske af Herskesygen; store og stærke Charakterer blive stedse Herre over den.

En Nation — siger Lafayette — behøver kun at kjende Friheden, for at elske den, og den behøver kun at ville være frie, for at være frie.

— Mester Lesueur, jeg er færdig, og nu er Deres Pung saa god som ny igjen. Der mangler Intet mere paa den.

— Tak skal De have, Johanne, svarede Kunstneren efter i nogen Tid at have ladet vente paa Svar. Engang hensunken i sine Drømmerier gav han kun med Mois slip paa dem.

— Hvad skal jeg nu bestille?

— Hvad De vil, Johanne.

— Hvad jeg vil?

— Ja.

— De vil altsaa ikke arbeide idag?

— Nei.

— Desto bedre! Morgenen er kold, og Atelieret er slet opvarmet. Det er uden Tvivl Madame Cormier, der sørger for Varmen, og hun er sparsommelig, den gode Kone!

— Ja.

— De kan da ikke bruge mig til Noget ved det, De der har for?

— Nei.

Og paa alle disse Johannes' Spørgsmaal, som hun fremsagde med en langsom Stemme, i hvilken man kunde høre Nordens Stormbelyd, svarede Lesueur, der blev ærgerlig over disse Afbrydelser, kun med faa og korte Ord.

I dette Øieblik traadte en lille Kone ind i Atelieret; hun var over Livets Midte og fyldig; og havde Haaret strøget tilbage under Huen, en travl Mine og en Støvekost i Haanden.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 11. Torsdagen den 4 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

I dette Øieblik kom der Hjælp, uden hvilken baade Prindsen og hans Ledsager vare blevne dræbte eller tagne til Fange. Begge vare forblevne usaarede. Hertugen rakte nu sin Ledsager Haanden og spurgte ham om hans Navn, da han endnu havde været saa kort Tid i hans Tjeneste og Hertugen ikke kunde erindre sig Samme. Den unge Mand svarede, at han heed Albert du Rocher, hvorpaa Prindsen forestillede ham for de til Hjælp Jilte som sin Redningsmand.

Efter Tilendebringelsen af Feldttoget udnævnte Prindsen ham til sin første Staldmester og giftede ham med en ung Dame, som den unge Mand elskede, og for hvis Medgivt han lovede at sørge. Desværre kunde denne ikke blive meget betydelig, da Hertugen dengang var meget ung; men han lovede at sørge for sin Livsredders videre Befordring.

Denne unge Dame nedstammede fra England. Hendes Moder havde ledsaget Madame Henriette til Frankrig, da denne skulde formæles med Monsieur. Efter denne Prindsesses Forgiftelse havde hun leiet sig et lille Landsted i Nærheden af St. Cloud, hvor hun ene og alene beskjæftigede sig med sin lille Clarisse's Opdragelse, hvortil hun anvendte den Pension, som Dauphin havde udsat for hende. Her var det, at du Rocher paa en af Hertugen af Chartres Reiser gjorde Bekjendtskab med denne unge Pige, med hvilken, som vi have fortalt, Hertugen af Chartres giftede ham i Aaret 1667.

Det var dette Ægtepar, som boede i første Etage af Huset Nr. 6 i Gaden des Ortes hvori ogsaa vore gode ærlige Buvats boede paa Øvisten. De havde en lille Søn, hvis Underviisning i Skrivning blev anbetroet Hr. Buvat.

Den lille Elev gjorde allerede ret gode Fremskridt, da han pludselig blev bortreven af Kopper. Forældrenes Sorg var ubeskrivelig, som man let kan begribe, og Buvat tog saameget hjerteligere Andeel deri, som hans Elev forraadede det bedste Nemme i hans Kunst. Denne en Fremmeds Deeltagelse i deres Smerte rørte det unge Ægtepar overmaade meget, og da den gode ærlige Buvat en Dag talte om den sørgelige Fremtid, der ventede Kunstnere af hans Slags, tilbød du Rocher sig at anvende sin Indflydelse, til at forskaffe Buvat en Plads ved Bibliotheket.

Buvat jublede ved Tanken om at blive en offentlig Embedsmand; hvorfor han endnu samme Dag indgav sin Ansøgning skrevet med den smukkeste Haandskrift; den første Staldmester understøttede den, og allerede en Maaned efter blev Buvat ansat ved det kongelige Bib-

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Hun var ikke kommet uventet, thi et Nøgleknippe hang ved hendes Belte i et langt Baand ved hendes venstre Side, og Foderaler og Sax hang ved hendes høire Side, og deres Klirren bebudede altid forud hendes Ankomst.

Det var Madame Cormier, en god og fortrinlig Kone, Lesueurs Værtinde og Pleiemoder. For kort siden havde hun forladt Nanterre for at komme til Paris og pleie sin hundredeaarige Bedstefader og bestyre Huset for sin Søn, en Skræder, der var bleven Enkemand og havde flere Børn.

Lesueur, der havde mistet sine Forældre og ikke kunde leve alene, havde nærmet sig til hende, og hun pleiede ham og elskede ham som sine egne Børn. Huset i la Harpegaden, ligefor la Parcheminerie-gaden var ogsaa bleven Magdalene Cormiers hele Verden.

Hun var først kommen ind i Atelieret med aabent og smilende Ansigt, med hurtige Skridt, og havde ved sine Bevægelser bragt alle sine Nøgler og Sax til at klirre, men da hun saae Modellen, sagtnede hun pludselig sin Gang, vendte Øinene bort, antog en streng Neien, beskrev en stor Bue omkring Stafeliet, idet hun standsede for at støve Busterne og Vaabnene af, ryste Klæderne, og tørre Støvet af Malerierne. Det saae ud, som om hun kun var kommen i denne Hensigt. Derpaa gik hun forbi Johanne uden at værdige at hilse hende, ikke engang med et Blik, saa forkastelig forekom hende den Maade, hvorpaa Brabanterinden søgte sit Livs Ophold, endelig kom hun hen til Lesueur, og idet hun atter fik sin godmodige Mine tilbage, sagde hun:

— Frokosten er færdig, min Søn; vil du ikke komme ned?

— Nei, Moder; jeg vil spise senere.

liothek i Sectionen for Haandskrifter med en aarlig Gage af 900 Livres.

Fra denne Dag af forglemte den gode ærlige Buvat i den Stolthed, som hans nye Stilling indgjød ham, sine Elever. Han var lykkelig som en Prinds, men forsikkrede sine oftenævnede Huusfæller, at han trods sin forandrede Stilling med dem vilde gjøre en Undtagelse, og at han, hvis Himlen skulde skjænke dem et andet Barn, vilde meddele dette Undervisning i Skrivekonsten. Henimod Slutningen af Aaret 1702 skjænkede Clarisse virkelig sin Mand en Datter.

Dette foraarsagede en stor Glæde i hele Huset. Buvat kunde ikke styre sin Glæde; han løb op og ned af Trapperne, klappede i Hænderne og sang uafladelig sin gamle Yndlingssang: **Laissez moi aller.** o. s. v. Denne Dag kom han for første Gang efter sin Ansættelse, og det vil sige i tvende Aar, paa sit Bureau Klokken et Qvarteer til Elleve istedet for præcise Klokken ti.

Den lille Bathilde var neppe otte Dage gammel, førend Buvat allerede vilde gjøre en Begyndelse med sin Skriveunderviisning; man maa begynde tidlig, meente han, naar man vil bringe det til noget Stort i en Ting. Man havde den største Møie med at bevise ham, at hun dertil i det Mindste maatte være to til tre Aar gammel. Endelig opgav han det, og nøiedes med at forfærdige Forskrifter til den Tid. Efter tre Aars Forløb havde han virkelig den Glæde, høitidelig at lægge den første Pen imellem Bathildes smaae Fingre.

I Begyndelsen af Aaret 1707 havde den forhenværende Hertug af Chartres, der ved Monsieurs Død var bleven Hertug af Orleans, erholdt den Befaling at tilføre Marschal Berwick en Troppeafdeling til Spanien. Som første Staldmester maatte Albert du Rocher naturligviis ledsage Prindsen; en Omstændighed, der vilde have glædet ham til enhver anden Tid, men nu næsten smertelig berørte ham, da hans kjære Kone i nogen Tid havde været sygelig, og Lægen havde ladet falde betænkelige Ord om Lungebetændelse. Det være sig nu, at Clarisse selv følte sin Tilstand, eller at hun frygtede for sin Mands Liv, nok, hun hengav sig til Bekymringer, som hendes Mand ængstelig deelte. Den lille Bathilde og Buvat græd, fordi de saae disse græde.

Afskedsdagen kom, det var den femte Marts. Trods hendes Sorg havde Clarisse selv besørget sin Mands Equipering; den var værdig hans Stilling hos Prindsen. Hertugen og hans Armeecorps naaede Catalonien i de første Dage af April, og drog i Ilmarscher til Aragonien. Han erfoer, at Marschal Berwick stod i Begreb med at levere et afgjørende Slag, og afsendte derfor Albert til ham med den Efterretning, at Hertugen af Orleans var undervejs med 40,000 Mand Hjælpetropper, og lod ham anmode, om muligt at opsætte Slaget til hans Ankomst.

Albert begav sig paa Veien. Men ved slette Føreres Feiltagelse forvildede de sig i Bjergene og indtraf kun een Dag førend Armeen, netop i det Øieblik da Marschallen stod i Begreb med at angribe Fjenden. Hertugen af Berwick holdt allerede omgivet af sin Generalstab, paa en lille Høi, hvorfra han kunde overse hele Egnen, og Albert reed hurtigt hen til ham.

Han berettede, hvorfor han var blevet sendt. Istedet for Svar viste Marschallen kun paa den paratstaaende Slagorden, han bad ham at vende tilbage til hans Herre og meddele ham hvad han havde seet. Men Albert blev henrevet af Slagtummelen og vilde ikke gjerne bortfjerne sig igjen saaledes uden videre. Han bad om

---

— Og hvorfor ikke strax? — I den sidste Tid passer du ikke mere Klokkeslettet. Igaar har du endogsaa spiist ude. — Det er Djævlen, som spiser det Maaltid, man lader staae hjemme.

Jeg arbeider; gaa . . . sagde han, idet hans Stemme fik Udtrykket af en utaalmodig Bøn. Og Magdalene Cormier kastede et Blik paa den Skizze, Kunstneren havde for sig. Det var Udkastet til et Landskab.

— Saa? sagde hun, idet hun rynkede Øienbrynene; Eustache, du behøver Jomfruen der for at tegne et Træ? Det er umuligt; jeg forstaaer mig ikke derpaa. — Om den Sag er det nu ikke værdt at tale. — Det er det Samme, men i den sidste Maaned er du ikke mere den Samme. Før ventede du altid paa Frokosten, idag vil den vente paa dig. Som du vil!

Og hun gik ud, idet hun atter med langsomme Skridt beskrev den samme Bue i Atelieret, atter stødende Alt af paa Veien og lod sine Nøgleknipper og Sæbe klirre saa stærkt, hun kunde. Kun vendte hun sig denne Gang først bort fra Johanne efter at have betragtet hende med en haanlig og bebreidende Mine. Var imidlertid den stakkels Pige Grund til Mester Lesueurs forstyrrede Appetit?

For at blive fri for Afbrydelser henvendte han sig til sin Model med de Ord:

— De kan ogsaa gjerne gaae, Johanne; jeg kommer ikke til at arbeide.

— Gaae! svarede den unge Pige, bedrøvet over denne pludselige Afsked. Men jeg kan ikke! De havde bedet mig at blive idag hele Formiddagen.

— De skal faae Betaling efter Accorden.

— Det taler jeg ikke om, min Herre. Min Fader bliver ude lige til Middag, jeg troede at blive hos Dem, og han har taget Nøglen med sig. De maa lade mig blive, det seer De nok, thi hvor skulde jeg gaae hen?

— Ja, ja, da . . . De vil imidlertid kjede Dem, Johanne. Dersom De gik ned til min

Tilladelse til at maatte blive, for idet Mindste at kunne overbringe Hertugen Seiersbudskabet. Marschallen indvilligede; og da i dette Øieblik et Dragonangreb syntes nødvendig, befalede han een af sine Adjutanter, at overbringe Obersten Befaling dertil. Den unge Mand foer afsted; men var endnu ikke kommen ret langt, da en Kanonkugle dræbte ham. Albert greb denne Leilighed og sprængte afsted for at bringe Obersten Ordren; stillede sig derpaa istedet for at vende tilbage i de forreste Rækker af Dragonerne og styrtede sig derpaa med dem ind paa Fjenden.

Marschallen saae hvad der tildrog sig, saae hvorledes den unge Mand, som han kunde kjende paa hans Uniform, trængte frem til den fjendtlige Fane, saae hvorledes han huggede Fanebæreren ned, og hvorledes han vendte tilbage med det ærefulde Bytte. Ankommen til Hertugen, lagde han den erobrede Fane for hans Fødder, aabnede Læberne for at tale, men istedet for Ord flød en Blodstrøm ud af hans Mund. Han vaklede og styrtede af Hesten — en Kugle havde gjennemboret hans Bryst. Afsjælet laae han paa den Fane, som han havde erobret. —

Hertugen af Orleans ankom den følgende Dag; han beklagede Alberts Død, som man kan beklage en tapper Mands Død. Men han var falden som en Helt, og hvad kunde en fransk Adelsmand forlange mere?

Clarisse modtog Efterretningen om hendes Mands Død ved en egenhændig Skrivelse fra Hertugen. Da Buvat som sædvanlig Klokken eet kom hjem fra Bibliotheket, underrettede man ham om, at Clarisse havde spurgt om ham. Han ilte bekymret ned til hende, den Arme græd ikke, klagede ikke, hun sad der, uden Taarer, uden Ord i stirrende Fortvivlelse. Da han indtraadte, rakte hun ham taus Brevet.

Buvat, der ikke kunde ane, hvad der kunde være forefalden, tog Brevet og læste med lydelig Stemme:

„Madame, Deres Gemahl er død, falden for Frankrig og for mig! Hverken Frankrig eller jeg kan gjengive Dem Deres Mand, men erindre Dem, at hvis De nogensinde ønsker eller behøver Noget, vi da Begge ere Deres Skyldnere. Deres velbevaagane

Philip, Hertug af Orleans.

„Hvad, hvorledes!" raabte Buvat ganske bestyrtet, „Hr. Albert du Rocher død, det kan jo aldeles ikke være muligt."

„Papa er død, Papa er død!" jamrede den lille Bathilde, som legede med sin Dukke, og nu løb hen til sin Moder. „Mama, er det vel sandt, at Papa er død?"

„Ja, ja, mit kjære Barn, det er desto værre kun altfor sandt, det Skrækkelige!" stønnede Clarisse, som nu paa eengang fandt Ord og Taarer; „Derfor græd, græd, dit stakkels Barn, naar Gud i Himmelen seer Dine Taarer, vil han have Barmhjertighed med Dig."

Efterat hun havde sagt disse Ord, skaffede en heftig Blodstrøm udaf hendes Mund hendes piinte Bryst Luft. Hendes Sygdom var skredet betydelig frem, og den ærlige Buvat indsaae nu, at Alberts Død sandsynligviis ikke var den eneste Ulykke, der vilde træffe den stakkels Bathilde.

Clarisse indtog strax derefter en ringere, til hendes nuværende Omstændigheder passende Vaaning i anden Etage. Hun kunde i Begyndelsen ikke bestemme sig til at gaae til Krigsministeren som Ansøgerinde, og da hun endelig efter tre Maaneders Forløb gjorde det, havde Indtagelsen af Requena og Saragossa allerede ladet Affairen ved Almansa forglemmes. Clarisse foreviste Hertugens Brev, Ministerens Secretair sagde hende, at hun ved Hjelp af

---

Moder, Madame Cormier, vilde hun gjøre Dem Selskab.

— Hun? som stedse har Mine af at foragte mig ... O! nei. Men giv Dem til at arbeide, Mester Lesueur. For mig vil Kulden ikke være Noget, især dersom jeg ogsaa idag skal være St. Magdalene eller St. Maria. Arbeid, min Herre; ja, Madame Cormier har Ret . . . De bliver doven ... De er tilvisse ikke mere den Samme. Det er fra den Tid af at De besøger dette Kloster for der at male Marias Himmelfart .... Har Abbedissen gjort Dem forstyrret i Hovedet?

Den unge Mand blev ildrød, men hun kunde ikke see ham, og hun vedblev, idet hun bestandig holdt Pungen i Haanden og betragtede den fra alle Sider, som om hun henvendte sine Ord til den:

— Der kan De altsaa male uden Model?

— Men, Johanne, De husker nok, at De flere Gange har staaet for mig til denne Himmelfart.

— Her, ja. Gud! De har ladet mig holde Armene længe nok iveiret, til at jeg skulde kunne huske det. Det var Skizzen, men Maleriet, det har De maattet male paa Stedet; det er paa Træ, og Træværket er naglet fast til Muren. Det har De jo selv fortalt mig! De har undværet mig; hvem har da der tjent Dem til Model?

Ved disse Ord blev Lesueur mere og mere forvirret og afholdt sig fra at svare af Frygt for ved sin Stemme at røbe sin Bevægelse.

— Dersom De har begaaet en Utroskab imod mig, vedblev hun, er det slemt, meget slemt, thi De veed vel, at Johanne vilde lade Armen hugge af for at sende Dem den, dersom De ønskede at male den engang, hun ei var tilstede.

— De er en god Pige, Johanne, det veed jeg, sagde Lesueur, som med Møie dæmpede Tonen i sin Stemme.

Forbauset over disse Ords besynderlige Accentuation stod Johanne op, kastede hurtigt et Blik paa den anden Side af Stafeliet og fandt Mester

dette kunde erholde Alt, men hun maatte dog alligevel afvente Hans Høiheds Tilbagekomst. Clarisse bortfjernede sig med tungt Hjerte. „vente — vente!“ gjentog hun, „Gud veed, om der vil blive mig Tid dertil!“

Som en Følge heraf indskrænkede Clarisse sig endnu mere; hun forlod hendes nuværende Leilighed og tog et Par Værelser i tredie Etage. Den arme Kone havde ikke havt andre Indtægter end hendes Mands Gage; Hertugens lille Udstyrssum var medgaaet til deres huuslige Indretning og til Alberts Equipering.

Til Høsten ventede man Hertugens Tilbagekomst, og Clarisse haabede, at hendes Stilling vilde forbedre sig efter denne. Men istedet for at drage i Vinterqvarteer, blev Felttoget fortsat og Hertugen lavede sig til, at belejre Larida.

Clarisse gjorde nu paany nogle Skridt med Hensyn til sine Anliggender, men nu havde man næsten allerede glemt hendes Mands Navn. Man trøstede hende paany med Hertugens Tilbagekomst, og den stakkels Clarisse maatte igjen fatte sig i Taalmodighed.

Nu solgte hun næsten alle sine Møbler og leiede en Tagstue ligeoverfor Buvats og beholdt ikke andet end en Seng, et Bord, nogle Stole og Bathildes Vugge.

Den gode ærlige Buvat havde ved stor Orden sammensparet sig nogle Penge, men han vovede ikke at tilbyde den stakkels Enke dem. Vel tyve Gange tog han Mod til sig og gik til hende med en lille Pakke Guld, der indeholdt hans hele Formue, omtrent halvtreds til tredsindstyve Louisdorer; men vendte hvergang tilbage, efter kun at have trukket den lille Rulle halvt ud af Lommen. Men en Dag, da han vilde gaae til sit Bureau, mødte han Huuseieren paa Trappen, da Denne gjorde sin fjerdingaarlige Runde, for at indcassere sin Leie, og da han var overbeviist om at dette Besøg vilde sætte hans Naboerske i Forlegenhed bad han ham, at træde ind til sig. Han sagde denne, at Madame du Rocher havde leveret ham Pengene til hendes Leie og bemyndiget ham til at berigtige den for hende. Denne ædle Handling tyngede paa den ærlige Buvat som en Forbrydelse, der hengik flere Dage, førend han vovede at vise sig for hende, og som han, da dette endelig skete, fandt meget bedrøvet over hans Udeblivelse, som hun antog for Ligegyldighed. Hun havde forandret sig saa usædvanlig meget i disse faae Dage, at Buvat forlod hende hovedrystende og med Taarer i Øinene, og for første Gang gik han til Sengs uden at nynne sin Livsang: **Laissez moi aller, Laissez moi jouer** o. s. v.

Foraaret kom. Istedetfor Hertugen af Orleans Tilbagekomst, erfoer man, at han lavede sig til at belejre Tortosa. Det var det sidste Slag, der skulde træffe den arme Clarisse, hendes sidste Kraft forsvandt, hun blev sengeliggende.

Clarisses Stilling var skrækkelig. Hun skuffede sig ikke med Hensyn til sin Tilstand, hun følte sin Død nærme sig og vidste ikke, hvem hun skulde betroe sit ejskede Barn. Hendes Mand havde kun langt ude Beslægtede, hvis Hjælp hun hverken vilde eller kunde gjøre Fordring paa. Af hendes egen Familie kjendte hun Ingen, desuden manglede hun nu Tid til at indhente Underretninger i denne Henseende; thi Døden nærmede sig.

En Nat, efterat Buvat Aftenen iforveien havde forladt Clarisse i heftig Feber, hørte han hende stønne saa høit, at han stod op og klædte sig paa for at yde hende Bistand. Men da han kom til hendes Dør, vovede han hverken at banke paa eller træde ind. Clarisse græd og bad med lydelig Stemme. I dette Øieblik

---

Lesueur med røde Kinder og i den største Bevægelse.

— Jesu! gode Gud! — sagde hun, idet hun foldede Hænderne og hævede sine Øine med et Udtryk af Sønderknuselse, som om hun beredede sig til at fremstille en **Mater dolorosa**; — det er da sandt! De har valgt en anden! Jeg er ikke smuk, det veed jeg nok, men De kan forskjønne mig, hvis det behøves! Man behøver ikke at være en Venus for at fremstille en Jomfru Maria! Og hvad Udtrykket angaaer, har jeg aldrig faaet Bebreidelse af Nogen for det, og de Smukkeste have ikke Noget at lade mig høre i denne Henseende! Men lad os ikke tale mere derom, Hr. Lesueur; jeg seer, at det nu kun volder Dem Ærgrelse. Men vid imidlertid, at naar De venter mig, kunde Kongen, der ogsaa giver sig af med Malerkunsten, gjerne tilbyde mig 30 Guldbaler for at male min lille Finger, som er Hjertets Finger; jeg vilde svare ham: Nei, Sire; Mester Lesueur behøver mig idag!

Johanne mente det oprigtigt. Uagtet den nedværdigende Bestilling hun havde været nødt til at vælge, havde hun en af disse til Hengivenhed skabte Sjæle, og følte en levende Erkjendtlighed for denne unge Maler, den Eneste, som altid behandlede hende med Agtelse og Godhed.

Hendes Fader var en Modelerer fra Brabant. Kunstneren roste meget hans Dueligbed, og Værtshusholderne agtede ikke mindre hans Talent, thi det var hos dem, at han forbrugte Frugterne af det.

For at tilfredsstille sin lastefulde Tilbøielighed havde denne Mand ikke undseet sig for at gjøre sin Datters skjønne Former til Gjenstand for sine Speculationer. Hun var endnu et Barn, da han første Gang støbte forskjellige Dele af hendes Legeme i Gibs, hvis fuldkomne Former nærmede sig Idealet, og efter saaledes at have solgt hende **in effigie**, Stykke for Stykke, tvang han hende til at overgive sig selv, som Gjenstand for Studium, til Malerne, der med Glæde førte

vaagnede den lille Bathilde og kaldte paa sin Moder. Clarisse undertrykkede sine Taarer, løftede sit Barn op af den tæt ved hende staaende Vugge og tog det til sig. Hun lod sin lille Datter bede, og raabte grædende: „Evige Gud, hør mit stakkels Barns Bøn!"

Denne natlige Scene, det uskyldige Barn og den døende Moder havde noget saa Høitideligt og Gribende ved sig, at den ærlige Buvat sank ned paa sine Knæe, og ganske sagte høitideligt lovede den Almægtige, hvad han ikke lydelig vovede at tilbyde den stakkels Enke: nemlig at han efter Moderens Død vilde være det forladte Barns Fader. Gud hørte Bønnen, og hun blev bønhørt.

Da Buvat den næste Morgen traadte ind i Clarisses Værelse, gjorde han hvad han indtil nu aldrig havde gjort før, han løftede den lille Bathilde op i sine Arme, trykkede hendes elskelige lille Hoved til sit tykke Fjæs og sagde til hende: „Vær rolig, mit kjære Barn, der gives endnu gode Mennesker paa Jorden!" Den lille Pige slyngede nu sine Arme om ham. Da nu Buvat følte Taarer i sine Øine og havde hørt, at man ikke maatte græde i Syges Nærværelse, for ikke at ængste dem, bekæmpede han sin Bevægelse, tog sit Uhr op og sagde: „Hillemænd, allerede tre Qvarteer til ti, jeg maa afsted, Adieu, Madame du Rocher!"

Paa Trappen mødte han Lægen og spurgte ham om den Syge. „Allerede inden tre Dage vil det være forbi," lød Svaret. Da han igjen Klokken fire kom tilbage, fandt han hele Huset i Bevægelse. Den Syges Tilstand havde pludselig forværret sig saa meget, at Lægen havde befalet at række hende det hellige Sacrament. Da den stakkels Buvat angstfuld traadte ind i Kammeret, saae han den Geistlige foran Sengen, hvori den Døende, som man allerede næsten kunde holde for et Liig, blev ydet det hellige Sacramente, omgivet af mange Naboerske, hvilke paa hiin Tid pleiede at bivaane denne Ceremonie. Den lille Bathilde krøb i en Krog og vidste ikke hvad alt dette skulde betyde. Saasnart den lille Pige saae Buvat, løb hun imod ham, som om hun søgte Beskyttelse hos det eneste venskabelige Væsen hun kjendte af hele Forsamlingen; han tog hende paa sine Arme og knælede ned med hende ved den Døendes Leie.

I dette Øieblik sænkede Clarisse sine indtil nu mod Himmelen hævede Øine. Uden Tvivl havde hun anraabt den Evige om at skjænke hendes kjære Barn en Beskytter. Hun saae sin Bathilde i Armene paa den eneste Ven, hun havde herneden. Med en ængstet Moders forskende Blik skuede hun ind i hans hengivne Hjerte og læste deri alt det, han ikke selv havde vovet at aabenbare hende. Hun hævede sig i Veiret, saae paa Buvat og udstødte et Glædesraab, som Guds Engle kun forstaae; derpaa sank hun, da denne Anstrengelse havde udtømt hendes sidste Kræfter, afmægtig tilbage paa Puderne.

Den religiøse Ceremoni var endt, Præsten bortfjernede sig og Naboerskerne fulgte efter. Buvat henvendte sig til en af disse med det Spørgsmaal, om der ikke iblandt hendes Bekjendte fandtes en Sygevogterske, hvorpaa hun selv erklærede sig parat dertil.

Clarisse laae endnu stedse i Afmagt. Opvarterinden vaskede hendes Tindinger med Eddikke. Buvat trak sig tilbage. Til den lille Bathilde sagde man, at hendes Moder sov. Det arme Barn kjendte endnu ikke Forskjellen imellem Søvnen og Døden, og var igjen vendt tilbage i Krogen, hvor hun legede med sin Dukke.

En Time efter kom den ærlige Buvat tilbage for at see til den Syge. Hun var vaagnet af sin Afmagt, hendes Øine vare aabne,

---

en Model, som de allerede havde skattet høit af Proverne, strømme ind i deres Atelierer.

Lesueur takkede hende for hendes gode Villie, og da hun syntes utaalmodig over saaledes at maatte blive uden at være ham til nogen Nytte, sagde han til hende:

— De har endnu Deres Naal i Haanden; vilde De ikke sye min sorte Troie sammen, der har faaet en lille Rift paa den venstre Skulder.

Da han havde fundet en Beskjæftigelse for hende, haabede han ikke at blive forstyrret.

Johanne gik hen og tog Troien, glad over at opfylde en Huusbestyrerindes Pligter hos ham, hvilket hævede hende i hendes egne Øine, og indtog munter sin forrige Plads paa Tabouretten. Men snart begyndte hendes Spørgsmaal igjen, da hun saae, at det Øverste af Ærmet var gjennemstukket, og at Foret bar Spor af Blod.

— Men du kjære Gud! hvad er der hændtes Dem? De er altsaa bleven saaret i Skulderen? Af hvem? hvormed? Kan et Sværd have tilredet Dem saa ilde?

Den unge Maler svarede ikke, men, hensunken som han var, i sine berusende Erindringer om sin Lykke.

Forundret over en saadan Taushed, troede Johanne, at han vilde more sig over hendes Uro, og for at læse hans Hensigt paa hans Ansigt satte hun den ene Haand mod Gulvet, og heldede nysgjerrig sit Hoved ned under Maleriet, idet hun hævede sit Blik op imod ham.

Hun saae ham med halvt lukkede Øine og Smiil paa sine Læber, men hun anede strax, at han ikke tænkte paa hende.

Forstyrret i sin Drøm, sænkede Lesueur pludselig Tværbrættet paa Stafeliet, Maleriet faldt to Huller ned og berøvede den nysgjerrige Pige hvert Middel til at fuldende sin Undersøgelse.

Johanne fattede lige strax Hensigten med denne Bevægelse og følte en heftig Smerte der-

men hun talede ikke. Hun kjendte ham imidlertid; thi hun havde neppe seet ham, førend hun foldede sine Hænder til Bøn. Derpaa syntes det, som om hun søgte efter Noget under sin Pude. Men Anstrengelsen var hende for stærk; thi hun sank igjen kraftløs tilbage.

Den næste Morgen var det endnu værre med den Syge; thi omendskjøndt hendes Øine vare aabne, syntes hun dog ikke at kjende Andre, end hendes lille Datter, som man havde lagt tæt ved hende i Sengen, og hvis Hænder hun holdt fast i sine, som om hun frygtede at man skulde bortrive det fra hende. Barnet laa saa stille og ubevægelig, som om det vidste, at dette var de sidste moderlige Kjærtegn. Da hun saae sin Ven Buvat, hviskede hun imidlertid: „Mama sover, Mama sover!"

Han spurgte Opvarterinden om den Syge behøvede Noget; hun rystede benegtende med Hovedet. Buvat havde gjerne blevet, da han indsaae, at den Syge endnu kun havde kort Tid at leve i, men intet i Verden var istand til at afholde ham fra sit Bureau. Han begav sig til Bibliotheket, men var denne Dag saa sørgmodig og adspredt, saa at Kongen denne Gang ikke vandt meget ved hans Nærværelse; hans Colleger lagde ogsaa Mærke til, at Klokken endnu neppe var slaaet fire, da Buvat tilbagelagde det Overærme af blaat Lærred, hvormed han beskyttede sit Kjoleærme, og som han pleiede strax at trække over, saasnart han betraadte Bureauet. Strax som Klokken slog fire tog han han sin Hat og gik.

Buvats mørke Ahnelse stadfæstedes. Da han havde naaet Huset, spurgte han Portnerkonen, hvorledes det stod sig med Clarisse. „Gud være lovet og takket, hun har udstridt," lød Svaret.

„Saa er hun altsaa død?" spurgte den ærlige Buvat sammenfarende.

„Hun døde for omtrent tre Qvarteers Tid siden," svarede Portnerkonen, idet hun ligegyldig fortsatte den Vise, som Buvats angstfulde Spørgsmaal afbrød hende i.

Buvat gik langsomt op af Trappen, Trin for Trin, og standsede hvert Øieblik sine Skridt, for at tørre sig Taarerne af Øinene. Da han naaede det øverste Trin, var han nødt til at læne sig mod Muren, fordi han følte, at hans Been negtede ham deres Tjeneste. Synet af et Liig har for Enhver noget saa Gyseligt og Rædselsfuldt ved sig, der ogsaa kun sjeldent forfeiler sit Indtryk paa de Efterlevende. I Begyndelsen kunde han ikke overvinde sig til at gaae videre; nu hørte han den lille Bathildes jammrende Stemme og vilde aabne Døren, men den var aflukket. Han skyndte sig ned ad Trapperne og spurgte efter Nøglen. „Værten har lagt den herned, efter at han har ladet alle den Afdødes Møbler bortskaffe," sagde Portnerske.

„Hvad, ere Møblerne allerede borte!" raabte Buvat forbauset. „Men Opvartningskonen?"

Hun gik strax efter at den Syge var død, hendes Forretning var jo tilendebragt."

Buvat mærkede Alt hvad der havde tildraget sig, tog Nøglen og skyndte sig nu hurtigere op ad Trappen end før. Han rystede saa stærkt paa Haanden, at han ikke kunde finde Nøglehullet. Endelig lykkedes det og Døren aabnedes.

Clarisses Liig laa udstrakt paa Gulvet paa Halmen fra hendes Seng. Alle Møblerne vare borte. Et elendigt Klæde var udbredt over hende, hvorpaa den lille Bathilde havde tilbagekastet en Flig for at søge sin Moders Aasyn.

„Ak! kjære, kjære Ven!" raabte Barnet glad, da Buvat traadte ind, „vaagn dog Mama op, hun sover altfor længe, væk hende op, jeg beder Dig!"

Dybt bevæget over dette Syn førte Buvat

---

over. Hun reiste sig langsomt op, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og faldt i Tanker.

Saaledes sadde de begge to, da der kom En og forstyrrede dem. Det var Ridderen af Marillac. Som beleven Mand kom han først og besøgte sin nye Ven.

Denne Gang blev Lesueur nødt til at staae ned af Stolen for at tage imod sin adelige Ven. Efter at denne, som en Indledning havde bevidnet sin Uorlighed over Følgerne af Malerens Saar, gjennemgik han Gjenstandene i Atelieret, idet han faldt i Henrykkelse over de store Mesteres Arbeider, naar der var Navn under, men ellers yttrede en tvivlende Mening om dem; han viste sig som en bedre Kjender, hvad Musketter og Bøsser angik, og loe af fuld Hals ved Synet af denne Samling af Klæder og Dragter, som han atter tog fat paa og prøvede i et heelt Qvarteer, for at holde sig munter.

Den sidste Gjenstand, han undersøgte, var Brabanterinden Johanne.

— Hvad er det? sagde han, idet han uforskammet saae hende lige i Øinene, det er i det Mindste noget Levende, som jeg gjerne vilde foretrække for alt det Øvrige? — Er det ogsaa Deres, Mester Lesueur?

Af Malerens Svar gjættede han, med hvad Slags Fruentimmer han havde at gjøre, og da han ret følte sig som hjemme i hendes Selskab, tog han artig hendes Haand, og den anden Arm vilde han slynge om hendes Liv. Men hun stødte ham hardt tilbage. Det mishagede hende, at man behandlede hende saaledes, især i Lesueurs Nærværelse; endvidere følte hun en Slags Afsky for Ridderen. Efter hvad han havde sagt, saae hun i ham den unge Malers Modstander og den, der havde saaret ham.

— Saa vi giver Damen med de fine Maneirer? sagde Marillac, idet han spottede hende, og vor Ven, min værdige Pige, betaler han Dem for hver Gang, ligesom man gjør ved Advocater og Pateurer, kun for at forestille Hertuginden?

det ham imødekommende Barn tilbage til Moderens Liig og sagde:

„Omfavn Din Moder for sidste Gang, dit stakkels Barn.“

Barnet adlød.

„Nu, Bathilde, lad hende nu sove, engang vil den kjære Gud igjen opvække hende!“

Derpaa tog han Barnet paa sin Arm og bar det ind i sit Kammer. Han lagde hende i sin egen Seng, da man endog havde bortslæbt den Lilles Vugge; da hun der faldt i en mild Søvn, begav han sig til de Vedkommende for at sørge for Begravelsen. Da han kom hjem, overleverede Portnerfken ham et Papir, som Opvartningskonen havde fundet under den Hedengangnes Hovedpude.

Buvat lukkede det op — det var Hertugen af Orleans Brev og Bathildes eneste Arv.

V.

Bathilde.

Den gode, ærlige Buvat havde allerede, medens han traf Anstalter til Clarisses Begravelse, seet sig om efter et Fruentimmer, hvem han kunde anbetroe Omsorgen for den lille Bathilde, for hvis Pleie og Opdragelse han ikke selv personlig var istand til at gjøre noget, deels fordi han maatte tilbringe den meste Tid af Dagen paa Bibliotheket og altsaa ikke hele denne Tid turde overlade den Lille til sig selv, deels fordi han ikke forstod sig paa slige Ting. Til Lykke var den Ønskede snart ved Haanden: en Kone paa omtrent 38 Aar, som før havde tjent hans Moder og hvis Rygte og gode Egenskaber derfor vare ham bekjendte. Det blev afgjort med Nanette, saaledes heed hun, at hun skulde bære Omhu for den Lille, sove i Kjøkkenet og have en aarlig Løn af 50 Livres samt fri Kost.

Denne ny huuslige Indretning forandrede aldeles Buvats Leveviis, da han havde levet som Pebersvend og hidtil spiist i et Spisehuus; desuden kunde han heller ikke længere beholde sin Tagstue, da den nu med denne Tilvæxt var blevet ham for lille, hvorfor han allerede den næste Dag saae sig om efter en anden Leilighed. Han fandt en Saadan i Gaden Pagevin, da han ikke ønskede at bortfjerne sig langt fra Bibliotheket. Den bestod af tvende Værelser, et Cabinet og et Kjøkken. Han leiede den strax, kjøbte de nødvendige Møbler og drog tilligemed Bathilde og Nanette endnu samme Aften ind i den nye Leilighed.

Den følgende Dag fandt Clarisses Begravelse Sted, det var netop en Søndag, saa at Buvat ikke havde nødig at ansøge sine Foresatte om Permission. I de første Uger spurgte den lille Bathilde uafladelig om hendes kjære Moder, men da den vakkre Buvat havde kjøbt endeel Legetøi til hende, saa bleve hendes Spørgsmaal efterhaanden sjældnere, og da man havde sagt hende, at hendes gode Moder var bortreist for at begive sig til hendes Fader, saa nøiedes hun snart med at erkyndige sig om: naar vel hendes kjære Forældre endelig kom tilbage. Lidt efter lidt fortættedes det Slør, der adskiller vor første Barndom fra vort senere Liv, sig ogsaa hos Bathilde mere og mere, indtil hun endelig erfoer, hvad det vilde sige, at være en Forældreløs.

Buvat havde indrømmet Bathilde det bedste af de tvende Værelser, beholdt det andet for sig og givet Nanette Cabinettet. Nanette var en vakker Person, der kogte ret godt, strikkede

---

Ved min Bedstemoders Kapper, Du har to og tredive Fjerdedele Adel i dine Bevægelser og sexten i Blikket!

— Dersom man betaler mig, er det kun for at see paa mig, svarede Johanne ham, paa det heftigste fornærmet over hans Spot, men for en heel Tønde Guld vilde jeg ikke tillade en Mand som Dem at røre ved mig, var det saa kun ved mit Haar!

— Ypperligt! sagde Ridderen, idet han tænkte sig om; Haaret er saa langt og sat som en Dronnings, og den lille, ryslende Stemme minder mig om, hvor jeg for ikke længe siden har seet Dem. Ved Gud! du behandler kun daarligt en Kammerat fra et Drikkelag, min smukke Gudinde. Husker du ikke mere et vist Gjæstebud, hvor vi have været sammen, nu i Nat?

— De lyver! raabte Johanne, idet hun pludselig vendte sig imod ham for at kunne sige ham de haarde Ord lige i Ansigtet.

— Johanne, Johanne, sagde Lefueur, der søgte at lægge sig imellem, tænk paa, at De taler til en Adelsmand, og at han er hos mig!

— Jeg vil ikke benytte mig af min Adel her, gjentog Marillac leende. Den Skjønne har igaar været istand til at staae paa fortrolig Fod med Folk, der vare høiere paa Straa og havde længere Titler end hendes underdanige Tjener!

— Min Gud! han lyver! han lyver! gjentog Johanne, rød og skjælvende af Bevægelse.

— Min Hertuginde Johanne, vedblev Ridderen, idet han ledsagede hvert af sine Ord med sit ubønhørlige Smiil, svigter da Hukommelsen dig eller mig? Igjennem den bachiske Taage har jeg blandt de mange Ansigter, som befandt sig der, ikke rigtig kunnet lægge Mærke til dit, men dette prægtige Haar, saa sort som Steenkul, har jeg midt under Orgiet seet falde ned over hvide Skuldre, og dersom det var dit Haar, var detu rimeligviis ogsaa dine Skuldre! Denne klagende Stemme, hvormed du anklager mig for Bagva-

særdeles smukt og spandt som den hellige Jomfru. Men trods disse forskjellige Færdigheder begreb Buvat dog ganske godt, at hun ligesaa lidt som ham var tilstrækkelig til Bathildes Opdragelse, da hun efter hans Mening skulde lære mere end at spinde, strikke og skrive; thi han vilde opfylde den overtagne Pligt i fuldeste Udstrækning. Han indsaae, at omendog Bathilde var hans Pleiebarn, saa var hun dog derfor ikke mindre Alberts og Clarisses Datter; derfor besluttede han at give hende en til hendes Fødsel passende Opdragelse. Hans Raisonnement lød ganske simpelt saaledes: Han skyldte Albert du Rocher sin Stilling, og Indkomsterne af samme tilkom altsaa hans Barn. Hans aarlige Gage af 900 Livres deelte han altsaa paa følgende Maade: 450 Livres til Tegne-, Musik- og Dandselærerne og 550 Livres til Bathildes Medgivt. Hvis da Bathilde, som nu var fire Aar gammel, efter fjorten Aars Forløb, altsaa i hendes attende Aar, skulde gistes, saa havde hun med Capital og Renter et Udstyr af 9 til 10,000 Livres.

For at dække Omkostningerne til deres Underholdning, Klæder, Huusleie og Nanettes Løn besluttede den ærlige Buvat igjen at begynde sin Undervisning i Skrivning. For at opnaae dette Øiemed vilde han staae op allerede om Morgenen Klokken fem og gaae sildig til Sengs om Aftenen.

Himlen velsignede dette fromme Forsæt; der manglede ham hverken paa Informationer eller paa Beskjæftigelse som Afskriver, og da han nok allene kunde besørge Bathildes Undervisning i de to første Aar, tilføiede han i denne Tid 900 Livres af hans Sammensparede til de 900 Livres, som han anbragte for sit kjære Pleiebarn.

Allerede i sit sextende Aar fik Bathilde Lærere i Tegning, Musik og Dands. Forøvrigt var det aabenbart en sand Fornøielse, at gjøre Opofringer for det elskværdige Barn; thi hun var af Forsynet begavet med den lykkeligste Organisation. De kostelige Forventninger, som hendes barnlige Skjønhed havde lovet, gik fuldkommen i Opfyldelse.

Vor gode Buvat følte sig usædvanlig lykkelig; thi hele Ugen igjennem blev han overøst med hendes Læreres gode Vidnesbyrd, og om Søndagen gjorde han med stolt Anstigt og iført sin laxefarvede Kjole og sine sorte Fløielsbeenklæder en Spadseretour med sin Pleiedatter. Den elskelige Lille jagede da med hendes flyvende blonde Lokker efter Sommerfugle, og naar, som vel ofte hændtes, at hun tilsmudskede sin propre hvide Kjole, saa brød han sig ikke synderligt derom. Naar man kom hjem, skjændte Nanette lidt, men Buvat lukkede snart Munden paa hende med den Bemærkning: Ungdommen vil have sin Ret.

Undertiden hændtes det ogsaa, men dette skete kun paa de store Festdage, at Buvat gav efter for den lille Bathildes Bønner, da hun gjerne ønskede at betragte Vindmøllerne paa Montmartre i Nærheden. Da begav man sig tidlig paa Veien derhen; Nanette bar det lille Middagsmaaltid, som man nød paa Esplanaden ved Abbediet, hvorpaa man da munter og veltilmode forfatte Veien til Montmartre. Saadanne Dage vendte man først hjem om Aftenen Klokken otte; men fra Korset ved Torcherons af pleiede den lille Bathilde allerede at være indsovet paa Buvats Arme.

(Fortsættes.)

---

skelse, er den samme, jeg hørte igjennem Vivatraabene og Drikkesangene, og som stedse blev længst ved med Skrigene og Omqvædene! Nu, min Dronning Gilette, Selskabet var ikke saa daarligt at du behøver at nægte det! Er det, fordi det blev holdt hos la Neveu? Men ved Gud! Gjæsternes Rang kan nok veie op mod Værtindens Simpelhed.

Denne Gang blev Johanne stum, som om Harmen havde berøvet hende Mælet: hendes sædvanligen saa blide Blik kunde ikke engang nu udtrykke den Følelse, hvoraf hun var bevæget, og fæstede sig vexelviis, snart vredt, snart uroligt, paa hver af de to Venner. Det var fordi Johanne, der var Offer for en Feiltagelse af Marillac og ufkyldig i det, han bebyrdede hende for, mindre følte hans Spot end Frygt for, at den unge Mand skulde fæste Lid til den.

— Ridder, sagde Lesueur, idet han atter lagde sig imellem, denne Pige er anstændig.

Han standsede pludselig ved et Smiil af Marillac og af falsk Undseelse over saa levende at tage en saadan Piges Forsvar; maaskee ogsaa for ikke i en Hofmands Øren at give sig Udseende af altfor let at troe paa Dyden, tilføiede han i en bestemt Tone: Idet Mindste . . . troer jeg det . . . Iøvrigt, selv om man antager, at De virkelig har truffet paa hende i Nat, kan De da bebreide hende Noget, hvori De efter egen Tilstaaelse har taget Deel?

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 12. Löverdagen den 6 Marts. 1847.

Dybt inde i Skoven.

Dybt inde i Skoven
Bag knudrede Træer,
Der floiter foroven
En Drossel især.

Der risler en Kilde
Saa klar som Krystal,
Smukt Draaberne trille
Og Luften er sval.

Der blomstre de søde
Smaae Roser i Ly
Og stirre saa røde
Mod Himlen i Sky.

Der Tjørnenes Hække
Med Sommerens Snee
Smukt Blomster bedække;
Saa yndigt at see,

Der flagre de snare,
Bevingede Smaae;
En Sommerfugl-Skare
Rød, hvid, gul og blaa.

Der vinker min kjære
Veninde og mig
Græsbænken, den nære,
Saa venlig til sig.

Der sladdre vi sammen
En Time, vel to;
Hoit Kjærligheds Flammen
Da blusser, min Tro!

Der hviler hun Kinden
Saa kjært mod min Kind,
Saa kysser os Vinden,
Saa slumre vi ind.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

Paa denne Maade gik Alt roligt og stille, indtil der i Aaret 1712 indtraf en Epoche, i

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Han troer det! udraabte Brabanterinden med Øinene fulde af Taarer og med et saa heftigt Udtryk, at selv Marillac blev bevæget derved. — Guds Død! jeg er ikke saa vis i min Sag, at jeg vil paastaae det til Trods for disse Taarer! Johanne, min smukke Pige, jeg antager, jeg har drømt. Min Hukommelse er faret vild, mine Øine have taget Feil, mine Ord ere usande. — Men see dog, Lesueur, hvor smuk en Smule Vrgrelse og Vrede gjør hende! er hun ikke virkelig nydelig saaledes? — Nu da, leve Gud og Næsten! lille Johanne, jeg er en Bagtaler og uværdig til for Fremtiden at komme i Dameselskab! Men dit Haar er saa smukt, kunde jeg troe, at der gaves et saadant andre Steder end paa dit Hoved? Enhver Fornærmelse kræver en Opreisning; tal, hvad forlanger du? Jeg vilde gjerne tilbyde min Formue, dersom den ikke var forbrugt i Deres Majestæter, Hjerter og Klover Konges Tjeneste. Hvad Giftermaal angaaer, er jeg Ridder og næsten i en Orden, men mit Hjerte er stedse frit og ganske til din Tjeneste!

Idet han talte saaledes, trak han hende til sig. Men Brabanterinden løsrev sig, stedse aandelos, stedse i Taarer, nærmede sig Lesueur, og med ofte afbrudt Stemme, — thi hos hende søgte nu Vreden at give hendes Organ en Energi og Heftighed, som Naturen havde nægtet det, — sagde hun:

— Jeg har tilbragt hele Natten hjemme hos min Fader, ligefra Mørket faldt paa, og jeg gjentager, at denne Mand har løiet! — Og med flammende Blik og purpurrødt Ansigt pegede hun med en foragtelig Bevægelse paa Marillac. — Men De troer mig uden Tvivl ikke, tilføiede hun, eller snarere er det Dem omtrent ligemeget, om

hvilken den store Konge saae sine Anliggender saaledes derangerede, at han ikke udfandt andet Middel til at trække sig ud af Forlegenheden, end ved at undlade at betale sine Embedsmænd. Buvat blev underrettet om denne administrative Forholdsregel af Kassereren, som forkyndte ham, at der ingen Penge var i Kassen, da han en Morgen indfandt sig for at modtage sin Maanedsgage. Buvat saae paa Kassereren med store Øine, det var endnu aldrig faldet ham ind, at Kongen nogensinde kunde mangle Penge. Dette Svar foruroligede ham imidlertid ikke meget, thi han troede, at heri kunde kun en forbigaaende Standsning finde Sted og herpaa begav han sig rolig til sit Bureau, idet han nynnede sin gamle Livsang: **Laissez moi aller** ꝛc.

„Ei, ei," bemærkede en Volontør, der endelig efter en syvaarig Venten virkelig var traadt i Function i Begyndelsen af forrige Maaned. „De maa være i et fortræffeligt Humør, Hr. Collega, da De kan synge, naar man ikke betaler os vort Tilgodehavende."

„Hvorledes," spurgte Buvat, „hvad vil De sige dermed?"

„At jeg hvilig undrer mig over, at Udeblivelsen af Pengene ikke bekymrer Dem. Hvad tænker De derom?"

„At man sikkert i næste Maaned vil udbetale os den dobbelte Gage," svarede Buvat.

„Hører De, Decoudreau," sagde den forhenværende Volontør, idet han vendte sig til en anden Collega, „han troer, at man endnu vil betale os vor Gage. Papa Buvat har en god Troe!"

„Det vil vise sig om en Maaned," svarede den Tiltalte.

„Ja, ja," sagde Buvat, idet han bifaldt sin Collegas Ord, „næste Maaned vil udvise det."

„Men hvis man nu hverken betaler Dem i næste Maaned eller i den derpaa følgende, hvad vil De saa gjøre, Papa Buvat?"

„Hvad jeg saa vilde gjøre? Jeg vilde ikke desto mindre passe mit Embede her."

„Hvorledes, naar man ikke betaler Dem, saa vil De dog komme her alligevel?"

„Min Herre," svarede Buvat, „i fulde ti Aar har Kongen betalt mig paa det Punktligste, derfor finder jeg, at det er ikke mere end billigt, naar der engang et Øieblik fattes ham Penge, at jeg giver ham lidt Credit."

Maaneden forløb, Betalingsdagen kom, Buvat begav sig til Kassereren, men hvor der igjen destoværre blev forkyndt ham, at Kassen endnu stedse var tom. Buvat spurgte, om naar den vel igjen blev fyldt, hvorpaa Kassereren svarede: at han var betydelig nysgjerrig. Buvat gjorde en Undskyldning for sit dristige Spørgsmaal, og begav sig til sit Bureau, men denne gang uden at synge.

Samme Dag indgav den forhen omtalte Collega, forbittret over ikke at modtage sin Gage, Ansøgning om Afsked; hvorpaa Chefen for Bureauet endnu belæssede den gode ærlige Buvat med dennes Arbeide, saa at han nu havde det Dobbelte at bestille. Buvat gjorde alt roelig, uden at knurre. Men i den tredie Maaned udeblev Pengene ligeledes, det var en fuldstændig Bankerot. Men, som man allerede har seet, Buvat handlede ikke mod sine Pligter; han besørgede sine Forretninger paa det Punktligste, men blev nødt til at angribe sine Sparepenge.

Imidlertid opvoxede hans lille Pleiedatter Bathilde; hun var nu imellem tretten og fjorten Aar og hendes Skjønhed udfoldede sig mere og mere; desuden indsaae hun allerede nu fuldkommen det Vanskelige i sin Stilling. Allerede i et Aars Tid havde hun, under Foregivende af at hun hellere blev hjemme for at tegne eller spille Claveer, ikke deeltaget i Udflug-

---

De troer eller ikke troer det, thi jeg er kun en stakkels Pige, og De bryder Dem ikke mere om det Hele end om en gammel Synaal, det seer jeg nok. Jesus! min Gud! dersom jeg var en Mand, vilde jeg hævne mig! Jeg kan kun forsvare mig og søge at retfærdiggjøre mig, og det vil jeg gjøre! Snart skal denne Bedrager faae endnu en anden Benægtelse, og det af en Anden end mig!

Med en voldsom Bevægelse trak hun sin Hætte ned over Hovedet og næsten over Ansigtet, styrtede derpaa uden at tage Afsked ud af Atelieret, og ilede med en saadan Hurtighed ned ad Trinene paa Trappen, at det saae ud, som hun maatte styrte i sin Fart.

2.

En Fader.

Lesueur og Marillac, der vare blevne stumme under hele den sidste Scene, havde ladet hende tale ud, og denne Sidste havde blot, men forgjæves, nærmet sig for at hindre hende i at gaae bort.

Da hun var gaaet, saae begge paa hinanden, den Ene med et forbauset, den Anden med et smilende Ansigt.

— Det synes, at hun ikke har villet tage imod mine Undskyldninger, sagde Ridderen, og paa min Ære, jeg leer uden at føle nogen Tilfredshed, men af Vane, thi det gjør mig meget ondt. For det Første havde jeg maaskee Uret, og det er altid stygt at faae dem til at grøde, der have Ret, dernæst behager denne Pige mig, jeg veed ikke hvorfor, men hun er lidt taabelig, og det holder jeg af; endvidere, dersom De nærer en øm Tilbøielighed for hende, vilde jeg for Alt i Verden ikke begynde en venskabelig Forbindelse med Dem med at fornærme Dem i Deres Elskedes Person.

Lesueur retfærdiggjorde sig uden Møie for denne Kjærlighed, og enten det nu var for bedre

terne i Paris's Omegn. Buvat gjorde i Begyndelsen sine Spadsereture alene, men dette kjedede ham, og da Pariserborgeren dog af og til ønsker at indaande den friske Luft, efter at have arbeidet hele Ugen, faldt han paa den Tanke at leie en Bolig med Have til. Saadanne Vaaninger vare dog imidlertid efter hans Financers daværende Tilstand ham for dyre, og saa leiede han endelig en lille Leilighed i **Rue du temps perdu**, med den Beslutning at anlægge en Terrasse og en lille Have ovenover. Det blev besluttet, at Bathilde tilligemed Nanette skulde beboe den fjerde Etage og han Tagstuen.

Denne Indretning vare Begge saa meget mere bequem, som Bathildes Ynde udfoldedes mere Dag for Dag og han endnu ikke var nogen gammel Mand, saa at deres Samqvem allerede i deres forrige Bolig havde fremkaldt den gefkæftige Bagtalelse.

Madame Denis i **Rue du temps perdu** var forøvrigt ikke iblandt dem, som troede det beskjæmmende Rygte, der var udspredt om deres nye Gjenboer. Vi skal siden berette ved hvilken Leilighed samme først fandt Indpas hos hende.

Destoværre var imidlertid den udtraadte Embedsmands Spaadom gaaet i Opfyldelse; allerede i atten Maaneder havde den stakkels Buvat ikke erholdt sin Gage, og dog vedblev han at forestaae sit Embede med sædvanlig Accuratesse.

Men da den ærlige Mand slet ikke vidste, naar eller til hvilken Tid Udbetalingen af hans Gage igjen vilde begynde og hans lille sammensparede Skat begyndte at udtørres, saa leirede ofte mørke Skyer sig paa hans ellers muntre Ansigt, hvilket paa ingen Maade blev ubemærket af Bathilde.

Med den rigtige Tact som udmærker de ædle qvindelige Væsener, begreb hun at ethvert Spørgsmaal med Hensyn til den Hemmelighed, som Buvat ikke selv meddeelte hende, vilde være frugtesløs; hun henvendte sig derfor til Nanette, som i Begyndelsen lod sig bede meget, men dog endelig aabenhjertig fortalte hende Alt. Nu erfoer Bathilde først, hvad hun skyldte Buvats Delicatesse. Hun erfarede at han arbeidede hele Dagen igjennem kun for hende og at hans Sørgmodighed udsprang af den Tanke, at han, hvis hans Gage fortvarende fremtidig udebley og at naar hans Sammensparte var tilende, var nødt til at erklære hende, at en Forandring maatte indtræde i deres huuslige Indretning. Bathildes første Tanke var, efter at hun havde faaet denne Underretning, at kaste sig for Buvats Fødder, saasnart han traadte ind, og kysse hans Hænder. Men det blev hende snart indlysende, at det eneste Middel til at naae sit Maal var at anstille sig som aldeles ubekjendt med det Skete, og i det barnlige Kys, som hun ved hans Hjemkomst trykte paa hans Pande, kunde den vakre Mand umulig erkjende den Taknemmelighedsfølelse, som fyldte hendes Barm for ham.

Men den følgende Dag bemærkede Bathilde til Buvat, at hun virkelig ikke troede, endnu at kunde lære Noget af sine Lærere, da hun nu vidste ligesaa meget som disse selv, hvorfor det altsaa var at bortkaste Pengene, hvis man fortsatte Undervisningen. Da den ærlige Buvat ikke kjendte noget Smukkere end Bathildes Tegninger og da han følte sig hævet til den tredie Himmel, naar hun sang med sin søde Stemme, saa troede han sin Pleiedatter, saa meget mere, som selve Lærerne vare ærlige nok til at forsikkre, at hun nu vidste nok, til alene at kunne hjelpe sig selv videre.

Men Bathilde noiedes ikke med at virke til Besparelse, hun vilde ogsaa bidrage til Ind-

---

at overbevise Marillac, eller af Meddelelseslyst og fordi han følte sig draget til ham, eller for at gjengjelde den Interesse, hans nye Ven viste ham, fortsatte han sine fortrolige Meddelelser fra „Tinkrukken", og talte med ham om denne Lidenskab, der nu i en Maaned havde optaget en saa overveiende Plads i hans Liv.

Han talte med ham om denne unge, høitelskede Pige, uden dog at nævne hende, idet han, medens han beskjæftigede sig med hende, næsten glemte det Øieblik, der skulde bringe ham i hendes Nærhed, da en stærk Støi lod sig høre paa Trappen; Døren til Atelieret blev pludselig stødt op med en saadan Voldsomhed, at Busterne begyndte at vakle paa deres Hylder og Vaabnene at klirre temmelig stærkt.

Det var Johanne! Hun traadte ind med en Mand ved Haanden, som hun snarere syntes at slæbe med sig, end at føre, saa forpustet saae han ud.

Denne Mand uden Hue og Trøie med et dumt Blik, hvis Skjæg og tykke Øienbryn vare fulde af Gibs, det var hendes Fader!

For at faae fat paa ham var hun først ilet til hans Bopæl og derpaa fra det ene Værtshuus til det andet, uden at tabe Modet, uden at trættes, idet hun kun følte Utaalmodighed og Vrede, men Intet til Anstrengelse; endelig fandt hun ham i Montmartregaden, i den fordums Hvælving i Cité-Dieu, siddende tilbords med troe Kamerater, gode Arbeidere ligesom han. Da hun maatte skynde sig for at træffe Lesueur hjemme, trak hun ham ud derfra ved sine Skrig og Bønner, og nødte ham til at følge med strax, med hurtige Skridt, lige til Kunstnerens Værelse, hvor han ankom ganske bedøvet, uden endnu at vide, hvad han skulde deroppe.

Der gav Johanne, hvis Ansigt var farvet af Varme og Vrede, sig neppe Tid til at vente.

— Her er min Fader! udraabte hun, jeg sværger ved Gud, at jeg, siden jeg gik herfra, ikke

komsterne. Omendskjøndt hun havde gjort næsten lige store Fremskridt i Tegning som i Musik, saa begreb hun dog strax, at kun det Første kunde blive hende en Hjelpekilde, og at det Sidste kun kunde tjene hende som en Opmuntring. Derfor indviede hun ogsaa sin hele Flid paa Tegning, og snart lykkedes det hende at forfærdige allerkjæreste Billeder i Pastel. En Tag vilde hun saa gjerne lære Værdien af sit Arbeide at kjende, og bad derfor Buvat, da han gik til sit Bureau, at vise den Farvehandler, hvor hun kjøbte sine Tegnematerialier, tvende Barnehoveder, som hun havde malet efter sin Phantasie, og spørge ham, hvormeget de vare værd. Buvat overtog dette Ærinde, uden at ane Noget. Farvehandleren betragtede dem med et ringeagtende Blik og svarede, at han kun kunde betale Stykket med 15 Livres. Buvat rev Billederne noget heftig ud af dennes Haand, krænket, ikke saameget over den, som det forekom ham, ringe Priis, men over den foragtelige Maade og Maneer, med hvilken Kjøbmanden omtalte Bathildes Talent, og takkede ham.

Farvehandleren, som meente, at have fornærmet den ærlige Buvat ved det ringe Bud, bemærkede derpaa, at han for gammet Bekjendtskabs Skyld vilde betale 40 Livres for begge Hoveder; men Buvat affærdigede ham i sin Fortrædelighed med, at disse Billeder slet ikke vare til at sælge.

Enhver veed, at naar noget slet ikke er tilsalg, det da stiger i Prisen, og Farvehandleren bød altsaa indtil 50 Livres. Men Buvat som endnu var meget ærgerlig, lagde Billederne igjen i Mappen, tog denne derpaa under Armen og gik ud af Laden og derfra til sit Bureau.

Da Bathildes Pleiefader igjen gik hjem, maatte han forbi Laden: Farvehandleren stod ligesom tilfældigviis i Døren; Buvat vilde uden videre gaae forbi ham. Men Hiin holdt ham an og spurgte, om han ikke havde besluttet sig til at overlade ham Billederne for den budne Priis. Buvat svarede ham endnu bestemtere end før: at Tegningerne ikke skulde sælges.

„Det gjør mig virkelig ondt," svarede Kjøbmanden, „jeg var gaaet indtil 80 Livres." — Han traadte tilbage ind i sin Lade, men fulgte Buvat med Øinene.

Bathilde ilede sin Pleiefader imøde paa Trappen, thi hun var i en ængstelig Spænding for at erfare Resultatet af hendes Efterspørgsel.

„Nu," spurgte hun, „min kjære Papa, hvad svarede Hr. Papillon Dem?"

„Hr. Papillon! Hr. Papillon!" svarede Buvat, idet han rynkede Panden, „Hr. Papillon er en Uforskammet!"

Den stakkels Bathilde blegnede. „Hvorfor det?" spurgte hun.

„Ja, ja, en rigtig Uforskammet!" vedblev Buvat, „istedet for at nedknæle for dine Tegninger, begyndte han at critisere dem."

„Naar det er ikke andet end det," svarede Bathilde leende, „saa har han jo Ret. Betænk at jeg endnu kun er en Elev. Men har han end ikke budet det Mindste for dem?"

„Ei, jo vel, han havde ogsaa denne Uforskammenhed!"

„Og hvad bød han Dem da?" spurgte Bathilde bævende.

„Fiirsindstyve Livres har han budet mig derfor."

„Fiirsindstyve — Livres! —" gjentog Bathilde ganske forbauset. „Ak, De tager vist feil, min kjære Papa."

„Jeg siger Dig, fiirsindstyve Livres for b e g g e B i l l e d e r," gjentog Buvat, idet han betonede de sidste Ord.

„Men, min kjære Papa, det er jo fire G a n g e saameget som de ere værd!" raabte

---

har sagt det Ringeste til ham for at forberede ham. Gid jeg maa blive fordømt, hvis jeg lyver! Spørg ham!

— Vent et Øieblik, sagde Modelereren! lad mig først puste. Jeg er nærved at dø af Tørst og Hede.

Moder Cormier var gaaet op for at forhøre sig om Aarsagen til en saadan Støi. Hun traadte ind og standsede, forbauset over atter at finde Brabanterinden i denne Uorden, som hun ikke kan forklare sig paa nogen god Maade.

— He! min gode Kone, det er et Glas Viin, jeg forlanger, sagde Brabanteren til hende, idet han troede, at Maleren havde ringet paa hende.

Den tykke Dame hævede Øinene og Hænderne mod Himlen, gik atter ud af Atelieret og kom ikke mere derop.

Drukkenboldten, der stolede paa, at hun kom tilbage, følte sig allerede forud forfrisket.

— Lad os nu see, hvorom Sagen dreier sig, sagde han.

— Spørg ham, sagde Johanne, idet hun henvendte sig til Lesueur.

— Sagen er, svarede Marillac Haandværkeren, idet han med spottende Høflighed ærbødigen hilste ham, at jeg har taget Feil angaaende Deres Datter, og jeg beder hende herved lydelig om Tilgivelse. Jeg erkjender hende herved for at være anstændig, men net og gracios og meget efter min Smag, og af mit ganske Hjerte tilbyder jeg hende i Deres, hendes Faders, Nærværelse, Forligelseskysset!

— Som De vil, naar De begge ere enige, svarede Brabanteren, overrasket over, at man havde ladet ham komme saa hurtigt og saa langt borte fra for at see hans Datter faae et Kys. — Hvem er De imidlertid, min Herre med Kaarden? Om Forladelse, det er fordi Enhver nutildags bærer en Kaarde, man kan ikke mere skjelne en Adels-

den unge Pige glædestraalende, idet hun klappede i Hænderne. For ikke videre at forraade sine Følelser, afbrød hun hurtigt Samtalen ved at berette ham, at Middagsmaaden var færdig og ventede paa ham; en Efterretning, som strax gav den ærlige Buvats Tanker en anden Retning. Han gav hende rolig hendes Mappe tilbage og satte sig tilligemed hende til Bords, idet han nynnede sin Livsang: **Laissez moi aller** ꝛc.

Endnu samme Aften, medens hendes Plejefader var gaaet ovenpaa til sit Værelse for at skrive en Afskrift, overgav Bathilde den troe Nanette Mappen med Billederne og befalede hende at bringe dem hen til Hr. Papillon imod derfor at modtage fiirsindstyve Livres.

Nanette adlød, og Bathilde ventede hendes Tilbagekomst med Hjertebanken, fordi hun endnu frygtede for, at Buvat havde feilet med Hensyn til Prisen. Hun blev imidlertid snart beroliget, thi allerede efter ti Minuters Forløb vendte den gode Kone tilbage med de fiirsindstyve Livres.

Bathilde modtog Pengene af hende og betragtede dem et Øieblik med Taarer i Øinene. Derpaa lagde hun dem paa Bordet og nedknælede from og andægtig foran Crucifixet som stod foran hendes Seng og hvor hun hver Aften opsendte sin Bøn. Nu opsendte hun en varm Takkebøn, thi nu kunde hun gjengjælde den gode Buvat en Deel af Det, som han havde gjort for hende.

Da Buvat den følgende Dag vendte hjem fra sit Bureau, og kom forbi Hr. Papillons Lade, opdagede han til sin ubeskrivelige Forbauselse de tvende Barnehoveder skue ned paa ham fra sammes Vinduer og tilmed indfattede i kostbare Rammer. I dette Øieblik aabnedes Boutiksdøren og Billedhandleren kom til Syne paa sammes Dørtærskel.

„Naa, Papa Buvat," sagde han, „vi have dog endelig betænkt os anderledes, og besluttet os til at feie Børnehovederne ud, som slet ikke vare til at faae tilkjøbs, he, hi? Jeg havde dog ikke holdt Dem for saa fiin, Nabo. De har paa denne Maade vidst at lokke mig fiirsindstyve blanke Livres ud af Lommen. Men ligemeget! stig til Frøken Bathilde, der er en herlig elskværdig Pige, at naar hun hele Aaret igjennem hver Maaned vil forpligte sig til at levere mig tvende saadanne Billeder, at jeg da vil betale en lige saadan Priis for dem, som for disse."

Buvat stod som rammet af Lynet; han mumlede et Svar, som Kjøbmanden ikke kunde forstaae, og fortsatte sin Vei. Han aabnede Døren, uden at Bathilde havde bemærket det. Den unge Pige tegnede; hun havde allerede igjen begyndt et nyt Hoved.

Da hun saae sin kjære Fader staaende paa Dørtrinet med et saa alvorligt Aasyn, sprang hun op og spurgte hvad der var hændet ham; uden at svare viskede Buvat et Par store Taarer af sine Øine.

„Altsaa," sagde han endelig i en ærgerlig Tone, „min Velgiørers Barn, Albert og Clarisses Datter, arbeider for Penge!"

„Men, kjære Fader," svarede Bathilde halv grædende, halv leende, „jeg arbeider jo ikke, jeg morer mig blot."

„Jeg er ikke Deres kjære Fader," svarede Buvat, endnu stedse sørgmodig, „jeg er ikke andet end den stakkels Buvat, som Kongen ikke betaler og som ikke fortjener nok i sine Skrivetimer, til at lade Dem give den Opdragelse, der passer for en Frøken af Deres Stand."

Ved disse Ord lod han modfalden Armene synke ned, saa at Stokken faldt ud af hans Haand.

„De vil altsaa lade mig døe af Smerte

---

mand fra en Handelsbetjent; og man maa ogsaa vide, hvem man skal tale til.

— Man kalder mig Ridderen af Marillac, siden De vil vide det.

— Marillac . . . Ridderen af Marillac! Marschallens Neveu, ikke sandt? Jeg har godt kjendt Deres Onkel, min Herr Ridder, rigtignok var han død, da jeg gjorde hans Bekjendtskab, De ved nok, . . . men jeg har længe holdt hans Hoved mellem mine Hænder, eftersom det er mig, der har modeleret ham. Mester Gonin har paa den Maade sendt mig meer end een Kunde.

Mester Gonin var en fordum i Paris berømt Ovakfalver, Taskenspiller og Markskriger, og med hans Navn betegnede Pøbelen Cardinal Richelieu.

— Her er ikke Spørgsmaal om min Onkel, sagde Marillac, idet hans Mine pludselig forandredes.

— Vel! jeg forstaaer det nok! vedblev Modelerern, idet han nu nærmede sig Ridderen med en ydmyg, smigrende Mine; derpaa vedblev han, idet han blinkede med Øiet som Tegn paa, at han forstod ham, og sænkede Stemmen: — Talen er om . . . Johanne; jeg forstaaer det! De finder Behag i hende? Desto bedre, min Herr Ridder, desto bedre! . . . jeg forstaaer det . . . man kan blive enig!

Marillac veeg tilbage af Overraskelse og Afsky.

Da Johanne saae, at Samtalen gik ud over hende, vilde hun afbryde den, Hendes Fader, — hvis man tør nedværdige et saadant Navn ved at bruge det om en saadan Mand! — paalagde hende Taushed, men hun agtede det ikke og vovede at kæmpe mod ham med denne Sjælsstyrke, hvormed hun var begavet. Idet den Forbittrelse, som denne skjændige Mand følte derover, fuldendte, hvad Vinen havde begyndt, blev han rasende, overvældede hende med Bebreidelser, truede

og Skamfuldhed!" raabte Bathilde, udbrydende i Taarer.

„Jeg lade Dig dø!" svarede Buvat med et Udtryk af den inderligste Ømhed. „Hvad har jeg da sagt? Hvad har jeg da sagt?"

Buvat foldede Hænderne og var nær ved at synke ned for hendes Knæe.

Bathilde udgjød endnu Taarer.

„Jeg vil ikke have, at Du maae græde," raabte Buvat med godmodig Vrede, „det manglede kun endnu, at jeg maa see Dig græde."

„Men jeg vil græde, hvis De ikke vil lade mig udføre mit Forehavende," raabte den unge Pige.

Saa barnlig endog denne Bathildes Trudsel var, saa forskrækkede den dog Buvat høilig; thi han havde ikke seet hende fælde Taarer siden den Dag, da hendes Moder døde.

„Velan," sagde Buvat endelig, „saa gjør hvad Du vil, men lov mig, at Du fra den Dag Kongen igjen lader mig min Gage udbetale — — —"

„Meget godt, meget vel, min kjære Fader," afbrød Bathilde ham muntert, „det komme vi nok ud af siden; imidlertid er det Deres Skyld, hvis Suppen er bleven kold."

Man satte sig til Bords og den unge Piges muntre Lune havde snart udslettet ethvert Spor af Sørgmodighed af hendes Pleiefaders Aasyn.

Hvad vilde Buvat hade sagt, dersom han havde vidst Alt. Forud overtydet om, at hun ikke maatte forfærdige for mange Billeder, hvis hun ikke vilde forringe deres Priis, besluttede Bathilde, da hun kunde fuldende et Malerie i ti til tolv Dage, ligeledes at gjøre den øvrige Tid i Penge og havde derfor allerede i Morges paalagt Nanette, at see sig om noget Haandarbeide, hvormed hun agtede at beskjæftige sig i Buvats Fraværelse.

Nanette, der var vant til at adlyde sin Beherskerinde uden videre, begav sig strax paa Veien og behøvede ikke at søge længe. Knipplingerne vare netop dengang i Mode, de fornemme Damer opveiede dem med Guld og formedelst den høie Priis paa denne Gjenstand, der saare let blev beskadiget, blev disses Udbedring dyrt betalt. I denne Henseende bevirkede Bathildes Naal fande Underværker, og hun deelte nu sin Tid mellem Haandarbeide og Tegning. Den ærlige Buvat hengav sig endelig med den ham eiendommelige Følelighed i hendes Anordninger; og da han havde ophørt med sine Spadsereture, fordi det kjedede ham at gjøre dem alene, saa fæstede han igjen sine Øine paa den ofte nævnte Terrasse. I otte Dage itræk gjorde han sine foreløbige Anstalter saa hemmeligt, at Ingen kunde ane hvad han havde for. Paa denne Maade anlagde han oven paa Taget en lille Løvhytte, et Springvand, ja endog en Grotte, hvilken imidlertid skaffede ham meest at bestille.

Endelig kom ogsaa denne i Stand, men der var dog forløbet mange Maaneder førend alt rigtig var fuldendt.

Den gode Buvats Havearbeider havde næsten borttaget et heelt Aar. Bathilde var nu ferten Aar gammel og udfoldet til en fuldkommen smuk Jomfru.. Det var netop i denne Periode, at hendes Gjenboe, Bonifaeius Denis, saae hende og at hans Moder, som ikke kunde afslaae ham noget, knyttede et venskabeligt Nabobekjendtskab med dem, idet hun, efter at have indhentet tilfredsstillende Underretninger om Buvats Forhold, indbød dem til at tilbringe Søndag-Aftenerne hos sig. Indbydelsen skete paa en saa venlig og forekommende Maade, at man ikke kunde undslaae sig, saa ugjerne endog den indtagende Pige unddrog sig sin Eensomhed. Buvat var derimod høilig fornøiet over at der

---

hende med sin Forbandelse, bandede, blev uhøflig og vilde slaae hende. Uden Lesueurs og Marillacs forenede Anstrengelser vilde han have gjort det.

Da nu den stakkels Brabanterinde kun fandt en Skjændsel mere, hvor hun havde søgt Retfærdiggjørelse, og blev forraadt af ham, der burde beskytte hende, holdt hun pludselig op med at hengive sig til Fortvivlelse. En stor Beslutning var opstaaet hos hende. Med tilsyneladende Rolighed bragte hun atter sit Haar og sin Paaklædning i Orden, hilste sin Fader, hilste Lesueur, sagde dem Farvel og gik bort.

Dette Farvel var afgjørende. I flere Maaneder hørte de ikke mere tale om hende.

Femte Kapitel,

Kirkemaleriet.

1.

Vinduet.

Hvad var nu Gjenstanden for disse Drømmerier, som igaar paa Pont-Neuf midt i Sværmen, idag i Johannes Nærværelse i Atelieret, endelig i den sidste Maaned, efter Madame Cormins Sigende, saa stærkt beskjæftigede Mester Lesueur?

Som man erindrer, havde Ludvig den Trettende ved sit første Besøg i Klosteret la Visitation tilstaaet en betydelig Sum Penge til Udvidelsen og Forskjønnelsen af St. Mariekapellet.

Da Arbeidet var endt, henvendte Angelica Lhuillier sig til Simon Vouet, Kongens første Maler, for at overdrage ham Udførelsen af et

viste sig en Leilighed til Adspredelse for Bathilde. Desuden frydede han sig hemmelig, med ægte faderlig Stolthed, over den Triumph, som hun vilde feire over Emilie og Athenais.

Sagen tog imidlertid ikke ganske nøie den Vei, som den vakkre Mand havde anviist den i sit Hoved. Bathilde saae med første Blik, med hvem hun havde at bestille; hun begreb fuldkomment hendes Gjenboerinders lave Standpunkt, og da man paatrængende bad hende, dog at vise dem een af sine Tegninger, forsikkrede hun, at hun ikke havde nogen hjemme, hvorimod dog Buvat ret godt vidste, at der i hendes Mappe fandtes et Christushoved og den hellige Johannes af særdeles vellykket Udførelse. Dette var dog endnu ikke Alt. Da man trængte paa og anmodede hende om at synge, efter at Døtrene i Huset havde ladet sig høre, foredrog hun en lille Romance, som neppe varede i ti Minuter, istedet for at foredrage den store Arie, paa hvilken Buvat havde gjort Regning, og som idetmindste vilde have varet i tre Qvarteer.

Men til Buvats store Forbauselse indtog netop denne Opførsel Madame Denis til Gunst for den unge Pige; thi da man til hende havde hævet Bathildes musikalske Talent til Skyerne, glædede hun sig over, at hun med Hensyn til dette dog ikke overgik hendes Døtre altfor meget. Derfor blev Bathilde overøst med Kjærtegn af den gode Kone, som, efter at hun var gaaet, forsikkrede enhver, at hun var en overordentlig talentfuld og beskeden ung Pige og at man ikke havde sagt formeget til hendes Roes.

Hvad den nette Hr. Bonifacius angaaer, saa opførte han sig saa taus denne Aften, at hans yndige Gjenboerinde neppe bemærkede ham. Men saaledes gik det ikke med Bonifacius. Den arme Fyr, der allerede havde beundret hende i Afstanden, blev nu forelsket i hende til op over Ørerne. Deraf fulgte nu, at Bonifacius næsten ikke mere veeg fra sit Vindue, hvilket naturligviis bevirkede, at Bathilde holdt sit tilhyllet og lukket, thi man maa erindre at den unge Mand beboede det Værelse, som Chevalieren senere erholdt.

Bathildes tilbageholdne Opførsel fremskyndte endnu mere hendes unge Gjenboes Lidenskab og han trængte saa uafladelig paa sin Moder, at denne endelig begav sig til Gaden des Orties, hvor hun hos den imidlertid næsten baade blind og døv vordne Portnerinde erfarede, hvad der havde tildraget sig ved Clarisses Dødsleie, og hvilken ædel Charakteer den brave Buvat derved havde udfoldet. Den gode gamle Kone havde forøvrigt glemt alle Navne og erindrede sig kun endnu, at Bathildes Fader havde været en smuk anseelig Officier, der var falden i Spanien, saavel som, at hans unge elskværdige Kone var død af Sorg og i Elendighed.

Den unge Bonifacius havde ligeledes anstillet Efterforskninger og igjennem sin Principal, Hr. Jouy, faaet at vide, at Buvat hos hans Procurator Hr. Ladureau i ti Aar aarlig havde deponeret 500 Livres paa Bathildes Navn, hvilken Sum, da Renten bestandig blev lagt til, allerede nu udgjorde en smuk Capital af 7 til 8000 Livres. Syv til otte tusinde Livres var just ingen betydelig Gjenstand for Bonifacius, da han ifølge hans Moders Forsikkring kunde gjøre Regning paa 3000 Livres aarlige Indtægter; men saa lille endog denne Capital var, saa var det dog bedre, end hvis Bathilde slet ikke havde havt noget.

Efter en Maaneds Forløb, i hvilken hans Lidenskab tiltog med hver Dag, ligesom ogsaa Madame Denis's Agtelse for Bathilde, besluttede den omhyggelige Moder personlig at anholde om hende for sin Søn.

Da Buvat en Eftermiddag som sædvanlig

Maleri af den hellige Jomfru, der skulde pryde hendes Kirke, — et meget betydeligt Maleri, thi det skulde indtage hele Hvælvingen af den Halvrotunde af Marmor, der kronede Hoialteret, og modtage sit Lys fra oven af.

Men uagtet den nye, hurtige Methode, som Vouet anvendte ved sine Malerier, saae han sig nødt til at vælge En iblandt sine berømte Elever til at træde i sit Sted, da han var overvældet med Arbeider i St. Germain og Fontainebleau, da han havde en Malerskole og gav hele Hoffet Undervisning i Pastelmaleri, siden Kongen var begyndt at lære det af ham. Til sine berømte Elever regnede han Mignard, Lebrun og Lesueur!

Mignard gjennemreiste Italien, Lebrun, som var to Aar yngre end Lesueur, berettigede til store Forventninger, men var endnu for ung til at realisere dem, og Lesueur blev da valgt til Abbedissens, Angelica Lhuilliers store Tilfredshed, der langt ude var beslægtet med ham.

Paa Vouets Raad bestemte man sig for en Himmelfart, et Emne, der begunstigedes af den Masse Lys, der faldt ned oppe fra Hvælvingen. Lesueur udkastede en Skizze dertil; han foreviste den for sin Mester, derpaa for Abbedissen og Visitantindernes store Raad. Alle syntes henrykt derover. Man var i Klosteret forud forgabet i det tilkommende Mesterværk, og Malerens Navn blev gjentaget med Berømmelse fra Mund til Mund, af Nonnerne og selv af Pensionairerne, der ikke tvivlede om hans Talent, da de hørte, at han var ung og smuk.

Saaledes blev da Mester Lesueur indført i den hellige Bygning!

Hver Dag gik han derhen henimod Middag, i det Øieblik, da hele Klosteret var i Refectoriet, og indesluttede sig i Kapellet, hvor han uden Brøde kunde opslaae sit Atelier. Det havde endnu ikke faaet sin nye Indvielse. Der ordnede han Alt til sine Arbeider, maalte Afstandene, studerede Virkningerne af Perspektivet og tænkte over Van-

vendte hjem fra Bureauet, ventede Madame Denis i sin Dør paa ham, og da han vilde gaae ind i sit Huus, tilvinkede hun ham ved Tegn, at hun havde noget Vigtigt at fortælle ham. Buvat tog høflig sin Hat af og traadte ind til Madame Denis, som førte ham til det meest afsides Værelse i Huset, aflaasede Døren og bad ham i en høitidelig Tone at sætte sig ned, hvorpaa hun med tilbørlig Formelighed anholdt om Bathildes Haand for hendes Søn.

Buvat blev ved dette Tilbud sat i den største Forfærkelse. Det var aldrig faldet ham ind, at Bathilde kunde gifte sig; at leve uden Bathilde, syntes ham saa ganske umuelig, at han foer sammen og skiftede Farve ved Tanken om, at hun kunde forlade ham. Madame Denis var en altfor skarp Jagttagerinde, til at hun ikke skulde have bemærket det mægtige Indtryk, som hendes Andragende frembragte hos hendes Gjenboe. Hun lod imidlertid som om hun ikke havde lagt Mærke til hans Bestyrtelse, medens Buvat bestræbte sig for at gjenerholde sin Fatning, svarende efter en kort Pause temmelig samlet, at et saadant Tilbud visselig var meget ærefuld for Bathilde, men at han kun var hendes Pleiefader og aldeles ikke kunde afgjøre noget i denne Sag; han vilde imidlertid gjøre hende bekjendt med den unge Hr. Denis's Frierie, men maatte forresten ganske overlade til hende selv, om at udtale sig for eller imod ham.

Buvat steeg op til sin Boelig, hvor han forefandt Bathilde i den største Uro; thi han var udebleven en halv Time over den sædvanlige Tid, hvilket var første Gang i ti Aar. Den unge Piges Uroelighed formeredes da hun lagde Mærke til hendes Pleiefaders bestyrtede Væsen. Hun besluttede strax at udforske Grunden dertil. Buvat vilde opsætte Sagen til efter Middag, men Bathilde erklærede, at hun ikke vilde nyde en Bid, hvis hun ikke først fik at vide, hvad det var, der foruroligede hendes kjære Fader; paa denne Maade blev han nødt til, udenvidere at forebringe hende Madame Denis' Andragende.

Bathilde rødmede i Begyndelsen, som alle unge Piger, naar man taler til dem om et Ægteskab; men derpaa greb hun Buvats Hænder, idet han satte sig ned, da han følte at hans Been nægtede ham deres Tjeneste, saae paa ham med hint milde henrivende Smiil, der for den ærlige Skrivelærer var hans Himmel og hans Sol, idet hun sagde: „Kjære Papa, De vil altsaa af med Deres stakkels lille Datter? Er hun Dem da aldeles kedsommelig?"

„Jeg, jeg," stammede Buvat, „jeg ked af Dig! Jeg dør den Dag, Du forlader mig."

„Men, kjære Fader," svarede Bathilde, „hvorfor taler De da til mig om Giftermaal?"

„Fordi, seer Du — fordi —" vedblev Buvat stammende, „fordi Du dog engang maa gifte Dig, og fordi der ikke hver Dag findes et saa godt Parti; omendskjøndt, Gud være lovet, min gode Bathilde fortjener en ganske anderledes Mand, end Hr. Bonifacius."

(Fortsættes.)

Huusraad.

Om at borttage Fidtpletter paa Klæder. Man sende Klæderne til en Pletaftager. Saasnart man erholder dem tilbage, indgnide man samtlige Pletter med **Eau de Cologne**, tage herpaa en Sax og udklippe samme Figur af Klædningen, som Pletterne danne. Disse ville da være forsvundne af Klædet tilligemed Figuren.

---

skeligheberne ved denne Kunst, som han skulde bringe saa vidt.

Da slog hans Hjerte endnu for Æren, kun Indskydelser af nye Ideer kunde bringe hans Pande til snart at rødme, snart at blegne; hvad han stræbte efter, var Talentet, det var Geniet, det var denne umaadelige Dygtighed i at udtrykke en Tanke, ene og fuldstændig, ved et Træk og en Form, uden at formindske den, uden at forandre den, paa Lærredet at afpræge det levende Billede, han havde i sin Phantasie, og som han der saae med Sjælens Øie, at gjøre det levende i Alles Øine ved den Luft, som omgiver det, ved det taagede og mangefarvede Gjenskin, der spiller i Sømmene paa dets Klæder, ved dets levende Kjød, i hvilket Blodet circulerer, ved dette Blik, der taler!

For at opnaae dette vilde han hengive, vilde han opslide sit Liv, om det behovedes. Hvad Løn haabede han? Et berømt Navn, som han vilde gjøre udødeligt gjennem Aarhundreder, et Navn, som man skulde gjentage i Atelierne, i Palladserne og overalt, hvor Ordet Maleri blev udtalt, et Navn, som man ikke kunde udelade paa Listen over store Mænd, i Cataloget over store Malere uden at lade dem være ufuldstændige. Maaskee engang i en fjern Fremtid, naar een eller anden riig Kunstnernes Ven aabnede sit ved Penge dannede Museum for de Nysgjerriges Blikke, maaskee da en Stemme vilde høve sig blandt Skaren og sige: — Alt er smukt, men der mangler en Lesueur!

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 13. Tirsdagen den 9 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

„Ak, det er ikke derfor, min kjære Papa, det er ikke derfor, jeg fortjener ingen bedre Mand end Hr. Bonifacius, men — —"

„Nu, men hvad da?"

„Men jeg vil aldrig gifte mig!"

„Hvorledes, Du vil aldrig gifte Dig?"

„Hvorfor skulde jeg det? Ere vi ikke ganske lykkelige hos hinanden?"

„Lykkelig, det mener jeg, idetmindste hvad mig angaaer," sagde Buvat.

„Nu," vedblev Bathilde med sit Engelsmiil, „da vi ere lykkelige, hvorfor skulde vi altsaa ikke vedblive at være det? Man maae ikke friste Himmelen!"

„Kom, kom her, mit kjære Barn og omfavn mig," raabte Buvat sjæleglad, „det er som om Du havde væltet et Montmartre bort fra mit Bryst."

„De ønskede altsaa ikke dette Giftermaal, min kjære Fader?" spurgte Bathilde, idet hun berørte den brave Mands Pande med sine Rosenlæber.

„Jeg ønske dette!„ raabte Buvat forbauset. „Hvorfor foreslog De mig da det?"

„Fordi, Du veed, at jeg ikke er Din Fader — fordi jeg ikke har nogen Rettighed over Dig — fordi, Du maa vide, at Du frit kan raade over Din Haand."

„Det vil altsaa sige saameget som at jeg har min fuldkomne Frihed. Har jeg ikke? godt, saa afslaaer jeg Tilbudet!" svarede Bathilde glad.

„Gud være lovet!" raabte Buvat klappende i Hænderne, „men hvorledes skal jeg sige dette til Madame Denis?"

„Hvorledes? — Siig hende, at jeg endnu er for ung —, at jeg ikke har nogen Lyst til at gifte mig —, at jeg for bestandig vilde blive hos Dem."

„Naa, Bathilde, lad os nu gaae til Bords," sagde Buvat, „maaskee jeg falder paa en god Idee under Maaltidet. Det er sælsomt, min Appetit er kommen igjen. Det laae mig nylig saa tungt i Maven."

Buvat spiste og drak med Velbehag, men — den gode Idee udeblev og han saae sig endelig nødt til, ligefrem at erklære Madame Denis, at hans Pleiedatter vel følte sig særdeles æret ved Tilbudet, men at hun endnu ikke vilde gifte sig.

Over dette uventede Svar tabte Madame Denis baade Næse og Mund; hun havde end ikke i Drømme kunnet ane, at en stakkels Forældreløs som Bathilde vilde kunde afslaae en saadan ung Mand som hendes Søn. Hun optog derfor Buvats Afslag meget koldt, og

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Saaledes forestillede han sig Ären, Ären, hans Afgud! Enhver anden Lidenskab var ham ubekjendt, selv Kjærligheden. Hans Phantasies frugtbare Rigdom beskyttede mod Overraskelser af Sandserne. Hvorledes skulde de Qvinder, han mødte, have indgydt ham Kjærlighed, ham, den unge Drømmer, der holdt af Eensomheden, hvor han følte sit Genie tiltage og levede sit Kunstnerliv? Der var unægtelig smukke Qvinder, men vare de ikke langt smukkere, som han i sine Tanker havde skabt? Flere, der kjendte til Sligt, troe ikke Feil og anede, naar han fæstede sit Blik paa dem, at den smukke unge Mand mere studerede dem, end han betragtede dem, thi han søgte kun det Smukke i Naturen paa Kunstens Vegne.

Ja, Kunsten lod Alt svæve forbi hans Blik; det var den Verden, han befolkede med sin Barndoms og Ungdoms Minder, hvor han søgte sine Glæder, sin Kjærlighed, og hvortil han knyttede sit Haab om Fremtiden. Med hvilken Henrykkelse hengav han sig ikke til dette nye Arbeide, det vigtigste, han endnu havde paataget sig!

Han tilbragte den største Deel af sin Tid i Klosterets Kapel uden nogensinde at forstyrres, uden naar hans Slægtning, Abedissen, en mild og god Dame af omgængelig og velvillig Charakteer, besøgte ham. Hun havde ifinde at modtage ham vel i hendes Hjem, opmuntrede ham ved sine Lovtaler, forbausedes ved at see ham arbeide, udspurgte ham om hans Følelser og hans Levevandel, og smilede af Glæde over at finde hans Hjerte reent og ædelt, og tilsidst fattede hun den meest levende Interesse for den unge Maler, hvis Hæder ligesaavel maatte kaste sin Glands paa hendes Kloster.

En Dag var Lesueur alene og var stegen op

svarede med slet fordulgt Bitterhed: „at Enhver jo naturligvis havde sin fri Villie, og at Bathilde i Guds Navn for hende gjerne kunde blive en gammel Jomfru.“

Men hendes moderlige Stolthed var saa haardt saaret, at hun nu laante et beredvilligere Øre til den Bagvaskelse, som man tidligere havde tilhvisket hende, med Hensyn til Forholdet imellem Buvat og Bathilde. Ja hun gik endog endnu videre: hun holdt det for uforenelig med hendes Søns Værdighed, længere at lade ham beboe det ligeover for Bathilde beliggende Værelse efter dette afvisende krænkende Svar. Hun gav ham derfor et ud til Haven, der var langt bedre, og leiede Tagstuen ud.

Det var Aarsagen, hvorfor Bonifacius gav Helten i vor Historie det venskabelige Raad, at tage sig iagt for Bathilde og hendes Mirza.

VI.

Ungdommelig Kjærlighed.

Hr. Bonifacius's Værelse stod ledig i tre til fire Maaneder. Endelig saae Bathide en Dag Vinduet igjen aabent, og i samme een hende ubekjendt Person, det var d'Harmental.

I Gaden **du temps perdu** saae man kun faa saadanne Ansigter som Chevalierens. Dette blev heller ikke upaagtet af Bathilde, der bag sine Gardiner kunde iagttage uden selv at blive iagttaget. Vor Helts Træk besad virkelig noget saa Fiint, Udmærket, at dette ikke kunde undgaae saadan en Piges, som Bathildes Blik Saa simpel Chevalierens Dagt end var, saa viste den dog en vis Elegance; desuden bleve ogsaa nogle Befalinger, som Bathilde hørte ham uddele, givne i den bestemte og afgjørende Tone, der beviser lang Vane i at befale.

Derfor følte Bathilde ogsaa strax, at denne unge Mand var langt hævet over Tagstuens tidligere Beboer, desuden følte hun med det Instinct, der ere Folk **comme il faut** egent, at han hørte til hendes egen Stand. Allerede samme Dag havde Chevalieren prøvet sit Claveer; Bathilde havde hørt til fra sammes første Tone, medens d'Harmental, som ikke vidste, at han blev hørt, phantaserede med en Frihed og Smag, der forraadede en Dilettant af første Rang. Bathilde var staaet op og havde sagte nærmet sig til Vinduet, for ikke at gaae glip af een eneste Node da en saadan musikalsk Nydelse var Noget indtil nu Uhørt i Gaden **du temps perdu**.

Den følgende Dag forekom det Bathilde, som om det var en Evighed siden hun havde spillet; hun satte sig til Claveret. I Begyndelsen zittrede hun betydelig, endskjøndt hun ikke vidste hvorfor; men da hun var en dulig Musikerinde, saa lagde hendes Zittren sig hurtigt og hun udførte paa een i Sandhed beundringsværdig Maade den Composition, der havde henrykket d'Harmental saa meget.

Vi have allerede fortalt, hvorledes d'Harmental den følgende Dag bemærkede Buvat, og hvorledes han ved ham erfoer, at hans yndige Gjenboerske heed Bathilde.

Den næstfølgende Dag var det Bathilde, der stod ved Vinduet, ligesom for at glæde sig ved en Solstraale; hun observerede, hvorledes Chevalierens Øine fyrige vare rettede paa hende; hun saae atter dette smukke ungdommelige Ansigt, hvilket imidlertid der omtalte Projekt havde givet et Anstrog af tungsindig Alvor; dette med Ungdommeligheden saa uforeneligt Alvor var hende paafaldende. Den smukke unge Mand maatte altsaa have Sorger, siden han var saa alvorlig. Men hvilken Bekymring kunde han

---

paa sin Malerstillads. Han hørte paa engang Skrigen og Latter under det Sted, hvor han befandt sig, og igjennem et af de farvede Vinduer, der prydede Kapellets fremspringende Kanter, bemærkede han i en af Gaardene i Klosteret nogle unge Pensionairer, der muntre nøde den til Hvile bestemte Tid.

Synet forekom ham først mere besynderligt end tillokkende. Igjennem de forskjelligt farvede og nuancerede Ruder antoge de unge Piger, idet de bevægede sig under ham, hvert Øieblik et nyt Skjær af Glasset. Nogle bleve fra rosenrøde blaae, og de Blaae bleve gule, og de Gule røde, og jo mere de bevægede sig, desto mere complicereret blev denne brogede Farvevexling, saa at de syntes at springe omkring i et Mosaik af Lysstraaler eller i en Regnbues Taager.

Efter som et Barn at have moret sig ved saaledes at betragte dem, følte han Lyst til at see dem tydeligere og med deres virkelige Udseende.

En Blyrude var anbragt under en af Kanterne ved Vinduet. Han aabnede den med Forsigtighed, af Frygt for at vække Opmærksomhed og blive dadlet for sin Nysgjerrighed. Han seer, og Scenen faaer nu et andet Udseende. Det er ikke mere disse ubestemte Ansigter og disse cameleonlignende Piger, der vise alle Prismaets Farver i tilfældig Orden, det er en Sværm unge Piger, der ere beskinnede af en ubetydelig Solstraale og spøge med livligt og muntert Aasyn i den frie Luft.

Iblandt dem findes smukke Piger, Andre, der ikke ere saa begunstigede af Naturen, besidde imidlertid denne Ungdommens Friskhed og denne muntre Mine, som i nogle Aar træde i Stedet for Skjønhed.

Af de Første synes især to ham værdige til at stride om den Skjønhedspriis, som han bereder sig til at bestemme uden den Seirendes Vidende. Begge ere af samme Alder, begge blonde, hvide og smukke.

Han sammenligner dem indbyrdes med sit Kunstnerblik uden mere at tænke paa sin Frygt

vel have? Af alt dette saae man tydelig, at den unge Pige fra den anden Dag af allerede begyndte at beskjæftige sig usædvanlig meget med Chevalieren.

Dette forhindrede imidlertid ikke Bathilde i at lukke sit Vindue; men bag sit Vinduesgardin lagde hun Mærke til, at hendes smukke Gjenboes Ansigt var blevet endnu tungsindigere; hendes Instinct sagde hende, at hun var selv Skyld deri, hvorfor hun, uden at tænke derpaa, satte sig til Claveret, eller fordi hun maaskee følte, at Musik var den bedste Trøst i Hjertelidelser.

Om Aftenen satte d'Harmental sig til sit Claveer, og un var det Bathilde, som med sin hele Sjæl lyttede til Sangen, som midt i den tause Nat skildrede Kjærlighedens Følelser i melodierige Toner. Men destoværre blev han afbrudt i sin musikalske Beskjæftigelse af hendes Gjenbo i tredie Etage. Det første Skridt var gjort, der existerede allerede et Berørelsespunkt imellem begge de unge Mennesker; de talte allerede Hjertets Sprog med hinanden, det farligste af alle.

Næste Morgen følte den yndige Pige, der, forelobig sagt, hele Natten havde drømt om Musik, og en Smule om den Musicerende, at der rørte sig noget Forunderligt, noget hidtil Ukjendt i hende. Saa meget hun endog følte sig hentrukket til Vinduet, holdt hun det dog lukket, hvilket hos Chevalieren frembragte det daarlige Humør, hvormed han, ledsaget af Abbeden, gik ned til Frokost hos Madame Denis.

- Fornøiet ved Underretningen om, at hans smukke Gjenboerske hverken var Buvats Kone, Datter eller Elskerinde, var han, som vi vide, igjen løbet op paa sit Værelse, hvor han ved nogle Stykker Sukker satte sig i Forbindelse med den lille Hund Mirza. Da Bathilde kom, havde han af Beskedenhed lukket sit Vindue, dog ikke førend først at have hilst hende, som hun besvarede med en Gjenhilsen, og det tilmed rødmende.

Næste Morgen saae Bathilde, da Chevalieren aabnede Vinduet, hvorledes han befæstede et poncerødt Baand halvt udenfor samme, uden at hun kunde begribe Grunden dertil, hvorpaa desuden den overordentlige Spænding, der var synlig i Chevalierens Aasyn, var hende paafaldende. Hans Alvorlighed var imidlertid begribelig nok, da Befæstigelsen af det røde Baand maaskee var hans første Skridt til Skafottet.

En halv Time efter viste der sig en Skikkelse hos d'Harmental, der var Bathilde ganske ubekjendt, og hvis Udvortes ikke var meget beroligende. Det var Capitain Roquefinette; desuden lagde den bekymrede Gjenboerske med lidt Uro Mærke til, at d'Harmental omhyggelig tillukkede Vinduet, efterat den Ubekjendte med den lange Kaarde var traadt ind.

Chevalieren havde, som man nok kan tænke, en lang Samtale med Capitainen, i hvilken han maatte udvikle ham Foranstaltningerne til Foretagendet samme Aften. Da hendes Gjenboes Vindue endnu vedblev at være lukket længe derefter, holdt hun sig for overbeviist om, at han maatte være gaaet ud, og hun meente derfor uden Fare at kunde aabne sit.

Dette var neppe skeet, førend ogsaa Vinduet aabnedes ligeover for. Til Lykke for Bathilde var hun just gaaet tilbage i den Deel af hendes Værelse, hvorhen Chevalierens Blik ikke kunde trænge. Hun besluttede at blive der og satte sig ved sit Arbeide ved det andet tillukkede Vindue.

Men den lille Mirza, der havde færre Skrupler end dens Herskerinde, havde neppe seet den venlige Sukkergiver, førend den ogsaa strax ilede til Vidduet og lagde begge Forpoter paa

---

for at blive bebreidet sin Dristighed; han finder Behag i Undersøgelsen og forlænger den uden videre Grund. Men snart har en Eneste optaget hele hans Opmærksomhed, og den Anden er forsvunden og har saaledes berøvet ham Leilighed til Sammenligning, uden at han dog bliver det vaer. En Eneste holder ham endnu ubevægelig tilbage foran den lille Rude, og han tænker ikke engang mere paa at bortgive denne hemmelige Seierskrands, der vaklede mellem hende og hendes Legesøster. Han betragter hende, fordi han føler sig lykkelig ved at betragte hende. Det, der henrykker ham hos hende, er ikke mere Formernes Fiinhed og Trækkenes Regelmæssighed; den Anden var ligesaa smuk, men dennes Skjønhed beror paa hendes Sjæls Præg paa hendes Ansigt!

Hvorfor ere Mændene saa sjelden enige om det Fortrin, de indrømme en Qvinde fremfor alle Andre? Hvorfor bliver denne Skjønhedens Gave undertiden negtet den, som lynes allernoiagtigst at være i Besiddelse af den? Det er fordi vi uden at gjøre os selv Regnskab derfor, i denne friske Munds Træk, i denne rene Pandes Sammentrækninger, i disse straalende Øines Udtryk søge noget Andet end et for Øiet behageligt Syn. Hvad da? Egenskaber, Tilbøieligheder, Lidenskaber, der svare til vore, eller i det Mindste tjene til at vække modsatte Ønsker og Lidenskaber hos os. Derfor forvexle vi stedse, skjøndt vi ere enige om, hvad der udgjør den physiske Skjønhed, denne med det moralske Udtryk, der pryder eller vanskrer den. Vi troe at studere et Ansigt, og det er Charakteren, vor Dom gjælder.

Det er Grunden til de mange hinanden modsigende og forskjellige Domme. Man har kunnet paalægge Smagen Kunstens Regler for at bestemme Former, men ikke Sjælen nogen Regel for at føle og blive indtaget. Alene Følelsen hjælper der, og Hver har sin!

Dette moralske Udtryk var det, der i Lefueurs Øine gav den unge Pensionair en overnaturlig Skjønhed, som en Anden maaskee vilde have neg-

Vindueskarmen. Denne Venlighed blev, som man vel kan tænke, belønnet med flere Stykker Sukker; men det tredie Stykke var til Bathildes største Forbauselse omviklet med et lille Blad Papir.

Dette Blad Papir forurolige Bathilde mere end Mirza, thi Hunden havde hurtigt pillet Sukkeret ud af sit Hylster og spiist det, hvorpaa den igjen indtog sin Post ved Vinduet. Desværre var Chevalieren der ikke længere, han havde lukket sit Vindue.

Bathilde befandt sig i en stor Forlegenhed. Hun havde ved første Øiekast seet, at Bladet var bestrevet med nogle Linier, og saa gavmild og venlig hendes Gjenboe endog havde vist sig mod Mirza, saa kunde han dog ikke have skrevet til denne; Billetten maatte altsaa være rettet til Bathilde.

Men hvad skulde hun gjøre med dette Brev? Rive Bladet itu ulæst, det var visselig det Værdigste og Forstandigste. Men dersom det nu var et ubetydeligt for længe siden bestrevet Stykke Papir, saa var saadan Adfærd jo latterlig; det var desuden at give denne Sag en Betydning, den i og for sig ikke havde. Bathilde besluttede derfor, at lade Bladet ligge rolig hvor det laae, og ikke videre at tage Notits deraf; hun var skjult bag sit Gardin, som d'Harmental uden Tvivl bag sit.

Efter Forløbet af en Time, af hvilken, da vi maae tilstaae Sandheden, Bathilde idetmindste havde tilbragt de tre Fjerdedele i Betragtninger over Billetten, traadte Nanette ind. Hendes Frøken befalede hende at lukke Vinduet, hun gjorde det, men bemærkede strax derpaa Papiret.

„Hvad er det?" sagde den gode Kone, idet hun bukkede sig for at tage Bladet op.

„Det er ikke noget af Betydning," svarede Bathilde, forglemmende, at Nanette ikke kunde læse det, „jeg maa have tabt det ud af min Lomme," og tilføiede, ikke uden Selvovervindelse: „kast det kun i Ilden."

„Men hvis det nu dog var noget Godt," sagde Nanette, „see dog først efter Frøken," tilføiede hun, idet hun rakte hende Bladet, med Skriften opad.

Fristelsen var for stærk, til at hun kunde modstaae den. Bathilde kastede et Blik, som hun bestræbte sig for at gjøre saa ligegyldigt som muligt, paa Papiret, og læste Følgende:

„Man har fortalt mig, at De var Forældrelos. Jeg har heller ingen Forældre mere, og saaledes ere vi da Sødskende for Gud! I Aften begiver jeg mig i en stor Fare, men jeg vil haabe at bestaa den lykkelig, kunde jeg troe, at min Søster Bathilde vilde bede for sin Broder Raoul." —

„Du havde Ret, Nanette," sagde den elskværdige Pige med bevæget Stemme, idet hun tog Bladet fra hende, og puttede det i sin Lomme, „dette Papir er vigtigere end jeg troede."

Da Nanette var gaaet, tog Bathilde Billetten op igjen, og læste den endnu engang. Det var aldeles umuligt at sige mere i færre Ord! Billetten var affattet med Overlæg og indrettet med en saadan Fiinhed, „Udtrykkene Søster og Broder" vare valgte med saamegen Klogskab, at havde Bathilde i dette Øieblik staaet ligeover for sin Gjenboe, vilde hun, istedet for at rødme, uden Tvivl have rakt ham Haanden, sigende: „Vær rolig, Broder, din Søster vil bede for Dig."

Det, der nu beskjæftigede Bathildes Sjæl langtmere, end denne Kjærlighedserklæring havde formaaet, var Tanken om den Fare hendes Gjenboe var var udsat for. Hun tænkte paa det røde Baand, paa Capitainens paafaldende Skikkelse og formodede, at denne Fare maatte staa i een eller angen Forbindelse med denne Sidste. Hun udtomte sig forgjæves i Formodninger, om hvilken Slags Fare det vel maatte være. Først

---

tet hende. Ja, denne Skjønhed vilde han have bemærket, den vilde han have tilbedt hos en Qvinde, der ikke besad andre Skjønheder, kort sagt, hos en efter den almindelige Dom styg Qvinde. Han fandt den ikke alene i hendes Aasyns Oprigtighed, men ogsaa i hendes Skuldres yndige Bue, i hendes Figurs Boining, i hendes Armes Bevægelser, og han sagde til sig selv, at det var den store Malers Triumph at efterligne, at naae denne udmærkede Natur, i Foden, Haanden og alle Legemets Dele at lægge een Tanke, en eneste udtrykksfuld og harmoniisk Idee. Han vilde have svoret paa, at han uden at see den unge Piges Ansigt havde kunnet sige hendes Skjønheds Charakteer, ja selv hendes Sjæls Tilstand, saa fuldkomment, reent, ædelt og aabent var hendes hele Væsen! — Og imidlertid, tænkte han, vil hun engang elske, og elske med Heftighed, det er vist!

Og idet han tænkte saaledes, lagde han Haanden for Panden og faldt hen i Tanker.

— Oh, vil han føle sin Lykke, han, som hun elsker! . . . Man bestemmer hende uden Tvivl ikke til Klosteret! . . . Hvor herlig maa ikke en Forbindelse være med en saadan Pige! . . . Hvor hendes Mand maa være stolt af hende, især lykkelig! . . . Hvor han maa forfølge Hæderen med Kraft og Fasthed, for ogsaa at gjøre hende stolt af ham! Og naar han har arbeidet godt, hvor glad vil han ikke føle sig ved, for at besøge hende, at forlade sine Pensler og sit Atelier! . . .

Dette Ord vækkede ham. Uden at tænke derpaa, lod han sig selv spille Mandens Rolle.

Han lod atter sit Blik falde ned i den lille Gaard, men han saae Ingen mere. Klokken havde kaldt Pensionairerne tilbage i deres Læse- og Arbeidsværelser, og han havde ikke hørt den.

Da han var kommen sig af sin Bevægelse, tog han atter fat paa sit Arbeide. Han fik ikke Meget bestilt den Dag.

Den næste Dag og i en heel Uge var Lesueur mere opmærksom paa Klokken, der forkyndte den Time, da Pensionairerne maatte hvile sig.

tænkte hun, det var en Duel; men for en saadan Mand, som hendes Gjenbo syntes at være, var en Duel ingen Fare, hvortil han ønskede en Qvindes Bøn eller Forbøn! Desuden var det heller ikke paa den Tid, en Duel pleier at gaae for sig. Bathilde tænkte og eftertænkte og beskjæftigede sig paa denne Maade uafladelig med Chevalieen. Havde denne gjort Regning derpaa, saa maae man tilstaae, at hans Facit var rigtig.

Dagen forløb, uden at Bathilde saae sin Gjenboe; det være sig nu at han forsigtig undbrog sig hendes Blikke, eller at han var beskjæftiget, nok, hans Vindue forblev tæt tillukket. Derfor fandt Buvat, da han som sædvanlig kom hjem Klokken ti Minuter over fire, den unge Pige saa ophidset, at han flere Gange spurgte hende om hvad hun feilede. Bathilde svarede kun med et af hine fortryllende Smiil, der stedse øvtrede den Virkning paa hendes Pleiefader, at han glemte at tænke, for uforstyrret at betragte hende.

Efter Middagsmaden kom en Tjener fra Hr. de Cheaulieur og indbød Buvat til at tilbringe Aftenen hos sig, fordi han havde skrevet flere Digte, af hvilke han ønskede Afskrifter. Abbed de Cheaulieur var een af Buvats bedste Kunder; han besøgte ham endog ofte selv; følte megen Affection for den elskværdige Bathilde, thi omendskjøndt han begyndte at blive blind, kunde han dog endnu ret godt skjelne hendes elskelige Træk. Vel saae han hende kun igjennem en Taage, men dette havde forandlediget hans tredsindstyveaarige Galanterie til at gjøre den Bemærkning til den unge Pige: „det glædede ham at see hende saaledes; thi han saae hende om en Engel i Skyen.“

Buvat gik hen til ham, og Bathilde takkede i Stilhed den gode Abbed, fordi han forskaffede hende en eensom Aften. Den stakkels Buvat forlod sin stille Bolig, uden at ane, at man idag for første Gang ønskede hans Fraværelse.

Buvat slæntrede langsom afsted, og da han, ankommen i Nærheden af Palais Royal, saae en Forsamling af Mænd og Fruentimmer omkring en Gadesanger, sluttede han sig til dem. Da Indsamlingen begyndte, gik han sin Vei, ikke for ondskabsfuld at unddrage den stakkels Gadesanger den fortjente Løn, men fordi han ingen Penge havde hos sig, da han havde den Vane ikke at bære Penge hos sig, for ikke at blive lokket til unødvendige Udgifter.

Han gik altsaa, som vi vide, igjennem Barrieren des Sergens til Mazaringaden, hvor Abbed Cheaulieu boede.

Denne modtog ham høist venlig og tvang ham, efter mange Complimenter fra Buvat, til at sætte sig ned hos ham ved et med mange Papirer bedækket Bord. Det er sandt, at Buvat først kun satte sig paa den yderste Rand af Stolen, men efterhaanden sattede han Mod og satte sig tilrette, saa at han endelig sad ligesom alle andre ærlige Folk.

Han maatte nu ordne og reenskrive tredive til fyrgetyve Digte, og da Abbeden ikke kjedede sig og den ærlige Buvat ikke kunde kjede sig derved, saa slog Klokken elleve, da han endelig blev færdig med Arbeidet. Buvat forskrækkedes over at det var saa sildig, pakkede Papirerne sammen og gjorde Afskeden saa kort som muligt, tog Hat og Stok og skyndte sig afsted.

Til al Ulykke skinnede Maanen ikke og Luften var bedækket med tykke Skyer.

Alting gik godt indtil de gode Børns Gade; men her fik Sagen en anden Vending. Allerede Synet af den smalle Skumle, kun ved Skinnet af to Lygter oplyste Gade, var ingenlunde opmuntrende for vor ærlige Buvat. Han gik imidlertid langsomt og rystende videre; da han

---

Og naar han om Aftenen kom hjem og tog Deel i sin Pleiemoder, Madame Cormiers Aftensmaaltid, gjorde han hende urolig ved sin adspredte og bekymrede Mine, og naar Naboerskerne, hvoraf Nogle vare temmelig spydige, ud paa Aftenen kom sammen for at snakke om Tidens Ulykker og Næstens Latterligheder, vare de forbausede over den unge Mands Væsen, der var endnu mere menneskesky end sædvanlig.

Grunden er, at han kun bar een Tanke i Hjertet, kun eet Billede i Hovedet! For lagde hans ligegyldige Øie neppe Mærke til Qvinder, for hvilke han foretrak sin Phantasies rene Skabninger, nu maatte disse Idealer vige for et mere virkeligt Væsen. Alle Qvinder ere for ham gaaede op i en eneste, som paa engang er deelagtig i begge Naturer; da han saae hende, beundrede han hende, men han tilbeder hende uden at kjende hende; han har kunnet betragte hende, hendes Stemmes Toner have naaet hans Øre, men aldrig har den unges Piges Blik besvaret hans, aldrig var noget af hans Ord henvendt til hende; hun veed maaskee ikke, at han er til, og han er ikke mere til uden for hende!

Disse Nymfer, disse qvindelige Væsener, som fordum befolkede hans Eensomhed og satte sig ved hans Side, usynlige for enhver Anden, have havt samme Skikkelse og vise sig eens i hans Drømme. Forgjæves anstrænger han sig for atter i sine Tanker at frembringe en Pallas, en Judith, en Bachantinde, eller en Gorgo; de vise sig bestandig for ham med hvid og fiin Hud, en 16 Aars Pande, blaae Øine, blondt Haar, smilende og naturlige!

2.

Valget.

Imidlertid skred hans Arbeide frem midt under denne mægtige og bestandige Forstyrrelse. De Hvælvinger og Medailloner, der udgjorde Hoved-

kom til Huset Nr. 25 fik han Die paa de tvende dunkle Skikkelser, hvorover han foer sammen af Skræk, idet han nølende standsede sine Skridt. Her var det at d'Harmental i ham gjenkjendte sin Gjenbo og beskyttede ham mod Roquefinette. Som vi vide, lod Buvat sig ikke sige den givne Advarsel nok engang, men skyndte sig forskrækket afsted, og standsede ikke sine Skridt førend han havde naaet sin Huusdør, og lukkede og tillaasede denne efter sig. Hans Been rystede saa stærkt derover, at han kun med den yderste Anstrengelse kunde stavre op af Trappen.

Hvad Bathilde angik, saa var hun, ligesom Aftenen rykkede længere frem, stedse bleven mere og mere urolig. Indtil Klokken syv var der Lys i hendes Gjenboes Værelse, fra den Tid var der mørkt. Da hun kun tilbragte Timerne paa tvende Maader, stod hun enten ved Vinduet, for at see om hendes Gjenbo endnu ikke var kommen hjem, eller knælede foran Crucifixet og bad der sin sædvanlige Aftenbøn. Saaledes hørte hun Klokken slaae ni, ti, elleve og halv tolv, hun mærkede, hvorledes Tummelen efterhaanden tabte sig paa Gaden; den hele Stad syntes hensunken i Søvnens Arme, og dog alligevel forkyndte Intet hende om den, der kaldte sig hendes Broder, var bleven unddraget den ham truende Fare.

Hun havde ingen Lys paa sit Værelse, for at ikke Nogen skulde lægge Mærke til at hun endnu ikke var gaaet til Hvile. Hun nedknælede allerede den tiende Gang for Crucifixet, da Døren pludselig aabnedes og hun saae sin Pleiefaders blege forskrækkede Ansigt ved Skinnet af et Voxlys, han holdt i Haanden, og som han havde tændt hos Portnerinden; hun sluttede sig øieblikkelig til, at der maatte være hændet ham noget ganske Usædvanligt.

Grebet af Angst, spurgte hun hvad der feilede ham; men det var ikke nogen let Opgave at faae Buvat til at forklare Grunden til hans Skræk. Hans Tunge var ligesaa lammet, som hans Lemmer vare rystende.

Efterat han imidlertid havde sat sig i sin bequemme Armstol og gjentagne Gange dybt trukket sit Veir, forunden ofte at see hen til Døren, for at overbevise sig om ikke de frygtelige Personer fra de gode Børns Gade forfulgte ham ind i hans Pleiedatters Værelse, fortalte han hende endelig, hvorledes han var blevet overfaldet i den omtalte Gade af en stor Røverbande, hvis Lieutenant var en kæmpemæssig Karl af mere end tre Alens Høide, der just havde lavet sig til at skære Halsen over paa ham, da Røverhøvidsmanden endnu til rette Tid kom til for at frelse ham.

Bathilde hørte paa hans Fortælling med den meest spændte Opmærksomhed, deels fordi hun var opfyldt af Skræk over den Fare, hvori hendes elskede Pleiefader havde svævet, deels fordi, at det, der tildrog sig i denne Nat, interesserede hende meget at vide. Hun kunde ikke undertrykke den Tanke, saa sælsom den end var, at hendes Gjenbo maaskee muligen stod i en Slags Forbindelse med det, der var hændet Buvat, og spurgte derfor forskende om, hvorledes den Mand saae ud, der reddede ham.

Buvat svarede, at det var en smuk ung Mand paa omtrent 28 Aar, tæt indhyllet i en mørk Kappe; men da denne var blevet slaget til Side, idet han betydede ham, at han maatte skynde sig væk, havde han seet, at den unge Røvercapitain havde en Kaarde ved Siden og et Par Pistoler i Beltet.

Bestormet af de meest forskjelligartede Følelser, bad Bathilde sin Pleiefader om at begive sig til Hvile; han fandt Raadet godt og begav sig ovenpaa, dog ikke uden først at lytte nogle Gange efter, om Røverne fra de gode Børns Gade maaskee endog vare i Nærheden.

---

maleriets Omgivelser, vare færdige, og paa Maleriet selv manglede endnu kun den hellige Jomfrues Ansigt og Hænder.

Vouet kom for at besee det, og blev henrykt derover. Han bifaldt Fordelingen af Luften og Lyset, og især Hovedpersonens svævende Stilling.

Efter ham kom den gode Abbedisse og faldt i Extase derover, og istemte Kunstnerens Priis af Hjertens Grund. Lesueur meddeelte hende da, at det for at bringe Værket tilende var ham nødvendigt at tage sin Tilflugt til en Pige, en Model, der kunde laane ham sit Ansigt og sine Hænder til Copiering, til Efterligning.

— Naar først Paletten med Ansigtsfarven er tilberedt, sagde han til hende, maae vi arbeide ligeoverfor Naturen.

Han ønskede med sin Slægtning at blive enig om de Midler, man skulde anvende, for i Klostret at indføre denne temporaire hellige Jomfru.

Men Angelica Lhuillier vilde vide, hvad Slags Pige der saaledes vilde stille sig til de Herrer Maleres Raadighed, og medens hendes unge Ven forklarede hende det saa tydeligt, det var ham muligt, veeg hun forfærdet tilbage, bedækkede sit Ansigt med begge Hænderne og lukkede Øinene, som om hun frygtede for allerede at see hende for sig. Endelig endte hun denne andægtige Pantomime, idet hun udbrød:

— Aldrig skal slig en Skabning overskride St. Marieklosterets Dør eller Kirkens Dørtærskel! Barmhjertege Gud! vi maatte kaste os ned for den Skjændiges Blik!

— Men, Madame, sagde Lesueur til hende, bragt ud af Fatning ved denne Hindring, hvorpaa han ikke havde tænkt, de store Mestere have aldrig baaret sig anderledes ad. Paul Veronese og Raphael, den hellige Jomfrues Malere, have faaet Ideen til deres Saraer og Marier af la Fornarina og la Bianca, der ikke alene vare deres Modeller, men endogsaa deres Elskede.

— Det er dobbelt forargeligt! sagde Abbedissen, idet hun paany skjulte sit Ansigt, det kunde

Aldrig saasnart befandt Bathilde sig alene og havde hørt, at Buvat lukkede sit Værelse, førend hun igjen ilede til Vinduet. Hun rystede næsten lige saa meget, som den ærlige Skrivelærer.

Saaledes gik atter en Time. Endelig udstødte hun pludseligt et dæmpet Glædesraab; igjennem Vinduesruderne derovre saae hun hvorledes Værelsets Dør aabnedes, og hvorledes hendes Nabo kom ind af samme med et brændende Voxlys i Haanden. Hendes Anelse havde ikke skuffet hende. Buvats Redningsmand var ingen Anden end hendes Gjenbo; thi han bar ikke alene den mørke vide Kappe, men ogsaa, som det viste sig, efter at han rask havde kastet denne af sig, en Kaarde ved Siden og to Pistoler i Beltet. Derom var ingen Tvivl, Alt passede nøie sammen med Buvats Signalement.

d'Harmental lagde Pistolerne paa sit Natbord, spændte Kaarden fra sin Side, traadte derpaa hen til Vinduet, aabnede det og kastede et saa gjennemtrængende Blik over paa sin Gjenboerskes Vindue, at denne, forglemmende at hun i Mørket ikke kunne sees, hurtigt gik nogle Skridt tilbage og trak Gardinet for, uden at betænke, at det omgivende Mørke allerede skjulte hende tilstrækkeligt.

Saaledes stod hun i ti Minuter med Haanden trykket mod Hjertet, for at standse dets heftige Banken. Derpaa trak hun igjen Gardinet sagte fra. Men nu var Vinduet ligeoverfor ligeledes lukket og Gardinet rullet ned, saa at hun ikke saae Andet end Skyggen af sin Gjenbo, som med raske Skridt bevægede sig frem og tilbage i Værelset.

VII.

Consulen Pulias.

Dagen efter den Nat, i hvilken de nylig fortalte Begivenheder havde tildraget sig, begav Hertugen af Orleans, som lykkelig igjen havde naaet Palais Royal og derpaa sovet ret godt hele Natten, sig til sit Arbeidscabinet paa den sædvanlige Tid, det var Klokken elleve om Formiddagen. Takket være den sorgløse Charakteer, hvormed Naturen havde begavet ham og hvoraf Resultatet var hans Mod, hans Foragt for personlig Fare og hans Dødsforagt, var det ikke alene umuligt at bemærke den ringeste Forandring i hans Ansigt; men han havde endog aldeles forglemt den forunderlige Begivenhed, hvis Offer han nær var blevet.

Hans Cabinet havde det Mærkværdige ved sig, at det paa eengang baade var en Kunstners, en Lærds og en Diplomats Arbeidsværelse. I Midten af Gemakket stod et stort Bord, bedækket med et grønt Tæppe, hvorpaa der laa en Mængde Papirer og Skrivematerialier. Paa Nodepulte og Staffelier saae man begyndte Compositioner, halvfuldendte Tegninger. Hertugen af Orleans besad en saadan Aandsbevægelighed, at han ofte gik fra de vanskeligste politiske Opgaver over til de livligste Productioner i de frie Konster eller til Fornøielser. Hertugen frygtede kun een Ting: Kjedsommelighed. Denne Fjende bekæmpede han uafladelig med Studier og med Fornøielser, og dog traadte den ham uafladelig truende imøde. Derfor saae man ham aldrig ubeskjæftiget, derfor sprang han saa ofte over fra een Gjenstand til en anden.

Strax efter at han var traadt ind i sit Cabinet, hvor Conseilet først skulde samles nogle Timer senere, tog han en begyndt Teg-

---

let lede til, at man ganske opgav Billeddyrkelsen, hvis ikke Kirken havde lyst en saa stor Forbandelse over Ikonoklasterne! Hvad! saadanne Qvinders Portraiter have taget vore Altere i Besiddelse, og vi vise dem vor Hyldest!

Hun kunde imidlertid ikke afholde sig fra at smile ved Tanken om alle disse angerløse Magdelener, der prydede Kirkerne og saae Nogelsen stige op til deres Ære!

— Blandt Malerne, vedblev Lesueur, har Florentineren Filippo-Lippi alene havt den Fordeel at have en Nonne til Model.

— En Nonne! en Gud indviet Pige! Men det er ikke mindre forargeligt!

Efterat hun i nogen Tid havde staaet fordybet i sine Tanker, antog hendes Pande sin sædvanlige Klarhed; dens velvillige og godmodige Udtryk kom tilbage. Idet hun betragtede Lesueur med en Mine, som om hendes Beslutning nu var fattet, og nikkede med Hovedet, tilføiede hun:

— Jovrigt, min Neveu, (et Navn hun gjerne gav ham, skjøndt deres Slægtskab ei var saa nært) ville vi imorgen tænke paa Midler til at bringe Alt paa det Rene.

Samme Aften holdtes der stor Raadslagning i Klostret.

Da Kunstneren den næste Dag kom, fandt han som sædvanlig Søster Portnerske for at modtage ham ved Døren, men desuden Abbedissen, ledsaget af to Søstre Paapasserske.

Efter at have hilset dem dybt og gjentaetg Korsets Tegn, hvorved de havde besvaret hans Hilsen, rettede han fine Skridt mod sit sædvanlige Maal, Kapellet.

— Ikke den Vei for Øieblikket, sagde Abbedissen til ham med halv fortydelig, halv hemmelighedsfuld Stemme, og idet hun viste ham Indgangen til den anden Gaard, vedblev hun: Følg mig, min Neveu!

Hans Hjerte begyndte strax at banke heftigere, uden at han engang søgte at forklare sig Grunden til dette Brud paa Klosterskikkene, det bankede

ning under Arbeide. Man berettede ham, at hans Moder, Madame Elisabeth Charlotte, allerede flere Gange havde ladet efterspørge, om han var opstaaet. Prindsen, som følte den største Ærbødighed for hende, lod svare: at han strax vilde begive sig til hende, hvis hun vilde gjøre ham den Ære, at modtage ham. Prindsen traadte igjen hen til sit Staffelie; men nogle Øieblikke derefter aabnedes Døren og hans Moder traadte selv ind til ham.

Hertugen ilede hende strax imøde, hilste hende ærbødig, tog hendes Haand, førte hende hen til en Armstol og blev staaende ved hende, for at høre hendes Ønsker.

„Min Prinds," begyndte Madame, efterat hun havde gjort sig det magelig i Armstolen, „hvad maa jeg høre! Hvad var det, der hændte Dem i Nat? fortæl mig det."

„I Nat?" gjentog Hertugen af Orleans, idet han eftertænkende ligesom syntes at spørge sig selv.

„Ganske rigtig, i Nat, da De begav Dem bort fra Fru de Sabran."

„Ak, ikke andet end det?" raabte Regenten leende.

„Hvad, ikke andet end det! Deres Ven Simiane fortæller allevegne, at man har villet fortføre Dem, og at De kun har reddet Dem, ved at flygte bort over Tagene. I Sandhed, en sælsom Vei for Kongerigets Regent!"

„Simiane er en Nar, Moder," svarede Regenten, leende over at hans Moder endnu stedse behandlede ham som et Barn, „der var paa ingen Maade Tale om at bortføre mig, det var kun nogle drukne Knegte, der kom fra een eller anden Kneipe, som larmede og gjorde Spektakler i de gode Børns Gade. Hvad derimod den curiøse Vei over Tagene angaaer, saa gjaldt den slet ikke nogen Flugt; men det var et Bøddemaal, som det har ægret den Drukkenboldt Simiane at have tabt."

„Min Søn, min Søn," sagde Hertuginden, „vil De da aldrig troe paa Faren, endskjøndt De kun altfor godt veed, til hvad Deres Fjender ere i Stand til. De veed, at selv Hertuginden af Maine har sagt: at saafremt der ikke var mere at haabe for hendes Bastard af Gemal, hun da vil ansøge Dem om en Audients og saa bore en Dolk i Deres Bryst."

„Bah, bah," loe Regenten, „Madame, troer De da ikke paa en Forudbestemmelse? Jeg troer fast derpaa. Hvor skal jeg altsaa frygte for en Fare, som maaskee slet ikke er til, og som jeg, hvis den virkelig er til, dog ikke formaaer at afvende? Troe mig, min Moder, alle overdrevne Forsigtighedsregler formørke kun Livet og nytte ikke noget. Det er kun Tyrannerne, der bæve, men jeg — hvad har jeg at frygte for?"

„Intet, min Prinds, hvis Enhver kjendte Dem, som jeg," sagde Madame, idet hun tog hans Haand og saae kjærligt paa ham. „De er saa god, at De ikke engang besidder Kraft nok til at hade Deres Fjender. Men Henrik den IV., som De i mange Henseender ligner, vae ogsaa god, og dog faldt han under en Ravaillacs Dolk! Det er netop de gode Fyrster, som man myrder, Tyrannerne ere paa deres Post. Dolkene komme ikke dem nær: De skulde aldrig forlade Paladset uden Escorte."

„Moder, tillader De, at jeg fortæller Dem en Historie," svarede Hertugen.

„Jeg er lutter Øre; thi De fortæller meget smukt, min Prinds."

(Fortsættes.)

---

endnu heftigere, da han fulgte sin Førerske ind i Gaarden og nu befandt sig midt imellem en Snees unge Piger, alle smukke, alle nette, alle med bart Haar, klædte i Hvidt, i en simpel, men elegant Dragt, som ikke havde noget Klosterligt ved sig og kun adskilte sig fra hinanden ved deres Livbælters eller deres Armsløifers røde, blaae eller violette Farve.

Nogle spadsere alene, Andre i Grupper og med sammenslyngede Arme under en dobbelt Række Lindetræer, der gaae tværs over Gaarden, og idet de kaste et veklende Lys- eller Skyggeskjær paa dem, give de dette Maleri et nyt Liv, en ny Skjønhed.

Den Fremmedes Nærværelse syntes ikke at overraske dem. Neppe vendte nogle Ansigter sig om for at see paa ham fra Siden, og uden den dybe Taushed, der pludselig er fulgt ovenpaa deres sædvanlige Snakken, paa deres levende Samtaler fra før af, skulde man endnu troe dem uvidende om hans Ankomst iblandt dem.

Men snart kastede de unge Piger deres nysgjerrige Blik paa ham, og han kunde imidlertid ikke forvisse sig om, om hun var iblandt dem; thi ved en Følelse af Undseelse og Sommelighed slog han selv strax Øinene ned; saa mægtigt virke Stedet og Omstændighederne paa en reen Sjæl!

— Lad os nu forklare os, tog Abbedissen med dæmpet Røst Ordet, idet hun nærmede sig til ham. Men De kan hæve Hovedet, min Nevøu; De er her kun for at see.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri

Roman-Journal.

Nr. 14. Torsdagen den 11 Marts. **1847.**

Hvor er sød den unge Vaar.

Hvor er sød den unge Vaar
I det friske Grønne,
Hvor min simple Hytte staaer,
Hvor den muntre Lærke slaaer
Smukt sin Sang den skjønne!

Solen smiler kjærlig ind
Mellem Løv og Grene
Kysser paa den mørke Kind
Huldt Violen, from i Sind,
Bag sit Blad alene.

Vinden vifter kjærlig ned
Høit fra Himlens Bue;
Med en blid og hellig Fred
Dæmper den min Fyrighed,
Blodets stærke Lue.

Luften er saa klar og blaa,
Blikket høit kan stige;
Den min Tanke vækker paa
Hvad min Sjæl engang kan naae
I Guds Himmerige.

Skyen seiler med sin Stavn,
I de lyse Strømme,
Vækker Længsler, vækker Savn,
Uden Maal og uden Navn,
Vuggende og omme. —

Vaar, Du paa min Vandresti
Alt saa sødt fortryller;
Med en simpel Poesie,
Med et yndigt Sværmerie,
Du mit Hjerte fylder!

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

„Saa hør nu efter. Der gaves fordum i Rom, paa Republikkens Tid, jeg erindrer ikke længere i hvilket Aar, en Consul, der, ligesom

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Lesueur troede at drømme og vidste ikke, hvad Mening han skulde lægge i hendes Ord. Imidlertid adlød han, hævede sit Hoved, og den første Gjenstand, han saae, var hende! hende, hvis Øine ogsaa vare rettede henimod ham, fæstede paa ham, og begge rødmede paa samme Tid og vendte sig pludselig om, han for at fremstamme nogle uden Tvivl usammenhængende Ord til sin Slægtning, hun for at tale til En af sine Selskabssøstre, der gik forbi og ikke hørte hende.

— Jeg seer Deres Overraskelse, vedblev Abbedissen. Hør mig; De erindrer vor Samtale igaar; jeg har meddeelt den til Mødrenes Raad; Alle have været af min Mening. Det er os umuligt i Klostrets Skjød, var det saa blot for en Dag, for en Time, at optage en Qvinde, hvis Levevei det er at være lastefuld, og som ikke vil forbedre sig, som uden at anraabe om Barmhjertighed vilde komme i vor Midte for at udøve sin ublue Haandtering og forlade os for fremdeles at udøve den. Det kunde ikke lade sig gjøre. Der var da et Middel tilbage; det var at tage Træværket ned fra **Sanctus sanctorum**, og sætte Dem istand til at fuldføre Maleriet i Deres Bopæl. Men Udførelsen heraf er vanskelig, har Mester Simon Vouet sagt, og Arbeidet kan lide derunder paa Grund af Lysets Fordeling. Endvidere skal Kongen, vor Velgjører, og Erkebispen i Midten af September være tilstede ved Kapellets Indvielse. Vi ere i Slutningen af August; altsaa er der ingen Tid at spilde. Endelig, som tredie og sidste Grund, er det uden Tvivl alligevel en eller anden fortabt Qvinde, De benytter som Model, dersom De fuldender Malerier i Deres Hjem, og den Tanke er os piinlig . . . ja . . . . Selv

Henrik den IV og jeg, havde den Sædvane, at gjennemstreife Gaderne om Natten. Denne Consul blev nu udsendt imod Carthagenienserne. Han opfandt en Krigsmaskine, ved hvis Hjelp han gik af med en saa glimrende Seier, at han haabede den ærefuldeste Modtagelse ved sin Tilbagekomst til Rom. Han havde heller ikke skuffet sig, hele Rom ventede ham udenfor Porten og førte ham i Triumph til Capitolium, hvor Senatet ventede ham.

„Da han var ankommen der, forkyndte Dette ham, at de til Belønning for hans Seir havde udtænkt en Udmærkelse, der vilde smigre hans Stolthed usædvanlig meget; han skulde nemlig aldrig forlade sit Huus, uden at en Musikus gik foran ham, der under Fløiteklang forkyndte Mængden, at den, der fulgte efter ham, „var den berømte Duilius, Seierherren over Carthagenienserne."

„Duilius var, som De, Moder let kan tænke, meget lykkelig over denne Ære. Han vendte hjem til sit Huus med Piberen foran, der med lydelig Stemme forkyndte, hvem han var og hvad han havde udført, og jublende skreg Folket: „Leve Duilius, Carthagenienservernes Beseirer, Roms Befrier." Consulen var beruset af Henrykkelse og forlod flere Gange daglig sit Huus, selv naar han ikke havde noget at udrette udenfor samme, for at glæde sig ved denne ærefulde Udmærkelse.

„Saaledes gik alt fortræffeligt indtil om Aftenen. Men den omtalte Consul havde nu en Elsket, som han tilbad og som han længtes efter at see, det var saadan omtrent ligesom en Slags Fru de Sabran, med den Undtagelse, at Romerindens Gemal var skinsyg, hvilken Latterlighed Hr. de Sabran ikke er skyldig i, som De veed."

„Consulen gik derpaa i Badet, gjorde sit Toilette, salvede sig, og da hans Sanduhr forkyndte den ellevte Time, lavede han sig til, at forlade sit Palads i al Stilhed, for ubemærket at begive sig til sin Elskerinde. Men han havde gjort Regning uden Vært, eller snarere uden sin Piber. Han havde neppe betraadt Gaden, førend ogsaa hans Piber, der var i hans stadige Tjeneste, og havde feet hans Udgang af Porten, skyndte sig foran ham, og efter klare Pibetoner, forkyndte med lydelig Stemme: „See her kommer Consul Diulius, Carthagenienservernes Beseirer, Roms Befrier." De, som endnu vare paa Gaden, standsede deres Skridt og stirrede paa den Hæderkronede, alle Vinduer og Døre aabnedes; de, der alleede havde lagt sig til Hvile, sprang op fra deres Leie, kort hele Qvarteret kom paa Benene, og jublede og raabte: „Her kommer Consul Duilius, Seierherren over Carthagenienserne, Roms Befrier."

„Dette var jo nu rigtignok meget smigrende for ham, men ogsaa meget besværlig. Consulen bød sin Piber at tie, men denne svarede, at dertil havde han faaet altfor strænge Befalinger af Senatet og at han vilde raabe og pibe indtil Veiret forgik ham. Da Consulen endelig indsaae, at hans Musikus, støttende sig til Senatets Befaling, ikke vilde tage imod Fornuft, begyndte han at løbe, haabende derved at undflye sin melodiøse Ledsager; men denne gav sig nu ligeledes til at løbe, hvorved alt, hvad Consulen kunde opnaae, var, at han nu blev fulgt af sin Piber, istedetfor at denne før gik foran ham. Den stakkels berømte Mand havde kun endnu et eneste Haab tilbage, nemlig, at, da alle sov i hans Elskedes Huus, det da vilde lykkes ham, ubemærket at smutte ind af en Sidelaage, der, som hun havde lovet, skulde blive staaende aaben for ham. Men da han kom i Nærheden af det for ham saa dyrebare Huus, var ogsaa alle der muntre og

---

om man ikke veed Noget deraf. . . . Det bringer Dem til at smile, min Neveu?

Virkelig syntes Lesueur at have fortjent denne Bebreidelse. Han var imidlertid uskyldig, thi han hørte allerede ikke mere efter, og hans Tanker saavelsom hans Øine forfulgte kun en eneste Gjenstand.

— Vore Meninger, sagde Abbedissen, idet hun antog en høiere Tone, en værdigere og strængere Holdning, ere ikke Verdens. Dette Maleri, i hvilket De udentvivl kun seer Kunstens Vanskeligheder at overvinde, og ikke skatter høiere end en Diana eller en Nymphe, . . . (Gud bevare mig imidlertid for at troe det!) det er for dets Fødder, min Neveu, at vi skulle bede om Styrke og nedlægge vore Sorger. Nu er det kun et Maleri, men snart vil det for os være Frelserens Moder, vor hellige, trøstende og forløsende Jomfru! den hellige Beskytterinde for dette Asyl, i hvilket vi skulle døe! Hold altsaa op med Deres Forundring og vær ikke altfor forfængelig over den Pris, vi sætte derpaa; sit eneste Værd vil det faae af sit Navn!

— Unægtelig, unægtelig, Madame, stammede Lesueur, der ikke vidste, hvad Grunden var til denne ubetydelige Bebreidelse, som han fik i Form af en Paamindelse.

— Altsaa, min Neveu, da vi ikke vilde lade Deres Model komme herind, og ifølge Loven heller ikke kunde samtykke i, at En af vore Nonner (og Flere af dem ere smukke) sad for Dem, saaledes som et Kloster i Italien, jeg veed ikke hvilket, har ladet skee, saa have vi besluttet at vælge Middelveien mellem disse to Yderligheder. Omendskjøndt vore unge Pensionairer under vor Opsigt fører et helligt og ustraffeligt Levnet, tilhøre de dog Verden og skulle vende tilbage i den. Uden altfor stor Synd kunne de udsætte sig for en Mands Blik, thi med mindre de føle det modsatte Kald, ere Alle bestemte til at bortgiftes. De seer dem her for Dem . . . i det Mindste dem, som meest synes os at forene de Egenskaber, der

paa Benene, og han saae til sin Skræk i et af sammes Vinduer sin Elskedes Gemal, der, saa saare han fik Øie paa ham, af fuld Hals skreeg: „Der kommer den berømte Consul Duilius, Carthagenienernes Beseirer, Roms Befrier!" — Fortvivlet vendte den Feirede tilbage til sit Palads.

„De tvende næste Aftener gjentog han sine Forsøg med hemmelig at komme til sin Elskerinde, men de mislykkedes begge, hvorfor han ude af sig selv over aldrig at kunne bevare sit Incognito, igjen begav sig til Sicilien, hvor han lod sin Vrede gaae ud over Carthagenienserne, slog dem nok engang og tilmed saa tota!, at man troede at det for stedse var forbi med de puniske Krige. Rom var ude af sig selv af Glæde, og man besluttede at modtage Seierherren paa en endnu mere glimrende Maade end sidste Gang. Senatet samledes, for at raadslaae om denne Hensigt. Man vilde reise ham en Statue, krone hans Hoved og deslige, men da hørte man pludselig den gjennemtrængende Lyd af Piben, og Folkets Jubelskrig. Det var Seierherren, der vendte hjem, tidligere end man havde ventet ham. Da han formodede, at man var betænkt paa en ny glimrende Udmærkelse for ham, kom han for at bivaane Raadslagningen. Han traadte rask frem, og sagde: „I Roms Fædre, ikke sandt, I raadslaae med hinanden om, hvad I kunne udvise imod mig, der vilde være mig behageligt?"

„Vi ønskede gjerne at gjøre Dig til den lykkeligste Dødelige," lød Svaret. — „Velan, vil I indrømme mig det, som jeg meest ønsker?" sagde Duilius. — „Tael, tael," raabte hele Senatet som med een Stemme. „Ved Jupiter, hvad Du forlanger, det skal blive Dig indrømmet."

„Godt, I Roms Fædre," svarede Consulen, „tag til Belønning for denne min anden ærefulde Seier den fordømte Piber tilbage, som I har givet mig til Belønning for min første. —"

„Fortræffeligt," sagde Hertuginden. „men i hvilken Forbindelse staaer denne lille Historie med min Bekymring, at man kunde myrde Dem?"

„Hvilken Forbindelse?" lod Regenten, „betænk dog, at naar Roms Befrier, Consul Duilius, havde et saadant Vanheld med een eneste Piber, hvorledes vilde det vel da gaae mig, hvis jeg havde en heel Escorte om mig?"

„Philip, Philip," bemærkede Hertuginden, halv leende, halv ærgerlig, „vil Du aldrig ophøre at behandle de alvorligste Ting saa letsindig!"

„Jo, min Moder; for alvorlige Ting har jeg og et alvorligt Sind," svarede Regenten, „og da De vist ikke er kommen her, for at prædike mig Moral over mine natlige Spadsereture, men ufeilbarlig ønsker at tale med mig om Forretninger, saa er jeg aldeles Øre."

Hertuginden berettede ham nu udførlig, at hun virkelig var kommen for at advare ham, men tillige ogsaa for at underrette ham om, at hans Datter, Mademoiselle de Chartres, igaar havde begivet sig til Abbediet du Chelles, under det Foregivende, at forrette sin Andagt der, og at hun istedet for at vende tilbage havde affendt et Brev til hendes Moder og Fader, der indeholdt den Efterretning, at hun vilde forblive der og tage Sløret. Et mægtigt Indtryk, som Tenorsangeren i Operaen Cauchereau's Skjønhed pludselig har frembragt hos hende og i hvem hun er forelsket til op over Ørene, havde, saaledes forsikkrede Hertuginden, frembragt denne Beslutning hos hende.

Regenten tog, som man let kan tænke, ogsaa denne Sag paa den lette Side, men lovede imidlertid sin Moder, at han endnu samme

---

ere nødvendige for værdigen at forestille Englenes Dronning. Finder De iblandt dem en Model, der behager Dem? Vælg, min kjære Neveu.

Den unge Mand vovede neppe at troe, hvad han hørte, og imidlertid havde han for nogle Øieblikke siden begyndt at ane sin Slægtnings Hensigter og Bevæggrunden til den høie og sjeldne Gunst, han nød. Men han frygtede saa meget for at have skuffet sig selv!

— Jeg kan her kun være i Forlegenhed paa Grund af den altfor store Rigdom, svarede han med Hjertet i Bevægelse; de have Alle et behageligt og smukt Ydre!

— Tag Dem iagt! mumlede Abbedissen ganske sagte med et Smiil, idet hun hævede Fingeren med en truende Mine. — Dette smukke Smigreri er ingenlunde paa sit rette Sted. Jeg skal ogsaa vel vogte mig for at tjene det til Echo, og De kunde ikke engang selv gjentage det, uden at svigte den moderlige Tillid, som Raadet paa mit Ord har sat til Deres Klogskab og Forstand.

De nærmede sig nu til Grupperne, fra hvilke de under denne Samtale havde fjernet sig.

Imedens de meddeelte hinanden deres Betragtninger, gik de flere Gange op og ned af Lindealleen, omgivne af den unge og friske Befolkning, som allerede mindre undredes over den Fremmedes Nærværelse og begyndte at undersøge ham med nysgjerrige Blikke, idet de gjorde ham til Gjenstand for deres Spøg og træffende Bemærkninger.

Naar Grupperne gik forbi dem eller nærved dem, afbrød Lesueur sin Tale, for at hilse dem med tilbageholden Mine, og Abbedissen for med et Tegn, en Bevægelse at holde en vis Munterhed tilbage, der mere og mere ubbredte sig i Skaren.

— Nu, min Neveu, har De endelig fundet En? sagde hun.

— Ja, Madame, svarede han med lav og skjælvende Stemme. Og idet han neppe vovede at rette sit Blik henimod det Sted, hvor hun stod, vedblev han: Det er den unge Pige, hvis

Dag selv vilde begive sig til Abbediet, og ledsagede derpaa sin Moder meget ærbødig til Gemakkets Dør, hvorpaa han igjen traadte hen til sit Staffelie.

I Forgemakket mødte Madame en lille Mand i store Reisestøvler, Hovedet bedækket med en Peltshue, og Kroppen indhyllet i en viid Kappe. Da han saae Hertuginden, stak han et Ræveansigt med en spids Næse frem.

„Ha, det er Dem, Abbed!" raaate Regentens Moder.

„Til Tjeneste, Deres Høihed, jeg kommer efter at jeg har reddet Frankrig!"

„Jeg har hørt noget derom," svarede Hertuginden. „I Sygdomme betjener man sig ofte af Gift. Det maa De jo vide, Dubois, siden De er en Søn af en Apotheker."

„Madame," svarede Dubois, med den ham eiendommelige Insolence, „jeg har vidst det, men glemt det. Som Deres Høihed veed, forlod jeg meget ung Apotheket, for at besørge Deres Søns Opdragelse."

„Ligemeget, Dubois," sagde Hertuginden leende, „jeg er tilfreds med Deres Jevr, og naar vi engang behøve en Gesandt til Persien eller China, saa skal jeg foreslaae Dem for Regenten."

„Hvorfor ikke hellere til Maanen, thi saa var De vist sikkrere paa, at jeg ikke vilde vende tilbage," svarede Dubois, og med en skjødesløs Hilsen gik han efter denne Tale forbi Hertuginden og traadte uanmeldt ind i Regentens Kabinet.

VIII.

Abbed Dubois.

Enhver kjender Abbed Dubois' Herkomst, og vi ville derfor ikke beskjæftige os med en Skildring af hans tidligere Aar, da man finder det i alle Memoirer og i Særdeleshed i Hertugen af St. Simons.

Dubois er ikke ¡bleven bagtalt; det var desuden umuligt. Hermed forholder det sig saaledes: man har sagt om ham alt det Onde, som man kunde sige, men det Gode har man fortiet. Der var en stor Charakteerlighed imellem ham og Alberoni, men man maa dog tilstaae, at Geniet var paa Dubois Side, og derfor gik ogsaa Apothekersønnen af med Seiren imod Gartnersønnen, i den lange Kamp imellem Frankrig og Spanien, som vi kun vil berøre for saavidt den staaer i Forbindelse med vor Fortælling. Fra Apothekerdisken var han steget til Salonen og fra Salonen til Tronsalen. Han var een af hine Mænd, som, for at betjene os af et Hr. de Talleyrand's Udtryk, ikke krybe, men stige op.

Hans sidste Negociation var et sandt Mesterstykke; denne var det mere end Ratificationen til Utrecht, den var langt fordeelagtigere for Frankrig. Keiseren frasagde sig ikke alene alle sine Rettigheder paa Spaniens Krone, ligesom Philip V havde gjort Afkald paa hans og paa Frankrigs Krone, men han sluttede sig desuden med England og Holland til den Ligue, som i Syden blev dannet imod Spanien, og i Norden mod Sverrig og Rusland. Ved denne Tractat blev Inddelingen af de fem eller sex store europæiske Stater fastsat efter saa solide og retfærdige Grundsætninger, saa at alle disse Stater efter hundrede og tyveaarige Krige, Revolutioner og Omvæltninger, nu næsten befinde sig i samme Stilling, som de dengang indtoge.

Regenten elskede denne Mand, der havde ledet hans Opdragelse og hvis Lykke han havde giort. Han erkjendte hos ham alle hans gode Egenskaber, og overssaae de Laster, der vare

---

Bælte og Hovedbaand ere blaae. Hun staaer derhenne under det tredie Træ tilhøire.

Men der var to nær ved hinanden, der begge har denne Farve. Man kunde tage feil, og Abbedissen tog virkelig feil.

— Det er Mademoiselle Etiennette af Bressieux, sagde hun.

Og Navnet Etiennette borede sig hurtig ind i den unge Kunstners Hjerte!

— Hendes Ydre besidder virkelig, vedblev Angelica Lhuillier, de Egenskaber, der maatte charakterisere den hellige Jomfrues Skjønhed, et Udtryk af blid Stolthed og sorte Haar.

— Sorte Haar! Nei, nei, Madame! udbrød Lesueur, idet han afbrød hende og neppe kunde tvinge sig; det er ikke hende, det er den Anden! hun, som nu støtter sig mod Træet og holder sit Tørklæde for Øinene!

— Ah! Louise de la Porte! gjentog Abbedissen i en fortrydelig Tone, thi i dett Øieblik var Mademoiselle de la Fayettes Veninde beskjæftiget med at undertrykkt et voldsomt Udbrud af Latter, som en eller anden ondskabsfuld Bemærkning af En af hendes Selskabssøstre havde vakt hos hende, og Moderen vilde være død af Skam, hvis den Fremmede havde bemærket det.

Men Lesueur er ganske hensunken i Følelsen af sin Ruus, og Navnet Louise har sluttet sig til Navnet Etiennette! Han kan ikke berøve sig Erindring dette Navn, som først tilbød sig ham som den elskede Gjenstand. Senere var han ikke engang istand dertil, saa levende Inntryk havde han faaet deraf! og bestandig heed Pensionairerne fra St. Marieklostret i hans Hjerte, i hans Tanke Etiennette — Louise de la Porte!

— Deres Valg forekommer mig besynderligt, tilføiede hans Slægtning, idet hun forstyrrede ham i hans Glæde. Louise er blond, hun har et muntert Udseende og en hvid og rød Hud, hvortil De maaskee ikke har lagt Mærke. Passer det ogsaa til Christi Moder? Den hellige Jomfru er

ham eiendommelige. Imellem Regenten og Abbeden var der imidlertid en stor Forskjel: den Førstes Dyder og Laster vare en fornem Mands, hvorimod Abbedens vare som en Laquais. Regenten bemærkede ved forekommende Leiligheder, naar han skjænkede ham noget: „Dubois, Dubois, tag Dig i Agt, jeg trækker Dig igjen Tjenerskolen paa." — Herpaa svarede Abbeden med den ham eiendommelige abemæssige Grimace: „Jeg er jo Deres Tjener, naadigste Herre, klæd mig kun stedse paa denne Viis."

Forøvrigt elskede Dubois virkelig Regenten og var ham usædvanlig hengiven. Han følte ret godt, at det alene var denne mægtige Haand, der holdt ham over Sumpen, hvoraf han var udgangen, og i hvilken han igjen hvert Øieblik kunde synke tilbage, saa forhadt og foragtet som han var, hvis hans Herster drog sin beskyttende Haand tilbage. Derfor vaagede han med den største Iver og egennyttigste Interesse over de imod Regenten rettede Complotter og ved hans Contrapoliti, hvilket hos Fru de Tencin iagttog det høie Aristocrati og hos Fillon de underordnede Classer, blev der opdaget Sammensværgelser mod Regenten, om hvilke Politielieutenanten d'Argenson ikke havde den ringeste Anelse.

Hertugen af Orleans, der vidste at skatte hans fleersidige Tjenester, modtog sinAffending med aabne Arme. „Dubois," raabte han, „Du er i Sandhed min bedste Ven! Qvadruppel-Alliance Tractaten vil blive fordeelagtigere for Ludvig den Femtende, end alle hans Forgænger Ludvig den Fjortendes Seire."

„Naadigste Herre, det glæder mig, at De lader mig vederfares Retfærdighed," sagde Dubois, „men det gjør Hvermand ikke."

„Ah, Du har maaskee mødt min Moder, som juist forlod mig for et Øieblik siden?"

„Ja, og til Belønning for min Tjeneste vilde hun forskaffe mig et Gesandtskab til China og Persien."

„Vær ubekymret derfor, min kjære Abbed," sagde Hertugen leende, „min Moder er fuld af Fordomme, hun vil aldrig tilgive Dig, at Du har dannet en saadan Elev af mig. Vær derfor kun rolig, jeg behøver Dig her."

„Hvorledes befinder Hans Majestæt, vor allernaadigste Konge sig? spurgte Dubois med et ondskabsfuldt Smiil, „han skrantede noget, da jeg forlod Frankrig."

„Vel, ret vel, Dubois," svarede Hertugen alvorlig, „vilde Himmelen blot lade os beholde ham til Frankrigs Held og til Beskæmmelse for vore Bagvaskere."

„Og seer min naadige Herre ham endnu som sædvanlig hver Dag?"

„Jeg saae ham endnu igaar, og talte med ham om Dig. — Jeg sagde ham, at Du efter al Sandsynlighed havde sikret hans Regiering Roligheb."

„Hvad svarede Kongen?"

„Hvad han svarede? at han ikke havde anseet Abbederne for saa nyttige."

„Hans Majestæt er usædvanlig vittig! Den gamle Villeroy var udentvivl tilstede?"

„Forstaaer sig, som sædvanligt."

„Jeg tænker, at den gode gamle Nar ved Leilighed maa skaffes tilside."

„Lad gaae, lad gaae, Dubois, hver Ting til sin Tid," loe Hertugen.

„Ogsaa mit Erkebispedømme?"

„Tael, hvad for en ny Daarskab er det nu igjen?"

„Daarskab, naadigste Herre? Paa mit Ord, Intet er alvorligere end dette."

„Hvorledes, hiint Brev fra Kongen af England, som ansøger mig om et Erkebispedømme for Dig — —"

---

en født Jødinde, og Judæas' Sol maa have farvet sigterne temmelig brune.

— Vi copiere ikke med slaviff Nøiagtighed, Madame, svarede Kunstneren. Vi tage fremfor Alt Physionomiet i sin Heelhed og dets Udtryk i Betragtning, og vi kunne altid gjøre Hudfarven og Haaret mørkere.

— Det et godt, min kjære Neveu. Hvor stor er ikke ogsaa min Forfængelighed at bilde mig ind at forstaae det bedre end De! Vend nu tilbage til Deres Arbeide. — Min Søster, før ham ind i Kapellet, sagde hun til Søster Portnerfken.

Neppe havde Mester Vouets Elev fjernet sig, før et Udbrud af støiende Munterhed begyndte fra alle Sider uagtet det strenge Udtryk, som Abbedissen mod Sædvane søgte at antage!

Og hvad foraarsagede da et saadant Anfald iblandt Pensionairerne? Havde man gjort dem det Spørgsmaal, vilde de have befundet sig i en stor Forlegenhed for Svar derpaa.

En Time efter overgav Louise de la Porte i Abbedissens Selskab rolig den unge Maler sit englelige og endnu smilende Ansigt.

3.

Den anden Model.

I otte Dage betragtede Lesueur disse Træk, som havde fortryllet ham, saa meget han vilde. Taus og opmærksom, med Øinene vexelviis fæstede paa hende og paa Maleriet, berusede han sig paa eengang i sin Kjærlighed og i sit Arbeide. En eneste Tanke gjorde ham imidlertid bedrøvet; dette Arbeide skreed altfor rask frem! Imidlertid deelte hans Slægtning, Angelica Lhuillier, der var nødt til at være tilstede hver Gang, ingenlunde hans Tanker i denne Henseende.

Louise antog tillidsfuld og reen den Varme, hun bemærkede i den unge Mands Aasyn, for Iver for hans Kunst, og næsten istand til at vur-

„Har Deres Kongelige Høihed ikke gjenkjendt Stilen?"

„Hvad, har Du selv dicteret det, Skjelm?"

„For Vericault Destouches, der lod det undertegne af Kongen."

„Og underskrev nu Kongen saaledes, uden at gjøre nogen Bemærkning derved?"

„Nu ja, vistnok! Hvorledes vil De forstaae, sagde han til vor Digter, at en protestantisk Fyrste skulde give sig af med at bortskjænke et Bispedømme i Frankrig? Regenten vil læse min Anbefaling, lee deraf og ikke agte videre derpaa. — Regenten vil maaskee smile, svarede Destouches, men efter at have smilet, vil han gjøre, hvad Deres Majestæt ønsker."

„Destouches har løiet!" raabte Regenten.

„Destouches har aldrig talt sandere, naadigste Herre!"

„Du Erkebiskop! Du! Du! Kong Georg fortjente, at jeg for Erkebispedømmet af York til Gjengjæld foreslog ham en Skjælm af Dit Slags!"

„Det vilde falde Deres Høihed vanskeligt at finde min Lige. Jeg kjender kun een Mand."

„Og hvem er det? Jeg er nysgjerrig efter at vide hvem det er."

„Det er unødvendigt. Han har allerede fundet sit Embede. Han har en saa god Stilling, at han ikke vilde bytte den bort for alle Erkebispedømmer i Verden."

„Uforskammede!" loe Hertugen.

„Nu rolig, naadigste Herre," afbrød Dubois ham, „jeg hører Deres Politilieutenants Stemme i Forgemakket."

„Hvem har ladet ham kalde?"

„Jeg, Deres Kongelige Høihed."

„Og hvorfor?"

„For at vaske hans Øren."

„Og hvorfor det?"

„Det skal De strax erfare, naadigste Herre," svarede Dubois; han trak i Klokkestrængen; en Dørvogter kom ind.

„Lad Hr. Generallieutenanten træde ind," befalede Abbeden.

„Men, Dubois," sagde Hertugen smilende, „det synes mig, som om Du befaler her?"

„Det er til Deres Vel, naadigste Herre, lad De mig raade."

„For mig gjerne," sagde Hertugen, „mod hjemkomne Venner maa man vise lidt Eftergivenhed."

Hr. Voyer d'Argenson traadte ind; han lignede Dubois i Henseende til Hæsligheden. Det var kun en anden Slags Hæslighed.

„Hr. Generallieutenant," begyndte Abbeden, uden at lade Hiin Tid til at hilse Hertugen; „Hr. Regenten her, som ikke har nogen Hemmelighed for mig, har givet mig Ordre til at lade Dem kalde, for af Dem at faae at vide, i hvilken Dragt han var gaaet ud igaar Aftes, hvor han har tilbragt Natten, og hvad der hændte ham, da han vendte tilbage. — Hvis jeg ikke nylig var vendt tilbage fra London, saa vilde jeg ikke rette dette Spørgsmaal til Dem; men da jeg befandt mig underveis, saa kunde jeg naturligviis Intet vide derom."

„Men," spurgte d'Argenson, anende, at der blev lagt ham en Snare, „har der da tildraget sig Noget i Nat? Hvad mig angaaer, jeg har aldeles ikke faaet nogen Rapport om Noget. Jeg haaber, at der ikke er mødt Hr. Regenten Noget."

„O nei, ikke Andet, end at Hans Høihed, der igaar Aftes Klokken otte begav sig til Fru de Sabran, for der at soupere, næsten blev bortført paa Hjemveien."

„Bortført!" raabte d'Argenson blegnende, medens Hertugen forbausedes. „Bortført! Og ved hvem?"

„Det er just det, som vi ikke vide," sva-

---

dere hans Arbeide ved Hjælp af den gode Ridder af Fiirkantens Lærdomme, fik hun Interesse for Maleren ved de Vanskeligheder, som hun saae ham overvinde med saa meget Held i sin Kunst. Hun var ham ogsaa erkjendtlig, fordi han havde valgt hendes fremfor hendes Selskabsfostre, men ingen Tanke om Kjærlighed havde endnu viist sig for hende. Da hun blev vant til ham, rødmede hun ikke meer, naar deres Øine mødtes, og gjerne havde hun viist en sommelig og reen Fortrolighed mod ham.

Det hændtes engang, at da Lesueur som sædvanligt vilde henvende sig til Louise angaaende en ubetydelig Forandring i hendes Armes Stilling, kunde han kun fremstamme nogle Ord, saa bevæget var han, og uden engang at forsøge at fuldføre sin begyndte Sætning, standsede han pludselig.

Han stod da ned af sin Stol, gik henimod sin Model for at forandre hendes Stilling og greb derfor hendes Haand, som Louise naivt rakte ham, men Lesueurs skjælvede. Han vendte tilbage, og ude af Stand til at føre en Pensel satte han sig ned og blandedede længe sine Farver.

Ved en pludselig Indskydelse anede den unge Pige Alt; hun følte hos sig selv et mægtigt, for hendes jomfruelige Sjæl ukjendt Indtryk, og Kjærligheden havde maaskee aabenbaret hende Kjærligheden!

Nu forvirredes Louise ved den unge Mands Blik og følte sig bestandig betaget af een Tanke, og selv naar hun saae Maleriet, tænkte hun ikkun paa Kunstneren. For var det Modsatte Tilfældet.

Nu hævede hun med mindre Tillid sit frygtsomme Ansigt mod ham, og Lesueur fæstede med mindre Sikkerhed sit iagttagende Blik paa hende, men deres Hjerter bankede af en hemmelig Glæde, som de ikke endnu kunde forklare sig. Der var i deres Mine, i deres Træk noget Stolt og Levende, som man ikke før bemærkede. Ligeoverfor hinanden bleve de tause, men vexelviis henvendte

rede Dubois, „men De skulde vide det; De, Hr. General-Politi-Lieutenant, naar De, istedetfor om Natten at vaage over Politiet, ikke har tilbragt denne paa en anden Maade.“ — Regenten maatte holde sig i Siderne for Latter, da han saae d'Argensons bestyrtede Ansigt.

„Hr. Abbed, det er ingen stor Fortjeneste, at De veed, hvad der har tildraget sig,“ tog endelig den Sidste til Orde, efter at han havde fattet sig lidt. „Hr. Regenten har udentvivl fortalt Dem det Hele.“

„Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg ikke har sagt ham en Stavelse derom,“ sagde Hertugen, afbrydende ham.

„Da er Sagen visselig meget alvorlig,“ sagde Politi-Lieutenanten, „og jeg er straffskyldig, fordi jeg ikke har vidst Noget derom; men endnu er Intet tabt, vi ville snart lære at kjende Forbryderne, og straffe dem efter Fortjeneste.“

„Men,“ bemærkede Regenten, „man maa ikke tillægge Sagen altfor stor Vigtighed; det var uden Tvivl nogle drukne Officerer, der voede, at de havde at gjøre med een af deres Kammerater.“

„Naadigste Herre, jeg siger Dem, det er en uldstændig Sammensværgelse,“ vedblev Dubois, „den begynder i den spanske Gesandts Palads, rækker sig igjennem Arsenalet, og er rettet imod Palais Royal.“

„Nu, d'Argenson, hvad er Deres Mening?“ spurgte Regenten.

„At Deres Fjender ere istand til Alt, naadigste Herre,“ svarede Politi-Lieutenanten, „men vi ville kuldkaste deres Complotter, hvilke de endog monne være, derpaa giver jeg Dem mit Ord.“

I dette Øieblik aabnedes Døren; Døroogteren traadte ind og anmeldte Hr. Hertugen af Maine, som indfandt sig til Conseillet; som Prinds af Blodet havde han den Forretrettighed, at han ikke behøvede at vente. Han traadte ind med hiint frygtsomme Væsen, der var ham eiendommeligt, og kastede et Sideblik paa de tre Tilstedeværende, som om han vilde udforske, hvorom man talte ved hans Ankomst. Hertugen opdagede hans Tanker.

„Vær velkommen, Fætter,“ sagde han, „her staaer et Par ondskabsfulde Mennesker, der just nylig vilde overtale mig til at troe, at De havde en Sammensværgelse for imod mig.“

Hertugen af Maine blev dødbleg, han følte, at hans Been rystede under ham, og var nødt til at støtte sig paa den Krykkestok, som han i Almindelighed gik med.

„Naadigste Herre, jeg haaber, at De ingen Troe har fæstet til Bagtalelsen,“ svarede han med en Stemme, som han forgjæves bestræbte sig for at give Fasthed.

„O min Gud, nei!“ svarede Regenten, ligesom skjødesløs henkastet. „Jeg har imidlertid med to egensindige Hoveder at gjøre, de forsikkre, at De næsten er blevet grebet i Gjerningen; jeg troer ikke eet Ord deraf, men da jeg er en god Spiller, saa meddeler jeg Dem det. Vær De nu paa Deres Post; thi jeg siger Dem, dette er et Par fiffige Hoveder.“

Hertugen af Maine vilde svare Noget, men i dette Øieblik aabnedes Døren atter, og der anmeldtes Hertugen af Bourbon, Prindsen af Condé og de øvrige Medlemmer af Conseillet, hvilke samtlige vare blevne indkaldte, for at erfare Afslutningen af Qvadruppel-Alliancen.

Med da denne Tractat kun har en meget ubetydelig Værd for vor Fortælling, saa bede vi Læseren, tilligemed os at forlade Regentens Cabinet, for at følge med os til den velbekjendte Tagstue i Gaden **du temps perdu**.

---

de sig hyppigere, mere levende og ivrigere til Abbedissen. Det var en skjult Maade at sætte sig i Forbindelse med hinanden, som de, uden at søge den havde fundet. Saaledes see ogsaa Elskende, der leve langt fra hinanden og ikke kunne see hinanden, paa een og samme Tid paa Maanen, for at deres Blikke kunne mødes der; disse, der ikke vovede at tale, henvendte i det Mindste deres Ord til samme Person.

Endelig skulde Lesueur, uagtet sin forsætlige Tøven og sine hyppige Forbedringer, see den sidste Gang endes. Det var lige efter den Scene, som i hans Atelier havde fundet Sted imellem Marillac, Brabanterinden og hendes Fader. Abbedissen, der var udmattet af en stadig Opmærksomhed, af Heden og en maaskee altfor langvarig Helligaften, var falden isøvn, idet hun fremmumlede Bønnen og lod Kuglerne paa sin Rosenkrands glide imellem Fingrene.

Neppe havde hendes lette Søvn givet sig tilkjende ved hendes uregelmæssigere Aandedræt og ved hendes Hoveds Bevægelse, der undertiden sank ned paa Brystet, førend de to Elskende (thi de vare det allerede i Hjertet), der saa at sige vare ene, pludselig i hinandens Nærværelse bleve forvirrede og kun følte sig forlegne og ilde tilmode ved det, der burde have vakt deres Glæde.

Begge fattede at Øieblikket var kritisk og maaskee afgjørende for deres Fremtid.

Naturligviis kom den unge Maler sig først af sin Bevægelse. Louise gjorde en Bevægelse for at vække Abbedissen; han holdt hende tilbage med et Blik, en bønfaldende Bevægelse, ikke for at nærme sig til hende og berøre hendes Haand, men han vilde betragte hende et Øieblik uden Tvang, uden ved en Paapasserfks Nærværelse at see sig nødt til med sit Arbeide at afbryde sin Beundring.

Og hvor hun nu var smuk!

Den nedgaaende Sol fyldte Kapellets Midte med en Masse Lys, som overstrømmede det Stillads, hvorpaa Lesueur befandt sig, og dens svæk-

IX.

Sammensværgelsen fornyes.

D'Harmental havde, efter at have lagt sine Pistoler paa Natbordet og sin Kaarde tæt ved Siden af sig, kastet sig uafklædt paa Sengen, paa hvilken han, lykkeligere end Damocles, slumrede ind, overvældet af Træthed, omendskjøndt der svævede et Sværd over hans Hoved, ligesom fordum over Hiins.

Da han vaagnede, var det allerede lys Dag, Solen skinnede lys og klar ind i hans Værelse, og drog en Lysstribe igjennem samme ligehen til hans Dør. d'Harmental troede i Begyndelsen, da han gjenfandt sig saa rolig paa sit nette Leie, at alt det, der var hændet ham i den forgangne Nat, kun var en Drøm; men han overbeviste sig snart om, at det havde været Virkelighed. Det paa Comoden liggende røde Baand, Kappen paa Stolen, Pistolerne paa Natbordet, Kaarden ved Siden af sig, og, endnu mere end alt dette, han selv i den Dragt, han bar igaar, som han ikke havde afført sig, af Bekymring for om Natten at blive vækket ved et ubehageligt Besøg, — Alt dette var tilstrækkelige Beviser for at han ikke blev skuffet af nogen tom Drøm.

Chevalieren sprang op af Sengen; hans første Blik var rettet mod hans Gjenboerskes Vindue: dette var allerede aabent, og han saae Bathilde gaae frem og tilbage i hendes Værelse. Derpaa saae han sig i Speilet; hans Ansigt var noget blegere end før, men dette gjorde det kun endnu interessantere. Han gjorde nu sit Toilette, og efterat dette var fuldført, nærmede han sig igjen Vinduet og aabnede det.

Bathilde havde maaskee for sit Vedkommende forberedt sig paa Synet af ham, og fast sat sig for, at tillukke sit Vindue efter en Compliment for ham, saasnart han viste sig; men neppe saae hun, at hendes Gjenbo aabnede Vinduet, førend hun forglemte Alt, ilede til sit og raabte til ham: „Gud være lovet, at De er kommen; ak, hvilken Angst De har foraarsaget mig, min Herre!"

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Det vilde see ilde ud med Sandheden, havde den ingen Fanatisme.

Naar en Herfker undertrykker eller ignorerer den offentlige Mening — der altid, hvor den engang existerer, kun kan være en frie — saa undergraver han derved den Grundvold, hvorpaa hans Magt hviler. Selv den genialeste og mægtigste Mand, vort Aarhundrede, vort Aartusinde har frembragt, maatte — for seent faaende Øinene op — udbryde paa Elba: „Ikke Coalitionen har styrtet mig, men min Forsyndelse mod liberale Ideer!" — Og i Fontainebleau udbrød Napoleon med flere Flyveskrifter og Dagblade i Haanden: „Havde man for tre Aar siden sagt mig blot den hundrede Deel af disse Sandheder, vilde min Throne have staaet endnu den Dag idag!" — Et saa rystende Exempel — skulde man troe — maatte ganske og aldeles afholde de mindre geniale og mægtige Herskere fra at stole paa brutal Styrke. Men nei! For de uretfærdige Konger og snedige Ministre er Historiens vigtigste Lærdomme uden Værn. Dem, som Herren vil styrte i Fordærvelse, maae stedse paany slaaes med Blindhed, og paany maa stedse Gjengjældelsen træde hævnende op, forat Menneskeheden ikke skal komme til at mistvivle om Retfærdighed og Frihed.

---

kede Straaler kastedes paa Louise, oplyste hende kun halvt, faldt paa hendes Pande og Haar og gav hendes Aasyn en overnaturlig Glands.

Fuldkommen skildt fra hende sad Abbedissen i Skygge i Baggrunden, med boiet Hoved, og syntes at være en af de hellige Qvinder, der opsende deres Bøn til en Erkeengel.

Hensunken i Beskuelse, næsten i Extase fandt Lesueur endelig i sit Overmaal af Kjærlighed Styrke til at udtrykke den! Begeistringen seirede denne Gang over hans naturlige Frygtsomhed! Med Øinene fæstede paa Louise, dog uden at røre sig fra Stedet, hævede han sin Haand mod dette Billede af den hellige Jomfrue, som han lige havde fuldført, og lagde den anden paa Hjertet. Dot var hans Eed om evig Kjærlighed! Louise rødmede, tøvede .... Den Følelse der havde betaget hende, nærmede sig endnu ikke i Styrke til den unge Malers. Ikke desto mindre hævede hun efter et Øieblik Betænkning halvt af Sjælsgodhed, halvt af Kjærlighed, sin skjælvende Haand, men lod den strax falde ned igjen.

Abbedissen var netop vaagnet.

Efterat have undersøgt Maleriet og fundet det færdigt og bragt vel og tilbørligt til Ende, sparede Moder Angeliaa Lhuillier ikke paa Lykønskninger til Kunstneren og gjorde ham endogsaa den besynderlige Compliment: Jeg haaber at dette vil Mester Vouet ikke vægre sig for at skrive sit Navn under.

Lesueur lagde neppe Mærke dertil, han var opfyldt af den ene Tanke, at maatte skille sig fra Louise, og det maaskee for stedse! Hvad Leilighed havde han nu til nogensinde at see hende igjen?

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af Boghandler L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 15. Løverdagen den 13 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

(Fortsat.)

Dette Udraab var ti Gange saa meget, som d'Harmental havde ventet. De elegante Phraser, han havde udtænkt at tiltale hende med, vare som borttryllede; han foldede Hænderne og svarede med den fyrigste Enthusiasme: „Ak, Bathilde, De er altsaa lige saa god, som De er smuk?"

„God, hvorfor?" spurgte Bathilde. „Har De ikke tilskrevet mig, at om jeg end var en Forældreløs, De da ligeledes hverken havde nogen Fader og Moder mere? Har De ikke sagt mig, at jeg var Deres Søster, og at De var min Broder?"

„De har altsaa bedet for mig, Bathilde?" spurgte d'Harmental med Inderlighed.

„Hele Natten," svarede den unge Pige rødmende.

„Og jeg, jeg Taabe, som priste Tilfældet for at have frelst mig, medens jeg dog kun blev beskyttet ved en Engels Forbøn."

„Faren er altsaa forbi?" spurgte Bathilde ivlig.

„Denne Nat var mørk og taaget, men i Morges blev jeg vækket af en venlig Solstraale," svarede d'Harmental, „en Sky kan let igjen formørke Himlen! Saaledes er det netop med den Fare, jeg har udstaaet, den er forsvunden, for at gjøre Plads for en stor Lykke: den Vished, Bathilde, at De har tænkt paa mig. Men Faren kan hvert Øieblik vende tilbage —" han hørte pludselig en Larm paa Trapperne — „der banker den maaskee allerede paa min Dør."

I dette Øieblik bragede virkelig tre lydelige Slag paa Chevalierens Dør.

„Hvem der?" spurgte d'Harmental, endnu staaende ved Vinduet, med en Stemme, hvis Fasthed var blevet noget rystet ved hans indre Bevægelse.

„God Ven," lød Svaret.

„Tak for Deres Forbøn, Himmelen beskytter mig endnu fremdeles," sagde den unge Mand, „det er en god Ven. Endnu engang, den varmeste og inderligste Tak, Bathilde!" Og Chevalieren lukkede sit Vindue, idet han tilkastede den unge Pige en saa sød Hilsen, at det næsten lignede et Kys. Derpaa lukkede han op for Abbed Brigaud, som utaalmodig ventende igjen havde banket paa.

„Ei, ei?" spurgte Abbeden, hos hvem man ikke bemærkede endog den ringeste Sindsbevægelse, „hvorfor lukker De Dem saaledes inde under Laas og Lukke? Er der hændet noget, der kan give os en Forsmag af Bastillen?"

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Iblandt alle de gode Raad og Lykønskninger, om hans Slægtning overøste ham med, lagde an kun Mærke til den sidste Sætning, den, med vilken den gode Dame sagde ham Farvel: — Nu, lin kjære Neveu, jeg haaber at vi sees igjen den Dag, da vort Kapel skal indvies.

Virkelig var det nye Alter i St. Marieklo- eret endnu kun bleven indviet ved de to Elskenes Eder.

4.

Indvielsen.

I fjorten Dage vare Alle de, hvem deres Forretninger eller deres Fornøielser førte ad Veien fra St. Mikkelsbroen til St. Antonieporten, visse paa at møde Mester Lesueur, der bestandig var tankefuld og taus. Det lille Antal Venner og Bekjendte, der traf ham paa Veien, undlode heller ikke at øve deres Vittighed paa ham. — Er De da udnævnt til Inspecteur ved Quaierne og Gaderne? sagde En til ham. — Vil De indtage Bastillen, siden De stedse streifer om i dens Nærhed? sagde en Anden. En Tredie, der mødte ham paa Veien gjennem Forstaden, sagde til ham: Skulde De ønske paa Kjætterie, Mester, siden man stedse finder Dem paa Veien til eller fra Charenton? Det var en reformeert Kirke, der var bleven berømt under Religionskrigene.

Han svarede sjelden paa disse Spørgsmaal, da han ikke vidste hvad han skulde svare, og vedblev kun at betragte disse Mure langtfra, hvorpaa hans Tanker havde concentreret sig, og den lille Klokke paa Kapellet, der paa eengang mindede ham om hans Arbeide, hvorfor rimeligviis en Anden vilde faae Æren, og om den smukke Pensio-

„Holla, stop! Abbed," raabte d'Harmental, med et saa roligt Aasyn, at man kunde troe, han vilde efterligne Abbedens Sindighed, „naar man taler om Fanden, saa er han nærmest, det bringer os Ulykke."

„Men hvad seer jeg! Hvorledes er det her seer ud?" vedblev Brigaud, „skulde man ikke troe, man kom her til en Sammensvoren! Pistoler paa Natbordet; tæt ved Sengen en Kaarde; her en fordægtig Kappe! Væk, paa Dieblikket bort med Alting, saa at selv ikke jeg, naar jeg aflægger mine faderlige Besøg, kan mærke, hvad der er foregaaet under min Fraværelse."

d'Harmental adlød, idet han beundrede det kolde Blod hos denne Kirkens Tjener, med hvilket selv han, en Mand af Kaarden, ikke formaaede at maale sig.

„Ligeledes strax bort med det røde Baand, De vilde vist snart have brugt det igjen," sagde Abbeden, idet han fulgte Chevalieren med Øinene.

„Og hvortil det?" spurgte d'Harmental.

„For dermed at give en vis forbigaaende Person et Signal," svarede Abbeden siffigt.

„Hvis De ikke er Fanden selv, min kjære Abbed, saa er De dog idet mindste i Forbund med ham," raabte vor Helt.

„Ei vist ikke, min unge Ven, jeg er en ligefrem stille Mand, der rolig slentrer sin Vei, men derved seer, snart tilhøire, snart tilvenstre, snart opad, snart nedad, det er Alt. Deres Vindue der — men det er jo saa fast tillukket dette herlige Solstinsveir, lad dog Solen skinne lidt herind. — Dog, tilgiv mig, jeg tænkte ikke paa, at naar dette Vindue aabnes her, et andet lukker sig hist."

„De er meget snild, min Hr. Formynder, men tillige saa indiscret, at jeg vilde drage Dem til Regnskab, hvis De ikke hørte til den geistlige Stand."

„Og hvorfor det, min unge Ven? Er det maaskee fordi jeg vil vise Dem Veien til Lykken, Æren og maaskee ogsaa til Kjærligheden? Det vilde jo være en skrækkelig Uanstændighed!"

„Defor ville vi blive Venner, Abbed," sagde d'Harmental, idet han rakte Brigaud sin Haand, „men nu, hvad Nyt bringer De?"

„Nyt, hvorfra?"

„Hvad veed jeg det, fra de gode Børns Gade, eller Arsenalet, fra Hertuginden af Maine eller Hans Høihed, Regenten, der, som en Drøm har sagt mig, skal være kommen meget sildig og meget ophidset hjem."

„Nu ja, alt er gaaet godt. Allarmen i de gode Børns Gade, hvis en saadan virkelig har fundet Sted der, har aldeles lagt sig i Morges. Hertuginden af Maine nærer ligesaa megen Taknemmelighed for dem, der ved vigtige Forretninger ere holdte fjerne fra Arsenalet, som Ringeagt for dem, der uvirksomme indfinde sig der. Regenten har for sin Part hele Natten drømt, at han allerede var Konge af Frankrig, og har derover næsten forglemt, at han var nærved at blive Kongen af Spaniens Fange. Dog, nu gjælder det at forny Sagen igjen."

„Tillader De, Abbed," sagde d'Harmental, „nu er Touren kommen til en Anden, jeg maa vel udhvile mig en Smule."

„For Djævelen, det stemmer slet med den Tidende, jeg bringer Dem."

„Hvad er det for een?"

„Det er blevet besluttet i Nat, at De endnu i Formiddag maa reise til Bretagne."

„Jeg reise til Bretagne? Hvad skal jeg der?"

---

nair, som maaskee heller ikke skulde bære hans Navn!

Var der ikke Grund nok til at gjøre Elskerens og Kunstnerens Hjerte mismodigt?

En Morgen saae han Kongens Karet kjøre igjennem Forstaden og standse ved Døren til Klosteret, og han fandt Kongen meget lykkelig! — Klosterets Tugt mildnedes for ham, og han saae der efter sit Ønske sin fordums Elskede.

Hvor man vilde have forbauset ham i dette Dieblik, naar man havde underrettet ham om, at den samme Monarch blev draget derhen, ikke af Louise de la Favette, men af Louise de la Porte!

Marillac havde ikke forsømt sin nye Ven. Han besøgte ham og vilde endogsaa tage Undervisning hos ham i at male, uden Tvivl for at udfylde sin Tid, naar han ikke skulde til nogen Orgie, eller fordi Spillet havde tømt hans Pung.

Uagtet deres forskjellige Character og Stilling forstode disse to unge Mænd hinanden, og en naturlig Tilbøielighed nærmede dem til hinanden. Lesueur havde betroet Marillac sin Kjærlighed, sine hemmelige Lidelser, og denne, der anstrængte sig for at trøste ham, troede bedst at opnaae dette, ved at sige, at ogsaa han var forelsket, ogsaa han var at beklage. For bedre at bevise Kunstneren, hvor eens deres Stilling var, erklærede han sig for alvorligen forelsket i Modellen med de lange Haar, Johanne fra Brabant. — Og var han ikke den Ulykkeligste af dem, efterdi han siden hendes Forsvinden ikke havde kunnet opdage hendes Opholdssted, og ovenikjøbet kun var vis paa een Ting, nemlig at han ikke var elsket!

Derpaa gik han med en halv alvorlig Tone ud derfra, fremstillede sig selv for sin Ven som et Mønster paa Resignation, og opfordrede ham til Efterligning. Men Lesueur kunde ikke finde Ligheden mellem deres Tilstand, og da han endogsaa harmedes over Sammenligningen, ophørte de at tale om Louise.

Endelig kom den saameget forønskede Dag.

„Det vil De faae at vide, naar De er ankommen derhen."

„Men hvis det ikke behagede mig at reise?"

„De vil reise; thi De vil betænke, at det vilde være taabeligt at opgive et Foretagende, som næsten nærmer sig sin Fuldførelse, og for en Kjærligheds Skyld, der neppe er begyndt, at forkjertse en Prindsesses Gunst for at opnaae en Grisettes."

„Hr. Abbed!" truede d'Harmental.

„Rolig, rolig, lille Ven, vredes ikke, lad os tale fornuftig," sagde Brigaud. „De har frivillig indladt Dem i det bevidste Foretagende og lovet Deres Bistand. Vilde det være rigtigt af Dem at trække Dem tilbage, fordi et Forsøg mislykkedes? Hvad Djævelen, min kjære Chevalier, man maa være consequent, eller ogsaa slet ikke indlade sig i nogen Sammensværgelse!"

„Det er rigtigt," svarede d'Harmental, „jeg har tilbudet min Arm. Men det er ret og billigt, at Armen veed, førend den slaaer til, hvad Hovedet har besluttet. Jeg vover min Frihed, — mit Liv — ja jeg vover maaskee Noget, der kan blive mig endnu dyrebarere. Jeg er parat til at vove alt dette, men paa min Maade, med aabne og ikke med tillukkede Øine. Siig mig derfor, hvad jeg skal i Bretagne, maaskee jeg saa vil reise dertil."

„Deres Befaling lyder paa, at De skal begive Dem til Rennes, der vil De aabne denne Skrivelse, der indeholder Deres Instruction."

„Min Befaling! Min Instruction?"

„Nu ja, er dette ikke de Udtryk, en General betjener sig af til sine Officierer?"

„Vistnok, naar de ere i Tjenesten; men det er jeg ikke længere."

„De har Ret, jeg forglemte at sige Dem, at De igjen er traadt i Tjenesten."

„Jeg, hvorledes da?"

„Her er Deres Bestalling."

d'Harmental aabnede det ham af Abbeden rakte Pergament.

„Min Bestalling som Oberst over et af de fire Regimenter Carabinierer?" spurgte han forbauset, „fra hvem kommer denne Bestalling?"

„Læs Underskriften, for Pokker!"

„Ludvig Anguſt, Hertug af Maine!"

„Naa, hvad er der at forbauses saa meget over? Har han ikke, som Chef for Artilleriet, Ret til at udnævne Officererne ved tolv Regimenter? Han giver Dem et af Disse, og som dets Chef assender han Dem med en Mission. Desuden maa De betænke, at hvis Sammensværgelsen skulde mislykkes, havde i saa Fald kun udført deg Dem givne Befalinger, og kan derved vælte hele Ansvaret over paa en Anden. Naa, vil De endnu ikke afreise?"

„Det spørger De mig om, min kjære Abbed," svarede d'Harmental fornøiet. „Jeg staaer nu ganske til Hertugen, eller snarere Fru Hertuginden af Maines Befaling. Vil det ikke blive mig tilladt, at gjøre hende min Opvartning inden min Afreise? Jeg vilde kaste mig for hendes Fødder, kysſende Sommen af hendes Kjole, høitideligen forsikre hende, at jeg for hendes Skyld med Glæde vil lade mig jage en Kugle igjennem Hovedet."

„Ha, ha, der forfalde vi til et andet Extrem," sagde Abbeden leende, „nei, nei, De skal ikke lade Dem Hovedet sønderknuses, De skal leve, leve ærefuld, og i Deres smukke Oberſts-Uniform fordreie Hovederne paa Qvinderne."

„Ak, min kjære Brigaud, jeg ønsker kun at behage een Eneste."

„Ogsaa godt, saa vil De først behage denne Ene, og siden alle de Øvrige."

„Naar skal jeg afreise?"

Leſeur fik en Indbydelse fra sin gode Slægtning til det nye Kapels Indvielse.

Denne Gang stod Klosterets Dør aaben for Hoffet og Byen. Man saae overalt, hele Forstaden igjennem, Bæreſtole, Vogne og Portechaiſer styre deres Cours mod Klosteret. Ikke alene Kongen skulde komme der, men Dronningen, forsikrede man, vilde indfinde sig tilligemed ham, da hendes Barselseng var forbi, og Høitideligheden i den Anledning allerede var holdt i vor Frue Kirke.

Dette Anna af Østerriges Skridt tilskrev man hendes Ærefrygt for den hellige Jomfru, under hvis Beskyttelse hendes høie Gemal, et halvt Aar iforveien, ved et høitideligt Løfte, havde sat Kongeriget Frankrig; men det forholdt sig ikke saaledes.

Hun kom for at hædre Mademoiſelle de la Fayettes Tilflugtssted, thi hun havde endelig faaet Alt det at vide, hun skyldte denne hellige Pige, saasnart hun var ankommet til St. Marieklosteret, lod hun ogsaa Nonnen kalde, medens Mødrene trængte sig om hende for at takke hende for den Ære, hun ved sin Nærværelse beviste Klosteret, og omfavnede hende, idet hun paa utallige Maader viste hende den Interesse, hun nærede for hende, og den høie Plads, hun indtog i hendes Agtelse; Noget, som Ingen kunde forklare sig.

Leſueur kom ikke uden Anstrengelse gjennem den Skare Soldater, Pager og Laquaier, der stode ved Klosterets Dør, men det var meget værre, da han kom ind i Gaarden, hvor han neppe kunde røre sig, saa stor var Trængselen. Forstyrret og modløs opgav han alt Haab om nogensinde at see Kapellets snevre Rum igjen.

Heldigviis for Kunstneren ledsagede Marillac ham og tabte ikke saa let sit Mod. Da han vidste hvor megen Priis hans Ven satte paa at komme ind i Kirken, tog han sin Tilflugt til sine sædvanlige Midler og sin Driſtighed, og med Hatten i Hoanden gik han foran ham, idet han raabte: Plads, mine Herrer! om Forladelse, min

„Nu strax paa Stedet!"

„Indrom mig i det mindste en halv Time!"

„Ikke een Minut!"

„Men jeg har endnu ikke engang spiist Frokost."

„Saa kom med mig, og spiis hos mig."

„Jeg har kun 2 til 3000 Livres, og det er ikke nok."

„I Deres Reisekuffert vil De finde Deres Sold for et heelt Aar."

„Men mine Klæder?"

„Deres Kuffert er fyldt dermed, har jeg ikke Deres Maal?"

„Men, Brigaud, naar vil jeg vende tilbage?"

„Om sex Uger fra idag af. Fru Hertuginden af Maine vil til den Tid vente Dem i Sceaux."

„Abbed, De vil dog idet mindste tillade mig, at skrive et Par Linier?"

„To Linier, lad gaae."

d'Harmental satte sig ved et Bord og skrev:

„Dyrebare Bathilde! Idag er Talen om mere end en truende Fare, en Ulykke har pludselig ramt mig. Jeg er nemlig nødt til, øieblikkelig at afreise, uden først at have seet Dem endnu engang. Først efter sex Ugers Forløb vil jeg vende tilbage. For Himmelens Skyld, Bathilde, bedes De ikke at forglemme Den, som ikke vil leve nogen Time, uden at tænke paa Dem. Raoul."

Han forseglede Billetten og traadte hen til Vinduet, men hans Gjenboerskes var lukket. Han fandt altsaa intet Middel til at lade de for Bathilde bestemte Linier komme hende til Hænde. Abbeden begyndte at blive utaalmodig. I dette Øieblik blev der krasset sagte paa Døren, Abbeden lukkede op, og den smukke Mirza kom til Syne; dens Lækkermundethed havde viist den Veien til dens Sukkerleverandør. Den hoppede muntert ind og sprang hen til d'Harmental.

„Kom nu eengang og sig mig, at Himlen ikke beskytter de Forelskede." sagde Abbeden smilende, „De ønskede et Bud, der er det!"

„Abbed, Abbed," truede Chevalieren paany, „vogt Dem for at trænge dybere ind i mine Hemmeligheder, end det behager mig!"

„Chevalier, en Skriftefader kan man betroe Alting."

„Men han maa ogsaa kunne tie, intet Ord maa komme over Deres Læber."

„Chevalier, det har De mit Æresord paa!"

d'Harmental befæstede hurtig Billetten ved den lille Mirzas Halsbaand, rakte den, som Budeløn, et Stykke Sukker; stak derpaa sine rede Penge og sine Pistoler til sig, spændte sin Kaarde om sig, tog Hat og Kappe og fulgte Abbed Brigaud.

Ende paa anden Deel.

Tredie Deel.

I.

Biernes Orden.

Paa den fastsatte Dag og Time, det vil sige, sex Uger efter hans Afreise fra Hovedstaden, kjørte d'Harmental, kommende tilbage fra Bretagne, i sin med fire raske Postheste forspændte Reisevogn, Klokken fire om Eftermiddagen, ind i Gaarden ved Paladset i Sceaux.

Damer! og banede ham en bred Vei, hvoraf han selv først benyttede sig.

Ganske skamfuld over denne Opførsel fulgte Lesueur ham, rød op over begge Ører, og Enhver spurgte sig selv, hvem denne smukke unge Mand kunde være i den simple Klædedragt, der saaledes gik med en kongelig Officier foran sig. Derved banede han sig Vei til Kapellet og lige til det Gitter, der skilte de Tilstedeværende fra Klosterets Damer.

Man hørte endnu Skaren bevæge sig udenfor, og allerede var Rummet i Kapellet propfuldt af Tilskuere. Snart viste Tribunerne sig besatte med pyntede Damer. Paa den midterste henvendte Kongen, Dronningen og de fornemste Personer ved Hoffet Alles Opmærksomhed paa sig. Den unge Kunstner harmede sig i Begyndelsen derover; alle Blik vendte sig mod dem, og Ingen syntes at tænke paa hans Maleri! Men andre Tanker drog ham hurtigt bort fra denne svage Tilbageven-den til sine Tanker om Hæder.

Paa den anden Side af Gitteret havde en lille Dør aabnet sig; Abbedissen kom ind i Spidsen for Mødrene, omgivet af en Deputation af Søstre Visitantiner, som ikke hørte til Klosteret i Forstaden, men fra andre Huse af denne Orden i Provindserne vare sendte for at bivaane Indvielsen.

Hele Lesueurs Opmærksomhed var rettet herpaa. Længe undersøgte og iagttog han. Nonnerne og Pensionairerne gik to og to med nedslagne Øine og Hænderne foldede over Brystet, og indtoge deres Pladser omkring i Skibet og paa de nederste Bænke.

Han kunde ikke faae Øie paa Louise imellem dem.

Johan Frants af Gondy, den første Erkebisp i Paris (før ham havde Hovedstaden kun været et Bispesæde), gav Signalet til de hellige Sange, som bleve ledsagede af et af ham med store Omkostninger underholdt Musikcorps.

Ceremonierne ved Bestænkelsen og Indvielsen

Ved Døren stode rigtklædte Tjenere og Alt tydede hen paa Forberedelser til store Festligheder. D'Harmental gik igjennem den dobbelte Tjenerrække, ilede over Forhallen og traadte ind i den rummelige Salon, i hvis Midte henved tyve Personer, der næsten alle vare af hans Bekjendtskab, stode samtalende i Grupper, oppebiende Fyrstindens Ankomst. Iblandt disse befandt sig Grev de Laval, Marquis de Pompadour, Digteren Saint Genest, den gamle Abbed Chaulieu, Saint Aulaire, og Damerne de Rohan, de Croissy, de Charrost og de Brissac.

D'Harmental nærmede sig først til Marquis de Pompadour, som den, der var ham meest bekjendt i dette ædle og aandrige Selskab. De verlede et Haandtryk, og traadte lidt til Siden, hvorpaa d'Harmental sagde: „Kjære Marquis, underret mig dog lidt om, hvorledes det gaaer til, at jeg her ankommer til en glimrende Fest, istedetfor, som jeg maatte befrygte, til en kjedsommelig politisk Raadslagning."

„Det veed jeg min Sjæl ikke, min kjære Chevalier," svarede Marquien, „jeg er ligesaa forbauset, som De, jeg er nylig kommen tilbage fra Normandiet. Jeg har just nylig henvendt det samme Spørgsmaal til Laval, men han er netop nylig kommen fra Schweitz, og veed lige saa lidet derom som vi.

I dette Øieblik blev Baron de Valef anmeldt.

„Der er den rette Mand," raabte Pompadour, „Valef hører til Hertugindens fortroligste Tjenere, nu ville vi erfare det."

D'Harmental og Valef havde ikke seet hinanden siden den Dag, paa hvilken hiin Tvekamp fandt Sted, hvormed vi begyndte denne Fortælling, og derfor trykkede de hinandens Hænder med stor Glæde. Strax efter den første Hilsen spurgte d'Harmental sin Ven om Aarsagen til de festlige Forberedelser; men denne forsikkrede, at han heller ikke vidste det, da han just nylig var kommen tilbage fra Madrid.

Nu traadte Cantsler Malezieux ind i Gemakket; hvorpaa de tre Herrer skyndte sig hen til ham. „Deres Komme er os særdeles behageligt, min kjære Malezieux," raabte Pompadour ham imøde, „vi træffe just her sammen fra alle fire Verdenshjørner, og derfor ere vi yderst nysgjerrige efter at erfare, hvad vi skulle foretage os i Sceaux."

„Mine Herrer, de ere komne til en glimrende Fest," svarede Hertugindens Cantsler, „De skulle bivaane en ny Ridders Optagelse i Biernes Orden."

„For Pokker," raabte d'Harmental, lidt ærgerlig over at han ikke engang havde ladet ham Tid til først at kigge lidt ind i Gaden du temps perdu. „Det var altsaa derfor, at Hendes Kongelige Høihed, Fru Hertuginden af Maine, anbefalede mig et saa stort Hastværk?"

„Først og fremmest, unge Mand," svarede Malezieux, „gives der her hverken en Kongelig Høihed eller en Hertuginde af Maine, men kun den henrivende Fee Ludovise, Dronning over Bierne, som Enhver blindthen maa adlyde. Og naar De først har faaet at vide, hvem den ny Ridder af Bierne, som vi om et Øieblik ville optage, er, saa vil De maaskee ikke længere beklage Dem over det Dem anbefalede Hastværk."

„Hvem er det da?" spurgte Valef.

„Hans Excellence, Prindsen af Cellamare!"

„Det er en anden Sag, ha, nu forstaaer jeg," sagde Pompadour smilende.

„Vi ogsaa, vi ogsaa!" raabte Valef og d'Harmental; Cantsleren forsikkrede, at de senere nok vilde forstaae Alt endnu bedre.

De to Venner traadte hen i en Vindesfordybning, og talede med hinanden om Optagelsen af den ny Ridder i Biernes Orden.

Biernes Orden var stiftet af Hertug-

---

vare forbi, Messer var fulgt derpaa under den almindelige Andagt, og Lesueur, der kun lagde Mærke til hvad der beskjæftigede ham, søgte endnu forgjæves i de hellige Pigers tætsluttede Rækker, under Slørene, og selv under Hovedbindene, efter hende, til hvem han forud havde hengivet sit Liv. Nær ved ham spottede Marillac ham med sagte Stemme over hans ringe Instinkt i Kjærlighed og over Utilstrækkeligheden af hans Undersøgelser, da den sorgløse Ridder paa engang hørte op med sin Spot og selv syntes slagen af en Forfærdelse, som om den frygtelige Cardinals Navn tusinde Gange havde gjenlydt fra Kirkens Hvælvinger.

En Begivenhed, for hvilken han syntes at vise større Interesse end nogen anden, at dømme efter hans Træks Sammentrækning, havde sat Forsamlingen i Uorlighed og Bevægelse.

Da Erkebispen efter Skik og Brug nedkaldte Himlens Velsignelse over Kongen, hævede sig en stærk og gjennemtrængende Stemme fra Choret og nær ved selve Alteret, som raabte: — Nei, nei! Gud vil ikke mere beskytte ham; han vil være ubøielig imod ham, ligesom han har været ubønhørlig! og i hans Dødstime vil han ikke vise ham Naade, thi han har ikke viist Hertugen af Montmorency nogen!

Alle reiste sig op i Forstyrrelse; Tjenesten blev afbrudt.

Og oppe ved Alteret saae man en høi og rank Qvinde staae med udstrakte Arme, som om hun udslyngede Banstraalen.

Omkring hende udtrykte alle Søstrenes Ansigter Forbauselse og Forfærdelse. Nogle kastede sig for hendes Fødder og bøiede sig af Skræk for den prophetiske Aand, hvoraf hun syntes bevæget, eller besvore hende med Taarer ikke at forlænge en Scandale, hvorfor hele Ordenen maatte staae til Ansvar.

Forstyrrelsen herskede fra den ene Ende af Kirken til den anden. De Tilstedeværendes Tummel blev stedse stærkere; Erkebispen befalede en Undersøgelse ifølge den Magt, hvormed han var

inden af Maine, i Anledning af hendes Formæling, paa Foranledning af et Vers, som hun havde valgt af Tasso's Amynte, og som lyder saaledes:

Den lille Bi, ak! den gjør dybe Saar.
Frygt for dens Stik, for dens Braad vær sky:
Flye for I føle dens Magt, flye,
Den kun reddes, som den undgaaer.

Denne Orden havde, ligesom alle andre Ordener, sine Decorationer, sine Overste og sin Stormester. Decorationen bestod af en Medaillon, paa hvis ene Side der befandt sig en Bikube, og paa den anden, Dronningen over Bierne. Den blev baaret i et citrongult Baand i Knaphullet, hvergang Ridderne forsamledes i Sceaux.

De Overste vare: Cantsler Malezieux, Saint Antoine, Abbed de Chaulier og Saint Genest; Hertuginden af Maine var Ordenens Stormesterinde, hvilken bestod af 39 Medlemmer, hvilket Antal ikke maatte overskrides. Hertugen af Nevers' Død havde formindsket Antallet, og Optagelsen af Prinds de Cellamare skulde nu igjen udfylde det. Men den egentlige Grund var, at Fru Hertuginden havde fundet det raadeligt at give denne Forsamling, der kun havde politiske Øiemed, et spøgefuldt Udseende, da hun var overbeviist om, at en saadan Ordensfestlighed i Sceaux vilde vække langt mindre Mistanke hos Dubois og Royer d'Argenson, end en Forsamling i Arsenalet.

Paa Slaget fire aabnedes Dørene til den store Sal, hvis Vægge vare behængte med mørkerødt Atlask, der var besaaet med sølvbroderede Bier, og i hvis yderste Ende man saae den yndige Fee Ludovise paa en ophøiet Trone. Hendes fine Skikkelse og Træk gav hende mere Udseendet af det ætheriske Væsen, hun skulde forestille, end som det lille gyldne Scepter i hendes Haand. Hun vinkede, og alle de Tilstedeværende ordnede sig i en Halvcirkel om hendes Trone, paa hvis Trin Ordenens Stordignitarier stillede sig. Derpaa kom en Herold og meldte med høi Stemme: „Hans Excellence, Prindsen af Cellamare!"

Denne kom nu ind, nærmede sig Tronen og knælede ned paa Trinene.

Derpaa sagde Herolden: „Prinds, laan et opmærksomt Øre til Statuterne i den Orden, som den høie Fee Ludovise nu vil indlemme Eder i, og overlæg vel, hvad I tænker at gjøre."

Prindsen bøiede Hovedet til Tegn paa, at han følte Vigtigheden af den Forpligtigelse, han stod i Begreb med at overtage Herolden vedblev:

1ste Artikel.

„I tilsværger og lover den mægtige Fee Ludovise, den stedseværende Stormesterinde i Biernes Orden, ubrødelig Troskab og blind Lydighed. Sværg dette ved det hellige Bjerg Hymette!"

I dette Øieblik hørtes Musik og et usynligt Chor sang en Strophe, i hvilken Novicen blev opfordret til Eden. Prindsen aflagde den høitidelige Ed, hvorpaa alle de Tilstedeværende gjentoge: „Han har svoret!"

2den Artikel.

„I tilsværger og lover, hvergang at indfinde Eder i Paladset i Sceaux, naar Ordenen bliver indkaldt, og selv ikke engang lade Eder afholde derfra ved en let Upasselighed."*)

Choret gjentog Opfordringen og Prindsen svoer.

3die Artikel.

„I tilsværger og lover at lære at danse,

*) Beskrivelsen af denne Orden og dens Ceremonier er aldeles historisk.

---

forlenet af den Hellige Fader; Abbedissen Angelica Lhuillier bad med Øinene mod Himlen for ham, som man havde forbandet; Dronningen var faldet om i Armene paa sine Damer som et Bytte for mørke Tanker; Kongen alene blev rolig og gav Befaling til, at man skulde nævne ham den Taabe, der havde vovet at tale saaledes.

Det var en Nonne fra Visitantinernes Kloster i Moulins, Maria Felicia af Ursin, Kongens Slægtning paa mødrene Side og Enke efter Henrik den Anden, Hertug af Montmorency, som var bleven halshugget i Toulouse.

Da man underrettede Ludvig den Trettende derom, sagde han efter et Øieblik's Betænkning med høi Røst:

— Som Konge og Christen tilgiver jeg hende!

Da Indtrykket af denne Begivenhed bragte alle Gemytter i stor Uro, fordrede han selv Taushed, befalede at ende Messen og blev den øvrige Tid liggende paa Knæ med Øinene fæstede paa sin Messebog.

Da Ceremonien omsider var tilende, drog han bort tilligemed Dronningen uden at synes at erindre den over ham udtalte Forbandelse og uden at ville taale at man talte til ham om den.

Lesueur, som denne Begivenhed ikke fuldkommen havde vakt af hans Tanker, hørte bag ved sig paa alle Sider den Bevægelse, der forkyndte ham Skarens Bortgang, og med Hænderne paa Galleriets Stænger blev han staaende i samme Stilling, imedens han med sine Blikke flugte disse unge Piger, der endnu knælede foran hans Maleri, og han blev ikke træt af at undersøge dem, at tælle dem, at søge Louise iblandt dem; men han fandt hende ikke!

Da Orgelets Toner hendøede, gik Alle, Nonner og Pensionairer, paany forbi ham, og han saae Intet!

og naar det bliver befalet at dandses, da ikke at holde op førend Veiret forgaaer Eder."

Choret og Prindsens Eed fulgte ligesom før.

4de Artikel.

„I sværger og lover, at klattre op paa alle Vindmøller, saa høie de endog maa være og ikke lade Eder afskrække ved Frygt for et Fald.

5te Artikel.

„I sværger og lover, ikke at tilføie nogen Bi noget Ondt, men rolig og uden at afværge det, lade dem stikke Eder paa hvilken Deel af Eders Legeme, som det maatte falde dem ind at sætte sig.

6te og sidste Artikel.

„I sværger og lover, omhyggelig at opbevare denne Ordens Decoration, og aldrig at møde i dettes Capituler uden samme."

Efter enhver af disse Artikler fulgte Choreis Opfordring, Prindsens Eed, og derpaa hele Forsamlingens Udraab: „Han har svoret!"

Nu reiste den ophøiede Fee Ludovise sig, modtog af Malezieur's Hænder Ordenstegnet, og smykkede dermed Prinds Cellamares Bryst, idet hun høitidelig sagde: „Jeg udnævner Eder herved til Ridder af Bien."

Derpaa bleve Salens Fløidøre aabnede og der viste sig en glimrende oplyst Bankelsal, i hvilken der var serveret et kosteligt Aftentaffel. Den ny optagne Ridder bød ærbødig Stormesterinden sin Haand, og førte hende ind i Salen, fulgt af de Øvrige.

Da ikke alle de Tilstedeværende vare indviede i den egentlige Hemmelighed, saa bestræbte Hertuginden af Maine sig under Aftentaflet at gjøre Brug af Digternes Talenter, for ved disses Madrigaler, Couplets og Impromptuer at fremlokke en let Underholdning til at aflede de Uindviede fra det alvorligere Øiemed. Dette lykkedes hende ogsaa over al Forventning, den muntreste Stemning herskede i Selskabet, og man traf allerede Anstalt til med det gladeste Sind at reise sig fra Bordet, for ifølge Hertuginden af Maines Opfordring, nede i Haven at betragte Venus, igjennem et der opstillet Teleskop, da pludselig Lagrange Chancel, en af de tilstedeværende Poeter, hvis Udvortes forkyndte Lumskhed og Ondskab, og som indtil nu havde siddet taus og indsluttet, bad om Tilladelse til at turde foredrage et Digt, og det tilmed en Ode. Hertuginden af Maine tillod ham det, hvorpaa han reiste sig fra sit Sæde og med et mørkt Blik oplæste flere af ham forfattede Vers, i hvilke han vel i skjulte, men dog tydelig forstaaelige Billeder skildrede Regentens Forhold og Leveviis med saa grelle og rædselsfulde Farver, at selv Hertuginden af Maine forlegen sænkede Øinene, og da han havde endt, ydede ingen af de Tilstedeværende hans Digt noget Bifald.

Man reiste sig taus, oprørt over Poetens Uforskammenhed, og fulgte Stormesterinden ned i Haven. D'Harmental og Valef vare de Sidste, der forlode Salen. Han løb mod Lagrange Chancel, der var vendt tilbage, for at hente sin forglemte Lommebog. „Tillad Hr. Chevalier,', raabte Poeten, idet han saae paa ham med sine gule giftsprudende Øine: „Havde De maaskee til Hensigt, at spadsere hen over mig?"

„Hvorfor ikke, min Herre, svarede d'Harmental med et foragteligt Blik, fordi dette Menneskes Opførsel ogsaa havde mishaget ham, „hvorfor ikke, naar jeg kun kunde være vis paa, at sondertræde Dem." Derpaa tog han Valefs Arm og gik med ham ned i Haven.

(Fortsættes.)

For tre Dage siden havde Louise forladt Klosteret.

Sjette Kapitel.

Spionerne.

1.

Høien ved les Carrieres.

Faa Dage før Indvielsesceremonien i Klosteret, gik en Mand, der skjulte sin Hofdragt under en viid Reisekappe og sit Ansigt under en bredskygget Hat uden Fjedre, ud af Slottet St. Germain-en-Laye. Morgenens første Skjær viste sig endnu ikke paa Himlen, der var mørk og skyfuld, og man havde Møie med at finde en sikker Plads for sin Fod paa den mørke Vei. Fulgt af en Tjener, som var bevæbnet med en tung Stok, som han forstod at bruge, tog denne Mand Veien til les Carrieres, en lille Klække, som fattige Bønder havde opført ved de kongelige Taarne, under Klipperne og i Jordens Indre.

Da han var kommen hertil, befalede han sin Tjener at blive paa Stedet og staae Skildvagt, indtil han kom igjen, og vedblev at ile mod Toppen af en Bakke, der laae nogle hundrede Skridt borte.

En anden Person, som endnu var i sin kraftigste Alder og ligeledes søgte at naae Bakkens Top, med knoklede og fremstaaende Former, med et stolt, men almindeligt Ansigt, og som skjulte sin halv skaledde og arrede Pande under en af disse med Jern besatte Huer, som kaldtes Bourguignotter, klavrede famlende op ad den modsatte Sti, efter at have overladt sin Hest til en Pages Omhu. En Kollert af Bøffellæder, store Knæbeenklæder, lange Støvler med Sporer, og et

Toast-Kunsten.

Almindelige Regler og Love.

a) Det Ord Toast er et engelsk og maa udtales Toost.

b) Toastkunsten udstrækker sig kun til større og offentlige Festmaaltider; hjemme kan man gjøre hvad man vil.

c) Toast-Udbringeren eller Toasteren maa vente indtil der ikke mere klappres med Tallerkenerne. Derpaa reise han sig, gribe sit Glas og holde det under Talen høit i Veiret.

cc) Om muligt, maa Toost-Udbringeren ikke blive stikkende i det.

d) Jo høiere den Betoastedes Rang er, desto fuldere maa Glasset være.

e) Man har nøie at agte paa, at en Person af ringere Stand ikke betoastes forinden af høiere Stand.

ee) Hellere lade man den forbigaaede høiere Personer slet ikke leve.

f) Ingen Toast tør udarte i en Tale, selv en kort Indledning er ukunstnerisk. Stundom fører Taler til Eftertanke; men saadant ligger ganske udenfor Toastkunsten.

ff) Titel ꝛc. maa meddeles fuldstændigt.

g) Selv enhver dialectisk, humoristisk, aandrig eller selv politisk Vending bør undgaaes, da man derved mere henleder Gjesternes Opmerksomhed paa Subjectet, Toasteren end paa Toastens Object.

gg) Skulde sligt Misfornøieligt indtræffe, saa bør Toastkunstneren snarest muligt udslette Indtrykket ved et andet simpelt „Leve."

h) Grunde, hvorfor man lader en Person leve, ere upassende, da saadant opfordrer Tilhørerne, der udenvidere bør istemme jublende, til Eftertanke.

hh) Gjæster, hvis Tænkemaade er tvivlsom, maa man firere skarpt ved Udbringelsen af en Toast.

i) Det andet „Hurra!" maa være stærkere end det første, og det tredie „Hurra!" betones allerstærkest.

ii) Falder Bordets Istemmen mat ud, saa skjule man dette ved en særdeles stærk og enthusiastisk Udskrigen af de tvende sidste Hurraer.

iii) Ytrer sig desuagtet ingen Deeltagelse, saa har Avisreferenten (der ikke bør mangle ved hvert Festmaaltid) at berette: Toasten blev optaget med den inderligste og udeelteste Glæde.

k) Før Suppen bør ingen Toast udbringes, selv før Stegen kun k nødvendigste Fald.

kk) Efter Stegen kan man lade ser, i det høieste ti Personer leve. De øvrige Objecter ere at fordele mellem de øvrige Retter.

l) Skulde en af de betoastede Personer være nærværende, saa maa Toastkunstneren ved sit Exempel bevirke, at samtlige Gjester forlade deres Pladse og klinke med Eftertryk med hver Enkelt.

m) Saasnart Toasteren føler sig beruset af Vinen, tør han ikke udbringe Mere.

mm) Ere endnu nogle høiere Objecter tilbage, maa en Ædru overtage disse.

Bælte, et forunderligt Slags Arsenal, hvori der fandtes en Lygte, et Skrivetøi, et kort Sværd og Pistoler, fuldstændiggjorde hans Paaklædning. Over det Hele havde han kastet en stor, lombardisk Kappe, der rigtignok mere gav ham Udseende af en Bissekræmmer end af en vandrende Ridder.

Saasnart de fik Øie paa hinanden i Mørket, tilraabte de hinanden.

— Hvor er Veien til St. Germain? sagde den Ene.

— Er dette Veien til Catelet? sagde den Anden.

Derpaa traadte de strax nærmere, vexlede taus nogle Papirer, som de begyndte at læse, hver sit, efterat Manden med Hesten og Pagen havde tændt sin Lygte. Først da hilste de hinanden med Tegn paa den høieste Agtelse.

— Hvorledes lever Hans Majestæt? sagde Ryttеren.

— Jeg haaber at Hans Eminence vil være tilfreds med mig, svarede Fodgjængeren, og tilføiede, idet han med en hemmmelighedsfuld Mine hældede sig mod Ryttеren, — Jeg har opdaget Hemmeligheden! Kongen er forelsket.

— En herlig Opdagelse! sagde den Anden, det vidste vi!

— Men det er ikke Mademoiselle de la Fayette.

— Det veed vi ogsaa! Det er en ung Pensionair, ved Navn Louise de la Porte, tilføiede Pagens Herre.

Ved dette Navn veeg Tjenerens Herre tre Skridt tilbage.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 16. Tirsdagen den 16 Marts. 1847.

Som Fuglen i Skyen.

Som Fuglen i Skyen,
Saa frank og saa fri,
Jeg vandrer fra Byen
Min landlige Sti.

Den gaaer over Marken,
Hvor Kloveret groer,
Saa følger den Parken
Hvor Fisken sig snoer.

Men nede ved Kornet
Den boier sig smukt
Om Busken, som tornet
Sødt bærer sin Frugt.

Saa gaaer den saa lige
I Forstuen ind.
Der venter min Pige
Med Længsel i Sind.

Hvad hun mig fortæller
I Ord og i Blik
Jeg hører langt heller
End al Slags Musik.

Vil selv Du det høre,
Kom til os herud,
Ind skal jeg Dig føre
Hos mig og min Brud.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

[Tredie Deel.

II.

Grønlændernes Dronning.

Haven ved Paladset i Sceaux havde ved Hertuginden af Maines ordnende Aand, faaet et i Sandhed feeagtigt Udseende og egnede sig derfor med sine fortræffelige Trægrupper ganske fortrinlig til de mythologiske Feste, der vare i Mode under Ludvig den Fjortendes Regjering.

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— De veed det! udraabte han. Det gaaer da til ved Hexeri! thi Kongen har kun talt til mig derom. En af os maa da have talt isøvne! Det er vist.

— Kongen er gudfrygtig, Kjærligheden er syndig; et peccavi har kunnet underrette os om Alt.

— Hvad! Hans Majestæts Skriftefader, Pater Gondran?

— Stille! Lad vor Kundskab komme fra Djævelen eller fra vor lille Finger, det er ligemeget! For Pokker!

Da de stode der, troede de at høre en utydelig Raslen i Buskene ved deres Fødder. Urolige og lyttende stak de begge paa eengang Haanden ind under Kappen og toge hver en Pistol frem, som de strax ladede. Man hørte Intet men Slottets Beboer, der vanskelig beroligede sig, tog alligevel en Jagtpibe frem og frembragte en stærk og lang Tone.

Tjeneren, der var bleven ved Flekken, ilede strax til. Det var en ung Knøs med et intetsigende Ansigt, men med brede Skuldre og vidunderlige Kræfter.

— Vi have hørt en Støi paa denne Side, sagde hans Herre til ham, idet han viste paa en af Bakkens Skraaninger — See efter.

— Dersom det er en Nysgjerrig, tilføiede den Anden, og dersom hans Afstand fra os er saa stor, at han kun har kunnet see os ved Skinnet af Lygten, og at vor Stemme endnu er ham ubekjendt, saa riv ham kun Øinene ud af Hovedet, hvis du er behændig nok dertil; men have vore Ord kunnet naae ham, saa slaa ham ihjel paa Stedet.

Tjeneren smuttede i den angivne Retning

Alle bleve staaende forbausede paa Terrassen, og seet derfra syntes den hele Have, formedelst de i dens Alleer og Træer ophængte talløse Lamper, at være forvandlet til et eneste Lyshav. Desuden hørte man en behagelig Musik, uden at kunde udfinde, hvorfra den kom; derpaa saaes en Gruppe komme henad Alleen, over hvilken Alle udbrøde i den lydeligste Latter. Det var et gigantisk Keglespil, som skred frem, med Kongen i Spidsen, ledsaget af Kuglen, der rullede hen lige til Hertuginden af Maines Fødder, medens Keglerne opstillede sig i den sædvanlige Orden og syngende i Chor foredrog en Bøn om at det maatte behage den mægtige Fee Ludovise, ogsaa at optage dem i Rækken af de Spil, med hvilke hun pleiede at more sig i sit Palads.

Biernes Dronning bevilgede smilende Keglernes Bøn, Kuglen rullede sig hen imod disse og opførte imod dem en allerkjæreste Dands, der henrykkede alle Tilstedeværende. Derpaa forsvandt de i Buskadset og nu fremstred igjennem den pragtfuld oplyste Løvgang en Skare Mænd, klædte i Peltse, førende een med Rensdyr forspændt Slæde.

Den iblandt dem, der efter Dragten at dømme syntes at være den Fornemste, henvendte sig til Hertuginden af Maine, og sagde: „Høie Frue, Grønlænderne have i deres store Nationalforsamling fattet den Beslutning, at sende en Gesandt til Deres Kongelige Høihed, og jeg har havt den Ære at blive udkaaret til at bringe Dem Deres Hylding og til at tilbyde Dem Herredømmet over deres Stater.„

Denne Hentydning var saa tydelig og dog saa fareløs henkastet, at der hørtes en Bifaldsmumlen fra alle de Nærværende og et velbehageligt Smiil omspillede den henrivende Fru Ludovisas Læber. Den derved opmuntrede grønlandske Gesandt vedblev:

„Rygtet, der forkynder saameget Herligt om Deres Kongelige Høihed, har ogsaa bragt Skildringen om Deres Kongelige Høiheds høie Dyder og ophøiede Forsætter hen til vor lille dunkle Verdenskrog, midt imellem vore Snee- og Jismasser. Vi vide, at De afskyer Solen.“

Denne nye Allusion var endnu tydeligere og blev derfor ogsaa optagen endnu muntrere end den forrige, da Solen var Regentens Sindbillede, ligesom Natten var Hertugindens.

„Da nu Himmelen i sin Naade har begavet os med sex Maaneders Nat og sex Maaneders Dæmring,“ vedblev Gesandten fra Nordpolen, „saa ere vi komne, for at gjøre Dem det Forslag, at undflye Solen, som De hader, og begive Dem til os, og antage Tittelen „Grønlændernes Dronning“ som en Erstatning for det De her forlader. Vi ere overbeviste om, at Deres Nærværelse vil gjøre vore tørre Egne blomstrende, og at Deres Viisdom vil opklare vor Aand.“

„Men det Kongerige, I tilbyder mig, ligger noget vel langt borte; jeg frygter for den lange Reise,“ svarede Hertuginden af Maine smilende.

„Høie Frue, dette Svar have vi forudseet,“ svarede Gesandten, „men takket være en mægtig Troldmands Hjælp, have vi indrettet det saaledes, at De, endnu bequemmere end fordum Mahomet, ikke behøver at begive Dem til Bjerget, man lader Bjerget komme til Dem. — Holla! Holla! Nordpolens Genier,“ vedblev han, idet han med sin Stav gjorde allehaande mystiske Svingninger i Luften, „fremtryller vor ny Herskerindes Palads for Alles Blik!“

Nu hørtes en phantastisk Musik, og ligesom ved et Trylleslag forsvandt et Tæppe, der skjulte en i Midten af Plainen beliggende Aurora Pavillon; foran denne viste sig i det der-

---

ind imellem det høie Græs og de Buske, som bedækkede Bagsiden af Bakken, og forsvandt.

— Nu, vedblev den strenge Rytter, troer jeg at Forsigtighed byder os at tale i vort Sprog. Hør mig: — De veed nok hvilke Bryderier den Forladte[1]) har foraarsaget Draklet[2]), hun kunde foraarsage ham endnu flere ved Cephalus's[3]) Tilnærmelse til Procris[4]), som hun fra sit Kloster forsøgte at bringe istand. Imidlertid elsker Cephalus hende ikke mere, men han saae hende bestandig, tiltrukken, som han blev, af Pensionairen[5]). Denne maatte altsaa forlade Asylet[6]); hun har forladt det! For Fremtiden skal den Forladte nok fortjene sit Navn.

Den Tiltalte gjorde en pludselig Bevægelse af Overraskelse, da han hørte, at Louise ikke mere var i Klosteret

— Men hvorledes har De hidført dette Resultat?

— Intet var lettere. Pensionairen havde i Tours eller Touraine en Tante, en vis Baronesse, som, man veed ikke hvorledes, havde faaet en aarlig Understøttelse af Skatkammeret. Vi havde ladet hende stryge ud paa Listen, i den Overbevisning, at hun uopholdelig vilde ile til Paris for at gjøre Indsigelser derimod, hvilket ogsaa skete.

— De kjender endogsaa hendes Slægtning! sagde Manden i Reisekappen, hvis Forbauselse stedse tiltog.

Manden i den lombardiske Kappe vedblev, uden at synes at lægge Mærke til hans Forundring.

— Pensionen blev givet hende tilbage, ja fordoblet, under Paaskud af at overdrage hende

[1]) Mademoiselle de la Fayette. [2]) Cardinal Richelieu. [3]) Kongen. [4]) Dronningen. [5]) Louise de la Porte. [6]) Klosteret la Visitation.

værende temmelig store Basin en konstig Isøe med Dronningen af Grønlands Palads; en let Bro førte over dertil. Paa samme Tid tog Gesandten en Krone af en af Følgets Hænder, og satte den paa Hertuginden af Maines Hoved, som derpaa med egne Hænder og med en saa stolt Mine befæstede den paa sit Hoved, som om det var en virkelig Krone. Derpaa steeg hun i Slæden, og begav sig tillige med de syv grønlandske Gesandter over Broen til sit nye Slot, medens Garden forhindrede de Øvrige fra at følge hende. Strax derpaa forsvandt Broen, som en Hentydning paa at man vilde skille Forgangenheden, et pragtfuldt Fyrværkerie, som steeg op fra Auroras Pavillon, bevistе Grønlændernes Glæde over deres nye Dronnings Ankomst.

Imidlertid blev Hertuginden ført til et afsides Gemak i hendes nye Vaaning, og efterat de syv Gesandte havde kastet deres Forklædninger fra sig, befandt hun sig iblandt Prindsen af Cellamare, Cardinal Polignac, Marquis de Pompadour, Grev de Laval, Baron de Valef, Ridder de Harmental og Cantsler Malezieux. Dørvogteren, som havde ført dem herhid og som nu fortrolig tog Plads i denne ædle Forsamling, var ingen Anden, end vor gamle Bekjendt, Abbed Brigaud.

Nu afkastede Festen sin Maske og i dens Sted traadte Sammensværgelsen.

„Mine Herrer," tog Hertuginden af Maine Ordet med den hende egne Livlighed, „vi have intet Øieblik at tabe, en altfor lang Fraværelse fra vor Side vil vække Mistanke. Fortæl nu Enhver, hvad han har udført, for at vi kunne erfare, hvor vidt vi ere."

„Tilgiv, naadige Frue," bemærkede Prinds Cellamare, „Deres Høihed talte til mig om en Mand, som jeg her skulde træffe og som jeg ugjerne savnede i vore Rækker."

„Deres Excellence mener udentvivl Hertugen af Richelieu," svarede Hertuginden, „han lovede rigtignok at komme, men bliver formodentlig afholdt derfra ved et eller andet galant Eventyr, saa vi maa see at hjælpe os uden ham."

„Hans Fraværelse er mig dog alligevel meget ubehagelig," svarede Prindsen, „da det Regiment, han commanderer, ligger i Bayonne, især da han derved kunde blive os meget nyttig. Jeg beder derfor indstændig Deres Høihed, at give Befaling til ufortøvet at lade ham føre hid, hvis han endnu skulde komme."

„Abbed Brigaud, jeg beder Dem at besørge dette," sagde Hertuginden, hvorpaa Abbeden gik for at udrette Befalingen.

„Tilgiv, Hr. Cantsler," tog d'Harmental til Orde, „jeg troer allerede at have mærket for ser Uger siden, at Richelieu aldeles vægrer sig ved at slutte sig til os."

„Saaledes er det virkelig," svarede Malezieux, „dengang vilde han ikke bryde med Regenten, fordi han var bestemt til at overbringe Prindsen af Asturien den Hellig-Aands Orden, og fordi han haabede, derfor at erholde det gyldne Vließ. Men siden har Regenten forandret sin Hensigt og da Forholdet til Spanien er blevet saa indviklet, saa har han ogsaa opsat Sendelsen af Ordenen, hvorfor Hertugen af Richelieu har sluttet sig til os."

„Deres Høihed, Befalingen er udført!" sagde Abbed Brigaud, da han igjen traadte ind, „saasnart Hertugen af Richelieu ankommer, bliver han ført herhen."

„Godt," svarede Hertuginden, „nu sætte vi os alle og begynde med Beretningerne. Laval, gjør De Begyndelsen."

„Naadige Frue, jeg var i Schweiz, som De veed; der har jeg i Kongen af Spaniens Navn og med hans Penge bragt et Regiment

---

et Opsynssted[1]) i Provindserne, paa den ene Betingelse at føre den unge Pige tilbage til Tours og der bortgivte hende saa snart som muligt for at give sit Huus Anseelse.

— Hun har taget imod det?

— Med Erkjendtlighed. Hvad vi altsaa nu have tilbage at gjøre, er følgende: dersom Cephalus er alvorlig forelsket i Pensionairen, er det Dem, som han vil overdrage Alt, hvad han sætter iværk for at faae hende tilbage, det er der ingen Tvivl om. De vil da synes at handle og vil Intet foretage Dem.

— Men...

— Men... men... for Pokker! det er Draklets Villie!

— Jeg over den som Guds egen; imidlertid, — sagde Manden i Reisekappen, der blev forskrækket over den Rolle, man vilde give ham at spille, — min Forgænger, Boisenval, blev jaget bort, fordi han saaledes forsøgte i Draklets Interesse at stille sig imellem Cepalus's og den Forladtes Kjærlighed.

— Nu, De skal være behændigere end han, ... eller snarere vil De slet ingen Behændighed behove. Pensionairen vil snart være glemt! Maaskee vil saa Cephalus komme tilbage til Aurora[1]), men fremfor Alt skal Herr Pluto vaage herover, og han vil vaage derover, ikke sandt?

Denne Gang bukkede Slottets Beboer sig dybere end før, thi Herr Pluto var ham selv, Edme Frants af la Chenaye, Adelsmand og Kongens første Kammertjener. Den, som saaledes instruerede i en saa myndig Tone, var Jacob Sirois, forhenværende Bueskytte i Garden, en Mand af prøvet Hengivenhed, Taushed og Ufol-

[1]) Et Huus, hvor man hemmelig holdt Regning med den offentlige Mening.

[1]) Mademoiselle d'Hautefort.

paa Benene, der er parat til, naar Øieblikket er kommet at indrykke i Frankrig; det er fortræffelig bevæbnet og udrustet og venter nu kun paa Marschordre."

„Fortræffeligt! min kjære Greve, fortræffeligt!" raabte Hertuginden. „og naar De ikke, i Forventning om noget Høiere, anseer det under en Montmorency's Værdighed, at føre en Oberstttittel, saa maa De først og fremmest overtage Commandoen over dette Regiment."

Laval bukkede ærbødigt.

„Og De, Pompadour?" vedblev Hertuginden, „hvad har De udført?"

„Jeg begav mig til Normandiet ifølge Deres Høiheds Instruction," svarede den Adspurgte, „der har jeg ladet Protestationen underskrive af Adelen; jeg bringer 38 Underskrifter og tilmed af de ædleste Slægter." — Saaledes talende tog han et Papir op af Lommen. — „Her er det til Kongen rettede Bønskrift og her ere Underskrifterne; behager Deres Høihed selv at overbevise sig?"

Hertuginden tog Papiret og overløv Skriftet med et Øiekast. „Ypperligt, dette ere de ædleste, troeste Navne i Frankrig. Tak, Pompadour, De er et fortræffeligt Sendebud, man vil nok erindre sig Dem ved Leilighed og ophøie Sendebudet til Gesandt. — Og De, Chevalier?" spurgte Hertuginden af Maine, idet hun henvendte sig til d'Harmental med hint fortryllende Smil, som hun saa godt vidste, Ingen formaaede at modstaae.

„Naadigste Frue," svarede vor Helt, „i Følge Deres Høiheds Befaling begav jeg mig til Bretagne. Ankommen til Nantes, brød jeg Depeschерne og læste mine Instruxer."

„Nu?" spurgte Hertuginden livlig.

„Naadigste Frue, jeg var ligesaa lykkelig i min Sendelse, som de Herrer de Laval og de Pompadour. Her ere Herrerne de Mont-Louis's, de Bonamour's de Pont-Callet's og de Rohan Soldue's Underskrifter. Saasnart som kun Spanien lader en Flaade til Syne, vil hele Kysten proclamere Opstanden."

„Seer De, min Prinds," sagde Hertuginden fornøiet, idet hun henvendte sig til Cellamare, „De seer, at Alt forener sig til vor Bistand."

„Ja, ja," svarede den spanske Gesandt, „men det gjælder endnu at vinde andre vigtige Mænd, som Laguanche-Saint-Amant, som Bois Davys, som Larachefoucaut-Gondral — — —"

„De ere ogsaa allerede Vore," afbrød d'Harmental ham, idet han fremtog flere Breve der stadfæstede hans Forsikkring.

„Nu, min Prinds," spurgte Hertuginden, „blev De nu endelig overbeviist? Vor inderligste Tak, Chevalier, her er min høire Haand — det er den, der fører Pennen — der maa være Dem en Borgen for, at den Intet vil nægte Dem saasnart den Kongelige Underskrift kun afhænger af hende."

d'Harmental kyssede ærbødig den ham af Fyrstinden rakte Haand.

„Nu kommer Touren til Dem, Valef," tog Hertuginden derpaa igjen til Orde. „Hvorledes har Hans catholske Majestæt forholdt sig?"

„Hvad vilde Deres Høihed sige til et egenhændigt Brev fra Hans Majestæt, Kong Philip?" svarede den Tiltalte.

„At det var langt mere end jeg jo kunde vente," raabte Hertuginden glad.

„Min Prinds," vedblev Valef, idet han overrakte Prindsen af Cellamare et Papir, „De kjender Hans Majestæt Philip den Femtes Haandskrift, vær derfor af den Bevaagenhed at forsikre Hendes Høihed om, at det virkelig er hans Haandskrift."

„Det er virkelig hans," forsikkede Cellamare, efterat have undersøgt Papiret.

---

somhed, og for Øieblikket et af Cardinalens Redskaber.

Richelieu befandt sig paa denne Tid for Castelet, beskjæftiget med at indtage denne Plads, der var forbleven i Spaniernes Magt. Derfra regjerede dette urolige og mægtige Genie Frankrig og vaagede over det, ja selv over sin Herres Kjærlighed. Derfra var det ogsaa at han, efterat have jaget Spanierne ud af deres yderste Forskandsninger, fik i Sinde at rive Louise fra Kongen, da han var ligesaa opmærksom paa at bekæmpe Ludvig den Trettendes Yndlinger som hans Fjender. Derfor havde Jacob Sirois begivet sig til Hoien ved les Carrieres.

Dagen begyndte at bryde frem, og de to Mænd, der vare hemmelig missornoiede med hinanden, men vel vogtede sig for i mindste Maade at vise det, vilde skilles ad, da pludselig qvalte Skrig naaede dem fra Foden af Bakken. Sirois og la Chenaye lyttede med Haanden paa deres Vaaben. Skrigene bleve mere gjennemtrængende, tydeligere og syntes baade at betegne Smerte og Bønfalden, men enten nu den friske Morgenvind førte Ordene bort, eller den, som udstødte Raabene, blev nødt til at afbryde dem, hørte vore Underhandlere dem kun enkelte Gange og uden Sammenhæng.

— Deres Mynde har uden Tvivl overrasket et eller andet Stykke Vildt i sit Leie, sagde Sirois, og det synes at han er ved at garve Skindet paa det.

— Johan er en dygtig Knos og nøiagtig i sine Pligters Opfyldelse, sagde Herren af la Chenaye; han har en let Fod og en tung Haand. Jeg er alene bange for at han tager Feil, thi han er endnu ung og en Smule hidsig.

— For Pokker! Herr Pluto, i vor Stilling kan man ikke være for omhyggelig. Det er ikke let at jage Kongens Vildt bort, og med mindre Johan har vendt sig mod en Præst, der bærer den hellige Hostie, bifalder jeg de Slag, han giver med

„Og til hvem er Brevet skrevet?“ spurgte Hertuginden, idet hun tog Bladet.

„Til Kong Ludvig den Femtende, naadigste Frue,“ svarede Valef.

„Fortræffeligt!“ raabte Hertuginden; „Marschal de Villeroy skal overlevere Kongen Skrivelsen. Lad os høre hvorledes det lyder?“ Hun læste nu Følgende, dog ikke uden Vanskelighed, da Haandskriften var meget utydelig.

Escurial den 16. Marts 1718.

„Siden Forsynet satte mig paa Spaniens Throne, har jeg ikke noget Øieblik forglemt de Forpligtelser, min Fødsel paalægger mig. Ludvig den Fjortende, udødelig Ihukommelse, sværer stedse for min Aand; jeg hører uafladelig det, som denne store Konge sagde til mig ved Afskeden: „Nu gives der ingen Pyrenæer mere!“ Deres Majestæt er den eneste Efterkommer af min ældste Broder, hvis Tab jeg daglig smertelig beklager. Gud har kaldet den til Thronfølger i det Rige, hvis Ære og Interesse vil være mig dyrebar indtil min Dødstime. Kort, De lever i mit Hjertes Indre og jeg vil aldrig forglemme, hvad jeg er Deres Majestæt, mit Fædreneland og min Stamherres Minde skyldig.

„Mine dyrebare Spaniere, som hjerteligt elske mig, og som ere overbeviste om min Kjærlighed for dem, ere aldeles ikke skinsyge over de Følelser, som jeg udtaler med Hensyn til Deres Majestæt, men føle, at vor Enighed er Basis for den offentlige Rolighed. Jeg smigrer mig med, at min personlige Interesse endnu stedse er den Nation af Værd, der saae mig opvoxe i dens Skjød, og at samme stedse med Velvillie vil betragte en Monark, som sætter en Ære i, at være Dem Forpligtelser skyldig, og at være født i dens Midte.

„Med hvilke Øine kunne derfor Deres troe Undersaatter betragte en Tractat, der er rettet imod mig, og altsaa ogsaa mod Dem selv*). Fordi Deres udtømte Finantser ikke mere strække til for de løbende Udgifter i Freden, vil man at Deres Majestæt skal forbinde sig med min bittreste Fjende**), og erklære mig Krig, hvis jeg ikke indvilliger i at afstaae Sicilien til Erkehertugen.

„Jeg vil aldrig indvillige i denne Betingelse, den er mig ufordeelagtig.

„Jeg vil ikke engang tale om de ulykkelige Følger af denne Alliance, men nøies med at besværge Deres Majestæt, ufortøvet at lade sammenkalde Deres Riges Generalstænder, for med dem at raadslaae om et saa vigtigt Anliggende.

„Jeg retter denne Bøn til Deres Majestæt i det Slægtskabs Navn, der forener os, i hiin store Konges Navn, fra hvem vi begge nedstamme, i Deres og mit Folks Navn; naar det nogensinde var paa Tide, at lytte til det franske Folks Stemme, saa er det nu. Det er aldeles nødvendigt, af Dem selv at erfare, hvad De tænker, og om De virkelig vil erklære os Krigen. Da jeg altid er beredt til at sætte mit Liv paa Spil, for at opretholde Deres Hæder og Interesse, vil, saa haaber jeg, Deres Majestæt ufortøvet indgaae paa mit Forslag, forat Generalstændernes Forsamling kan afvende dette Onde, og derved opnaae at ogsaa den spanske Magt vilde kunne blive anvendt til at støtte Frankrigs Storhed og til at ydmyge sammes Fjender, ligesom jeg aldrig vil bruge den anderledes, end til at bevise Deres Majestæt den ubeskrivelige Kjærlighed, som jeg føler for Dem.“

„Nu, hvad siger De dertil, mine Herrer,

---

*) Talen er om Quadrupel-Alliance-Tractaten, som Dubois bragte med fra London.

**) Keiseren.

Rette eller Urette, var saa den Lidende min egen Broder.

De lyttede paany og hørte Intet mere, og Øieblikket efter kom den unge Tjener tilbage til dem med Stokken i venstre Haand, idet han svingede sin blodige høire Haand i Luften.

— Nu, Johan! sagde hans Herre til ham, hvad var det, og hvad er der hændet? Tal sagte.

Johan dæmpede sin af Naturen blide Stemme, idet han gav den en endnu blidere Tone, og fortalte dem, hvorledes han bag en Buske havde opdaget en Person, der paa Hænder og Fødder krøb op ad Skraaningen, sikkert for at nærme sig dem; at denne Person, der mærkede, at han var paa hans Spor, var gaaet ned til Foden af Bjerget og havde givet sig til at flygte; at han, Johan, behændig havde kastet ham sin Stok mellem Benene for at bringe ham til at falde, og at han endelig, da han efter nogle Slag i Hovedet begyndte at skrige, havde anseet det for bedst at stoppe Munden paa ham med den ene Haand, medens han med den anden søgte efter Stokken. — Men da, tilføiede Johan, stedse med sin blide og rolige Stemme, — har Kjeltringen bidt mig!

— Og han har gode Tænder, sagde Sirois med en spottende Latter.

— Det har han! svarede Tjeneren, idet han rev en Haandfuld Græs af og trykkede det mod sin Haand for at standse Blodet. — Hans Tænder kunne være gode endnu, men Djævelen har heldigviis en haard Hud og nu har han kun ham at bide!

— Du har dræbt ham! udraabte la Chenaye ganske bestyrtset.

— Meget godt, sagde Johan med den roligste Mine af Verden. — Han kunde have hørt.

— Ypperligt gjort, min Dreng! tilføiede Sirois, idet han slog ham paa Skulderen, det kan man kalde Nøiagtighed i at følge sin Instrux. — Nu! hvad bryder De Dem derom, Herr Pluto? skulde han hellere have ladet os blive udspionerede?

kunde den catholske Majestæt gjøre mere for os?" spurgte Hertuginden af Maine.

„Han skulde have rettet en Skrivelse direkte til Generalstænderne, dette vilde have været af den største Vigtighed," bemærkede Cardinal de Polignac.

„Denne Skrivelse er her," sagde Prinds Cellamare, idet han tog et Papir op af Lommen, „Hans catholske Majestæt har tilsendt mig dette Document, der fuldstændiggjør det til Kongen rettede Brev."

„Nu mangler der os intet mere!" raabte Hertuginden af Maine.

„Kun Bayonne, ikke andet end Bayonne," svarede Prindsen af Cellamare hovedrystende. „Bayonne, Frankrigs Port."

I dette Øieblik blev Hertugen af Richelieu anmeldt.

„Nu mangler der os virkelig intet mere, min Prinas," sagde Pompadour, „thi nu kommer den, der har Nøglen til denne Port."

III.

Hertugen af Richelieu.

„Endelig," raabte Hertugingen, da hun saae Richeilen træde ind, „endelig er De her. Vil De da stedse blive den Samme? Ville Deres Venner ikke kunne stole mere paa Dem, end Deres Elskerinder?"

„Tvertimod, naadigste Frue," svarede Richelieu, idet han kysſede Hertugindens Haand, „tvertimod beviser jeg netopidag, at jeg forstaaer at forene Alt."

„De gjør maaskee endog en Opoffrelse," spurgte Hertuginden af Maine smilende.

„Ja, en Tusinde Gange større, end Deres Høihed kan tænke Dem. Foreſtil Dem, jeg forlod just nylig —"

„Frn de Villars, ikke sandt?" afbrød Hertuginden ham.

„Nei, bedre, høiere op!"

„Fru de Duras?"

„De falder ikke derpaa!"

„Fru de Nesle?"

„Bah, hah!"

„Fru de Polignac? Ak tilgiv mig, Hr. Cardinal."

„Gjæt De kun videre; Hans Eminence har ikke noget at bestille hermed."

„Fru de Soubise, Fru de Gobriant, Fru de Gace?"

„Nei, nei, nei!"

„Mademoiselle Charolais?"

„Hende har jeg ikke seet siden min sidste Vandring til Bastillen."

„Fru de Berry?"

„De veed jo nok, at hun elsker Riom."

„Froken de Valois?"

„Nei, ikke heller, hende tænker jeg at have til min Gemalinde, naar jeg først er bleven spansk Prinds. Nei, nei, for Deres Høiheds Skyld forlod jeg de to nydeligste Grisetter —"

„Grisetter! — Grisetter! Fy dog!" raabte Hertuginden, idet hun trak særdeles foragtelig med Læberne, „jeg troede ikke, at De vilde fornedre Dem saa dybt."

„Saa dybt? Jeg siger Dem, at Michelin og Renaud ere tvende allerkjæreste Fruentimmer. Ah, De kjender Dem jo ikke. Madame Michelin er en yndig Blondine, hendes Mand er Tapetserer; Fru Hertuginde, jeg anbefaler ham til Deres Bevaagenhed. Madame

---

— Hvad jeg bryder mig derom! sagde Chenaye, idet han bestandig viste en stor Ængstelighed og fæstede et spørgende Blik paa sin Tjener. — Det foruroliger mig, at det idag er Skriftedag for Folkene paa Slottet, og jeg frygter . . .

— Lad den Frygt fare! svarede Bueskytten; Johan vil glemme ham hernede og vil gjemme ham til sit almindelige Skriftemaal i Dødsstunden. — Men det er Tid at skilles ad.

Hans Majestæt Kongens første Kammertjener vendte tilligemed Morderen Johan tilbage til Slottet St. Germain.

Jacob Sirois gik ned ad den anden Side for atter at komme til sin Page og sin Hest, og da han kom til det Træ, hvor denne skulde vente ham, fandt han rigtignok to Heste, men ingen Page!

Skjændende og bandende ventede han et Øieblik paa ham. Han havde Hastværk, thi Dagen var kommen, og han skjottede ikke om at blive seet af Slottets Beboere. Omsider gik han ned imod Sletten for at lede efter ham og bemærkede paa Midten af Bakken et Menneske, der laae ganske stille. En Mistanke greb ham, og Erindringen om Johans Handling bragte ham til at frygte for, at han virkelig havde taget Feil.

Han nærmede sig; det var hans Page, hans Page dræbt, med klovet Pande!

Jacob Sirois havde just ikke noget ømt Hjerte, hele hans Liv kunde afgive et fuldstændigt og slaaende Bevis mod den, der vilde beskylde ham for denne Svaghed. Imidlertid havde en Moder betroet denne unge Mand, der laae udstrakt paa Jorden, med klovet Pande og blodige Haar, til hans Omhu, for at han skulde bane ham en Vei i Kongens Armee eller i en stor Herres Huus; det er ham selv, der har givet sin Herre, Cardinal-Hertugen, ham, og fordi han har fulgt ham fra Catelet til St. Germain, er han nu død! død for en Morders Haand! og det er ham selv, Jacob Sirois, som har tilskyndet, opmuntret og lykonsket Morderen!

Renaud er en smuk Brunette, med blaae Øine. Hvad hendes Mand er, det veed jeg ikke."

„Nu, min Hr. Hertug, nok om Deres galante Eventyr," tog Hertuginden af Maine til Orde, idet hun afbrød Samtalen. „Tillader De mig at erindre Dem om, at vi her ere forsamlede formedelst alvorlige Ting."

„Ikke sandt, have vi ikke en Sammensværgelse for?"

„Hvorledes, har De forglemt det?"

„Naadigste Frue, da en Sammensværgelse ikke har noget Muntert ved sig, saa er jeg stedse paafærde, for at faae det ud af Hovedet, jeg forglemmer, at jeg conspirerer; men det gjør ikke noget, naar det skal være, er jeg snart igjen inde i Sagen. Altsaa, hvor vidt ere vi dermed?"

„Hertug, læs disse Breve og Papirer, og De vil derved blive underrettet om det Hele," sagde Fru de Maine.

„Jeg beder Deres Høihed at have mig undskyldt," svarede Richelieu, „jeg læser ikke engang de Breve, der ere adresserede til mig, jeg har gjemt henved otte hundrede af de pynteligste Breve og Billetter, for at gjemme deres Gjennemlæsning til mine gamle Dage. Malezieux, fortæl De mig, hvad der staaer i dem."

Cantsleren gjorde, hvad Richelieu forlangte af ham. „Fortræffeligt," raabte han, efter at have hørt Beretningen. „Jeg indestaaer for mit Regiment, der ligger i Bayonne, og som kan være os til stor Nytte."

„Ganske rigtig, det gjøre vi ogsaa Regning paa," bemærkede Cellamare, „men jeg har hørt sige, at man vilde forflytte Regimentet."

„Virkelig?"

„Det maa man see at forebygge, Hertug."

„Og det strax! Giv mig Pen og Papir, jeg vil skrive til Hertugen af Berwick. Man vil ikke undre sig over, at jeg i det Øieblik, da Feldttoget skal begynde, udbeder mig den Gunst for mit Regiment, ikke at bortfjerne det fra Krigsskuepladsen."

Hertugen af Richelieu skrev strax et Brev til Hertugen af Berwick, hvori han af de nævnte Grunde bad ham om at lade Regimentet forblive i Bayonne.

Hertugen af Richelieu overrakte Skrivelsen til Hertuginden af Maine, og spurgte: „Nu, naadigste Frue, hvad har Deres Høihed besluttet at gjøre?"

„Vi ville lade os nøie med ved Hjælp af dette Brev hos Kongen at opnaae Sammenkaldelsen af Generalstænderne, og da vi kunne gjøre Regning paa disse, saa ville vi afsætte Regenten og sætte Philip den Femte i hans Sted."

„Jeg forstaaer det; da nu Philip den Femte ikke kan forlade Madrid, saa sender han os sin Fuldmagt, og saa regjere vi Frankrig istedetfor ham. Det er ikke daarligt udtænkt; men til Sammenkaldelsen af Generalstænderne behøves der en Befaling fra Kongen."

„Kongen vil undertegne denne Befaling," sagde Hertuginden.

„Uden at Regenten erfarer det?" spurgte Richelieu.

„Naturligviis! Jeg vil love Villeroy det gyldne Vliess og en Grande af Spaniens Rang."

„Jeg frygter meget for, at dette ikke vil være tilstrækkeligt til at bevæge Marschallen til at overtage en saa stor Ansvarlighed," bemærkede Prindsen af Cellamare.

„Det er ikke Marschallen, som vi maa vinde — det er hans Gemalinde."

„De har Ret, Hertuginde," raabte Richelien, „det paatager jeg mig."

„De?" spurgte Fru de Maine forbauset.

„Ja jeg! De har Deres Correspondence, jeg har min. Jeg er blevet gjort bekjendt med Indholdet af fer til otte Breve, som Deres

---

Alt dette bedrøvede ham; med forslagte Arme og bøiet Hoved blev han nogen Tid staaende i Tanker foran Liget, idet han sagde til sig selv: — Maaskee var han urolig for min Skyld; maaskee havde han sneget sig langs med Bjerget for at kunne komme mig til Hjælp og Undsætning i Nødsfald, thi den stakkels Knos var modig, og han elskede mig! Det burde han i det Mindste! Forbandet være den Tølper af Tjener! La Chenaye har Ret, man maa see to Gange til og ikke stole paa slige Brunshoveder! Stakkels Lille! jeg skal da reise ene herfra! Og hvad skal jeg sige til Cardinalen? Han vil sikkert forlange ham tilbage af mig; og hvad skal jeg svare hans Moder, hvis eneste Barn han var?

En Taare, en Sjeldenhed i slige Øine, var nærved at væde hans Øienlaag, da han pludselig kom til at tænke paa, at dersom man gjenkjendte hans Page, kunde det aabenbare hans natlige og hemmelighedsfulde Reise. Han fik nu atter sin ubønhørlige Følelse af sine Pligter mod Cardinalen tilbage, og efter at have seet sig om til alle Sider, greeb han med fast Haand sin Pistol, og gjorde ved et Skud i Ansigtet den Døde ganske ukjendelig.

Det var ikke nok for denne forsigtige Underhandlers Sikkerhed. Det unge Menneske kunde have Papirer hos sig, som kunde røbe Jakob Sirois. Han vendte ham om, gjennemsøgte ham, afklædte ham og fandt i Foret paa hans Trøie en Instrux, der var skreven med Chiffre; men han havde Nøglen dertil.

Han løb den igjennem, og hans Opmærksomhed blev levende vakt. Snart forvandlede hans Medlidenhed med den Døde sig til Raseri. Efter at have overøst Liget med Skjeldsord, sparkede han det i Vrede ned i en Huulvei.

Ifølge Cardinalens Befaling fulgte Pagen med Buesskytten, tilsyneladende for at tjene ham, men hemmelig for at udspionere ham, thi Richelieu forsømte intet Middel til at forsikkre sig om sine Folks Troskab. Jakob Sirois hørte til hans

Høihed har modtaget idag; tør jeg derimod gjøre Dem bekjendt med Indholdet af een Skrivelse, som jeg erholdt igaar?"

„Kan dette Brev læses høit?"

„Ja visselig," svarede Hertugen af Richelieu, „vi have jo desuden kun her med lutter discrete Personer at gjøre."

Hertuginden tog Skrivelsen og læste!

„Min Hr. Hertug!

„Jeg er en Kone af Ord. Min Mand er nu endelig færdig, til at tiltræde den lille Reise, som De veed. I Morgen Klokken elleve er jeg kun hjemme for Dem. Troe ikke, at jeg besluttede mig til dette Skridt, uden at have kastet hele Uretten paa Hr. de Villeroy's Side. Jeg begynder for hans Skyld at frygte for, at De ville straffe ham. Kom nu altsaa til den bestemte Time for at bevise mig, at jeg ikke er saa meget til at dadle, fordi jeg foretrækker Dem for min retmæssige Herre."

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Fru Hertuginde," sagde Richelieu, „jeg gav Dem det feile Brev, det er fra iforgaars, her er det Rette, det er fra igaar."

Hertuginden tog det andet Brev og læste:

„Min kjære Armand!

„De er en farlig Advocat, naar De fører Sager imod Hr. de Villeroy; jeg er idet mindste nødt til at anslaae Deres Fortrin høit, for at formindske min Svaghed. I mit Hjerte har De en Dommer, hvis egen Interesse vil lade Dem vinde Deres Proces. Kom imorgen, for at føre Deres Proces videre, jeg er beredt til at give Dem Audients."

„De indseer," sagde Richelieu, „at Fru de Villeroy vil gjøre alt, hvad jeg ønsker, og da hendes Gemal gjør Alt, hvad hun forlanger, saa ville vi efter Hr. Marschallens Tilbagekomst let nvae til Sammenkaldelsen af Generalstænderne. Han kommer tilbage om otte Dage."

„Vil De indtil den Tid have det Mod at forblive troe, Hertug?" spurgte Hertuginden af Maine.

„Naadigste Frue, naar jeg eengang har sluttet mig til en Sag, saa er jeg beredt til de største Offere," svarede Richelieu.

„Mine Herrer," sagde derpaa Fru de Maine, idet hun vendte sig til de Andre, „De hører, at vi kunne stole paa Hertugen; derpaa ville vi fortsætte vore Operationer; De, Laval bearbeider fremtidig Armeen; De, Pompadour Adelen; De, Cardinal, Geistligheden, Hertugen af Richelieu maa vinde Fru de Villeroy for vor Sag."

(Fortsættes.)

Huusraad.

Eneste Middel til at gjøre en Nation moden til Pressefrihed. Man give Pressefrihed.

Hvorledes at faae alle Bøger tilbage, som man laaner ud. Over hver man vil laane ud, slaae man tre Kors, og lade sig give den tredobbelte Værdi i Penge som Pant.

Eneste Middel til at undgaae Bagtalelse. Man hengive sig til alle optænkelige Laster, have alle Udyder og Feil og være den sletteste og usleste Skabning paa Guds Jord. I dette Tilfælde er man sikker paa ikke at blive bagtalt.

Politi, Pagen til hans Contrapoliti. Saaledes gik det til dengang.

Ved Knaldet af Geværet gik nogle Bønder ud af deres underjordiske Boliger; men førend Nysgjerrigheden havde drevet dem til det af Mordet blodige Sted, havde Bueskytten allerede reist Støvet paa Veien bag med sig; han vendte tilbage til Catelet.

2.

Et Anfald af Dyd.

Uagtet Cardinalens Befalinger, maatte la Chenaye adlyde Kongens Villie, der overdrog ham at bringe Louise en kostbar Dragt, indtil hans høie Beskyttelse kunde vise sig mere aabenlyst for hende.

Bragt i Forlegenhed ved den haarde Nødvendighed at maatte adlyde to hinanden modsigende Befalinger, traadte han ind i Magasinet i St. Denisgaden hos Bundtmagermesteren, hvor de to Damer endnu boede.

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 17. Torsdagen den 17 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

„Naar forsamles vi igjen?" spurgte Cellamare.

„Det vil afhænge af Omstændighederne, min Prinds," svarede Hertugen, „skulde jeg ikke have Tid til at underrette Dem derom, saa vil jeg lade Dem afhente i den samme Vogn og med den samme Kudsk, som allerede eengang har bragt Dem til Arsenalet."

„Men mine Herrer, vi have allerede været sammen her i halvanden Time, og jeg troer at det vilde være paa Tide, at vende tilbage til Haven, hvis vor Fraværelse ikke skal vække Mistanke."

„Naadigste Frue, endnu et Par Ord," sagde Laval, „jeg har, som Deres Høihed veed, ladet vore Proclamationer og andre aldeles nødvendige Skrifter trykke i en Kjælder i Gaden Val de Grace, ved Arbeidere, der ikke kunde læse; men Larmen af Pressen lod Naboerne formode, at der blev præget falsk Mynt dernede. Til Lykke fik jeg Snu om Sagen, og da Hr. d'Argensons Bysvende kom, var alt Værktøiet bragt til Side og de trykte Proclamationer bragte til min Bopæl. Jeg frygter at det er altfor farligt at fortsætte Trykningen og derfor kommer det nu kun an paa at finde en paalidelig Mand til at forfærdige de Afskrifter, vi absolut behøve. Den, som vi skal benytte, maa ligne en Maskine, der tankeløs copierer, uden at agte det Ringeste af det, den afskriver."

„Jeg kjender en saadan Mandg o indestaaer for ham," sagde Abbed de Brigaud.

„Velan, saa er vi ogsaa paa det Rene dermed," sagde Hertuginden, „Nu, Chevalier, Deres Arm." Hun vilde vise d'Harmental denne Udmærkelse som en Anerkjendelse af hans Mod i de gode Børns Gade, og for den Conduite, han havde udviist i Bretagne.

Vor Helt skyndte sig med at imødekomme denne ærefulde Opfordring, og førte Hertuginden, fulgt af de Øvrige, hen til en lille rigtsmykket Barke, der igjen bragte Selskabet tilbage til Bredden.

Her bleve de modtagne af Nattens Gudinde og en Skare Nympher, der sang en Cantate ledsaget af den yndigste Musik; efter dette Chor fulgte en Solo, og neppe havde den første Tone berørt d'Harmentals Øre, før han pludselig foer sammen; thi denne Stemme, han nu i dette Øieblik hørte, havde en saa paafaldende Lighed med een for ham saa velbekjendt og uendelig dyrebar Stemme, at han, saa usandsynligt det endog var, at Bathilde skulde være

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Alt forkyndte der en Afreise. En Vogn holdt i Mester le Moutiers Gaard. Baronessens Tjener stablede Pakke paa Pakke med Pigens Hjælp, der gjerne vilde have spændt sig selv for Tantens og Niecens Karet for at blive desto hurtigere af med dem, thi siden disse adelige Gjæsters Ankomst, saae Benedicte Dag for Dag den Magt svækkes, hun forhen havde havt over sin Herres Hjerte og Huus. Men snart skulde Alt vende tilbage i sin sædvanlige Gang, saaledes som hun ønskede.

Baronessen beredte sig nemlig til i samme Øieblik at begive sig paa Veien til Touraine tilligemed Louise.

Hans Majestæt Kongens Kammertjener ærgrede sig over ikke at være kommen en Time senere. Han vilde da for en Deel være bleven reddet af sin Forlegenhed! Imidlertid tabte han ikke Modet. Han erholdt en Samtale i Cenrum med Baronessen, der i denne talte saa meget om sine gode Principer, sin Moral, Dyd og Religion, at han i denne uforudseete Omstændighed troede at finde et Middel til at trække sig ud af denne Sag.

I den Hensigt at forfærde hende og tvinge hende til strax at reise, lod han endelig, med al oratorisk Forsigtighed ane, af hvad Natur Hans Majestæts Følelser for Louise vare.

Madame St. Cernin kunne i Begyndelsen ikke troe det, syntes at blive urolig og twang ham til at forklare sig tydeligere.

Han gjorde det.

Ved at høre den Sætning: Ja, Madame, Kongen er forelsket i Mademoiselle Louise de la Porte! stod Baronessen op i stærk Bevægelse og gik ud af Værelset, som gjaldt det om at flygte med sin Niece over Frankrigs Grændser!

her i Sceaux, hurtigt sprang op fra sit Sæde for nøiere at betragte Sangerinden. Hendes Ansigt var desværre ligesom hendes Ledsageriinders, bedækket med et stjernebesaaet fort Slør; jo nærmere han kom Bredden, jo klarere og tydeligere klang den himmelske Stemme i hans Øre, hvilken allerede havde fortryllet ham i Gaden **du temps perdu**.

„Hvad er det De foretager Dem, Hr. d'Harmental?" spurgte Hertuginden, „har Musikken en saadan tiltrækkende Magt over Dem, at De aldeles forglemmer, at De er min Cavaleer?"

„Tilgiv mig, naadigste Frue," sagde d'Harmental, idet han sprang hen og rakte Hertuginden sin Haand, „jeg tilstaaer, at den Stemme, jeg nylig hørte, vakkede mægtige Erindringer hos mig."

„Hvilket er et Beviis paa, at De ofte besøger Operaen," bemærkede Hertuginden af Maine, „og at De forstaaer at skatte Demoiselle Bury's Talent."

„Hvad, den Stemme, jeg nylig hørte, er det Demoiselle Bury's," spurgte d'Harmental forbauset.

„Naturligviis," svarede Hertuginden lidt ærgerlig, „hvis De ikke skjænker mine Ord Tiltro, saa overlad min Arm til Laval eller Pompadour, og overbeviis Dem selv derom."

„Deres Høihed ville undskylde mig," sagde d'Harmental, idet han fasthold den Haand, hun vilde trække tilbage; „vi befinde os i den fortryllende Armidas Have, og da er en lille Feiltagelse let tilgivelig."

Han førte derpaa Hertuginden til Paladset. I dette Øieblik hørtes pludselig et svagt Skrig, der, saa svagt det endog var, trængte lige ind i det Inderste af vor Helts Hjerte, saa han uvilkaarlig vendte sig om.

„Hvad er der nu igjen paafærde?" spurgte Hertuginden med et Anstrøg af utaalmodig Heftighed.

„Intet, slet intet af Betydning," bemærkede Richelieu; „den lille Bury har faaet sine Vapeurs. Dog, berolige Dem Fru Hertuginde, der er ingen Fare derved; jeg kjender denne Sygdom — hvis Deres Høihed befaler det, vil jeg selv imorgen erkyndige mig om hendes Befindende."

To Timer derefter traadte d'Harmental, — ledsaget tilbage til Paris af Abbed Brigaud, — ind i den lille Tagstue i Gaden **du temps perdu**, fra hvilken han havde været fraværende i sex lange Uger.

IV.

Hjemkomsten til Tagstuen.

Den første Følelse, der bemægtigede sig d'Harmental, da han igjen betraadte sit Værelse, var en ubeskrivelig Behagelighed ved Synet af sine Møbler, af hvilke hvert enkelt vakte en Erindring. Omendskjøndt han i sex Uger havde været borte fra sin Tagstue, forekom det ham dog, som om han først havde forladt den forrige Aften, thi takket være Madame Denis's næsten moderlige Omhu, fandtes alle Ting paa deres sædvanlige Plads.

Efterat han et Øieblik med Vorlyset i Haanden havde seet sig om i Kammeret, traadte han hen til Vinduet og sendte et udtryksfuldt, kjærligt Blik over til de mørke Vinduer paa den anden Side. Bathilde slumrede uden tvivl sød, uden at ahne, at han var kommen tilbage og at han stod ved sit Vindue, skuende længselsfuldt over til hende.

Det var for at befale, at man skulde tage hendes Reisepakker ned af Vognen igjen.

Syvende Kapitel.

En Opdagelse.

1.

Conflans.

Lesueur, der ingen Efterretninger havde om Louises Opholdssted, troede at hun var reist til en eller anden af Provindserne. En anden Lidelse forenede sig hermed. Sorgen var i hans Huus. Hans stakkels Plejemoder, Magdalene Cormier, havde mistet sin eneste Søn og Støtte, Skræddermesteren, og da han kun hørte Suk og Graad omkring sig, tog han ganske naturlig selv Deel deri, uden at kunne gjøre sig Rede for, om han led af Smerte over sine Venners Ulykke eller over sin egen.

Marillac, som ikke troede paa hans lange forelskede Klager, spottede ham undertiden stærkt herover. Imidlertid havde han i Begyndelsen, uden at blive kjed deraf, anvendt al sin Omhu paa at adsprede og trøste ham; i denne Sjæl, hvor Fornøielser, ja selv Lasten, havde en saa vigtig Plads, fandtes der endnu rene og hæderlige Følelser.

Kunstneren blev endnu stærkere draget ud af sin sorgfulde Tilstand. Præsidenten le Jay havde i St. Mariekapellet braudbret hans Maleri: han overdrog ham at decorere en Pavillon i dette smukke Sted i Conflans, der efter ham kom i Erkebiskoperne af Paris's Besiddelse.

Pavillonen var opført midt i en Grotte paa Seinens Bredder. Lesueur malede der en Juno, Tritoner og Delphiner, og uagtet han udførte dette Arbeide i dyb Modløshed, skaffede det ham

d'Harmental blev en halv Time ved Vinduet, indaandende Luften, der aldrig før var forekommen ham saa reen og velgjørende; mens hans Blik svævede fra hiint Vindue op mod Himmelen og fra Himmelen igjen til Vinduet, begreb han, hvor meget den yndige Bathilde var bleven en Fornødenhed for hans Hjerte, hvor dyb og mægtig den Kjærlighed var, han følte for hende.

d'Harmental indsaae endelig, at han ikke kunde blive staaende hele Natten ved det aabne Vindue, lukkede det derfor i og traadte tilbage i Værelset: men dette skete kun, for igjen at hengive sig til de Erindringer, der havde bemægtiget sig ham ved Gjenkomsten til sit nette Værelse. Han aabnede sit Claveer, der var blevet lidt forstemt under hans Fraværelse, og lod Fingrene glide hen over Tasterne, med Fare for paany at opvække den Mands Vrede, der boede neden under ham. Derpaa tog han den Mappe, i hvilken det endnu kun halvfuldendte Portrait af Bathilde laa, i Haanden; Pastelfarverne vare udvidskede lidt; men det var dog endnu stedse den unge, smukke, uskyldige Pige, og den lille Mirzas fiffige Hoved ved Siden af hende. Endelig og efterat han endnu engang havde seet over til Vinduet, overvældede Søvnen, der i en vis Periode af vort Liv udøver en saa stor Magt over os, ham; han kastede sig paa sin Seng, hvor han endnu engang hengav sig til de Erindringer, der vare blevne vakte hos ham ved Demoiselle Bury's Sang, i hvilken han, da Dinene faldt til og hans Tanker begyndte at forvirres, stedse mere og mere troede at gienkjende sin elskede Bathilde.

Saasnart han vaagnede, sprang han hurtig ud af Sengen og hen til Vinduet. Det lod til at være langt op af Dagen, Solen stod klar paa Himmelen, men Bathildes Vinduer vare dog alligevel endnu tæt tillukkede. d'Harmental saae paa sit Uhr. Klokken var ti.

Efter at Chevalieren omhyggelig havde gjort sit Toilette, aabnede han sit Vindue, haabende, at den derved foraarsagede Larm vilde lokke hans Gjenboerindes Blik derpaa. Men ikke det Mindste rørte sig derovre, intet Luftræk bevægede Gardinet, man havde snarere kunnet troe, at Værelset ligeover for var aldeles ubeboet. d'Harmental hostede, lukkede sit Vindue, og aabnede det igjen; han brød smaa Stykker af Muren og kastede dem imod Ruderne; men alt., alt, forblev frugtesløst.

Paa hans Forbauselse fulgte nu ængstelig Bekymring; disse saa tæt tillukkede Vinduer forkyndte en Fraværelse, maaskee endog en Ulykke. Bathilde fraværende, hvor kunde hun vel være henne? Hvad mon der havde kunnet udrive hende af hendes stille, eensformige Tilværelse? Hvem kunde han spørge derom? Af Hvem kunde han faae noget at vide derom? Hos Hvem kunde han erkyndige sig derom? Da Madame Denis maaskee kunde give ham nogen Underretning og da det desuden var passende, at han aflagde sin Huusværtinde et Besøg efter sin Tilbagekomst, saa gik han ufortøvet ned til hende.

Madame Denis havde ikke seet sin Leier siden hiin Frokost; men den Omhu, han udviste imod hende under hendes Afmagt, levede endnu i hendes Erindring. og hun modtog ham derfor med største Venlighed. Til Lykke for d'Harmental, havde hendes Døtre netop Tegnetime, og Hr. Bonifacius var hos sin Procurator, saa at han kun havde med sin respectable Værtinde at bestille. Samtalen kom naturligviis først paa den Nethed og Omhu, der var blevet vist for hans Kammer i hans Fraværelse; derfra var Overgangen let til det Spørgsmaal: om der var kommen andre Be-

---

et stort Navn i Byen, hvor han hidindtil mere havde manglet Bestillinger paa Arbeider, end Tid og Kraft til at udføre dem.

I to Maaneder boede han der, i Conflans, i en fuldkommen Eensomhed, der i Begyndelsen kun blev afbrudt ved Moder Cormiers Besøg. Hun vilde forlade Paris for at vende tilbage til sin Landsby, Nanterre, og fandt Trøst i at komme og græde hos sin Søn.

Marillac, der var kommen ind i Nydelsernes Hvirvel, forlod dem undertiden, men sjeldent for at opmuntre sin Ven ved Fortællingen om sine Galskaber.

En Aften kom han ganske forpustet til Conflans, og saasnart han langtfra opdagede Kunstneren, svingede han sit Tørklæde som Seierstegn og raabte til ham:

— Sudorius! Sudorius! Victoria! Jeg har opdaget den usynlige Planet, hvor Din Skjønne er flygtet hen, og imorgen kan Du, hvis Du vil, være, hverken i hendes Arme eller for hendes Fødder, men ved hendes Bopæl.

Lesueur bad ham, ude af sig selv, at forklare sig.

— Himlen beskytte Dig for mine Dyders Skyld. Jeg skal give Dig Bevis for hvad jeg siger, men lad mig dog, for Guds Skyld, trække Veiret. Du seer ud som Du vilde sluge mig med Dinene!

Lesueur havde virkelig Møie med at holde sin Utaalmodighed tilbage, da han frygtede for, at Marillac enten tog Feil eller vilde narre ham.

Denne kastede sig paa en Stol, tørte sin Pande, lod flere Gange sine Fingre glide igjennem sit brune Haar og vedblev med en Fortællermine:

— Der existerer en vis Mand med Finner i sit Ansigt, Bundtmager af Stand, sit ædle Laugs Syndicus, som ifølge Carl den Niendes, Henrik den Tredies og Henrik den Fjerdes allerhøieste Anordninger endnu igaar ned den Ære at

boere i Leiligheden ligeover for; et Spørgsmaal, der strax blev fulgt af dette al Tvivl løsende Svar. Den foregaaende Dag havde Madame Denis endnu seet Bathilde, og om Aftenen havde Bonifacius mødt Hr. Buvat, da han vendte hjem fra sit Bureau. Han havde imidlertid bemærket en vis majestætisk Stolthed i den brave Skrivelærers Aasyn, hvilket var saa meget mere paafaldende for Hr. Denis, da det var noget aldeles usædvanlig hos deres beskedne Gjenboe.

Dette var Alt, hvad d'Harmental ønskede at vide. Bathilde var i Paris, hun havde ikke forladt sin nuværende Bopæl; det var udentvivl tilfældig, at den unge Piges Blik ikke fæstede sig paa Vinduet, der saa længe havde været lukket, især da hun vidste at Værelset var ubeboet.

d'Harmental anbefalede sig hos sin høflige Værtinde, saa hastigt han kunde. I Døren traf han Abbed Brigaud, som vilde aflægge Madame Denis sit ugentlige Besøg. Abbeden lovede Chevalieren at besøge ham paa hans Værelse, hvorpaa d'Harmental skyndte sig op og strax hen til Vinduet. Men hos hans Gjenboerske var Alt uforandret, Gardinerne vare endnu tæt nedrullede. d'Harmental besluttede nu at gribe til det sidste Middel, han satte sig til sit Claveer, hvor han, efter et brillant Forspil, sang Melodien til den Cantate, han havde hørt sidste Nat, og som havde indprøget sig i hans Hukommelse, idet han ledsagede Sangen med eget componeret Accompagnement. Under Spillet veeg hans Blik ikke fra det ubønhørlige Vindue, men Alt forblev stille og ubevægeligt. Der fandtes ikke mere noget Echo i Værelset ligeover for.

Istedetfor den forventede Virkning viste sig en anden, som d'Harmental ikke havde ventet; da den sidste Tone ophørte, lød en lydelig Bifaldsklappen bag ved ham; han vendte sig om og saae Abbed Brigaud.

„Ha, det er Dem, Abbed," sagde d'Harmental, idet han sprang op og lukkede Vinduet, „jeg ansaae Dem ikke for at være en saa ivrig Musikven"

„Jeg endnu mindre Dem for at være en saa god Musikus," sagde Brigaud, „for Pokker, det er jo den Cantate, som De, min kjære Myndling, kun eengang har hørt — det er beundringsværdigt!"

„Melodien behagede mig, det er alt; da jeg har en god Hukommelse, har jeg beholdt den."

„Og den blev sungen saa mesterligt, ikke?" spurgte Abbeden.

„Jomfrue Bury besidder virkelig en fortræffelig Stemme," svarede Chevalieren, „den første Gang, hun synger, vil jeg besøge Operaen."

„Hvis det blot er den Stemme, De vil høre, saa behøver De ikke at gaae i Operaen derfor," bemærkede Abbeden.

„Hvor ellers?"

„Ingensteds hen. Bliv hvor De er, og De befinder Dem paa første Plads."

„Hvorledes, Nattens Gudinde — —"

„Var Deres Gjenboerske."

„Bathilde?" raabte d'Harmental, „jeg har altsaa ikke taget Feil, jeg har gjenkjendt Stemmen. Men det kan ikke være muligt, Abbed, hvorledes kommer Bathilde til om Nattetider at være ude hos Hertuginden af Maine?"

„Først og fremmest, min kjære Myndling, er Intet umuligt i den Tid, hvori vi nu leve," svarede Brigaud. „Gjør Dem nu først ret fortrolig med denne Sætning, førend De fornægter Noget, eller begynder Noget. Tro, at Alt er muligt, det er det sikkreste Middel til at opnaae Alt."

---

kunne foretage Execution hos mig som min Creditor.

— Hvad kommer den Mand mig ved? spurgte Lesueur.

— Tal ikke om ham! svarede Marillac; han kunde let blive Din Onkel!

— Min Onkel?

Marillac vedblev:

— Imorges spillede jeg og vandt; jeg havde Penge og vidste ikke, hvad jeg skulde bestille . . .

— Til Sagen, Ridder! sagde hans utaalmodige Tilhører i en bønlig Tone.

— Da jeg spadserede langs med Gravene nær ved St. Denisporten, fik jeg i Sinde at gaae hen og betale denne Mand nogle Daler, som jeg skyldte ham. Jeg kan ikke lide Klatgjæld! Det løber op og ingen Nytte har man deraf. Det var Betalingen for noget Graaværk og to Bjerneskind.

— Forskaan mig dog for alt Sligt!

— Nu ere vi strax ved Enden! Jeg finder ingen Anden hjemme end en svær, rødmusset Pige, som paa Grund af vort tidligere Bekjendtskab gav sig til at fortælle mig om hendes egne Affairer.

— Vil Du ogsaa fortælle mig derom? afbrød Kunstneren ham.

— Ja, min Ven, men i al Korthed. Den svære Pige var meget glad ved at komme til at fortælle mig, at hendes Herre, Mester Frants le Moutier, havde værdiget at vælge hende til sin agtbare og lovlige Ægtefælle. Alt tydede paa Ægteskabets Høitidelighold else . . . Taalmodighed dog, min Herre, Sagen vedkommer maaskee mere Dig end mig! — Kort sagt, sagde hun til mig, den gode Bundtmager hindredes endnu kun ved nogle Skrupler deri, som han havde faaet med Hensyn til en ung Pige fra Provindserne, hans Niece, som havde forladt et Kloster. — Ah! nu lukker Du Dine Øine op, Sudorius, nu hører

„Men sig mig dog endelig, hvorledes kan den stakkels Bathilde dog — —"

„Det gik meget naturlig til. Denne Sag kan imidlertid umulig interessere Dem videre, lad os derfor sladdre om andre Ting, Chevalier."

„Nei, nei Abbed," raabte vor Helt munter, „De tager Feil, denne Sag interesserer mig i allerhøieste Grad."

„Siden De da er saa nysgjerrig, saa hør nu. Abbed de Chaulieu kjender Bathilde, fordi hendes Fader er een af de dueligste Afskrivere i hele Paris. Den Gamle er, ligesom enhver, der kiender hende, fængslet af hendes Skjønheds Tryllerie — thi man kan ikke see hende, uden at elske hende."

„Ja, ja, det veed jeg, det veed jeg! raabte d'Harmental fyrig.

„Altsaa," fortsatte Brigaud, „da den gode Chaulieu vidste, at Bathilde ikke alene sang fortræffeligt, men at hun endog var en Mesterinde i Tegning, saa omtalte han hende hos Frøken Delaunay, som gav hende det Hverv at tegne de Costumer, vi behøvede til Festen igaar. Nu er det gaaet Delaunay, som det er hændet enhver: hun havde neppe seet den unge Pige, førend hun og strax følte den inderligste Tilbøielighed og Venskab for hende, hvorfor hun, istedetfor at sende hende tilbage, da hun havde tegnet Costumerne, endnu har beholdt hende tre Dage hos sig i Sceaux. En Dag blev Frøken Delaunay pludselig kaldet ud, fordi Directeuren for Operaen havde noget Vigtigt at meddele hende. Bathilde, der imidlertid var ganske alene og kjedede sig, traadte hen til Pianoet og sang saa mesterligt, at Delaunay, der imidlertid var traadt ind, fuld af Forundring, standsede sine Skridt, indtil den elskværdige Sangerinde havde endt sin Arie, men iilte derpaa hen til hende, og sluttede hende i sine Arme, idet hun angstfuld forsikkrede, at hun kunde gjøre hende den største Tieneste.

Bury, som skulde synge Cantaten, var pludselig bleven syg, og Festen saaledes paa den ubehageligste Maade forstyrret, hvis Bathilde ikke besluttede sig til at overtage Rollen som Nattens Gudinde. Bathilde gjorde i Begyndelsen de største Indvendinger, hun vilde ikke høre Noget derom, hun bønfaldt, hun græd, men hendes nye Velgjørerinde trykkede hende ned foran Pianoet og bad hende, idetmindste blot at probere Cantaten; den arme Bathilde adløst med Taarer i Øinene, men sang i Sandhed Cantaten beundringsværdig.

Frøken Delaunay var henrykt. I dette Øieblik traadte Hertuginden af Maine ind i Værelset, fortvivlet over det, hun nyligt havde erfaret med Hensyn til Bury. Bathilde maatte gjentage Cantaten, hvorpaa Hertuginden ligeledes bestormede hende med Bønner, saa at den elskværdige Pige endelig gav efter under heftig Hjertebanken. Dog alligevel kun under tvende Betingelser, nemlig: at det maatte være hende tilladt, personlig at underrette den ærlige Buvat om Aarsagen til hendes forlængede Fraværelse, og at hun maatte begive sig tilbage til sit Hjem, for uforstyrret at kunde indvie hele Tiden indtil Festen med Studiet af Cantaten. Desuden maatte Hertuginden af Maine og Frøken Delaunay høitidelig love hende, ikke at forraade Hemmeligheden, men lade Alle være af den Tro, at det var Jomfru Bury, der havde sunget."

„Men hvorledes er da Hemmeligheden dog alligevel bleven opdaget?" spurgte Chevalieren hastigt.

„Ved et aldeles uventet Tilfælde," svarede Brigaud med sin Naivitet, som ikke lod gjætte, om han meente en Ting alvorlig, eller om han spottede; „Alting gik fortræffeligt indtil Slut-

---

Du efter!... Ja, hans Niece, Louise de la Porte!

— Louise! udraabte Lesueur, men har Du ogsaa hørt dette Navn?

— Saa tydeligt, som jeg nu nylig har hørt mig selv sige det. Endvidere lod jeg mig udkaste hendes Portrait, som Du ikke vilde have fundet smigret, det kan jeg forsikkre Dig. Men jeg har sammenlignet hendes Overdrivelser af Misundelse med Dine af Kjærlighed, og omendskjøndt Malerierne ere meget forskjellige, forsikkrer jeg, at Modellen er den samme. Der er ikke mere Tvivl derom! Det er hende!

— Og hun er i Paris? spurgte Lesueur i stor Bevægelser.

— Først boede hun hos Bundtmageren, svarede Marillac, nu, vedblev han med Eftertryk, straaler Din Guddoms Øine som to Sole ved Hovedstadens vestlige Grændse, mellem Bussy- og Pre-aux-Clercs-Porten, kort sagt i Colombiergaden, hvor hun boer hos en af sine Tanter, uden Tvivl min skikkelige Peltshandlers Kone eller Søster!

Samme Aften var Lesueur i Paris og streifede alene op og ned ad Colombiergaden, hvor han til langt ud paa Natten tilbragte nogle behagelige Timer. Det er mig nu ikke forbudt at haabe, sagde han til sig selv; Louise tilhører kun Borgerklassen.

Og han undersøgte alle Husene i Gaden, og standsede helst ved dem, der saae simple ud, thi hans Haab voxede i samme Forhold som Boligens Ydre aftog i Skjønhed. Han gik først bort da han havde seet alle Lysene i Gaden slukkes og nysgjerrigt, men forgjæves, med Øiet havde adspurgt alle de menneskelige Former, som gik ham forbi i Mørket.

2.

Skuespillet i Palais-Cardinal.

Den næste Dag begav Lesueur sig hen til

ningen af Cantaten. Juſt ligeſom Gondolen lagde til Land, udſtødte den yndige Sangerinde — jeg veed ikke, om Sangen havde angrebet hende altfor meget, eller om hun havde ſeet Nogen i Hertugindens Omgivelſe, ſom hun ikke havde troet at træffe i ſaa fornemt Selſkab — pludſelig et Skrig, og ſank afmægtig om i hendes Ledſagerinders Arme. Nu vare alle Løfter forglemte, man løftede hendes Slør, for at ſtænke hende med Vand; Alle ſtyrtede til, jeg ogſaa, og medens De førte Hertuginden tilbage til Paladſet, var jeg ikke lidt forbauſet, iſtedetfor Jomfru Bury, at gjenkjende Deres henrivende Gjenboerſke ſom Nattens Gudinde."

„Men hiin Afmagt?" ſpurgte d'Harmental i den ſtørſte Uroligheb.

„Havde ikke noget at betyde," forſikkrede Abbeden, „den gik ſaa hurtig over, at Bathilde nogle Øieblikke efter, paa hendes indſtændige Forlangende, kunde vende tilbage til Paris, hvor hun maa være indtruffen en Time førend Deres Tilbagekomſt. Man bad hende indſtændig, om at blive lidt endnu i Sceaux; men hun var ſlet ikke at formaae dertil."

„Hun er altſaa vendt tilbage?" raabte d'Harmental. „Tak, Abbed, det er Alt, hvad jeg ønſkede at vide."

„Det vil ſige ſaa meget ſom, nu kan De gjerne gaae, ikke ſandt?" ſpurgte Abbed Brigaud ſmilende, „jeg forſtaaer, jeg har desuden Forretninger i Staden, og overlader Dem derfor til Deres Betragtninger. Jeg kommer igjen i Morgen."

„I Morgen, godt, kjære Abbed."

Abbeden forlod ſmilende Værelſet. d'Harmental aabnede igjen ſit Vindue, og var faſt beſtemt paa, ikke at forlade det, førend han, omendog kun et Øieblik, havde ſeet Bathilde.

V.

Buket.

Om Eftermiddagen lidt over Klokken fire ſaae d'Harmental den ærlige Buvat, der, kommende fra Gaden Montmartre, bøiede ind Gaden du temps perdu. Chevalieren troede at bemærke, at den vakkre Afſkriver idag gik hurtigere end ſædvanlig. Den majeſtætiſke Holdning, ſom Bonifacius havde bemærket den foregaaende Aften, var aldeles forſvunden, og havde gjort Plads for et viſt Udtryk af Uroligheb. Det kunde ikke være nogen Vildfarelſe, Buvat ſkyndte ſig ſaameget, fordi han var ſat i Bekymring for Bathilde, og Bathilde maatte altſaa være lidende.

Chevalieren fulgte den gode Skrivelærer med Øinene indtil han forſvandt i Huſet. d'Harmental formodede, ikke uden Grund, at han vilde begive ſig til Bathildes Værelſe og haabede derfor endelig at ſee Gardinet trukket bort. Han blev ſkuffet; thi Buvat nøiedes med at løfte Gardinet en lille Smule, og viſte derpaa ſit brede Anſigt ved een Rude, medens han trommede paa en anden med ſine Fingre. Desuden var Synet af ham ogſaa af kort Varighed, thi allerede efter et Øieblikks Forløb traf han ſig raſk tilbage, ſom om han var bleven kaldt paa af Nogen.

Chevalieren troede nu at han var gaaet til Bords, og dette erindrede ogſaa ham om, at han heller ikke havde ſpiiſt endnu. Han beſluttede derfor, at benytte ſin Gjenboes Spiſetid, under hvilken han dog alligevel ikke kunde haabe at ſee Vinduet aabnes, til ligeledes at ſpiſe til Middag. Han kaldte derfor paa Oppvarteren og bød ham hente en lækker Høne fra Reſtaurateuren og den bedſte Frugt fra Frugthandle-

---

Marillac ſtrax om Morgenen. Det var koldt, thi man var i December Maaned.

Begge gik ſammen hen at ſpiſe Frokoſt, ſom Kunſtneren betalte, thi i den forløbne Nat havde et uheldigt Terningekaſt allerede tilintetgjort Ridderens Formue. Derfra gave de ſig paa Vei for at underſøge Colombiergaden. Marillac, der ikke havde en Daler i Lommen, og følgelig var Herre over ſin Tid, havde nemlig erklæret ſin Ven, at han vilde følge ham og endogſaa understøtte ham i hans Opdagelſer. Selv ledede han Underſøgelſerne og fordeelte Jagttagelſesposterne. Med Louiſes Signalement (og han kunde ikke andet end kjende det) holdt han den ene Ende af Gaden beſat, Leſueur den anden, og alle Piger, Koner eller Enker, Boutiksjomfruer eller adelige Damer, ſom denne Dag viſte ſig i denne Ende af Paris, maatte uden deres Vidende underkaſte ſig ſamme Underſøgelſe.

Endelig gik de to Venner bort efter tre Timers Venten, ſtive af Kulde og Kjedſomhed, og Marillac ſpottede over Kjærlighed og de Forelſkede, da en Bæreſtol kom forbi. Alene ved Synet af et Baand, der flagrede udenfor, af en lille Haand, der holdt ved Døren, og paa den voldſomme Banken, han følte i ſit Hjerte, anede Kunſtneren Louiſes Nærværelſe.

Bæreſtolen fulgte Malacqueſtquaien, gik over Barbierbroen og gjennem den Gade, ſom dengang ſkilte Slottet Tuilerierne fra dets ſtore Have, og de to Venner fulgte efter den lige til det nye Theater i Palais-Cardinal, hvor den ſtandſede.

Denne Gang ſpillede man der et Stykke af Pierre Corneille, Forfatteren til Cid, og Skuespilleren Montfleury ſkulde viſe ſig i en lille Comedie af Abbeden af Bois Robert. Alle Adgange vare ogſaa tæt beſatte, og en Sværm Commiſſionairer og Leietjenere omringede ſaa fuldkommen Bæreſtolen, Perſonerne, ſom vare i den, tabte ſig ſaa hurtigt i Mængden, at Leſueur forgjæves ſvor ved alle Guder, at han havde gjenkjendt Louiſe; Marillac paaſtod, at en gammel Dame i

ren. Hvad Vinen angik, saa var der endnu nogle Flasker tilovers af Abbedens Sending.

Medens han spiste, giorde han sig paa en vis Maade Bebreidelser over at han, trods den Uvished, der piinte ham, dog havde en saa god Appetit; men til Lykke erindrede han at have læst etsteds, at Sørgmodigheden gjorde sulten, og beroliget derved opspiste han Hønen lige indtil Benene.

Da han havde endt sit Middagsmaaltid, saae han igjennem Gardinet, som han ligeledes havde ladet gaae ned under Maaltidet, Buvats Ansigt, idet det just viste sig i Vinduet ved den lille Terrasse. Det var, som sagt, en overordentlig smuk Dag og d'Harmental troede, af den ærlige Skrivelærers Bevægelser at kunne skutte, at han opfordrede nogen, udentvivl Bathilde, til at følge med ham ud paa Terrassen. Et Øieblik haabede d'Harmental endelig at skue den Elskede og sprang hurtigt op fra sit Sæde med høibankende Hjerte. Men han havde igjen skuffet sig; saa smuk end Aftenen var, saa indstændig end Buvat synes at gientage sin Opfordring, saa frugtesløs forblev det dog. Men dette var dog ikke Tilfældet med Mirza, der uopfordret sprang ud paa Terrassen, holdende et violet Baand i Gabet, hvilket d'Harmental gjenkjendte som det, der før havde været omvunden Buvats Nathue. Denne kjendte ligeledes Baandet og sprang om paa Terrassen, og frarev igjen det muntre Dyr Baandet, hvorpaa han strøg det glat paa sine Knæe, og gik ind med det i sit Kammer.

Dette Øieblik havde d'Harmental afventet; han aabnede hurtigt Vinduet, og da Mirza igjen vovede sig ud af den lille Grotte, hvortil den var flygtet og listig snusede omkring, raabte Chevalieren til det lille Dyr: „Mirza! Mirza!" og det med den meest indsmigrende Tone, han var istand til. Mirza studsede ved Lyden af den velbekjendte Stemme og rettede pludselig Øinene paa Chevalieren; ved første Blik gjenkjendte den øieblikkelig sin venlige Sukkergiver, i næste Øieblik var den forsvunden af Terrassen og strax derpaa saae d'Harmental hvorledes den i en Fart fløi over Gaden og forsvandt i hans Huusdør. Den kradsede paa Døren endnu førend d'Harmental havde kunnet faae sit Vindue lukket.

Man kan let tænke at Chevalieren ikke lod det lille Dyr vente længe paa sig; den hoppede opad ham med glade Spring og lydelig Gjøen. d'Harmental følte sig næsten ligesaa lykkelig som om det var Bathilde selv, han havde seet. Mirza tilhørte den smukke Pige, hun havde saa ofte klappet, kjærtegnet, ja maaskee kysset den, dens lille Hoved havde maaskee nyligt hvilet paa hendes Skjød, den var hendes Fortrolige saavel i Fryd som i Smerte; den var desforuden et sikkert, hurtigt og fortræffeligt Bud, i hvilken sidste Egenskab Mirza især var d'Harmental kjærkommen.

Chevalieren gav det venlige lille Dyr nogle Stykker Sukker, og satte sig derpaa til sit Skrivebord og skrev følgende Linier.

„Dyrebare Bathilde! De anseer mig for meget straffværdig, ikke sandt? Men De kjender ikke de sælsomme Forhold, jeg befinder mig i, dette maa tjene mig som en Undskyldning hos Dem. Kunde jeg blive saa uendelig lykkelig, om endog blot for et Øieblik, at tale med Dem, saa vilde jeg saare let gjøre Dem forstaaelig, hvorledes de tvende forskjellige Skikkelser, den unge Student i den fattige Tagstue — og Chevalieren ved den glimrende Fest i Sceaux forenes i een Person. Aabn derfor Deres Vindue, at jeg kan see Dem — eller Deres Dør, for at jeg kan tale med Dem. Tillad mig knælende at anraabe om Deres Tilgivelse. Jeg er overbeviist om at De vil have Medlidenhed

---

en kort Kaabe og med en høi Hue ene var steget ud af Stolen, og spottede ubarmhjertigt den stakkels Forelskede, som endelig vilde overbevise ham om hans Feiltagelse.

De traadte imidlertid ind, og Marillacs Spot ophørte først, da Lesueur i anden Etage kunde vise ham Louise de la Porte i hendes hele Ungdoms og Skjønheds Glands ved Siden af Damen i Kaaben, som Marillac havde seet.

En Plads var ledig bag ved dem, men Lesueur følte sig ikke modig nok til at bemægtige sig den. Hans Ven tilskyndede ham saa stærkt og saa vel, at han fik Mod, og efter at have lovet ham at træffe ham ved Udgangen ilede Marillac, der ikke brød sig om de Stykker, som bleve givne, igjennem Gangene og Forsalene, standsede fra Loge til Loge og talte med de Bekjendte, som han enten havde eller fik der. Lesueur erfarede det kun ved snart at høre hans Latter hist, snart her, undertiden endogsaa ved de meest rørende Steder i Stykket.

Ikke uden at gjøre stor Vold paa sig selv var han endelig kommet hen til Louise, uden at hun vidste det. Gjerne havde han samtykket i saaledes at tilbringe Aftenen uden at blive seet af hende, saameget Behag fandt han i dette Velvære! Aldrig, sagde han til sig selv, har jeg seet hende i saa lang Tid nærved og uforstyrret! Hvorfor skulde jeg ikke føle en ubegrændset Tilfredshed! Og naar hun vender sig om, saa vil jeg maaskee i Stedet for det forrige saa blide Udtryk i hendes Blik, ikkun finde en Kulde og Strenghed, som vilde dræbe mig! eller dersom hun endnu elsker mig, dersom hendes Kjærlighed har bevaret sig ligesom min, oh! da vil hun uden Tvivl ved at see mig, rose den for Tanten ved sin Bevægelse!

Louise bemærkede ham strax; den unge Piges Ansigt bedækkedes af en let Rødme; ikke desto mindre nævnte hun ham dog ved Navn, uden at man just tydeligt kunde bemærke denne store Forvirring, som han beskrygtede, og præsenterede ham

med mig, naar De erfarer, hvor ulykkelig jeg er, og fremfor alt hvor ubeskrivelig jeg elsker Dem.

„Lev vel! — eller langt hellere paa snarligt Gjensyn! Raoul."

d'Harmental lagde Billetten omhyggelig sammen og befæstede den under Mirzas Halsbaand, derpaa gav han denne endnu et Stykke Sukker, aabnede Døren og gav det lille Dyr at forstaae, at nu maatte den gaae. Som et Lyn var Mirza nede af Trappen, snappede i Flugten efter den just fra sin Procurator hjemkomne Bonifacius og forsvandt derpaa i Døren ligeover for.

d'Harmental blev endnu et Øieblik ved Vinduet, i Bekymring for at Hunden skulde løbe op til Buvat paa Terrassen og Brevet saaledes komme i urette Hænder; men den lille Mirza var langt fra at begaae et saadant Misgreb; da den efter nogle Øieblikkes Forløb ikke viste sig ved Vinduet i den øverste Etage, sluttede d'Harmental sig med Rette til, at den var bleven nedenunder. For ikke at bestorme den stakkels Bathilde altfor meget, lukkede han nu sit Vindue, haabende, at et eller andet Tegn fra hendes Side vilde forkynde ham Følgerne af hans skriftlige Budskab.

Men det blev der ikke noget af; han havde skuffet sig for tredie Gang. d'Harmental ventede forgjæves hele Aftenen og langt ud paa Natten; Klokken elleve udslekkedes det svage Lysskjær, der hidtil neppe havde formaaet at bryde igjennem det tættiltrukne dobbelte Rullegardin, og saaledes havde d'Harmental intet andet Haab tilovers, end det at see Bathilde næste Dag.

Den følgende Dag frembragte kun det samme Resultat. Derovre blev der fulgt et Forsvarssystem, der vilde have forkyndt enhver anden, mindre Forelsket end d'Harmental, Frygt for et fuldstændigt Nederlag. Men Chevalieren, som deri kun sporede en Slags Kulde, tilbragte h le Formiddagen med at udkaste allehaande Projecter, det ene galere end det andet. Kun et eneste var temmelig fornuftigt; det nemlig: gaae over Gaden, stige op af de fire Trapper til Bathilde, træde ind i hendes Værelse, aabenbare hende Alt og aabne sit Hjerte for hende. Men det forekom ham, at være altfor dristigt, at vove sig til hende, uden at være opmuntret dertil ved nogetsomhelst Tegn, eller uden idetmindste at have et passende Foregivende til Besøget. En saa dristig Opførsel kunde saare den elskværdige Pige, der allerede i Forveien var vred nok. Det var derfor bedre at vente — og d'Harmental ventede.

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Agter Loven! Staaer fast paa dens Grundvold! Hvo som *først* træder den under Fødder og tager sin Tilflugt til aabenbar Vold, han er en afmægtig, en allerede overvunden og paa Flugt slagen Fiende — Intet lettere end at afvæbne ham og skikke ham under Aaget.

Dionosius tilstod: Hvormange Onder Tyranniet end har, saa er det dog det største, det allerstørste, at ingen af de saakaldte gode Venner tale *frimodigt*. Og en erfaren Hofmand af vor Tid gjør den Bemærkning: Den constitutionelle Fyrste kan gjøre alt Godt; men Intriguanterne ved den indskrænkede Fyrstes Hof anvende ikke alene alle Kunster for at bortlede Fyrstens Opmærksomhed fra det almindelige Bedste, men ogsaa for at forlede ham til Uretfærdighed, til det Slette.

---

for Madame de St. Cermin, hendes Tante, som den Maler, der havde valgt hende iblandt hendes Selskabsfostre til at forestille den hellige Jomfru. Madame de St. Cermin sagde ham med værdig Tone nogle Artigheder og gjorde ham opmærksom paa at han i hendes Loge havde taget den Plads, som var bestemt for hendes Page. Ydmyget ved denne Bemærkning vilde han, uagtet en Bevægelse af Louise just reise sig for at gaae bort, da Madame de St Cermin sagde til ham, idet hun forsøgte paa et forbindtligt og gratiøst Smil:

— Bliv kun, Herr Lesueur, Mademoiselle, min Niece, og jeg kunne ikke komme i Theatret uden Ledsagelse, men dersom De bliver hos os, ville vi vinde altfor meget ved Byttet, til at vi med Rette skulde kunne beklage os.

Et Øieblik efter viste den ventede Page sit Ansigt i Døren til Logen. Det var den gamle Tjener, som havde fulgt dem paa deres første Reise til Paris. Han blev sendt bort igjen med den Befaling at holde en Bærestol med to Pladser beredt til dem, naar Skuespillet var forbi.

Lesueur blev da, men med mindre Tilfredshed, end han i Begyndelsen havde følt; Ordene: *Madame, min Tante, Mademoiselle, min Niece, min Page*, smagte just ikke af Borgerklassen og havde en ubehagelig Klang i hans Øre. Han fik snart at vide at han havde med en Baronesse at gjøre; den Hindring, Fødselen satte iveien for ham, vakte Uro i hans Sind; imidlertid, var Tanten Baronesse, var Onkelen Bundtmager, og det beroligede ham lidt.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 18. Løverdagen den 20 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

Klokken to om Eftermiddagen traadte Abbeden ind og fandt ham i det allerdaarligste Humeur. Den Indtraadte kastede et Sideblik paa det endnu stedsevarende tillukkede Vindue og begreb strax hvorfor. Han tog en Stol, satte sig ligeover for d'Harmental, og legede ligesom sin vis á vis med sine Tommelfingre.

„Min kjære Myndling," begyndte han efter en kort Pause, „jeg tager vist ikke meget Feil, er der ikke hændet Dem noget meget Smerteligt?"

„De har Ret, Abbed, jeg kjeder mig," svarede Chevalieren modfalden, „og det i en saadan Grad at jeg kunde have Lyst til at ønske alle Deres Sammensværgelseshistorier Fanden ivold."

„Hvad fornoget, nu, nu vil De opgive Foretagendet, nu, da alt er i den bedste Gang, hvad troer De, de Andre vilde sige dertil?"

„Pyt med de Andre!" tilføiede Chevalieren fortrædelig; „de have alle Slags Adspredelser, de gaae paa Baller, i Operaen, i Selskaber, medens jeg maa sidde eensom og kjedsom paa mit Qvistkammer."

„Men Deres Claveer, Deres Tegnematerialier?"

„Det kjeder at musicere alene."

„For Pokker dog, musiceer med Deres smukke Gjenboerske, det vil adsprede Dem."

„Kjender jeg da maaskee min Gjenboerske? Aabner hun desuden sit Vindue? Siden igaar Morges har hun saa at sige barricaderet sig. Ja, min Gjenboerske er forresten meget elskværdig."

„Ei, De maa see at gjøre hendes Bekjendtskab, De maa udfinde et eller andet Paaskud."

„Jeg har allerede siden igaar piint mig med at finde saadant et."

„Og De har endnu ikke opfundet noget? De med Deres frugtbare Phantasie? Ei, ei, min kjære Myndling, jeg kjender Dem ikke mere."

„Min kjære Abbed, jeg tilstaaer, idag er mit Hoved ligesom fordreiet. Veed De maaskee et sligt Paaskud, saa kom mig til Hjælp dermed, sig mig det."

„Intet er lettere end det. Chevalier, jeg forpligter mig til at oplukke Deres Gjenboerskes Huus for Dem."

„Paa en passende sømmelig Maade, haaber jeg."

„Ei, det forstaaer sig."

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Madame de St. Cernin lagde Beslag paa Lesueur, forend Tragoedien begyndte, for som til et Slags Tidsfordriv at gjøre ham opmærksom paa, at Skuespil ikke mere var Noget, som Kirken dadlede, eftersom man saae Prælater i aabne Loger rolig at bivaane Comedier, der vare skrevne af en Abbed og spilledes hos en Cardinal. Den unge Forelskede afgav gjerne en Tilhører ved den skinhellige Dames Hjerteudgydelser, hørte opmærksomt paa hende og svarede hende beskedent og træffende. Kort sagt, han viste en saadan Interesse for Baronessen, at hun tilsidst fandt Behag i hans Ord. Fra Tilhører, som han var, kom han til næsten ene at føre Samtalen; han talte om Theatret, om Poesien, bedømte, vurderede, og citerede Forfatterne med Skjønsomhed og Liv, idet han blev varmere ved, medens han henvendte sig til Tanten, at bemærke den Opmærksomhed, Niecen viste ham, thi Louise tabte ikke et eneste af hans Ord, idet hun undredes over at finde saa mange Kundskaber og saa sund Dommekraft hos en saa ung Mand, der kun var Maler, og ligesom hun forhen i hans Blik havde lært at fatte Kjærligheden, saaledes fattede hun nu Poesien ved at høre ham tale.

Snart taug Alle i den store Sal. Man trak Tæppet op, og saalænge som Stykket varede, vendte Louise sig uvilkaarlig, hver Gang et slaaende Vers, en ædel og vel udtrykt Følelse greb hende, med Liv om imod den unge Kunstner og saae paa ham som for at erfare, om de havde deelt samme Bevægelse. I denne naive og uaffecterede Bevægelse saae Lesueur et Haab mere for sig. Da Louise, henimod Enden af Stykket, for at skjule de Taarer, hun offrede de tragiske Ulykkelige, ikke mere vendte Ansigtet bort fra ham, følte ogsaa han sine Øine vædede af Taarer, men

„Jeg dræber Dem, Abbed, hvis Deres Paaskud ikke duer noget.“

„Vær ubekymret derfor. ErindrerDe, at der i Sceaux var Tale om at opsøge en paaidelig Afskrifter af Proklamationen? Husker De ikke, jeg forsikkrede, at kjende et brugbart Subject dertil?“

„Jo vistnok, kun videre, videre.“

„Ham, jeg meente, den aldeles sikkre Mand er — Bathildes Pleiefader.“

„Buvat?“ spurgte Chevalieren.

„Netop ham. Jeg giver Dem nu fri Haand, De skal være min Befuldmægtigede. De gaaer op til ham. De viser ham Udsigt til at fortjene en Rulle Guld; hans Dør vil saa nok lukkes vidt op for Dem, og De spiller og synger derpaa med Bathilde, saameget De behager.“

„Ha, min kjære Brigaud,“ raabte Chevalieren, idet han sprang op og omarmede Abbeden, „De gjengiver mig Livet.“ Han greb strax sin Hat og vilde ile ud af Døren.

„Men min Gud, Chevalier, De spørger mig ikke engang om, hvor den gode Mand skal afhente Originalen til sine Afskrifter?“

„Vel udentvivl hos Dem?“

„Vist ikke, hos Prindsen af Listhnay, Gaden du Bac No. 10.“

„Hvad er det for en Prinds?“

„Det er en Prinds af vor egen Fabrik, Det er Davranche, Hertuginden af Maines Kammertjener.“

„Fortræffeligt, jeg skal nok huske det! Paa Gjensyn.“

Med disse Ord løb d'Harmental ned af Trappen, og var saa Øieblikke efter forsvunden i Huset lige over for.

VI.

Den anden Part.

Som man let kan tænke sig, har Bathilde ikke kunnet vise en saadan Fasthed, uden med blødende Hjerte; den stakkels Pige elskede d'Harmental med sin hele Sjæl, som man elsker i sit syttende Aar, som man kun eengang i Livet elsker. I den første Maaned af hans Fraværelse havde hun talt Dagene, i den femte Uge Timerne, og i de sidste otte Dage Minuterne. Saa kom Abbed de Chaulieu, for at føre hende til Frøken Delaunay, og da han havde baaret Omsorg for at fortælle, hvem hun egentlig var, blev hun modtaget med den forhendes Fødsel passende Opmærksomhed og Hensyn; desuden bestemte den Tanke hende, — til Modtagelsen af den Opfordring, der gjorde den ærlige Buvat saa stolt — at den forlangte Forretning vilde adsprede hende i de sidste Dage af d'Harmentals Fraværelse.

Men da hun erfarede, at Frøken Delaunay endog gjorde Fordring paa hende den Dag, da hendes Elskede skulde vende tilbage, forbandede hun det Øieblik, der havde ført hende til Sceaux; hun havde derfor vist ogsaa vendt tilbage til Paris, hvis ikke Hertuginden af Maine selv havde blandet sig deri. Derpaa havde Bathilde indvilliget; men for at forhindre, at Raoul ikke skulde savne hende, naar han kom tilbage, havde hun, som vi vide, gjort det til Betingelse, at det skulde være hende tilladt, at begive sig hjem til sin Pleiefaders Huus, for der at studere Cantaten.

Man indseer lettelig, at da den brave Buvat allerede var saa stolt af, at Bathilde skulde tegne Costumerne, hvor meget mere hans Stolthed steeg, da hun nu endog skulde spille en Rolle ved Festiviteterne. Med

---

disse Taarer flode ikke til den store Corneilles Ære; det var af Glæde og Kjærlighed, at han græd!

En Skræk greb ham, da han derpaa saae Comedien begynde, thi dens Slutning var Signalet til deres Adskillelse.

Denne Idee beskjæftigede ikke Louise i den Grad, efterdi hun strax ved den første Scene brast ud i Latter, hvilket ikke undlod at ærgre den forelskede Kunstner. Endnu værre blev det, da han hørte Tanten, forarget over Umoraliteten i den comiske Dialog, erklære, at hun ikke længere kunde høre paa slige Skjændigheder! Den uskyldige Louise fulgte sin Tante meget imod sin Villie, og Lesueur, der var bedrøvet over saa hurtigt at see denne herlige Aften tilende og trøstesløs over ikke at have erholdt et Ord, som kunde sætte ham istand til at gjentage et saa behageligt Møde, ledsagede dem sørgmodig til Theatrets Udgang.

Der var der ham forbeholdt en fuldkommen Skadesløsholdelse, paa hvilken han ikke havde gjort Regning.

Baronessens Page var der ikke, og alle Værestolene, som stode i Række langs med Palais-Cardinal, vare optagne, thi Natten var mørk, det havde regnet, og en fugtig Taage forøgede Mørket. Efter en halv Times Venten maatte de bestemme sig til at gaae; Lesueur tilbød sin Arm, og hans Tilbud blev modtaget.

Saaledes kom han nu til at gaae imellem de to Damer gjennem Gaderne, idet han førte dem saa godt han kunde, med Opmærksomhed og Forsigtighed, og anstrængte sit Syn og sin Hukommelse for at befeie dem for at gaae over glatte og skraae Steder og over Smudset paa Veien, skjønt han ei altid var heldig nok dertil, hvilket kun vakte en ofte gjentaget Latter hos ham og Louise.

Saaledes vat det ikke med Baronessen. Hun klagede over Taagen, over Gadernes Ureenlighed i Paris og over den Nødvendighed det var at have

Hensyn til hende, havde Buvat uafladelig drømt om den Fremtid, da Samfundet vilde indrømme hans kjære Pleiedatter den Stilling i det, der tilkom Alberts og Clarisses Datter. Ved denne Leilighed blev han imidlertid stillet paa en haard Prøve; de tre Dage af Bathildes Fraværelse forekom ham som tre Aarhundreder. I disse tre Dage var den arme Skrivelærer blevet et Legeme uden Sjæl; paa hans Bureau gik det endnu an, der havde han sine løbende Forretninger at udføre, sine Kort, sine Etiquetter at skrive, og Tiden gik: men naar han var hjemme, inden sine fire Vægge, følte han sig prisgivet til den qvalfuldeste Ensomhed. Den første Dag havde han ikke kunnet spise det Mindste, thi ved hans Bord manglede den indtagende Bathilde, som han nu i tretten Aar havde seet sidde ligeover for sig. Den næste Dag gjorde han et Forsøg derpaa ifølge Nanettes Foreskillinger; men havde neppe spiist sin Middagsmad, førend han, der indtil nu neppe vidste, om han havde en Mave, følte sig saa tung i samme, at det forekom ham, som om han havde slugt en Portion Bly. Den tredie Dag satte han sig derfor slet ikke til Bords, kun med Møie kunde den omhyggelige Nanette tvinge ham til at nyde en Kop Bouillon, i hvilken hun endnu oven i Kjøbet saae falde tvende store Taarer. Bathilde vendte endelig tilbage den tredie Dags Aften og gjengav derved hendes vakkre Pleiefader hans sunde Søvn og ligesaa sunde Appetit, da han nu var vis paa, at der kun endnu vilde gaae een Nat, hvorpaa han da igjen vilde kunne fryde sig ved hendes kjære Nærværelse, uden hvilken Livet ingen Værdi havde for ham.

Bathilde var ligeledes i den muntreste, lykkeligste Stemning, fordi Raouls Hjemkomst var saa nær, han havde lovet at komme igjen om sex Uger; hun bedømte ham efter sig selv, og vidste, at han vilde holde Ord.

Aldrig saasnart havde Buvat den næste Morgen begivet sig til sit Bureau, førend Bathilde strax aabnede Vinduet og medens hun ivrig studerede Cantaten, tabte hun ikke et Øieblik sin Gjenboes Vindue af Syne. I Gaden **du temps perdu** kom der kun sjelden Vogne, men nu hændtes det tilfældigviis, at der idag, fra Klokken ti til fire, rullede tre forbi, og hvergang havde Bathilde betragtet disse med Hjertebanken; men hvergang sank hun stuffet og sørgmodig tilbage paa Stolen. Endelig slog Klokken fire; faa Minutter efter hørtes Buvats Skridt paa Trapperne; den stakkels Bathilde lukkede sukkende Vinduet, og nu var det hende, som ikke kunde nyde noget, trods den største Anstrængelse.

Timen kom til hendes Afreise til Sceaux; Bathilde løftede endnu engang rystende Gardinet; men derovre var endnu lukket. Tanken om, at Raouls Fraværelse kunde forlænges, opsteeg nu for første Gang hos hende, hun kjørte bort med tungt Hjerte, idet hun forbandede Festen, der forhindrede hende i, ogsaa om Natten af afvente den, efter hvem hun saa længselsfuldt havde ventet paa.

Festens Larm og fremfor alt den Tanke: for første Gang at synge for saa mange og saa høie Personer, bortjog imidlertid for Øieblikket Erindringen om Raoul. Men af og til omtaagede en smertelig Sørgmodighed hendes Gemyt, naar hun kom til at tænke paa, at nu maaskee stod hendes unge, smukke Gjenbo hjemkommet ved Vinduet, fuld af Længsel efter at see hende. Men hun havde jo den næste Dag for sig og Frøken Delaunay havde lovet, at lade hende bringe tilbage til Paris endnu før Daggry; ved Morgensolens første Straaler vilde hun oplukke Vinduet, hun skulde da være

---

en Karet. Lesueur klagede med hende og loe med Louise; imidlertid laante han Baronessen et opmærksomt Øre i det Haab at opsnappe en eller anden værdifuld Underretning. Madame de St. Cernin lod sjeldent nogen Leilighed gaae tabt til at vise sin Forfængelighed:

— Denne Karet maa hun have og det snart, thi for det Første modtager hun undertiden de fornemste Personer.

— Oh, meget sjeldent, sagde Louise ved en Indskydelse af Kjærligheden og ligesom for at berolige Lesueur.

Damen, der just blev overstænket, tænkte mere og mere paa Kareten og vedblev:

— Bærestolen er god nok, naar man selv holder Bærere, men kunne vi tage i Bærestol til Balletten hos Kongen?

— De mener Balletten paa Raadhuset, kjære Tante.

— Paa Slottet eller paa Raadhuset! hvad gjør det til Sagen, mit Barn; det er hos Kongen, efterdi han kommer der. Er det ikke Hans Majestæt, som har indbudet os?

— Ja, kjære Tante, Hans Majestæts Kammerjener.

— Som Du vil, mit Barn; men det er jo een.

Lesueur tabte ikke et Ord af Samtalen, men han ventede utaalmodig paa Slutningen, som maaskee kunde aabne ham en Adgang til Balletten hos Kongen, ad hvilken han lettere kunde komme end ad Raadhusets Dør.

Pludselig gjorde Tanten en Ende paa alle sine Fortællinger om Kareter, om Hoffet og om Kongen ved en pludselig og uventet Bevægelse. Den unge Mand, som troede, at hendes Fod havde stødt mod en Steen eller var sunken ned i noget Dynd, standsede.

— Lad os skynde os! sagde Baronessen. En Rover er i Hælene paa os! Jeg er vis derpaa

Lesueur kastede et Blik tilbage og bemærkede

den første Gjenstand, som mødte den vaagnende Elskedes Blik. Derpaa vilde hun fortælle ham Alt, meddele ham Aarsagen til sin Fraværelse, og lade ham mærke, hvor smerteligt hun havde følt hans Fraværelse, over hvilket han, at slutte efter sig selv, maatte føle sig overvættes lykkelig.

Disse Tanker sysselsatte Bathilde, da hun ved Bredden ventede paa Hertuginden af Maine, og netop som hun udtænkte sig den Maade og Viis, hun for første Gang vilde tiltale den Hjemkomne paa, lagde Gondolen til Bredden.

I Begyndelsen troede Bathilde, ængstiget af den Tanke, nu for første Gang at skulle synge for et saa talrigt og fornemt Selskab, ikke at kunne frembringe een eneste Tone; men hun var alt formeget Kunstnerinde til ikke at blive begeistret af den fortræffelige Instrumental-Ledsagelse, som udførtes af de fortrinligste Medlemmer af den store Operaes Orchester; hun besluttede ikke at see paa Nogen, for ikke at forstyrres. Hun hengav sig derfor aldeles til sin Følelse, og sang i Sandhed saa mesterligt, at man, takket være hendes Slør, holdt hende for den, hvis Plads hun indtog, endskjøndt denne var den Tids meest udmærkede Sangerinde.

Men hvo beskriver den Forbauselse, der bemægtigede sig Bathilde, da hun, efter Tilendebringelsen af Soloen, hævede Blikket, og saae i Gondolen, paa Bænken tæt ved Siden af Hertuginden af Maine, en ung Cavalier, der havde en saa paafaldende Lighed med Raoul, at hvis hun havde seet ham under Sangen, havde Stemmen ufeilbarlig svigtet hende. Hun tvivlede endnu et Øieblik, men jo nærmere Gondolen kom til Bredden, desto mindre blev den stakkels Bathildes Uvished. Saadan frappant Lighed fandt ikke Sted selv mellem Brødre, det laae altfor klart for Dagen, at Hertuginens Cavalier og den unge Mand fra Tagstuen var een og samme Person. Det var imidlertid ikke dette, der saarede Bathilde saa meget. Raouls høiere Stand bragte dem kun nærmere sammen og hun havde jo dog desuden strax i hans Træk erjendt Kjendetegn paa en ædlere Fødsel. Det der gjorde hende saa ubeskrivelig ondt, var Tanken om, at Raoul havde skuffet hende ved ikke at holde Ord, og fordi han, givende Afkald paa Synet af hende, havde forladt den lille Tagstue for at hengive sig til Festlighederne i Sceaux. Han havde altsaa ikke følt videre for hende, det var kun saadan en forbigaaende Caprice, der havde bevæget ham til at henleve nogle Uger i Tagstuen, men snart led og kjed af en Levevиis, som han ikke var vant til, havde han, for ikke at krænke hende formeget, foregivet en Reise, og derover kaldet sig ubeskrivelig ulykkelig. Men det var altsammen Bedragerie og Hyklerie, Raoul havde rimeligviis slet ikke forladt Paris, eller ogsaa, hvis han virkelig havde det, saa gjaldt dog, efter Hjemkomsten, hans første Gang ikke det Sted, om hvilket han havde ladet troe fremfor Alt at det var ham dyrebart. Da Gondolen lagde til og d'Harmental kun befandt sig faa Skridt fra hende, svandt hendes sidste Tvivl om, at den unge Student og Hertuginden af Maines smukke Ledsager ogsaa var een og samme Person; da nu denne end og rakte den stolte høie Dame sin Arm, tabte hun aldeles sin Fatning, hendes Knæe svigtede hende, hun udstødte et Skrig og sank afmægtig om.

Da hun igjen aabnede Øinene, saae hun Froken Delaunay sysle om sig med den omhyggeligste Pleie. Hun var aldrig saasnart kommet sig, førend hun skyndte sig med at forlade dette Pallads, hvor hun havde lidt saameget, og hvor hun havde seet Raoul, uden

---

virkelig gjennem Skyggen og Taagen en Mand, som indrettede sin Gang efter deres, standsede paa samme Tid som de og fulgte dem som for at benytte det til hans Planer gunstige Øieblik.

— Jeg har allerede bemærket ham, sagde Louise, idet hun sænkede sin Stemme, som begyndte at skjælve. Han har fulgt os siden vi forlod Palais-Cardinal. Jeg veed ikke, hvorfor jeg hidtil ikke har været bange . . . men nu! . . .

Og Lesueur følte den smukke Piges Arm holde fastere ved sin og trykke den . . .

— Frygt Intet, sagde han til dem, og hans Stemme syntes ogsaa bevæget. Følelsen af Frygt er imidlertid langt fra hans Sjæl. Hvor stolt, hvor stærk er han ikke nu, da han skal beskytte den Qvinde, han elsker, for hvem han tusinde Gange vilde opoffre sit Liv, da han gaaer ved Siden af hende, da han næsten kan tælle hendes Hjertes Slag, da han nyder den Lykke, om hvilken han ikke kunde drømme om Morgenen! Han bekymrer sig ikke engang om til sit eget Forsvar at have en Kaarde eller en Dolk! Dersom dette Menneske, var han end en Goliath, nærmede sig Louise, vilde han uden Moie kaste ham til Jorden og sønderrive ham med sine Hænder! Nei! i denne Farens Time, i denne sorte og kolde Nat, i en fugtig Taage og paa Paris's smudsige Gader, tænker han kun paa Louise, paa den Arm, som han trykker, paa denne Silkekjole, hvis Berøring beruser ham, paa de gyldne Drømme, der vende tilbage, paa Fremtiden, som aabner sig smilende for ham. Den Skjælven, som har betaget ham, den kommer ingenlunde af Skræk, men af Kjærlighed og af Lykke!

Uheldigviis kan man ikke være saa exalteret i Hjertet og paa samme Tid tale roligt og koldblodigt. I det Øieblik, da Lesueur var nær ved at naae sit Maal, begik han to Dumheder, som han maatte angre.

Da han dreiede omkring Malacquestquaien og naaede Augustinernes Kloster, og han saae

at blive seet af ham. Hun sprang i Vognen og vendte, som man kan tænke sig, ikke i den bedste Stemning tilbage til Paris.

Ved hendes Hjemkomst fandt hun Nanette ventende paa hende; Buvat ønskede ogsaa have blevet oppe, for at høre den nøiagtigste Beretning om disse store Festiviteter, men Søvnen havde overvældet ham, saa at han ved Midnatstid saae sig nødsaget til at gaae til Sengs.

Bathilde var glad over at finde Nanette alene; hun var neppe kommen ind i sit Værelse, førend hun brast i Taarer. Nanette blev meget overrasket, thi hun havde haabet, at hendes unge Frøken vilde være kommet hjem overvættes lykkelig over den nydte Triumph, og derfor bestormede hun hende med Spørgsmaal om hvad hun feilede. Men Bathilde svarede kun, idet hun rystede med Hovedet, at der ikke feilede hende noget. Den troe Pige følte, at det vilde være upassende at trænge mere ind paa hende, hun lod derfor den Bedrøvede være alene og gik ind i sit eget Værelse, der befandt sig tæt ved Bathildes.

Men piint af den ængsteligste Bekymring, kunde Nanette ikke modstaa Lysten til at iagttage, hvad hendes unge Frøken videre foretog sig. Hun speidede derfor igjennem Nøglehullet og saae, hvorledes Bathilde grædende nedkastede sig foran sit Crusifix; derpaa reiste hun sig, aabnede Vinduet ligesom ledet af et uvilkaarligt Instinct, og saae med de smerteligste Følelser over til Vindnet paa den anden Side. Nu forsvandt enhver Tvivl for den troe Nanette; hendes unge Frøkens Græmmelse var en Kjærlighedssorg, og den unge smukke Gjenboe derovre var Skyld deri.

Dette beroligede den gode Nanette; thi Fruentimmer vide af egen Erfaring, at i Kjærligheden Sorgen ofte vender sig til Glæde.

Bathilde sov kun lidt og meget daarligt; det er stedse det samme Resultat af den første Kjærligheds Glæder og Sorger. Hun vaagnede mødig og med omtaagede Øine. Hun havde gjerne endnu for det Første unddraget sig Buvats Blik; men denne havde allerede to Gange hos Nanette spurgt efter hende. Bathilde samlede alt sit Mod, og forsøgte at smile, idet hun bød sin Pande til sin Pleiefaders Kys.

Men Buvat besad formeget af Hjertets Instinct til at lade sig skuffe; han saae hendes forgrædte Øine og de blege Kinder: disse Vidner forraadte ham hendes Sorg. Bathilde nægtede naturligviis, at der feilede hende noget, og derfor gik den ærlige Copist hoilig bekymret til sit Contoir.

Da hendes Pleiefader var gaaet, kastede Bathilde sig yderst udmattet paa en Stol og støttede sit forrigfulde Hoved i Haanden, medens den lille Mirza, der ikke vidste hvad dens Beherskerinde feilede, saae paa hende med spørgende Øine. Den ærlige Pige saae en kort Tid paa hende med moderlig Ømhed, men endelig gav hun sit Hjerte Luft og spurgte: „Er De endnu lidende, Frøken?"

„Ja, min gode Nanette, for bestandig!"

„Hvis De lukkede Vinduet lidt op, det vilde maaskee gjøre Dem godt?"

„O nei, nei, Nanette, Vinduet maa ikke lukkes op."

„Ja, men Frøkenen veed maaskee ikke— —"

„Jo, jo, jeg veed det, Nanette."

„At vor unge Gjenboe derovre er kommen tilbage i Morges."

„Hvad angaaer det mig, Nanette?" svarede Bathilde, idet hun betragtede hende med et strengt Blik.

„Jeg beder om Forladelse, Frøken — jeg troede — jeg tænkte — —"

„Hvad tænkte Du — Hvad troede Du?"

Baronessen blive mere og mere urolig over denne Ubekjendtes Nærhed, sagde han til hende:

— Vær rolig, Madame, nu ere vi ved Deres Gade.

— Hvorledes veed De, at vi boe i Colombiergaden? spurgte Baronessen forbauset.

Han stammede og blev forvirret. Louise blev ogsaa forvirret, men kom ham imidlertid til Hjælp. Unge Piger have sædvanlig, selv lige idet de forlade Klosteret, mere Aandsnærværelse end Mændene.

— Vi have uden Tvivl, sagde hun, nævnt Gaden for Herr Lesueur. Det er ganske naturligt, naar man gaaer sammen.

Tanten var vis paa det Modsatte; hun sagde Intet, men fattede Mistanke.

Den anden Dumhed begik han, da de standsede foran Baronessens Bopæl. Roveren var forsvunden; man havde tabt ham af Syne ved Augustinerklosteret.

— Herr Lesueur, sagde Louise til ham, da han vilde til at tage Afsked med dem, efterat en gammel Pige havde lukket Døren op for dem, vil De da saa hurtigt vende tilbage? Denne Mand er ikke langt borte og lurer maaskee paa Dem.

Baronessen kunde nu ikke lade være at bede ham om at hvile sig et Øieblik hos hende, og dette Besøg vilde da have givet ham Leilighed til at komme igjen en anden Gang. Men enten af Ubesindighed eller af Forfængelighed fordærvede han Alt, thi førend Tanten havde fremført et Ord, sagde han:

— Jeg frygter Intet og skal nok vide at tvinge ham til at gaae afveien for mig.

Madame de St. Cernin tog ham paa Ordet og lod ham gaae.

Da han indsaae sin Ubesindighed, var det for silde. Men midt i disse hans Tanker randt det ham i Hu, at Skuespillet i Palais-Cardinal maatte være tilende, og at Marillac uden Tvivl ventede paa ham ved Udgangen. Lefueur havde

„At De beklagede hans Fraværelse, og at De vilde glæde Dem over hans Tilbagekomst.“

„Det har Du taget feil i.“

„Tilgiv mig, Frøken, men han synes mig at være en saa udmærket ung Mand.“

„Ja, meget for udmærket, Nanette, meget for udmærket for den stakkels Bathilde!“

„For Dem, Frøken, for udmærket for Dem? De er den fornemste Herre værdig, og er De ikke desuden af adelig Fødsel?“

„Nanette, jeg er, hvad jeg synes at være: en stakkels Pige, med hvis Sjælefred, Ære og Kjærlighed enhver fornem Herre troer ustraffet at turde drive sit Spil; Du indseer saa vel nok, Nanette, at Vinduet maa forblive lukket, og at jeg ikke mere bør gjensee denne unge Mand.“

„Vil De da lade den arme unge Mand døe af Sorg? Han har ikke veget fra Vinduet siden imorges, og seer saa dybt bekymret ud, at det ordentligt skjærer mig i Hjertet.“

„Hvad bryder jeg mig om hans bekymrede Udseende,“ svarede Bathilde, „hvad angaaer forresten denne unge Mand mig? Jeg kjender ham jo ikke, jeg veed jo desuden ikke engang hans Navn. Det er udentvivl en Fremmed, der kun boer der en kort Tid, som maaskee bortreiser i Morgen Middag, som han jo allerede har gjort engang før. Hvis jeg havde agtet dette, vilde jeg havt Uret, Nanette, og hvis der virkelig var en Kjærlighed tilstede, saa vilde Du, istedetfor endmere at opmuntre mig dertil, gjøre bedre i, at forestille mig sammes Daarskab og Fare.“

„Men hvorfor det, Frøken? Engang, tidlig eller sildig, maa De dog elske, hvorfor saa ikke lig saa godt den unge Mand derovre, der synes fornem og riig oven i Kjøbet, da han slet ikke bestiller nogen Ting?“

„Nu, Nanette, hvad vilde Du da sige, hvis Du erfarede, at denne unge Mand, der synes saa simpel og dog saa ædel, ikke var andet end en Løgner og en Forræder?“

„Jeg vilde sige, at jeg ansaae dette for aldeles umuligt, Frøken.“

„Men hvis jeg nu fortæller Dig, at denne unge beskedne Mand, der boer der ovre paa den anden Side, og som stedse viser sig i en saa simpel Dragt, at denne Mand i Nat ved Festiviteten i Sceaux, var Hertuginden af Maines Chevalier og bar Oberstes Uniform?“

„Hvad jeg vilde sige, Frøken? Jeg vilde sige, at Himmelen endelig er retfærdig, fordi den tilskikker Dem en Mand, som er Dem værdig, en Oberst, en Ven af Hertuginden af Maine! Jo, jo, Frøken Bathilde, De bliver Grevinde, det er mig, der spaaer Dem det; det er sandelig heller ikke for meget for Dem, thi De fortjener det. Naar Forsynet vil være retfærdig imod Dem, saa maa Det ikke blot gjøre Dem til Grevinde, til Hertuginde, Prindsesse, men endog til Dronning. — Kom nu, kjære Frøken, De seer saa bleg og syg ud, den friske Luft vil gjøre Dem godt. Lad mig lukke Vinduet lidt op.“

„Nanette, jeg forbyder Dig det. Gaae til Dit Arbeide og lad mig være ene.“

„Jeg gaaer, Frøken, jeg gaaer, fordi De bortjager mig,“ sagde Nanette, torrende sine Øine med sit Forklæde, „hvis jeg var den unge Herre derovre, saa vidste jeg nok, hvad jeg gjorde.“

„Hvad gjorde Du da?“

„Jeg kom selv herover og undskyldte mig. — De vilde tilgive ham, selv om han havde Uret, det er jeg overbeviist om.“

„Nanette,“ raabte Bathilde bævende, „dersom han maaskee kommer, saa forbyder jeg Dig at modtage ham, forstaaer Du mig?“

„Ja, jeg forstaaer Frøkenen, han maa paa

---

ingen Tid at spilde og løb gjennem Universitetsgaaden for at naae Beaunegaaden, der stødte op til Barbierbroen, men han hørte snart Skridt gjenlyde bag ved sig. Den frygtelige Ubekjendte, som havde staaet bag Hjørnet af Augustinergaaden og ventet paa ham, havde seet ham gaae forbi og løb hurtigt efter ham. Lesueur var uvis om han skulde standse og vende sig imod Banditten, eller fordoble sin Hurtighed for at undslippe ham, da det Raab: Hør! Sudorius! naaede hans Øren.

Denne formodede Rover var Marillac, som havde seet ham forlade sin Loge, og som langt fra uden Kunstnerens Vidende var fulgt efter ham, da han var nysgjærrig efter at faae Enden paa Eventyret at vide.

Ottende Kapitel.

Et dobbelt Mysterium.

1.

Bouquetten.

Nogle Dage vare henrundne, i hvilke Lesueur ikke havde ophørt med at streife omkring Louises Bolig, idet han af al Magt søgte at faae den tabte Leilighed til at komme igjen, men uden at finde nogen. Undertiden saae han Helliadommen aabne sig, men for at lade disse Damers Page, en aldrende Mand, eller en gammel Pige, der skulde gjøre Indkjøb, komme igjennem Døren.

Det Eneste, der hændtes ham paa hans lange Spadseretoure i Colombiergaaden og dens nærmeste Omegn, var, at da han en Morgen stod og betragtede Madame de St. Cernins Huus i nogen Fraastand, faldt en lille Bouquet ned for

ingen Maade komme herind — det er ret uhøf-
igt strax at vise Folk Døren."

„Høfligt eller ikke, gjør hvad jeg befaler Dig," sagde Bathilde, „gaa nu, jeg vil være alene."

Nanette bortfjernede sig. Da den stakkels Bathilde befandt sig ene, brød hun ud i Taa-rer. Hendes Mod var kun Stolthed — men hendes Hjerte var formeget saaret, og Vinduet forblev uaabnet.

Vi ville ikke følge dette stakkels Hjerte igjen-nem alle Nuancer af dets Qvaler. Bathilde holdt sig for den ulykkeligste Pige paa hele Jorden, ligesom d'Harmental betragtede sig som det ulykkeligste Væsen i hele Verden.

Lidt over Klokken fire vendte Buvat hjem med bekymret Ansigt; Bathilde gjorde hvad hen-des Kræfter formaaede for at berolige ham; hun smilede, hun spøgede, hun gjorde ham Sel-skab ved Bordet, men dette beroligede ikke den vakkre Mands Bekymringer. Efter Middags-maaden bad han hende at gaae ud med paa Terrassen, for at trække frisk Luft; hun lod li-gesom hun vilde opfylde hans Forlangende, og gik ogsaa med ham op til hans Stue; men be-mærkede nu, som i Forbigaaende, at hun først maatte skrive et Takkebrev til Abbed de Chau-lieu, og vendte derfor tilbage til sit Værelse.

Omtrent to Minuter efter hørte hun Mirza kradse paa Døren; hun reiste sig og lukkede den ind. Den lille Hund sprang saa fornøiet hen til hende, at hun strax indsaae, der maatte være mødt den noget Overordentligt. Hun betragtede nu Dyret med større Opmærksomhed, og bemærkede derved det ved Halsbaandet befæ-stede Brev. Bathilde behøvede ikke længe at eftergruble, hvorfra Mirza kom, og fra hvem Brevet var. — Fristelsen var altfor stor, til at Bathilde kunde modstaae den. Ved Synet af dette Papir, der, som hun troede, vilde afgjøre hendes Skiæbne, blev den arme Pige næsten afmægtig. Med den ene Haand løste hun bæ-vende Billetten, medens hun med den Anden klappede Mirza, der, som det syntes, overvættes fornøiet over sin Rolle, dandsede om paa Bag-benene.

Bathilde aabnede Brevet og gjennemløi det, uden at kunne læse et Ord deraf — det svømmede som en Taage for hendes Øine. Bre-vet sagde visselig meget, men ikke nok; det talte om Skyldfrihed og bad om Tilgivelse, og om sælsomme Forhold, der betingede Taushed. Hvad Hovedsagen angik, da gjorde Billetten hende bekjendt med, at Brevskriveren elskede hende in-derlig, og dette gjorde Bathilde rask.

Men af en Overrest af qvindelig Stolthed, besluttede hun, ikke at lukke Vinduet op før den næste Morgen. Da han selv kaldte sig straf-bar, maatte han ogsaa straffes. Den arme Bathilde betænkte ikke, at Halvdelen af denne Straf faldt tilbage paa hende selv. Ikke desto mindre havde Brevet allerede havt den Virk-ning, at Buvat ved sin Nedkomst fra Terras-sen fandt Bathilde langt roligere stemt, og der-for gik han allerede Klokken otte igjen op paa sit Værelse, især da han havde flere Copier at skrive og lod derved Bathilde være ene, for at hun kunde lægge sig tidlig til Hvile efter den forrige Nats Anstrængelse.

Bathilde sov ikke; trods den foregaaende søvnløse Nat følte hun ikke den ringeste Trang til Søvn. Bathilde vaagede, men rolig, tilfreds og lykkelig; thi hun vidste, at hendes Elskedes Vindue stod aabent, hans Standhaftighed for-kyndte hende hans Kjærlighedssorg. To til tre Gange stod hun i Begreb med at ende hans Lidelser, ved at give den Angerfulde den For-sikkring, at Tilgivelsen ikke skulde udeblive, efter en tilfredsstillende Forklaring fra hans Side; men strax derpaa forekom det hende, at enhver

---

hans Fødder fra Vinduerne af et ganske smukt Huus; Blomster vare sjeldne paa denne Aarstid; han tog den op og ventede med Blikket vendt opad, at man skulde forlange den tilbage. Da han ikke saae Nogen komme, lagde han den paa Steenpladen under et Vindue og gik bort.

Men den næste Dag blev paa samme Tid og Sted en anden Bouquet, der var sammenbun-det med et Baand af Silke og Sølv, kastet ned for hans Fødder. Hvorledes skulde han forklare hvorfra denne Gave kom? En Tanke faldt ham ind! — Hvis denne Bouquet indeholdt et hem-meligt Budskab! Han tog Blomsterne fra hinan-den, løste Baandet op, og, til sin store Glæde, hvad finder han? en Indbydelse til Ballet paa Raadhuset, undertegnet af en Raadmand, en Handelsdommer og af Herren af la Chenaye, Kongens Kammertjener!

Denne Gang fattede han det endnu mindre end nogensinde før! Hvem kunde ane hans høieste Ønske? Hvilken ædelmodig Haand satte ham i Stand til at opfylde det? hvilken Lykke! Han, som endnu næsten intet Navn havde, som var uden Formue, havde han turdet haabe at komme til denne, hvor kun Enkelte af Adelen og de for-nemste Borgere skulde vise sig! hvor Kongen selv vilde være tilstede! Og denne Indbydelse lød paa hans Navn: Eustache Lesueur, Maler! Thi det var en uundværlig Betingelse for at faae Adgang. Der var alt aa ingen Feiltagelse! Den var bestemt til ham, til ham alene! Der maatte altsaa En kjende ham i dette Huus, og det kunde hverken være Louise eller Marillac!

Hans Tanker løb rundt for ham. Han lagde Indbydelsen sammen, gjemte den i sin hem-meligste Lomme i sin Troie, stak Bouquetten ind under sin Kappe, efter ganske tilfældig at have kysset den, og munter, tilfreds og med et let Hjerte ilede han til St. Thomas-Nonnernes Gade, hvor Ridderen af Marillac boede nærved Hotellet Rambouillet.

Ridderen var netop ene med sin Skrædder,

Imødekommen fra hendes Side var upassende for en ung Pige i hendes Stilling; derfor opsatte hun Sagen til den paafølgende Morgen. Hun bad som hver Aften, og hver Aften blev Raoul indbefattet med i hendes Bøn. Hun slumrede endelig ind henad Morgenstunden, og da hun opvaagnede, gjorde hun sig Bebreidelser, for at have været meget for streng, og kunde ikke begribe, hvorledes hun havde kunnet forsaarsage den stakkels Raoul saamegen Kummer. Som en Følge af disse Betragtninger, ilede hun strax til Vinduet, for at aabne det; men saae nu pludselig igjennem en lille Aabning i Gardinet, at den unge Mand allerede stod i sit. Dette foranledigede hende til øieblikkelig at trække sig tilbage. Var dette ikke netop ligesom en Tilstaaelse, hvis hun selv lukkede Vinduet op? Det var bedre at oppebie Nanettes Komme. At denne aabnede Vinduet, var ganske i sin Orden.

Nanette kom. Men hun var den foregaaende Dag bleven dadlet altfor meget med Hensyn til dette skjæbnefulde Vindue, til at hun endnu engang skulde vove det Forslag, at aabne det. Hun vovede neppe at nærme sig det, og ryddede stiltiende op i Værelset. Da hun var færdig, forlod hun Stuen uden at sige et eneste Ord, eller endog kun at have rørt ved Gardinet. Bathilde var nærved at græde.

Buvat kom ned i hendes Værelse, for som sædvanlig at drikke sin Kaffe tilligemed hende; hun haabede, han vilde spørge hende, hvorfor hun holdt sig saa indelukket, og da blev der Leilighed til at bede ham om, at lukke Vinduet op; men Buvat tænkte kun paa sit nuværende Arbeide paa Bibliotheket, glædede sig over Bathildes bedre Udseende, drak sin Kaffe og begav sig igjen bort, uden endog at lade et eneste Ord falde om dette saa bedrøveligt tillukte Vindue. For første Gang i sit Liv var Bathilde paa en vis Maade ærgerlig paa sin vakkre Pleiefader, thi hun meente, at det udviiste dog altfor liden Deeltagelse for hendes Sundhed, at han ikke udelod sig med een eller anden bekymret Yttring om den beklumrede Luft.

Bathilde sank ned paa en Stol, hun havde selv sat sig i denne qvalfulde Stilling. Hun kunde kalde paa Nanette, og lade hende lukke Vinduet op, det vilde hun ikke; hun kunde selv aabne det, men formaaede det ikke. — Saa maatte hun altsaa vente; men hvorlænge? Maaskee til i Morgen, eller Jovermorgen? Hvad vilde saa imidlertid Raoul tænke om hende? Havde han ikke Ret, hvis denne overdrevne Strænghed saarede ham? Ifald han nu skulde forlade sin Bolig paany i sex Uger — eller maaskee for bestandig — det vilde blive hendes Død. Bathilde kunde ikke mere leve uden Raoul.

Saaledes forløb to Timer — for hende to Aarhundreder. Bathilde proverede paa Alting; hun satte sig til Claveret, til Brodeerrammen, tog sit Blyant i Haanden, men Intet vilde gaae. Nanette kom igjen, hun fattede Haab paany. Men Denne aabnede kun Døren for at sige, at hun havde et nødvendigt Ærinde at besørge; Bathilde tilvinkede hende taus, at hun gjerne maatte gaae.

Nanette havde noget at besørge i Forstaden St. Antoine, og kunde derfor ikke komme igjen førend om to Timer; hvad skulde hun foretage sig i disse tvende Timer? Det vilde have været saa fortrylleude, at tilbringe dem ved Vinduet; Solen skinnede saa klar og lys derudenfor. Bathilde traf igjen Brevet frem; det hvilede ved hendes Barm; hun kunde det næsten udenad, men ligemeget, hun læste det dog alligevel om igjen, bestandig igjen. — Da indfaldt der hende en herlig Tanke — hendes Blik faldt paa den lille Mirza, det kjære Sendebud — maaskee kunde den bringe hende nok en Skrivelse.

---

en snakkesyg Mand, som sædvanlig kunde opmuntre ham, thi han havde en lidt giftig Tunge, og hans Ord efterlode Spor, hvor de traf. Da han var stærkt i Mode paa Grund af det dristige Snit paa hans Mandfolke- og Fruentimmerklædninger, havde han Adgang til Hoffet, paaklædte Grever og Grevinder, Hertuger og Hertuginder og erklærede sig for en dygtig Jagttager baade i physisk og og moralsk Henseende, og Marillac fandt ofte stor Fornøielse i at lade ham fortælle sig disse Herrers Kjærlighedsforbindelser eller en eller anden Feil i Damernes Skabning.

Jeag glede Fortællerens Vittigheder af paa Ridderen, uden at forjage det Udtryk af Bekymring, som mod Sædvane omsvøbede hans Træk. Forgjæves fordoblede han sine ondskabsfulde Fortællinger, og gav sig endogsaa af Tjenstvillighed til at bagvadske for at opmuntre ham; han formaaede det ikke, og Marillac, der blev bestormet og betaget af piinlige Tanker, paalagde ham tilsidst kort og godt at tie stille, endskjøndt han altid pleiede at vise sig taalmodig og fuld af Agtelse mod sine Creditorer.

Det var i dette Øieblik, at Lesueur traadte ind, glad og munter, med klar Pande og straalende Øine. Begge Vennerne havde skiftet Rolle.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 19. Tirsdagen den 23 Marts. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

— Hun tog det kjære lille Dyr paa sine Arme, kjærtegnede det, og aabnede derpaa Døren ud til Trappen. O, Himmel, foran hende stod en ung Mand, som juist havde lavet sig til at trække i Klokkestrængen. Bathilde udstødte et Glædesskrig, den unge Mand et Udraab af Ømhed — det var Raoul.

Bathilde veeg nogle Skridt tilbage, da hun følte, at hun ellers vilde synke i den unge Mands Arme. Raoul lukkede hurtigt Døren og kastede sig for Bathildes Fødder. De tvende unge Folk verlede et eneste Blik af den usigeligste Kjærlighed, enhver af dem udtalte den andens Navn, deres Hænder hvilede i hinanden, og alt var glemt. De tvende arme Hjerter, der havde saameget at sige, bankede næsten mod hinanden og taug dog alligevel. Deres hele Siæl var sammentrængt i deres Øine, og de talte det stumme Sprog, der er saa udtryksfuldt i Kiærligheden, og som besidder det Fortrin frem for den sædvanlige Maade at tale, at det aldrig lyver.

Saaledes gik nogle Øieblikke, derpaa lænede hun sig tilbage, for at drage Aande, og stammede: „Du store Gud, hvad har jeg lidt!"

„Og jeg, jeg!" raabte d'Harmental, „som Skinnet af Skyldighed tynger paa, og om dog er aldeles skyldfrie!"

„Skyldfrie — skyldfrie?" spurgte Bathilde, hos hvem den forrige Tvivlen igjen dykkede op.

„Ja, skyldfrie," tilføiede Raoul, og nu fortalte han den Elskede alt hvad han turde fortælle hende af sit Livs Begivenheder: det vil sige, han fortalte hende sin Tvekamp med Lafare, og hvorledes han som en Følge deraf maatte holde sig skjult i Gaden du temps perdu. Hvorledes han der havde seet Bathilde for første Gang og hvorledes hans inderlige Kjærlighed til hende var opstaaet hos ham. Han skildrede hende den Lykke, der var bleven ham til Deel, ved Overbeviisningen om, at hun ligeledes betragtede ham med inderlig Deeltagelse. Som Oberst ved Carabinierne havde han for sex Uger siden pludselig modtaget den Befaling, øieblikkelig at begive sig til Bretagne og derpaa først, førend sin Tilbagekomst til Paris, aflægge Beretning om sin Sendelse til Hendes Høihed Fru Hertuginden af Maine i Sceaux. Ankommen til Sceaux, havde han haabet, at blive hurtigt expederet, men var netop indtruffet under Festen, i hvilken han, formedelst sin Stilling til Hertugen af Maine, ikke kunde undslaae sig for at deeltage i. Han endte sine Beret-

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Han fandt Marillac fortrædelig og ligegyldig midt imellem guldbroderede Kapper, Atlaskes Frakker og guldgalonerede Troier, og gav sig til at undersøge disse Herligheder med en hos ham næsten overnaturlig Interesse og Opmærksomhed. Han spurgte Skræderen om Priserne, idet han erklærede at han vilde betale ham strax. Denne traadte overrasket tilbage, og hilste ham dybt med Tegn paa den største Agtelse. Marillac smilede:

— Det er første Gang at han hører et saadant Sprog her, sagde han.

Lesueur henvendte sig til sin Vens Erfarenhed om gode Raad angaaende Valget af sin nye Dragt.

— Silke og Fløil, Sort og Sølv, vide Ermer og lange Snorebaand, sagde Marillac, idet han atter blev alvorlig og antog en Læremesters Tone. Fremfor Alt, hvis Du vil glimre og gjøre Lykke, ingen Halskrave! Jeg anbefaler Dig Halstørklædet, det er en ny Mode, som er klædelig og passende om Vinteren. Men, ved Stjernerne! hvad gaaer der af Dig, Sudorius? Er da ogsaa Du tvungen til at komme til Hoffet?

— Ja omtrent, Ridder.

— Gid det maa være til Gavn for Dig!

Da Skræderen var gaaet, meddeelte Lesueur sin Ven den uventede og uforklarlige Lykke, som havde opsøgt ham. Han viste ham Indbydelsen, han viste ham Bouquetten, idet han med et Barns Henrykkelse bedækkede dem begge med Kys.

— Fatter Du, Ridder, hvor lykkelig jeg er, og hvad Tiltrækkende denne Fest paa Raadhuset kan have for mig! En heel Nat vil jeg kunne see hende, nærme mig hende, selv uden at frygte hendes Tante, og fjerne mig med hende fra Ska-

ninger med Forsikkringen om sin inderligste Kjærlighed og ubrødeligste Troskab.

Nu kom Touren til Bathilde. Hun havde ligeledes en lang Historie at fortælle, men i Denne var intet skjult, der var intet Dunkelt deri, den var klar og tydelig. Hun skildrede ham sit hele Liv med troe Farver. Hendes Herkomst, hendes beklagelsesværdige Stilling som forældreløs Barn, den vakkre Buvats Ømhed og ubeskrivelige Omhue, kort hun aabnede ham sit Hjerte indtil det Øieblik, i hvilket hun saae ham, d'Harmental, ved Vinduet. Da taug hun rødmende; thi hun følte at nu havde hun ikke mere at fortælle.

Men dermed var Raoul ikke tilfreds, han trængte ind paa hende, hvorpaa den arme Pige rødmende og stammende maatte meddele alt, hvad der siden var foregaaet i hendes Barm.

Saaledes vare to Timer forløbne som to Minuter, og endnu befandt de unge Mennesker sig i samme Stilling. d'Harmental paa Knæe for Bathilde, hun bøiet over ham, hendes Hænder hvilende i hans, Øinene heftede paa hverandre; da blev der pludselig ringet. Bathilde kastede hastigt et Blik paa Uhret; Klokken var over fire; den Kommende kunde ikke være nogen Anden end Buvat.

Bathilde forskrækkedes heftigt, men Raoul beroligede hende smilende; han havde jo det Paaskud, Abbed Brigaud havde angivet ham. De tvende Elskende verlede endnu et Haandtryk, endnu et Kjærligheds-Blik, derpaa aabnede Bathilde Døren for sin Pleiefader, der som sædvanlig omfavnede hende, og trykte et Kys paa hendes Pande og derpaa først bemærkede d'Harmental.

Buvats Bestyrtelse var grændseløs; det var første Gang, at en anden Mand, end han, var indtraadt hos hans Pleiedatter; han saae paa d'Harmental med store Øine, og denne Skikkelse syntes ikke at være ham ganske ubekjendt. d'Harmental traadte ham imøde med den Lethed, der characteriserer den fine fornemme Mand. „Har jeg den Ære at tale med Hr. Buvat?" sagde han.

„Jo, det er mig," svarede den ærlige Afskriver, idet han bævede ved Raouls Stemme, da ogsaa denne forekom ham bekjendt. „Ære er ganske og aldeles paa min Side."

„Kjender De Abbed Brigaud?" vedblev d'Harmental.

„Ja, min Herre, meget godt. Det er —— Madame Denis's Skriftefader."

„Rigtig. De har henvendt Dem til ham og bedet ham om at skaffe Dem nogen Bestjæftigelse med Afskrivning?"

„Ganske rigtig, min Herre, thi jeg er Copist, og til Deres Tjeneste."

„Min Lærer, Abbed Brigaud, har skaffet Dem det fortræffeligste Arbeide."

„Virkelig! Ei, det glæder mig. Sæt Dem dog ned, min Herre. Hvem er det, der vil give mig Arbeide?"

„Prinds de Listhnay, Gaden du Bac Nr. 10."

„En Prinds, min Herre, er det en Prinds?"

„Ja, jeg troer det er en spansk Prinds, han staaer i Forbindelse med en Tidende i Madrid, og beretter dertil alle Nyheder fra Paris."

„Fortræffeligt," svarede Buvat, gnidende sine Hænder.

„Men det vil gjøre Dem endeel Bryderi," tog d'Harmental igjen til Orde, „da alle hans Beretninger ere skrevne i det spanske Sprog. Men man behøver jo ikke at forstaae et Sprog, for at udfærdige Afskrifter deraf."

„Ei, ei, det forstaaer sig. Calligraphien er jo visselig en Kunst, der ligesom Tegning, bestaaer i en nøiagtig Eftermalen."

---

ren, thi Maskén tillader Alt, den gjør dristigere; jeg vil ogsaa maskere mig, hvis det behøves, og jeg vil afmale hende min Kjærlighed, som jeg føler den!

— Ja Du er lykkelig, svarede Marillac i en eftertænksom Tone. Du tænker kun paa Kjærlighed! det er en Daarskab, men hvad gjør det til Sagen! Den Tid, Du har levet, har dog ikke indviklet Dig i Baand, der ere stærkere end Din Villie; Fremtiden tilhører Dig, og den Lykke, Du ikke kan naae, kan Du i det Mindste drømme om.

Han trykkede sin Haand mod sin Pande, forlod den Stol hvorpaa han hele Tiden havde siddet, og gik med lange Skridt frem og tilbage i sit Værelse.

— Hvad feiler Dig, min Ven? sagde Lesueur til ham, idet hans Ansigt pludselig antog et Udtryk, der mere lignede Marillacs. Tilgiv mig, hvis jeg har meddeelt Dig, hvad der udgjør min Lykke, i et Øieblik, da Dit Hjerte maaskee var betynget af Sorg. Hvad er der da hændt Dig?

— Mig? Intet. Altid det Samme. Det er en Sky, der trækker over, sagde Ridderen til ham, og forsøgte atter at antage sin sædvanlige ligegyldige Tone. Jeg skal imorgen til Hoffet, det er det Hele.

— Til Hoffet?

— Ja, jegvskal tale med Kongen.

— Deri, svarede Lesueur, er der jo ikke Grund til Andet end til at være stolt deraf; jeg skal ogsaa snart tale med ham haaber jeg.

— Men Du skal ikke nødtvungen tale med ham! udbrød Marillac, idet han atter kastede sig i sin Lænestol og med begge Hænder trykkede Sidestykkerne saa tæt sammen at de syntes at maatte gaae itu. — Men jeg skal det ifølge Befaling! for mig er det en Tvang, en Underdanigheds- og Lydighedshandling! Igaar kom Cardinalen tilbage fra Armeen. Imorgen maa jeg begive mig til Louvre for at hilse paa min Families Bøddel,

„Og jeg veed, at De er en Mester i denne Kunst," smigrede d'Harmental.

„De gjør mig virkelig ganske undseelig, min Herre," svarede den vakkre Afskriver, „tør jeg nu spørge Dem, paa hvilken Tid det er beleiligt at gjøre Hans Høihed min Opvartning?"

„Den Tid, der er Dem bedst beleilig, efterat De har spiist til Middag, imellem fem og halv sex. De har dog ikke glemt Adressen?"

„Nei, min Herre, paa ingen Maade, Gaden du Bac Nr. 10, jeg skal punktlig indfinde mig."

„Farvel, min Hr. Buvat," sagde d'Harmental, „og De, Frøken," vedblev han, idet han henvendte sig til hende, „modtog min Tak for den Artighed, hvormed De ydede mig Selskab, medens jeg ventede paa Hr. Buvat, en Godhed, for hvilken jeg evig vil være Dem erkjendtlig."

Med disse Ord bukkede d'Harmental endnu engang for Buvat og Bathilde, og forlod Værelset.

„Det er en meget elskværdig ung Mand," bemærkede Buvat.

„Meget elskværdig," gjentog Bathilde mastinmæssig.

„Det er imidlertid sælsomt, det forekom mig, som om jeg allerede tidligere havde seet ham."

„Det er jo nok muligt," tilføiede Bathilde.

„Hans Stemme var mig saa bekjendt," sagde Buvat eftertænkende.

Bathilde forskrækkedes, thi hun erindrede sig den Aften, da Buvat kom ganske forstyrret hjem, formedelst det Eventyr, der var hændet ham i de gode Børns Gade. I sin Meddelelse havde d'Harmental ikke fortalt hende noget med Hensyn dertil.

Nanette traadte ind og berettede, at Middagsmaden ventede, hvorpaa Buvat, der længtes efter at kunne begive sig til Prindsen, først traadte ind i den lille Spisesal. „Nu Frøken," spurgte Nanette sagte, „han er altsaa kommen hjem, den smukke unge Mand?"

„Ja, Nanette, ja," svarede Bathilde, med et mod Himmelen hævet taknemmeligt Blik, „og jeg er meget lykkelig." Derpaa fulgte hun Buvat, som allerede ventede paa hende i Spisesalen.

Hvad d'Harmental angik, saa var han ikke mindre lykkelig end Bathilde. Han vidste, at han var elsket; Bathilde havde sagt ham det med ligesaa stor Glæde, som hun havde hørt Erklæringen af hans Kjærlighed til hende. Han var elsket, men ikke af en stakkels ubetydelig Pige, af en Grisette — men af en Jomfru, hvis Fader havde beklædet en vigtig Ærespost hos Hertugen af Orleans. Der var altsaa ikke noget i Veien for en Forbindelse imellem d'Harmental og Bathilde. Kun Et havde han forglemt, den Hemmelighed, som han ikke havde afsløret for Bathilde, fordi den ikke tilhørte ham alene, denne Sammensværgelse, der muligen gravede en Afgrund for hans Fødder, og hvori han hvert Øieblik kunde styrte.

d'Harmental var langtfra at see Tingene i dette Lys. Han var vis paa at være elsket og denne Bevidsthed forlenede den Forelskedes taagefulde og mørke Himmel et venligt Rosenskjær.

Bathilde nærede ingen mørke Tanker med Hensyn til Fremtiden. Ordet „Ægteskab" var endnu hverken blevet udtalt af d'Harmental eller Bathilde, men Begges Hjerter havde viist sig for hinanden i deres hele Reenhed, og ingen skriftlig affattet Contract var gyldigere end denne Udtalelse. Da Bathilde befandt sig ene, efterat Buvat var gaaet til Prinds Listhnay, faldt hun paa Knæe og takkede den Evige,

---

som maaskee ikke engang vilde see paa mig, og det er, min kjære Sudorius, den eneste Gunst, jeg venter af dem!

Lesueur stod forbauset og taus.

— Jeg kunde imidlertid være lykkelig ligesom Du, vedblev han, ikke paa Din Viis, Du er reen og forelsket som en af Clelias eller Astræas Helte. For mig har Kjærlighed aldrig været et Hjerteanliggende, men jeg elsker Fornøielser, jeg elsker dem lidenskabeligt, og jeg vilde komme temmelig godt ud af det med Livet... hvis det tilhørte mig endnu!

Mere og mere forbauset forblev Lesueur ubevægelig og opmærksom.

— Du troede mig mindst at beklage af alle Mennesker, ikke sandt?

— Ja, det gjorde jeg rigtignok, sagde Lesueur.

— Det er fordi Du ikke seer denne evige Trudsel, dette Damocles' Sværd, der hænger over mit Hoved; det er fordi Du ikke veed, at denne Sjæl, som Gud har givet mig, boer i et Legeme, som ikke mere tilhører mig selv! Denne Tanke forurolliger mig ikke uophørlig; vær rolig, Sudorius, jeg har Dage, hvori jeg forglemmer Alt og ganske og aldeles hengiver mig til Glæde, men naar den paakommer mig!... Nu, den fordobler kun min Lyst til Fornøielser, thi dette Legeme, som Bøddelen imorgen kan komme og kræve af mig, det vil jeg gjøre ham stridigt ved at forsøge at opslide det i fortærende Lidenskaber, og jeg hengiver det til Orgier for at unddrage Skafottet et.

— Oh! hvad er det dog? hvad er det dog? udbrød Lesueur med taarefyldte Øine, idet han hæftigt trykkede ham i sine Arme.

— Du har Ret, Sudorius, til at affordre mig en Forklaring. Du har gjort mig til Din Kjærligheds Fortrolige, og jeg skylder Dig fuldkomment at aabne mit Hjerte for Dig. Maaskee er Du i dette Øieblik betaget af altfor mange kjærlige Tanker til at kunne vise mig en stadig

hvorpaa hun uden Tøven, glad og tillidsfuld, aabnede det skjæbnefulde Vindue, der saa længe havde været tillukket. d'Harmental havde ikke forladt sit efter at han var kommet tilbage paa sit Værelse.

Nogle Minutter efter vare de Elskende enige i Alt. Den gode Nanette skulde være deres Fortrolige. Hver Dag, naar Buvat var gaaet, skulde d'Harmental komme over, og blive hos Bathilde i to Timer. Den øvrige Tid vilde man sladdre med hinanden fra Vinduerne af. Og maatte de være lukkede, vilde man tilskrive hinanden.

Om Aftenen henimod Klokken syv saae man den vakkre Buvat bøie om Hjørnet af Gaden Montmartre; han skred gravitetisk og majestætisk frem, og holdt i den ene Haand sin Stok, og i den anden en Rulle Papir; man saae i hans Aasyn, at der maatte være hændet ham noget Vigtigt. Buvat var blevet indført hos Prindsen, og havde selv talt med den naadige Herre.

De to Elskende observerede først Buvat, da han var lige nedenunder dem. d'Harmental lukkede strax sit Vindue.

Bathilde var et Øieblik bekymret for, at d'Harmental havde forebragt en Fabel, da han nævnede Brinds Listhnay, for at undskylde sin Nærværelse, og da hun ikke havde havt Tid til at spørge den Elskede derom, saa imødesaae hun sin saa inderlig kjære Pleiefaders Hjemkomst med Bekymring. Men Buvats Aasyn straalede af Glæde.

„Nu, kjære Papa?" spurgte Bathilde, endnu lidt ængstelig.

„Jeg har selv talt med Hans Høihed," sagde Buvat.

Bathilde trak Veiret.

„Bathilde, jeg siger Dig, det er en smuk Mand," tilføiede Buvat, „han er mere end fem Fod og otte Tommer høi, af majestætisk Udseende, han kaster om sig med Louisdors, som om det var Skillinger. Han betaler mig 15 Livres for Siden og har givet mig 25 Louisdors forud."

Nu foer en anden Bekymring igjennem Bathildes lille Hoved: hun troede, at Raoul paa denne Maade havde til Hensigt at spille hendes Pleiefader Penge i Hænderne, og dog lade denne troe at have fortjent dem. Denne Idee havde noget saa Ydmygende, at Bathildes Hjerte sammenkrympedes derved. Hun kastede et Blik paa d'Harmentals Vindue og saae at han bag Ruden stjaalen betragtede hende med et saa kjærligt Blik, at hun strax forglemte Alting, for at see paa ham. Dette gjorde hun med en fuldkommen Glemsomhed, at endog den ærlige Buvat bemærkede det, og nærmede sig hende, for at see, hvad det var, der saa udelukkende lagde Beslag paa hendes Opmærksomhed. Men d'Harmental havde seet ham og lod hurtig Gardinet falde, saa at Buvats Nysgjærrighed forblev utilfredsstillet.

„De er altsaa tilfreds, kjære Papa?" spurgte Bathilde hurtigt.

„Det skulde jeg mene, kjære Bathilde. Men jeg maa endnu fortælle Dig noget. Du veed, jeg sagde Dig, at den unge Mands Stikkelse og Stemme forekom mig bekjendt."

„Ganske rigtig. Nu?"

„Tænk kun, da jeg idag gik igjennem de gode Børns Gade, og kom forbi Huset Nr. 25, gik der pludselig et Lys op for mig. Det forekom mig, som om denne unge Mand var den samme, som i hiin frygtelige Nat traadte mig imøde, og som jeg aldrig uden Skræk kan tænke paa."

„Fy, kjære Papa, hvilken en Tanke!" sagde Bathilde, idet hun selv gjøs lidt.

„Ja, hvad siger Du da hertil? Jeg var

Opmærksomhed, men dersom jeg kjeder Dig, saa sig mig det, eller lad hellere som om Du hører paa mig, og tænk paa Din Louise!

Ridder, kan Du troe det?

— Geneer Dig ikke! vi vilde saa ikke have Noget at lade hinanden høre, svarede Marillac, der allerede havde faaet sit sædvanlige muntre Udtryk igjen. Paa min Ære! medens Du underholdt mig med Dine Streiftog i Kjærlighedens Bed og Din Prindsesses Skjønheder, har jeg ofte overrasket mig selv i ganske andre Tanker. Vær forresten rolig, gjentager jeg Dig. Døden, som er saa høflig mod Konger og Cardinaler, finder undertiden Behag i at lade dem gaae foran stakkels Djævle som vi. Det er muligt at den paatager sig at ordne mine Anliggender til Alles Tilfredshed.

Han greb nu en lille Pibe, som hang tæt ved ham, og paa dens Lyd traadte hans Staldkarl, hans Kjælderssvend og hans Kammertjener ind, tre Personer i een, thi alle tre Bestillinger paahvilede hans eneste Tjener, et ungt Menneske paa 17—18 Aar, livlig, rask, med et muntert Ansigt, og som fremfor Alt havde Ret til endnu at forlange Navnet Page.

— Min naadige Herre, sagde Marillac til ham (som ifølge Sædvane betegnede Alle, som nærmede sig til ham, saavel sin Tjener, som sine Venner, ved Øgenavne), giv os Glas og Noget at fylde dem med; læg Dig derpaa paa tværs for min Dør og sov.

Det var en Befaling til ikke at lade Nogen komme ind.

2.

Fortrolige Meddelelser.

Da Pagen havde adlydt, sagde Marillac, idet han pegede paa Vinflaskerne, som Hans Naade havde opstillet paa Bordet:

allerede i Færd med at vende om igjen, da jeg tænkte, at denne Prinds Listhnay vel endog kunde være Høvidsmanden for Røverbanden, og at jeg paa denne Maade blev lokket hen i en Tyvehule. Men da jeg aldrig bærer Penge hos mig, indsaae jeg, at jeg ikke havde noget at frygte, og fortsatte derpaa min Vei til Lykke for mig!"

„Og nu, min kjære Papa, er De nu overbeviist om, at den gode unge Mand, der idag var her i Ærinde fra Abbed Brigaud, ikke er den Samme, som De mødte i de gode Børns Gade?"

„Ja vist er jeg! Hvorledes kan en Røverhøvidsmand staae i Forbindelse med en Prinds? Men her staaer jeg og sladdrer og glemmer Arbeidet. Jeg har lovet Hans Høihed, strax at give mig i Færd dermed, og maa holde mit Ord. God Nat, mit kjære Barn, god Nat!"

„God Nat, min kjære Papa!"

Buvat gik op paa sit Værelse, og satte sig til at skrive de Afskrifter, som Prinds de Listhnay havde betalt ham saa gavmild forud. — De Elskende knyttede igjen den ved Buvats Ankomst afbrudte Underholdning. — Himlen veed hvad Tid de tvende Vinduer bleve lukkede.

VIII.

Fenelons Efterfølger.

Formedelst den imellem de tvende Elskende trufne Aftale, svandt de næste tre, fire Dage hen som Øieblikke; de vare i denne Tid de lykkeligste Væsener i Verden. Jorden, der for dem syntes at staae stille, dreiede sig ikke desto mindre for den øvrige Menneskehed, og de Begivenheder, der skulde opskrække dem af deres Kjærlighedsruus, i det Moment, de mindst ventede det, forberededes allerede i Stilhed.

Hertugen af Richelieu havde punktlig holdt sit Ord. Marschal de Villeroy blev igjen kaldt tilbage den fjerde Dag efter hans Afreise, ved en Skrivelse fra hans Gemalinde, Marschalinden, hvori hun tilskrev ham, at hans Nærværelse hos Kongen for Tiden var mere nødvendig end nogensinde forhen. Som Gouvernør hos Kongen havde Marschallen den Forret, at han ikke behøvede at forlade ham, uden efter Dennes egen udtrykkelige Befaling, som ogsaa at forblive hos ham, naar Nogen, hvem det end var, traadte ind, Prinds Regenten selv ikke undtaget.

Det var især med Hensyn til denne Sidste, at Hertugen af Villeroy affecterede en saadan paafaldende Forsigtighed, og da disse Forsigtighedsregler behagede Hertuginden af Maine og hendes Parties Had, saa roste de Marschallen særdeles derfor; desuden blev der ogsaa udbredt det Rygte, at han paa Ludvig XV.s Camin havde opdaget forgiftede Bonbons, om hvilke man ikke vidste, hvem de vare henlagte af. Resultaterne af dette var en stigende Bagtalelse mod Hertugen af Orleans, og en Forøgelse af Marschal de Villeroy's Indflydelse, da han havde ladet den unge Monark forstaae, at han kunde takke ham for sit Livs Opholdelse. Derfor havde det paa denne Maade ængstede kongelige Barn kun Tillid til Marschal de Villeroy og Hr. de Frejus.

Hr. de Villeroy var derfor den rette Mand til at overtage det Hverv, man havde bestemt ham til. Efterat han endnu en Tidlang havde overlagt det, besluttede han sig til, at Kongen af Spanien, Philip den Femtes tvende Breve, skulde forelægges Kongen den næste Mandag,

---

— Seer Du, Lesueur, en Samtale i Enrum er noget trættende og varer ikke længe uden at man kjeder sig. Elskende have i det Mindste stedse denne smukke Fugl, som hverken har Fjeder eller Vinger, som Marot siger, hos sig som Tredjemand; Venner maae have et Bord, der skiller dem ad, og hvorpaa de kunne støtte deres Albue, og Vin, der er en ypperlig Kammerat, thi den danner et Publicum, tjener til Galleri, opvækker Tillid og tilskynder til at tale!

— Du mener ikke, at vi ere alene, det mærker jeg nok, Ridder, dersom jeg skal domme efter Antallet af de foran os opstillede Flasker, sagde Lesueur.

— Oh! Din Ædruelighed maa ikke blive forfærdet! Jeg holder af at vælge, hos mig har Vinens Beskaffenhed Indflydelse paa Tankernes. Her er for Exempel en, der er modnet mellem Paris og Etampes paa en lille, afskyelig Grund, og jeg finder den udmærket! — Og han fyldte begge Glassene. — Det er den eneste Afgivt, jeg endnu faaer fra min Families Besiddelser! . . . Den minder mig om dette smukke Slot, Olinville, Marillacernes Opholdssted, som jeg forlod, for af min Onkel, Marschallen, at blive præsenteret for Kongen, der lovede at ville sørge for mig. Du seer, hvorledes han har holdt Ord. Men jeg er ikke forbittret paa ham derfor. Der var vistnok mere Mangel paa Evne end paa Villie hos ham; jeg vil ogsaa drikke dette Glas paa hans Sundhed, saa meget mere, som det hverken kan gjøre ham Gavn eller Skade.

De to Venner klinkede. Marillac vedblev:

— Da jeg var 16 Aar gammel, traadte jeg ud af Pagernes Række, og efterat have kæmpet i Valteline og for la Rochelle, havde jeg endelig erholdt en Lieutenantsplads i Regimentet Ventadour, og jeg tjente i Piemont under min Onkels Commando, da han blev grebet og arresteret midt i sin Hær under Paaskud af, at han havde begaaet Udsugelser og Underslæb, han, den Uegennyttigste af Alle! Hans virkelige For-

som var den Tid, Regenten kun sjeldent besøgte Kongen, formedelst den om Søndagen stedfindende Soupé. Hertugen af Villeroy skulde derpaa den Dag benytte Tiden, medens han befandt sig ene med sin kongelige Myndling, til af denne at opnaae Ordren til Generalstændernes Sammenkaldelse, hvilken paa Stedet skulde udfærdiges og expederes, og den næste Morgen offentliggjøres, endnu før Regenten havde talt med den ungdommelige Monark, saa at denne Forholdsregel ikke mere stod til at gjenkaldes.

Medens denne Sammensværgelse blev indledet mod ham, fortsatte Hertugen af Orleans sin sædvanlige Levemaade, der bestod af Arbeide, Studeringer, Fornøielser og i Særdeleshed ogsaa af huuslige Sysler. Tre af hans Døttre foraarsagede ham megen Bryderie. Prindsesse de Berry, som han elskede høist, fordi hun havde reddet hans Liv i een af Lægerne allerede opgivet Sygdom, levede offentlig med Riom, som hun. ved enhver af hendes Faders Bebreidelser truede med at ægte.

Madamoiselle de Chartres fremturede endnu bestandig i den Beslutnig, at ville tage Sløret, uden at man vidste, om dette Forsæt var opstaaet over en ulykkelig Kjærlighed, eller fremskyndet ved et virkeligt indre Kald. Men det er vist, at hun, endskjønt allerede Novice, hengav sig til alle de verdslige Forlystelser, der kunde indføres i Klosteret; desuden havde hun saagar ladet bringe Geværer, Pistoler, Raketter og andre slige Ting ind i sin Celle, da hun hver Aften beredte sine unge Veninder en pyrotechnisk Underholdning. Forresten forlod hun ikke Klosteret de Chelles, hvor hendes Fader besøgte hende hver Uge.

Den tredie Person af Regentens Familie, der ligesom denne foraarsagede ham megen Ærgrelse, var Prindsessen af Valois, om hvem han troede, at hun var Richelieus Elskede, skjøndt han aldrig kunde skaffe sig Vished derom, hvormeget han endog lod de tvende Elskende iagttage ved sit hemmelige Politi. Hans Mistanke blev endnu mere bestyrket ved hendes Vægring for at give Prindsen af Piemont sin Haand. Men med Hensyn til dette stod Regenten fast paa sin Begjering, og de Elskende vidste nu hverken ud eller ind i det, da en aldeles uventet Begivenhed pludselig afbrød Forhandlingerne derom. Madame, Regentens Moder, havde med sin tydske Frimodighed skrevet til Dronningen af Sicilien, der var een af hendes flittigste Correspondenter, at den unge Prindsesse, som man bestemte til Prindsen af Piemonts Gemalinde, allerede havde en Elsker, og at denne Elsker var Hertugen af Richelieu. Nu kan man vel let tænke sig, at saa blev det Hele strax afbrudt fra denne Side, og Dagen efter at det var skeet, erfarede Regenten det, saavel som Aarsagen til Brudet. I et Par Dage var han vred paa sin Moder og ønskede hendes Skrivesyge Fanden i Vold; men da han besad en overordentlig forsonlig Character, saa loe han snart selv af dette Anliggende, fra hvilket han forøvrigt blev afledet ved et Andet: nemlig ved Dubois' Paatrængenhed, da denne partout vilde være Erkebiskop.

Ved Dubois' Hjemkomst fra London have vi allerede seet, i hvilket Lys Hertugen af Orleans betragtede hans Ansøgning; dog Dubois var ikke den Mand, der lod sig afskrække ved et afslaaende Svar. Erkebispedømmet Cambray var blevet ledig ved den i Rom hensovede Cardinal de Tremouilles Død; det var et af de rigeste og anseeligste Præbender i Frankrig, det indbragte en aarlig Indkomst af 150,000 Livres. Da nu Dubois elskede Penge saare høit, og desuden betjente sig af ethvert tænkeligt Middel til at berige sig, saa veed man ei,

---

brydelse var, at han havde raadet Dronningemoderen til at lade Cardinalen arrestere, dersom Kongen var bukket under for den Sygdom, der anfaldt ham under hans Opholdt i Lyon. Man kunde heller ikke, som han sagde i sit Forsvar, anlægge nogen Proces imod ham uden om Ho og Halm! For at være vis paa hans Fordømmelse, maatte de slæbe ham fra een Domstol til en anden, og give ham til Dommere en Châteauneuf, som nylig var traadt i min Onkels Sted som Seglbevarer og kun kunde holde sig paa sin nye Plads ved begge Brødres Undergang! en Laffemas, en Moricq, hans personlige Fjender! Ved alle Helvedes Djævle! paa den anden Side af en Bresche, som man er trængt igjennem under Musketild, kan man myrde en afvæbnet Fjende, det har man seet før, og det er maaskee hændtes mig selv! Hjertet bliver haardt ved Berørelsen af Kyradset. Døvet af Støien, blindet af Krudtet, seer man ikke hans Bleghed, man er døv for hans Raab om Barmhjertighed! men med koldt Blod at dræbe en Uskyldig og bruge Loven som en Fælde! men at Øvrighedspersoner, tilskyndede af en Præst, at Folk, som bære Dommer- og Præstekjolen, dræbe af Had, af Hevn! de Elendige! De skammede sig ved den Dom, de vilde afsige! Indesluttede i Slottet Pontoise, bleve de forfærdede ved at høre en ung Piges Stemme naae dem. Det var min Søster, min egen kjødelige Søster, Sudorius, en Carmeliternonne, der blev tilbedt og æret af denne Byes Befolkning for sine Dyder, thi jeg har en Helgen til Søster; ja, min Ven, en Helgen! Alle ligne ikke hinanden i samme Familie!

Han standsede, og efterat have heldt den Smule Viin ud, hvoraf hans Glas endnu var vædet, sagde han pludselig:

— Lader os skifte Viin; Nectaren fra Olinville, vil aldrig være Dessertviin for Andre end dem, der have faaet noget Suurt til Middag.

Derpaa begyndte han atter sin Fortælling:

— Fra Pontoise bragte man saa Marschallen, hvorhen? Til Rouel, til Tigerens Hule! til

om det ikke mere var for de betydelige Indkomsters Skyld, end for den Ære, at blive en Efterfølger af Fenelon, der gjorde, at han saameget tragtede efter denne Værdighed.

Ved første Leilighed bragte derfor denne igjen dette Andragende paa Bane, og Hertugen slog det ligesom første Gang hen i Spøg, men Dubois tog Sagen fra den alvorlige Side og blev stedse mere og mere paastaaelig. Regenten kunde ikke udstaae Kjedsommelighed og Dubois begyndte efterhaanden at kjede ham saaledes med sin Paatrængenhed, saa at Regenren, for paa een Gang at gjøre Ende paa denne Sag, endelig opfordrede ham til at finde en Prælat, der vilde paatage sig at indvie ham.

„Er det ikke andet end det?" raabte Abbed Dubois, „han er let funden, naadigste Herre."

„Det er umueligt, aldeles umueligt," meente Hertugen.

„Deres Høihed kan strax overbevise sig derom," svarede Dubois, idet han hurtigt forlod Cabinettet. Efter fem Minutters Forløb vendte han allerede tilbage.

„Nu?" spurgte Regenten.

„Jeg har vor Mand," sagde Dubois.

„Hvem er den fromme Mand, der vil indvie en saadan from Mand, som Du er?"

„Det er Deres Høiheds første Almisseudbeler, naadigste Herre."

„Biskoppen af Nantes?"

„Ja."

„Tressan?"

"Ham, og ingen Anden."

„Umueligt!" raabte Regenten.

„Her kan De selv see. Der er han allerede."

I dette Øieblik blev Døren aabnet og Dørvogteren anmeldte: Hr. Biskoppen af Nantes.

„Kom ind. kom ind," raabte Dubois ham imøde," Hans kongelige Høihed hædrer os Begge, mig, ved at udnævnes til Erkebiskop af Cambrai, De, idet Hans Høihed vælger Dem til at indvie mig."

„Hr. Biskop af Nantes," tog Regenten Ordet, „er De virkelig villig til at gjøre vor Abbed her til Erkebiskop?"

„Deres Høiheds Ønske er mig stedse en Befaling," lød Svaret.

„Men De veed dog, at han kun har Tonsuren, men ingen høiere Værdighed?"

„Naadigste Herre, hvad gjør dette til Sagen?" faldt Dubois ham i Ordet, „Hr. Biskoppen af Nantes vil sige Dem, at jeg i en eneste Dag kan blive forlenet med alt det, jeg mangler."

„Men indtil nu har man ikke havt noget saadant Exempel."

„Jo, man har, naadigste Herre, Sanct Ambrosius til Exempel."

„Naa, siden Du har Kirkens Fædre for Dig, saa har jeg ikke noget at indvende," loe Hertugen, „jeg overlader Dig derfor til Hr. de Tressan."

„Naadigste Herre, Hr. Abbeden skal igjen blive Dem forestillet med Krumstaven og Mitraen."

„Men han mangler jo endog Licentiatgraden," svarede Regenten, som Sagen begyndte at more.

„Den har Universitetet i Orleans lovet— —"

„Du behøver Vidnesbyrd?"

„Er ikke Beson til?"

„En Attest for et sædeligt Liv," loe Hertugen af Orleans.

„Det vil Nailles ubetinget udfærdige mig!"

„Det tvivler jeg dog om, Abbed."

„Nu, udfærdig Deres Høihed mig da et

Cardinalens Bopæl! Det saakaldte Dommercollegium var fulgt med derhen. Der blev han dømt og fordømt. — Vee den, Sudorius, som overskrider Dørtærskelen i Slottet Ruel, paa een af Rechilieu underskrevet Indbydelse! Det gaaer Venner og Fiender lige godt! saaledes med min Onkel og nylig med Hans graae Eminence, Capucineren Joseph, Hans røde Eminences Fortrolige. Han kom syg derind for at komme sig; men i Ruel dræbe baade Dommere og Læger!

— Hvorledes, sagde Lesueur, naar Marschallen var uskyldig, var der da Ingen, som var ædel og modig nok til at forsvare ham?

— Jo, der var Een. Hans kongelige Høihed, Gaston, der allerede havde forladt Frankrig tilligemed sin, af Ministeren forviste Moder, truede i et smukt Anfald af Retskaffenhed dem, der berettede ham Processen, med at knuse deres Hoved med et Pistolskud, hvis de vovede at tilsidesætte deres Embedspligt. Men han var i Brüssel, de i Paris, og en Pistol kan ikke skyde saa langt!

— Men Kongen! Kongen af Frankrig! har han da fornægtet sit Tilnavn? han er streng, men retfærdig!

— Ja, jeg maa til hans Ære erklære, at han viste sig naadig paa sin Viis. Da Marschallen gik ned ad Raadhusets store Trappe, for at begive sig til Retterstedet, traadte Testu, der commanderede Vagten, hen til ham og forkyndte ham, at Hans Majestæt havde havt den Naade, at fritage ham for Karren. Virkelig var Skafottet opreist ved Foden af Trappen, han kunde bestige det uden at sætte Foden til Jorden: man sparede ham den kjedsommelige Vei. Saaledes døde han. Hans Broder fik Efterretningen derom i sit Exil; tre Maaneder efter var han ikke mere til!

De to Venner tav stille. Marillac skjulte sit Ansigt i sine Hænder, men hos ham kunde piinlige Følelser ikke vare længe, thi han bestræbte sig for at bekæmpe dem, og i det Øieblik Lesueur

saadant. For Pokker, Regenten af Frankrigs Underskrift gjælder dog vist ligesaameget i Rom som en stakkels Cardinals!"

„Dubois, jeg beder, noget mere Respect for Kirkens Fyrster," sagde Regenten.

„Deres Høihed har Ret, man veed ikke hvad der endnu kan blive af Een."

„Du Cardinal, jo det vilde være smukt!" raabte Hertugen, idet han brød ud i en lydelig Latter.

„Man maa ikke fortvivle om Noget, naadigste Herre," tilføiede Dubois, „hvorfor skulde jeg ikke endog maaskee engang blive Pave? Gud give os Begge et langt Liv og De vil endnu see Underværker."

„Bah, jeg frygter ikke for Døden," bemærkede Hertugen.

„Det er destoværre kun alt for sandt," sagde Abbeden; „men Deres Høihed vilde gjøre vel i, at opgive de natlige Udflugter."

„Hvorfor det?"

„Fordi Deres dyrebare Liv derved let kan komme i Fare, naadigste Herre."

„Det bryder jeg mig ikke om."

„Desuden af andre Grunde..."

„Og de ere?"

„Fordi," svarede Dubois med en skinhellig Mine, „fordi disse Udflugter ere anstødelige for den hellige Kirke."

„Reis til Helvede!" loe Regenten.

„Der seer De, min Herre," sagde Dubois til Biskoppen af Nantes, „iblandt hvilke Vellystninger og forhærdede Synder jeg er nødt til at leve, jeg haaber, at Hans Eminence vil tage Hensyn dertil og ikke være altfor streng imod mig."

„Min Herre, vi ville gjøre vort Bedste," svarede Tressan.

„Naar vil den hellige Handling kunne gaae for sig?" spurgte Abbed Dubois, der ikke vilde tabe noget Øieblik.

„Saasnart De har bragt alt i Orden."

„Dertil behøver jeg kun tre Dage."

„Velan, den fjerde er jeg til Deres Tjeneste."

„Idag er det Løverdag — altsaa paa Onsdag."

„Paa Onsdag da," svarede Tressan.

„Men jeg maa dog endnu først gjøre Dig opmærksom paa," tog Regenten igjen til Orde, „at der vil mangle en betydende Person ved Din Indvielse."

„Hvem vil vel vove at tilføie mig denne Beskjæmmelse?"

„Jeg!"

„De, naadigste Herre, De vil nok være tilstede!"

„Nei, siger jeg Dig!"

„Jeg vædder — tusinde Louisdors!"

„Og jeg giver Dig mit Æresord."

„Jeg vædder det Dobbelte."

„Uforskammede!"

„Altsaa paa Onsdag, min Hr. de Tressan; paa Gjensyn ved min Indvielse, naadigste Herre!"

Dubois ilede glad derfra, for overalt at udbasune sin nye Udnævnelse.

Dubois havde imidlertid skuffet sig i een Ting, nemlig med Hensyn til Attesten fra Cardinal de Nouilles. Alle anvendte Bønner, Løfter og Trudsler hjalp ikke; han vægrede sig haardnakket ved at udfærdige en Attestats for Sædelighed til Dubois. Det er sandt, han var den Første og Eneste, som gjorde den smukke og ædle Handling, at modsætte sig den Scandale, Kirken blev truet med.

(Fortsættes.)

---

mindst ventede det, udbrød Ridderen med fast Stemme:

— Lader os drikke! — Og idet han hævede sit Glas som til et Drikkoffer, sagde han: — Paa deres Minde, som ikke mere ere til!

— Paa deres Minde! gjentog Lesueur, der neppe var kommen sig af en let Bevægelse, som Marillacs uforudseete Udraab havde foraarsaget ham...

— Og paa deres Ro, der overlever dem! tilføiede denne. Nu, Sudorius, det var ikke mine Onklers Historie, jeg vilde fortælle Dig; nu kommer vi til min.

Lesueur berørte Glasset med sine Læber og fordoblede sin Opmærksomhed.

— Monsieur, der blev understøttet af Spanien, var i Spidsen for en Hær af Misfornøiede vendt tilbage til Frankrig, i Haab om at styrte Cardinalen, vedblev Marillac. Den elskværdige og tappre Henrik af Montmorency, Marschal af Frankrig, hvis Fader og Bedstefader, havde været Connetabler, blev overtalt af den unge Prindses Bønner, ja endogsaa af sin Gemalinde, hvis fjærende Stemme Du hørte i Klosteret la Visitation, til at understøtte hans Planer, og bragte Provindsen Languedoc i Oprør. Han tænkte kun paa at bringe Moderen og Sønnen nærmere til hinanden, jeg tænkte paa at hævne Onkler, at væbne mig mod denne Præst, som havde tvunget mig til at synge min hele Families Requiem! Gensdarmerne fra Ventadourregimentet fulgte mig. Jeg ilede til Prindsens Armee, og paa Veien overrumplede jeg uden Orden, med nogle Indbyggeres Bistand, Byen Fariaux!

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 20. Torsdagen den 25 Marts. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

(Fortsat.)

Universitetet i Orleans meddeelte Dubois Licentiatgraden, Beson, Erkebiskoppen af Rouen leverede det Forlangte, og da Alt var i Beredskab til den bestmte Dag, begav Dubois sig i Jagtklædning, Klokken fem om Morgenen, til Pontoise, hvor Hr. de Tressan ventede, og beklædte ham med de underordnede præstelige Værdigheder; henimod Middag var det Hele tilendebragt, og Klokken fire om Eftermiddagen kom Dubois hjem i erkebiskoppelig Ornat, efter at have bivaanet Regjerings-Conseilet i det gamle Louvre, hvor det dengang blev holdt formedelst de i Tuillerierne grassérende Mæslinger. Den første Person, han traf da han kom hjem, var Fillon. Som det hemmelige Polities Agentinde, havde hun til enhver Tid Adgang hos Ministeren, og da hun desuden paastod at have Ting af den største Vigtighed at meddele, havde man, trods Dagens Høitidelighed ikke vovet at afvise hende.

„Du her, idag!" raabte Dubois, da han fik Øie paa sin gamle Veninde. „Det er sandelig besynderligt!"

„Ei hvad, Fatter!" loe Fillon, „hvis Du er utaknemmelig nok, til ikke at tænke paa Dine gamle Venner, saa er dog jeg ikke dum nok til at forglemme mine, og tilmed naar de stige høiere op."

„Hvad skal dette betyde?" spurgte Dubois, idet han begyndte at aflægge Tegnene paa sin hellige Værdighed, „vil Du endnu stedse vedblive at kalde mig Fatter, mig, der nu er bleven Erkebiskop?"

„Ei, det forstaaer sig," grinede Fillon, „den første Gang, jeg faaer Øie paa Regenten, vil jeg ansøge ham om, at udnævne mig til Abbedisse, for at vi begge kan holde lige Skridt."

„Han kommer altsaa endnu til Dig, den Broder Liderlig?"

„Ak, men desværre ikke mere for min Skyld, Fatter! Disse skjønne Dage ere forbi, men jeg haaber, at han ved Din Hjælp vil vende tilbage til mig, og at Din Ophøielse derved vil være mit Huus til Nytte."

„Min kjære Mutter, Tiderne have mægtig forandret sig," svarede Dubois, „og Du kan jo nok indsee, at jeg nu ikke mere, som før, kan komme til Dig."

„Ei, Du er blevet meget stolt. Philip selv kommer dog endnu af og til."

„Philip er kun Regent af Frankrig, men jeg er Erkebiskop. Men for nu at tale om andre Ting: Veed Du ogsaa, at Du i den

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Man modtog os som Befriere; man vilde hædre os, vi tillode det. I to Dage var der intet Andet end Gjæstebud, Musik og Baller! I Byens Navn hædrede Raadmændene mig med en 3000 Pistoler, fordi jeg havde befriet dem for deres kongelige Garnison; jeg anvendte dem høimodigen til at give dem en fuldkommen Fest, en Fest, der varede i 48 Timer, og ved hvilken jeg lod alle Egnens smukke Piger dandse. — Det var ikke saa ilde begyndt, og jeg syntes ogsaa at finde Borgerkrigen temmelig behagelig! — Men da jeg kom til Gastons Leir, saae jeg Uorden herske i den. Man havde været uheldig ved Narbonne; og Alle gave hinanden Skylden derfor; Enhver vilde være Overstcommanderende; Puylaurens, Monsieurs Yndling, var skinsyg paa Montmorency og Hertugen af Elbeuf nægtede at tjene under ham, og Montmorency var Armeens Sjæl! Udfaldet viste, at uden ham existerede den ikke! For at berolige denne Uenighedsaand blandt Anførerne forsamlede Gaston dem ved Bordet og tvang dem til at klinke sammen. Striden begyndte den næste Dag; man tilbragte Natten med at drikke, Dagen med at skjændes. Imidlertid nærmede Kongens Hær sig, og man mødte endelig hinanden under Castelnaudarys Mure. — Uagtet Du dengang var meget ung, Sudorius, har Du ikke kunnet glemme dette beklagelsesværdige Foretagendes Udfald. — Først angrebet og forladt af dem, som fulgte ham, saae den ædle Montmorency sin Ven, Greven af Rieux, falde død for sine Fødder. Uden andre Tanker end den at hævne ham og uden at betænke sin isoleerte Stilling, ilede han ind i det Tætteste af den fjendtlige Armee, rider de forreste Soldater overende, trænger som en Fortvivlet igjennem et Compagni Gensdarmer, midt under Sabelhug og Pistolskud, og allerede

senere Tid usædvanlig meget forsømmer Din Forretning, som Agentinde for det hemmelige Politie? hvis dette ikke forandrer sig, vil Du blive affat fra Din Bestilling."

„Altsaa saaledes behandler Du dine gamle Bekjendte?" raabte Fillon. „Jeg kom netop hertil, for at gjøre Dig en Opdagelse, men nu kommer der ikke et Ord over mine Læber og Du faaer Intet at vide."

„Tael, tael, er maaskee Spanien med i Spillet? saa tael dog," raabte den ny Erkebiskop heftig, idet han rynkede Panden; thi han ande instinktmæssig, at Faren kom fra denne Side.

„Jeg har Intet at sige, slet Intet, god Nat!" raabte Fillon, idet hun gjorde nogle Skridt henimod Døren

„Ei, saa bliv dog, Mutter," sagde Dubois, idet han nærmede sig sit Skrivebord; de tvende gamle Bekjendtere, der vare hverandre saa værdige, saae et Øieblik leende og enige paa hinanden.

„Naa, Fatter, jeg seer dog, at Du endnu ikke er ganske fortabt," sagde Fillon; „luk nu op for Schatollet og lad mig see hvad det har i Livet, saa skal jeg aabne min Mund og lade Dig forske i mit Indre."

Dubois tog en Rulle paa hundrede Louisdors frem og viste Fillon.

„Hvormeget indeholder denne Stegepølse? men sig Sandheden, Fatter, og lyv ikke for mig, forresten eftertæller jeg den, for at Du ikke skal bedrage mig."

„2,500 Livres: det er sandelig en smuk rund Summa, skulde jeg mene!"

„O ja, for en Abbed, men ikke for en Erkebiskop."

„Men Du Ulykkesfugl, veed Du ikke, hvor slet det er med Financerne?"

„Hvorledes kan dette forurolige Dig, Spøgefulgl? Du kan jo lade Law skaffe Eder Millioner?"

„Ønsker Du maaskee istedet for denne Rulle Guld, hellere 10,000 Livres i Assignationer paa Mississippi?"

„Nei Tak, min kjære Skat, ellers Tak, nei jeg foretrækker de hundrede Louisdors. Jeg er et ærligt Skind, som Du veed, og en anden Gang vil Du være gavmildere!"

„Ja vel, tael nu, hvad har Du at fortælle mig?"

„Men, Fatter, først maa Du love mig noget."

„Og hvad er det?"

„Det, at da Talen vil være om en gammel Ven, intet Ondt maa blive tilføiet ham."

„Men hvis nu Din gamle Ven fortjente Galgen? Gaa Fanden i Vold, det kan jeg ikke love."

„God Nat, Fatter, der ligger de hundrede Louisdors."

„Ei hvad, Fillon, jeg troer Du begynder at blive samvittighedsfuld?"

„Det er ikke derfor, men jeg har Forpligtelser imod denne gamle Ven, han har bragt mig i Velten?"

„Naa, han kan rose sig af, at have ydet det menneskelige Samfund, en skjøn Tjeneste!"

„Han vil idet mindste ikke have angret det; idag redder jeg hans Liv, da jeg ikke aabenbarer Dig Noget."

„Naa da, Mutter, hans Liv skal blive skaanet, det lover jeg Dig. Er Du tilfreds?"

„Og ved hvad lover Du mig det?"

„Ved min Ære!"

„Fatter, Fatter, Du vil bedrage mig!"

„Men veed Du, at Du foraarsager mig Kjedsomhed?"

---

saaret paa ti Steder, bryder han igjennem sex Geledder af Garderne, og dræber to Mand i det syvende! — Ved min Moder! jeg vilde ønske, at jeg var faldet nær ved ham, idet jeg forsvarede ham! udbrød Marillac, idet han viste en Bevægelse, som han lettere havde overvundet ved Tanken om sine Onklers Endeligt — Ligesaa god som smuk og ligesaa tapper som god var Montmorency den Eneste iblandt os, som kun af Høimodighed, og ikke af Hævn, var kommen herhen. Ak! hvorfor døde han i det Mindste ikke af sine Saar! nei, Himlen forbeholdt Richelieu den Ære at lade det berømteste Hoved i Riget falde, Seierherren ved Veillane og Casale! I dette Aar, 1632, skulde han bringe to Marschaller af Frankrig unger Øxen! Intet kunde frelse ham! hverken hans Venners eller hans Families, eller selv deres brændende Bønner, som havde kæmpet imod ham og taget ham til Fange! Forgjæves kastede hans Søster, Madame de Conde, en Prindsesse af Blodet, sig for Cardinalens Fødder! Cardinalen spillede Comoedie, græd, men lod ham dø! Forgjæves gav Gaston af Orleans, der var blevet forligt med sin Broder, sin Fortvivlelse Luft og ubrød endogsaa i Trudsler, forgjæves kastede hele Hoffet sig, som een Mand, for Kongens Fødder, og bad om Naade og Barmhjertighed! Han blev ubøielig! ubøielig, uagtet han hørte et heelt Folks Skrig og Suk gjenlyde i Gaderne, paa Torvene og de Veie, ad hvilke han kom! ubøielig, uagtet han i sine Hænder holdt en Dødsdom, som Dommerne havde vædet med deres Taarer! Til at bevogte ham i Toulouse behøvede han en talrigere Armee, end han havde brugt for at overvinde ham! Og paa den Dag, da Henrettelsen var bestemt, ringede alle Kirkeklokkerne i hans Rige for den Døende, og alle hans Undersaatter, Catholiker og Protestanter, strømmede skareviis til Kirkerne og bade til Gud for Hertug Henrik af Montmorency og forbandede Kongen af Frankrig!

Efter saaledes at have givet sin hæftige Forbittrelse Luft, en Følelse, der stak saa stærkt af

„Kjeder jeg Dig? Godt, Adieu!“

„Veed Du hvad, Mutter, jeg vil lade Dig sætte fast?“

„Hvad kan det skade mig? det leer jeg af!“

„Nu saa tael alvorlig, hvad forlanger Du?“

„Min Capitains Liv?“

„Tilstaaet!“

„Hvad indestaaer mig for Dit Løfte?“

„Mit Ord som Erkebiskop!“

„Er mig ikke tilstrækkeligt!“

„Mit Ord som Abbed!“

„Behager mig endnu mindre!“

„Mit Ord som Dubois!“

„Antaget. Godt, hør nu. Min Capitain er den fiffigste Capitain i hele Frankrig. I nogen Tid har han været rig som en Crœsus. Kjender Du disse Penge? Veed Du hvorfra de komme?“

„Spanske Dubloner, ha, jeg forstaaer det!“ raabte Dubois.

„Ganske rigtig; spanske Dubloner paa 48 Livres Stykket strømme som Vand ud af hans Lomme, den fattige Djævel!“

„Fra hvad Tid daterer Din Capitains Rigdom sig?“

„Siden den Dag, da Regenten nær var bleven bortført i de gode Børns Gade. Lugter Du nu Lunten, min kjære Fatter?“

„Det forstaaer sig. Men hvorfor beretter Du det først idag?“

„Fordi hans Lomme begynder at tømmes og fordi at det nu er den rette Tid til at faae at vide, hvor han gaaer hen for at lade den fylde igjen.“

„Vel,“ sagde Dubois, „Din Capitains Liv skal, som jeg lovede Dig, blive sparet, men jeg maa have den nøiagtigste Underretning om hans Kommen og Gaaen.“

„Dag for Dag! det forstaaer sig!“ sagde Fillon forskrækket.

„Hvilken af Dine Piger er han forelsket i?“

„I dem Alle, naar han har Penge.“

„Og naar han ingen har?“

„I Normannerinden. Det er hans egentlige Skat.“

„Jeg kjender hende, det er en fiin Fugl.“

„Ja, men hende kunne vi ikke stole paa.“

„Hvorfor ikke det?“

„Hun elsker ham virkelig, den Nar. Men han fortjener det ogsaa, han er et herligt Gemyt, som ikke kan beholde noget for sig alene. Han er ikke, som Du, en gammel Gnier.“

„Nok, nok, Mutter. Du veed bedst, at der ogsaa har været Leiligheder, hvor jeg har været en Ødeland, og det afhænger kun af Dig, at bringe det dertil igjen.“

„Jeg skal gjøre mit Muligste.“

„Faaer jeg saa Dag for Dag at vide, hvad Din Capitain foretager sig?“

„Det kan Du forlade Dig paa.“

„Hvad borger mig derfor?“

„En ærlig Kones Ord!“

„Det er mig ikke nok.“

„Mit Ord som Fillon!“

„Antaget!“

„Adieu, Hr. Erkebiskop!“

„Adieu, Mutter!“

Fillon nærmede sig Døren; men ligesom hun vilde gaae ud af den, traadte Dørvogteren ind: „Naadigste Herre,“ sagde han, „der er en vakker Mand udenfor, som ønsker at tale med Deres Eminence.“

„Hvem er denne vakkre Mand, Tossehoved?“

„Det er en Embedsmand fra det kongeligelige Bibliothek, der tillige i sine Fritimer beskjæftiger sig med Afskriverie.“

---

imod hans sædvanlige Charakteer, reiste Marillac sig med alle Tegn paa en levende Bevægelse.

Lesueur fulgte ham forbauset og rørt med Blikket.

— Ogsaa Du har et godt og følende Hjerte, sagde han til ham. Jeg havde anet det, og det er derfor jeg elsker Dig!

— Oh! ham vilde Du have elsket, dersom Du havde kjendt ham som jeg! En herlig Mand baade ved Fornøielser og i Kamp, en uforfærdet Soldat, en god Christen, en yppertig Spiller! ja, min Ven, alle de Dyder, som udgjøre den sande Adelsmand! — Det var ham, som sagde til sin lidt gjerrige Nevøu, der gav ham en Sum Penge tilbage, som han otte Dage iforveien havde faaet fra ham: „Det er slemt, min Herre, en Mand af Deres Rang burde tabe disse Penge i Spil eller give dem til de Fattige.“

Marillac beundrede sin Helt, ligesom Montaigne beundrede Paris, heel og holden, endog hans mindre gode Sider, og idet hans Begeistring stedse steeg, erklærede han Lesueur, at efterat han havde talt om Montmorency, vovede han ikke at beskjæftige sig med sig selv.

Lesueur bad ham indstændigen at blive ved.

— Nei, Sudorius. Hvad er mit Liv i Sammenligning med hans? og hvad ere mine Ulykker ved Siden af hans? Lader os standse herved og drikke paa Montmorencys Minde! Jeg har netop en Viin, som passer dertil, thi Viinbjerget, hvor den avledes, findes i Omegnen af Toulouse.

Paa et Stød i Piben var hans Page kommet ind; han vedblev:

— Min naadige Herre! min eneste Flaske fra Bruyeres! Jeg vil idag gjøre det af med den, for at der ikke mere skal være nogen Viin tilbage, der fremkalder saa smertelige Minder! — Dersom den er sex Aar gammel, sagde han derpaa, idet han undersøgte dens Farve, da Hans Naade var vendt tilbage fra Kjælderen og havde fyldt hans Glas, — har jeg kunnet see dens Drue modnes

„Hvad vil han?"

„Han siger, han har en Opdagelse af den største Vigtighed at meddele Dem."

„Det er udentvivl een eller anden fattig Djævel, som beder om en Understøttelse."

„Nei, naadigste Herre, han siger, at det angaaer et politisk Anliggende. Talen er om Spanien."

„Om Spanien!" raabte Dubois livlig, „lad ham strax træde ind. Du, Fillon, gaae Du ind i dette Cabinet saalænge."

„Hvorfor det?"

„Fordi min Afskriver og Din Capitain maaskee tilfældigviis kunde kjende hinanden."

Fillon traadte ind i Cabinettet; et Øieblik efter aabnede Dørvogteren Døren, og anmeldte: „Hr. Jean Buvat!"

IX.

Prinds de Listhnays Medskyldige.

Vi forlode den ærlige Buvat, da han gik op paa sit Kammer, for at opfylde sit Løfte til Prinds de Listhnay. Han holdt sit Ord med den samvittighedsfuldeste Punktlighed, og saa vanskelig Afskrivningen af det ham ubekjendte Sprog end var, saa blev dog Afskrifterne, den næste Dags Aften Klokken syv, bragte til Gaden du Bac Nr. 10. Buvat havde derpaa erholdt nyt Arbeide, og ligeledes afleveret dette til den bestemte Tid, saa at den foregivne Prinds fattede Tillid til ham, og for en Nemheds, eller vel rettere for hans egen Bequemmeligheds Skyld, paa eengang overgav ham en heel Dynge Papirer, af hvilke Buvat skulde levere Afskrifterne i tre til fire Dage.

Buvat vendte tilbage endnu stoltere over denne Tillid. Han forefandt Bathilde munter og lykkelig, og gik derfor, trallende sin Yndlingssang, i den muntreste Stemning op til sit Kammer, for at begynde paa sit Arbeide.

Endskjøndt den vakkre Mand ikke forstod et eneste spansk Ord, saa havde han dog allerede lært at læse det saa flydende, at han rolig kunde nynne sin Yndlingssang, medens han maskinmæssig copierede. Derfor var det ikke behageligt for ham, da han imellem den første og den anden Original pludselig fandt en Opsats i det franske Sprog. Da han nu i flere Dage havde vænnet sig til det reent Castilianske, og Vanen var den anden Natur for den ærlige Buvat, saa havde han hellere vedblevet at skrive videre i dette Sprog; men overbeviist om, at man ogsaa forlangte en Afskrift af dette Blad, omendskjøndt det ikke var forsynet med noget Nummer, og maaskee endog tilfældig var kommen ind imellem Papirerne, spidsede han sin Pen og gik til Værket, idet han begyndte at afskrive følgende Linier:

Hemmelig Meddelelse for Hans Excellence Prinds Alberoni.

„Intet er vigtigere, end at forsikkre sig de i Nærheden af Pyrenæerne beliggende faste Pladse, og de anseete Personer, der boe i disse Egne."

„Boe i disse Egne," gjentog Buvat copierende og skrev derpaa videre:

„At vinde, eller bemægtige sig Garnisonen i Bayonne."

„Hvad vil det sige?" mumlede Buvat i Skjægget. „Overvælde Garnisonen i Bayonne! — Er Bayonne ikke en fransk Stad? Han skrev videre:

„Marquis de P.. er Gouverneur af D.. Man kjender denne Herres Diemed. Hvis

---

for mine Øine; thi det var i Vor Frue Kapel i Bruyeres, medens Montmorency ventede sin Dødsdom, at flere Officerer af Monsieurs Armee, hvoriblandt ogsaa jeg, der vare forklædte for at vække og lede Folkets Bestræbelser, kom sammen, og, da vi intet Haab havde om et godt Udfald af Sagen, indlode os i Sammensværgelse mod Cardinalens Liv. En affindig Plan!

— Ja, svarede Lesueur, han lever omgivet af sit Gardecompagnie, siger man, og gaaer altid med et godt Kyrads.

— Hans virkelige Kyrads, Sudorius, er hans Præstekjole! Ogsaa vege vi selv siden tilbage for en saadan Daad, men i vort Hads første Udbrud havde vi, for desto fastere at forvisse os om hinandens Troskab, undertegnet en Forpligtelse, undertegnet den med vort Blod! og efter en Messe i Kapellet! Vi vare 13; det Tal bringer Uheld. En Forræder befandt sig iblandt os, thi omendskjøndt denne Plan blev opgivet, var Forpligtelsen ikke mere at finde. Den var i Cardinalens Hænder!

— I Cardinalens! udraabte Lesueur forfærdet.

— Ja, i Cardinalens. Inde iræ.

— Og hvad blev Enden derpaa? spurgte hans Ven ham, idet hans Træk udtrykte hans brændende Ønske om endelig at see disse hemmelige Forhold opklarede.

— Siden nu det første Punkt i min Fortælling, svarede Marillac, ved Montmorency og Bruyeres-Vinen er knyttet til min lange Indledning, kan jeg ligesaa godt fuldende min Historie!

Han tømte sit Glas, som han endnu holdt i Haanden, og vedblev:

— Ved Efterretningen om Hertugens Død trak Monsieur sig forbittret og fortvivlet tilbage til Nederlandene, hvorhen jeg havde den Ære at ledsage ham for egen Regning; hans Skat var, ligesom hans Hær, gaaet Pokker i Vold! Jeg

han vil bestemme sig, maa han give det Tredobbelte ud, for derved at trække Adelen til sig; han maa uddele Gratificationer. I Normandiet er Carenton en vigtig Post. Mod Gouverneuren over denne maa man gaae til Værks ligesom man gjorde med Marquis..; ja man maa gaae endnu videre, maa love hans Officerer passende Belønninger. I alle de andre Provindser bærer man sig ligesaadan ad."

„Hvad skal alt dette betyde," tænkte Buvat, idet han holdt op, „jeg troer jeg gjør vel i at gjennemlæse det Hele, førend jeg skriver videre," og han læste:

„Til at bestride disse Udgifter, maa man for den første Maaned idet mindste kunne gjøre Regning paa 300,000 Livres, og i hver af de følgende Maaneder paa 100,000 Livres, hvilke punktlig maa blive udbetalte."

„Punktlig maa blive betalte," gjentog Buvat; det kan ikke blive forlangt af Frankrig, da det nu i fem Aar ikke engang har betalt mig mine nihundrede Livres aarlig. Men videre, videre!"

„Denne Udgift, der vil ophøre med Freden, sætter Hans catholske Majestæt, i Tilfælde af Krig, i Stand til at operere med Sikkerhed. Spanien vil kun være en Hjælpemagt. Phillip den Femtes Armee befinde sig jo i Frankrig."

„Ei, ei," sagde Buvet hen i Taaget, „og jeg, jeg vidste ikke engang, at de havde passeret Grændsen."

„Tituſinde Spaniere, med Kongen i Spidsen, er meer end tilstrækkelig. Men man maa være betænkt paa, at vinde idet mindste Halvdelen af Hertugen af Orleans Armee." (Buvat bævede). „Det er tilmed Hovedpunktet, og lader sig ikke sætte i Værk uden Penge. Dertil udfordres til hver Bataillon en Gratification af 100,000 Livres. Tyve Bataillioner er to Millioner; og ved Hjelp af denne Summa er der dannet en Hær og Fjendens tilintetgjort."

„Den spanske Gesandt i Frankrig maa desuden erholde Fuldmagt til at kunde undertegne Løfterne i Kongen af Spaniens Navn; endvidere maa Hans catholske Majestæt undertegne sine Befalinger som Frankrigs Søn og som Kongen af Frankrigs Fætter; saaledes er hans Titel lydende."

„Der maa dannes en Hær paa 30,000 Mand, for at Hans catholske Majestæt kan forefinde den disciplineret og slagfærdig. Naar Pengene ankomme i Slutningen af Mai eller maaskee i Begyndelsen af Juni, saa maa de øieblikkelig fordeles i Provindserne og i Stæder som Nantes og Bayonne o. s. v. Desuden maa den franske Gesandt ikke slippe ud af Spanien; hans Fraværelse borger for deres Sikkerhed, der ville erklære sig*)."

„For tusind Djævle!" raabte den ærlige Buvat, idet han gned sine Øine, „det er jo en fuldstændig Sammensværgelse imod Regenten og Frankrig! O min Gud! O Gud!" Han hensank i dyb Eftertanke.

Hans Stilling var virkelig meget critisk. Buvat indviklet i Sammensværgelse, Buvat i Besiddelse af en Statshemmelighed! Buvat maaskee holdende Nationens Skjæbne i sine Hænder! Der behøvedes sandelig ikke saameget, for at styrte den stakkels ærlige Mand i den største Angst. — Minutter, ja Timer forløb, uden at Buvat bevægede sig det Mindste. Kun tunge Suk steeg Tid efter anden op fra hans Bryst.

Klokken slog ti, elleve, tolv. Buvat tænkte: „med Tid kommer Raad," og besluttede endelig, at gaae til Sengs; det forstaaer sig, at han

*) Denne Piece er authentisk, og nøiagtig afskrevet Ord for Ord. Originalen findes i Ministeren for de udenlandske Anliggenders Archiv.

---

levede altsaa der af mine Talenter og min Credit, der var stor nok til at aabne mig Veien til Fattighuset. Jeg vilde just til at søge Tjeneste i Sverrig, da Hans kongelige Høihed ved Puylaurens's Hjælp forligede sig med sin Broder og vendte tilbage til Frankrig, efterat have erholdt Amnesti for alle dem, som havde fulgt ham og gjort sig skyldige alene af Lydighed mod hans Befalinger. — Pas vel paa Slutningen af denne Sætning, Sudorius. Den gjorde mig alligevel straffskyldig, og ved den blev jeg ramt. — Næsten alle Oprørerne i Languedoc bleve meget vel modtagne ved Hoffet. Puylaurens fik endogsaa Titel af Pair og Hertug, og Cardinalen lod ham ægte en af sine Slægtninge, Mademoiselle de Pont-Chateau, hvilket ikke hindrede ham i snart efter at sætte ham i Vincennes, hvor han døde. Gud bevare os fra Cardinal-Hertugens Slægtninge! — De Andre erholdt atter deres Pladser og Værdigheder, og jeg vendte tilbage til mit forrige Liv, der var deelt imellem Fornøielser og Gjenvordigheder, men uden Ansættelse. Jeg solgte hvad jeg endnu havde at sælge af min Fædrenearv og trøstede mig dermed. Man lod mig ikke længe have Ro. — En Morgen, da jeg vendte hjem efter at have gjort Spectakler i Byen, blev jeg grebet af Bueskytter, sat i en Karet og bragt til Vincennes, hvor jeg meget frygtede for at ende ligesom Puylaurens. I Begyndelsen havde jeg troet at Talen kun var om nogle Skildter og Ruder, der vare slaaede itu, eller om nogle Lygtepæle, der vare kastede omkuld, og jeg ventede at blive fordret tilbage af Domstolene. Men det var ikke Tilfældet!

Her formørkedes Marillacs Pande.

— Hvad jeg nu har at fortælle Dig, Sudorius, tilføiede han, maa bestandig blive en Hemmelighed imellem os To, forstaaer Du?

Lesueur lagde Haanden paa sit Bryst og nikkede.

— Alle ere og bør være uvidende om, hvilket Baand der binder mig til Djævelen! Jeg

hørte op med Afskrivningen, saasnart han havde bemærket, at Originalen tog denne lovstridige Vending.

Men den stakkels Buvat kunde ikke sove. Den arme Djævel maatte vende og dreie sig saameget han vilde; han lukkede neppe Øinene førend han saae den ulykkalige Sammensværgelsesplan skreven paa Væggen med Ildbogstaver. Et Par Gange faldt han i Søvn, men drømte da, at han blev grebet af Patrouillen som Deeltager i Sammensværgelsen. Dette gjorde et saadant Indtryk paa ham, at han stod op, slog Ild, tændte sit Lys og besluttede vaagnende at oppebie Dagen.

Det blev endelig Dag; men istedet for at dette skulde formilde hans Angst, formeredes den endnu mere. Han foer sammen ved den mindste Larm paa Gaden, blev der banket paa Huusdøren, var han nær ved at besvime. Da Nanette aabnede hans Kammerdør, udstødte han et lydeligt Angstskrig. Tjenestepigen skyndte sig bekymret hen til ham, og spurgte hvad der feilede ham; men han rystede kun med Hovedet og svarede med et dybt Suk: „Ak, Nanette, det er en ond Tid vi leve i!" derpaa blev han igjen stille, frygtende for, allerede at have sagt for meget.

Buvat var altfor ængstet til som sædvanlig at spise Frokost med Bathilde, han frygtede desuden, at den unge Pige skulde bemærke hans Urolighed, og indstændigen spørge ham om Aarsagen dertil; han vidste, at han ikke kunde fortie hende Noget, og da var hun ligeledes blevet Medskyldig i Sammensværgelsen. Han lod derfor Kaffen bringe op paa sit Kammer, foregivende, at han havde saa meget Skriverie, og vilde derfor spise under Arbeidet. Da Bathildes Kjærlighed fandt sin Regning ved denne Leilighed, saa beklagede det stakkels Venskab sig ikke derover.

Et Par Minutter før Ti begav Buvat sig til sit Bureau. Var hans Angst allerede stor hjemme, saa antog den een endnu skrækkeligere Skikkelse paa Gaden. Paa ethvert Hjørne troede han at see Soldater eller Bysvende, parat til at gribe ham ved Kraven.

Ved Indgangen til Victoria-Pladsen kom pludselig en Mousquetair ham imøde fra Gaden Pagevin, ved Synet af hvilken han blev saa forskrækket, at han gjorde et mægtigt Spring til Siden, hvorved han nær var kommet ind under Hjulene paa en Vogn. Foran i Gaden neuve des petits champs hørte han hastige Skridt bag ved sig, dette foranledigede ham til over Hals og Hoved at løbe, uden først at see sig om; denne Galop forsatte han lige til Richelieu-Gaden, hvor han saae sig nødsaget til at holde op med sit Løb, fordi hans Been ikke vare vante til en saadan forceret Marsch.

Han naaede endelig Bibliotheket; bukkede dybt for den ved Døren staaende Skildvagt, sneeg sig som en Forbryder over Galleriet, naaede sit Bureau, og gjemte hele Pakken fra Prinds de Listnay, som han havde taget med af Frygt for en Huusunderspgelse i hans Fraværelse, i sin Pult; derpaa satte han sig paa sin Stol med et saa dybt Suk, at det vilde have frapperet hans Colleger, hvis han ikke som sædvanlig var den Første, der indfandt sig paa Contoiret.

Buvat var af den Grundsætning, at intet i Verden, det være sig enten Glæde eller Sorg, burde afholde en Embedsmand fra sine Forretninger, og derfor gik han strax til sit Arbeide, som om der slet ikke var forefaldet noget, skjønt han dog var i den ubeskriveligste Sjæleangest.

Efterhaanden ankom hans Colleger i Bureauet; Buvat fattede sig og satte sig til sit Arbeide.

Imidlertid syntes det, som Alt idag havde forenet sig, for at drive hans Frygt til det Yder-

---

har lovet at tie dermed, og jeg har lovet det til En, der grusomt kunde hævne sig paa mig for mit brudte Ord!

— Ridder, sagde Lesueur b væget, idet han rakte ham Haanden, beholdt saa Din Hemmelighed, ikke fordi jeg kunde forraade den, men der kunde maaskee paakomme Dig Frygt derfor, og det vilde være en Lidelse til for Dig.

— Ved Gud! Du skal vide Alt! Jeg vil ikke nok engang standse paa Halvveien! og jeg behøver en Ven, i hvis Nærværelse jeg i det Mindste kan drømme høit. Hør mig da! — Du husker den Dag, da et almindeligt Forfærdelsesskrig hævede sig i Paris: Corbie er indtaget! Corbie er i Spaniernes Magt! Det er tre Aar siden. — Imedens vore Stridskræfter vare beskjæftigede i Italien og Bourgogne, bemægtigede Cardinal-Infanten, Jean de Vert og Piccolomini, der fandt Grændsen ved Piccardiet ubeskyttet, sig efterhaanden og hurtigt la Capelle, Catelet, Roye og endelig Corbie, og truede derfra Hovedstaden, hvor Skrækken ramte Alle. Afdelinger af Cravaterne eller Croaterne, streifede lige til Paris's Porte, og bragte Fortvivlelse i Staden og ... en ny Mode[1]). Da man kun havde en lille Armee at sætte imod dem, gjorde man Pile af alt Træ; Laqvaier og Læredrenge omdannedes til Soldater og Kosteskafter til Spyd; ethvert Huus skulde stille en Infanterist, enhver Gaard en Rytter. — Du saae uden Tvivl dette bedre end jeg, Sudorius, thi Vincennes's Mure ere ikke af de fineste Kniplinger, og give ikke det tydeligste Echo af Støien i Paris. Men man manglede Officierer til hele denne Masse gamle Krigere. Man søgte dem overalt, selv i Fængslerne, og en smuk Aften, da jeg sov paa min Brix og drømte om Gjæstebud, Triktrak og smukke Piger, raabte en bjæffende Stemme til mig: Staa op og følg mig! — Det var en af Rettens Tjenere. — Vindebroerne sænkede sig for os, jeg troede mig frie!

[1]) Halstørklædet, la cravate.

ste, og for at tilskynde ham til det Skridt, vi saae ham gjøre i det sidste Capitel af denne Fortælling.

Idag havde han nogle hundrede Bøger at classificere; de laae i en Dynge imellem hinanden, og den første Bog, han tog i Haanden, for at forsyne den med et nyt Nummer, var: Beskrivelsen over Cinq Mars og de Thou's Sammensværgelse, saavelsom Beskrivelsen over deres rædsomme Straf.

Den stakkels Buvats Hjerte bankede hørligt, Bogen faldt ud af hans Haand og han rystede over hele Legemet. „Hvad feiler Dem, Hr. Buvat?" spurgte Decoudray, Chefen for Bureauet, som bemærkede det.

„Intet — o ikke det Mindste," stammede Buvat sammenfarende, idet han hurtig greb efter et andet Bind. O, Jevige Magter! denne Titlel lød saaledes:

Chevalier Louis de Rohan's Sammensværgelse tilligemed Afskrift af Planen, der blev funden iblandt Hr. de Rohan's Papirer, og er skrevet heelt igjennem af Van den Enden, der maatte udstaae Pinebænkens Qvaler, for at faae udpresset Tilstaaelsen af ham.

Det var mere end den ulykkelige Buvat formaaede at udholde. Hans Lemmer rystede, det arbeidede mægtigt i hans Bryst, Pinebænken og Skaffottet foresvævede ham, og Fortvivlelsen bemægtigede sig ham. Han styrtede hen til sit Skriverbord, tog Prinds de Listhnay's Papirer ub, puttede dem til sig, bemærkede derpaa stammende til Bureau-Chefen, at han virkelig ikke var ret vel og bad om Tilladelse til at gaae hjem idag, ilede derpaa, ligesom forfulgt af Dæmoner til Dubois' Huus.

X.

Audientsen.

„Mr. Jean Buvat," sagde Dørvogteren.

Dubois bøiede sit Slangehoved langt frem, og opdagede bag ved Dørvogteren en lille tykmavet Mand, hvis Been rystede og som i sin Sjæleangst hostede, for derved at give sig en vis Sikkerhed. Et eneste Blik vor tilstrækkelig for den listige Dubois til at sige ham, med hvem han havde at gjøre.

Dørvogteren traf sig tilbage og Buvat stod tæt ved Døren.

„Kun nærmere, nærmere," sagde Dubois.

„De viser mig altfor megen Ære," stammede Buvat, uden at flytte sig fra Stedet.

„Nu, min Herre," sagde Dubois, som halvafklædt sin erkebiskoppelige Dragt, i Skjorte, sorte Beenklæder og violette Silkestrømper langt mere lignede en Abekat end en Erkebiskop, „De har forlangt at tale med mig, her er jeg!"

„Min Herre, det vil sige," hviskede Buvat, „jeg har bedet om den Ære at tale med Hr. Erkebiskoppen af Cambray."

„Nu ja, det er mig!"

„Hvorledes, det er Dem selv, naadigste Herre?" tilføiede Buvat, idet han tog sin Hat i begge Hænder, og næsten bukkede sig ned til Gulvet, „undskyld, at jeg ikke kjendte Deres Eminence. Det er vist og sandt, det er første Gang at jeg har den Ære — — imidlertid — det majestætiske Udvortes havde jo visseligen kunnet, hm, hm — —"

„Hvad hedder De?" afbrød Dubois ham utaalmodig.

„Jean Buvat, til Deres Eminences Tjeneste."

„De er?"

Jeg maatte atter ind i en Karet, som med en ganske vakker Escorte førte os til det lille Luxembourg, hvor Cardinal-Hertugen dengang boede! — Jeg blev strax ført for ham, og jeg fandt ham staaende i hans kirkelige Dragt med en stolt Mine og dreiende paa sin Knebelsbart. Omendskjøndt jeg blev bragt lidt ud af Fatning, vilde min Stolthed holde hans Hovmod Stangen, og jeg beredte mig just til at spørge ham om Grunden til min uretfærdige Fængsling, da han tørt og kort sagde til mig: — De har fortjent Døden, Herre af Marillac, en vanærende Død, som Høiforræder, og dersom jeg, og det er min Pligt, stiller Dem for en Krigsret, vil De komme til at vandre til Grevepladsen, eller til St. Pauls Korsvei med Strikken om Halsen! — Du kan tænke, Sudorius, om en saadan Begyndelse kunde kjøle mit Praleri! — Min naadige Herre, svarede jeg ham, er jeg da ikke indbefattet under Amnestien ligesom enhver Anden? — Nei, min Herre, De er i Virkeligheden ikke omtalt deri, thi til at bemægtige Dem Fariaux har De ikke oppebiet Prindsens Befaling! — Er det Hans Høihed, som har erklæret det? sagde jeg i stor Forvirring. — Dersom Hans Høihed under Ed retfærdiggjør Dem, hvilket jeg ikke kan troe, tilføiede han, vil Ingen vove at tvivle om hans Ord. — Jeg aandede friere! En Dør stod mig aaben til Frelse! han lukkede den hurtigt. — Det er da ikke mere for Høiforræderi imod Kongen, at De bliver fordømt, det er for den Plan at myrde hans Ministers! Vil De nægte Deres Underskrift, min Herre? — Og han viste mig med Fingeren mit Navn, der stod skrevet med Blod under den skjændesvangre Forpligtelse fra Bruyereskapellet. Jeg lod Hovedet synke og svarede Intet mere. Han gjennemborede mig i nogen Tid med sit Hyæneblik; derpaa sagde han til mig: — Hør vel efter; De er skyldig i to Forbrydelser, som begge fortjene Døden. De maae altsaa dø! imidlertid er det mig piinligt at see en Marillacs Blod flyde paa Skaffottet, jeg vil

„Embedsmand ved det kongelige Bibliothek."

„De har Opdagelser at gjøre mig, med Hensyn til Spanien?"

„Det vil sige — naadigste Herre — det vil sige, Sagen forholder sig dermed saaledes: Da min Contoirtid lader mig om Aftenen have fer, og om Morgenen fire Timer tilovers, og da Gud har forlenet mig med en meget smuk Haandskrift — saa beskjæftiger jeg mig med Afskriverie."

„Jeg forstaaer, forstaaer det ganske godt," afbrød den skarpsindige Dubois ham, „man gav Dem fordægtige Originaler at copiere, og dem bringer De nu mig."

„Her erce de, i denne Rulle Papirer, Deres Eminence," sagde Buvat, idet han rakte Dubois Papirerne. Dubois sprang hurtig op fra sit Sæde, rev Rullen ud af Buvats Haand, saae paa den — og de bevidste Papirer laae for ham. De første Blade vare affattede i det spanske Sprog, men da Dubois nogle Gange havde været sendt til Spanien, saa forstd han saameget af Calderons og Lopez de Vega's Sprog, at han strax ved første Blik saae, af hvilken Vigtighed disse Papirer var. De bestode virkelig af intet Ringere, end Adelens Protestation, en Liste paa de Officerer, der ønskede at blive ansatte i Kongen af Spaniens Tjeneste, og det af Cardinal de Polignac og Marquis de Pompadour forfattede Manifest, til at bevirke en Opstand i Frankrig.

Disse forskjellige Skrifter vare adresserede directe til Philip den Femte; en lille tilføiet Note, i hvilken Dubois strax gjenkjendte Prinds de Cellamares Haandskrift, udtalte ganske tydelig, at Udbrudet af Sammensværgelsen var nær, og at Hans catholske Majestæt Dag for Dag blev underrettet om Sammes Fremgang. Desuden medfulgte, ligesom for at fuldstændiggjøre Sagen, de Sammensvornes udførlige Plan, som af en utilgivelig Letsindighed var bleven liggende iblandt de øvrige Papirer, og som havde givet Anledning til Buvats Opdagelse.

Buvat fulgte ængstelig alle Dubois' Bevægelser, men af disse kunde han ikke opdage, hvilket Indtryk Læsningen gjorde paa Erkebiskoppen. Dubois indsaae, at denne Mand havde overbragt ham Begyndelsen af en høist vigtig Hemmelighed, og overlagde nu, hvorledes han skulde opnaae at faae Slutningen. Endelig syntes han at have fattet en Beslutning; hans Ansigt paatog sig et Udtryk af den elskværdigste Velvillie, idet han vendte sig om til den ærlige Afskriver, der endnu stod og rystede, sigende: „Sæt Dem dog, sæt Dem dog ned, min kjære Hr. Buvat."

„Jeg takker, tak, naadigste Herre, jeg er ikke det mindste træt," svarede Buvat endnu ængstelig.

„Ei, jeg seer jo dog, at Deres Been ryster, saa tag dog Plads og lad os snakke sammen som to gamle Venner."

Buvat betragtede den nybagte Erkebiskop med en Forbauselse, der til enhver anden Tid vilde have aflokket Dubois den lydeligste Latter, nu lod han, som om han ikke mærkede det, men skjød selv en Stol hen til ham, og gjentog ved en Gebærde sin Opfordring til at sætte sig.

Den ærlige Buvat adlød endelig, han lagde sin Hat paa Gulvet, satte sig paa Kanten af Stolen, tog sin Stok mellem Benene, lagde sine Hænder paa dennes Elfenbeensknap, og ventede saaledes paa de Ting, der skulde komme.

(Fortsættes.)

---

frelse Dem fra en vanærende Død, og De skal selv udføre Deres Dom! — Fatter Du, hvorledes jeg blev tilmode ved at høre saadanne Ord, Sudorius?

Denne taug, men Sveden sprang ud af hans Pande.

— Snart, vedblev Marillac, begyndte Cardinalen igjen med en stærk Stemme: — Fjenden nærmer sig Paris. Jeg udnævner Dem til Capitain i et af de Regimenter Frivillige, som skulle tage Corbie tilbage; gaae og kæmp, min Herre, og lad Dem dræbe, jeg befaler Dem det! — Jeg takker Dem, min naadige Herre, fordi De i det Mindste har valgt mig en hæderlig Død, en Soldats Død, svarede jeg ham. Han affordrede mig mit Ord som Adelsmand paa, at jeg ikke vilde forsøge paa at unddrage mig min Dom ved Flugt. Jeg gav ham det.

— Hvilken frygtelig Contrakt! udbrød Lesueur, idet han foldede sine Hænder. Og hvad har Du gjort, Ridder, for at befrie Dig for den?

— Intet, min Ven, Contrakten varer endnu. Jeg har sagt Dig, at mit Liv ikke tilhører mig. I Begyndelsen forsøgte jeg Alt, for at følge min Instrux og udføre den Ord til andet. Skjæbnen har uophørlig berøvet mig Midlerne dertil. —

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 21. Løverdagen den 27 Maris. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

(Fortsat.)

„De siger altsaa, min kjære Hr. Buvat, at De beskjæftiger Dem med Afskriverie?" begyndte Dubois.

„Ja, naadigste Herre."

„Hvad indbringer det Dem?"

„Ubetydeligt, Deres Eminence, ubetydeligt!"

„De har i Sandhed en fortræffelig Haandskrift, Hr. Buvat." (Begyndelsen af Buvats Copie laae ved Papirerne.)

„Det er destoværre ikke Enhver, der ligesom Deres Eminence forstaaer at vurdere et saadant Talent," svarede Embedsmanden ved Bibliotheket.

„Det er sandt, men derfor er De jo ansat ved Bibliotheket."

„Ja, jeg har den Ære."

„Hvormeget indbringer Deres Plads Dem?"

„Min Plads, naadigste Herre, ja min Plads — den indbringer mig slet Intet; thi i fem Aar har Cassereren hvergang sendt mig bort med den Bemærkning, at Hans Majestæt ingen Penge havde til at kunne betale os med."

„Og De blev ikke destomindre i Kongens Tjeneste, ... det er meget smukt af Dem, min kjære Hr. Buvat, meget smukt!"

Buvat stod op fra sin Stol, bukkede meget dybt for Eminencen, og satte sig derpaa igjen.

„Og maaskee," vedblev Dubois, „har De endnu oven i Kjøbet Familie, Kone og Børn?"

„Nei, naadigste Herre, hidindtil har jeg levet i ugift Stand."

„Men De har maaskee Slægninge?" —

„En Pleiedatter, Deres Eminence, en meget talentfuld Pleiedatter, der synger som Demoiselle Bury, og tegner som Greuse."

„Ei for Pokker! Hvad hedder denne Pleiedatter?"

„Bathilde — Bathilde du Rocher, naadige Herre, det er en Pige af adelig Fødsel, Datter af en Staldmester hos Regenten, da han endnu var Hertug af Chartres; Bathildes Fader havde den Skjæbne at blive dræbt i Slaget ved Almansa."

„Der har De jo altsaa paa den Maade en tung Byrde at bære, Hr. Buvat?"

„Mener De Bathilde, naadigste Herre?" sagde den ærlige Afskriver livlig, „ei bevares, Bathilde er mig ikke nogen Byrde, hun fortjener derimod langt mere end hun bruger."

„Jeg vil kun dermed give at forstaae, at De vel ikke er riig, min kjære Hr. Buvat."

„Nei, Deres Eminence, riig, det er jeg

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Efter min Ankomst for Corbie erfarede jeg at Fjenden havde efterladt en Garnison i Fæstningen og var rykket tre Mile bort. For hurtigt at faae en Ende derpaa, erholdt jeg, under Paaskud af at vænne mine Folk til Krigen, Tilladelse til at forfølge dem. Jeg havde hundrede Pikenerer med mig, som ingen Idee havde om hvad det vilde sige at skuldre med Piken eller at formere Roderne, 50 Musketterer, ligesaamange Skarpskytter, der brændte Fingrene, naar de stak Lunten til, og bare Musketten paa samme Side som Sværdet. Alle skakkels Djævle, der nylig havde forladt Boutikkerne og Værkstederne i Paris! Efter at vi rask havde fulgt langs med Udkanten af en lille Skov, opdagede vi pludselig et Compagni spanske Gensdarmer, der trak sig langsomt tilbage. — Mine Børn, sagde jeg til mine Soldater, den gamle Lov straffede enhver med Døden, som flygtede eller overgav sig, saalænge han endnu havde en heel høire Arm og sin Hest i Live! Men I har ingen Heste og I ere keitede paa begge Armene; fremad altsaa, hvis I vil, hvis ikke, saa tilbage igjen!

Og vel bereden styrtede jeg mig i fuld Fart imod Gensdarmerne, overbeviist om, at jeg, forladt af mine Soldater, vilde bukke under for Mængden ligesom min ædle Herre, Henrik af Montmorency. Nei! mine Parisere vare tappre af Naturen og elskede mig, jeg veed ikke hvorfor. Ved at see den Fare, jeg var udsat for, udstøde de heftige Skrig, indhente mig snart i det Tætteste af Spanierne, vove med deres simple Overkjoler at angribe de kyradsklædte Fjender, stikke og hugge fra sig, kæmpe Mand mod Mand som Rasende, som om de Alle havde faaet samme Befaling af Cardinalen som jeg! Fjenderne troe dem understøttede og forfærdes over denne Iver;

virkelig ikke, men jeg ønskede nok at være det, for min gode Pleiedatters Skyld; hvis derfor Deres Eminence kunde bestemme Hans kongelige Høihed til, af de første Penge, som indkommer i Statskassen, at betale mig min tilgodehavende Gage, eller idetmindste noget a Conto."

„Hvormeget beløber Deres Tilgodehavende sig til?"

„Til 4,700 Livres 12 Sons 8 Deniers, naadigste Herre."

„Ah, hvad vil denne Bagatel sige!" raabte Dubois, „dette vilde ikke gjøre Dem riig!"

„Men det vil sætte mig i Velstand, naadigste Herre."

„Ei hvad, min kjære Hr. Buvat, saa har jeg noget Bedre at tilbyde Dem."

„Jeg er lutter Øre, Deres Eminence."

„De har Deres Lykke i Fingerspidserne."

„Det sagde ogsaa min salig Moder altider."

„Det beviser, min kjære Buvat, at Deres Fru Moder var en overmaade klog Kone."

„Velan, jeg er beredt, naadigste Herre, hvad skal jeg gjøre?"

„Noget ganske Ubetydeligt, De maa nu strax her paa Stedet tage mig en Afskrift af alle disse Papirer."

„Men, naadigste Herre — —"

„Men det er endnu ikke Alt, min kjære Hr. Buvat. Derpaa maa De, som om ikke det Mindste er forefaldet, bringe Originalerne samt Deres Copier hen til den Person, der overgav Dem disse Papirer. Der modtager De da, hvad denne Person igjen giver Dem, og bringer til mig, at jeg først kan læse det, saaledes blive vi ved, indtil jeg siger Dem: „nok."

„Men, naadigste Herre," bemærkede Buvat, „det forekommer mig, som om jeg paa denne Maade skuffede Prindsens Tillid til mig."

„Ei, det er altsaa en Prinds, som De har med at gjøre, min kjære Buvat, hvad hedder han?"

„Nu forekommer det mig igjen, at det vilde være saagodt som at angive ham, hvis jeg sagde Dem hans Navn."

„Hvorfor er De da ellers kommen?"

„For at underrette Deres Eminence om den Fare, der truer Regenten, blot derfor."

„Virkelig?" spurgte Dubois spottende, „og De troede at kunne blive staaende derved?"

„Det ønskede jeg, Deres Eminence."

„Det er ulykkeligviis aldeles umueligt, min Hr. Buvat," sagde Dubois i en forandret Tone.

„Umuelig, hvorfor det?"

„Aldeles umueligt!"

„Jeg er en ærlig Mand, Deres Eminence."

„De er — en Dosmer, siger jeg Dem, Hr. Buvat."

„Jeg vilde nu saa gjerne tie i denne Sag, naadigste Herre."

„Men De skal tale, min Herre!"

„Men naar jeg taler, saa bliver jeg jo Prindsens Angiver?"

„Og naar De ikke taler, bliver De hans Medskyldige."

„Medskyldige! Medskyldige, naadigste Herre, i hvilken Forbrydelse?"

„I Høiforræderie! i Høiforræderie, min Herre! — Ah, Politiet har allerede længe holdt Øie med Dem, min Hr. Buvat."

„Med mig, naadigste Herre, med mig?"

„Ja, ja, med Dem, min Herre. Under det Foregivende, at man ikke har betalt Dem Deres Gage, har De yttret Dem paa en straaskyldig Maade om Regjeringen. Under det Foregivende, at man ikke betalte Dem Deres

---

de flygte, og jeg vender tilbage til Leiren for Corbie uden mindste Saar, med 6 Fanger efter mig! — Nu, Pikeneer, Piken i Hvil! Musketteer, slaae Pandebækselen ned og lader os drikke af denne spanske Viin paa mine Pariseres Sundhed!

— Ja, af mit ganske Hjerte denne Gang! sagde Kunstneren begeistret, aldrig var jeg saa stolt og saa glad over at være en født Pariser!

— Hvad skal jeg fortælle Dig, min Raphael, vedblev Marillac; ikke hver Dag har man Leilighed til at dø med Kaarden i Haanden. Fjenden fjernede sig meer og meer og Byen rørte sig ikke. Greven af Soissons og Hertugen af Orleans commanderede Hæren; de opfordrede mig til at tage Deel i deres Fornøielser, og jeg nød Livet taalmodigt, medens jeg bestandig speidede efter et Middel til at gjøre Ende paa det. Der var ikke een Salve af de Beleiredes Kugler, der traf mig der, skjønt jeg var rede til at tage mod dem, men de oprodede Jorden for mine Fødder eller gik over Hovedet paa mig. Endelig fik jeg Haab om at ende min grusomme Comedie. — Et kraftigt Udfald skete af den spanske Garnison i Corbie. Jeg ilede dem imøde, halvt paaklædt, uden Pantserskjorte, og min Brystplade og mine Beenskinner havde jeg ladet ligge i mit Telt, som om jeg havde skyndt mig for stærkt. I denne Tilstand og kun med en Hat paa Hovedet styrtede jeg ind paa Fjenden, som en Fortvivlet, idet jeg kun af Instinkt gjorde dem dette Liv stridigt, som jeg overlod til deres Godtbefindende. Da jeg endelig følte mine Kræfter og min Bevidsthed forlade mig, bad jeg mit in manus og faldt! — Da jeg vaagnede, fandt jeg mig liggende paa en Mark, omgivet af Liig. Med Møie lukkede jeg mine Øine op og saae min Hest død under mig, min Kaarde rød lige til Fæstet! Jeg maa tilstaae, at min første Tanke gjaldt min Frelse. Jeg raabte om at faae en Præst, og da Ingen svarede mig, forsøgte jeg at reise mig op, uden dog at haabe at kunne komme saa-

Gage, har De nu allerede i fire Dage forfærdiget høiforræderiske Afskrifter."

„Ak, min Gud, først igaar, naadigste Herre," stammede Buvat ude af sig selv, „først igaar bemærkede jeg det — jeg forstod ikke et eneste spansk Ord."

„De forstaaer det, min Herre," vedblev Dubois i en barsk Tone.

„Jeg sværger Dem — —"

„Et Bevis derpaa er, at der ikke findes den mindste Feil i Deres Afskrifter. Men det er endnu ikke Alt. Min Herre, dette her, er det Spansk?" Han viste ham Bladet med den franske Skrift. — „Man har for sendt Folk paa Galeierne for langt mindre Ting."

„Naadigste Herre."

„Man har for hængt Folk, der vare langt mindre straffskyldige, end De er, min Hr. Buvat."

„Men, Deres Eminence, for den gode Guds Skyld — —"

„Man har parteret Mennesker — —"

„Naade, Deres Eminence, Naade!"

„Hvad, Naade for en Elendig, som De er, Hr. Buvat, jeg vil sende Dem til Bastillen, og lade Deres Frøken Bathilde bringe til St. Lazare."

„Bathilde, den elskelige Bathilde til St. Lazare! Hvem har Ret dertil?"

„Jeg, min Herre, jeg!"

„Nei, nei, min Hr. Erkebiskop, det har De ikke Ret til," svarede Buvat, der med Hensyn til sig selv kunde taale Alt, men hvis Galde strax flød over ved den mindste Usømmelighed mod Bathilde. „Bathilde er ingen Datter af Folket, hun er af adelig Fødsel, hendes Fader har engang reddet Hans kongelige Høiheds Liv, og hvis jeg kan komme til at tale med Hans kongelige Høihed — —"

„De vil altsaa nu strax i Bastillen," svarede Dubois, idet han hastig trak i Klokkestrengen, „siden ville vi see, hvad der er at bestemme over Frøken Bathilde."

„Naadigste Herre! — Hvad er det, De gjør?"

„Det skal De strax see." (Dørvogteren traadte ind) „Politibetjente og en Vogn!" befalede Dubois.

„Min Gud, naadigste Herre, hør; dog kun, jeg vil gjøre alt hvad De ønsker."

„Gjør, som jeg befaler," sagde Dubois. — Dørvogteren gik.

„Deres Eminence." stammede Buvat med foldede Hænder, „Deres Eminence, jeg vil jo adlyde."

„Nei vist ikke, vist ikke, min Herre!" raabte Dubois. „De vil have, at man skal formere Dem en Proces, godt, De skal blive føiet. De ønsker en Strikke om Halsen, den skal De faae."

„Naadigste Herre", jamrede Buvat, faldende paa Knæe, „saa sig kun, hvad forlanger De af mig? Jeg er beredt til Alting!"

Dørvogteren traadte ind: „Naadigste Herre, Politibetjentene vente i Forgemakket, Vognen holder for Døren."

„De vil jo ikke sige mig Prindsens Navn?" sagde Dubois.

„Gjerne, det er Prinds de Listhnay, naadigste Herre!"

„Hans Adresse?"

„Gaden du Bac Nr. 10."

„Men De vil jo ikke give mig en Afskrift af Papirerne?"

„Jo det vil jeg paa Øieblikket, Deres Eminence," raabte Buvat, og satte sig strax til Skrivebordet og tog Pen og Papir. „Jeg sætter mig til Arbeidet, men naadigste Herre, tillad mig kun at skrive et Par Ord til Bathilde, om at jeg ikke kommer hjem til Middag."

---

vidt, thi jeg var sønderknust, sønderrevet og overstrømmet af Blod! Livet syntes at ville forlade mit Legeme gjennem tyve Huller paa eengang. Jeg søgte efter mine Saar for at tælle dem og forvisse mig om min Skjæbne! Forbandet! dette Blod var ikke mit, Sudorius! Jeg var ikke engang saaret!

— Men det ligner jo et Mirakel! Havde Du da et Tryllemiddel hos Dig?

— Jeg havde et lille Kors, min Moders sidste Gave. Det staaer Dig frit for at troe eller ikke troe paa dets Virkning. Du veed at jeg er gudsfrygtig, netop tilstrækkelig til at troe, at det altid er tidligt nok at blive det. Imidlertid troede jeg hele denne Dag paa denne Reliqui, som Barn troede jeg paa min Moder! — Det var altsaa at begynde forfra igjen! Den næste Dag erfarede jeg, at Løbegravene havde naaet Fæstningens Udenværker, og at man tænkte paa at storme. Jeg glædede mig derover; for at undrage mig fra Skaffottet gjorde jeg ikke mere Regning paa Andet end paa kogende Olie, Granater og Sværmere! Men Ulykken forfulgte mig! Byen capitulerede!

— Gud være lovet! jeg seer ikke Noget i denne Begivenhed, der kan gjøre Dig nedslaaet, sagde Lesueur. Og Cardinalen, hvad tænker han derom?

— Efter Corbies Indtagelse monstrede han Hæren, og da han eftersaae Geledderne og saae mig paa min Post i Spidsen for Levningerne af mine Parisere, standsede han pludselig foran mig og sagde med overrasket og misfornøiet Mine til mig: Saa De er her, min Herre! — Paa min Ære, min naadige Herre, det er ikke min Skyld, svarede jeg ham, og han gik videre. Siden den Tid synes han at glemme mig, men uden imidlertid at tabe mig af Syne, thi vor Contrakt har gjort mig til hans Slave! Efter hans Befaling maa jeg fremstille mig for ham paa bestemte Tider; det er derfor at jeg imorgen pynter mig og gaaer til Hoffet! Min Nærværelse maa sige ham:

„Vil De saa gjøre, hvad jeg forlanger af Dem?"

„Alt!"

„Uden at et Ord derom kommer over over Deres Læber?"

„Jeg vil være stum, som en Fisk, Deres Eminence."

„Selv imod Bathilde?"

„Selv imod hende."

„Det er godt, under disse Betingelser tilgiver jeg Dem. Ja jeg vil maaskee endog belønne Dem. Men nu til Arbeidet."

„Jeg skriver allerede, Deres Eminence." Buvat begyndte at skrive, uden at rette Øiet paa nogen anden Gjenstand, end fra Originalen til Copien, og fra Copien igjen til Originalen, uden at gjøre andet Ophold, end af og til at tørre sin Pande, paa hvilken Angstsveden perlede i store Draaber.

Dubois benyttede denne flittige Beskjæftigelse til at aabne Cabinettet for Fillon, og befale hende Taushed ved et Vink. Hun gik, efterat Dubois ved Døren endnu engang havde anbefalet hende, at give ham nøiagtig Efterretning om hendes Capitains Færd.

XI.

Pasquillen.

I de næste fire Dage blev Buvat borte fra Bibliotheket, under Foregivende af en Upasselighed, og benyttede denne Tid til at forfærdige de to forlangte Afskrifter! den ene til Prinds de Listhnay, den anden til Dubois. I disse fire Dage, der udentvivl vare de meest bevægede i hans hele Liv, var den arme Afskriver saa taus og mørk, at Bathilde flere Gange bekymret spurgte, hvad der feilede ham. Imidlertid svarede han hende hvergang, at han befandt sig ganske vel, og da han ikke forandrede noget i sin Leveviis, men daglig gik og kom hjem igjen til den bestemte Tid, saa gav Bathilde sig tilfreds.

Hvad d'Harmental angaaer, saa havde han hver Morgen Besøg af Abbed Brigaud, som berettede ham, at Alt gik efter Ønske, saa at han, da det ogsaa stod fortræffeligt med hans Kjærlighedsanliggende, begyndte at anse en Sammensvorens Stilling for den lykkeligste af Verden.

Med Hensyn til Hertugen af Orleans, da fortsatte han da han ikke anede det Mindste, sin sædvanlige Leveviis. En Søndag traadte Dubois ind i hans Cabinet Klokken to om Eftermiddagen.

„Det er fortræffeligt, at Du kommer," raabte Regenten ham imøde, „jeg vilde netop til at sende Bud til Dig, for at spørge Dig om Du i Aften vil være Een af Vore."

„Har De i Aften Deres sædvanlige Soupeer, naadigste Herre?" spurgte Dubois.

„Hvor kommer Du fra med dette Bededagsansigt? Veed Du da ikke, at det er Søndag idag?"

„Ganske rigtig, naadigste Herre?"

„Nu, saa vente vi Dig. Der seer Du Listen paa vore Bordkammerater! Nocé, Lafare, Fargy, Ravanne, Brogli. Brancas indbyder jeg ikke, han er i den sidste Tid bleven saa frastødende, jeg troer endog, at han har en Sammensværgelse for. Phalaris og Avergne kommer ogsaa, de kunne ikke udstaae hinanden, de vil kradse Øinene ud paa hverandre, og det vil more os. Siden kommer Lasouris og maaskee Sabran, hvis hun ellers ikke har et Rendezvous med Richelieu."

— Deres Offer er stedse beredt, naar De vil slaae til! — Fatter Du nu, Lesueur, min Bekymring imorges? fatter Du det forfærdende Billede, som midt under mine Fornøielser kan isne min Sjæl? Alle I, som ere frie, unge, raske og midt i Eders Planer til Lykke, Eder kan Guds Villie uden Tvivl tilintetgjøre, men for mig, for mig alene er et Menneskes Lune tilstrækkelig! Hvad Maal kan jeg have for mit Liv? Har jeg nogen Fremtid? Med hvad Ret kunde jeg danne Planer, naar det nærværende Øieblik neppe tilhører mig? Kan jeg tænke paa Ærgjerrighed og Æresbevisninger, jeg, hvis eneste sikkre Udsigt er til Skaffottet? Kan jeg gifte mig? Paa min Bryllupsdag kan Befalingen til min Henrettelse komme! — Nu, gid Helgenen staae mig bi! og lader os tomme Resten af denne kryddrede Viin til Ære for min friske Alderdom, thi jeg er maaskee ældre, end jeg tænker.

Lesueur rakte sit Glas hen, og da det var fyldt, raabte han med stærk Stemme og med Øinene svulmende af Taarer:

— Paa Cardinalens Død!

— Stille, Uforsigtige! sagde Marillac til ham, idet han holdt hans Arm tilbage. Kast denne Viin bort, Lesueur, den vilde brænde Din Hals op, naar den gleed igjennem den; fornægt det Ord, det passer hverken til Din Charakteer eller til Dine saa blide og rene Sæder! Nei, jeg vil ikke, at hadefulde Tanker ved mig skulle komme ind i Dit kjærlighedsfulde Hjerte; kast denne Viin bort! — Og idet han tog Glasset af Haanden paa ham, heldte han Alt ud over Asken i Kaminen. Derpaa vedblev han med et Smiil paa sit saa forunderlige Ansigt:

— Jeg gjentager det for Dig, Sudorius, jeg er mindre at beklage, end et Øieblik daarlige Humeur kan bringe mig selv til at troe. Et Liv, der bestandig svæver i Fare, er som en Kjæreste, mod hvem man nærer Mistanke; man elsker det kun desto stærkere, og man sætter høiere

„Er det Deres Liste, naadigste Herre?"

„Nu ja!"

„Vil Deres kongelige Høihed nu have den Naade, ogsaa at kaste et Blik paa min?"

„Hvad, har Du ogsaa udkastet en Liste?"

„Nei, naadigste Herre, man har bragt mig den aldeles færdig."

„For Djævelen, hvad er det?" spurgte Regenten, idet han kastede et Blik paa det Papir, Dubois rakte ham.

„Liste over de Officerer, der ønske at træde i Kongen af Spaniens Tjeneste: Claude François de Ferrette, Ridder af Ludvigs Ordenen, Feltmarschal og Oberst i Cavalleriet; Bochet, Ridder af Ludvigs Ordenen og Oberst i Infanteriet; de Sabran, de Larochefoucaults-Gondral, de Villeneuve, de Lafare, de Laval. Nu hvad mere?"

„Her er et andet Papir, naadigste Herre," sagde Dubois.

„Hertugen af Orleans læste: Adelens Protestation!"

„De seer, at Prinds de Cellamare ogsaa udfærdiger sine Lister."

„Undertegnet uden Forskjel paa Rangen: de Vieux-Pont, de la Pailleterie, de Beaufremont, de Latour du Pin, de Montauban, Louis de Caumont, Claude de Polignac, Charles de Laval, Antoine de Chastellux, Armand de Richelieu. Hvor Djævelen har Du opfisset det?"

„Vent lidt, Deres Høihed, vi ere ikke til Ende endnu. Kast behageligst ogsaa et Blik paa dette Blad."

„Sammensværgelsesplanen: Intet er vigtigere, end at forsikkre sig alle de i Nærheden af Pyrenæerne beliggende faste Pladse, og at vinde Garnisonen i Bayonne; — overlevere vore Stæder, overgive Spanien Nøglen *til* Frankrig. Hvem for Djævelen vil gjøre det, Dubois?"

„Taalmodighed, naadigste Herre, Taalmodighed, jeg har endnu ganske andre Ting at forelægge Deres Høihed. Her ere Breve fra Philip den Femte, Kongen af Spanien.

„Til Kongen af Frankrig. Dog det er jo kun Copier," bemærkede Hertugen af Orleans, idet han læste.

„Jeg skal strax berette Deres Høihed, hvor Originalerne ere."

„Vi ville dog see lidt mere. Siden Forsynet satte mig paa den spanske Trone osv. osv. Generalstænderne skulle blive sammenkaldte, i hvis Navn?"

„Det seer De jo, naadigste Herre, i Philip den Femtes Navn."

„Philip den Femte er Konge af Spanien, men ikke Konge af Frankrig. Han tager Feil af sin Rolle! Jeg har allerede eengang overskredet Pyrenæerne, for at opretholde hans Throne, han vogte sig for at jeg ikke passerer dem nok engang, for at styrte den."

„Det ville vi siden tænke paa, naadigste Herre, her har vi endnu et femte Papir at læse, og det er ikke det mindst Vigtige, som Deres Høihed strax vil overtyde sig om."

Hertugen af Orleans tog utaalmodig Bladet og gjennemløi det i en Fart. „Rigtig, rigtig, som jeg formodede! Talen om intet Ringere, end min Afsættelse. Og Brevene, de skulde udentvivl overgives til Kongen?"

„Ja, allerede i Morgen, naadigste Herre!"

„Ved hvem?"

„Ved Marschal de Villeroy."

„Ha, ved hvem kunde han blive bevæget dertil?"

„Ved sin Gemalinde, Deres kongelige Høihed."

„Ha, jeg forstaaer, en Streg af Richelieu. Hvorfra eller af hvem har Du faaet alle disse Papirer?"

Priis paa dets gode Sider. Cardinalen, nu han har lært mig, hvad mine Øieblikke ere værd, og ham har jeg maaskee at takke for at jeg anvender dem saa vel! Er det ikke mueligt, at han i sit Hjerte har benaadet mig? Alt synes at vise det. Vær altsaa rolig, Raphael. Er jeg da saa ulykkelig? har jeg ikke en Jernsundhed, der kan trodse al Svir og Medicin, tillidsfulde Creditorer, Kjærester, som tilbede mig, saalænge Spillet er mig gunstigt, og Venner, som elske mig baade i Held og Uheld, og fremfor Alt En, hvem jeg idag har aabenbaret Alt, som undertiden har undslaaet sig for at tage Deel i mine Fornøielser, men som jeg stedse vil finde rede til at dele og lindre mine Sorger? er det ikke saa, Sudorius?

Og Marillac udstrakte Armene mod Lesueur, som kastede sig i dem, og længe holdt han ham omfavnet.

Niende Kapitel.

Raadhuset.

1.

Maskerne.

Ligefra Morgenstunden af bemærkede man en stor Bevægelse paa Raadhuset i Paris, paa den 11te Januar i Aaret 1639. En Afdeling af Livvagten havde opstillet sig der tilligemed nogle Politibetjente og Bueskytter. Nøglerne til Raadhuset vare blevne overleverede til dem af Byskriveren, og de havde besat alle Døre og Indgange i Kongens Navn.

Strax efter ankom Greven af Charost, Gardens Chef og Hertugen af Montbazon, Paris's Gouverneur, paa Grevepladsen, ligeledes omgivne af Politisoldater; der opstillede sig ligeledes under Trommernes Hvirvlen en Afdeling Skarpskytter

„Af en stakkels Djævel, der er Afskriver, som man gav dem til at afcopiere."

„Staaer denne Affkriver da i directe Forbindelse med Cellamare?"

„Nei, naadigste Herre, deres Forsigtighedsregler vare bedre trufne, Copisten havde kun med en Prinds de Listhnay at gjøre."

„Med Prinds de Listnay, hvem er det?"

„Han boer i Gaden du Bac No. 10."

„Ham kjender jeg ikke."

„Jovist, jovist, naadigste Herre."

„Hvor har jeg da seet ham?"

„I Deres Forgemak."

„Det er ingen Anden, end den Skjælm, d'Avranche, Hertuginden af Maines Kammertjener."

„Det er altsaa hende, den lille Slange, er hun ogsaa med i Spillet?"

„Hun er ikke alene med i Spillet, naadigste Herre, det er hende, der blander Kortene; hvis det derfor er Dem magtpaaligende at faae fat i hende og hele Cliquen, saa er der nu slet Intet i Veien, vi har dem Allesammen i Hænderne."

„Tael, tael, jeg er lutter Øre!"

„Er De oplagt til et kraftigt Slag, naadigste Herre?"

„Ja visselig, vi maa begynde med Villeroy."

„Det vil sige, man maa bemægtige sig hans Person."

„Ja, men med en vis Forsiglighed. Man maa gribe ham i Gjerningen."

„Intet er lettere end det. Hver Morgen Klokken otte gaaer han til Kongen. Hvis Deres kongelige Høihed imorgen vilde indfinde Dem Klokken syv i Versailles."

„Nu, og hvad saa?"

„Saa kommer De ham i Forkjøbet hos Kongen."

„Skal jeg da der for Kongens Aasyn forebolde ham hans Forbrydelse?"

„O nei, nei, naadigste Herre, Deres Høihed maa da — —"

I dette Øieblik aabnede Dørvogteren Døren til Cabinettet.

„Stille!" bød Hertugen, og idet han henvendte sig til Dørvogteren sagde han: „Hvad vil Du?"

„Hertugen af Saint Simon."

„Spørg ham, om det er noget Vigtigt han har at meddele mig."

„Noget høist Vigtigt, forsikkrer han, naadigste Herre," svarede Dørvogteren.

„Saa lad ham træde ind."

Hertugen af Saint Simon kom ind.

„Undskyld mig, Hertug," sagde Regenten, „jeg har kun en lille Forretning at bringe til Ende med Dubois, saa er jeg beredt til at høre Dem. Han gik tilligemed Dubois hen i en Vinduesfordybning, der samtalede de nogle Øieblikke med hinanden, derpaa gik den Sidste. „Der er ingen Soupeer i Aften," sagde han til Dørvogteren, da han forlod Cabinettet, „underret de Indbudne derom, Hans kongelige Høihed befinder sig ikke vel."

„Er dette virkelig sandt, naadigste Herre?" spurgte Hertug Saint Simon, efterat Dubois var gaaet.

„Nei, nei, min kjære Hertug, idetmindste feiler jeg ikke Noget af Betydning. Men Chirac forsikkrer, at jeg vil døe af Slagflod, hvis jeg ikke lever noget regelmæssigere, og derfor vil jeg da nu blive noget ordentligere."

„Det vil Deres kongelige Høihed i Sandhed gjøre vel i," sagde Saint Simon, „Bagvaskelsen vil da have mindre Leilighed til at besmudse Dem med sin Fraade."

„Bagtalelsen, bah, den leer jeg af," sagde

---

og et Compagnie af Sveitsergarden. Endvidere stode Tropper henimod St. Antoinegaden og langs med Quaierne.

Man skulde troe at Paris var i en voldsom politisk Bevægelse, hvis man ikke midt imellem alle disse krigerske Tilberedelser havde seet Kokke og Kokkedrenge i deres Tjenestedragt, der, med en lystig, i Byens Farver klædt Spillemand foran sig, paa deres Hoved bare store Kurve med tillavet Kjød, Fisk og Bagværk. Da de droge forbi, stillede Soldaterne sig under Vaaben, og Folket raabte Hurra, som om det havde haabet at faae Andeel i alle disse lækkre Sager.

Alle disse Tilberedelser gjaldt den Ballet, der blev givet Kongen og Dronningen, som Høitideligholdelse af Dauphins Fødsel.

Henimod Klokken 4 om Eftermiddagen, da Mørket faldt paa, holdt en dobbelt Række af Kareter og Bærestole paa begge Sider af Trappen, og frembragte en forskrækkelig Støien af Laquaier, Porteurer og Gardesergeanter, der skulde holde Orden.

Hertugen af Montbazon gjorde Honneurs i Forgaarden, Byskriveren paa Trappen, ved hvis øverste Ende Raadsherrerne med Borgermesteren i Spidsen befandt sig i Modtagelsessalen.

Betjente bare Omsorg for, at alle Damerne fik Plads paa de amphitheatralsk opstigende Bænke, der vare anbragte rundt omkring i den store Sal. Imidlertid var der Flere, Hertuginder eller Andre, der ikke vilde have andre Sæder end de Feltstole, deres Pager bragte med, ligesom naar de vare i Theatret, hvilket ikke undlod i høi Grad at forarge de borgerlige Damer.

Det var endnu mørkt i Salen, og man kunde neppe under den Forvirring og den Bevægelse, som dette forberedende Ceremoniel foraarsagede, skjelne forskjellige Skikkelser, der gik langs med Bænkene, hævede sig og derpaa pludselig bleve borte. Men paa et givet Signal brød der pludseligt Lys frem fra alle Sider, og Mændene

Regenten. „Hvad har den nu igjen bragt paa Tapetet?"

„Denne Pasquil her uddeelte nylig en ussel Betler, der sad paa Trinene ved Kirkedøren, da jeg kom fra Messen." Hertugen af Saint Simon overrakte Regenten et Digt trykket paa grovt Papir. Regenten tog Bladet, det var Ord for Ord hine skamløse Vers, der, som vore ærede Læsere ville erindre, efter endt Aftentaffel, bleve foredragne ved Festen i Scaux, af den ondskabsfulde, vrantne Poet, som d'Harmental ved Udgangen fra Salen forsikkrede, med Glæde at ville rende over Ende, hvis han var sikker paa at søndertræde ham.

„Kjender Deres kongelige Høihed Stilen?" spurgte Saint Simon.

„Ja!" svarede Regenten, „Spottedigtet er af Lagrange Chancel. Men derpaa kjender jeg Dem, mine Damer, De, Fru de Maintenon, og Dem, Fru de Maine. Den elendige Lagrange Chancel er kun deres Værktøi! Saint Simon, naar jeg nu betænker, at jeg har dem allesammen under mine Fødder, at jeg kun behøver at træde til, for at sønderknuse dem —"

„At kunne sønderknuse dem, naadigste Herre," gjentog Saint Simon, „en saadan Leilighed tilbyder sig ikke hver Dag, derfor maa man benytte den, naar den viser sig."

Regenten eftertænkte et Øieblik, og hans vrede Aasyn antog igjen det ham eiendommelige Udtryk af Godmodighed.

„Jeg seer at Tiden dertil ikke er kommet endnu, naadigste Herre," bemærkede Saint Simon, da han observerede Forandringen i Regentens Aasyn.

„Nei, min Hr. Hertug," sagde Philip, „thi idag har jeg noget Bedre at gjøre, end at hævne de Hertugen af Orleans tilføiede Beskjæmmelser. Jeg maa redde Frankrig!" Efterat have givet Hertugen af Saint Simon Haanden, drog han sig tilbage i et andet Værelse.

Klokken ni samme Dags Aften forlod Regenten Palais Royal, for, imodsin Sædvane, at overnatte i Versailles.

Ende paa tredie Deel.

Fjerde og sidste Deel.

I.

Snaren.

Næste Dag Klokken syv om Morgenen, just som Kongen stod op, blev Samme anmeldt, at Hans kongelige Høihed Hr. Hertugen af Orleans bad om den Ære at maatte gjøre Hans Majestæt sin Opvartning under Toilettet. Ludvig XV., som dengang endnu ikke var vant til at rette sig efter sit eget Hoved, vendte sig om mod Hr. de Frejus, der sad i den længst bortfjernede Krog af Gemakket, og spurgte ham med en Gebærde, hvad han skulde svare. Hr. de Frejus nøiedes ikke med, ved et Hovednik at tilkjendegive Kongen at han maatte modtage Hertugen af Orleans, men reiste sig desuden fra sit Sæde, for at aabne Døren for denne. Regenten standsede et Øieblik paa Dørtinnet for at takke Frejus, lod sit Blik gjennemstreife Gemakket, for at erfare, om Marschal de Villeroy maaskee skulde være kommen og nærmede sig derpaa Kongen.

Ludvig XV. var dengang et smukt Barn paa ni til ti Aar, med lange castaniebrune

---

der stode i Midten, kunde nu nyde et herligt Skue.

Bænkene, der vare anbragte over hinanden og paa forskjellige Steder afbrudte ved smaae Gjennemgange, omgave Salen i hele dens Udstrækning som en uhyre Hesteskо, i hvis Krumning Dørene vare anbragte, der vare beklædte med kostbare Tapeter, Løvværk og Stadens og Kongens Vaabenskjolde. Ved begge dens nederste Ender, saae man Forhøiningerne til Musiken, som vare skilte fra hinanden ved et bredt Forhæng, bag hvilket den Sal fandtes, hvor Balletten skulde opføres.

Damernes pragtfulde Toilette straalede i Faklernes Skin, der vare blevne hidsede tændte ned fra Loftet.

Allevegne saae man kun Rubiner og Diamanter, Pailletter og Broderier, glindsende Atlask, der var overtraaret af Fløil og Hermelin, Kjoler af fiint Klæde, der var stukket med Guld eller besat med Perler og smaae Kjæder af Ædelstene. Borgernes Damer, som ved en saadan høitidelig Leilighed vare nødte til at følge den gamle Skik, der forbød dem Brugen af Silke, holdt sig skjønsløse ved den Masse af Guld og Juveler, hvormed de overlæsede sig. Flere iblandt dem, (uden Tvivl Juvelerenes Hustruer) syntes at bære hele deres Mands Boutik paa deres Klæder.

Mændene beskjæftigede sig med at betragte dem med Opmærksomhed, undertiden ogsaa med stor Fornøielse, thi der var smukke Damer iblandt dem. Enhver søgte i Rækken at gjenkjende de Damer, han personligt kjendte, og nikkede fortrolegt til dem eller tiltalte dem lydeligt for at sætte sig i Forbindelse med dem, saa at Alle kunde see det, fornemmelig naar de ved deres Skjønhed eller deres prægtige Paaklædning iærdeleshed paadrog sig Alles Opmærksomhed.

Men de maskerede Damer, og af dem var der mange, opvakte uden Modsigelse meest Tilskuernes Nysgjerrighed og Tiltale, idet de brød

Haar, sorte straalende Øine, en lille Mund og en rødmusset Teint, hvilken, ligesom det var Tilfældet med hans Moder, ofte var underkastet en pludselig Blegnen. Endskjøndt hans Charakteer endnu var meget ubestemt, som en Følge af den dobbelte Indflydelse, Marschal de Villeroy og Hr. de Frejus udøvede over ham, saa havde dog hans ungdommelige Physiognomie, noget Fyrigt og Bestemt, der betegnede ham som en Descendent af Ludvig XIV. I Begyndelsen indtaget mod Hertugen af Orleans, som man havde gjort sig Umage for at skildre ham som den Mand, der var ham den meest Fjendtlige i hele Frankrig, var denne Fordom lidt efter lidt blevet svækket ved de forskjellige Sammenkomster, han havde med Regenten, og med hiint Barndommens ungdommelige Instinct, der næsten aldrig bedrager, havde han snart erkjendt en Ven i ham.

Hertugen viste Kongen desuden ikke alene den ham skyldige Agtelse, men ogsaa de meest forekommende og elskværdigste Opmærksomheder. Derfor modtog Hans Majestæt ogsaa dennegang Regenten med det velvilligste Smiil og rakte ham med megen Gratie Haanden til Kys, medens Biskoppen af Frejus, troe mod sit Ydmyghedssystem, igjen trak sig tilbage til sit afsidesliggende Hjørne.

„Det glæder mig meget at see Dem, Hr. Hertug," sagde Ludvig XV. med sin bløde Stemme og hiint fortryllende Smiil, som selv den ham foreskrevne Etiqvette ikke havde formaaet at røve al Gratie, „og det saameget mere, fordi Deres Komme paa en saa usædvanlig Tid lader mig formode, at De har en god Efterretning at meddele mig."

„Sire, jeg overbringer Dem trende!" svarede Regenten, „først og fremmest er der hos mig nylig ankommen en stor Kasse fra Nürnberg, som udentvivl — —"

„Indeholder brav meget Legetøi til mig! Rigtig meget, ikke sandt, Hr. Regent?" afbrød det kongelige Barn ham glædestraalende, idet han klappede fornøiet i Hænderne og sprang omkring, uden at bryde sig det Mindste om sin Kammertjener, der, holdende den lille Kaarde i Haanden, for at befæste den ved hans Bøile, stod bag ved ham. „Hvor jeg er fornøile, hvor jeg takker Dem, Hr. Regent, hvor De er god."

„Sir, det er kun min Skyldighed," tilføiede Hertugen af Orleans, idet han ærbødig bukkede. „Deres Majestæt er mig ingen Tak skyldig!"

„Hvor er den? Hvor er denne rare Kasse?"

„I mit Værelse, Sire! Hvis Deres Majestæt befaler det, skal den blive bragt herhen endnu idag eller imorgen tidlig."

„Endnu idag, ja endnu idag, min Herre, eller hellere strax, jeg beder derom."

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Kort før den store Revolution opstod i Frankrig det Ordsprog: Var ikke vor Regiering, saa gaves der Intet, man endnu kunde lee ad.

Naar Aanden med Magt bliver hindret i at klæde sine Fordringer i Ord og Skrift, saa tegner den endelig samme med Sværdet i Verdenshistorien — Blod maa dessværre da erstatte Blækket.

---

deres Hoved med at gjætte og betegnede den samme Person, hver med sit Navn.

En Eneste af dem har strax fundet den, han er kommen for at søge. Det er den unge Herre i den snevre Frakke med sorte Atlaskes Aabninger, kantede med en Sølvlidse, med blaat Skjærf, med Halstørklæde, vide Ærmer og lange Snorebaand. Ganske isoleret og lænet op mod en Forhøining betragter han med Henrykkelse denne unge Dame, der bærer en simpel Kjole af sortebrunt Taft, besat med Steenkulsperler, og hvis smukke Ansigt bedækkedes af en let Silkemaske.

Imedens han betragtede hende, opstod en Bevægelse imellem den Skare, som befandt sig nede paa Salens Gulv. La Chenaye, Kongens fortrolige Kammertjener, traadte ind under Complimenter og Hilsener fra Hoffolkene af anden Rang, med en, som Polakinde klædt og fuldkommen maskeret Dame ved Haanden. Enhver forhørte sig hos ham, om Kongen snart vilde komme, — om Dronningen vilde ledsage Hans Majestæt, — og endelig, om Hans kongelige Høihed, Hertugen af Orleans, vilde tage Deel i Selskabet.

Han havde ikke havt Tid til at tilfredsstille alle disse Spørgsmaal, da en Mand af høi Vært, der var klædt som en Englænder, i en rød, med Guult kantet Troie og Ansigtet halvt bedækket af en lille Maske, tog ham fortrolig under Armen. La Chenaye, der var beleven og munter, naar Omstændighederne fordrede det, optog denne Fortrolighed som en Frihed, Carnevalet tillod, gav sig leende til at høre paa Englænderens burleske Ytringer, og Spørgerne trak sig tilbage og lode Pladsen omkring dem fri ifølge Maskeradens Privilegier.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 22. Tirsdagen den 30 Marts. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fierde Deel.

(Fortsat.)

„Men den er allerede i mine Gemakker."

„Saa ville vi der hen, paa Stedet!" raabte den lille Konge, idet han løb til Døren, uden at betænke, at han til Fuldendelsen af sit Toilette, endnu manglede Kagrden, den lille atlasses Vest og Helligaandsordenens blaa Baand.

„Sire," sagde nu Biskoppen af Frejus, idet han traadte nærmere, „jeg tillader mig at gjøre Deres Majestæt opmærksom paa, at De overlader Dem altfor meget til Fornøielsen ved Besiddelse af Ting, De nu allerede burde betragte som ubetydelige Bagateller."

„De har Ret, min Herre, De har Ret," svarede Ludvig den Femtende, idet han gjorde sig Umage for at dæmpe sin Glæde, „men De maa tilgive mig det, jeg er endnu ikke ti Aar gammel, og har arbeidet meget igaar."

„Det er jo rigtignok sandt," loe Hr. de Frejus, „desuden vil ogsaa Deres Majestæt kunde fornøies ved det herlige Legetøi, saasnart De først af Hr. Regenten har erfaret, hvorledes den anden Efterretning lyder, som han bringer."

„Ak ja, min Herre, hvorledes lyder da denne Deres anden Efterretning?"

„Den angaaer et Arbeide, der vil være til Frankrigs Nytte, og som er saa vigtig, at jeg ansaae det for nødvendigt, at forelægge Deres Majestæt det."

„Har De medbragt det?" spurgte den lille Konge.

„Nei, Sire, thi jeg troede ikke at finde Dem saa godt disponeret for samme og har derfor ladet det forblive i mit Cabinet."

„Velan," tilføiede Kongen, idet han bedende saae snart paa Hr. de Frejus, snart paa Regenten, „da kunne vi jo forene begge Ting, og istedet for at gjøre min sædvanlige Morgenspadseretour, kunde vi jo begive os til Deres Værelse; jeg faaer da der det smukke Legetøi at see, og derpaa gaae vi til Deres Cabinet."

„Sire, det er imod Etiquetten," svarede Regenten, „men hvis Deres Majestæt befaler — — —"

„Ja, ja, jeg vil det!" raabte det kongelige Barn, men hvorved han til samme Tid rettede et mildt, bedende Sideblik paa Hr. de Frejus, „det vil sige, hvis min gode Lærer tillader det."

„Skulde Hr. de Frejus holde det for upassende?" spurgte Hertugen af Orleans, vendende sig imod denne, og i en Tone, hvori tydeligt sporedes, at det vilde saare ham, hvis

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Men den polske Dame var endnu tilbage som Trediemand. Paa et Tegn af Englænderen fiernede hun sig som de Andre, og da de vare alene, sagde Englænderen:

— Man kan altsaa kun nærme sig Dem, min Herr Pluto, under Maskен, i Anledning af offentlige Fester og Fornøielser, og ikke mere i Centrum?

La Chenaye blegnede pludselig ved at gjenkjende denne Stemme. Han havde virkelig siden sin Sammenkomst paa Høien ved les Carrières med Jakob Sirois, forsøgt at afbryde deres hemmelige Forbindelser, idet han dog indrettede sin Opførsel saaledes, at man ikke kunde bebrøide ham for Mangel paa Villie. Han var altfor forsigtig og en altfor god Regnemester til aabenbart at modsætte sig Richelieus Befalinger. Men maaskee vilde han nødigt, da han saae Kongen saa heftigt forelsket, modarbeide denne Tilbøielighed, der senere kunde blive en Kilde til Rigdom og Æresposter for ham, den smilde Fortrolige. Bragt ud af Fatning ved denne uforudseete Tiltale kunde han i nogle Øieblikke heller intet passende Svar finde, og da den muntre Skare, som i Afstand omgav ham, læste hans Forvirring paa hans Ansigt, troede de, at han var falden i Hænderne paa en snu Skuespiller, og lovede sig selv ikke at tabe den moersomme Scene af Øie, som maatte følge paa.

— Er hun her? tog den falske Englænder atter tilorde.

— Hvem? spurgte la Chenaye, der endnu ikke rigtig kunde orientere sig.

— For Pokker! Pensionairen! Troer De at jeg sporger om Dronningen af Saba!

— Hun maa være her, svarede la Chenaye

Hovmesteren ikke vilde bevilge sin kongelige Elevs Bøn.

„Aldeles ikke," lød Svaret, „det er derimod godt, at Hans Majestæt vænner sig til Arbeide. Hvis ogsaa Etiquettens Love derved skulde blive krænkede, saa kan dette skee, naar der deraf udspringer nogen Nytte for Folket. Naadigste Herre, jeg beder Dem kun om Tilladelse til at turde ledsage Hans Majestæt."

„Med allerstørste Fornøielse, min Herre, svarede Regenten.

„O, hvor jeg glæder mig! hvor jeg er lykkelig!" jublede Ludvig den Femtende, „hurtig min Vest, min Kaarde, min Orden! Seer De, Hr. Regent, jeg er allerede færdig;" derpaa vilde han tage ham ved Haanden, men istedet for at hengive sig til denne Fortrolighed, bukkede Hertugen af Orleans ærbødig for den unge Konge, og aabnede selv Døren for ham, bad ham ved en Gebærde at gaae foran, og fulgte derpaa tilligemed Hr. de Frejus i kort Afstand med blottede Hoveder.

Kongens Værelser befandt sig ligesom Hertugen af Orleans i nederste Etage og vare kun adskilte ved et Forgemak, gjennem hvilket man kom til den Førstes, og som ved et Gallerie stod i Forbindelse med den Sidstes Værelse. Veien var altsaa kun kort, og med et lydeligt Jubelraab ilede den lille Konge, uden at agte Forsamlingen af Regentens Hofmænd, hen til den attraaede Kasse, der stod paa et Bord i Midten af Værelset. To Kammertjenere hastede paa et Vink af Regenten til med Værktøi, og snart sprang Laaget paa Kassen op, og den viste nu det deiligste Legetøi, som nogensinde har blændet Øinene paa en Konge paa ni Aar.

Over dette lokkende Syn glemte den lille Monark Etiquette, Hovmester og Hoffolk, han kastede sig over dette aabnede Paradis, og trak jublende, ligesom ud af en Tryllekurv: Stæder, Taarne, Skibe, Cavallerie, Infanterie, Artillerie, kort hine talløse Underværker, der Juleaften forrykker Hovederne paa saa mange tusinde Børn. Selv Hr. de Frejus agtede dette barnlige Glædesmoment; og Hoffolkene iagttoge en vis religiøs Taushed. — Pludselig hørtes en lydelig Larm fra Forgemakket.

Døren aabnedes og Dørvogteren meldte: Hr. Hertug de Villeroy. Strax derpaa kom Marschallen med sin Stok i Haanden, ophidset, og spurgte fremfusende om Kongen. Da man forlængst var vant til hans raae Maneer, nøiedes Regenten med at vise ham den unge Konge, som endnu var beskjæftiget med at tømme Kassen, idet han bedækkede Bordet, Stolene og Gulvet med det glindsende Legetøi. Marschallen brummede i Skjæget, men da Hr. de Frejus, Gouverneuren, var ved hans Side, vovede han ikke at forstyrre Barnet i dets Beskjæftigelse.

Efterat Kisten endelig var ganske tømt, og Ludvig **XV** en Tid lang havde gottet sig ved Synet af sammes Indhold, nærmede han sig Hertugen af Orleans, der endnu bestandig stod med Hatten under Armen, og erindrede ham venlig om, nu at indvie en Time til Statsforretninger, som han havde lovet ham.

Ludvig **XV.** kastede endnu et Blik paa Legetøiet bad om Tilladelse til at lade Herlighederne bringe ned i sine Gemakker, og begav sig derpaa ind i det tilgrændsende Cabinet, hvis Dør Regenten selv aabnede. Hr. de Frejus drog sig igjen efter sin Maneer tilbage i en Krog, men Marschallen af Villeroy vilde uden Videre følge efter Kongen ind i Cabinettet. Det var dette Øieblik, som Regenten med Utaalmodighed havde ventet.

„Undskyld, Hr. Marschal," sagde han, idet han traadte i Veien for ham, „de Forret-

---

med dæmpet Røst, idet han saae sig urolig om. — Men, min kjære Adelsmand ... thi De er det, troer jeg.

— Jeg er det ikke! bliv ved!

— De maae indsee, at det just ikke er Stedet her til at beskjæftige sig med saadanne Sager.

— Hvorfor ikke? er jeg ikke godt forklædt? Iøvrigt har De ikke et Minut at spilde i Deres egen Interesse; jeg underretter Dem venskabeligen om, at Oraklet spaaer Dem ilde.

— Barmhjertighed! udraabte Hans Majestæts Kammertjener, idet han qvalte sit Udraab med begge Hænder. — Vær saa god at forsikkre Hans Eminence, at jeg ikke et Øieblik har ophørt at være den meest hengivne af hans Tjenere! Og alle hans Træk udtrykte en stor Skræk.

— Godt, for Pokker! godt! sagde Bueskytten, men antog en lettere og muntrere Mine, hvis De vil, at man skal antage vor Sammenkomst for et Carnevalsmøde.

— Endnu engang, er det her det rette Sted?

— Hvad gjøre de Tosser til Sagen? Snakken paa Bænkene og Lyden af Violinerne gjør mere Støi end vi. Her ere vi paa frie Jord og have ingen Buske omkring os, som paa Heien ved les Carrieres, hvor en Spion kunde lure. Forresten min kjære Adelsmand ... thi De er det, troer jeg? lod Jakob Sirois ham høre igjen med ondskabsfuld Spot.

— Jeg er saa heldig, svarede la Chenaye.

— Forresten altsaa har jeg kun nogle Ord at sige Dem, og nogle Befalinger at give Dem. — Han lagde stærkt Eftertryk paa disse sidste Ord, og vedblev: — Hvor vidt er Cephalus kommen med Pensionairen?

— Han har ikke seet hende siden hun forlod Asylet, men han taler ofte til mig om hende; han tænker, at hun vilde være ham nødvendig

ninger, jeg har at afhandle med Hans Majestæt, betinge den største Hemmeligholdelse, derfor beder jeg Dem at lade mig være nogle Øieblikke alene med Hans Majestæt."

„Alene? Alene? Hr. Regent!" raabte Villeroy opfarende, „De veed, Hr. Hertug, at dette er umuligt!"

„Umuligt, Hr. Marschal?" spurgte Regenten med største Rolighed, „umuligt? og hvorfor det, om jeg tør spørge?"

„Fordi jeg som Hans Majestæts Gouverneur har den Rettighed at ledsage Samme overalt."

„Først og fremmest, min Hr. Marschal," vedblev Regenten, „synes mig denne saakaldte Rettighed ikke klart beviist ved Noget, og hvis jeg indtil nu har skaanet, ikke denne Rettighed, men denne Pretension, saa er det skeet, fordi Kongens Alder gjorde samme uvigtig. Men nu, da Hans Majestæt næsten har naaet det tiende Aar, nu da Samme tillader, at jeg indvier ham i Regjeringskunsten, en Kunst, hvilken hele Frankrig har valgt mig til Præsident i; nu vil De vel dog indrømme, min Hr. Marschal, at jeg, ligesaavel som De og Hr. de Frejus, tør samtale alene med Kongen."

„Men, Hr. Hertug," raabte Marschallen, der, jo hidsigere han blev, stedse mere og mere tabte sin Fatning, „jeg tilkjendegiver Dem jo, at Kongen er min Elev."

„Jeg veed det meget vel, Hr. Marschal," svarede Regenten i en ironisk Tone, „gjør Hans Majestæt kuns til en stor Feltherre, deri forhindrer jeg Dem ikke; Deres Felttog i Italien og Flandern bevise, at vi ikke kunde give den unge Monark en bedre Læremester deri. Men, min Herre, i dette Øieblik er Talen ikke om Krigsvidenskab, der handles her om en Statshemmelighed, som kun jeg kan meddele Hans Majestæt; De maa altsaa finde Dem deri, naar jeg siger Dem, at mit Ønske er at tale med Hans Majestæt under dre Øine."

„Det er umuligt, aldeles umuligt! naadigste Herre," raabte Marschal de Villeroy, hvis Heftighed stedse tog mere og mere til.

„Umuligt!" gjentog Regenten, „og hvorfor, spørger jeg, hvorfor?"

„Hvorfor?" repeterede Marschallen; „fordi det er min Pligt, ikke at tabe Kongen af Syne, var det endog kun et Øieblik, og fordi jeg ikke vil tillade — —"

„Tag Dem i Agt, Hr. Marschal," afbrød Regenten ham, med et ubeskriveligt Udtryk af Høihed, „jeg frygter, De vil krænke den mig tilkommende Respect."

„Naadigste Herre," tog Villeroy, stedse mere og mere ophidset, igjen Ordet, „jeg veed ligesaa godt, hvilken Respect jeg er Deres kongelige Høihed skyldig, som ieg kjender de Pligter, jeg har imod mit Embede og Kongen, og derfor vil jeg ikke et eneste Øieblik forlade Kongen, tilmed da — —." Han tøvede.

„Tilmed hvad?" raabte Regenten, „vedbliv, Hr. Marschal, vedbliv."

„Tilmed da jeg maa indestaae for hans Person," sagde Marschallen.

Hertugen af Orleans hævede Hovedet med et stolt foragteligt Smiil. „Min Hr. de Villeroy," sagde han, „De forløber Dem usædvanlig, forekommer det mig, De troer at tale til en Anden. Men da De har forglemt, hvem jeg er, saa maa jeg erindre Dem derom. Marquis de Lafare," vedblev han, idet han vendte sig om til sin tilstedeværende Gardelieutenant, „gjør Deres Skyldighed!"

Først nu indsaae Marschal de Villeroy, hvilken Afgrund han havde aabnet for sig selv; han aabnede Munden for at fremstamme en Undskyldning, men Regenten lod ham ikke Tid til at fuldende sin Phrase, men slog Cabinets-

---

til at adsprede hans melancholske Humeur. Vi have i det Mindste allerede opnaaet det Resultat, at han ved at tænke paa Pensionairen glemmer den Forladte, og jeg seer ikke, hvorfor vi ikke skulde lade Cephalus følge denne sin Tilbøielighed, som ikke kan være farlig; den unge Pige er troskyldig . . .

— Hun bliver nok rænkefuld.

— Hun tænker ikke paa nogensomhelst Cabale . . .

— Hun finder nok paa alle mulige, enten af Ubesindighed eller af Forfængelighed.

— Men hvad kan jeg gjøre derimod? sagde La Chenaye. Jeg vil ikke uforsigtigen gaae hen at kjæmpe mod Cephalus og modsætte mig hans Ønsker. Han vil see Pensionairen her i Aften! Jeg har fremfor Alt maattet stille ham tilfreds.

— Meget rigtigt raisonneret, for Pokker! meget rigtigt raisonneret! Men De burde underrettet os om Sligt.

— Er det ikke det jeg har gjort? Lige til nu har min Rolle indskrænket sig til Besøg i Colombiergaden, og De har ikke været uvidende om dem.

— Vi veed endogsaa, sagde Jakob Sirois, som nu til ingen Nytte antog et spottende og bittert Udtryk under Masken, at har Cephalus sin Elskede i Colombiergaden, har De ogsaa Deres, som De holder i et forgyldt Buur.

— Nu, De veed altsaa Alt, sagde La Chenaye leende, mere smigret end stødt ved Spøgen.

— Og De, De veed Intet! svarede Sirois ham, idet han pludselig antog en stærkt bebreidende Tone, — eller De dølger, hvad De godt veed!

— Hvorledes! udbrød den Anden, idet han tabte sin Fatning.

— Saa lee dog! sagde Sirois og vedblev — Cephalus havde først besluttet at faae Pensionairen ansat hos Procris ligesom forhen den Forladte. Vidste De det?

døren i for hans Næse. Førend endnu Marschallen kunde komme sig af sin Skræk, nærmede Hr. de Lafare sig ham, og bad om hans Kaarde.

Hr. de Villeroy stod et Øieblik som nedtordnet, han vilde tale, men Tungen nægtede ham sin Tjeneste, og paa en anden Opfordring, som blev udtalt i en bestemtere Tone, rakte han sin Kaarde til Hr. de Lafare.

I samme Øieblik aabnedes en Dør; Værelset var ved Jorden, en Bærestol kom, to Musketterer løftede Marschallen ind, Døren lukkedes igjen, Lafare og Lieutenant Artagan toge Plads ved begge Sider, flere Cheveaux Legers fuldte efter og den Fangne blev uden Videre bragt igjennem Haven til et Værelse i Orangeriet, hvor de nævnte Cavalerer alene bleve hos ham.

Marschallen, som endelig var bleven roligere, troede sig forloren. „Mine Herrer," raabte han blegnende, „man har dog formodentlig ikke i Sinde at myrde mig?"

„Net, vist ikke, Hr. Marschal, vist ikke, berolige Dem," svarede Lafare, „det angaaer noget langt Simplere, der slet ikke er det ringeste tragisk."

„Hvorom handler det da?" spurgte Marschallen, som gjenerholdt noget af sin Rolighed ved denne Forsikkring.

„Min Herre, Talen er her om to Breve, som maa befinde sig i Deres Kjolelomme."

Marschallen begyndte igjen at ryste, og første Haanden til den Lomme, hvori Brevene befandtes; han havde indtil nu, over sine egne Anliggender, glemt Hertuginden af Maines.

„Undskyld, Hr. Marschal," sagde Artagan, idet han standsede Villeroys Haand, „vi er bemyndigede til at underrette Dem om, hvis De skulde forsøge at unddrage os disse Breve, at Hr. Regenten besidder Afskrifter af dem."

„Saavel som, at vi," tilføiede Lafare, „i dette Tilfælde ere berettigede til, med Magt at sætte os i Besiddelse af dem; enhver Følge, som en Kamp desaarsag skulde hidføre, vil ikke blive os tilregnet."

„Mine Herrer, De siger, at Hr. Regenten har Afskrifter af disse Breve?" spurgte Villeroy.

„Vort Æresord derpaa," svarede Begge.

„I dette Tilfælde indseer jeg ikke, mine Herrer, hvorfor jeg skulde nægte Dem disse Breve, som forøvrigt aldeles ikke vedkommer mig, og som jeg lovede at overbringe af Tjenstvillighed."

„Vi veed det, Hr. Marschal," tilføiede Lafare.

„Mine Herrer, jeg haaber imidlertid," vedblev Villeray, „at De vil berette Hans kongelige Høihed, hvor hurtig jeg var beredt til at føie mig i hans Forlangende, og hvor meget det smerter mig at have fornærmet ham."

„Tvivl ikke derom, Hr. Marschal, det skal skee, som De ønsker, men Brevene?"

„Her ere de," sagde Villeroy, idet han overrakte Lafare de twende Breve.

„Artagan," sagde derpaa denne Sidste, „før nu Hr. Marschallen til Stedet for hans Bestemmelse, og De, saavel som de andre, der ville have den Ære at ledsage ham, behandle ham med den høie Agtelse, som hans Fortjenester tilkommer."

Derpaa blev Bærestolen igjen lukket, Porteurerne bleve hidkaldte, og Marschallen, der først nu mærkede den Snare, hvori han var geraadet, blev baaret til Haveporten, hvor der holdt en Vogn med sex raske Heste for. Marschallen blev løftet ind i Vognen, Artagan satte sig ved Siden af ham, en Officeer af Muskettererne og du Libois, een af Kongens Cavalerer, indtoge Bagsædet, en Afdeling ri-

---

— Nei.

— Nu vil han gifte hende bort, enten af Lune eller af Samvittighedsskrupler. Vidste De det?

— Ved min Sjæl! nei, det sværger jeg Dem. Gifte hende bort!... gifte hende bort! gjentog la Chenaye ganske ude af sig selv af Forbauselse, thi dette Giftermaal kuldkastede alle hans Forhaabninger, som han havde bygget paa Louises og Kongens Forbindelse.

— Ja, gifte hende bort! Men sæt dog et andet Ansigt op! For Pokker! en Mand i Deres Stilling bør ikke have upassende Bevægelser.

— En Ægtemand! mumlede la Chenaye, idet han forsøgte at vise Tilskuerne et Smiil, medens han i sine Tanker fordømte sig selv; — er De ganske vis derpaa?

— Ja.

— Saa er det Pater Gondran, som har underrettet Dem derom; maaskee har han selv sat denne taabelige Plan i Hovedet paa sit Skriftebarn.

— Men Ideen er ikke ilde, især naar den skiller os af med Damen.

— Ganske vist, ganske vist, sagde la Chenaye, idet han forsøgte at gjøre sin Ubesindighed god igjen. For det Første har Cephalus Ærbødighed for Ægtestanden og har aldrig henvendt et kjærligt Ord til en gift Kone.

— Ikke engang til sin egen! Saaledes gaaer Alt godt, for Pokker! og De kan le, min Herr Adelsmand!

— Le! ja, det har jeg god Grund til. Hvorledes skal jeg forklare mig Kongens Taushed imod mig? Skyldte han mig ikke at betroe mig alle disse smukke Planer? Er jeg da falden i Unaade, ligesom Boisenval?

— Det kunde jo være Tilfældet, svarede den ubønhørlige Englænder ham roligt.

La Chenaye følte Kræfterne forlade ham.

— Hør mig, vedblev den Anden, men end-

dende Musketerer omgave Vognen: man gav Kudsken et Tegn og Vognen rullede rask derfra.

Derpaa vendte Marquis de Lafare tilbage til Paladset med begge Philip Vs. Breve i Haanden.

II.

Besøget hos Cellamare.

Samme Dag Klokken to om Eftermiddagen, da de Elskende troede Buvat paa Bibliotheket, gjentog d'Harmental for Bathildes Fødder for tusinde Gang, at han kun elskede hende og at han aldrig vilde elske andre end hende. Nanette traadte ind og berettede Chevalieren, at der ventede Een paa ham i hans Værelse, som ønskede at tale med ham i et vigtigt Anliggende. Nysgjerrig efter at vide, hvem den Besværlige var, der endog forfulgte ham til hans Kjærligheds Parvdiis, løb d'Harmental til Vinduet, og fik Øie paa Abbed Brigaud, som med lange Skridt gik frem og tilbage i hans Værelse. Derpaa beroligede han Bathildes Ængstelighed med et Smiil, trykkede et ømt Kys paa hendes Pande, og begav sig over til sit Værelse.

„Kommer De endelig!" sagde Abbeden, idet han gik ham imøde, „medens De gantes med Deres smukke Gjenboerske, har der tildraget sig underlige Ting."

„Hvilke?" spurgte d'Harmental.

„Hvad, veed De det ikke endnu?"

„Nei slet ikke! tael dog, hvad er der paa Færde, De seer jo ganske forstyrret ud."

„Vi ere blevne forraadte, solgte, Himmelen veed af hvem," sagde Abbeden. „Hr. de Villeroy er i Morges blevet arresteret i Versailles, de tvende Breve, som han skulde overlevere til Kongen, befinde sig nu i Regentens Hænder."

D'Harmental begreb denne Efterretnings hele Vigtighed; men hvilke mørke Tanker end denne vakte hos ham, viste hans Aasyn dog kun hiin rolige Bestemthed, der stedse var ham eiendommelig i Farens Øieblik. Da Abbeden havde endt, spurgte han med en Stemme, hvori der endog ikke bemærkedes den ringeste Gemytsbevægelse: „Er det det Hele?"

„Fortiden, ja," svarede Abbeden, „og jeg synes, at det er nok for det Første."

„Min kjære Brigaud," vedblev d'Harmental, „da vi indlod os i Sammensværgelsessagen, vidste vi, at vi saa temmelig havde de samme Udsigter til at vinde eller til at tabe. Vore Actier vare stegne, nu falde de. Det er det Hele."

„Jeg seer med Fornøielse, at De ikke saa let lader Dem hæve af Sadlen," svarede Brigaud.

„Seer De, Abbed, i dette Øieblik er jeg saa overvættes lykkelig, og derfor betragter jeg hele Verden og Alting i Solskin. Havde De bragt mig Deres Efterretning i et traurigt Øieblik, saa vilde jeg have seet Alt i et mørk Lys og have udtalt Amen til Deres de profundis."

„De mener altsaa?"

„At Spillet visselig ikke staaer godt, men at det derfor langtfra endnu ikke er tabt. Marschal de Villeroy hører ikke til Sammensværgelsen, han kjender ikke de Sammensvornes Navne; Philip Vs. Breve compromitterer Ingen, efter hvad jeg kan erindre, og der er altsaa indtil nu ingen Anden truet, end Prinds de Cellamare. Men hans diplomatiske Charakteers Usaarlighed beskytter ham mod enhver virkelig

---

nu engang, for Fanden! saa sæt dog et muntert Ansigt op. Seer De ikke Deres Hofmænd allerede spotte over den Figur, De gjør? Dersom de tilfældigviis havde ligesaa megen Forstand, som Uforskammenhed, vil jeg forbande mig paa, at de kunde læse vor Samtale i Grimacerne i Deres Ansigt.

Omendskjøndt mere og mere ydmyget glattede det stakkels Menneske sin Pande, saa godt han kunde, og da et paataget Smiil næsten var kommet tilbage paa hans Læber, begyndte Jakob Sirois igjen:

— Et af to, enten kjendte De Planen og har ikke underrettet os om den, og isaafald er De skyldig i Forbrydelse mod Eminencen.

— Jeg vidste intet derom, ved min Frelse! Og han var ligesaa meget død som levende.

— Eller De vidste Intet, som De siger; da er Deres Unaade ved Hoffet Dem vis, og jeg ønsker Dem oprigtigt til Lykke dermed, thi det er tusinde Gange bedre for Dem at udsætte Dem for Kongens Misfornøielse, end for Cardinalens Vrede! Forstaaer De?

Idet han talte saaledes, morede han sig ved at see det fremtvungne Smiil paa den Tiltaltes Ansigt lidt efter lidt forsvinde og vige for Blegshed og Angst. Det var Djævelen, der foer los paa en stakkels Sjæl, som han piinte. Hovmodig og stolt som sin Herre hævnede Cardinalens Mand sig saaledes paa Kongens Mand, der havde forsøgt at unddrage sig sin Afhængighed, og den Borgerliges Forfængelighed seirede og knuste Adelsmandens Stolthed!

Skaren aabnede sig nu foran dem og blev bestandig livligere. Omendskjøndt Ingen kunde høre deres Samtale, mærkede de i det Mindste paa Herren af la Chenayes fortvivlede Bevægelser, at han var kommet i gode Hænder, og strødes støiende om, hvem denne Englænder kunde være, der var saa godt underrettet, og saa spøgefuld under Masken.

Bueskytten var endnu ikke færdig med sit

Fare. Desuden tjener Hr. Saint Aignan, hvis vor Plan er kommen Alberoni tilhænde, til Gidsel for ham."

„Der er noget Sandt i det, De siger," bemærkede Brigaud.

„Og af hvem har De alle disse Efterretninger?"

„Af Valef, som erfoer dem af Hertuginden af Maine, og som strax begav sig til Prinds de Cellamare. Jeg har bestilt ham her hen, og da jeg først har været hos Marquis de Pompadour, undrer det mig, at han ikke er kommen endnu."

„Raoul! Raoul!" raabte pludselig en Stemme ude paa Trappen.

„Der er han," sagde d'Harmental, idet han løb hen og aabnede Døren.

„Tak, tak!" raabte Baron de Valef, „De kom netop i rette Tid, jeg vilde allerede afsted, thi jeg troede at Brigaud havde feilet med Adressen, og desuden troede jeg ikke at nogen ærlig Christensjæl kunde boe paa et saadant Dueslag."

„Gud give," faldt Brigaud ham i Ordet, „at De, Chevalieren og jeg, ikke inden nogle Dage blive endnu flettere indlogerede."

„Aha, De mener i Bastillen, Abbed! Ja, ja, det er muligt! Bastillen er dog imidlertid alletider en kongelig Bolig og det forhøier dens Værd, en Adelsmand kan boe der, uden at bortgive noget af sin Rang. Men denne usle Tagstue, fi donc, Chevalier, her smager det af Contoiristen."

„Valef, hvis De vidste, hvad jeg har fundet i denne elendige Tagstue," bemærkede d'Harmental, „da vilde De ligesom jeg ikke igjen forlade den."

„Maaskee en lille Grisette, eller en Madame Michelin? Tag Dem i Agt, Sligt er kun Richelieu tilladt. Iblandt os, som maaskee ikke ere bedre, men ikke saa meget i Mode, som han, vilde samme gjøre stor Skade."

„Saa frivole endog Deres Yttringer ere, Baron," faldt Brigaud ham i Ordet, „saa hører jeg dem dog med Fornøielse, fordi det beviser mig, at det dog ikke staaer saa slet med vore Anliggender, som vi frygtede."

„Tvertimod," vedblev Valef, „hele Sammensværgelsen er sprængt i Luften."

„Hvad er det, De siger, Hr. Baron?" raabte Brigaud.

„Jeg siger Dem, at jeg ikke havde troet, at man vilde forunde mig Tid til at overbringe Dem denne Efterretning. De veed jo, Abbed, at jeg gik fra Dem, for at gaae hen til Prinds de Cellamare. Jeg var netop der, da man kom, for at lægge Beslag paa hans Papirer."

„Hvad, blev der lagt Beslag paa hans Papirer?"

„Paa Alt, paa de nær, vi brændte, men det var desto værre ikke den største Deel."

„Da ere vi Alle forlorne!" raabte Abbeden.

„Hvor De strax taber Modet, Abbed! Staaer det os endnu ikke frit for, at danne en lille Fronde, og er Hertuginden af Maine ikke lige saa god som Hertuginden af Longueville?"

„Men hvad er der da skeet, Valef?" spurgte d'Harmental.

„Kjære Chevalier, forestil Dem den meest snurrige Scene af Verden. Jeg havde gjerne givet Alt, for at De havde været tilstede derved. Vi havde leet os ihjel; det havde bragt Dubois ude af sig selv."

„Hvad! Dubois, var Dubois selv hos Gesandten?" spurgte Abbeden.

„Ja i egen høie Person. Abbed, forestil Dem, at vi, Prinds Cellamare og jeg, sad ganske rolig med hinanden ved Kaminen, og sladdrede om vore smaae Anliggender, vi ragede i et Skrin, fyldt med Breve, og brændte alle

---

Offer. Efter paany at have anbefalet ham at være munter for at give sig en passende Holdning, sagde han til ham:

— Hvad Pensionairens Giftermaal angaaer samtykker vi deri. Men man nævner som Ægtemand denne unge Greve af Rieux, som staaer her ligefor os og leer med aaben Mund og mere Ynde end De for at vise Damerne sine smukke Tænder; det ville vi ikke vide Noget af, for Pokker! det er en Mand, man ikke kan stole paa. Bær altsaa Omsorg for, De og dem i Omgivelsen, at nedsætte ham i Kongens Øine. Om otte Dage skal De, hvis De endnu har Deres Bestilling, faae nye Instrukser. Nu, Held, Lykke og Glæde! Kredsen omkring os bliver snevrere, og jeg bliver nødt til at bruge mine Albuer for at bane mig Vei igjennem disse Masser af Broderier og Kniplinger.

Sirois lod virkelig den stakkels la Chenaye staae der ganske forfærdet, og skreed med Magt gjennem den Skare, som trængte sig sammen omkring ham, nysgjerrig efter at kjende ham, og tiltalte ham, roste ham og klappede i Hænderne. Den unge Rieux især tildeelte ham et stærkt Bifald, og vilde endogsaa omfavne ham som Tegn paa hans Lykønskning, men den kraftige Englænder bragte ham til at tumle hen i Enden af Salen, kastede to tre Andre omkuld, og gik videre.

Neppe var han gaaet bort, før Adelsmanden paany følte en Arm hænge sig ved hans. Idet han kun tænkte paa Uheld, skjælvede han, saae sig om og gjenkjendte sin polske Dame. Hun var gaaet hen til ham og loe over det besynderlige Ansigt, han i dette Øieblik havde. Men Herren af la Chenaye, der ikke mere var i sit gode Humeur, svarede ikke videre artigt paa de Spørgsmaal hun gjorde ham om hans Samtale med Englænderen.

— Jesus! svarede Damen ham med en klagende Stemme, er jeg da ikke mere Deres kjære Pige, siden De taler saaledes til mig?

dem, der syntes os værdige til Autodaféen, da Kammertjeneren pludselig kom og berettede, at Gesandtskabs-Hotellet var omringet af en Skare Musketterer og at Dubois og Leblanc forlangte at tale med Prindsen. Øiemedet for deres Besøg var let at gjette. Uden at give sig Tid til Vælgen, kastede Prindsen hurtigt hele Kassens Indhold i Ilden, skjød mig hurtigt ind i et Cabinet og befalede, at indlade de anmeldte Herrer. Denne Befaling var iøvrigt overflødig; thi Leblanc og Dubois stode allerede paa Dørtærskelen. Lykkeligviis havde ingen af dem bemærket mig. Tænk Dem nu, at jeg var inde i Cabinettet, hvor jeg kunde see og høre alt. Dubois gik foran, stak sit Rævehoved ind i Gemakket, og søgte med Øinene Prinds de Cellamare, der stod i Slobrok foran Kaminen, for at give Papirerne Tid til at opbrænde. „Mine Herrer," begyndte nu Prindsen med det Phlegma, De kjender, „tør jeg spørge, hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg?"

„Aarsagen er meget simpel, naadigste Herre," svarede Dubois. „Hr. Leblanc og jeg, vi nære det Ønske at kaste et Blik i Deres Papirer, af hvilke disse her" han viste ham Philip V.'s Breve, „have givet os en Forsmag."

„Hvad sagde Prindsen dertil?" spurgte d'Harmental.

„Prindsen vilde gjøre Indvendinger, beraabte sig paa sine Rettigheder som Gesandt, men Dubois bemærkede ganske uforbeholdent, at han selv havde misbrugt disse Rettigheder, idet han havde skjult en Sammensværgelse under sin gesandtskabelige Kappe; kort, han maatte taale, hvad han ikke kunde forhindre. Desuden havde Leblanc, uden at vente paa Tilladelsen, allerede aabnet Secretairen og undersøgte dennes Indhold, medens Dubois ligeledes traf Skufferne ud i et Bureau og rodede om deri. Pludselig forlod Prindsen sin Plads og greb Leblanc ved Armen, just som denne havde faaet fat paa en lille Pakke, der var omviklet med et rosenrødt Baand. „Undskyld, min Herre, det ere Breve fra Damer, De vil dog vel ikke være saa indiscret —"

„Tillader Deres Excellence," tog Dubois Ordet, idet han tog den lille Pakke ud af Leblancs Haand, „jeg veed ret vel at omgaaes med saadanne Hemmeligheder og Deres skal blive velforvarede."

„I dette Øieblik faldt Dubois' Blik paa Kaminen og mellem Asken af de brændte Breve fik han Øie paa et endnu ufortæret Papiir, han foer til Kaminen og greb det, netop som Flammen vilde tænde det. Dette skete med en saadan Hurtighed, at Prinds de Cellamare ikke kunde forhindre det."

„For Fanden!" raabte Prindsen, medens Dubois vædede sine Fingerspidser med Tungen, „jeg vidste vel, at Regenten havde gode Spioner i sin Tjeneste, men jeg vidste dog ikke, at de selv ville gaae i Ilden for ham."

„Og de ere sandelig rigelig belønnede derfor, min Hr. Gesandt," svarede Dubois, der allerede havde udfoldet Papiret. „Her seer De selv." — Prindsen kastede et Blik paa Papiret, jeg veed ikke hvad det indeholdt, men det veed jeg, at Prindsen blev liigbleg, medens Dubois loe høit; overmandet af Raserie, sønderknuste Cellamare en lille Marmor-Buste, hans Haand netop hvilede paa."

„Dubois stak rolig Papiret til sig. „Da vi nu rimeligviis have fundet, hvad vi søgte," sagde han med den ham eiendommelige ubehagelige Stemme, „og da der idag paalægger os nogle andre Sager, saa ville vi nu anlægge Forseglingen hos Dem."

„Forsegling! Segl hos mig?" raabte Gesandten, bragt til det Yderste.

„Javist, med Deres Excellences Tilladelse.

— Jo vist! jo vist! men dæmp Deres Stemme; dette forbandede Menneske kjender Dem, han har opdaget vor Forbindelse, og dersom han fik at vide at De var her, her, hvor Deres Majestæter skulle komme, vilde han styrte mig, thi Kongen holder meget strengt over Sæderne og Etiquetten.

— Imidlertid ikke strengt, som det lader til paa Dem! Har han ikke ligesom De skaffet sin Elskede Adgang til Ballet?

— Ti, min Kjære, ti! sagde la Chenaye, idet han haardt trykkede hendes Arm og begyndte at skjælve paany. — Husker De, at hvis jeg har givet efter for Deres Ønske et Øieblik at tage Deel i dette Selskab, er det paa den udtrykkelige Betingelse, at De skulde forlade Salen før Deres Majestæters Ankomst.

— Hvor jeg ønsker at see hende, denne smukke Dame! lød den klagende Stemme atter tilorde; hendes Ansigt maa da være overordentligt smukt, siden det saaledes kan gjøre Kongerne forelskede, og tjene Malerne til Model?

— Ti dog stille, min Kjære! De styrter mig!

Og den Ulykkelige, der atter blev plaget af Angest, forbandede af sit ganske Hjerte alle Baller, Carnevaler, Englændere og Polakinder!

— Lader os nu gjøre en Ende derpaa, sagde han til sin Ledsagerske, De har villet see, nu vel! De seer jo. Betragt disse prægtige Klædninger, disse Fjederbuske, disse Diamanter, disse utallige Lys; saaledes seer en Fest paa Raadhuset ud! Nu maa Kongen snart komme og De maa fjerne Dem; gaae! jeg vil det!

— Og jeg vil det ikke, i det Mindste ikke førend jeg har seet denne smukke Pige fra Klosteret, svarede hans kjære Pige i en rolig og klagende Tone.

Hans Majestæts Dientjener vilde i Begyndelsen slet ikke svare paa dette besynderlige, lunefulde Indfald, han svor hende endelig ved alle

Hr. Leblanc, skrid til Værket," vedblev Dubois ganske rolig. Leblanc tog strax sine i Beredskab holdte Baand, tilligemed Lak og Signet frem og anlagde Forsegling for Secretairen og Bureauet, og nærmede sig derpaa Døren til det Cabinet, hvori jeg befandt mig."

„Mine Herrer," raabte Prindsen, „jeg vil aldrig taale — —"

„Mine Herrer," faldt Dubois ham i Ordet, idet han aabnede Døren til Værelset og tilvinkede to Officierer af Musketterne, „her er Spaniens Hr. Gesandt, der er anklaget for Høiforræderie. Hav den Godhed at ledsage ham til den ventende Vogn og bring ham til det bevidste Sted. Gjør han Modstand, saa kald alle Mand ind og lad ham bære ud i Vognen."

„Og hvad gjorde Prindsen?" spurgte Brigaud.

„Prindsen gjorde, hvad enhver Anden og De vel ogsaa vilde have gjort i hans Sted, han fulgte de tvende Officierer og to Minuter derefter befandt Deres lydige Tjener sig under kongeligt Segl."

„Arme Ven," raabte d'Harmental, „men hvorledes er De da kommet ud igjen?"

„Det er netop det Bedste, hør nu! Neppe var min Dør forseglet, førend Dubois raabte paa Prindsens Kammertjener. „„Hvad hedder De?"" spurgte han. „Lapierre, til Deres Tjeneste, naadigste Herre," svarede han rystende. „Kjære Hr. Leblanc, underret De Hr. Lapierre om hvilken Straf der venter den, der lægger Haand paa disse Segl." — „Derfor er der fastsat Galeistraf," sagde Leblanc koldblodig."

„Min kjære Hr. Lapierre, De har nu hørt det," sagde nu Dubois med honningsød Stemme; „hvis De nu skulde spore Lyst til at roe nogle Aar paa Hans Majestæt Kongen af Frankrigs Skibe, saa berører De blot et af disse Segl eller disse Baand omendog kun med Deres Lillefinger, og Deres Ønske kan strax blive fyiet. Men er derimod hundrede Louisd'ors Dem kjærere, saa tager De disse Segl under Deres særdeles Beskyttelse, og allerede efter tre Dages Forløb skal De modtage denne Summa."

„Jeg foretrækker de hundrede Louisd'ors," svarede den Skjælm, Lapierre.

„Godt, underskriv saa denne Protocol, vi udnævne Dem til Bevogter over Prindsens Cabinet."

„Lapierre underskrev.

„De begriber vel, vedblev Dubois, at nu hviler hele Ansvaret paa Dem?"

„Ja naadigste Herre. — „Og antager De det?" „Jeg antager det." — „Upperligt" føiede Dubois til, „Hr. Leblanc, nu har vi ikke mere at gjøre her — (og idet han seer paa Papiret, han havde i Haanden) jeg har fundet, hvad jeg søgte."

„Derpaa bortfjernede han sig, fulgt af Leblanc. Da Lapierre hørte Vognen bortrulle, traadte han hen til Døren til mit Cabinet og skreeg: „Hr. Baron, benyt vor Eensomhed til at slippe bort. Det var derfor, jeg indgik paa Deres Forlangende."

„Men hvor vil Du have at jeg skal slippe ud?" spurgte jeg.

„Igjennem Vinduet, Hr. Baron, igjennem det lille Vindue," svarede Lapierre, „der befinder sig tilvenstre i Væggen. Det gaaer ind til en Alcove. Lad Dem kun dristig glide ned, De falder i en Seng.

„Som sagt, saa gjort. Jeg rakte Kammertjeneren, der var kommen til mig i Alcoven, en kostbar Ring, jeg netop bar paa Fingeren. „Hvorledes skal jeg nu fortsætte min Flugt videre?" spurgte jeg ham.

(Fortsættes.)

Guder, at han hverken saae hende paa Bænkene eller i Salen, men at han senere skulde lade hende betragte hende i Mag, hvilket var ham let, da begge boede i samme Gade.

I dette Øieblik undslap der Polakinden et Udraab af Overraskelse, da hun saae et frisk og ungt Par, der ganske var inde i deres kjærlige Samtale, gaae forbi dem. Alene Herren havde sit Ansigt blottet, det var Lefueur.

— Deres smukke Dame, sagde hun med en lidt mere bevæget Stemme til sin Ledsager, har blonde Haar, en ganske smuk, men lidt spinkel Figur, og en buttet Hage med Smilehul, ikke sandt?

— Jo, netop. Men hvem kan have underrettet Dem derom?

— Jesus! tilføiede Damen sukkende, og det er med saadant Udseende, at man giver sig af med at forestille Jomfru Maria!

— Nu, min Veninde, tænk dog ikke altid paa Deres fordums foragtelige Bestilling!

— Tal ikke ondt om den, min Herre! Dengang havde jeg Intet at bebreide mig! Er da min Bestilling for Øieblikket bedre?

— Stille, min Kjære! gaae ikke hen at faae Samvittighedsnag! At kalde vor Forbindelse en Bestilling! Jeg elsker Dem; De elsker mig; det er det Hele.

— Ja, det er det Hele, men, mumlede hun med dæmpet Røst; jeg vilde dog ønske, at Alt var som før.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 23. Torsdagen den 1 April. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

„Ned af denne lille Trappe, Hr. Baron," sagde Lapierre, „derfra igjennem Kjøkkenet ud i Haven, og igjennem den lille Baglaage, Hovedindgangen er uden Tvivl bevogtet."

„Jeg fulgte Anviisningen — og her er jeg nu!"

„Men Prinds de Cellamare, hvor er han?" spurgte d'Harmental.

„Veed jeg det," svarede Valef, „sandsynligviis i Fængsel."

„For Pokkeren!" raabte Brigaud; „Naar kun det fordømte Papir ikke var fundet af Skurken Dubois; har De ikke nogen Formodning om, hvad for et Papir det kunde være?"

„Ikke den mindste, men vær De kun rolig, Hr. Abbed, det vil ikke gaae tabt, tidligere eller sildigere ville vi nok erfare, hvad det indeholder."

I dette Øieblik hørte man Een komme op af Trappen, Døren aabnedes, og Bonifacius stak sit tykke Hoved ind.

„Om Forladelse, Hr. Raoul," sagde Madame Denis's Arving, „jeg søger Papa Brigaud, Mama ønsker at tale med Dem. Hun vilde gjerne spørge Dem, hvorfor Parlamentet samles i Morgen."

„Hvad, samles Parlamentet i Morgen!" raabte d'Harmental og Valef paa engang.

„Og hvorfor mon det skeer?" spurgte Brigaud, „hvorfra veed Din Moder at dette skeer?"

„Ei, af mig," svarede Bonifacius, „af mig! jeg fik det at vide af min Procurator. Han var just hos den første Præsident, da Befalingen kom fra Tuillerierne til samme."

„Godt, godt," tilføiede Abbeden, „stig til Din Moder, jeg vil see ind til hende."

„Det er et Statscoup, man tilsigter," mumlede d'Harmental hen for sig, da Bonifacius var gaaet.

„Jeg iler hen til Fru de Maine, for at underrette hende derom," sagde Valef.

„Jeg begiver mig hen til Marquis de Pompadour, for at indsamle Efterretninger," sagde Brigaud.

„Jeg bliver her," bemærkede d'Harmental, „hvis De behøver mig, Abbed, veed De hvor jeg er at finde. Skulde De ikke træffe mig her, saa behøver De kun at aabne Vinduet, og klappe tre Gange i Hænderne, saa vil jeg øieblikkelig være hos Dem."

Brigaud og Valef begave sig bort. Fem Minuter derefter forlod d'Harmental sin Tagstue og begav sig til Bathilde, som han fandt

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Derpaa vedblev hun, som om hendes første Spørgsmaal ikke var blevet afbrudt:

— Har hun ikke en Overkjole af sortebrunt Silketøi og en hvid Atlaskes Kjole, der er besat med forskjellige Steenkulssmykker?

— Det er muligt.

— Nu, min Herre! saa er hun dernede. Og inden Kongen kommer, lader hun denne smukke og unge Herre gjøre Cour til sig.

Det var et nyt Stød for den ulykkelige Kammertjener. Louise, der ikke kjendte til den ærefulde Plads, man bestemte for hende, kunde let, selv uden at hendes Tante vidste det, dele en eller anden ubekjendt Adelsmands Kjærlighed, en Følelse, hvorfor la Chenaye uden Tvivl maatte have baaret Ansvaret i sin Herres Øine. Han besluttede ogsaa, hvad der saa maatte hænde, ikke at tabe Parret af Øie for i det Mindste lige til Enden at opfylde sine Pligter, som Kongens gode og tro Tjener.

Slæbende Polakinden med sig, begav han sig paa Jagt efter dem, udspeidede deres Bevægelser og deres Ord, uden dog at faae andet Udbytte, end Ord uden Sammenhæng og tvivlsomme Bevægelser. Hvad de begge opdagede med Øret og Øiet, var ikke desto mindre tilstrækkeligt til at bestyrke dem i den Tro, at Kjærligheden var paa Bane imellem de unge Folk, og denne Opdagelse syntes dem begge piinlig for la Chenaye af Hengivenhed mod sin Herre, for hans Ledsagerske maaskee, fordi hun derved kom til at tænke paa sig selv.

De toge ikke Feil! Ja, det er Kjærlighed, hvorom der er Spørgsmaal mellem dette saa rene, saa gracieuse Par, og Lefueur er det lykkeligste Menneske! Om han end ikke endnu har erholdt en fuldkommen Tilstaaelse, som kun en frygtsom

i den største Angst. — Klokken var fem og Buvat var endnu ikke kommet hjem.

III.

Forklædninger.

Den følgende Morgen Klokken syv kom Abbed Brigaud, for at afhente d'Harmental, som han allerede fandt paaklædt og ventende paa ham. Begge indhyllede sig i deres Kapper, trykkede Hattene dybt ned over Ansigtet, og gik til Palais-Royal. Da de nærmede sig Gaden Echelle, bemærkede de en usædvanlig Bevægelse deri. Alle Adgange til Tuillerierne vare besatte med Afdelinger af Cheveaurlegers og Musketterer, hvorved den paa denne Maade fra Tuileriernes Have og Gaard udelukkede Mængde Nysgjerrige sammentrængtes paa Carousselpladsen. Brigaud og d'Harmental blandede sig iblandt Mængden.

Da de vare ankomne til det Sted, hvor nu Triumphbuen hæver sig, bleve de tiltalte af en Musketter-Officeer, der ligeledes var indhyllet i en Kappe; det var Valef.

„Nu, Baron," spurgte Brigaud, „hvad Nyt gives der?"

„Ha, er det Dem, Abbed! Vi søgte efter Dem, Laval, Malezieux, og jeg. Jeg saae dem just nylig, de maae bestemt være i Nærheden. Lad os blive her, de ville snart slutte sig til os. Malezieux og jeg, vi bleve hele Natten i Arsenalet."

„Har der ikke viist sig nogen fjendtlig Demonstration der?" spurgte d'Harmental.

„Aldeles ikke. Hr. Hertugen af Maine og Greven af Toulouse ere indkaldte til Regnskabs-Conseilet, der i Formiddag skal holdes forend Lit de justice*). Allerede Klokken halv syv befandt de sig i Tuilerierne, tilligemed Fru de Maine, der, for desto tidligere at erholde Efterretninger, har begivet sig til de Gemakker, hun som Overhofmesterinde besidder."

„Veed man hvor Prinds de Cellamare er bleven af?" spurgte d'Harmental.

„Man har bragt ham til Orleans i en fiirspændig Vogn, ledsaget af tolv Cheveaurlegers."

„Hvad siger Hertuginden af Maine til alt dette?"

„At man ponser paa Noget til Skade for de legitime Prindser, og at man vil benytte det Foregaaende til at berøve dem nogle af deres Privilegier. Hun har ogsaa i Morges taget sin Ægtehetre dygtig i Skole; han lovede hende, at holde sig tapper, men hun stoler ikke derpaa."

„Og Hr. Greven af Toulouse?"

„Vi saae ham igaar Aftes; men De veed, min kjære Abbed, at der ikke gjøres noget med hans Beskedenhed, eller snarere ydmyge Væsen, han er alletider beredt til at give efter for Regenten i Alting."

„Men den unge Konge, hvorledes har han optaget sin Gouverneurs Fængsling?"

„Hvad, veed De ikke det? Der synes at have fundet en Overeenskomst Sted mellem Marschal de Villeroy og Hr. de Frejus, saa at naar man unddrog Kongen den Ene, den Anden ogsaa maatte trække sig tilbage. Siden igaar Morges er Hr. de Frejus forsvundet."

„Og hvor er han?„

---

*) (Uoversætteligt) Parlamentssæde i Kongens Nærværelse.

Undseelse har nægtet ham, har han dog kunnet aabent erklære sig, lettet sit Hjerte, skildret sin Lidenskab, ikke mere ved Tegn, men ved kraftige Ord, som kom ham fra Hjertet. Rigtignok fik han ikke Svar i samme Sprog, men en med Flor bedækket Arm skjælvede medens den hang ved hans, men fugtige Øine straalede igjennem Silkemasken, men et hvidt og jomfrueligt Bryst hævede sig og svarede ham paa hans Hjertes Banken!

Taler Alt dette ikke tydeligt nok? Og da Louise, næsten forskrækket ved at see sin Tante og la Chenaye, som talte sammen, hurtigt fjernede sig fra Lesueur, hvad stod der ham da tilbage at ønske!

Hele Verden tilhørte ham; han gik stolt mellem denne Skare af rige Borgere og store Herrer, fra hvilke hans Tanker vare langt borte. I dette Øieblik vilde han ikke have givet en eneste af sine Drømme om Kjærlighed for alle deres Skatte og Titler.

Ved Enden af Salen, bag ved den Forhøining, hvorpaa Byens Musici befandt sig, hørte han sig kalde ved Navn og standsede. En maskeret Dame stod foran ham, men det var ikke mere Louise, og uden at forlade sin Plads, som skjulte hende for Alles Blik, vinkede hun ham med Fingeren at komme hen til hende. Han traadte endelig nærmere, men som af Tvang, og nedslaaet over saa snart at maatte opgive den Eensomhed, han havde skabt sig.

— Herr Lesueur, sagde denne Dame til ham, De synes nødigen at ville adlyde, og det er ikke smukt af en Ridder, som bærer min Farve, thi det Sølv-Baand, som De har ved Deres Bælte, har jeg skjænket Dem.

— Hvorledes! svarede Kunstneren, idet han strax viste hende den meest levende Interesse, det er Dem, jeg har at takke for, at jeg har faaet Adgang til denne Fest! Oh! viis mig den Naade at sige mig, hvem De er!

— Stille, min Herre, det er en Hemmelig-

„Gud veed det. Kongen, der let bar Tabet af Marschallen, er utrøstelig over Bortfjernelsen af sin Biskop."

„Hvem har fortalt Dem alt dette?"

„Hertugen af Richelieu, der igaar kom til Versailles Klokken to, for at gjøre Kongen sin Opvartning, og fandt Hans Majestæt i Fortvivlelse imellem Porcellain og Glasskaar, som han i sin Vrede havde slaaet itu. De kjender jo nok Richelieu; istedet for at formere Kongens Sørgmodighed, har haneaflokket ham Latter, ved at fortælle ham tusinde Pudseerligheder, og næsten trøstet ham ved at forene sig med ham og ituslaae alt, hvad der endnu var heelt af Porcellain og Ruder."

I dette Øieblik skred en Mand forbi de tre Ovennævnte, han var klædt i Advocaternes sorte Dragt og havde en flirkantet Baret paa Hovedet. Under denne Forklædning troede Abbeden at kjende Marquis de Pompadour. Advocaten nærmede sig Gruppen; Abbeden tvivlede ikke mere, det var Marquien.

„Naa Mester Clemens, hvad Nyt i Paladset?" spurgte Brigaud.

„Noget høist Vigtigt, hvis det forresten stadfæster sig. Man siger, at Parlamentet vægrer sig ved at begive sig til Tuilerierne."

„Ypperligt, fortræffeligt, det kunde igjen udsone mig med Rodkjolerne," sagde Valef, „men de ville ikke vove det."

„De veed vel, at Hr. de Mesme høre til Vore; han er nylig ved Hertugen af Maines Indflydelse bleven valgt til Præsident."

„Det er jo allerede længe siden," bemærkede Brigaud, „hvis De ikke har bedre Grunde at stole paa, Mester Clemens, raades De ikke at regne altfor meget paa ham."

„Stop, der foregaaer noget derhenne," afbrød d'Harmental ham, „skulde Regentskabs-Conseilet allerede være endt?"

Der viste sig virkelig stor Bevægelse i Tuileriernes Gaard; Hertugen af Maines og Greven af Toulouse's Equipager nærmede sig Uhrpavillonen. Strax derpaa saae man de tvende Brødre. De vexlede endnu nogle Ord med hverandre, derpaa steeg hver i sin Vogn, og kjørte hurtig derfra.

Hele ti Minuter udtømte de ofnævnte Personer sig i Formodninger over dette Tilfælde, der ogsaa var Mængden paafaldende; nu fik de pludselig Die paa Malezieur, der søgte dem. Hans forstyrrede Aasyn beviste, at han ikke bragte gode Efterretninger.

„Nu," spurgte Pompadour, „har De maaskee en Gisning med Hensyn til det, der har tildraget sig?"

„Jeg frygter destoværre, at Alt er tabt," svarede Cantsleren.

„De veed dog, at Hertugen af Maine og Greven af Toulouse have forladt Regentskabs-Conseilet?" spurgte Valef.

„Jeg mødte den Forstes Vogn; han kjendte mig, lod holde og tilkastede mig denne med Blyant skrevne Billet." Brigaud læste:

„Jeg veed ikke, hvad man fører i Skjødet mod os, men Regenten har ladet mig og Toulouse opfordre til at forføie os bort fra Parlamentet. Denne Opfordring forekom mig en Befaling, og da det vilde være aldeles unyttig for os at modsætte sig, da vi neppe kunde stole paa mere end fire, fem Stemmer, maatte vi adlyde. Søg at faae Hertuginden, der maa befinde sig i Tuilerierne, i Tale, og sig hende, at jeg trækker mig tilbage til Rambouillet, hvor jeg vil afvente Følgen af denne Begivenhed.

Deres velbevaagne
Ludvig August.

„Den Kryster!" raabte Valef.

---

hed for Alle her iaften, thi man troer, at jeg er gaaet, og dersom jeg er bleven, og dersom jeg skjuler mig, er det for Deres Skyld.

Lesueur gjorde en uvilkaarlig Bevægelse.

— Oh! frygt Intet, vedblev hun, da jeg kastede min Bouquet og Indbydelsen ned til Dem, var det for at gjensee Dem her i al Mag, men, Jesus! jeg vidste allerede, at De elskede en Anden . . .

— En Anden! gjentog Lesueur forbauset, idet han betragtede hende med mere Opmærksomhed.

— Ja, og det er om denne Anden, at jeg vil tale til Dem, af Venskab for Dem, ikke for hende, gode Gud! Men det er fordi det er vanskeligt at elske hende, og en stor Fare truer Dem!

Hun forklarede ham derpaa, saa godt hun kunde, uden dog at nævne Personerne, at den smukke Dame ikke kunde blive hans Hustru, at hun havde en stolt og egennyttig Tante, som aldrig vilde samtykke deri, at hendes Skjæbne allerede var afgjort, uden at man havde raadspurgt den unge Piges Mening herom. Og da hun saae at Lesueur hørte paa hende, men uden at synes at have tabt Modet, talte hun til ham om en frygtelig Medbeiler, mod hvem han ikke engang kunde trække sin Kaarde, og hvem mange Mennesker søgte at gjøre til Behag. Hun bad ham tilsidst bønlig om at lade være at indlade sig i en Kamp, som nødvendigviis maatte medføre hans Undergang.

I hele sin Fortælling indblandede hun Udraab i Jesu og den hellige Jomfrues Navn, og Lesueur søgte at gjenkalde denne Stemme i sin Erindring, der ikke var ham ubekjendt, skjøndt hun forstilte den. Men hvorledes skulde han troe, at den stakkels Pige, han tænkte paa, figurerede blandt Kjærnen af Befolkningen paa dette Bal, som Byen Paris gav Kongen af Frankrig, og at denne stakkels Pige havde skaffet ham Adgang dertil!

„Saadan ere de Mennesker, for hvem vi sætte Livet paa Spil," mumlede Pompadour.

„De feiler, kjære Marquis, vi vove vort Liv af vor egen fri Villie, og ikke for Andres, ikke sandt, Chevalier?" Men for Pokker, hvad har De for?"

„Vent her, Abbed," sagde d'Harmental, „jeg troer — jeg seer histhenne — for Fanden, jeg har ikke taget Feil — det er ham! Ikke sandt, De bortfjerner Dem ikke herfra, mine Herrer? Om et Øieblik er jeg igjen hos Dem." Med disse Ord slap han Valefs Arm, for at opsøge et Individ, som han allerede i flere Minuter havde iagttaget med den største Opmærksomhed, og som, ved Hjælp af sin Legemskraft, havde banet sig Vei for de ved hans Arme hængende tvende Fruentimmer, hen til Gitteret.

„Capitain Roquefinette," sagde d'Harmental, idet han pikkede det ovennævnte Individ paa Skulderen, „jeg ønskede gjerne at tale et Par Ord med Dem under fire Øine."

„Fire, om De vil," svarede Capitainen, idet han slap sine Ledsagerinders Arme.

„Vent her kun lidt paa mig, min Sjæls Klenodier! skulde Nogen tilføie Eder noget Ondt, saa giv mig kun et Vink, jeg bliver ganske i Nærheden."

„Nu er jeg til Deres Tjeneste, Chevalier," vedblev han, idet han trak ham til en Side, „jeg har allerede seet Dem i nogle Minuter, men det var ikke raadeligt for mig, først at tiltale Dem."

„Jeg seer med Fornøielse, at Capitain Roquefinette alletider er forsigtig," tilføiede d'Harmental, „for Øieblikket vil jeg kun sporge Dem om De endnu bestandig er til at finde paa samme Sted, hvis jeg pludselig skulde bruge Dem?"

„Ganske vist, Chevalier," svarede Capitainen, „kun boer jeg nu i femte Etage, istedet for før i anden; naar mine Actier falde, saa stiger jeg."

„Hvorledes," smilede d'Harmental, idet han stak Haanden i Vestelommen, „De er generet, og De henvender Dem ikke til Deres Ven?"

„Jeg laane Penge!" svarede Capitainen og tilbageholdt Chevalierens Haand, „fi donc! Ja naar jeg har gjort Nogen en Tjeneste, og han derfor gjør mig en Foræring, det er noget ganske Andet. Men jeg seer, mine Damer blive utaalmodige. Paa Gjensyn! Naar De behøver mig, veed De, hvor jeg findes." Uden videre at vente paa d'Harmentals Svar, skyndte han sig hen til Pigerne.

Da Klokken imidlertid først var elleve, og **Lit de justice** kunde vare til Klokken fire; om Eftermiddagen, saa følte Chevalieren, at han vilde gjøre bedre i at indvie denne Tid til sin Kjærlighed, end til at spilde den med unyttig Gaben; overhovedet, jo mere den truende Catastrophe, der maatte end blive som den vilde, jo mere følte han Trangen til at see Bathilde. Bathilde var blevet hans Livs Hovedelement og et nødvendigt Organ i hans Existence, og i dette Øieblik, efter hvilket han maaskee for stedse skulde skilles fra hende, begreb han ikke, hvorledes han skulde kunne leve een eneste Dag uden hende. Han gik derfor, uden videre at bryde sig om sine Kammerater, igjen til Gaden **du temps perdu.**

d'Harmental fandt Bathilde i den største Angst. Buvat havde ikke været hjemme siden igaar Formiddags Klokken halv ti; Nanette havde spurgt efter ham paa Bibliotheket, men til deres Skræk havde de erfaret, at han end og slet ikke havde været der i de sidste fem, sex Dage. Saadan Afvigelser fra hans hidtidige Sædvaner forkyndte noget ganske Overor-

---

Da hun taug, bad Lesueur hende indstændigen at give sig tilkjende, idet han tillige, uden Tvivl for Louises Skyld, erklærede, at hun havde taget Feil ved at tillægge ham en Kjærlighed og en Medbeiler, som han ikke brød sig videre om.

Men hvad han saa kunde sige, forunroligede denne sidste Omstændighed ham; han syntes heller ikke godt om at finde En, der var saa godt underrettet om hans hemmelige Tanker, som han aldrig havde aabenbaret Andre end Marillac.

Var det da ham, som lod ham forunroliges ved en Fremmed for at glæde sig over hans Smerte? men Marillac kunde ikke være paa Raadhuset! Hvor stor en Ven han end var af Fornøielser, havde han dog ikke, i den Hensigt at fornøie sig, villet gaae over den Trappe, fra hvilken hans Onkel Marschallen havde besteget Skafottet. Lesueur vidste ikke hvad han skulde tænke herom; han bad atter sin hemmelighedsfulde Dame indstændigen og besvor hende med foldede Hænder at sige ham sit Navn eller at vise ham sit Ansigt; maaskee vilde hun give efter i den ene eller den anden Henseende... Pludselig stoder hun, ved en uforudseet hurtig Bevægelse, Lesueur fremad, tager ham uden videre under Armen, og noder ham til at fordybe sig med hende i Skaren.

— Fra den Forhøining, bag ved hvilken de stode, havde hun seet la Chenayes Skygge paa den fremspringende Kant paa Muren, der holdt det store Tæppe i Veiret paa denne Side. Hun havde strax gjenkjendt den. For at undgaae Bebreidelser eller Udbrud af Vrede, thi var han skinsyg paa sin Herres Vegne, var han det ogsaa paa sine egne, forsøgte hun hurtigt at naae Udgangen. Men de havde ikke naaet Midten af Salen, før Adelsmanden, der var friere i sine Bevægelser, fordi han gik alene, pludselig stod lige foran dem, og Alle tre gjorde Holdt med meget forskjellige Følelser.

Den falske Polakinde følte samme Skræk

dentligt. Den elskværdige Bathilde havde ogsaa hos d'Harmental iagttaget en vis feberagtig Uro, der tydede paa een eller anden alvorlig Crise: og desuden forekom det hende, som en Ahnelse, at et svært Uveir svævede over hendes Hoved, hvert Øieblik truende med at udtømme sit frygtelige, fordærvelige Indhold.

Men saasnart hun saae sin Elskede, veeg al Bekymring for Fremtiden i Øieblikkets Salighed. Hun kunde imidlertid ikke lade være at yttre Angst for Buvat, saa at d'Harmental, ved hans Udeblivelse, nu igjen blev vækket til en Mistanke, der allerede tidligere var opstaaet hos ham, men som han stedse igjen havde banlyst.

Klokken slog fire, da de Elskende neppe troede at have tilbragt en Time hos hinanden. Det var den sædvanlige Tid de pleiede at skilles. Efter tusinde kjærlige Forsikkringer skiltes de, efter først at være komne overeens om, til enhver Tid, det være sig Dag eller Nat, hvis noget Nyt skulde tildrage sig, da at underrette hinanden derom.

D'Harmental traf Abbed Brigaud foran Madame Denis's Huus. Lit de Justice var endt, man vidste endnu ikke noget Bestemt, men Rygtet lød, at der blev truffet frygtelige Forholdsregler. Forøvrigt maatte der snart indlobe sikkre Efterretninger, thi Brigaud havde aftalt en Sammenkomst med Pompadour og Malezieux hos d'Harmental, hvis afsides liggende og bekjendte Bolig meest egnede sig dertil.

Pompadour kom virkelig en Times Tid efter. Parlamentet havde i Begyndelsen villet modsætte sig, men endelig havde de Alle bøiet sig efter Regentens Villie. Kongen af Spaniens Breve bleve forelæste og forkastede, hvorpaa man afgjorde, at Hertugerne og Pairerne skulde indtage Rang lige efter Prindserne af Blodet. De ligitime Prindsers Prærogativer bleve indskrænkede til deres Pairværdighed. Hertugen af Maine blev frataget Overintendantskabet over Kongens Opdragelse, hvilket blev overgivet til Hertugen af Bourbon, men alene Greven af Toulouse blev for Livstid i Besiddelse af sine hidtidige Forrettigheder.

Nu kom Malezieux ogsaa; han kom lige fra Hertuginden. Endnu forend Mødets Begyndelse havde man betydet hende, at forlade sin Bolig i Tuilerierne. Denne Beskjæmmelse bragte, som man let kan begribe, den store Conde's Barnebarn ude af sig selv. Hun geraadede i en saadan Vrede, at hun sønderknuste Speilene med egen høie Haand, og lod Møblerne smide ud af Vinduerne. Derpaa havde hun kastet sig i Vognen, efterat have sendt Laval til sin Gemal, for at anspore ham til kraftig Daad, og givet Malezieux Ordre til at indbyde alle hendes Venner til at give Møde i Arsenalet i Nat.

Pompadour og Brigaud fandt denne Sammenkomst høiest uforsigtigt. Fru de Maine blev uden Tvivl skarp iagttaget; de foreslog derimod at bede Hertuginden bestemme et Sted til Sammenkomsten; Malezieux og d'Harmental deelte denne fornuftige Synsmaade, men vare dog tillige af den Mening, at: jo større Fare, jo større ogsaa Æren.

Man talte temmelig livlig med Hensyn til dette, da man pludselig hørte Skridtene af tvende Personer, der kom op af Trappen.

Døren aabnedes, og der indtraadte en Soldat af den franske Garde og en Grisette. — Soldaten var Baron de Valef — Grisetten løftede det lille sorte Kniplingsslør, der bedækkede hendes Ansigt, og man kjendte i hende — Fru Hertuginde de Maine.

---

som et Barn, dets Lærer griber i Ulydighed, og slog forvirret Øinene ned. Lesueur, der var i en fuldkommen Uvidenhed om Alt, saae snart paa den Ene, snart paa den Anden med Forundring, og ventede paa en Forklaring, der kunde opdage ham Damens Navn. Men da la Chenaye, der allerede var opirret ved sine andre Uheld den Aften, og var stærkt forelsket i „sin kjære Pige," ved Lesueurs Bølte saae et Baand, som han selv havde foræret hende, glemte han sin sædvanlige Forsigtighed, rasende over at see denne unge Courmager paa eengang og med samme Iver træde Kongens og hans egen Kjærlighed iveien. Han talte saa høit, gesticulerede saa ivrigt, at hans gode Hofvenner paany samlede sig omkring ham for om muligt at lee paa hans Bekostning.

I dette Øieblik gjenlød en Betjents Stemme i Salen:

— Kongen er kommen! Maskerne af!

Som ved et Trylleslag faldt alle Maskerne, og Mændene gave deres Tilfredshed tilkjende med den Tilvæxt af smukke Ansigter, Damerne havde faaet.

En Eneste havde endnu ikke adlydt Betjentens Befaling. La Chenaye forsøgte bleg, skjælvende og ude af sig selv at slæbe hende henimod Døren, men Tilskuerne modsatte sig det stoiende med Raab og Latter, idet de paastode, at den kongelige Etiquette skulde iagttages paa det Strengeste.

Midt under denne levende Strid blev Polakindens Maske revet af.

Det var Johanne fra Brabant!

Lesueur blev som fastnaglet af Overraskelse.

— Johanne fra Brabant! raabte flere unge Herrer, som fordum havde plaget hende i de Atelierer, som de beærede med deres Beskyttelse.

— Et usædeligt Fruentimmer! raabte en stærkere Stemme, Jakob Sirois's.

Og det Rygte, at et usædeligt Fruentimmer havde indsneget sig ved Festen, udbredte sig blandt

IV.

Menneskets spaaer.

„Deres kongelige Høihed her i min usle Ronne!“ raabte d'Harmental, „hvad har jeg da gjort, for at fortjene en saadan Ære?“

„Chevalier! Øieblikket er kommet,“ sagde Hertuginden, „da vi maa bevise dem, vi høiagte, hvor værdifulde der ere os. Deuden skal man ikke sige, at Hertuginden af Maines Venner sætte alt paa Spil for hende, medens hun ikke vover noget for dem. Jeg er, Himlen være takket, den store Condé's Barnebarn, og jeg føler, at jeg ikke er udartet!“

„Deres Høiheds Komme drager os ud af en stor Forlegenhed,“ tog Pompadour Ordet, „vi befrygtede at en Sammenkomst i Arsenalet vilde være altfor farlig i dette Øieblik, da Politiet uden Tvivl har Øinene rettede paa Deres Høihed.“

„Det har jeg selv indseet,“ tilføiede Hertuginden, „og derfor kom jeg herhen. Jeg lod mig af Valef ledsage til Grevinde Chavigny, en Veninde af Delaunay, hvor vi forskaffede os disse Forklædninger, og hvorfra vi begave os hertil.“

„Jeg seer med Fornøielse,“ sagde Malezieur, „at denne Dags ulykkelige Begivenheder ikke har nedbøiet Deres Høihed.“

„Nedbøiet mig! Malezieur, jeg troede, De kjendte mig tilstrækkelig til at frygte et Øieblik for mig. Nedbøiet! Nei tvertimod, jeg har aldrig følt mig kraftigere, aldrig været villiestærkere. Ak, hvorfor er jeg ikke en Mand!“

„Deres Høihed behøver kun befale,“ sagde d'Harmental, „hvad De ønsker fuldbragt, skal blive udrettet af os, af os i Deres Sted.“

„Nei, nei, hvad jeg udretter, kan ingen Anden gjøre,“ vedblev Fru de Maine.

„For fem modige, Dem aldeles hengivne Mænd er intet umuligt,“ vedblev d'Harmental, „desuden er en rask, energisk Beslutning i vor Interesse. Man maa ikke troe, at Regenten lader det blive derved; ja, maaskee ere vi Alle arresterede imorgen. Dubois paastaaer, at det Papir, han snappede ud af Ilden hos Cellamare, ikke var noget Ringere end Listen over de Sammensvorne. Er det Tilfældet, saa svæver Sværdet nu over Alles Hoveder. Lad os ikke vente til Traaden, der holder det, brister, men derimod gribe det og slaae til.“

„Slaae til? Paa hvem, og hvorledes?“ spurgte Brigaud. „Det forbandede Parlament har fuldkastet alle vore Planer.“

„Vor første Plan var den bedste,“ bemærkede Pompadour, „det var slemt, at et Tilfælde forstyrrede den.“

„Vi kunne jo optage den igjen,“ sagde Valef.

„Vistnok!“ sagde Malezieur, „men vi vilde strande; hiin Begivenhed har gjort Regenten forsigtig.“

„Tvertimod,“ vedblev Pompadour, „netop fordi den mislykkedes, vil man troe, at den er blevet opgivet. Regenten er endnu uforsigtigere end før: siden Mademoiselle de Chartres befinder sig i Klosteret Chelles, tager han engang om Ugen derhen; han kjører da, kun ledsaget af sin Kudsk og tvende Laquaier, igjennem Vincennes Skoven, og det ovenikjøbet imellem Klokken otte og ni om Aftenen.“

„Paa hvilken Dag skeer det?“ spurgte Brigaud.

„Om Onsdagen,“ svarede Malezieur.

„Altsaa imorgen!“ raabte Hertuginden.

„Brigaud, er De endnu i Besiddelse af Passet til Spanien?“ spurgte Valef.

„Ja! Desuden er alle Foranstaltningerne endnu trufne; Postmesteren er paa vor Side og vi behøve kun at sætte os i Forbindelse med ham.“

„Godt,“ raabte Valef, „hvis Deres kongelige Høihed bemyndiger mig dertil, saa for-

---

den adelige Forsamling og opvakte dens høieste Forbittrelse. Hans Majestæts første Kammertjener flygtede bort med Ansigtet skjult i sine Hænger. Han var nærved at tabe Forstanden derover. Den stakkels Johanne fulgte ham idet hun neiede dybt for Alle paa Veien.

2.

Balletten.

Da Stoien var taget noget af, indtoge alle Damerne atter deres Sæder paa Bænkene. Derpaa kom Kongens 24 Musici for at afløse Byens.

Imidlertid gik Borgermesten, der var Statsraad og civil Statholder, i sin tofarvede Atlaskes Kjole, Byskriveren og Raadmændene i deres tofarvede Klædeskjoler med ti Byfogeganter, hver med to hvide Fakler foran sig, ud for at tage imod Deres Majestæter, som allerede vare paa Trappen. Da de vare paa det øverste Trin, holdt Borgermesteren en lille Tale til dem, hvori han takkede dem for deres Ankomst. Da Ludvig den Trettende havde svaret ham, aabnedes Salens Fløidøre, Violinerne spillede en Marsche, Gardernes og Sveitsernes Tambourer trommede udenfor, og Kongen traadte, med Anna af Østerrig ved Haanden, ind under et rungende Vivatraab og almindelig Glæde.

Saaledes gik han rundt i den uhyre Sal, hilste Damerne, og viste større Tegn til Tilfredshed, end han pleiede. Hans Ansigt var mindre mørkt, der var i hans Gang og hans Udseende noget mere Levende, Noget, der bedre stemmede med hans Alder, end sædvanlig; hans lange krollede Haar, hans sorte, ved begge Ender opadbreiede Knebelsbarter og et oventil bredt, nedentil spidst Fipskjæg, gave hans Physionomie mere Liv. Man skulde troe, at hans sædvanlige sygelige Tilstand var forsvunden for den Fornøi-

samler jeg i Morgen syv, otte Venner, venter Regenten i Vincennes Skoven, bortfører ham, og er inden tre Dage i Pampelona."

„Holdt, holdt, kjære Baron," faldt d'Harmental ham i Talen, „jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at De gaaer ind i min Rolle, og at det er mig, dette Foretagende tilkommer. Min Ære staaer paa Spil, jeg maa have Revanche."

„Æren af dette Foretagende tilkommer vistnok Dem, Chevalier," afgjorde Hertuginden af Maine. „Ja, i Deres Haand lægger jeg Ludvig den Fjortendes Søns og den store Condé's Barnebarns Skjæbne. Jeg forlader mig aldeles paa Deres Hengivenhed og Mod, og jeg haaber, at De dennegang vil seire, saameget mere, som Lykken er Dem Opreisning skyldig. Altsaa for Dem, min kjære d'Harmental, er hele Faren, men ogsaa hele Æren!"

„Jeg modtager begge emd taknemmeligt Hjerte," sagde d'Harmental, idet han ærbødig kyssede Hertugindens fremrakte Haand. „I Morgen ved denne Tid er jeg enten død, eller Regenten befinder sig paa Reisen til Spanien."

„Det kalder jeg at tale som en Mand," sagde Pompadour, „hvis De behøver en hjælpsom Haand, saa gjør Regning paa mig."

„Og paa mig," tilføiede Valef.

„Og vi Andre?" spurgte Malezieux, „kunne vi da ikke bruges til Noget?"

„Min kjære Cantsler," vedblev Hertuginden, „hver Sit. Chevalier, troer De at kunne gjenfinde de samme Folk, der ydede Dem Bistand første Gang?"

„Jeg veed, hvor deres Anfører er og kan regne paa ham."

„Naar vil De tale med ham?"

„I Aften."

„Hvad Tid?"

„Nu strax, hvis Deres Høihed befaler."

„Jo før, jo hellere!"

„Inden et Qvarteer er jeg hos ham."

„Hvor kan jeg faae Besked?"

„Hvor Deres Høihed befinder sig."

„Kuns ikke i Arsenalet," faldt Brigaud i Talen, „det er for farligt!"

„Kunne vi her vente paa Dem?" spurgte Hertuginden.

„Vor forlængede Ophold her kunde vække Mistanke," bemærkede Abbeden.

„Velan, saa træffes vi i de elysæiske Markers Runddeel," sagde Hertuginden. „Jeg og Malezieux, vi begive os derhen i en Vogn uden Vaaben og Tjenere. Pompadour, Valef og Brigaud komme ligeledes enkelt derhen. Der vente vi paa d'Harmental og afiale vore sidste Forholdsregler."

„Fortræffeligt," raabte d'Harmental, „min Mand boer netop i St. Honorégaden."

„Altsaa om en Time i Runddelen paa de elysæiske Marker," sagde Hertuginden af Maine. Derpaa trak hun igjen Sløret omhyggelig for Ansigtet og forlod tilligemed Valef først Tagstuen. Malezieux fulgte dem i nogen Afstand, dog saaledes, at han ikke tabte dem af Syne; derpaa forlode de Øvrige Huset paa een Gang. d'Harmental gik strax til St. Honorégaden, hvor han vidste han kunde finde Capitain Roquefinette. — Han var endnu engang, og det tilmed langt mere end før, indviklet i Sammensværgelsen; men han gik imidlertid Foretagendet modig imøde, fast besluttet at opoffre sit Liv — ja selv sin Kjærlighed derfor.

Han traadte udenvidere ind til Fillon og spurgte om Capitain Roquefinette var at faae i Tale. Fillon spurgte ham, om han ikke var den samme Herre, der allerede for nogle Maaneder siden havde spurgt om Capitainen, hvilket d'Harmental, som ønskede hurtig Besked, besvarede bekræftende. Fillon kaldte derpaa

---

else, han ventede i denne Nat. Han bar endogsaa en yngre Dragt med lysere og mere afstikkende Farver. En let, kort, spansk Kappe af kjødfarvet Floil og stukken med Guld bedækkede hans Skuldre; paa hans lyseblaae, ogsaa med Guldstriber forsynede Trøie med aabne Ærmer og hvide Atlaskes Aabninger dannedes et Andreaskors af et kostbart, med Stene besat, Kaardegehæng og Hellig-Aands-Ordenen, ved hvilken der hang et Kors af Diamanter, hvilket ogsaa fandtes broderet paa Kappen. Hans Knæbeenklæder, omtrent af samme Farve som hans Trøie, vare stukne og opkaarne, og endte med Rosetter nede ved den dobbelte Rad Kniplinger, hvormed de brede Kraver paa hans hvide Ruslæders Støvler vare kantede.

Guldsporer, en prægtig Halskrave og i Hatten tre lange Fjeder med de franske Kongers Farver, Blaat, Hvidt og Rødt, fuldendte hans Paaklædning[1]).

[1]) Blaat var de franske Kongers egentlige Farve.

Louise kunde neppe gjenkjende ham, hun, der næsten aldrig havde seet ham uden sorgmodig, knarvurren og i en simpel Dragt. Madame de St. Cernin erklærede ham for smuk i Ordets fulde Betydning, for Christendedens første Konge og sit Riges behageligste Mand. Skulde den unge Pige have sagt hende imod, da hun talte til sin Tante og om sin Velgjører?

Efter tilstrækkelig at have viist sin smukke Holdning og sit ypperlige Humeur, opfordrede Ludvig den Trettende, gjennem Betjenten, Alle til atter at begynde deres Lystighed og tage Maskerne paa. Selv begav han sig snart, bestandig ledsaget af Borgermesteren og Raadmændene, til det Værelse, som var gjort istand til ham, for at føre sig sin Forklædning, thi han skulde spille en

Imidlertid fandtes ogsaa Hvidt og Rødt i Kongens Dragt, det Hvide, fordi det var den nationale Farve, det Røde, fordi Kongerne, naar de holdt fuldt Hof, bare en vid, rød Kjole under deres lange, blaae, med Guldlilier besatte Kappe.

strax paa en Pige og bød hende ledsage Herren op i fjette Etage Nr. 72. Pigen tændte et Lys og gjorde som befalet. d'Harmental fulgte; men dennegang lød der ham ikke, som forrige Gang en munter Sang imøde, der herskede den dybeste Taushed i hele Huset. Dagens alvorlige Begivenheder holdt uden Tvivl de sædvanlige Kunder borte fra den værdige Værtindes Huus.

Da de naaede til Nr. 72, bankede d'Harmental paa Døren. „Kom ind!" raabte Roquefinette med sin dybe Basstemme. Chevalieren lod en Louisdor glide i Pigens Haand, aabnede Døren og befandt sig ligeover for Capitainen. Denne var alene i den lille mørke, kun ved en lille Stump Lys oplyste Tagstue. Den værdige Capitain stod ved Kakkelovnen; i en Krog saae man hans lange Kaarde.

„Ah, det er Dem, Chevalier!" raabte han, „jeg ventede Dem."

„De ventede mig? Hvad foranledigede Dem dertil?" spurgte d'Harmental.

„Begivenhederne, Chevalier, Begivenhederne. Man troede at kunne føre en aaben Krig, og derfor tilsidesatte man den stakkels Roquefinette. Man har villet danne en Fronde, men den gode Dubois har faaet det Hele at vide. Pairerne, paa hvilke man troede at kunne stole, ere frafaldne, og Parlamentet har istedet for Nei sagt Ja. Nu opsøger man igjen den ærlige Capitain. Saa hedder det: kjære Capitain her, kjære Capitain der! Siig mig, min kjære Chevalier, har jeg ikke Ret? Men her er han, denne Capitain, hvad vil man ham?"

„Capitain, der er noget Sandt i det, De siger," sagde d'Harmental, „men De feiler, hvis De troer, at jeg havde glemt Dem. Var vor Plan lykkedes, saa vilde De have erholdt Beviis paa, at jeg i denne Henseende ikke havde nogen kort Hukommelse. Jeg havde da tilbudet Dem min hele Indflydelse, ligesom jeg nu kommer og beder Dem om videre Bistand."

„Hm, hm, i de tre Dage, jeg har beboet dette Fuglebuur, har jeg anstillet allehaande Betragtninger over den menneskelige Forgængelighed, mere end een Gang har jeg sporet Lyst til aldeles at trække mig tilbage fra alle Forretninger, eller idetmindste ikke at foretage nogen anden, end en eneste, glimrende nok til at sikkre mig en rolig Fremtid."

„Saadan en tilbyder sig jo netop nu, Capitain," sagde Chevalieren. „Nu handler det om —" han holdt ængstelig inde og saae sig om — „dog, hvorledes, jeg troede at høre Skridt eller en Larm ved Træpanelet — —"

„Ei, det er Rotter, dem er der nok af her," sagde Capitainen.

„Det kan være. Altsaa, der handles nu om," vedblev d'Harmental beroliget, „at benytte den Omstændighed, at naar Regenten vender tilbage fra Chelles, efterat han der har besøgt sin Datter, da at overrumple ham underveis i Vincennes Skoven og derpaa strax føre ham til Spanien."

„Førend De gaaer videre, Chevalier," faldt Capitainen ham i Talen, „maa jeg dog gjøre Dem opmærksom paa, at dette er en ny Tractat, og at en ny Tractat ogsaa betinger nye Conditioner."

„Capitain, De skal selv bestemme disse Betingelser. Men kan De endnu gjøre Regning paa Deres Folk, det er Hovedsagen."

„Ei, det forstaaer sig."

„Kunne de være parate til imorgen Klokken to?" spurgte d'Harmental endvidere.

„Ganske vist!"

„Det er alt hvad vi behøve!"

(Fortsættes.)

Rolle i Balletten, ligesom ogsaa de fornemste Herrer i hans Følge. Han hengav sig forhen af Vane og med Held til denne Fornøielse, hvori han i nogle Aar ikke havde deltaget, men Lysten til at behage virkede i dette Øieblik paa ham ligesaavel som paa de andre Mænd, og Lefueurs Rival var saa forfængelig ei blot at ville stole paa sin Magt og sit Kongenavn!

Det Øvrige gik til efter Skik og Brug. Da Kongen var færdig, blev det store Tæppe løftet tilside, og indenfor den store Sal, hvor man befandt sig, saae man en anden smagfuldt decoreret og oplyst Sal, der blev Skuepladsen, medens Bænkene og Gulvet strax bleve optagne som Parterret; Logerne og Gallerierne dertil.

Under Violinernes Toner begyndte Balletten, der omtrent lignede alle den Tids Balletter, evige Allegorier med Hop og Spring, hvis Betydning det ikke altid var let at fatte.

Denne Gang forestilledes Dauphinens Fødsel og Dronningens lykkelige Nedkomst. Først saae man Grupper, der dannede en Slags Indledning, idet de bade Gud om at tilstaae Kongen en Arving, der kunde sikkre Frankrigs Ro, og de dandsede.

Gud syntes at ville bønhøre dem; Dronningens Frugtsommelighed var bleven declareret. Skuespillerne i en anden Gruppe udtrykte i en anden Indledning alle Grader af Haab og Frygt, og de dandsede.

Dronningen var i Barnsnød, hele Folket deelte hendes Lidelser. Det var nye Bønner, blandede med Suk og Klager, og de dandsede ogsaa.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 24. Løverdagen den 3 April. **1847.**

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

„De undskylder, endnu mangler der Noget. Vi behøve Penge til at kjøbe en Hest og Vaaben."

„Tag denne Pung, der er hundrede Louisdors deri."

„Godt, jeg skal punktlig gjøre Dem Regning derfor."

„Altsaa venter jeg Dem imorgen Klokken tre i min Bolig."

„Det er afgjort!"

„Farvel, Capitain!"

„Paa Gjensyn, Hr. Chevalier. Vi ere altsaa enige om, at De ikke vil forundre Dem, hvis jeg fordrer lidt meget?"

„Paa ingen Maade! De veed jo, at jeg sidste Gang derimod beklagede mig over Deres Beskedenhed. Adieu!"

„Vent lidt, at jeg kan lyse Dem ned," raabte Capitainen, „det var Skade, hvis en saa gavmild Cavaleer, som De, brak Halsen paa Hønsestigen."

Saaledes talende tog han Lyset i Haanden og d'Harmental naaede lykkelig ned af den steile Trappe.

d'Harmental ilede nu sporenstrengs til de elysæiske Marker, der vel endnu ikke vare ganske menneskefomme, men dog allerede begyndte at blive affolkede. Da han ankom til Runddelen, saae han at der holdt en Vogn; to Mænd skrede frem og tilbage i nogen Afstand derfra. Et Fruentimmer stak nysgjerrig Hovedet ud af Vognvinduet; d'Harmental kjendte Hertuginden af Maine, som var ledsaget af Valef og Malezieur. De tvende andre Mænd, der nu ligeledes skyndte sig hen til Vognen, vare Brigaud og Pompadour.

Chevalieren berettede, dog uden at nævne Roquefinette, i Korthed hvad han havde udrettet; denne Efterretning blev modtaget med almindelig Glæde. Hertuginden rakte d'Harmental sin Haand til Kys, og de fire Mænd trykkede hans.

Det blev afgjort, at næste Dag Klokken to skulde Hertuginden og hendes fire Ledsagere begive sig hen til d'Avranches Moder, der boede i Forstaden St. Antoine Nr. 15, hvor de skulde afvente Følgerne af Foretagendet. Dette Resultat skulde d'Avranche selv overbringe dem, da han fra Klokken tre skulde stationeres ved Barrieren du Trone, med to Heste, den ene for sig selv, og den anden for Chevalieren. Han skulde følge d'Harmental i det Fjerne, og derefter berette, hvad der havde tildraget sig. Fem an-

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Endelig blev Dauphinens lykkelige Ankomst til Verden forkyndt ved Kanonsalver og Ringning med Klokkerne. Denne Gang er det Dandse paa Dandse! fra alle Dele af Kongeriget ile Deputationer fra Adelige og Borgere, og nedlægge deres Hyldest for Tronens Fod, under Pirouetter, Pas og Spring!

Enhver Provindses Dragter, musikalske Instrumenter fremstilledes der tilligemed deres gamle eller nye, tunge eller lette Dandse, og denne Gang var det virkelig et interessant og morsomt Skue.

Poitou med sine Sækkepiber og sine graciøse Menuetter, hvori Grupperne paa Gulvet danne et Z; — Guyenne med sine Tambouriner og alvorlige Pavaner, i hvilke man kan spore Nabo-skabet med Spanien, og hvori Bevægelserne ligne Paafugle-Hannens; — Orleannais med sine Fløiter og sin muntre Gaillarde, hvori Dandseren og Dandserinden synes at løbe og flyve, saa hurtigt snurre de sig rundt; — Auverne med sine Lirer og sin langsomme og tunge Bourréer; — Provence med sine Pauker og sine livlige og raske Runddandse; — dernæst Champagne og Bourgogne, der efter Bratscher og Hoboer hoppede deres tunge Pageser og Caroler; — dernæst endelig Piccardiet, som, uden andre Instrumenter end Hænder og Fødder, med stor Støi udførte Vasserkonernes Dands, i hvilken man saa godt hører Lyden af Tærsklerne, og Træskodandsen, som dover Tilskuerne og indhyller dem i en Sky af Støv. Alle disse kom efterhaanden frem for at vise Forsamlingen deres Færdighed.

Derpaa forenede alle Provindserne sig ligesom til en uhyre Glædesild.

Medens flere Masker nemlig udførte Fastedandsen, som forhen brugtes paa den første Søn-

dre Heste skulde staae parate opsadlede og bidslede i Stalden; til Huset i St. Antoinegaden, for at de Sammensvorne kunde flygte, hvis Chevalierens Plan skulde mislykkes.

Da Alt var aftalt og fastsat, nødte Hertuginden Chevalieren til at stige ind i hendes Vogn, men satte ham af paa Victoirepladsen, fordi man frygtede, at Carossens Ankomst for Madame Denis's Dør vilde knude vække Opsigt. — Klokken var allerede bleven ti. d'Harmental havde i Dagens Løb neppe seet Bathilde; han vilde gjerne see hende endnu engang; han var sikker paa at see hende ved Vinduet, men det var ham ikke nok, da det, han under de nuværende Omstændigheder havde at sige hende, var for alvorligt og vigtigt, til at han kunde tilraabe hende det tversover Gaden. Han speculerede derfor paa et Middel, hvorved han endnu paa denne sildige Tid kunde begive sig til hende, men saae pludselig et Fruentimmer staae i hendes Huusdør; det var Nanette. Hun stod der paa Bathildes Befaling; thi hun var i den største Angst over at Buvat ikke var kommen hjem endnu. Hun havde tilbragt hele Aftenen med at vente paa d'Harmentals Hjemkomst, men denne kom heller ikke. En Anelse sagde hende, at Buvats Udeblivelse og den skyefulde Pande, hun igaar bemærkede hos den Elskede, stode i en eller anden Forbindelse med hinanden. Nanette ventede derfor i Døren paa Buvat og Chevalieren. Da den Sidste kom, blev hun i Døren, for at vente paa Buvat, medens d'Harmental skyndte sig op til Bathilde.

„Store Gud, Raoul!" raabte hun den Indtrædende imøde, da hans alvorlige Ansigt paany forskrækkede hende, „tael, er der hændet Dig en Ulykke?"

„Bathilde," svarede d'Harmental med et tungsindigt Smiil, „Du har saa ofte fortalt mig, at mit hele Væsen havde noget Hemmelighedsfuldt, der ængstede Dig."

„Ja, ja, ja," raabte Bathilde, „og det er min eneste Oval, min eneste Bekymring!"

„Du har fuldkommen Ret, Bathilde! Thi førend jeg kjendte Dig, min Elskede, ja endnu førend jeg saae Dig, havde jeg bortgivet en Deel af min frie Villie. En Deel af mig selv tilhører mig ikke mere, den maa underkaste sig en høiere Lov, den maa adlyde uforudseelige Begivenheder. Det er den mørke Sky paa min skjønne Himmel! Ja, ligesom Vinden blæser, kan den pludselig forsvinde, eller sammenrulle sig til en svær Uveirssky. Haanden, der holder og leder mig, kan hæve mig til den meest glimrende Ære, men kan ogsaa støde mig i den dybeste Afgrund. Tael, Bathilde, er Du fattet paa, at dele min Lykke som min Ulykke, mit Solskin som min Storm?"

„Alt, Alt med Dig, Raoul, Alt, Alt!"

„Betænk, hvilken Forpligtelse Du paatager Dig, Bathilde! Maaskee venter et glimrende lykkeligt Liv os — men maaskee ogsaa Banlysningen — trues jeg med Fængslet, maaskee — — maaskee bliver Du Enke, førend Du bliver Kone."

Bathilde blegnede og rystede saa stærk, at d'Harmental troede, hun vilde falde i Afmagt, hvorfor han udstrakte Armene, for at opfange hende. Men Bathilde besad Sjælsstyrke og fast Villie, hun fattede sig, rakte den Elskede sin Haand og sagde: „Raoul, har jeg ikke sagt Dig, at jeg elsker Dig over Alt, at jeg aldrig har elsket, og aldrig vil elske nogen Anden, end Dig? Det forekommer mig, som om disse faa Ord indbefatte alle de Løfter. Du kan forlange af mig. Raoul, Dit Liv vil være mit Liv, Din Død, min Død! Begge ere i

---

dag i Fasten, dannede en almindelig Runddands, Fakkeldandsen, en hurtigt dandsende og flammende Kreds omkring dem. Fakkerne, der bevægedes i de Dandsendes Hænder, de Tusinder af Gnister og omkringfarende Smaalys, som foer ud fra dem, de groteske Masker, der sprang omkring i dette brændende og lystige levende Fængsel, forestillede et comisk Helvede. De mandlige Tilskuere morede sig derover, de qvindelige bleve forskrækkede af Frygt for en virkelig Brand. Men da Fakkernes Slukning havde tilintetgjort deres Frygt, kom Røgen efter Branden, den udbredte sig i Salen fra neden af opad, og der blev en almindelig Hosten og Nysen, der bragte hele Forsamlingen til at bryde ud i en stoiende Munterhed.

Endelig kom Paris frem med sine brogede Dragter. For at hædre sin gode By havde Kongen taget en Rolle deri, og viste sig maskeret i en Friborgers Dragt. Men Enhver vidste godt at det var ham. Og ved at see denne mægtige Monarch, som Richelieu havde stillet saa høit i sine Samtidiges Øine, ligesom forhen tage Deel i sine Undersaatters Fornøielser og selv søge at bidrage dertil, følte Alle i Salen sig grebne af Glæde. Selv Lesueur forglemte et Øieblik sin Louise. Hvor han var langt fra at formode, hvad der i dette Øieblik foregik i Ludvigs Sjæl!

Friborgeren udførte en Sextour med Hertugerne af Longueville og Elboeuf og tre af Byens Damer, som iforveien vare bestemte. I denne pantomimiske Dands, der syntes opfunden for at udtrykke Kjærlighedens Kampe, søgte de dandsende Damer først at undflye deres Elskere, der forfulgte dem, standsede dem, beroligede dem, og endelig seirede over deres Frygt og deres Undseelse, og Alle tilsammen dannede tilsidst en eneste Gruppe, der yttrede sin Glæde og Lykke ved kjærlige og lette Bevægelser.

Efter at have forsøgt paa et temmelig graciøst Pas og ikke udført det saa ilde, vendte Kongen, der længtes efter at erfare den Virkning, det havde kunnet gjøre paa Louise, sig om til denne

i Guds Haand. Herrens Villie skee i Himmelen som paa Jorden!"

„Og jeg, Bathilde," tog d'Harmental til Orde, idet han førte den Elskede hen foran Christusbilledet, der befandt sig ved Foden af hendes Seng, „jeg sværger her i Frelserens Paasyn, at Du fra dette Øieblik er min Viv for Gud og Menneskene. Nu, Bathilde, giv Din Mand for vor Forløser det første Kys."

Foran den Korsfæstedes Billede sank de Elskende i hinandens Favn og verlede det første Kys, under Eder om evig Kjærlighed og Troskab. Da d'Harmental forlod Bathilde, var Buvat endnu ikke kommen hjem.

V.

David og Goliath.

Om Morgenen henimod Klokken otte traadte Abbed Brigaud ind til d'Harmental. Han bragte ham 20,000 Livres, deels i Guld, deels i Verler paa Spanien.

Hertuginden var bleven Natten over hos Grevinde Chavigny i Gaden du Mail. Hun stolede ligesaa fast paa Chevalier d'Harmental, som paa sin Frelser. Man havde faaet sikker Efterretning om, at Regenten, efter Sædvane, i Løbet af Dagen vilde begive sig til Chelles.

Klokken ti forlode Brigaud og d'Harmental Huset, den Første for at slutte sig til Pompadour og Valef, med hvilke han havde aftalt en Sammenkomst paa Boulevard du Temple, den Sidste for at begive sig til Bathilde.

Uroligheden var steget til det Høieste i den lille Familie. Buvat var endnu ikke kommet hjem, og paa den elskelige Bathildes Øine kunde han see, at hun kun havde sovet lidt, men grædt desto mere. Ved det første Blik, den unge Pige kastede paa den Elskede, følte hun, at den Catastrophe, han havde omtalt, nærmede sig. d'Harmental bar aldeles den samme mørke Dragt, i hvilken hun havde seet ham i hiin Nat, da han bar Pistolen i Beltet; hans lange besporede Støvler forkyndte, at han vilde foretage et Ridt. Bathilde forsøgte at erholde Underretning af den Elskede med Hensyn til hans Forehavende, men han gjentog for hende, at hans Hemmelighed ikke tilhørte ham alene, og bad hende, ikke at trænge videre ind paa ham.

En Time efter d'Harmentals Ankomst til Bathilde aabnede Nanette pludselig Døren med et ganske forstyrret Ansigt; hun kom fra Biblioteket. Buvat havde ikke været der, og Ingen kunde give hende Underretning om ham. Bathilde kunde ikke længere holde det ud, hun kastede sig i d'Harmentals Arme og græd høit.

Raoul meddeelte hende nu sine Bekymringer med Hensyn til ham. De Papirer, den foregivne Prinds de Listhnay gav hendes Plejefader at afskrive, vare af stor politisk Vigtighed. Buvat var maaskee compromitteret og fængslet. Men han havde slet ikke noget at befrygte, da den passive Rolle, han havde spillet ved denne Anledning, beskyttede ham for enhver Fare. Da Bathilde i sin Uvished havde befrygtet en endnu langt større Ulykke, saa klamrede hun sig til denne Idee, der idet mindste lod hende beholde lidt Haab tilbage.

Tiden fløi bort for de Elskende med Lynildsfart, og først Klokken halv to erindrede d'Harmental, at han havde bestilt Capitain Roquefinette til at komme til sig Klokken to. Han sprang rask op fra sit Sæde. — Bathilde blegnede. — d'Harmental begreb hvad hun leed, og lovede at komme tilbage til hende, saasnart den, han ventede, havde forladt ham. Dette Løfte beroligede nogenlunde den stakkels Pige.

Side, og han saae hende staae med tankefuldt Aasyn, uden engang at synes at beskjæftige sig med Balletten. Det levende Mishag, han følte herover, berøvede ham lige strax hans gode Humeur og lammede pludselig dette ungdommelige Væsen, som han tilfældigen havde denne Dag.

Hvorledes! for at behage en ung, ubekjendt Pige, havde han, Kongen af Frankrig, paalagt sine physiske Smerter Taushed, havde han givet Slip paa sit sædvanlige Alvor, havde han gjort sig ung og let, og givet sig til at dandse! for i hendes Øine at formindske Afstanden mellem deres Alder, Smag og Rang! og til Gjengjæld for sine Anstrengelser havde han ikke engang kunnet erholde et Blik af hende!

Skamfuld over sin Svaghed, skamfuld over sin Kjærlighed og atter greben af sin sædvanlige Frygtsomhed, bebreidede han sig selv saaledes at have stillet sig til Skue for sit Folk, især for Dronningen, der saa sjeldent havde været Vidne til hans Glæde, over at have hengivet sig til en Munterhed, der i det Høieste kunde gaae an, da Alderen undskyldte den, og førend hans Moders Forviisning og Montmorencys Død! Disse Forestillinger isnede ham, og med saadanne Tanker endte han Dandsen.

Da han, efter at Dandsen var tilende, tog sin Maske af, bemærkede man ogsaa istedetfor det glade Udtryk, man ventede atter at finde paa hans Pande, et mørkt og sygeligt Ansigt, som et Øieblik Munterhed snarere havde vansiret end oplivet.

Han var ikke den Eneste, hvem sørgelige Tanker havde plaget.

Medens Lesueur betragtede Kongen, og Kongen betragtede Louise, betragtede Louise Lesueur, som stod ligefor hende i den modsatte Ende af Salen. Der dannedes ligesom en Trekant af de Blikke, som den ene af vore tre Personer kastede paa den anden.

Louises Tanker vare ikke mindre sørgelige

De skiltes vel sørgmodige, men gjensidig stolende paa hinanden. Desuden troede de jo kun at skilles for en Times Tid.

Chevalieren havde neppe befundet sig et Øieblik ved Vinduet, førend han ogsaa allerede saae Capitainen dreie om Hjørnet af Montmartregaden. Han reed paa en abildgraa Skimmel, der aabenbar var istand til hurtig Løben og Udholdenhed. Han reed imidlertid nu som Een, hvem det er ligegyldig, om han bliver bemærket, eller ei. Hans Hat havde ved Hestens Bevægelse erholdt en Middelstilling, som selv ikke vilde have ladet hans intimeste Venner ane det Mindste med Hensyn til hans Financers nuværende Tilstand.

Ankommen til Husets Dør, stod Roquefinette af i de behørige tre Tempo, som om han befandt sig paa en Rideskole. Han bandt sin Hest ved Vindues-skodderne, overbeviste sig om at Pistolerne vare i deres Hylstre, og gik ind i Huset. Nogle Øieblikke efter aabnedes Kammerdøren, og Capitainen befandt sig hos d'Harmental.

Som den foregaaende Aften, var hans Aasyn alvorligt og tankefuldt, hans Blik og sammenpressede Læber forkyndte en fast Beslutning.

„Min kjære Capitain, jeg seer, at De stedse er punktlig og en Mand af Ord," begyndte Chevalieren, som Roquefinettes Væsen begyndte at gjøre noget urolig.

„Det er saadan en militair Sædvane, Chevalier, som ikke er saa meget at beundre hos en gammel Soldat."

„Jeg tvivlede heller ikke om, at De vilde holde Deres Løfte; men De kunde maaskee ikke finde Deres Folk?"

„Jeg sagde Dem jo, at jeg vidste, hvor jeg kunde finde dem."

„De ere altsaa allerede paa deres Poster?"

„Det ere de."

„Og hvor er den?"

„Paa Hestetorvet ved Porten St. Martin."

„Og frygter De ikke for, at man bemærker dem der?"

„Hvorledes skal man kjende tolv til femten som Bønder forklædte Karle imellem tre til firehundrede Hestehandlere? Kun jeg alene kan finde dem."

„Men paa hvilken Maade skulle disse Folk ledsage Dem, Capitain?"

„Paa den simpleste Maade af Verden. Hver har tilforhandlet sig den Hest, der anstaaer ham; jeg ankommer, og giver hver 25 til 30 Louisd'ors, hvorpaa enhver betaler sit Dyr, lader det sadle, sidder derpaa op og stikke de Pistoler, de bære i Beltet, i Hylstrene, ride bort derfra og befinde sig Klokken fem Alle samlede paa et bestemt Sted i Vincennes Skoven. Der saae de først at vide, hvilket Foretagende de ere bestemte til; der uddeler jeg paa Ny Penge iblandt dem, sætter mig derpaa i Spidsen for min Escadron og udfører denne Streg for Dem, hvis vi forresten blive enige om Betingelserne."

„Capitain, jeg troer De vil blive tilfreds med hvad jeg kan tilbyde Dem."

„Lad mig engang høre," sagde Roquefinette, idet han satte sig ved Bordet, stillende Albuerne derpaa og støttende Hovedet i Haanden, idet han saae paa d'Harmental med et fast Blik; denne stod lige over for ham med Ryggen imod Kaminen.

„Først fordobbler jeg den Sum, De sidstegang fik," begyndte Chevalieren.

„Ah!" raabte Roquefinette, „Penge er mig ikke magtpaaliggende."

„Hvad er Dem da magtpaaliggende, Capitain?"

„En Stilling i Livet."

„Hvad vil De sige dermed?"

---

end Kongens. Man havde fornedret Lesueur fra den høie Plads, han indtog i hendes Sjæl!

Hun havde længe lagt Mærke til ham, da han stod nærved Spillemændenes Forhøining og talte med Polakinden. Derpaa havde hun atter seet denne Qvinde ved hans Arm, og han syntes at gjentage for hende de brændende Ord, hvormed han kort iforveien havde beruset hende selv, og denne Qvinde var et usædeligt Fruentimmer, som ved Svig havde faaet Adgang til Selskabet! Kunde hun tvivle derpaa? Alle sagde det, og Baronessen af St. Cernin havde bekræftet det, ikke uden vidtløftigt at udsmykke Historien med egne Tilsætninger.

Balletten havde varet i 3 Timer.

Til Slutning skulde man i den sidste Dands uden Maske see Kongen svinge sig med den første Præsidents Hustru, Dronningen med Borgermesteren, og saaledes fremdeles Raadmændene med Grevinder og Hertuginder og Grever og Hertuger med Raadmændenes Koner eller Døttre. Men Kongen ønskede at fritages herfor paa Grund af sin Træthed.

Strax gik man paa et givet Signal ind i en anden Sal, der laa paa samme Side som St. Johanneskirken, hvor Byens Selvtøi var pragtfuldt opstillet, og Anretningen skete paa smukt Bordtøi af fiin Fajance, der var bestemt til bagefter, efter Skik og Brug, at slaaes itu af Gjæsterne.

Uden at sætte sig ned, rørte Ludvig den Trettende neppe ved lidt Confect, udbragte en Skaal for hele Byen, og forlod Bordet, hvor Damerne strax indtoge hans Plads og af Hunger hverken tænkte paa Orden eller Etiquette. Klokken var fire om Morgenen.

Dommeres og Krigeres Hustruer, Borgerkoner og Marquiser, denne Gang uden Feltstole, dannede et forvirret Hele, toge den første den bedste Plads og satte sig uden videre Hensyn, alle Klasser ved Siden af hinanden. I denne store Bevægelse glemte de imidlertid ikke deres Herrer, der

„At jeg med hver Dag bliver 24 Timer ældre, og at man begynder at philosophere naar man bliver gammel."

„Tael, Capitain, hvad længes Deres Philosophie efter? Jeg er beredt til at høre Dem."

„Det har jeg jo allerede eengang sagt, Chevalier: efter en Stilling, der er svarende til min lange Tjeneste; ikke i Frankrig, De forstaaer mig. I Frankrig har jeg altfor mange Fjender med Politilieutenanten i Spidsen. Men seer De, i Spanien for Exempel! I Spanien, der kunde det behage mig! Et herligt Land, smukke Qvinder, blanke Dubloner! Ja, jeg ønsker en Ansættelse i Spanien."

„Tingen lader sig gjøre, men det kommer an paa hvilken Rang De ønsker."

„Ei, naar man ønsker, da ønsker man noget Ordentligt. Jeg har allerede seet saa mangen Grønskolling i Spidsen for et Regiment, at jeg har sat mig i Hovedet, at ville være Oberst."

„Oberst? Oberst? det er umuligt!" raabte d'Harmental.

„Og hvorfor det?" spurgte Capitainen.

„Fordi," svarede d'Harmental, „hvis man gjorde Dem, der dog kun spiller en underordnet Rolle i vort Foretagende, til Oberst, fordi jeg da virkelig ikke vidste, hvortil jeg skulde lade mig ophøie."

„Chevalier, jeg vil tale oprigtigt med Dem! Sagen har nu forandret Skikkelse, Sværdet sværver over Deres og alle de andre Medsammensvornes Hoveder. Den Karl Dubois har Navnefortegnelsen over dem, uden en Geniestreg ere de maaskee i Aften alle arresterede, og hvem kan derimod redde Eder — — den agtbare Capitain Roquefinette! Og med ham prutter De! Fy, skam Dem dog; Fordringen stiger med Tjenesten, der bliver ydet. Jeg er nu blevet en mægtig Person, behandl mig derfor som en Saadan, ellers lægger jeg Hænderne i Skjødet og lader Dubois raade."

d'Harmental beed sig i Læberne, men begreb, at han havde med en gammel Condottieri at gjøre, der var vant til at sælge sin Tjeneste saa dyrt som muligt, han bekæmpede derfor sin Stolthed.

„Capitain, De vil altsaa absolut være Oberst?" spurgte han.

„Saadan er det," svarede Roquefinette.

„Men hvis jeg nu ogsaa lovede Dem denne Rang, hvad sikkrer da Dem, at min Indflydelse strækker til at skaffe Dem den?"

„Chevalier, til den Tid tænker jeg selv at lede mine smaae Anliggender."

„Hvor?"

„I Madrid."

„Hvem har da sagt, at jeg vil føre Dem derhen?"

„Jeg veed ikke, om De vil føre mig derhen, men det veed jeg, at jeg vil begive mig derhen."

„De til Madrid? Hvad vil De der?"

„Jeg vil bringe Regenten derhen."

„Er De gal!"

„Ingen saadan Udtryk, Chevalier, om jeg tør bede. De spørger om mine Betingelser, jeg siger Dem dem, de behage Dem ikke, godt, derfor blive vi lige gode Venner." Da han havde sagt dette, stod han op, tog sin Hat og gik henimod Døren.

„Hvad, De vil gaae?" spurgte d'Harmental.

„Ja visselig, jeg gaaer."

„Men, Capitain, De glemmer — —"

„Ja det er sandt, De har Ret, Chevalier," svarede Capitainen, der anstillede sig som om han urigtig forstod Meningen af d'Harmentals Erindring, og trak en Vors frem. „Det er sandt, jeg maa først aflægge Dem Regning. De gav mig hundrede Louisd'ors. Heraf er

---

stode bagved deres Stole, og ikke vare mindre fulme end de. Fuglene og Vildtet, Fiskene og Stegene bleve skaarne for og fordeelte i et Nu; Appelsinerne og Kagerne, Cremen, Syltetøierne, de stegte Lækkerier, ja selv de forgyldte Sukkerkugler, Alt forsvandt som ved Trolddom. Man rækker det til hinanden, man tager det fra hinanden, man kaster det i Hovedet paa hinanden; det er en Støi af Latter og Stemmer, saa man ikke kan høre Ørenlyd, det er en Plyndring, saa man ikke skal kunne kjende sig selv igjen.

Lesueur søgte at drage Fordeel af Forsamlingens Forvirring og at nærme sig Louise, uden Hensigt, uden at tænke derover, alene for bedre at see hende, og det var lykkedes ham. Men da han først var kommen saavidt, og blev klemt og omringet af de andre Gjæster, tænkte han paa, at hans Skridt var uforsigtigt, altfor dristigt, og kunde nedsætte ham i Tantens Omdømme. Da han i sin Hast, snevert og omringet som han var, saae lige saa mange Hindringer for at forlade sin Plads, som han havde overvundet for at erholde den, blev han staaende forvirret og uden Fatning som en Ræv, man har fanget i Fælden. Men Mademoiselle de la Portes Maske, som hang over Ryggen af hendes Stol, faldt Kunstneren i Øinene. En Tanke griber ham! Han løsner denne Maske, han tager den, han stjæler den! skjuler den under sin Troie, trænger igjennem Massen, gaaer hurtigt igjennem alle Salene, hvor man satte nye Fakler op, der lige til Daggry skulde oplyse nye Fornøielser. Hvad angaaer det ham? Nu forlanger han Intet mere af Festen!

Han gik ud, gik over Grevepladsen, Quaierne og Broerne, der alle vare saa rysnede med Beegkrandse og Papirslygter af Rodemestrene. Uden at vide hvad Vei han var gaaet, kom han hjem og lukkede sig inde, ene med sin Skat! Han tager den frem, betragter den, adspørger den, thi Louises Ansigt har siddet i denne Maske, den er blevet opvarmet af hendes Aande! Dersom et

udgivet: for en abildgraa Skimmel 30 Louisd'ors, for et Par Pistoler med Dobbeltløb 10 Louisd'ors, for en Saddel o.sv. 2 Louisd'ors, tilsammen 42 Louisd'ors. Her ere 58 Louisd'ors, Hesten, Sadlen etc. tilhører Dem, og dermed ere vi qvit." Med disse Ord kastede han Børsen paa Bordet.

„Ak, det er jo ikke det, Talen dreier sig om, Capitain," vedblev d'Harmental.

„Og hvorom ellers?"

„Jeg meente kun, at det er aldeles umuligt, at overdrage Dem en saa vigtig Sendelse."

„Saadan skal det imidlertid være, eller det beroer ganske. Jeg fører Regenten til Madrid, jeg alene, eller Regenten forbliver i Palais Royal."

„De troer Dem altsaa ophøiet nok til at frarive Philip af Orleans den Kaarde, hvormed han erobrede den jomfruelige Fæstning Lerida?" spurgte d'Harmental.

„Jeg hørte i Italien, at Frants I. i Slaget ved Pavia overgav sig til en Slagter," gjenmælede Capitainen ganske rolig.

„Tag dog imod Fornuft, Capitain, lad os blive enige. Jeg fører Regenten til Spanien og De ledsager mig."

„Ei, det var jo rart! forat den stakkels Capitain kan tabes i Støvet, som den skjønne Chevalier reiser i Veiret! For at den glimrende Oberst kan ganske og aldeles fordunkle den stakkels Condottieri. Umuligt, Chevalier! det gaaer ikke an! Jeg leder hele Sagen, eller trækker mig tilbage."

„Men det er Forræderie!" raabte d'Harmental.

„Forræderie, Forræderie! Hvorledes, Chevalier, naar har da Capitain Roquefinette viist sig som Forræder? Hvilke ere de Betingelser, jeg ikke har holdt, de Hemmeligheder, jeg har forraadt? Jeg, en Forræder! Død og Helvede, Chevalier! De vilde høre mine Betingelser, dem har jeg sagt Dem, hvor er da Forræderiet?"

„Hvis jeg var feig nok til at modtage dem, troer De da, at Fru Hertuginden af Maine vilde overdrage den Fortrolighed, hvormed hun beærer mig, paa Dem, Capitain Roquefinette?" spurgte d'Harmental.

„For Djævelen, hvad har Hertuginden af Maine hermed at gjøre? De har overtaget Sagen, nu ja, men uoverstigelige Hindringer forhindrer Dem i selv at udføre den; De overdrager mig Deres Fuldmagt, det er det Hele!"

„Det vil med andre Ord sige," afbrød d'Harmental ham, „at De vil være Herre, give Regenten frie, naar han lover Dem det Dobbelte af det, De kunde vente, hvis De førte ham til Spanien."

„Maaskee! Maaskee!" svarede Roquefinette i en haanende Tone.

„Hør, Capitain," tog d'Harmental paa nye til Orde, idet han gjorde sig Umage for at beholde koldt Blod til igjen at knytte Negociationerne, „hør, jeg betaler Dem 20,000 Livres contant. Jeg tager Dem med mig til Spanien — jeg forpligter mig til at forskaffe Dem et Regiment."

Roquefinette nynnede en Vise og rystede med Hovedet.

„Vogt Dem, Capitain," sagde d'Harmental i en alvorlig Tone, „saa vidt Sagen nu er kommet, er det for Dem langt farligere at trække Dem tilbage, end at udføre den."

„Og hvis jeg nu trak mig tilbage, hvad kunde der da hænde mig?"

„Da forlod De ikke dette Kammer, Capitain," raabte d'Harmental resolveret.

„Og vilde forhindre mig deri?"

„Jeg! Jeg!" svarede d'Harmental, idet han hurtigt stillede sig foran Døren med en Pistol i hver Haand.

Suk er undsluppet hendes Bryst ved at tænke paa deres gjensidige Kjærlighed, har den modtaget det! hvis en Kjærlighedstaare er faldet ned fra hendes Øienlaag, medens hun bøiede sig under hans brændende Tale, er den der! Han følger dens Spor, han finder den, den er der! Oh! er det ikke for en Elsker, som har Poesie i Hjertet, den attraaværdigste Erobring? En Maske! hendes Pande har hvilet i den, den har efterladt sit Præg! Hendes Mund var indesluttet i den og hendes Læber have tusinde Gange kysset dette silkebløde Tøi!

Med begge sine skjælvende Hænder holdt Lesueur denne værdifulde Maske, og først kyssede han Kanterne og viste endnu Ærbødighed under sin hæftige Henrykkelse; men endelig tog han Masken paa, som om han bukkede under for en voldsom Attraa, der seirede over hans Sjæls Blufærdighed, og hans brændende Læber søgte det Sted, hvor Louises havde siddet, og hans lidenskabelige Taarer frembragte et nyt Spor nær ved det, som den unge Pige havde efterladt, og han beruses af Kjærlighed og Haab!

Nei, nu tvivler han ikke mere om Fremtiden! Han elsker, han er elsket, og hans Kjærlighed er altfor stærk, til at han ikke med Tillid skulde udfordre alle Jordens ondskabsfulde Magter. Afhænger ikke den forældrelose Louise fremfor Alt af Gud og hendes egen Villie? kan hun ikke ligesaavel som sin Fader trodse en tom Forskjel i Herkomst, ja selv de Love, der beskytter den? Behøves der et dristigt Skridt for at tvinge hendes Families Villie, og for at hun skal tilhøre ham, nu vel! saa vil han bortføre hende som saa mange Andre have gjort, om det behøves! skulde han saa senere legitimere sin Forbindelse i St. Marinekapellet, hvor alle slige Ægteskaber slutte. Marillac vil uden Tøven hjælpe ham. Er han ikke tapper og af Naturen tilbøielig til eventyrlige Foretagender? Hvem skulde da kunne hindre hans Lykke? Louise skal blive hans Hustru! Han sværger det ved hende!

„De, De?" spurgte Capitainen, idet han lagde Armene over Kors, nærmede sig d'Harmental paa et Skridts Afstand og betragtede ham stivt.

„Capitain, endnu et eneste Skridt," tordnede d'Harmental, „og jeg knuser Deres Hjerneskal, mit Æresord derpaa!"

„Knuse mig Hjerneskallen, da maatte Deres Haand ikke ryste saa voldsomt. Veed De hvad der saa vilde skee? De vilde skyde feil, Skuddet vilde trække Naboerne hertil, man vilde sende Bud efter Vagten, man vilde spørge mig, hvorfor De skjød paa mig og jeg maatte tilstaae Sandheden."

„De har Ret, Capitain," sagde d'Harmental, satte Hanen i Ro paa Pistolerne og stak dem igjen i Beltet. „De skal erholde en mere ærefuld Død, end De fortjener. Altsaa ud med Kaarden, min Herre!" Med disse Ord trak d'Harmental sin og indtog sin Stilling. Det var kun en Galanteriekaarde med et elegant Fæste Roquefinette loe høit.

„Hvad skal jeg forsvare mig med derimod?" sagde han, seende sig om i Kammeret, „har De maaskee ikke tilfældigviis Deres Elstedes Strikkepinde ved Haanden, Chevalier?"

„Forsvar Dem dog med den Kaarde, der dingler ved Deres Side, saa lang den endog er, De seer jo, jeg kan ikke vige," svarede d'Harmental.

„Hvad siger Du dertil, mit Stegespid?" loe Roquefinette, idet han gav sin lange Kaarde den Titel, Ravanne spottende havde tildeelt den.

„Den tænker, at De er en Cujon," raabte Chevalieren, „fordi man maa slaae Dem i Ansigtet, for at tvinge Dem til Tvekamp." Idet han sagde dette, tilføiede han med Lynildsfart Capitainen et Slag i Ansigtet med den flade Klinge. Roquefinette udstødte et Skrig, man kunde holde for Brølet af en Løve, sprang et Skridt tilbage, rev Kaarden ud af Skeden og var kampfærdig.

Nu begyndte der en frygtelig Tvekamp imellem disse To. Nu havde Bladet vendt sig, d'Harmental havde gjenvundet sin Koldblodighed, Capitainens Blod kogte af Raserie. Hvert Øieblik blev den Første truet af den Sidstes lange Rappir, men hvergang forstod den lille Kaarde behændig at afparere Stødet. I fem Minuter nøiedes Chevalieren med at forsvare sig, men da følte han pludselig at Spidsen af hans Modstanders Kaarde traf hans Bryst, Blodraaber piblede ud. Bragt i Harme derved, besluttede han sig til Angreb; han sprang saa tæt ind paa sin Modstander, at denne ikke mere kunde benytte sin lange Kaarde. Han vilde vige tilbage, men gled paa det glatte Gulv og faldt, idet d'Harmental stødte ham sin Kaarde i Brystet lige til Fæstet.

„Djævel af Lærkespid!" stammede Capitainen, idet han udaandede det sidste Suk; d'Harmentals Vaaben var gaaet igjennem Kæmpens Hjerte.

d'Harmental stirrede ned paa ham, og lod sin Kaarde lidt efter lidt synke efterhaanden som Døden bemægtigede sig den Faldne. Endelig laa der kun et Liig for ham. Men detteLigs Øine vare aabne og stivt rettede paa ham. d'Harmental stod et Øieblik som ramt af Lynet, endelig fattede han sig og spurgte sig selv hvad han nu skulde gjøre? — Hvorledes kunde han, iblandt to til trehundrede Hestehandlere, finde de tolv til femten Karle, der skulde bortføre Regenten? I dette Øieblik begyndte Hesten nede ved Døren at vrinske og stampe; d'Harmental vidste ikke hvad han skulde gjøre, han nærmede sig Døren, hvis Tærskel var farvet af det af Capitainens Saar udstrømmede Blod. Da faldt det ham ind, at Roquefinette

---

I disse saa blide Tanker sov han ind henimod Morgenen.

Alt! fjorten Dage efter forlod Lesueur fortvivlet Paris, og Marillac tænkte just ikke mere paa at komme til at tjene ham i hans Kjærlighedsforhold.

Tiende Kapitel.

Ruel.

1.

Veien.

For at adlyde sin hemmelige Forpligtelses Bestemmelser, havde Ridderen, Dagen efter at han havde aabenbaret sin Ven Alt, fremstillet sig for Kongen og Cardinalen, midt imellem en talrig Skare i det store Gallerie i Louvre. Som han havde forudseet, syntes Ingen at ane hans Nærværelse, omendskjøndt han havde baaret Omsorg for at vise dem sit Ansigt forfra. Denne Ligegyldighed ærgrede ham ingenlunde, og saasnart Ludvig den Trettende og hans Minister gik ind i de Værelser, hvor alene de Fornemme havde Ret til at følge dem, nøiedes han med at forøge Antallet i deres Følge indtil Sveitsernes Sal, hvorpaa han, da han ansaae sin byrdefulde Pligt for opfyldt, steg hurtigt ned ad Gaarden til, og med lettet Hjerte byggede smukke Planer for at anvende sine Dage, Nætterne deri indbefattede, paa en værdig Maade.

Han vilde netop gaae ud af Hoveddøren, og naaede den lille Broe, der vendte mod Quaien, da han følte et let Slag paa sin Skulder. Han vendte sig om. Det var Herren af la Houdinière, Hans Eminences Gardecapitain. Marillac blev forvirret da han gjenkjendte ham.

maaskee kunde have Papirer hos sig, en Liste, en Billet, som kunde bruges til Ledetraad. Han gjennemsøgte den Afsjældes Lommer, men fandt ikke andet, end et Par Regninger fra en Restaurateur og et Kjærestebrev fra Normannerinden.

Da d'Harmental nu ikke havde mere at gjøre paa dette Kammer, ilede han til sin Secretair, fyldte sine Lommer med Guldruller og med Verlerne, lukkede Døren i efter sig, løb rask ned af Trapperne, kastede sig paa den utaalmodig ventende Hest, og sprængte afsted derfra.

VI.

Frankrigs Redningsmand.

Medens denne frygtelige Catastrophe fandt Sted i Madame Denis's Tagstue, havde Bathilde ængstelig fordi hendes Gjenboes Vindue forblev saa længe lukket, aabnet sit, og den første Gjenstand, hun blev vaer, var den foran Døren bundne abilograa Skimmel; da hun ikke havde seet Capitainen gaae ind, sluttede hun, at Hesten var bestemt for Raoul. Hun blev derfor staaende ved Vinduet og saa skarpt paa alle de Forbigaaende, for at opdage, om denne eller hiin var bestemt til at spille en Rolle i det hemmelighedsfulde Drama, der forberedtes. Med høibankende Hjerte og fremstrakt Hals stod hun der, ladende Blikket svæve hist og her, indtil een Gjenstand pludselig fængslede hendes Øine. I samme Øieblik udstødte den unge Pige et Glædesskrig, hun saae nemlig Buvat, ligesom han bøiede om Hjørnet fra Montmartregaden. Det var virkelig den ærlige Calligraph, der, idet han nu og da saae sig om, som om han frygtede for at blive forfulgt, fremskred saa hurtigt som hans smaae Been formaaede at bære ham afsted. —

Men nu er det vel paa Tide, at hæve den Uroligheden, vore ærede Læsere uden Tvivl have deelt med Bathilde og Nanette over den ærlige Buvats lange Udeblivelse. — Man vil erindre, hvorledes den stakkels Mand af Dubois blev tvunget til, daglig i dennes Huus at forfærdige Afskrifter af de Papirer, den foregivne Prinds de Listhnay leverede ham. Paa denne Maade blev Regentens Minister efterhaanden bekjendt med alle de Sammensvornes Planer, som han kuldkastede ved Marschal de Villeroy's Fængsling og ved Parlamentets Sammenkaldelse.

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Delolme siger: Den engelske Frihed opstod ved Undertrykkelse.

Jo høiere, jo ædlere det Gode er, vi stræbe efter, desto større, desto mere energisk Kraftanvendelse gjøres fornøden. Sandhed, Retfærdighed, Frihed, alt identiske Begreber. — Disse høieste Goder kunne kun seire ved Menneskenes fælles, uafladelige Stræben og Kæmpen. Deres endelige Seir vil stedse blive det sidste Maal for alle Bedre, saavel i saadanne Stater, hvorfra Dyd og Patriotisme er baulyst, som i frie Stater, hvor man foragter Slaverne.

At føie Haan og krænkende Spot til en Nations Utilfredshed, er farligere og afsindigere end at vække Tigerens Blodtørst og Løvens Raseri.

— Cardinal-Hertugen venter Dem næstkommende Torsdag i sin Bolig i Ruel, sagde la Houdiniere til ham. Glem ikke at komme og kom tidligt.

— Det skal skee, svarede Marillac.

Den første Torsdag i Januar Maaned reed Marillac i Krigsdragt med sin Page paa Veien til Ruel, mellem Nanterre og St. Germain, og tænkte bedrøvet paa, at hans Onkel, Marschallen, var draget samme Vei som han for at fængsles og dømmes i selve sin Fjendes Bolig, og at han først havde forladt denne Vei, da han skulde henrettes. Og han, der var tusinde Gange mere strafskyldig efter Statens Love, han begav sig nu ogsaa derhen!

Da han kom ind i Flækken, som han fandt betydelig forstørret, og hvis Hovedgade havde Huse af et temmelig godt Udvortes, gav han sig, for at adsprede sig og ikke blive om om Hjertet, til at spørge de Bønder, der ifølge deres Hoverpligt gjorde Veien istand under en kongelig Betjents Opsyn, om disse Bygninger.

— Min gode Mand, sagde han til En af dem, hvem er Eier af denne Gaard?

— Herr Laffemas, Intendant i Champagne, min Herre.

Marillac gjorde en uvilkaarlig Bevægelse.

— Og hvem er Eier af denne?

— Herr Moricq. — Og saa en og saa en anden Raadsherre, og han nævnede alle disse fem kjøbte Dommere, der havde fældet Marschallens Dødsdom.

— De seer, at vi ikke mangle Dommere her, min Herr Capitain, sagde Bonden.

— Her er ingen Mangel paa Bødler! mumlede Marillac, og lod sin Hest gaae videre.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 25. Tirsdagen den 6 April. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

Mandag Morgen var Buvat som sædvanlig kommen med nye Papirer, som han Aftenen iforveien havde faaet af d'Avranche; disse vare: et af Melezieux og Pompadour redigeret Manifest og Breve fra de anseeligste Adelsmænd i Bretagne, hvilke, som vi vide, havde sluttet sig til Sammensværgelsen.

Buvat satte sig som sædvanlig til sit Arbeide. Da han, som han pleiede, vilde høre op Klokken fire, og allerede havde Hat og Stok i Haanden, for at begive sig bort, havde Dubois ført ham ind i et lille Værelse, der laa oven over det, hvori han arbeidede: da de vare komne der, havde han spurgt ham, hvad han syntes om dette Gemak? Smigret ved den Udmærkelse, at Premiermisteren forlangte hans Dom, havde Buvat svaret, at han fandt det overordentlig behageligt.

„Desto bedre," svarede Dubois, „det glæder mig, at det behager Dem; thi det er bestemt for Dem."

„For mig?" spurgte Buvat forbauset.

„Nu ja, for Dem! Det er ikke til at undres over, at jeg ønsker at have en saa vigtig Mand som De bestandig ved Haanden og fremfor Alt under Diesyn."

„Hvad, skal jeg blive i Palais Royal?" spurgte Buvat.

„Ja, idetmindste i nogle Dage," svarede Dubois.

„Saa lad mig dog idetmindste underrette Bathilde derom, naadigste Herre."

„Det er jo netop Tingen, Frøken Bathilde skal ikke vide det."

„Men saasnart jeg igien gaaer ud, saa tillader De vel — —"

„Saalænge De er her, kan De ikke gaae ud."

„Men," raabte Buvat, grebet af Skræk, „saa er jeg jo en Fange."

„En Statsfange, De sagde det selv. Men berolige Dem, Deres Fangenskab vil ikke vare længe, og saalænge det varer, vil man behandle Dem med den Udmærkelse, der tilkommer Dem som Frankrigs Redningsmand; thi De har reddet Frankrig, min kjære Buvat, den Fortjeneste kan Ingen berøve Dem."

„Hvorledes, jeg har reddet Frankrig, jeg!" raabte Buvat, „og dog alligevel er jeg en Statsfange, og skal blive holdt under Laas og Lukke."

„Hvor for Fanden seer De da Laasen og Jernstangen, min kjære Buvat," loe Dubois. „Døren har ikke andet end en simpel Klinke,

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Virkelig syntes Richelieu med Hensigt i Ruel at have omgivet sig med sin Skare Mordere i Dommerkjoler, der forvandlede Byens Glavind til en Dolk i hans Interesse, og som, naar han havde slaaet til, ogsaa bifaldt det med deres blodige Hænder.

Ridderen ankom endelig til dette Slot, der var Abbeden af St. Denis's forrige Herresæde. Dets Ydre saae morkt og strengt ud og var ikke istand til at berolige den, der saaledes efter Befaling begav sig derhen med en betynget Samvittighed.

Marillac steeg af Hesten, og sagde til sin Page:

— Min naadige Herre, Du kan vente paa mig her en Time . . . to Timer . . . indtil iaften, om saa skal være. Naar Natten nærmer sig, skal Du hurtig vende tilbage til Paris, da det ikke er rigtigt, at Du paa Landeveien udsætter Dig for Gavtyvenes og Stratenrovernes Artighed.

— Uden Dem? sagde det unge Menneske forundret.

— Uden mig, svarede hans Herre, og Du skal blot underrette mine Venner om det Sted, hvor Du har forladt mig.

Det stakkels Barn betragtede ham med Urolighed og Bekymring.

— Et Øieblik! sagde Marillac, idet han vendte tilbage til ham, efterat have gjort en Bevægelse for at fjerne sig. — Dersom min Fraværelse varer i nogen Tid, overdrager jeg Montglat og Greven af Maure, min Svoger, at skaffe Dig det Fornødne til Livets Ophold og til Din Paaklædning. Dersom den trækker alt for meget ud i Længden, skal Du fra mig opsøge Gaston af Orleans; til Belønning for min Hengivenhed

ikke engang et Nøglehul! Vinduet gaaer ud til Palais Royal's Have, ikke det mindste Gitter forhindrer Dem Udsigten; en herlig Udsigt! De boer her ligesaa godt, som Regenten i egen Person."

„O min lille Tagstue, min kjære Terrasse!" mumlede Buvat, idet han bedrøvet sank ned paa en Lænestol. Dubois, der havde andre Ting at tage vare, end at trøste ham, forlod Værelset og stillede en Skildvagt for Døren.

Denne Forholdsregel er let at forklare. Dubois frygtede, at man, saasnart Villeroy's Fængsling blev bekjendt, kunde komme efter, paa hvilken Maade Hemmeligheden var bleven afsløret; og at Buvat, hvis han blev adspurgt derom, vilde tilstaae det Hele. Dette vilde have foranlediget de Sammensvorne til at opsætte deres andre Projecter; men Dubois ønskede, at de bestandig skulde gaae dybere og dybere i samme, for derpaa med et eneste Slag at kunde ende alle disse smaae Sammensværgelser.

Henimod Klokken otte om Aftenen, da det begyndte at mørknes, formærkede Buvat en Larm udenfor sin Dør, der lød som en Raslen af metalliske Gjenstande, hvilket høiligt forskrækkede ham. Han erindrede at have hørt, at Statsfangerne ofte bleve myrdede i Hemmelighed, og han sprang derfor angstfuld og rystende paa alle sine Lemmer op fra sin Stol og løb hen til Vinduet. Palais Royals Gaard og Have vare opfyldte med Mennesker. Galleriene bleve oplyste, overalt, hvor Buvat saae hen, var Alt idel Liv og Bevægelse. Han udstødte et dybt Suk, thi han tænkte, at han maaskee snart for evig skulde skilles fra denne skjønne levende Verden. I dette Øieblik blev hans Dør aabnet; Buvat foer sammen, og saae to Tjenere i røde Livreer, der indbare et fuldstændigt serveret Bord. Den Raslen, som havde forskrækket Buvat, var foranlediget ved Sølvtallerkenernes og Sølvskaalenes Sammenstød.

Den ærlige Afskrivers første Følelse var nu et Udbrud af Taknemmelighed mod den Evige over at den Fare, hvori han troede at have svævet, saa pludselig var forvandlet til een i det mindste udholdelig Tilstand; men næsten ligesaa hurtigt faldt den skrækkelige Tanke ham ind, at man kunde maaskee have valgt et andet Middel til at skaffe ham af Veien paa, og at han til den Ende maaskee skulde forgives med Spiserne. Han lod sit Blik streife hen over de tvende Lakaier og troede i deres Træk at opdage noget Skummelt, noget, der forraadte sorte Hensigter; hans Beslutning stod derfor urokkelig og trods den Aroma, Spiserne udgjød, der kun forekom ham som en Faldstrikke, svarede han majestætisk, at han hverken var sulten eller tørstig.

De to Lakaier saae betydningsfulde paa hinanden. Det var et Par fiffige Knegte, der bedømte Buvat rigtig ved det første Blik, og derfor indsaae de ogsaa strax Aarsagen til hans Vægring, da de ikke anderledes kunde begribe, hvorledes man, naar man havde en Fasan med Trøfler og en Flaske Chambertin foran sig, hverken kunde føle Hunger eller Tørst. De verlede sagte nogle Ord med hinanden, derpaa traadte den Kjækkeste af dem, bestemt paa at drage Fordeel af Tingenes Stilling, hen til Buvat, der forskrækket veeg tilbage, indtil Kaminen hindrede ham i at retirere længere.

„Min Herre," sagde han i en som det lod deeltagende Tone, „vi begribe Deres Bekymring. Men som ærlige Folk ville vi bevise Dem, at vi ikke ere i Stand til at række Haanden til en saadan Daad, som De befrygter.

---

for hans Person beder jeg ham at bære Omsorg for Dig. Jeg forlanger slet Intet mere af ham, og jeg tænker ikke at han finder mig paatrængende. Gid Du i hans Tjeneste maa være heldigere end i min!

To store Taarer trillede ned ad Pagens Kinder.

— Nu da, min naadige Herre, vedblev Marillac muntrere, Sørgmodighed bringer Ulykke. — Naa, løft Dit Hoved iveiret og faae Din sædvanlige Munterhed og Overgivenhed igjen. Ved Gud! jeg vil see Dig smile, før vi forlade hinanden. Nu, jeg vil det!

Pagen forsøgte at smile, og ved den Anstrengelse, han gjorde sig derfor, faldt atter to store Taarer ud af hans Øine.

Du er ikke fornuftig, min Dreng; men, for Pokker! jeg havde nær glemt det Vigtigste. Du har ikke spiist Frokost, og Du kan ikke gaae med en tom Mave og vente paa mig. Gaae til den nærmeste Kro. Da jeg reed igjennem Flækken, saae jeg et dygtigt tilrøget Skildt, der forestiller „den spindende So." Gaae dristigt ind og lad Dig beværte som en Reisende, der har to Heste med sig. Her har Du min Pung til at betale Maaltidet med; det er en ægte Pagepung, hvori der neppe er nok til at fornøie sig for den næste Aften. — Tag dog imod den, siger jeg Dig. Paatager Cardinalen sig at sørge for mit Logis, maa han vel ogsaa sørge for at jeg faaer Noget at leve af!

Det unge Menneske rakte maskinmæssig Haanden frem; derpaa fulgte han sin Herre med Øinene, og da han saae ham forsvinde under den store Hvælving paa Slottets Hovedindgang, lagde han sine Hestes Tømmer over Armen, satte sig paa et fældet Træe, der laae der, brød ud i Taarer og hulkede længe.

Min Kammerat og jeg, vi ere derimod beredte til, under Deres Ophold her, afverlende at nyde af de Spiser og den Viin, man vil sætte for Dem. Vi ville skatte os lykkelige, hvis vi ved denne Fremgangsmaade nogenlunde kunne beroligede Dem."

„Min kjære Herre," svarede Buvat, beskjæmmet over at være gjennemskuet i sine hemmeligste Tanker, „jeg er Dem særdeles forbunden for Deres Artighed, men jeg føler hverken Sult eller Tørst."

„Det er ligemeget," vedblev Lakaien, „min Kammerat og jeg, vi ere dog alligevel fast besluttede paa at give Dem dette Beviis paa vor Redelighed. Comtois! min kjære Ven!" vedblev han, idet han indtog den for Buvat bestemte Plads, „vær saa god at give mig et Par Skeefulde af denne Suppe, en Vinge af Capunen med lidt Riis, og skjær mig et Stykke af denne Postei. Saa, det er godt! Deres Sundhed, min Herre!"

„Jeg er Dem meget forbunden, min Herre!" svarede Buvat, der betragtede Smauseren med store Øine.

Paa denne Maade vedblev denne dygtigt at tilsale alle Terrinerne og Flasken, ja selv Desserten og Caffeen bleve ikke skaanede.

„Min Herre, nu haaber jeg, at De er fuldkommen overbeviist om vor Ærlighed," sagde nu Lakaien, „derfor bort nu med Levningerne, thi der gives intet Ubehageligere end Mad og Viinlugt for Dem, der hverken ere sultne eller tørstige. Min Herre," vedblev han, idet han og hans Kammerat igjen udbare Bordet: „hvis De skulde behøve noget, saa behage De kun at ringe. Klokkestrengen ved Caminen angaae os, den ved Sengen, Kammertjeneren."

„Mange Tak, min Herre," svarede Buvat, „jeg ønsker ikke at uleilige Nogen."

„Geneer Dem ikke, min Herre," sagde Lakaien, „den naadige Herre ønsker, at De vil lade som De var hjemme." Lakaierne gik.

Imidlertid pirrer intet Appetiten mere, end Synet af et fortræffeligt Maaltid, hvoraf man kun indaander Lugten. Det ham saaledes nylig fremsatte overtraf i Kostelighed Alt, hvad den ærlige Buvat indtil nu havde seet, og han angrede nu sin altfor store Mistænkelighed, men nu var det for sildigt, og derfor besluttede han om muligt at bortsove sin Sult.

Ved denne Tanke besnærede en ny Angst ham. Kunde man ikke benytte hans Søvn, for at rydde ham af Veien? Natten er kun altfor gunstig til en saadan Misgjerning. Han havde i sin Ungdom hørt fortælle om Himmelsenge, paa hvilke Himlen kunde nedlades, for at qvæle den Sovende, om Senge, der sank igjennem en Falddør, om skjulte Døre, der aabnedes, for at lade Mordere komme ind. Derfor anstillede Buvat med det brændende Voxlys i Haanden den nøieste Undersøgelse. Endelig havde han med Hensyn hertil nogenlunde beroliget sig; han afklædte sig, lod, for ikke at være uden Lys, det ene Voxlys brænde, og udstrakte sig paa det blødeste Leie, som han nogensinde havde hvilet paa. Men Sengen frembringer ikke Søvnen. Det være sig nu af Angst eller af Mavens Tomhed, nok, Buvat tilbragte en meget urolig Nat; først henimod Morgen faldt han i Søvn. Han drømte netop om, at han var blevet forgivet ved en Bedekølle, da han vækkedes af Kammertjenerens Stemme, denne stod ved Sengen og spurgte ham, til hvilken Tid han ønskede at spise Frokost.

Dette Spørgsmaal havde saa meget Overeensstemmende med det nylig Drømte, at Buvat gjøs ved Tanken om at nyde endog det Mindste; han svarede derfor kun med en ufor-

---

2.

Dommen.

Det Indre af Slottet Ruel svarede ikke til dets mørke Udvortes, der endnu ikke var oplyst af Morgensolen. En uhyre Park, der nylig var gjennemskaaren i den italienske Smag, Terrainets smukke Afvexling af Høider og Fordybninger, de lange krumme Alleer, Statuer, Fontainer, Marmorbassiner, hvorfra Vandstraaler om Sommeren forfriskede Luften, Grotter, Klipper, Vandfald, Alt maatte bidrage til at gjøre Ministerens Opholdssted til en mærkelig Bopæl, der stod langt over de kongelige Residentser paa den Tid. Den blege Januarisol var endogsaa den Gang istand til at oplive dette Opholdssted.

Ved Synet heraf følte Marillac sig som beroliget, og da Cardinalen ikke syntes oplagt til strax at lade ham komme for sig, havde han Tid til gjennem Vinduet at nyde Udsigten til Parken.

En Omstændighed bidrog end mere til at berolige ham og give ham godt Haab. Fem Personer i deres Stadsklæder kom ind i samme Værelse og gave sig til at tale sammen. Af deres Samtale erfarede han, at de kom fra Ministeren, og imidlertid dreiede deres Ytringer sig kun om Poesie, Theater og Skuespillere, om Rollers Fordeling og Opfindelsen af moersomme Scener. Cardinalen havde viist sig i et ypperligt Humeur mod dem, de havde endogsaa vovet bestemt og levende at modsige ham, hvilket han hav'e taalt med en stor Sjælsgodhed.

Marillac lyttede opmærksomt til disse Ord, der vare et heldigt Varsel for ham, og sagde til sig selv, at maaskee var han bleven altfor hurtigt urolig.

Disse fem Personer vare Desmarest af St. Sorlin, Herren af l'Estoile, Colletet, Abbeden af Bois-Robert, Hans Eminences Hofnar og Pierre Corneille, der allerede havde skrevet Cid! Alle fem

staaelig Mumlen, men som Kammertjeneren antog for et bekræftende Svar, thi han gik, efter at have gjort den Bemærkning, at Herren skulde ufortøvet blive opvartet dermed. Buvat sprang ud af Sengen, og havde neppe endt sit simple Toilette, førend allerede begge Lakaierne kom ind med Frokosten.

Scenen fra Middagsmaaltidet igaar blev gjentaget idag, lige indtil Caffen, som Buvat, drevet af Sult, selv besluttede at nyde, efterat Lakaien havde nydt nogle Skeefulde deraf, og som blev overladt ham tilligemed et lille Brød, medens Lakaierne polite udbare det Øvrige. Efterat Buvat med stor Begjærlighed havde fortæret den fortræffelige Caffe og det lille Brød, begyndte han at betragte Tingen i et mindre fort Lys. Lidt efter lidt fattede han, at hvis man endog af een eller anden politisk Grund vilde indskrænke hans Frihed, tragtede man dog ikke efter hans Liv. Den ham omgivende, hidindtil ukjendte Luxus indvirkede ligeledes paa ham; det der meest qvalte ham, var kun endnu Tanken om, at den stakkels Bathilde svævede i den største Angst for hans Skyld.

Den ærlige Buvat befandt sig i en roligere og bedre Stemning, da begge Lakaierne Klokken eet kom ind med Middagsmaden. Men dennegang erklærede Buvat, at han var fuldkommen overbeviist om sin ophøiede Værts ædle Hensigter, og at han selv vilde spise Maden, hvorfor han bad dem at servere for ham. Lakaierne gjorde vel skjæve Ansigter, men maatte adlyde.

Man begriber, at det fortræffelige Maaltid forsonede den vakkre Buvat endnu mere med sin Stilling. Om Aftenen yttrede Soupéen den samme Virkning paa ham. Sat i en lille behagelig Ruus af Chambertinen og Sillery'en, strakte han sig med en salig Følelse paa sit Leie, hvor han i Nattens Løb drømte, at han var Kong Salomon, og havde trehundrede Koner; det eneste, noget lokkende Drømmebillede, der havde omgjøglet den ærlige Buvat i hans hele Liv.

Buvat vaagnede frisk som en Rose, blev gjort endnu modigere ved den herlige Frokost, og da han nu ikke nærede nogen anden Bekymring, end Tanken om Bathildes Uroligbed, spurgte han, om det var ham tilladt at skrive til Hr. Erkebiskoppen af Cambray. Man svarede ham, at det var der intet i Veien for, og han bad derfor om Papir, Pen og Blæk, tog sin Penneknif frem, ordnede Alt og skrev en yderst rørende Epistel til Dubois, i hvilken han ydmygst bad Erkebiskoppen, ifald hans Fangenskab skulde vare længere endnu, da huldrigst at tillade ham at lade Bathilde komme til sig, eller idetmindste at beroligе hende over sin Udeblivelse.

Da Middagsmaden blev bragt ham, leverede han Skrivelsen til den ene Lakai, der allerede efter et Qvarteers Forløb bragte ham den Besked, at Erkebiskoppen ikke var hjemme for Øieblikket, men at hans Substitut i politiske Anliggender havde forlangt, at man efter endt Maaltid skulde føre Ansøgeren til ham.

Dette skete, og Buvat gik stolt forbi Skildvagten. Han gik igjennem en lang Gang og ned af en høi Trappe, til et Værelse, hvis Dør aabnedes af en Lakai, der med det samme meldte Hr. Buvat.

Buvat befandt sig i Stue-Etagen, i et Slags Laboratorium, foran en Mand paa omtrent 42 Aar, hvis Ydre ikke forekom ham aldeles ubekjendt. Han var ganske simpelt klædt og beskjæftiget foran Kaminen ved med den største Opmærksomhed at iagttage Udfaldet af en chemisk Operation. Denne Mand rettede sig op, da han fik Øie paa Buvat; han betragtede ham med lidt Nysgjerrighed og spurgte: „Min Herre, De hedder Jean Buvat?"

---

havde faaet det Hverv at sætte Cardinalens dramatiske Plan paa Vers; han vilde nemlig regjere i Academiet som ved Hoffet over Kunsterne, som over Frankrig, og var overbeviist om, at han kun manglede Tid for at blive sin Tids første og største Digter.

Da de vare gaaede bort, sluttede Marillac af deres Nærværelse i Ruel, samme Dag og samme Morgen som han, at det ikke her gjaldt om en meget frygtelig Dom, da Richelieu ikke paa samme Tid kunde ordne sine Comedieplaner og sine Dødsdomme.

Men imedens han raisonnerede saaledes, tilslørede en mørk Sky Solen og formørkede Parken, som nu pludselig forandrede sit Udseende. En graa og mørk Taage udbredte sig over Jorden, og skjulte Marmorbassinerne og de elegante Grotter, ja selv ethvert Spor af Alleerne. Taagen havde opslugt alle Vidunderne fra før af i et dunkelt og bevægeligt Hav, hvorfra kun enkelte forte og nøgne Træstammer hævede sig iveiret, der lignede store Master paa et kuldseilet Skib, og i de høiere liggende Partier lignede de colossale og hvide Statuer, hvis Bagsider blev oplyst af et hendøende, mat Lysskjær, blege Spøgelser, der betragtede dette Ødelæggelsens Skue.

Ved denne Analogi, som ofte imod vor Villie existerer imellem Tingene i den ydre Verden og vore inderste Følelser, undergik Marillacs Tanker samme Forvandling.

Det randt ham i Hu, at i dette Palais i Ruel vare Fester og Dødsstraffe undertiden gaaede Side om Side, at der her baade fandtes et Theater og et Marterkammer, et Kapel og en Domstol, Balsale og evige Fængsler! Eieren af denne Bolig kunde gjerne være ligesaadan; og sikkrede hans gode Lune i det forløbne Øieblik mod hans Strenghed i det næste?

Allerede var Taagen adspredt, men en stærk Snee var fulgt ovenpaa og bedækkede Jorden. Snart hørte man denne Snees Knirken under en Mængde Fødder i Slotsgaarden, og fra Vin-

„Til Deres Tjeneste, min Herre," svarede denne og bukkede.

„Er det Bønskrift, De nylig rettede til Hr. Erkebiskoppen, skrevet af Deres Haand?"

„Med min egen Haand, min Herre!"

„De har en meget smuk Haandskrift, Hr. Buvat."

Buvat bukkede med et vist selvbehageligt Smiil.

„Hr. Erkebiskoppen," vedblev den Ubekjendte, „har fortalt mig, hvilken Tjeneste De har udviist os."

„Hans Eminence er altfor naadig, hvad jeg gjorde, er ikke Omtale værd."

„Tvertimod, Hr. Buvat, hvad De har gjort, er saa meget Omtale værd, at hvis De ønsker at ansøge Regenten om Noget, jeg da paatager mig at foredrage ham Deres Ansøgning."

„Da De, min Herre, vil have den Godhed at være min Talsmand hos Hans kongelige Høihed," sagde Buvat, „saa beder jeg Dem være af den Godhed, at sige til ham, om han huldrigst vilde lade mig mit lille Tilgodehavende udbetale, at sige, hvis det ikke generer ham."

„Hvorledes, Deres Tilgodehavende, Hr. Buvat, hvad vil De sige dermed?"

„Jeg vil dermed sige, at jeg har den Ære, at være ansat i det kongelige Bibliothek, men at jeg allerede nu i sex Aar ikke har faaet nogen Gage."

„Hvor meget beløber dette Tilgodehavende sig til?"

„Til omtrent 5300 og nogle Livres."

„Og disse ønsker De udbetalte, ikke sandt, Hr. Buvat?"

„Min Herre, jeg tilstaaer, at dette vilde være mig meget behageligt."

„Og andet ønsker De ikke?"

„Nei, ikke det Ringeste."

„Men forlanger De da ikke Noget for den Tjeneste De har viist Frankrig?"

„Dog, jo dog, min Herre! Derfor beder jeg om Tilladelse til at maatte berolige min Pleiedatter, der for min Skyld vil befinde sig i den største Angst og for at kunde sige hende, at jeg er Statsfange i Palais Royal. Ja, naar det overhovedet ikke var at misbruge Deres Godhed, saa vover jeg vel at ytire det Ønske, at hun blot maatte besøge mig et Par Øieblikke."

„Vi ville gaae videre end dette," lød Svaret, „thi da de Aarsager, for hvis Skyld vi har tilbageholdt Dem, ikke mere ere forhaanden, saa give vi Dem Deres Frihed igjen, og De kan selv begive Dem til Deres Pleiedatter."

„Hvorledes, min Herre, jeg er ikke Fange længere?"

„De kan gaae herfra, naar De vil."

„Saa er jeg aldeles Deres lydige Tjener. Jeg er Dem forpligtet for hele mit Liv."

„Undskyld, Hr. Buvat, et Ord endnu. Jeg gjentager, Frankrig har Forpligtelser imod Dem, hvilke det maa opfylde. Skriv til Regenten, forklar deri, hvad man skylder Dem, skildre ham Deres Stilling og hvis De skulde have et eller andet Ønske, saa udtal det kun: dristigt, jeg indestaaer Dem for, at det skal blive opfyldt."

„De er altfor god, min Herre, jeg skal ikke glemme det. Jeg ter altsaa haabe, at saasnart der kommer Penge ind i Statskassen," — —

„Vil man tænke paa Dem, De har mit Ord derpaa."

„Endnu idag vil jeg skrive mit Bønskrift."

„Saa vil De blive betalt i Morgen."

„Ak, min Herre, hvor De er ubeskrivelig god."

---

duet sace Marillac en dobbelt Række sorte Kjoler gaae forbi med stor Høitidelighed, som med en Æresgarde foran sig syntes at begive sig til Ministerens Kabinet. For at forøge hans Skræk, hørte han pludselig en Skildvagts langsomme og afmaalte Skridt udenfor den Dør, gjennem hvilken han var kommen ind, som om man havde befrygtet et Forsøg paa Flugt af ham.

Tiden forløb, og han saae hverken denne mørke Skare eller Digterhoben, som havde taget Veien igjennem det Værelse hvori han befandt sig, vende tilbage over Gaarden; — og hvor hans Tanker, der bestandig bleve uroligere, piinte hans Hjerte! — Uden Tvivl nedsatte de den Ret, der skulde dømme ham!

De Øieblikke, man tilbringer i Selskab med slige Tanker, blive til Timer, og Timerne til Aarhundreder. Ridderen, hvis Sjæl var trættet ved den eensformige Angst, og som ingen Grund havde til at frygte eller haabe, blev atter roligere ved denne modvirkende Stræben, der ligger i vort Væsens Natur. Han forundrede sig endogsaa over saa hurtigt at være bleven urolig, da la Houdiniere, Capitain for Cardinalens Garder, pludselig viste sig og forlangte hans Kaarde.

Han overgav ham den med Fatning, idet han samlede alle sine Kræfter, thi han ventede at blive bragt for sine Dommere og vilde ikke, at en Eneste af dem skulde kunne rose sig af at have seet ham skjælve.

— De har ingen andre skjulte Vaaben? sagde la Houdiniere til ham.

Marillac blottede sit Bryst.

— Hvad vil man gjøre med mig? sagde han, idet han hævede sit Hoved.

Den Anden svarede ham kun ved en Bevægelse og forsvandt.

Han havde peget paa en Dør, som blev lukket op.

Marillac gik derind med faste Skridt og befandt sig, ikke som han havde ventet, for et for-

„Gaae nu, Hr. Buvat, Deres Pleiedatter venter paa Dem.“

„De har Ret, min Herre! Ak, hvor hun vil glæde sig over den Efterretning, jeg bringer hende. Jeg er Deres underdanigste Tjener, min Herre. Men tør jeg ikke være saa fri, først at erkyndige mig om Deres Navn, min ærede Herre?“

„Jeg hedder — Philip.“

„Paa den Ære, at gjensee Dem, Hr. Philip!“

„Adieu, Hr. Buvat. Adieu! Dog, stop lidt, jeg maa først give Befaling til, at man lader Dem gaae.“ Idet han sagde dette, ringede han og en Dørvogter traadte ind. „Kalg mig paa Ravanne.“ To Minuter efter indtraadte den unge Gardeofficier. „Ravanne,“ sagde Hr. Philip, „ledsag denne vakkre Mand til Udgangen af Palais Royal, det staaer ham frit for at gaae hvorhen han vil.“

„Efter Befaling, naadigste Herre!“ svarede den unge Officier.

Buvat gjorde store Øine, og aabnede just Munden for at spørge, hvem denne naadige Herre da egentlig var; men Ravanne gav ham ikke Tid dertil. „Kom, min Herre, kom, jeg venter paa Dem,“ raabte han.

Buvat adlød og tørrede sig store Sveddraaber af Panden. Ved Porten vilde Skildvagten anholde ham. Men Ravanne sagde: „Efter Befaling af Hans kongelige Høihed Regenten; lad denne Herre passere, han er fri!“ Skildvagten præsenterede Geværet.

„Hvorledes,“ stammede Buvat, „den Herre jeg nylig talte med, var — — —“

„Hans kongelige Høihed i egen Person.“ Buvat skyndte sig derfra i den største Bestyrtelse, efterat Ravanne først havde sin yttret Beklagelse over at han ikke kunde følge ham længere, fordi Regenten om en halv Time vilde begive sig til Abbediet Chelles og først havde nogle Befalinger at give ham.

Buvat dreiede om Hjørnet i Gaden du temps perdu netop i samme Øieblik, som d'Harmental stødte sin Kaarde i Capitain Roquefinettes Bryst.

Bathildes Glæde ved Gjensynet af hendes Pleiefader var ubeskrivelig, hun fløi ham imøde paa Trappen, sluttede ham i sine Arme og bestormede ham med Spørgsmaal om Grunden til hans lange Udeblivelse.

„Tal, o tal, kjære gode Papa, hvor var De i hele den lange Tid, hvor kommer De nu fra?“

„Fra Palais Royal, mit kjære Barn!“

„Hos hvem var De da der?“

„Hos hans Kongelige Høihed, Regenten.“

„De, De, kjære Papa, hos Regenten? hvad gjorde De da hos ham?“

„Jeg var en Fange, en Statsfange.“

„Og hvorfor?“

„Fordi jeg havde reddet Frankrig.“

„Ak du min Gud, min kjære Papa, De har dog vel ikke mistet Forstanden!“ raabte Bathilde forskrækket.

„Ei, bevare os vel! Man kunde vel miste Hovedet derved. Det var en Sammensværgelse mod Regenten, der var i Værk. Uden at vide det, var jeg geraadet ind med deri. Du veed, denne Prinds de Listhnay — — en falsk Prinds, Barn, var en falsk Prinds. De Afskrifter, jeg maatte forfærdige for ham, vare oprørske Manifester og Proclamationer. En almindelig Opstand i Bretagne, — Normandiet — Generalstænderne — Kongen af Spanien — see, Alt dette har jeg opdaget!“

„Evige Gud, De!“ raabte Bathilde.

„Ja, jeg, jeg,“ vedblev Buvat ivrig, „jeg; som Dubois har kaldt Frankrigs Red-

---

samlet Dommercollegium, men Ansigt til Ansigt med Richelieu!

Denne Gang havde Cardinalen ikke mere den stolte Holdning, hvormed han forhen havde modtaget ham i det lille Luxembourg. Med mørkt Ansigt, med et ubestemt Blik, med en bleg og rynket Pande, med Hovedet bedækket med en violet Kalot og indhyllet i en Sloprok af samme Farve, laae han udstrakt paa en romersk Canapee. Han lagde neppe Mærke til den Nysankomnes Indtrædelse. Med en distrait Mine gjennemløb han et lille lavt Bord, der var bedækket med et rødt Floiels Tæppe og opfyldt med en Masse Papirer. For den anden Ende af hans Canapee stod en med Mosaik indlagt Gueridon paa tre Fødder, og paa den fandtes et Glas af Crystal, en Flaske tillavet Vand og nogle Smaaflasker Elixir.

Marillac havde i Begyndelsen troet sig ene med ham, men da han lod sit Øie glide gjennem dette lange Cabinet, hvor Lyset kun svagt trængte ind, paa Grund af de tykke Gardiner for Vinduerne, saae han i en Krog ved Enden af det Sted, hvor Cardinalen befandt sig, en Hjelm og Kyrads skinne. En Mand stod der med sine Vaaben, med begge Armene lænede paa en Bosse, og fæstede sit rolige, gjennemborende Blik paa ham. Han gjenkjendte ham snart som en Gardesergeant, der havde taget Hertug Henrik af Montmorency tilfange i hans sidste Kamp. Det var Jakob Sirois.

Denne Erindring havde nær tilintetgjort hans Fasthed.

— Kom nærmere, Herr Marillac, sagde endelig Richelieu til ham.

— Her er jeg, Deres Eminence.

Og Ridderen traadte nogle Skridt nærmere hen til Ministeren, som efter grusomt at have undersøgt ham gav sig til at lede mellem sine Papirer.

Vil han da selv oplæse mig min Dom? tænkte Marillac, og er denne Mand, der holder

ningsmand. Jeg, som han vil betale mit Tilgodehavende."

„De talte om en Sammensværgelse" spurgte Bathilde bævende, „kjender De de Sammensvornes Navne?"

„Ei, naturligviis! Der er først og fremmest Hertugen af Maine, den elendige Bastard, derpaa en Greve de Laval, en Marquis de Pompadour, en Baron de Valef, Prindsen af Cellamare, Abbed Brigaud, tænk engang: Abbed Brigaud — —".

„Men iblandt alle disse Navne," afbrød Bathilde ham med angstfuld bankende Hjerte, fandt De maaskee ogsaa Navnet paa — paa — Ridder — Chevalier Raoul de Harmental?"

„Det skulde jeg mene," tilføiede Buvat, „Ridder d'Harmental er netop Hovedet for Sammensværgelsen! Men Regenten kjender dem alle! I Aften blive de allesammen arresterede, og i Morgen hængte, parterede eller levende radbrækkede!"

„Ulykkalige!" jamrede Bathilde, vridende sine Hænder, „hvad har De gjort? De har dræbt den Mand, som jeg elskede! Men jeg sværger Dem ved min Moders Minde, dør han, dør ogsaa jeg!" Men hurtigt betænkende, at det maaskee endnu var Tid at redde den Elskede, foer hun ned af Trappen, ind i Madame Denis's Huus og op til d'Harmentals Tagstue. Hun stødte til d'Harmentals Dør, den gav efter, og den ulykkelige Pige stod foran det i sit Blod svømmende Liig af Captain Roquefinette. Overvældet af Skræk skreg hun høit og styrtede besvimet om.

Ved hendes Skrig ilede Naboerne til. I Faldet havde hun svært saaret sit Hoved. Man bar Bathilde ned til Madame Denis, der beredvillig ydede hende Pleie.

Hvad Captain Roquefinette angik, saa skaffede man ham til la Morgue*), hvor hans Liig tre Dage senere blev kjendt af Normannerinden.

VI.

Gud raader.

Imidlertid var d'Harmental, som vi vide, reden bort derfra i Galop, overbeviist om at han ikke havde noget Minut at give bort, for at træffe de, formedelst Capitainens pludselige Død, nødvendig blevne Forandringer til Udførelsen af det vovelige Foretagende. Han begav sig derfor, saa hurtigt hans Hest kunde løbe, til Hestetorvet; men saa megen Umage han end gjorde sig, kunde han dog ikke udfinde Capitainens tolv til femten Karle, da de vare klædte ligesom de andre Hestehandlere.

Forgjæves gjennemstrøg d'Harmental Torvet indtil Klokken fem. Imellem Klokken otte og ni skulde Regenten vende tilbage fra Chelles, der var altsaa ingen Tid at give bort, tilmed da dette var de Sammensvornes sidste fortvivlede Slag, da de hvert Øieblik maatte frygte at blive arresterede. Han havde forlangt Æren af Foretagendet, og paa ham hvilede derfor ogsaa hele Ansvaret.

Men d'Harmental var en Mand af kjæk Charakteer, og hans Beslutning var derfor snart fattet. Han gjennemstrøg endnu engang Torvet i alle Retninger, for at see, om ikke Een af dem, han søgte, vilde forraade sig ved nogen Utaalmodighed; da imidlertid ogsaa dette

*) Et Liighuus i Paris, hvor alle ubekjendte Dødes Liig henbringes. Overs. Anm.

---

sig i Skyggen bagved mig, tilstede for at udføre den?

En Støi af Hellebarder lod sig høre i Værelset ved Siden af.

I nogle Øieblikke herskede der imellem disse tre Mænd en dyb Taushed, der kun blev afbrudt ved Sneens og Haglens sørgelige, eensformige Pidsken mod Ruderne, og hvor saa den ulykkelige Pinte vendte sig hen for at adspørge de Tilstedeværendes Træk, saae han kun Strenghed og Trudsler i dem.

Han havde megen Møie med at bevare sin Fatning.

Endelig syntes Cardinalen at have fundet de Papirer, han søgte. Idet han rullede et stort Hæfte mellem sine Hænder, gjennemløb han hurtigt nogle Steder deraf og begyndte atter Samtalen:

— Hvortil har De, min Herre, anvendt de Maaneder, de Aar, som jeg lod Dem beholde til at angre Deres Forseelser?

— Paa min Ære, Deres Eminence, sagde Marillac, idet han med en halv angerfuld, halv forbauset Mine lod sit Hoved synke ned, jeg var aldeles uvidende om, hvortil De havde bestemt mit Liv.

— De har spillet, min Herre, til Trods for Lovene har De besøgt Spillehusene i Selskab med alle de Spillere, Bedragere og Slagsbrødre, der findes i Paris!

— Jeg maa tilstaae, min naadige Herre, at det nok er muligt, at alle mine Kammerater ikke vare beviislig retskafne, thi omendskjønt jeg tør rose mig af, at jeg kjender alle Spil tilbunds . . .

Han standsede forvirret.

— Vedbliv, sagde Spørgeren.

— Jeg meente, stammede Marillac, at . . . jeg dog har mere tabt end vundet.

— Det veed jeg. Dernæst har De føiet een Scandale til den anden; Deres Gjæld er uhyre! De skylder Jacomeny 6000 Pistoler!

sidste Forsøg blev frugteslos, saa satte han sin Hest i Galop og red til Forstaden St. Antoine, steeg af i Huset Nr. 15, fløi op af fem Trapper, og fandt øverst oppe i en Tagstue Hertuginden af Maine, tilligemed hendes ovennævnte fire Ledsagere.

Ved hans Ankomst udstødte de alle et Udraab af Forbauselse; d'Harmental fortalte alt hvad der havde tildraget sig, Alt, Roquefinettes Død, hans frugteslose Efterforskning, og opfordrede derpaa Laval, Pompadour og Valef, til med ham alene at fuldføre den dristige Daad. De nævnte Herrer vare ogsaa strax villige dertil, og lovede at adlyde Chevalieren i Alt.

Endnu var altsaa intet tabt; thi fire kjække Mænd, der handlede for egen Regning, kunde let erstatte tolv til femten leiede Landstrygere. Hestene stode sadlede, alle vare godt bevæbnede; d'Avranche var der endnu, hvilket formerede den lille Skare med een kraftig Mand; man lod hente sorte Floiels Masker, for idet mindste saa længe som mueligt at skjule for Regenten hans Bortføreres Ansigtstræk; aftalte en Sammenkomst ved St. Mandé, forlod Hertuginden af Maine, Malezieux og Brigaud, red derpaa enkeltvis derfra for ikke at vække Opsigt. — En Time derefter, havde de fem Sammensvorne igjen forenet sig, og nu lagde de sig i et Baghold imellem Vincennes og Regent sur Marne. Klokken slog halv syv paa Slotstaarnet.

D'Avranches havde indhentet Underretninger. Regenten havde passeret denne Vei Klokken halv fire, han havde hverken Følge eller Vagt med sig, han befandt sig i en fiirspændig Vogn, ført af to Jokayer, een eneste Courier red foran. Der var altsaa aldeles ingen Modstand at befrygte. Man anholdt Prindsen, og førte ham til Charenton, hvor Postmesteren, som vi veed, var Hertuginden aldeles hengiven. Der kjørte man ind i Gaarden, hvis Port strax blev lukket efter Vognen. Man tvang ham derpaa til at stige ind i en Postchaise, som der stod beredt, forspændt og med Postillonen i Sadlen. d'Harmental satte sig hos ham, og kjørte bort derfra i en Fart, man passerede Marne Seinen og naaede Grandvaux, og befandt sig ved Montlhery paa Veien til Spanien. Vilde Regenten underveis raabe om Hjelp, saa vilde man ved Trudsler bringe ham til Taushed, og hvis det dog alligevel skulde lykkes ham, da benytte det ovennævnte Pas, hvilket betegnede Regenten som en Afsindig, der holdt sig for Hertugen af Orleans, og som man førte tilbage til sin Familie, der boede i Saragossa. Kort, man begriber, det Hele var en Smule voveligt; men saadanne Foretagender pleie i Regelen at lykkes.

Klokken slog syv, den slog otte; d'Harmental og hans Ledsagere bemærkede med Fornøielse, at det stedse blev mørkere og mørkere; Klokken halv ni var det blevet ganske mørkt. Klokken ni troede man endelig at høre en fjern Raslen. d'Avranches lagde sig plat ned paa Korden, og hørte tydelig en Vogns Rullen. I samme Øieblik saae man i en Afstand af omtrent tusinde Skridt, ved en Bøining af Veien et Lys fremglimte liig en Stjerne. Det var utvivlsomt, det var Forrideren med den tændte Fakkel; og snart kjendte man ogsaa Vognen paa de tvende Laterner. De Sammensvorne trykkede endnu engang hinandens Hænder, toge Maskerne for Ansigtet, og derpaa styndte hver sig til sin Post.

(Fortsættes.)

Ridderen talte Mælet ved at høre ham saa godt underrettet om hans Affairer.

— Er dette Alt? vedblev Cardinalen, idet han hævede sin Stemme. Nei! det var ikke nok med Spil og Tyveri! . . .

Ved dette Ord hævede Marillac sig i sin fulde Høide.

— Tyveri! udraabte han med flammende Blik og skjælvende Læber.

— Tal lidt sagtere, sagde Cardinalen til ham, idet han rynkede Øienbrynene.

Jakob Sirois lod sin Bosse stode mod Gulvet.

— Ja, Tyveri! gjentog Richelieu. Hvad skulde man ellers kalde en Gjæld, man har gjort efter at have solgt og forødt sin Fædrenearv, og uden at man har noget Haab om at tilfredsstille sin Creditor?

— Men, jeg spillede . . . mumlede Marillac.

— Det var ikke nok med Alt dette, Udsvævelser maatte sluttе sig dertil! De har aabenlyst besøgt Qvinder af slette Sæder, været en stadig Gjæst i Kipperne, og De har taalt, at en Søn af Frankrig fulgte med Dem paa denne skjændige og fordærvelige Vei! Forsvar Dem ikke, Ridder af Marillac; uagtet Fortidens Erfaringer har De atter knyttet Deres gamle Forbindelse med Monsieur.

— For at forstyrre nogle parisiske Borgeres Ro, det er muligt, sagde Marillac, men ikke mere Statens, Deres Eminence.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 26. Torsdagen den 8 April. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

Vognen rullede rask fremad; det var virkelig Hertugen af Orleans; ved Fakkellyset kjendte man Forriderens røde Livree, denne befandt sig omtrent 25 Skridt foran Vognen. — Veien var dødstille og menneskefom, Alt syntes at begunstige de Sammensvornes Plan. d'Harmental kastede endnu et Blik paa sine Ledsagere, han saae paa Midten af Veien d'Avranches, som anstillede sig drukken; Laval og Pompadour stode paa hver Side af Veien, ligeover for dem stod Valef med Pistolen i Haanden. Vognen kom stedse nærmere og nærmere, Forrideren var allerede forbi d'Harmental og Valef; men sprængte nu pludselig hen imod d'Avranches, der nu rask rettede sig, greb hans Hest i Tømmen, rev Fakkelen fra ham og udslukkede den. Ved Synet af dette vilde Rideknegten vende om mod Vognen, men det var for sildig, Pompadour og Laval vare hidilte, og satte sig i Respekt ved de fremholdte Pistoler, medens d'Harmental og Valef begave sig hver til sin Side af Vognen og udslukkede Vognlysene, og antydede Regenten at man slet ikke tragtede ham efter Livet, men at man vilde skride til det Yderste, hvis han gjorde Modstand eller raabte om Hjælp.

Denne svarede, aldeles mod d'Harmentals og Valefs Forventning, da de kjendte Prindsens Mod, ganske rolig: „Meget vel, mine Herrer, tilføi mig kun intet Ondt, jeg er beredt til at følge med Dem overalt."

d'Harmental og Valef kastede nu et Blik paa Landeveien, og saae da hvorledes deres tro Ledsagere førte Forrideren, de to Rideknegte, samt den Førstes Hest, saavel som de to, man havde spændt fra Vognen, ind i Tykningen af Skoven. Chevalieren sprang derpaa af sin Hest og kastede sig paa Rideknegtens; Laval og Valef rede ved hver Vogndør. Vognen rullede rask derfra, slog ind paa Veien til Venstre, og rullede uden Larm og uden Lys til Charenton.

Men ved Enden af Veien stødte d'Harmental paa den første Hindring. Var det tilfældig eller med Villie, nok, Barrieren var lukket, man maatte altsaa vende om og slaae ind paa en anden Route. Chevalieren vendte altsaa Hestene, og tog en anden Vei, der ligeledes førte til Charenton. Et Øieblik troede han at see Mennesker foran sig, men denne Vision forsvandt snart igjen og Vognen rullede uhindret fremad.

Men da man derpaa nærmede sig en Korsvei, troede d'Harmental pludselig at høre

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Ministeren vedblev bestandig at blade i de Papirer, han havde i Haanden. Der opstod paany et Øieblik Taushed, under hvilken hans Ansig blev mere og mere strængt og mørkt. Derpaa sagde han, som om han vilde til at fælde Dommen:

— De har ikke udført de Betingelser, som jeg havde paalagt Dem, min Herre; De skulde falde for Corbie.

— Jeg har gjort Alt, hvad jeg kunde derfor, svarede heftigt Ridderen, der nu troede sig uden Redning. Jeg sværger ved Christus, at jeg aldrig har været saa omhyggelig for at skaane mit Liv, som jeg dengang var for at sætte det paa Spil. Denne Sergeant, der staaer der, og som maa kjende mig, ligesom jeg kjender ham, kan bevidne, at han har seet mig midt i Trængslen, og at jeg der kæmpede som en Rasende, uden Kyrads, med bart Bryst og Hoved! Han var paa samme Tid som jeg for Corbie; vi have kæmpet for hinandens Øine. Jeg appellerer til hans Vidnedsbyrd; lad ham tale!

Og han vendte sig mod Jakob Sirois.

Denne stod ubevægelig og svarede ikke.

— Han befandt sig ogsaa ligesom De ved Castelnaudary, sagde Richelieu, men ikke i samme Geled! Hør mig, min Herre; vi maa have en Ende derpaa. Hvad vi altsaa befale, er ...

En svag Kildren i Struben syntes at have overfaldet ham, medens han udtalte disse sidste Ord; han blandede nogle Draaber af Elixiren med sit tillavede Vand, tømte langsomt Bægeret, og forblev endnu i nogen Tid og i en eftertænksom Stilling, som for at lade Høsten gaae over.

Hvorledes maatte ikke den Anklagedes Tilstand være under denne frygtelige Taushed! Marillac satte Priis paa Tilværelsen, som han saa

Snøften af Heste og en Vaabenklirren som naar Sabler blive trukne ud af Skederne; det være sig nu, at han meente det var Vinden, der peeb gjennem Bladene, nok, han agtede ikke derpaa, men fortsatte Kjørselen med samme Hurtighed. Ankommen til Korsveien, observerede d'Harmental, at de til samme førende Veie vare tilspærrede ved en Slags Muur. Chevalieren lod derfor strax Vognen holde og vilde vende, men pludselig havde der bag ved ham ligeledes reist sig et Slags Muur. I dette Øieblik hørte han, at Laval og Valef raabte: „vi ere omringede, redde sig hvo der kan!" hvorpaa Begge satte over Grøvten og forsvandt i Skovens Tykning. Det var d'Harmental aldeles umuligt at følge sine Kammerater, da han sad paa en forspændt Hest; da han altsaa ikke kunde omgaae den levende Muur, der, som han nu først blev overtydet om, var dannet af graae Musketerer, besluttede han at ride dem overende, borede sin Hest Sporerne ind i Siderne, bukkede sig saa dybt ned han kunde, og sprængte derpaa med en Pistol i hver Haand fortvivlet ind paa den levende Muur; men neppe havde hans Hest gjort ti Spring, førend den, truffen at en Musketkugle, styrtede under ham, hvorved d'Harmentals ene Been kom til at ligge under Dyret.

Otte til ti Ryttere stode strax af og ilede hen til d'Harmental, som paa Lykke og Fromme fyrede den ene Pistol af mod dem, medens han hævede den anden mod sin Pande, for at knuse sit Hoved; hertil fik han imidlertid ikke Tid, da to Musketerer faldt ham i Armen og fire Andre trak ham frem under Hesten. Man lod den foregivne Prinds stige ud af Vognen; det var kun en forklædt Tjener; man løftede d'Harmental ind deri, to Officerer satte sig hos ham, man spændte en anden Hest for, Vognen blev igjen sat i Bevægelse, og kjørte, ledsaget af en Escadron Musketerer, afsted ad en anden Vei. Et Qvarteer derefter rullede de over en Vindelbro, en svær Port knagede paa sine Stabler og d'Harmental kjørte igjennem en hvælvet Gang, ved hvis Ende en Herre i Oberstuniform ventede paa ham. — Det var Hr. de Launay, Gouverneur i Bastillen.

Skulde vore ærede Læsere endnu ikke have gjættet, paa hvilken Maade, denne nye Bortførelsesplan var blevet opdaget, saa bede vi dem at tænke paa Samtalen imellem Dubois og Fillon. Ministerens qvindelige Spion havde, skjult bag Træpanelet hørt, hvad d'Harmental og Capitainen talte med hinanden. Dubois blev endnu samme Aften underrettet om det Hele, og havde taget de her fortalte Forholdsregler, for at gribe de Skyldige i Gjerningen.

VIII.

En Premierministers Hukommelse.

Da Bathilde igjen slog sine Øine op, fandt han sig paa en Seng i Jomfru Emilie Denis's Kammer. Mirza hvilede ved Foden af hendes Leie, de twende Søstre stode tæt ved samme og Buvat sad i en Krog med nedbøiet Hoved.

I Begyndelsen svømmede Bathildes Tanker vildt imellem hinanden. Hendes første Følelse par physisk Smerte, hun førte Haanden til Hovedet. Saaret var bag Tindingen. En Saarlæge, som man havde hidkaldt, havde lagt en Forbindning derom, og sagt, at man maatte hente ham igjen, hvis der skulde indfinde sig

---

fuldstændigen vidste at benytte, paa samme Maade som han elskede Penge over Alt, thi han brød sig kun om de Nydelser, der kjøbtes. Tapper indtil Dumdristighed, vilde han dog have bortspillet sit Liv Aar for Aar, ligesom sin Formue, Skilling for Skilling, eller Alt paa eengang, uden derfor at tabe sin tilsyneladende Sorgløshed og sin sædvanlige Letsindighed. Men at døe inden lukte Døre, mellem fire Vægge, under Laas og Lukke, maaskee under Tortur! Og han syntes at kunne læse Alt dette paa sin Dommers blege Pande. At døe uden Tilskuere, uden et venligt Blik, der kunde bifalde ham og give ham Mod, uden offentlig at kunne overvælde sine Undertrykkere med Skjældsord og Spot! Det var denne Tanke, for hvilken hans Mod og Kraft svandt!

Dersom han vil min Død, tænkte han, hvorfor lader han da ikke atter Fjenden sørge derfor? Jeg kan tage til Hertugen af Sachen-Weimar ved Rhinen, eller til Gassion og Turenne i det Sydlige. Dog nei, han har tabt al Tillid til mig, siden de spanske Landser have skaanet mig ved Corbie; han troer, at jeg ved Trolddom er usaarlig mod en Soldats Vaaben, og at han, ligesom med min Onkel, behøver En af sine Slagtere for at fælde mig.

Da Cardinalen havde givet ham Tid til at strække sig saa lang han var, og vende sig paa sit qvalfulde Leie, reiste han sig op paa sin Kanapee, lænede sig til sit lille Bord og nærmede sit Hoved til Ridderens, hvem han syntes at ville fortrylle med sit Blik, og sagde i en levende og næsten fortrolig Tone:

— De maa forandre Deres Levnet og betale Deres Gjæld!

Marillac troede at have misforstaaet ham.

— Ja, min Herre, en Mand af Deres Navn, der som De har en vild Løbebane for sig . . . maaskee, maa ikke vælge Spillefugle til Kammerater og ikke leve paa en Jacomenys Bekostning! De maa bryde med hine og betale denne!

Feber. Hun saae sig forbauset omkring, indtil Erindringen om det, der havde tildraget sig, endelig paany vaagnede hos hende. Hun udstødte nu igjen et frygteligt Skrig. I dette Øieblik fik hun Øie paa Buvat og udstrakte sine Arme imod ham.

Den ærlige Afskriver nærmede sig hendes Leie under hede Taarer. „Bathilde, kan Du tilgive mig! — ak, jeg vidste jo ikke — havde Du talt derom —"

„Tal ikke saaledes, min kjære Papa!" sagde Bathilde, „søg kun at bringe i Erfaring, hvor han er bleven af, jeg beder Dem derom."

„Jeg gaaer, jeg gaaer allerede," sagde Buvat, idet han aftørrede sine Taarer, „Gud give, mit kjære Barn, at jeg kunde bringe Dig gode Efterretninger." Da han havde sagt dette, tog han sin Hat og Stok og forlod Værelset.

Det var i Sandhed ikke let, at følge d'Harmentals Spor. Vel erfoer han af sin Naboerske, at denne var redet bort paa en abildgraa Skimmel og var strax derpaa bøiet om Hjørnet af Gaden gros Chenet. Men videre end til Porten St. Denis rakte denne Art af Efterforskning ikke.

Buvat fandt ved sin Hjemkomst sin Pleiedatter endnu sygere end da han forlod hende; thi den af Saarlægen forudsagte Saarfeber udviklede sig. Madame Denis havde igjen sendt Bud efter Lægen; den gode Kone var ligeledes i den største Urolighed, thi hun befrygtede nu, og som vi ogsaa vide med Rette, at Abbed Brigaud var indviklet med i Sammensværgelsen.

Nu kom Lægen og man læste i hans alvorlige Aasyn, at han fandt Bathildes Tilstand forværret. Han aarelod hende, forordnede en kjølende Drik, og bød, bestandig at lade Een vaage hos hende. Emilie erklærede, at hun vilde overtage denne Bestilling i Nat, medens Buvat, paa Bathildes udtrykkelige Forlangende, maatte begive sig over i sit Hjem.

Alle de Øvrige begave sig efterhaanden bort. Emile havde allerede tiltraadt sin Nattevagt, da der pludselig blev banket stærkt to til tre Gange paa Gadedøren. Bathilde foer sammen og reiste sig op i Sengen, Emilie lagde den Bog, hun læste i, til Side, og traadte hen til den Syges Leie; man hørte Gadedøren og nogle andre aabnes og lukkes igjen. Endelig hørte man en Stemme, og endnu forend Emilie fik sagt: „Det er ikke Hr. Raouls Stemme, men Abbed Brigauds," var Bathilde igjen sunken tilbage paa Puderne.

Et Øieblik efter aabnede Madame Denis Døren, og kaldte paa Emilie, der ogsaa strax gik, saa at Bathilde nu blev alene. Men pludselig begyndte Bathilde at ryste, Abbed Brigaud befandt sig i det tilstødende Værelse, og det forekom hende, som om han udtalte Navnet Raoul. Hun lagde Øret tæt til Væggen, for at kunne høre noget. Brigaud fortalte Madame Denis, hvad der havde tildraget sig. Valef var ilet til Forstaden St. Antoine, for at sige Hertuginden af Maine, at alt var mislykket; derpaa havde Hertuginden strax løst de Sammensvorne fra deres Ord, og opfordret Malezieux og Brigaud til at redde sig ved Flugten. Hun selv drog sig tilbage til Arsenalet. Brigaud var derfor kommen, for at tage Afsked med Madame Denis, da han vilde søge at undkomme til Spanien, forklædt som Bissekræmmer.

Der var imidlertid ikke Tid til lang Afskedssnak, og efterat Madame Denis og hendes tvende Døttre under mange Taarer havde sagt den dyrebare Abbed Levvel, forlod denne tilligemed Bonifacius, der absolut vilde følge

---

Spotter han mig? tænkte Marillac, bestormet af ubestemte Foreſtillinger, i hvilke han ikke kunde bringe Klarhed, og næsten i samme Stilling som Ridderen af Jars, hvem Ludvig den Trettende benaadede, da han allerede havde Hovedet paa Blokken.

— De har forstaaet mig?

— Ja, min naadige Herre, men . . . for at betale min Gjæld . . . maa jeg laane!

— En snurrig Maade at befrie sig fra sin Gjæld paa! sagde Richelieu, idet han holdt sit Tørklæde for Munden, for at han ikke skulde see ham smile!

— Alt, hvad jeg eier, vilde neppe stille den Sidste af mine Creditorer tilfreds, af hvilke Jacomeny kun er den Første.

— Du barmhjertige Gud! De har levet som en Fyrste, min Herre!

— Jeg havde tunge Sorger, og Deres Eminence kjender Grunden dertil. Jeg maatte forjage dem, for ei at tænke alt for meget paa mit Endeligt, der kunde være nærforestaaende.

— Vi ville nu befrie Dem for denne Frygt, som sætter Dem i saa store Bekostninger. Vi skjænke Dem Livet, Ridder. Men Livet er ikke Alt, det er at skille Dem ved Deres Gjæld at vi stræbe efter.

— Ære være Gud og den store Cardinal! udbrød Marillac, idet den Bedøvelse fuldkommen forlod ham, der i Begyndelsen havde som forstenet ham; og idet han hævede sit smukke Ansigt, der strax fik sit sædvanlige aabenhjertige og muntre Udtryk tilbage, tilføiede han: — Hvad kan jeg gjøre, min naadige Herre, for at bevise Dem min Taknemmelighed? Oh! nu kunde jeg med Glæde døe for Dem!

Erindringen om hans Onkler faldt ham ikke ind i dette Øieblik.

Han troede at vaagne i en ny Verden. En Fremtid, der var hans! ingen Creditorer, ingen Jøder mere, ingen af disse Blodsugere mere, som

ham til Barrieren, Værelset, for at tiltræde sin Flugt.

Men da hørte de pludselig, hvorledes underneden Husets Portner syntes at modsætte sig en Persons Bortgang. De ilede ned. Bathilde, der havde hørt Sørgebudskabet om hendes Elskedes Skjæbne, stod ved Foden af Trappen med udslagne Haar, blottede Fødder, indhyllet i en Kaabe og vilde trods alle Forestillinger ud af Huset. Hendes Feber var steget indtil Vildelse, hun vilde til Raoul, vilde gjensee ham, vilde dø med ham. Endelig udtømtes hendes Kraft, og de bare hende afmægtig op til hendes Seng.

Ved Dagens Frembrud vendte Bonifacius tilbage: han havde ledsaget Brigaud til Barrieren, hvorfra Abbeden, paa en rask Hest, i sin Forklædning haabede at naae den spanske Grændse.

Bathildes heftige Feber vedvarede fremdeles. Hun phantaserede om hendes Raoul og nævnte ofte Buvats Navn, og anklagede ham for at have forvoldet Dennes Død. Buvat, der allerede igjen havde indfundet sig ved Dagens Frembrud, græd og eftertænkte forgjæves, hvorledes han kunde gjøre det Onde, han havde anrettet, godt igjen. Endelig syntes han at have fattet en Beslutning, han trykkede et Kys paa Bathildes feberagtig brændende Haand, inden han ilede derfra; hun kjendte ham ikke.

Den ærlige Skrivelærer vilde opsøge Dubois, og som Belønning for sin Tjeneste, istedet for den lovede Udbetaling af hans Tilgodehavende, bønfalde ham om d'Harmentals Benaadning. Dette var, efter hans Mening, det Mindste, man kunde bevilge en Mand, som selv Ministeren havde kaldt Frankrigs Redningsmand.

Klokken var allerede over to, da Buvat ankom til Palais Royal. Han havde imidlertid valgt sin Tid slet; Dubois, der i de sidste fem eller sex Dage rastløs havde været paa Færde, leed skrækkelig af den Sygdom, hvoraf han ogsaa døde nogle Maaneder senere; desuden var han i et meget daarlige Humør over at d'Harmental kun alene var grebet; og just nylig havde han paalagt Leblanc og d'Argenson at indlede Processen med al mulig Strenghed da hans Kammertjener anmeldte ham Hr. Buvat.

„Hvem er Hr. Buvat?" spurgte Ministeren.

„Det er mig, naadigste Herre," svarede Buvat, der vovede sig imellem Døren og Kammertjeneren og bukkede sig ydmyg for Dubois.

„Hvem er De?" spurgte Dubois, som om han aldrig havde seet ham før.

„Hvad, kjender De mig ikke?" spurgte Buvat ganske forbauset. „Jeg kommer for at frembære min Lykønskning til Deres Eminence over Opdagelsen af Sammensværgelsen."

„Jeg har allerede modtaget nok af saadanne Gratulationer, jeg takker for Deres," sagde Dubois i en tør Tone.

„Men naadigste Herre, jeg kommer ogsaa for at bede om en Naade."

„En Naade, og hvilken da?"

„Deres Eminence vil erindre, at De huldrigst lovede mig en Belønning."

„En Belønning, Dem?"

„Hvorledes, naadigste Herre, husk Dem dog om, har De ikke i dette Værelse sagt til mig, at min Lykke hvilede i mine egne Hænder?"

„Idag," afbrød Dubois ham, „idag beroer Deres Liv paa Deres egne Been, thi hvis De ikke skynder Dem bort — —"

„Men — naadigste Herre!!"

„Hvad, raisonnerer Du endnu, Knegt!" raabte Dubois, idet han reiste sig en Smule

---

eftertragtede hans Guld! og Damokles's Sværd var atter stukket i Skeden!

— Har De undertiden tænkt paa Giftermaal? sagde pludselig Richelieu til ham.

— Aldrig, min naadige Herre.

— Nu vel! jeg har tænkt paa det for Dem.

— For mig? det er alt for megen Godhed! . . .

Marillacs Træk antoge pludseligt et alvorligt Udtryk. Giftermaal havde hidtil ikke forekommet ham uundværlig eller nødvendig. Han tilføiede ogsaa med en Slags Forvirring:

— Men . . . jeg er Ridder, Deres Eminence.

— Hvad gjør det! De har ikke aflagt noget Løfte.

Og nu han vedblev i en mere meddelende Tone:

— Ridder af Marillac, jeg veed De er taus og at De er tapper, to Egenskaber, som jeg agter, og som bringer mig til at ønske, at knytte Dem nøiere til min Person. Denne Mand, der staaer, har givet mig en god Beretning om Dem. — Han pegede paa Jakob Sirois, som bestandig stod i sin Krog, men denne Gang med korslagte Arme og med sin Bøsse staaende ved Siden af sig. — Han har seet Dem i Træfningen i Leiren for Corbie, som De selv bemærkede, og fra den Tid af har De vundet min Yndest.

Marillac vendte sig mod Jakob Sirois med et taknemmeligt Blik. Denne rørte sig ikke.

— Jeg giver Dem nu et stort Beviis derpaa, vedblev Hans Eminence, thi den Dame, som jeg bestemmer til Deres Brud, er af min Familie.

Marillac gyste uvilkaarligt ved at tænke paa Puylaurens, der erholdt Mademoiselle de Pont-Chateau til Ægte og døde faa Maaneder efter i Vincennes! Men han fattede snart atter Mod, da han hørte disse sidste Ord, som Richelieu langsomt fremsagde:

op fra Lænestolen, „tag Dig i Vare, eller Du skal see — —"

Buvat havde allerede seet nok. Ved Ministerens truende Gebærde vendte han sig rask om og skyndte sig bort. Han hørte endnu oven i Kjøbet, hvorledes Dubois bandende befalede sin Kammentjener, at prygle ham fordærvet, hvis han igjen skulde vise sig i Palais Royal.

Buvat begreb nu godt, at fra denne Side var der intet at haabe. Da hans Vei faldt forbi Bibliotheket, besluttede han at gaae op og retfærdiggjøre sig for sine Foresatte for sin lange Fraværelse. Men her ventede ham en ny Sorg; da han aabnede Døren til Bureauet, saae han til sin Skræk allerede sin Plads besat med en Anden.

Buvat havde tabt sin Plads paa Bibliotheket fordi — han havde reddet Frankrig. Det var større Uheld, end den arme Mand kunde bære; da han vendte tilbage til sit Hjem, var han næsten ligesaa syg som Bathilde.

IX.

Bonifacius.

Imidlertid lod Dubois Processen mod d'Harmental fortsætte med den største Strænghed, thi han haabede, at dennes Udsagn vilde give ham Vaaben i Hænde mod dem, han saa gjerne vilde ramme. Men med Hensyn til hine forblev d'Harmental taus som Graven, og indskrænkede sig til den Erklæring, at han havde foretaget sig denne Daad for egen Regning, alene for at hævne sig paa Regenten for den ham tilføiede Tilsidesættelse. Med Hensyn til de tvende Mænd, der havde ydet ham Hjælp ved Foretagendet, paastod han, at disse vare et Par fattige Fyre, han havde hvervet, og som ikke engang vidste, hvem de havde ledsaget. Desuden svarede han paa alle de til ham rettede Spørgsmaal, at han kun havde talt een eller to Gange med Hertugen og Hertuginden af Maine, og at de aldrig havde overdraget ham nogen politisk Mission.

Man havde efterhaanden arresteret Laval, Pompadour og Valef, og bragte dem ligeledes til Bastillen. Men da de vidste, at de kunde stole paa Chevalieren, nægtede de haardnakket Alt. Dubois var rasende, og da hans Plan, med eet Slag at styrte Hertugen og Hertuginden af Maine, blev tilintetgjort ved d'Harmentals Standhaftighed, saa rettede han nu sin hele Vrede mod denne.

Imidlertid havde Bathildes Sygdom stedse mere forværret sig, saa at den stakkels Pige stod ved Gravens Rand; men endelig feirede hendes Ungdom. Efterhaanden kjendte hun igjen sin venlige Omgivelse; hun rakte Madame Denis og hendes Døttre den blege, rystende Haand, hun henvendte nogle Ord til dem; men Navnet Raoul udtalte hun ikke, og Enhver troede, at Sygdommen havde slettet Erindringen om de frygtelige Begivenheder ud af hendes Hukommelse; men de feilede, og det forholdt sig saaledes hermed:

En Morgen, da man troede, at Bathilde var indslumret, og derfor havde forladt hende blot et Øieblik, havde Bonifacius, som trods sin bekomne Kurv endnu stedse nærede en stor Tilbøielighed for sin Gjenboerske, aabnet Døren lidt og stukket sit tykke Hoved ind, hvilket han hver Dag pleiede at gjøre. Bathilde, der ikke sov, besluttede hurtigt, hos ham at opnaae det, hun troede forgjæves at erholde hos de Andre: nemlig Efterretninger om Raoul. Hun strakte ham sin blege Haand

---

— Deres Gemalinde vil afgjøre Deres Udestaaende, vil forskaffe Dem en Rang ved Hoffet og et stort Huus. Tager De derimod?

— Som jeg vilde tage imod en Plads i Paradiis, dersom min gode Engel tilbød mig den! sagde Ridderen begeistret, ikke ved Tanken om Ægteskabet, men om den Velstand, det vilde forskaffe ham.

— Der bliver maaskee nogle Betingelser derved som hemmelige Bestemmelser i Contrakten; det er ikke mig, som foreskriver Dem dem. De skal senere faae dem at vide, og De samtykker forud i dem?

— Ja, Deres Eminence; kan jeg imidlertid ikke idag i det Mindste faae Navnet at vide paa den, De bestemmer til mig?

— Naar Tiden kommer. Lader os blive staaende herved for denne Gang. Nu kan De gaae, sagde Cardinalen idet han reiste sig. Men husk vel paa, tilføiede han med den Stemme, som han antog ved høitidelige Leiligheder, — at Gjentagelsen af et af de Ord, som vi have vexlet, vilde styrte Dem, min Herre!

Ved den Bevægelse, som han gjorde for at sige ham Farvel, faldt det Hefte ned, Ministeren under sin skrækkelige Examination havde syntes at raadspørge saa omhyggeligt. Marillac skyndte sig at tage det op og give ham det, og læste med Forbauselse paa Bindet: „Tredie Act af Tragi-Comoedien Mirame."

Ellevte Kapitel.

De Fiffige.

1.

Underhandlinger.

Hvilke kan disse Betingelser være, og hvem vil han give mig til Ægte? tænkte Marillac, idet

imøde, og den trohjertige Bonifacius, der tidligere kun ved sit øieblikkelige Mismod var forledet til at udtale haarde Ytringer imod Bathilde, men nu længselfuldt ventede paa en Leilighed, til at kunde gjøre denne Feil god igjen, fulgte glad hendes Vink. Derpaa besvor Bathilde ham at fortælle hende Alt, Alt, hvad han havde hørt og erfaret om d'Harmental. Han underrettede hende nu om, at d'Harmental var i Bastillen. Bathilde lod sig af den vakkre Bonifacius paa det høitideligste love, at han daglig hemmelig vilde give hende Underretning om, hvorledes det stod med hendes Elskede, ja, hun aftvang ham endog det høitidelige Løfte: hvis d'Harmental skulde blive dømt til Døden, da at give hende Underretning derom, og hvis hun forlangte det, da selv ledsage hende hen til Skafottet.

Saaledes erfoer Bathilde da efterhaanden, at d'Harmental vel var bleven strængt forhørt, men at han aldeles ikke havde tilstaaet Noget, og da der paa denne Maade sneeg sig en svag Straale af Haab ind i den arme, taalmodige Lidendes Bryst, saa udrettede dette ustridig saa meget til snarere at føre hende Karskheden imøde, saa at hun efter fjorten Dages Forløb kunde forlade sit Leie, til stor Glæde for hele hendes Omgivelse.

En Dag kom Bonifacius, imod sin Sædvane, allerede Klokken tre hjem fra sin Procurator, og gik ind i den Syges Værelse. Den stakkels Knøs saae saa bleg ud, at Bathilde strax var overbeviist om, at han bragte hende en slem Efterretning, hun udstødte et høit Skrig og raabte: „Der er vist ingen Redning mere!"

„Af," sukkede Bonifacius, „det er hans egen Skyld, han er ogsaa altfor egensindig! Man har lovet ham Benaadning, naar han vilde nævne sine Medskyldige, men Alt forgjæves, han taug."

„Saa er da alt Haab ude," jamrede Bathilde, „han er altsaa dømt."

„I Morges, Frøken Bathilde, i Morges!"

„Til Døden, til Døden?" spurgte Bathilde fortvivlende.

Bonifacius gjorde et bekræftende Tegn.

„Og naar — naar?"

„I Morgen tidlig — Klokken otte!"

„Godt," sagde Bathilde.

„Men der er maaskee dog endnu Haab," bemærkede Bonifacius.

„Hvilket da, hvilket?" spurgte Bathilde hastigt.

„Hvis han beslutter sig til at nævne sine Medskyldige. Seer De, Frøken, jeg for min Part, jeg vilde uden Omstændigheder sige: det er ikke mig, men den er det og den og den!"

„Bonifacius," raabte Bathilde pludselig bestemt. „Jeg maa strax paa Stedet afsted!"

„De, Frøken Bathilde, det vilde bringe Dem Døden."

„Jeg maa afsted, siger jeg Dem jeg maa, jeg maa!"

„Men De kan jo neppe holde Dem paa Benene."

„Deri feiler De, Bonifacius, jeg har Kræfter nok, seer De!" Og Bathilde gik med faste Skridt frem og tilbage i Værelset.

„Desuden beder jeg Dem, at skaffe mig en Vogn."

„Men Frøken — —"

„Bonifacius, min kjære Ven, De har lovet at adlyde mig. Indtil nu har De troelig holdt Deres Ord. Er De maaskee ikke mere min Ven? Er De maaskee kjed af Deres Løvte?"

„Jeg, jeg ikke mere Deres Ven! Himmelen bevare mig! Jeg iler med at hente Vognen!" Sigende dette, løb han ud.

Bathilde ordnede hurtig sin Paaklædning;

---

han gik ud. Det kan ikke være Puylaurens Enke, nu Comtesse af Harcourt, eller Mademoiselle de Breze, Hertugen af Enghiens Forlovede; omendskjøndt Madame de Combalet, hans Yndling, endnu er ugivt, er hun bestemt til en fornemmere og høiere Brudgom end jeg! Hvilken adelig Dame i hans tredobbelte Familie, blandt Duplessiserne, Pont-Courlayerne eller Pont-Chateauerne, kan være mig bestemt? — Uden Tvivl et lille Uhyre, der er stedmoderlig behandlet af Naturen, en gammel Pige, der gaaer i Fro, eller en eller anden Syndercinde, en forladt Ariadne, som man gjøter bort istedetfor at sætte hende i et Kloster! — I ethvert Tilfælde skjænker Richelieu mig Livet som Brudegave, det bringer mig Lykke til Erstatning for hendes Grimhed eller hendes Feiltrin, og var det saa Djævlen selv, forudsat at han klippede sine Negle og man gav ham Adgang ved Hoffet, vilde jeg ægte ham! — Ved Gud! min Herr Cardinal, De har gjort mig dygtig bange, og det til ingen Nytte, det forsikkrer jeg Dem. De skulde have faaet mit Samtykke uden saa mange Omstændigheder.

Udenfor Slottet Ruel fandt han sin stakkels Page paa det samme Sted, hvor han havde forladt ham, efter tre lange Timers Forløb, bedækket med Snee, forfrossen, stiv af Kulde og endnu grædende. Ved at see sin Herre, udstødte Hans Naade et Skrig, rystede Sneen af sig, styrtede ham imøde og kysfede hans Hænder. Marillac skjændte paa ham, omfavnede ham, og Begge vendte tilbage til Paris.

Dersom man undrer sig over den Comoedie, den frygtelige Cardinal ved denne Leilighed spillede, har man glemt, at det var en af hans Tilbøieligheder først at skrække dem, hvem han havde en Gunst at vise. Maaskee troede han derved bedre at udhæve dens Vigtighed, eller han morede sig med saaledes paa samme Tid at benytte sin dobbelte Magt til Gavn og Skade. Maaskee var det en Maade at studere de af ham ansatte Mænds Charakteer paa, at faae deres svage Side lokket

hun bar en simpel hvid Kjole, som et Belte sammenholdt, hun kastede en lille Kaabe om Skulderne og lavede sig til at forlade Værelset, da idet samme Madame Denis traadte hende imøde. „For Guds Skyld, hvad har De for, kjære Barn?“ spurgte den gode Kone.

„Jeg maa afsted, Madame Denis, jeg maa afsted! Holder De mig tilbage, dør jeg.“

„Men hvor vil De hen?“

„Madame, veed De da ikke, at han er dømt?“

„Hvorledes, for Guds Skyld, hvorledes har De faaet dette at vide?“

„Det er ligemeget!“ raabte Bathilde. „Jeg besidder maaskee endnu et Middel til at redde ham. Lad mig dog forsøge det, det er det Sidste, der er levnet os!“

„Saa gaae, mit kjære Barn, og Gud være med Dem,“ sagde Madame Denis, overtalt ved Bathildes bevægede Stemme. Bathilde løb strax ned af Trappen, over Gaden og op paa sit Værelse, som hun ikke havde været i siden den Dag, da den skrækkelige Catastrophe foregik. Buvat og Nanette forsøgte forgjæves at afholde hende fra sit Forsæt. „Men hvad vil Du gjøre, mit kjære Barn?“ spurgte den ærlige Assskriver under en Strøm af Taarer.

„Min Pligt,“ svarede Bathilde. Hun oplukkede derpaa sin Skriverpult, og fremtog et Brev deraf.

„Ja, ja, Du har Ret, Barn, Du har Ret,“ raabte Buvat, „jeg havde reent glemt Brevet.“

„Jeg tænkte derpaa,“ sagde Bathilde, idet hun kyssede Brevet og gjemte det paa sit Bryst. „Det er den eneste Arv, min Moder har efterladt mig!“

I dette Øieblik kjørte Vognen frem.

„Fader! Nanette! beder, beder inderlig, at min Gang maa lykkes!“ raabte hun og skyndte sig ned i Vognen. „Hvorhen?“ spurgte Kudsken. „Til Arsenalet,“ svarede Bathilde.

X.

De tre Visiter.

Da hun var ankommen til Arsenalet, spurgte Bathilde efter Frøken Delaunay, der ogsaa paa hendes Forlangende strax førte hende ind til Hertuginden af Maine.

„Ah, er det Dig, mit Barn,“ raabte Denne, der syntes meget ophidset og adspredt. „Det er smukt, at De erindrer Deres Venner, naar de træffes af Ulykken.“

„Ak, naadigste Frue,“ sagde Bathilde, „jeg kommer, for hos Deres kongelige Høihed at bede om Noget for Een, der endnu er langt ulykkeligere. Deres kongelige Høihed kunde idet høieste kun tabe nogle Titler eller Værdigheder; men Ingen vilde vove at tragte Efterkommerinden af den store Condé efter Livet.“

„Efter hendes Liv? nei, men mon ikke efter hendes Frihed, hvilket jeg ikke vil indestaae for,“ svarede Hertuginden. „Tænk dog engang, det Tossehoved, den Brigaud, der var forklædt som Bissekræmmer, har for tre Dage siden ladet sig arrestere i Orleans, og paa falske Angivelser, man havde forelagt ham, som kommende fra mig, har han tilstaaet Alt og compromitteret os overordentlig; saa det ingenlunde vil forbause mig, hvis man fængsler os til Natten.“

„Den, for hvis Skyld jeg lægger Beslag paa Deres kongelige Høiheds Naade, har ikke aabenbaret Noget,“ svarede Bathilde; „han er tvertimod dømt til Døden, fordi han har iagttaget den strængeste Taushed.“

„Ak, kjære Barn, Du taler om den arme

---

ud af dem, eller at opdage en ædel Bevægelse hos dem, hvortil Kjendskabet maaskee senere kunde være ham nyttigt.

Saaledes lod han ved en anden Leilighed, Greven af Harcourt komme og sagde til ham med et strengt Aasyn:

— Min Herre, Kongen befaler Dem strax at forlade Frankrig! — Og efter at have moret sig over hans Forvirring og brundret hans Resignation, tilføiede han: — thi han har været saa naadig at betroe Dem Overcommandoen over sine Flaader i Middelhavet. —

Marillacs særegne Stilling, der bragte ham i hans Vold, gjorde ham til en, til hans Hensigter skikket Mand.

For at udføre sine store Planer, havde Richelieu indskrænket sin Konge til kun at spille en Rolle som simpel Passageer paa Statens Skib. Af alle hans arvelige Rettigheder lod han ham kun den tilbage at halbbrede for Kjertelsyge. Imidlertid var denne kongelige Passageer, der var af en svag og ubestemt Charakteer, og uden Opbor blev paavirket af sin Omgivelse, undertiden til Hinder for Maneuvren, omendskjøndt hans Hensigter vare gode, og truede med at kaste Styrmanden over Bord, der maaskee ene var istand til at føre Skibet i Havn.

Det var ikke nok for Ministeren i 15 Aar at have kæmpet med Fordeel mod Calvinismen, denne Levning fra Lehnsanarchiet, hvis Uroligbed udmattede Frankrig, deelte dets Kræfter og berøvede det sin Eenhed; at have ydmyget det østerrigske Huus, hans bestandige Rival, at have lagt Spiren til en Revolution under alle Europas Troner for at tvinge deres Besiddere til kun at beskjæftige sig med deres egne Sager; han maatte fremfor Alt vaage over sin Herre, der var bleven hans Myndling og fornedre sin Politik til Hofintriguer.

Kongens Nattoilette syntes ham tusinde Gange farligere end baade de spanske Hære og de franske Parlamenter.

d'Harmental; ja, jeg veed, at det er en sand Adelsmand. Du kjender ham altsaa?"

„Frøken Bathilde ikke alene kjender ham, men hun elsker ham," faldt Frøken Delannay hende i Ordet.

„Store Gud! det arme Barn! men hvad er derved at gjøre? Jeg, det begriber Du vel, jeg formaaer Intet, jeg har ingen Indflydelse mere. For mig at gjøre et Forsøg til Gunst for ham var det Samme, som at røve ham det sidste Haab, hvis han iøvrigt endnu har noget tilbage."

„Jeg veed det, naadigste Frue," svarede Bathilde, „jeg er ogsaa kun kommen for at foredrage Deres kongelige Høihed en Bøn. Var det Dem ikke muligt ved een af Deres Venner eller Bekjendtere at forskaffe mig Adgang til Hr. Regenten? Det Øvrige er min Sag."

„Men, kjære Barn, veed Du ogsaa, hvad Du begjærer af mig?" spurgte Hertuginden. „Veed Du, at Regenten ikke respekterer Noget? Veed Du, at Du er smuk som en Engel, og at selv Din Bleghed gjør Dig henrivende? Veed Du —?"

„Naadigste Frue," svarede Bathilde med ædel Stolthed, „jeg veed, at min Fader har reddet hans Liv, og at han fandt sin Død i hans Tjeneste."

„Det forandrer Sagen," raabte Hertuginden. „Stop! lad mig engang see. Ja, ja, saadan kan det lade sig gjøre. Delaunay, kald paa Malezieux." Frøken Delaunay adlød og faa Øieblikke efter traadte den tro Malezieux ind.

„Malezieux," sagde Hertuginden, „ledsag denne unge Pige til Hertuginden af Berry, og anbefal De hende i mit Navn. Hun maa tale med Regenten, og det strax, har De forstaaet mig? Det angaaer et Menneskes Liv, og det tilmed vor gode d'Harmentals, for hvis Opholdelse jeg selv vilde give, jeg veed ei hvad."

„Jeg iler, naadigste Frue," svarede Malezieux.

„Du seer, kjære Barn," sagde Hertuginden, „at jeg gjør Alt, hvad jeg formaaer; kan jeg hjælpe Dig paa andre Maader, gjælder det, at bestikke en Fangevogter; behøver Du Penge til at iværksætte hans Flugt. Jeg har vel selv i dette Øieblik ikke mange Penge, men jeg besidder Diamanter, og dem kan jeg ikke bedre anvende, end til at redde en saa vakker Adelsmands Liv. Afsted, afsted, spild ikke Tiden, omfavn mig og til til min Niece; Du veed, hun er sin Faders Yndling."

„De er en Engel, naadigste Frue," raabte Bathilde, „lykkes mit Forehavende, skylder jeg Dem mere end Livet."

Med disse Ord begav Bathilde, ledsaget af Malezieux, sig igjen ned i Vognen, og kjørte til Palais de Luxembourg, hvorhen hun ankom efter tyve Minuters Forløb.

Hun blev strax indladt under Malezieux's Ægide, og ført ind i et lille Gemak, hvor man bad hende vente, medens Malezieux begav sig til Hertuginden, for at foredrage sin Herskerindes Anmodning. Efter ti Minuters Forløb vendte han tilbage, og Hertuginden fulgtes med ham.

(Fortsættes.)

En ny Yndling, en Lune kunde tilintetgjøre Cardinalens Planer i selve det Øieblik, han naaede sit Maal. Monarchens Omgivelser, hans Skriftefader, Tjenere og Fortrolige vare ogsaa Alle, med det Gode eller med Magt, vundne af ham. For bedre at beherske ham holdt han ham endogsaa fjernet fra hans Familie; men Ludvig havde da nødig at skabe sig andre Tilbøieligheder, og det var mod disse andre Tilbøieligheder, at Ministeren uophørlig var paa Post!

Den Kjærlighed Kongen følte for Mademoiselle de la Porte, forurolige ham. Denne Gang anvendte hans Herre Forsigtighed, og omgav sig med Hemmelighedsfuldhed for at skjule den og sikkre sig dens Varighed. Han vilde ikke mere tvinge sig til at besøge Dronningens Værelser for der at møde sin Udkaarne. Hofdamerne, saaledes som Mademoiselle d'Hautefort og de la Fayette, havde foraarsaget ham alt for megen Uleilighed. Havde han ikke maattet elske dem offentligt for hele Hoffets Øine, han, som en Bagatel var nok til at skræmme?

Ludvig den Trettende forandrede nu fuldkomment sin Maade at elske paa. Han vilde bortgive Louise, idet han, ligesom hans Fader ved en lignende Leilighed havde gjort, paalagde Manden fuldkomment indskrænkede Forpligtelser, der sigtede til at forvandle hele Ægteskabet til en blot Form. Denne Mand skulde have en Bestilling, som nærmede ham til hans kongelige Person.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 27. Løverdagen den 10 April. 1847.

Jeg hendes Vindue gik forbi.

Jeg hendes Vindue gik forbi,
Hun sang, den lille Stemme;
Det var en simpel Melodie
Jeg kan den ei forglemme.

Den risted Runer paa min Vei
Og Runer dybt derinde;
Men Hjertet gjetter Gaaden ei,
Som disse Runer binde.

Mon er det Elskovs søde Lyst,
Der jo som Roser røde
Skal dufte i det unge Bryst
Og Livet kjært forsøde?

Mon er det Elskovs grumme Qval,
Der jo som Torne fæle
Omkring vort Hjerte ligge skal
Og Livets Glæder qvæle?

Mon er det ei dem begge to,
Roser og Torne vilde?
Thi Hjertet gjennem Taarer loe,
Naar kun jeg saae den Lille.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

Hertuginden besad et fortræffeligt Hjerte; Malezieux's Beretning havde rørt hende dybt; den unge Pige, der var kommen for at bønfalde om hendes Hjelp, indgjød hende ogsaa derfor den største Medfølelse. Bathilde bemærkede ved første Blik denne gunstige Stemning og nærmede sig Hertuginden med foldede Hænder. Denne greb hendes Haand. Bathilde vilde nedknæle for hende, men Hertuginden forhindrede hende deri og kyssede hende paa Panden.

„Stakkels Barn," sagde hun, „hvorfor kom Du ikke herhen for otte Dage siden. Dengang havde jeg ikke overladt den Fornøielse til nogen Anden, at føre Dig til min Fader, men nu er det mig umuligt."

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Iøvrigt tænkte denne blufærdige Monarch, der var inddrukken af Platonismens Forskrifter, i Begyndelsen kun paa at skaffe sit Hjerte en kjær Beskjæftigelse. Og alligevel havde Louises Ungdom og friske Skjønhed gjort et stærkere og dybere Indtryk paa ham, end alle hans tidligere Forelskelser.

At finde denne Mand, syntes ham det Vanskeligste, hvilket kan forekomme forunderligt, naar man erindrer, at Ludvig den Trettende, der af Naturen var hengiven til Bagtalelse, temmelig noie kjendte sit Hofs skandaløse Historier. Man hørte ham nu ogsaa bittert beklage, at Heltene i disse Historier stedse vare gifte Mænd. Den unge Marquis af Rieux blev anført for ham som en Undtagelse fra denne Regel. Han var Spiller, i betydelig Gjæld, havde en høielig Samvittighed og var ikke meget noieregnende med de Midler, hvorved han bestred sine Udgifter.

Da Kongen med en vis Glæde lyttede til det Onde, man fortalte ham om ham, skaanede Marquiens gode Venner ved Hoffet ham ikke. Men de bleve meget overraskede ved at see den strenge Ludvig den Trettende modtage Rieux med en fuldkommen usædvanlig Gunst.

Et saadant Valg passede ikke for Cardinalen, som vi have seet. La Chenaye fik da det Hverv at lade Marillac seire i denne Kamp, hvor de Stridende skulde møde for Kampdommeren, udrustede med alle deres Vaaben, med deres slette Egenskaber. Marillac seirede, og havde alene Cardinalens Protection at takke derfor.

Ikke tilfreds med at have faaet Ridderen valgt, hvem han hemmelig kunde lede, vilde Richelieu endvidere knytte Louise til sin Interesse ved et foregivet Slægtskab.

Mod Enhver anvendte han Kunstgreb i

„Store Gud! Umuligt! Og hvorfor det? raabte Bathilde.

„Veed Du da ikke, stakkels Barn, at jeg siden i Forgaars er aldeles falden i Unaade?" spurgte Hertuginden. „Omendskjøndt Prindsesse, er jeg dog en Qvinde ligesom Du, jeg har ogsaa havt den Ulykke at elske. Men vort Hjerte tilhører ikke os, og det er en Forbrydelse at raade derover, uden Hr. Regentens eller hans første Ministers Tilladelse. Allerede for tre Dage siden er min Elskede min Gemal. Min Fader er derved blevet sat i den største Vrede og siden den Tid er Adgangen til ham, blevet mig forbudt. Jeg vovede igaar at vise mig i Palais Royal, men blev tilbageviist."

„Ak! jeg er meget ulykkelig," jamrede Bathilde, „mit Haab beroede endnu kun paa Dem, thi jeg kjender slet Ingen, der kunde indføre mig hos Hr. Regenten. Og i Morgen, i Morgen Klokken halv otte, bliver Den henrettet, som jeg elsker ligesaa høit som De, naadigste Frue, elsker Hr. de Riom. For Guds Skyld, naadigste Frue, hav Medlidenhed med mig; tag Dem af mig, eller jeg er fortabt."

„Kom De os til Hjælp," sagde Hertuginden, idet hun rakte Haanden til sin Gemal, der netop indtraadte. „Dette stakkels Barn maa absolut tale med min Fader, og det strax uden Opsættelse; hendes Liv er afhængig deraf. Hvad siger jeg, mere end hendes Liv; den Mands Liv, som hun elsker. Hvad kan man gribe til? Tal. Lauzuns Neveu maa vide Raad i dette Tilfælde."

„Jeg vidste maaskee nok et Middel," sagde Riom smilende.

„Siig mig det, min Herre, siig mig det, og jeg er Dem evig taknemmelig."

„Siig det Riom," tilføiede Hertuginden næsten ligesaa ivrigt.

„Men det compromiterer Deres Søster lidt," tog Riom til Orde.

„Hvilken Søster?"

„Hertuginden af Valois."

„Aglaia? og hvorledes da?"

„Veed De da ikke, at der gives en Fortryller, der har den Forret, at blive indført hos hende, baade Dag og Nat, men man veed ikke hvorledes?"

„Richelieu? De har Ret," raabte Hertuginden, „Richelieu kunde hjælpe os; men jeg befrygter, at han ikke vil."

„Jeg vil bestorme ham saalænge med Bønner," afbrød Bathilde hende, „til han føler Medlidenhed med mig."

„Lad hurtigt Madame de Mouchy kalde," befalede Hertuginden, „Frøken, beed hende om strax at føre Dem til Hertugen af Richelieu. Madame de Mouchy er min første Æresdame, mit kjære Barn," vedblev Hertuginden, medens Riom udrettede den erholdte Befaling, „og man forsikkrer, at Hr. de Richelieu er hende lidt Erkjendtlighed skyldig."

„Tak, Tak! naadigste Frue," raabte Bathilde og kyssede Hertugindens Haand. „Saa er dog ikke alt Haab forbi! Deres kongelige Høihed troer altsaa, at Hertugen af Richelieu besidder et Middel til at komme ind i Palais Royal?"

„Man siger det," tilføiede Hertuginden.

„Ak! min Gud!" raabte Bathilde, „naar man kun maa finde ham hjemme."

„Hvor mange er Klokken? Neppe otte? Han spiser udentvivl til Aften i Staden, og vender hjem for at gjøre sit Toilette. Jeg vil give Madame de Mouchy Ordre til at vente paa ham i Dit Selskab."

Madame de Mouchy fik de nødvendige Befalinger, og et Qvarteer efter befandt hun sig tilligemed Bathilde i Richelieus Hotel. Imod

---

denne Sag; da Kongen nævnte ham den, han onskede at overdrage Overanførselen paa sine Jagter, viste Ministeren en forstilt hæftig Modstand, og rev ned paa alle Marillacerne.

— Man har været for streng imod dem; man maa gjøre det godt igjen, sagde Kongen.

— Men denne er en Spiller.

— Han vil forbedre sig.

— Et letsindigt Menneske!

— Vi ville prædike for ham.

— Og ryggesløs!

— Vi ville givte ham bort.

— Ja, ja, da!

Saaledes syntes Cardinalen blot af Føielighed mod sin Herre, at bifalde en Beslutning, som han selv havde fremskyndet.

Nu stod der altsaa kun tilbage at formaae Louise til dette Ægteskab. Dette paatog Herren af la Chenaye og Baronessen af St. Cernin sig, og de begyndte deres Værk, med i hendes Sjæl at udslette Mindet om den unge Maler fra Klosteret. Var Lesueur imidlertid kommen, og havde han talt og forsøgt at retfærdiggjøre sig, vilde han uden Tvivl have overbeviist hende!

Men hvorledes kunde han gjøre det? Hun gik bestandig ledsaget af Tanten, og dersom de mødte hinanden paa deres Vei ved et af disse Tilfælde, som han med saa megen Bestandighed forsøgte at gjøre hyppige, lod Louise selv, som om hun ikke kjendte ham, og vendte Øinene bort. Der var ingen flere Loger i Theatret, i hvilke der frivillig indrømmedes ham en Plads bagved hende, ingen flere af disse natlige Ledsagelser til hendes Hjem igjennem Byens Dynd, under hvilke han turde benytte sig af dette herlige og eiendommelige Privilegium, som de Elskende have paa at forstaae hinanden uden at tale og at erholde Tilgivelse uden Retfærdiggjørelse, endelig ingen flere af disse prægtige og uordentlige Baller, hvor han i det Mindste et Øieblik ved Maskens Hjælp midt i Skaren kunde føre hende bort fra Alle for ene at nyde hendes Selskab!

al Forventning var Hertugen hjemme. Madame de Mouchy lod sig anmelde og blev strax indført; Bathilde fulgte. Begge Damerne forefandt Hr. de Richelieu og hans Secretair Raffé beskjæftigede med at brænde unyttige Breve og med at lægge nogle andre tilside.

„Hvilken god Vind blæser Dem herhen, smukke Frue?" spurgte Hertugen, idet han sprang op fra sit Sæde og traadte Madame de Mouchy smilende imøde.

„Jeg kommer for at lade Dem udføre en smuk Handling, Hertug."

„Virkelig? Ei, er dette Tilfældet, saa maa De skynde Dem, Madame, thi imorgen maa jeg begive mig til Bastillen. Det er da den tredie Gang at jeg befinder mig der."

„Og hvoraf veed De det?"

„Af dette Brev her."

Madame de Mouchy læste:

„Skyldig eller ikke skyldig, det er ligemeget! der bliver Dem endnu kun saamegen Tid tilovers, at De kan tage Flugten. I Morgen bliver De arresteret; Regenten har just nylig i min Nærværelse bemærket, at han nu endelig havde fanget Hertugen af Richelieu."

„Beretningen er tilforladelig, ieg kjender Haandskriften."

„Velan," raabte Richelieu, „saa seer De, at jeg kun har denne Nat tilovers. Kan jeg i Løbet af Samme være Dem til nogen Tjeneste, saa befal frit over mig, jeg er ganske til Deres Tjeneste.

„En Time er tilstrækkelig; hør blot hvad det angaaer. Har De til Hensigt at aflægge Den, der sendte Dem dette lille Brev, Deres Tak endnu i Aften?"

„Maaskee," svarede Hertugen smilende.

„Vel, saa maa De forestille hende denne unge Pige."

„Fra Hertuginden, og hvem er hun?"

„En ulykkelig Pige, som elsker Ridder d'Harmental, der i Morgen skal henrettes, og som vil bønfalde Regenten om hans Benaadning."

„Hvorledes, De elsker Ridder d'Harmental, Frøken?" spurgte Hertugen af Richelieu.

„Ak! Hr. Hertug," stammede Bathilde og en høi Rødme farvede hendes Aasyn.

„Rødm ikke derover," tilføiede Richelieu; „det er en ædel ung Mand, jeg vilde give ti Aar bort af mit Liv, hvis jeg dermed kunde redde ham. Troer De at besidde et Middel til at stemme Regenten gunstig for ham?"

„Ja, Hr. Hertug."

„Vel, saa vover jeg det; det vil bringe mig Lykke. Madame de Mouchy, vend De tilbage til Hendes kongelige Høihed; nedlæg min Hylding for hendes Fødder og bring hende den Forsikkring, at Frøkenen inden en Time vil staae for Regenten."

„Ak! Hr. Hertug," raabte Bathilde.

„Isandhed, Hr. Hertug," sagde Madame de Mouchy, „jeg troer, De har sluttet en Pagt med Djævelen, og kan krybe igjennem et Nøglehul; nu er jeg virkelig ikke mere saa bekymret over at vide Dem sendt til Bastillen. Lev vel indtil videre, Hr. Hertug, jeg ønsker at Deres Fangenskab kun maa blive kort."

Hertugen kyssede Madame de Mouchys Haand og ledsagede hende til Døren; derpaa vendte han tilbage til Bathilde.

„Frøken," sagde han, „hvad jeg staaer i Begreb med at gjøre for Dem, vilde jeg ikke gjøre for nogen Anden; den Hemmelighed, jeg vil afsløre for Dem, kjender Ingen. Det, som jeg vil anbetroe Deres Blik, er en kongelig Prindsesses Rygte og Ære. Tilsværg mig derfor, at Ingen, uden Een — thi jeg veed, et Fruentimmer har stedse Een, som hun Intet kan fortie — tilsværg mig derfor, at

---

Lesueur tabte Modet. Marillac maatte gjengive ham hans Haab.

I flere Dage havde de ikke seet hinanden. En Morgen mødte de hinanden paa Pontneuf, nær ved Bronzehesten, paa samme Sted, hvor de første Gang havde seet hinanden flere Maaneder iforveien. Kunstneren fortalte sin Ven om sin nye Modgang og om den Umulighed at nærme sig til Louise og komme til at forklare sin Opførsel for hende. Marillac hørte først paa ham i fuldkommen Distraction, ganske beskjæftiget, som han var, med sine egne Affairer, og tillagde kun af Velvillie disse Kjærlighedsuheld en høi Værdie. Endelig fattede han, hvorom Talen var.

— Stakkels Skoledreng, sagde han til ham, dersom Du ikke kan tale med hende, maa Du skrive til hende.

— Skrive til hende? Men hvorledes skal jeg kunne give hende Brevet?

— En deilig Vanskelighed! Min kjære Sudorius, naar man giver sig af med at være alvorlig forelsket, hvilket altid er en Feil, bør man fremfor Alt studere Afhandlingen om List, Overraskelser og Baghold. Krigen i Smaagaderne kræver næsten lige saa megen Omhu og Sjælsvirksomhed som den virkelige Krig. Forresten har jeg temmelig hyppig gjort Brug deraf i mine Kjærlighedsforbindelser, og hvis Du vil have Tillid til mig og overdrage mig Commandoen ved Foretagendet, svarer jeg for Udfaldet! Gjør Din Skrivelse istand, udspeid de Toure, Din Dame gjør udenfor Fæstningen, sæt mig paa hendes Spor, og Du skal snart faae gode Efterretninger, daterede fra Leiren for Colombiergaden.

Ridderen havde tilvisse dengang ingen Anelse om den Rolle, som han velvilligen beredte sig til at spille, og om den store Lighed der var imellem Louise de la Porte og Cardinal-Hertugens Slægtning! . . .

foruden denne Ene skal Ingen erfare, paa hvilken Maade De er kommet ind i Palais Royal."

„Det tilsværger jeg Dem, Hr. Hertug, ved Alt, hvad der er mig helligt, ved min forevigede Moders Minde."

„Det er tilstrækkeligt," sagde Hertugen og trak i en Klokkestræng.

En Kammertjener traadte ind.

„Lafosse, en Vogn."

„Hvis De, for ikke at spilde Tiden, vilde betjene Dem af min Fiacre, Hr. Hertug," afbrød Bathilde ham; „den venter hernede."

„Fortræffeligt, det er endnu bedre. Frøken, jeg er til Deres Tjeneste."

„Skal jeg ledsage Hr. Hertugen?" spurgte Kammertjeneren.

„Nei, det er unødvendigt Du bliver hos Raffé og hjælper ham at ordne disse Papirer. Der ere adskillige deriblandt, som aldeles ikke behøve at falde i Dubois Kløer."

Hertugen bød Bathilde sin Arm og førte hende ned af Trappen. De stege ind i Fiakren, og efterat han havde befalet Kudsken at holde paa Hjørnet af St. Honorègadeu og Richelieugaden, tog Hertugen af Richelieu Plads tæt ved Bathilde, saa rolig som om han ikke havde vidst, at den Skjæbne der skulle bortrive d'Hermental, maastee ogsaa inden faae Dage allerede ventede ham.

XI.

Skabet.

Vognen holdt paa det bestemte Sted, Hertugen steeg ud, hjalp Bathilde ud af Vognen, tog en Nøgle op af Lommen, og oplukkede Døren i det Huus, der befandt sig paa Hjørnet af begge Gader, og som nu er betegnet med Nummer 218.

Hertugen førte Bathide op af omtrent tyve mørke Trin, tog en anden Nøgle frem, aabnede igjen en Dør, der førte til en Slags Forværelse, tog et derstaaende Voxlys, og tændte det ved Lampen, som brændte paa Gangen.

„De seer, Frøken, at jeg selv maa opvarte mig her," sagde Hertugen, „De vil strax begribe, hvorfor jeg her maa frasige mig en Lakais Tjeneste." Hertugen laasede derpaa Døren efter sig, og sagde, idet han med et brændende Voxlys skred frem foran Bathilde: „nu maa De følge mig."

De kom igjennem flere Gemakker, indtil De endelig naaede et Sovegemak. Her standsede Richelieu sine Skridt. „De har lovet mig Taushed, Frøken," tog nu Hertugen igjen til Orde. „Velan, derfor skal De nu erfare vor Hemmelighed, det er Kjærlighed — Kjærligheden vil vide at bevare den."

Sigende dette, skjød Richelieu et Feldt af Væggen tilside, hvorpaa den bagerste Deel af et Skab viste sig. Herpaa bankede han sagte tre Gange: strax derpaa hørte man en Nøgle omdreies i Nøglehullet, saae Skjæret af et Lys imellem Bræderne, og hørte en blød Stemme, der spurgte: „Er De der?" Paa Hertugens bekræftende Svar, løsnede hun sagte tre Bræder af Bagklædningen, saa at der derved blev dannet en Indgang fra det ene Værelse ind i det andet, og Richelieu og Bathilde befandt sig foran Hertuginden af Valois, der udstødte et Skrig, da hun saae sin Elskede ledsaget af et Fruentimmer.

„Frygt ikke, dyrebare Aglaia," sagde Richelieu, idet han traadte ind i det anden Værelse, og greb den Elskedes Haand, medens

---

2.

Tuilerierne.

Den næste Dag kom Lesueur aandepustende hen til ham.

— Min Ven! raabte han til ham, idet han iilsomt traadte ind i hans Værelse, uden at lade ham have Tid til at gjenkjende ham, thi Ridderen var nylig vaagnet. — De ere i dette Øieblik nærved St. Germain l'Auxerrois hos deres Manufacturhandler! . . . hvor de uden al Tvivl . . . som sædvanlig . . . ville opholde sig nogen Tid!

— Hvem? spurgte Marillac, endnu halv sovende. — Og hvad er det for en Manufacturhandler, Du taler om? Er det ham, jeg handler med? Siig ham, at jeg skal betale ham.

— Talen er jo om disse Damer, om Louise! Der er intet Øieblik at spilde! Kom!

— Du er en dygtig Speider, Sudorius, og duelig til at gribe Fjendens Bevægelser! men Du vil maaskee lade mig have Tid til at klæde mig paa. Heida, Deres Naade!

Pagen og Lesueur hjalp til med at klæde ham paa. Den Sidste gav ham imidlertid sit Brev, der var lagt sammen og forseglet, med de Ord: — Idag skal Du afgjøre min Skjæbne, Marillac!

— Galning! svarede den vantroe Ridder, der var en Atheist med Hensyn paa Kjærlighed! Din Skjæbne er at elske hende, og siden efter ti Andre! Men i Grunden har Du Ret, Fremtiden kan maaskee udeblive, og alene Øieblikket er Liv; — Og da han var færdig, sagde han til sin Page: — Rul Dine Næt sammen, og tag alt det Seilgarn i Din Lomme Du har. Jeg faaer uden Tvivl Brug for Din Behændighed og Færdighed idag. Du skal følge med os.

Da de vare komne over Pont-Neuf og nærmede sig St. Germain l'Auxerrois, opdagede Lesueur langt borte paa Bourbonquaien de to Da-

Bathilde frygtsom blev hvor hun var; „De vil strax takke mig, for at jeg har forraadt Hemmeligheden med vort kjære Skab. De hører mig undertiden omtale Chevalier d'Harmental, ikke sandt?"

„Endnu i Forgaars sagde De mig, at han for at redde sit Liv, og fordærve Eder alle, blot behøvede at udtale et eneste Ord, men at han var taus som Graven."

„Ganske rigtig! Dette Ord har han ikke udtalt — han er dømt til Døden, og skal henrettes i Morgen tidlig — denne unge Pige elsker ham — hans Benaadning er afhængig af Regenten — forstaaer De det nu?"

„Ja, ja, nu forstaaer jeg!" sagde Hertuginden af Valois. „Kom nu," sagde Richelieu, idet han greb Bathildes Haand, og førte hende til Prindsessen. „Hun vidste ikke, hvorledes hun skulde komme til Deres Fader, kjære Aglaia," vedblev han; „hun henvendte sig til mig, og det netop som jeg modtog Deres kjære Brev. Jeg maatte takke Dem for Deres Vink, og da jeg kjendte Deres ædle Hjerte, saa troede jeg, at det vilde foraarsage Dem en Glæde, at redde den Mands Liv, hvis Taushed De sandsynligen kan takke for Opholdelsen af mit."

„De har Ret, min kjære Hertug! Vær velkommen, Frøken! Hvad ønsker De nu? tal, hvad kan jeg gjøre for Dem?"

„Jeg ønsker at tale med Hr. Regenten," sagde Bathilde, „jeg beder Deres kongelige Høihed at føre mig til ham."

„Vil De vente mig her?" spurgte Prindsessen.

„Kan De tvivle derom, dyrebare Aglaia?"

„Saa træd igjen ind i Skabet, for at ikke Nogen skal finde Dem her; jeg fører Frøkenen til min Fader, og vender strax tilbage."

„Jeg adlyder Deres Befaling," sagde Hertugen, idet han rettede sig efter hendes Forlangende. Prindsessen tilhviskede sin Elskede nogle Ord, tillukkede derpaa Skabet, stak Nøglen til sig, rakte Bathilde Haanden og sagde: „Alle Qvinder, der elske, ere Sødskende, Armand og De havde Ret i at stole paa mig. Følg nu med mig."

Bathilde kysede Prindsessens fremrakte Haand og fulgte. — De gik igjennem en lang Række af Sale og Gemakker indtil de naaede Regentens Sovecabinet. „Vi ere ved Stedet," sagde Prindsessen, seende paa Bathilde, der heftig bævede og rystede; thi den Tanke, at det afgjørende Øieblik nærmede sig, berøvede hende al Kraft og Fatning.

„Mod, Mod, mit kjære Barn," vedblev Prindsessen, „min Fader er god. Træd ind, kast Dem for hans Fødder — Himmelen og hans gode Hjerte vil gjøre det Øvrige."

Men da Bathilde endnu tøvede, aabnede hun Døren, skjød den bævende Pige ind, lukkede Døren igjen og vendte med lette Skridt tilbage til Hertugen af Richelieu. Da Bathilde saa pludselig saae sig overladt til sig selv, udstødte hun et svagt Skrig, hvorved Regenten, der gik eftertænkende frem og tilbage i Værelset, hævede Hovedet og saae hende.

Bathilde, der ikke var istand til at bringe et Ord over sine Læber, sank paa Knæe, tog det oftnævnte Brev frem, og strakte det bønfaldende hen mod Regenten.

Hertugen forbausedes og traadte hen til hende. Men i dette Øieblik følte Bathilde sig saa overvældet af sin Sjæleangst, at hun var sunken om, hvis Regenten ikke havde understøttet hende.

„Min Gud, Frøken!" raabte Hertugen af Orleans, paa hvem Synet af en heftig og dyb Smerte altid gjorde et levende Indtryk, „hvad feiler Dem — hvad kan jeg gjøre for Dem? — tael! Staa op, staa op, sæt Dem ned."

---

mer, der allerede vare færdige hos deres Kjøbmand og gik langs med Louvres Gallerie. Han viste Marillac dem.

— Ved Gud! Mester, sagde Ridderen til ham, er Kjærligheden blind, ere de Forelskede det ikke. Dit Syn er godt, men Din Nærværelse her kan skade os. Gaae hjem hos mig og vent paa mig. Jeg haaber inden kort Tid at kunne aflægge Dig Regnskab for Udfaldet!

Lesueur fjernede sig, eller lod som om han fjernede sig, og Marillac tilligemed Hans Naade fordoblede deres Hastighed for at naae Damerne uden dog at stille sig selv formeget til Skue.

Baronessen og hendes Niece havde først kun tænkt paa at gjøre nye Indkjøb hos en bekjendt og meget moderne Handskemager og Parfumeur, der boede i Tuilerigaden. Det milde Veir bestemte dem imidlertid til at gaae ind at spadsere i Haven. Madame de St. Cernin saae ogsaa deri et Middel til at dræbe Tiden. Uhrene gik hende altfor langsomt idag, thi henimod Klokken tre om Eftermiddagen skulde hun modtage et vist Besøg af stor og vigtig Betydning.

For at bringe disse lange Timer til at gaae hurtigt, havde hun allerede om Morgenen hørt to Messer, skriftet, aflagt nogle Besøg, og givet sig til at gjennemsøge Boutikerne og Magasinerne, idet hun meget nøiagtigt undersøgte Meublerne, Juvelerne og Vognene, lod de prægtigste Toier udbredes for sig, kjøbte Lidt og pruttede meget, og Louise, der var nødsaget til at ledsage hende overalt, ligesaavel i Skriftestolen, som hos Parfumeuren, og ikke var inde i Hemmeligheden, vidste ikke hvorledes hun skulde forklare sig denne usædvanlige Virksomhed.

Den klare Himmel havde lokket talrige Spadserende til Tuileriernes Have, især paa de aabne Steder, der mindst bare Spor af den fugtige Aarstid.

Der kom Borgerne fra de nærmeste Gader, Slottets Underofficierer, Skoledrenge, Reconvalescenter for at trække frisk Luft, eller springe om-

„Nei, nei, naadigste Herre," stammede Bathilde, „min Plads er for Deres Fødder, thi jeg kommer, for at bønfalde Dem om Naade."

„Om Naade, om hvilken?"

„Læs først dette Brev, naadigste Herre," bad Bathilde, „maaskee vover jeg da at sige det." Hun rakte Hertugen af Orleans Skrivelsen, paa hvilken hendes hele Haab beroede. Regenten tog Brevet, traadte med det hen til et paa Kaminen brændende Voxlys, kjendte sin Haandskrift og læste Følgende:

„Madame! Deres Gemal er død, falden for Frankrig og for mig! Hverken Frankrig eller jeg kan gjengive Dem Deres Mand, men erindre Dem, at hvis De nogensinde ønsker eller behøver Noget, vi da Begge ere Deres Skyldnere.

Deres velbevaagne
Philip, Hertug af Orleans."

„I dette Brev erkjender jeg fuldkommen min Haandskrift, Frøken," sagde Hertugen, „men jeg maa bede Dem, at komme min Hukommelse til Hjælp og sige mig, til hvem det var skrevet."

„Læs Adressen, naadigste Herre," svarede Bathilde lidt opmuntret ved det Udtryk af Velvillie, hun saae i Regentens Aasyn.

„Clarisse du Rocher," læste Hertugen, „ja, ja, nu husker jeg det, jeg sendte dette Brev fra Spanien, strax efter den arme Alberts Død, jeg skrev dette Brev til hans Enke, hvorledes er det kommet i Deres Hænder?"

„Clarisse var min Moder, naadigste Herre, jeg er Albert du Rochers Datter."

„Hvorledes, De, De?" spurgte Regenten livlig. „Hvad er der blevet af Deres Moder?"

„Hun er død, Deres kongelige Høihed. Det er næsten fjorten Aar siden, hun døde i Fortvivlelse og Elendighed."

„Men hvorfor henvendte hun sig da ikke til mig?"

„Deres kongelige Høihed var dengang endnu i Spanien."

„Store Gud! Dog, bliv ved, Frøken! De veed ikke, hvormeget Alt dette interesserer mig. Stakkels Clarisse, stakkels Albert! de elskede hinanden saa inderlig; nu erindrer jeg tydelig det Hele. — Hun kunde ikke overleve ham. Veed De ogsaa, at Deres Fader har reddet mit Liv? Ved Neerwinden, veed De det?"

„Jeg veed det, naadigste Herre, det gav mig netop Mod til at fremstille mig for Dem."

„Men De, stakkels Barn, De, stakkels Forældreløse, hvad blev der af Dem?"

„En Ven af mine Forældre tog mig til sig, en fattig Afskriver, ved Navn Jean Buvat, naadigste Herre."

„Jean Buvat, Jean Buvat," gjentog Hertugen," Navnet er mig bekjendt! Ja, rigtig! Jean Buvat, det er den stakkels Djævel af Copist, der opdagede den hele usalige Sammensværgelse, og som nylig selv har ansøgt mig om Udbetalingen af hans tilgodehavende Gage."

„Det er den Samme, naadigste Herre!"

„Frøken," vedblev Hertugen venlig, „det synes, at Alt, hvad der omgiver Dem, er bestemt til at frelse mig. Jeg er nu dobbelt Deres Skyldner. De sagde, at De havde en Naade at bede mig om, tal kun dristig, jeg er lutter Øre."

„Store Gud, skjænk mig Mod," bad Bathilde.

„Det er vel altsaa noget ret Vigtigt, ret Vanskeligt, som De ønsker?"

„Ak, naadigste Herre," sagde Bathilde, samlende alt sit Mod, „det angaaer et Menneskes Liv, der har fortjent Døden."

„Hvorledes, angaaer Sagen maaskee Chevalier d'Harmental?" spurgte Regenten.

„Deres kongelige Høihed sagde det nu," stammede Bathilde.

---

kring, medens man lidt længere borte, i Cors-la-Reine, saae en glimrende Forsamling af fornemme Personer i prægtige, med Vaabner forsynede Kareter.

Baronessen, der stedse dromte om sin tilkommende Lykke, havde gjerne villet blande sig mellem alle disse store Herrer, men hvorledes kunde hun vise sig der tilfods! Hendes Karet stod hende ogsaa mere end nogensinde for Hovedet, hun saae den allerede for sine Øine, indvendig betrukken med rødt Fløiel, forsynet med forgyldte Søm, bedækket med et smukt Tæppe, med Basompièreglas i Døren istedetfor et Gardin af Læder. Alt det vil snart komme, tænkte hun. Og idet hun hemmelig kastede et Blik paa sin Niece og bestandig fandt hende smuk, følte hun en levende Glæde og næsten Erkjendtlighed imod hende.

Snart følte hun sig imidlertid træt, og istedetfor at have sin Vogns bløde Puder til at hvile sig paa, maatte hun være glad, hvis hun kunde finde en Plads paa en Træbænk i Hoved-Alleen, hvor den allerede varme Sol skinnede stærkt.

Men Bænken var optaget; hun maatte vente. Der blev endelig saa megen Plads, at de to Damer kunde sætte sig imellem en Amme og en svær Landmand, der nylig var kommen til Byen. Madame de St. Cernin sukkede over at befinde sig i Berørelse med slige Folk, og beklagede bittert de mange Ulemper ved at gaae tilfods. Louise syntes lige saa urolig som hun, men Grunden dertil var langtfra at være den samme.

Igjennem de Træer, som stode ligefor dem, havde hun seet en Skygge, en Mand — Løsuen hurtigt gaae forbi! Hun tvivlede ikke derpaa, og imidlertid havde Kunstneren, hvis det var ham, kun sneget sig forbi i Mørket og Solens Straaler adskilte dem. Havde ligegyldige Øine kunnet gjenkjende ham?

Medens hun tænkte derpaa og endnu fulgte

Regentens Pande blev alvorlig, medens Bathildes Hjerte næsten bankede hørligt. „Er han Deres Slægtning, Deres Ven?" spurgte Hertugen.

„Han er mit Liv, min Sjæl, naadigste Herre, jeg elsker ham!"

„Men veed De ogsaa, at naar jeg benaader ham, maa jeg benaade Alle? Og at der i denne Sag gives nogle endnu Strafværdigere, end han?"

„Det er kun hans Liv, hvorom jeg beder, naadigste Herre, kun hans Liv er det, hvorom jeg bønfalder."

„Og naar jeg nu formildede hans Dødsstraf til livsvarig Fangenskab, da vilde De jo aldrig faae ham at see igien?"

Bathilde var nærved at synke om.

„Hvad vilde der da blive af Dem?"

„Jeg," sagde Bathilde, „vilde gaae i Kloster, og hele mit Liv igiennem bede for Dem, og for ham."

„Det kan ikke skee, kan slet ikke skee," bemærkede Regenten.

„Hvorfor ikke, naadigste Herre?"

„Fordi man for en Time siden har anholdt om Deres Haand, og jeg har bortgivet den."

„Bortlovet min Haand? For Guds Skyld, til hvem?"

„Læs," sagde Regenten, idet han fra sit Bureau tog et aabent Brev og rakte hende.

„Raoul! Raoul!" raabte Bathilde. „Det er hans Haandskrivt, evige Gud, hvad er det?"

„Læs, læs De kun," sagde Regenten, og Bathilde læste med bævende Læber følgende Brev:

„Naadigste Herre!

„Jeg har fortjent Døden, jeg veed det, og jeg skriver ikke, for at bede om mit Liv, jeg er beredt til at døe. Men det afhænger af Deres kongelige Høihed at forsøde mig denne Død; og knælende besværger jeg Dem, at tilstaae mig denne Gunst:

„Jeg elsker en ung Pige, som jeg vilde have ægtet, hvis jeg var bleven ilive. Tillad, at hun bliver min Ægtefælle, førend jeg døer. Maatte jeg idet mindste gaae Hiinsides med den Trøst, at efterlade hende i denne Verden, hvor hun da er alene, mit Navn og min Formue. Fra Altaret maa man da strax føre mig til Skafottet. Dette er mit *sidste*, mit *eneste* Ønske; Deres Høihed bedes ikke at afslaae denne en Dødendes Bøn.

Raoul d'Harmental.

„Jeg har tilstaaet ham hans Bøn," tog Hertugen igjen til Orde, „det er ikke mere end menneskeligt, at hans sidste Øieblikke blive forsødede paa denne Maade."

„Er det altsaa Alt, Alt, hvad De vil bevilge ham, naadigste Herre?" stammede Bathilde.

„De seer jo, at han selv lader sig vederfares Retfærdighed og ikke forlanger mere," sagde Regenten; og i en Tone, der ikke tillod Modsigelse, tilføiede han, efterat han hurtigt havde henkastet et Par Linier, og forseglet dem: „Her er en Skrivelse til Gouverneuren i Bastillen, Hr. de Launay, den indeholder mine Befalinger med Hensyn til den Dømte. Min Gardecapitain vil ledsage Dem, og bære Omsorg for, at min Villie punktlig bliver opfyldt."

„Hans Liv, hans Liv! For Guds Barmhjertigheds Skyld, skjænk ham Livet!" bad Bathilde, paa Ny kastende sig paa Knæ. Regenten traf i Klokkestrængen. „Kald paa Hr. Marquis de Lafare," befalede han den indtrædende Kammertjener.

„De er grusom, naadigste Herre," sagde Bathilde, reisende sig op, „tillad mig idet mindste at døe med ham! Vi blive da idet mindste ikke

---

ham med Blikket i det Fjerne, var hendes Nabo paa Bænken bleven en Anden end før. Et ungt Menneske med et interessant og smukt Ansigt havde sat sig ved Siden af hende, næsten uden at vove at vende sit Hoved om imod hende, saa beskeden syntes han være.

Han holdt sig rolig med nedslagne Øine som en ung Pige, og enten nu Noget pludseligt faldt ham ind, eller en Kammerats Nærværelse var Aarsag deri, reiste han sig nogle Øieblikke efter, og gav sig til at løbe af alle Kræfter ind imellem Træerne, bagved den Bænk, hvorpaa Damerne sad.

Saasnart han var borte, holdt Baronessen, der neppe havde seet ham, en Lovtale over det smukke unge Menneskes Teint og Haar, og idet hun vendte sig om, for bedre at kunne iagttage ham paa hans Flugt, beundrede hun hans lette og graciøse Bevægelser. Men Louise bemærkede strax efter, at hendes Sypose, som hun havde lagt ved Siden af sig, var forsvunden, hvilket voldte hende megen Sorg og en Bebreidelse af Tanten.

— Du gjør aldrig Andet, sagde hun til hende; ved Kongens Ballet mistede Du Din Maske, idag Din Sypose. Du har vel tabt den paa Veien; det er umuligt, at dette unge Menneske med sneehvid Hud, som en Pige, og et saa smukt Udvortes, er en Lommetyv. Du har glemt den hos Parfumeuren! Der har vi det!

Og Begge reiste sig for at gaae tilbage til Kjøbmandens Boutik.

I samme Øieblik saae de det smukke unge Menneske, der endnu løb, pludselig at blive standset af en Mand med et fordeelagtigt Ydre, der greb ham i Armen, bankede ham dygtigt med et Spanskrør, og fratog ham Syposen, som han havde skjult hos sig.

Tanten og Niecen bleve staaende, som lammede af Forbauselse. Den Ubekjendte ilede henimod dem, og med fine og belevne Manerer

adskilte, hverken paa Skafottet eller i Graven."

„Hr. de Lafare," befalede Regenten, „ledsag denne Dame til Bastillen; her er et Brev til Hr. Launay, De vil i Forening med ham tage Underretning deraf, og vaage over, at mine Befalinger paa det Punktligste blive fulgte." — Uden at agte Bathildes fortvivlede Skrig, aabnede han Døren til et tilgrændsende Cabinet og forsvandt.

XII.

Formæligen i det sidste Øieblik.

Lafare tog den næsten døende Pige med sig og løftede hende ind i en Vogn, der stedse stod forspændt i Palais Royal, og som i en rask Fart rullede til Bastillen. Bathilde talte ikke et Ord undervejs, hun sad stirrende og ubevægelig som en Statue. Men da de ankom til Fæstningen, foer hun gysende sammen. Det forekom hende, som om hun saae et Stillads, lig et Skaffot, paa den samme Plads, hvor Chevalier de Rohan blev henrettet. Skildvagten raabte „Hvem der!" man hørte Vognen rumle over Vindelbroen, Porten aabnedes og Vognen kjørte ind og holdt foran den Trappe, der fører til Gouverneurens Bolig.

Ti Minuter forløb omtrent, medens Bathilde tilintetgjort hvilede i en Læneſtol, hvorpaa hun ved Indtrædelsen var hensunken; den ulykkelige Pige havde kun een Tanke —, den, at hendes elskede Raoul skulde bestige Skaffottet.

Efter ti Minuters Forløb vendte Lafare tilbage med Gouverneuren. Bathilde hævede uvilkaarlig Hovedet og rettede et forvirret Blik paa dem. Lafare nærmede sig og bød hende sin Arm: „Frøken," sagde han, „i Kirken er alting beredt, Præsten venter paa Dem." Bathilde reiste sig op, uden at svare noget, men var, da hun følte Kræfterne svigte sig, nødt til at støtte sig paa den tilbudne Arm. Hr. de Launay skred foran, lyst af to Tjenere, der bare Fakler.

Ligesom Bathilde traadte ind i Kirken, saae hun at d'Harmental nærmede sig fra den anden Side, ledsaget af Valef og Pompadour. De vare Brudgommens Vidner, ligesom de Herrer de Launay og Lafare vare Brudens. Hver Kirkedør var bevogtet af to franske Gardere, hvilke med deres skuldrede Geværer stode som to Billedstøtter.

De tvende Elskende nærmede sig langsom hinanden, Bathilde dødbleg og skjælvende, d'Harmental rolig og smilende. Ankommen foran Altaret, tog Chevalieren sin Bruds Haand og førte hende til den for dem bestemte Pude; herpaa nedknælede de uden endog kun at tale et eneste Ord.

Altaret var kun oplyst af fire Kjærter, der kun svagt belyste det desuden skumle Capel, og endnu formerede Øieblikkets Høitidelighed. Præsten begyndte Messen, det var en smuk Olding med sneehvide Haar, hvis tungsindige Træk forkyndte, at hans daglige Function havde efterladt dybe Spor i hans Sjæl. Han havde allerede i 25 Aar været Capellan i Bastillen, og havde i denne lange Tid hørt mangt et qvalfuldt Skriftemaal, oplevet mangt et gruefuldt Skuespil. (Sluttes i næste Nr.)

Novelle-Tidenden.

Subscription paa denne Moerskabstidende, der udgaaer hver Søndag til Priis 6 ß pr. Nr., modtages i Pilestræde 119. For nærværende Tid indeholder Bladet „Tyve Aar efter", af Alexander Dumas, og „Søtaarnet", af Eugèn Sue.

---

sagde han, idet han henvendte sig til Baronessen:

— Er denne smukke lille Ting ikke Deres Eiendom, Madame?

— Den tilhører Mademoiselle, min Niece, min Herre.

— En lille Landstryger, uden Tvivl en Skoledreng, som har taget sig Ferie før Tiden, har frataget Dem den, men jeg saae langt fra hans Gjerning og standsede ham paa Veien, og jeg har tugtet ham tilstrækkeligt og bedre, end hans Lærer vilde have gjort, det forsikrer jeg Dem.

— Oh! hvorfor slaae ham, den stakkels Dreng! udbrød Baronessen i en beklagende Tone.

Marillac, thi ham var det, gav Louise Syposen og fik til Gjengjæld en gracies Hilsen. Han saae hende nu nærved, og af Mangel paa Sympathie, eller maaskee fordi Kunstnerens begeistrede Fortællinger gjorde ham altfor fordringsfuld, fandt han hende ganske smuk, men ikke synderlig efter sin Smag.

— Men see dog, Louise, om det unge Menneske ikke har berøvet Dig Noget, sagde Tanten.

— Nei, nei, Madame, faldt Marillac hurtigt hende i Talen, det er umuligt, jeg har ikke tabt ham af Øie et eneste Øieblik.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 28. Tirsdagen den 13 April. 1847.

Chevalier d'Harmental,

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

Idet han velsignede det unge Ægtepar, rettede han, ifølge hellige Sædvaner, nogle Ord til dem. Men istedet for at tale til den unge Mand om hans Pligter som Ægtemand, og til den unge Kone om hendes Moderpligter, istedet for at føre dem deres Livs Fremtid for Øie, talte han kun til dem, om Himmelens Fred, den guddommelige Barmhjertighed og om den evige Forsoning hisset oppe; Bathilde var nær ved at qvæles, d'Harmental saae, at hun var nærved at bryde ud i Taarer; han greb hendes Haand og skuede paa hende med en saadan Hengivelse, at den stakkels Pige gjenvandt sin hele Sjælsstyrke. I det Øieblik, da Velsignelsen blev udtalt, bøiedes hendes Hoved mod d'Harmentals Skulder, saa at den Geistlige troede, hun blev afmægtig, og holdt op.

„Fuldend, fromme Fader, fuldend," stammede Bathilde, og Præsten udtalte de høitidelige Ord, som af begge de Elskende blev besvaret med et Ja, i hvilket de udtalte deres Sjæls hele Kraft.

Efter endt Ceremonie spurgte d'Harmental Hr. de Launay, om det var ham tilladt at tilbringe de faa øvrige Timer med sin Gemalinde. Gouverneuren svarede, at det var der Intet iveien for, og at man vilde føre ham tilbage til hans Værelse. Raoul omfavnede derpaa Valef og Pompadour, takkede dem, fordi de havde tjent ham som Vidner ved hans Sørgebryllup, trykkede Lafare's Haand, yttrede Gouverneuren sin Erkjendtlighed for den Godhed, han havde bevist ham under sit Ophold i Bastillen, slog sin Arm om Bathilde, der var nærved at synke om, og nærmede sig med hende den Dør, hvorigjennem han var indtraadt. Her fremtraadte igjen de to Mænd med Faklerne og skrede foran til d'Harmentals Værelse. Her ventede en Fangevogter, der aabnede Døren; Raoul og Bathilde traadte ind, Døren lukkedes atter, og de tvende Nygifte befandt sig alene.

Nu formaaede Bathilde ikke mere at byde over sin Smerte, som hun hidtil med Magt havde beherskket, hun udstødte et hjertesønderrivende Skrig, ved fortvivlelsesfuld sine Hænder og sank ned paa en Lænestol. Raoul kastede sig paa Knæ og forsøgte at trøste hende. Men selv han havde ikke Ord — kun Taarer.

De havde neppe tilbragt en halv Time paa denne smertelige Maade, da der nærmede sig Skridt og en Nøgle blev omdreiet i Dørlaasen. Bathilde gyste sammen og trykkede d'Harmental krampagtig til sit Bryst. Raoul

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Der manglede virkelig Intet, tvertimod var der Mere end for i Louises Sypose, nemlig Lesueurs Kjærlighedsbrev, som den skikkelige Tyv, Hans Naade, havde stukket ind imellem et smukt broderet Torklæde, et Par spanske Handsker, en emaillieret Flacon og et Lugtevæg.

Byens Uhre slege to. Baronessen gientog sine Taksigelser til Marillac og skyndte sig at komme hjem, hvor det saa længselsfuldt ventede Besøg snart maatte komme.

Ridderen ledsagede Damerne artigen til Havens Udgang og vilde derpaa just begive sig til la Harpegaden, for at bringe Lesueur denne gode Nyhed, da denne pludselig viste sig, ledsaget af Hans Naade.

Uagtet sin Vens Opfordring, havde Kunstneren ikke kunnet fjerne sig fra Skuepladsen for hans Krigslist; han havde iagttaget begge Parters Stilling, seet Angrebet, og som Øienvidne til Seieren, udtomte han sig i Lovtaler over denne Ridderens snilde Maneuvre. I Udbruddet af sin Glæde gjenfødtes hans Haab hurtigt, og han troede sig allerede i regelmæssig Brevvexling med Louise.

De to Venner spiste sammen, og under Maaltidet talte Lesueur kun om den unge Pige, hendes Skjønhed, hendes Ynde, om Minderne fra Klosteret, om sine Planer til Lykke! Han talte saa meget, at han neppe kunde spise. Marillac troede han var gal.

Endelig vendte Ridderen hjem i sine egne Betragtninger, tænkende paa Cardinalen og det forjættede Land, han havde ladet ham skimte, paa sin tilkommende Rigdom og sit Ægteskab, træt af at vente paa denne og kjed af Andres Kjærlighed. I hans Hjem havde Herren af la Chenaye, Hans Majestæts første Kammertjener, alle-

begreb hvilken Angst hun følte og beroligede hende. Endnu var det skrækkelige Øieblik ikke kommet; Klokken var elleve og det var Nat og først Klokken otte næste Morgen skulde Henrettelsen finde Sted. Det var Gouverneuren der kom. „Hr. Chevalier," sagde han, „hav den Godhed at følge mig."

„Alene?" spurgte d'Harmental, seende forgfuld paa Bathilde.

„Nei, med Deres Gemalinde."

„Begge, begge! Hører Du, Raoul! Vi døe sammen," jublede Bathilde. „Her ere vi, Hr. Gouverneur, vi ere beredte!"

d'Harmental sluttede endnu engang Bathilde i sine Arme, trykkede endnu engang et Kys paa hendes Læber, derpaa samlede han sin hele Stolthed og fulgte Hr. de Launay med faste Skridt.

Gouverneuren førte det ulykkelige Ægtepar gjennem flere lange, ved sparsomme Lamper kun svagt oplyste Gange, til en Trappe, hvoraf de nedstege, hvorpaa de befandt dem for en Port. Denne Port førte til en af høie Mure omgiven Gaard, hvor endeel af de Fangne turde spadsere. I denne Gaard holdt een med to Heste forspændt Vogn, paa den ene Hest sad en Postillon, og i Dæmringen saae man Kyradserne glimte af en halv Snees Musketerer.

Da lyste pludselig en svag Haabets Straale ind i de Elskendes Sjæle. Den forspændte Vogn, den militaire Escorte lod Bathilde haabe, at Regenten havde opfyldt hendes indstændige Bøn, om at forandre Dødsstaffen til livsvarig Fangenskab i en eller anden Fæstning. Begge saae paa hinanden, og sloge derpaa Øinene mod Himmelen for at takke Ham for den uventede Lykke.

Imidlertid havde Gouverneuren vinket af Postillonen, og Vognen kjørte frem. Vognslaget blev aabnet, og Hr. de Launy rakte Bathilde Haanden for at være hende behjelpelig med at stige ind. Bathilde tøvede, hun saae sig ængstelig om, for at see om man ikke bortførte Raoul, men denne lavede sig til at følge hende, og da steeg hun rask ind. I næste Øieblik sad Raoul ved hendes Side, Slaget blev lukket, Vognen rullede afsted, omringet af Escorten, Vindelbroen raslede ned, og strax efter befandt de sig udenfor Bastillens Mure.

Ægteparret sank i hinandens Arme. Der var ingen Tvivl om at Regenten skjænkede d'Harmental Livet, ja, og hvad der var endnu mere, han vilde ikke skille ham fra Bathilde. Saadan Lykke havde de ikke drømt om, de skulde være sammen, skulde stedse see hinanden, hvad kunde de forlange mere? Kun een eneste Tanke formørkede de Elskendes Paradiis; det var Erindringen om den stakkels ærlige Buvat.

Vognen holdt pludselig. Døren aabnedes, det var Postillonen. „Hvad vil Du?" spurgte d'Harmental, hos hvem der hurtig opsteeg nye Bekymringer. „Spørge hvor jeg skal kjøre hen," svarede Karlen.

„Hvorledes! — Hvad? — hvor Du skal bringe mig hen?" svarede d'Harmental forbauset, „har Du da ingen Befaling?"

„Jeg har ingen anden faaet, end den, at bringe Dem til Vincennes Skoven, imellem Chelles og Nogent-sur-Marne, og der ere vi nu!"

„Og Escorten?" spurgte d'Harmental, „hvor er den bleven af?"

„Vor Escorte? Ei, den er bleven tilbage ved Barrieren."

„Ak, store Gud! store Gud!" raabte d'Harmental og Bathilde glædedrukne, „er det muligt!"

De vare fri som Luften, de indaandede.

---

rede en heel Time med Utaalmodighed ventet paa ham.

3.

Colombiergaden.

— Hvad forskaffer mig den Ære, at see Dem hos mig? sagde Marillac til la Chenaye, forundret over et Besøg, hvis Hensigt han ikke kunde ane.

— Vi have altfor megen Hast til at tage os Tid til at forklare os her, Herr Ridder. Lad os først stige tilvogns, der skal jeg forklare mig for Dem.

En Karet uden Stads eller Vaaben ventede dem ved Døren, de toge Plads i den, og Hestene løbe afsted, uden at Ridderen endnu vidste, hvorhen Reisen gjaldt.

— Tiden er kostbar, jeg skal fatte mig i Korthed, sagde snart den værdige Hofmand til ham, idet han fortrolig lagde sin Haand paa hans Knæ. — Kongen vil Dem kun vel, min Herre.

— Nu! tænkte Marillac, det er afgjort, at Lykken strømmer ind paa mig allevegnefra.

— Han ønsker at bortgivte Dem, min Herre.

— Vent lidt! udbrød Ridderen. Lad Vognen standse. Jeg er forhindret ved mit givne Ord!

— Vi veed det nok . . ., svarede den hemmelighedsfulde Person smilende, men vær rolig, det er den samme Plan, hvorom Hans Eminence har talt til Dem.

Marillac gjorde en uvilkaarlig Bevægelse; Kongens Mand vedblev:

— Jeg har et dobbelt Hverv at opfylde hos Dem; det første og væsentligste er at underrette Dem om de hemmelige Betingelser ved det Ægteskab, De skal slutte, og at ordne det Forhold,

Regenten havde givet Befaling til at bringe d'Harmental til det samme Sted, hvor han fuldbragte Angrebet paa den formeentlige Hertug. Det var den eneste Hævn, som Philip af Orleans tillod sig.

Fire Aar derefter havde Buvat, der havde gjenerholdt sin Tjeneste paa Bibliotheket og fuldkomment faaet sit Tilgodehavende udbetalt, den Glæde at lægge en smuk treaarig Dreng den første Pen i Haanden. Det var Raouls og Bathildes Søn. De første Ord, som Drengen lærte at skrive, vare Navnene Albert og Clarisse, derpaa fulgte: Philip af Orleans, Regent af Frankrig.

Ende paa Chevalier d'Harmental.

Efterskrift.

Det vilde maaskee være flere af vore Læsere behageligt her at erfare endnu Noget om de øvrige Personers Skjæbne, der have spillet en Rolle i denne vor Fortælling.

Hertugen og Hertuginden af Maine bleve fængslede; hiin i Sceaux, denne i et lille Huus, som hun eiede i St. Honorégaden. Hertugen blev bragt til Slottet Durlens, Hertuginden til Slottet i Dijon, hvorfra man kort efter bragte dem til Citadellet i Chalons. Begge erholdt imidlertid deres Frihed igjen efter faa Maaneders Forløb. Richelieu blev virkelig sat i Bastillen, men blev allerede sat i Frihed igjen efter tre Maaneders Forløb, fordi Regenten frygtede at opbringe hele Paris's qvindelige Befolkning imod sig ved længere at holde ham i Fængsel. Men det bevidste Skab blev tilmuret, og Prindsessen af Valois var blevet Hertuginde af Modena.

Den i Orleans arresterede Abbed Brigaud forblev en Tidlang i denne Stads Fængsel, til stor Sorg for den gode Madame Denis, hendes Døttre Emilie og Athenais og den unge Hr. Bonifacius. Men en smuk Morgen, ligesom Familien netop vilde sætte sig til Frokosten, indtraf Abbeden pludselig igjen, men ligesaa rolig og betænksom som sædvanlig. Man bestormede ham med Spørgsmaal, men han tilbageviste forsigtig alle Efterforskninger, erklærede, at denne Sag allerede havde forvoldt ham saamange Fortrædeligheder, at man vilde forbinde sig ham, ved ikke at tale mere derom.

Nogle Dage efter ham forlode ogsaa Pompadour, Valef, Laval og Malezieux deres Fængsel, de dannede paa Ny Hertuginden af Maines Hof, som om intet var forefaldet. Cardinal de Polignac blev ikke engang arresteret, men kun forviist til sit Abbedie Anchin.

Lagranche Chancel, hiin ondskabsfulde Poet, der havde smeddet den frygtelige Pasquil, blev indkaldt til Palais Royal.

„Min Herre," spurgte Regenten, „tænker De virkelig alt dette om mig, som De har skrevet?"

„Ja, naadigste Herre," svarede Poeten uforsagt.

„Det er Deres Lykke, min Herre," sagde Regenten, „thi havde De nedskrevet saadanne Nedrigheder imod Deres Overbeviisning, havde jeg ladet Dem hænge."

Regenten nøiedes med at sende ham til Øen St. Marguerite, hvor ogsaa han forblev

---

som skal bestaae imellem Dem og Deres tilkommende Ægtefælle.

— Jeg forstaaer det, det er Kapitlet om Mandens Pligter mod sin Hustru.

— Tvertimod, min Herre.

Her slog Ridderen forbauset Øinene op og viste den største Opmærksomhed.

— De kjender uden Tvivl den forrige Regierings Historie, vedblev la Chenaye; De veed, paa hvilke Betingelser Hertugen af Liancourt ægtede den smukke Gabrielle d'Estrees, og Marquien af Vardes den ikke mindre smukke Jakobine af Beuil.

— Fuldkomment, svarede Marillac. De gjorde som vore Admiraler, der aldrig have seet Havet, eller som vore Abbeder, som man fritager for Breviariet.

— Netop, min Herre; eftersom hans Majestæt, Kong Ludvig den Trettende, har en altfor reen og frygtsom Samvittighed . . .

— Ved Gud! hvad vil han da gjøre ved min Kone?

— Det er os ikke tilladt at gjøre Formodninger om hans Hensigter, sagde Herren af la Chenaye.

— Nu vel da! Og det fordrer man af mig? svarede Marillac, som standset ved en ubetydelig Betænkelighed. Men man har gjort mig Løfter?

— De ere allerede tildeels opfyldte, svarede la Chenaye ham, idet han viste ham et Pergament med Kongens Underskrift og et guult Voxsegl; — De er udnævnt til Inspecteur over Hans Majestæts Jagtvæsen, ved Hare- og Hjortejagter, samt ved Klap- og Parforcejagter, med 8000 Livres Indkomst og fri Bolig i de kongelige Bygninger.

— Jeg fatter det, sagde Marillac.

— Banquieren Jacomeny vil bede Dem om at opgive Størrelsen af Deres Gjæld, og bringe Dem Quitteringen derfor.

tre eller fire Maaneder. Regentens Fjender havde udspredt det Rygte, at han der havde ladet ham forgive, hvorimod Prindsen ikke vidste noget bedre Middel til at gjendrive denne nye Bagvaskelse, end ved at aabne hans Fængsels Porte.

Ende.

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Efter det Svenske.)

1.

Den gamle Sigfrid Andersson Rålamb var flyttet til Herregaarden Lenna, et Par Miil fra Upsala, for at tilbringe sin Alderdom i Ro med sin yngste Datter, den vakkre Gundborg. Denne Gaard tilhørte egentlig Oldingens ældste Søn, den tappre Oberst Anders Sigfridsson, som for nogle andre Avlsgaarde og et Laxefiskeri havde tilbyttet sig den af Kongen, men overlod den til sin Fader, da den gamle Sigfrid blev trat af Landsdommer-Embedet i Helsingland. Gaarden havde en smuk Beliggenhed ved den af Skov og Enge omgivne Langsø. Vaaningshuset var opført efter Datidens Smag med store Værelser og vældige Ildsteder, men med smaae Vinduer, hvis mangefarvede Ruder, naar Solen skinnede, malede underlige Roser paa det slette Gulvs utætte Bræder. Der berettes ligeledes, som et Sagn der paa Stedet, at den gamle Sigfrid havde havt Kobbertag paa sin Bygning og en Altan ovenpaa Taget. Vidtstrakte Ladegaarde og rige Forraadshuse samt Æble- og Humlehaver, indhegnede paa flere Steder mellem Klipperne og Skoven, udgjorde forøvrigt de huuslige Fordele og Behageligheder.

Den gamle Sigfrid Andersson havde havt mange Eventyr i sit Liv. Allerede Rigsforstanderen Svante Sture havde anvendt ham i sin Tjeneste. I Kong Gustafs Regjeringstid havde han levet meget ved Hoffet, og da han fulgte med Sendelsen, som hentede Dronning Karin fra Sachsen, havde han faatet en særdeles Hengivenhed for denne ulykkelige Dronning, der ellers ikke eiede mange Venner i Sverrig. Hans Hengivenhed for hende var gaaet over paa hendes Søn, og Kong Erik XIV eiede ingen varmere Ven end den redelige Sigfrid.

Af Sigfrids Sønner vare ingen hjemme. Anders, Obersten, var i Stockholm. Stig var Præst i Helsingland. Bengt (som blev Ammunitionsforvalter 1561) var Fændrik i Livland, og Peder studerede Lovkyndighed ved Tinget i Norrland. Den yngre Datter Sigrid var bleven tilbage i Helsingland for at passe sin geistlige Broders timelige Anliggender. Alene Gundborg var hos sin Fader. Denne Pige havde erholdt en, efter Tiden fortræffelig Opdragelse, saa at hun var den bedste Husmoder rundtomkring i Egnen, da hun nu, efterat hendes Fader var bleven Enkemand, forestod hele hans vidtløftige Husholdning. Hendes eensomme og indskrænkede Liv var hensvundet ligesaa fattigt paa larmende Fornøielser som maaskee rigt paa virkelig Lykke. Hun var til-

---

— Meget vel!

— Deres Kones Medgivt er 100000 Livres, hvoraf Halvdelen skal være hendes Enkepension. Har man opfyldt de Løfter, man har givet Dem, min Herre, og gik Deres Forhaabninger videre?

— Nei! tænkte Marillac, det var Konen, jeg meest frygtede for i mit Ægteskab, og i denne Henseende er jeg nu befriet fra enhver Frygt.

Og han henfaldt i nogen Tid i Betragtninger.

— Skulde De vakle? sagde la Chenaye til ham; han var allerede bleven urolig.

Marillac hævede Hovedet, og sagde i en værdig Tone: — Jeg havde antaget Alt forud, min Herre.

— Det er godt; nu staaer der altsaa kun tilbage at opfylde mit andet Hverv, min Herre. Jeg skal strax have den Ære at forestille Dem Deres tilkommende Ægtefælle. Nu ere vi snart ved hendes Bolig.

Og Vognen dreiede ned ad Colombiergaden. Mørket faldt paa; ikke desto mindre gjenkjendte Marillac Husene. En ubestemt Mistanke opstod hos ham, og da de vare stegne ud, greb han la Chenaye i Armen i det Øieblik, da denne vilde hæve Hammeren paa Døren.

— Vi have glemt det Vigtigste, sagde han, min Bruds Navn?

— Øh, sagde la Chenaye med et Smiil, det kan kun være af Nysgjerrighed, at De spørger derom.

— Hendes Navn? siger jeg Dem.

— Hun hedder Louise de la Porte.

— Louise de la Porte! udbrød Ridderen med Forbauselse malet i alle sine Træk. Men man havde talt til mig om en Slægtning af Cardinalen!

Bliv ikke saa hurtigt urolig, hun er af god Familie, og Hans Eminences Moder var en de la Porte.

Marillacs gode Engel, i det Mindste den,

freds med sin Lod, thi hun kjendte ingen bedre, dersom ikke undertiden en stille Anelse gjennemflød hendes Hjerte, naar Oldingen ved Kaminilden om Aftenen med vidtløftig Snakkesomhed udmalede sine Eventyr, isærdeleshed med den meest elskede af hans Venner, Knut Gustafsson Roos.

Iblandt de Eventyr, som den gamle Sigfrid havde bestaaet, morede det ham meest at omtale, hvorledes han og en anden yngre Vaabenbroder, Sivard Kruse, fordum halp Knut Roos at bortføre en norsk Nonne, Anna Carlsdatter til Birkeboda, fra Vadstena Kloster. Knut Raos vor flyttet med hende til sin Gaard Krokstа i Vermeland og der havde Sigfrid siden lært sin Hustru at kjende, den daværende ærlige og velbyrdige Jomfru Sidsel Bengtsdatter Due. I de første Aar af sit Ægteskab havde Sigfrid flere Gange besøgt sin Ven; men siden han havde trukket sig tilbage fra Hofset, havde han faa Efterretninger om sin Ven. Paa den Tid, da der ikke fandt nogen Postgang Sted, var det ikke muligt at vedligeholde nogen stadig Forbindelse med fraværende Slægtninge og Venner, men naar da ogsaa undertiden en Hilsen, eller i vigtigere Anliggender et Brev indtraf, var det en Høitidelighed, som saa livligt opfriskede alle Blodets og Venskabets Baand, at Hengivenheden snarere forøgedes end formidskedes af den lange Uvished om hverandres Liv og Omstændigheder.

Naar den unge Pige hørte Faderens Fortællinger, hændtes det visselig undertiden, at hun tænkte paa, hvor fornøieligt det maatte være ogsaa at bortføres af en saa munter og vever Herre, som hendes Fader afmalede sin Ven. Hun erindrede sig, at Knut Roos engang, da hun endnu var Barn, havde besøgt hendes Fader og da havt sin yngste Søn med, som var et Par Aar ældre end hun; og den unge Gustaf Roos, tænkte hun paa, vilde just være den Person, som det bedst passede sig for hende at følge, ifald der skulde blive Spørgsmaal om nogen Bortførelse. Men han var saa ganske Barn, da hun saae ham, at hun neppe vovede at troe, at han mindedes hende. Hans vakkre Ansigt med den skjønne Teint, og de røde Kinder, det lange lyse lokkede Haar og de blaae Øine, svævede for hendes Hukommelse som et Drømmesyn, som Glimtet af en Engel. Men det forekom hende, som om han ikke fandtes i den virkelige Verden og hun besluttede derfor ved Leilighed at see sig om, hvorvidt nogen Yngling skulde findes saadan som hun forestillte sig Roos.

Hun havde uformærkt, baade i Helsingland og i Allmunge, hvor hun boede, kastet et nysgjerrigt Øie paa Ynglingerne, som beskuede hende, naar hun kom ridende paa Kirkebakken paa en prægtig Ganger, ledsaget af sin Fader og hans graaskjæggede troe Tjener og Vaabendrager, Mogens Hane; men hun følte sig ingenlunde tilbøielig til at foretage en saa eventyrlig Færd med nogen af de langhaarede og skindpelseklædte unge Bønderkarle. Paa Herregaardene omkring i Sognet fandtes heller ikke unge Cavalerer, som paa nogen Maade kunde svare til Idealet i Gundborgs Hjerte. Thi paa Wäsby boede ingen af Baggefamilien, paa Hagby ingen af Buriska, thi den første var ved Hoffet og den sidstnævnte oyholdt sig i Norrland. Paa Saglinge havde hun vel havt en jevnaldrende Veninde, Kirstine Måneskjold, men hun var bleven givt med den raske Jakob Bagge til Wäsby og saaledes var ogsaa der tomt.

Da Gundborg fulgte sin Fader til Markedet i Upsala, havde hun ligeledes besluttet for sig selv i Hemmelighed at mønstre alle tækkelige Ynglinge, hvilke hun troede skulde i store

---

der giver de gode Indskydelser, lod ham vige et Skridt tilbage. Han tøvede og vilde ikke gaae videre. At forraade en Ven, hvis Kjærlighed han selv havde tjent, syntes ham skjændigt. Men la Chenaye forestillede den onde Aand; han bragte ham strax til at vende tilbage til sin forrige Afhængighed.

— Tænk paa, min Herre, at De er i Besiddelse af Kongens Hemmelighed, og at Cardinal-Hertugen har faaet Deres Ord.

Denne Gang havde Marillac maaskee burdet flygte. Men en Rang ved Hoffet, Penge i Mængde, de Fornøielser, han havde ivente, Festerne, hvis Støi allerede susede for hans Øren! ... Og dernæst, var det endnu Tid at tage sit Ord tilbage? Hammeren var falden; Døren vilde strax blive lukket op, — den aabnedes! . . . De gik ind.

Ende paa første Deel.

Anden og sidste Deel.

Første Kapitel.

Kongens Jagt.

1.

Ankomsten.

En Maaned var henrunden. Hoffet beredte sig til at drage fra Paris til Versailles, hvor Kongen i Galiedalen, lidt ovenfor St. Juliankirken, havde ladet opføre en Bygning, der bestod af en Hovedfløi med to Sidefløie, som ved hver Ende havde en Pavillon, det Hele af et temmelig simpelt Udvortes. Det var ogsaa Ludvig den Trettendes eneste Hensigt med dette Sted, der at nyde Jagtens Glæder, og denne Dag havde han givet Befaling til at anstille en fortrinlig Jagt. Man skulde jage Kronvildt og for at more Damerne ogsaa slippe Falkene løs.

Hobe fremstille sig for hendes nysigne Blikke. Men den gamle Sigfrid, ledsaget af sin Mogens og nogle haandfaste Tjenestefolk og Husmænd, deels til Fods og deels til Hest, omgav hende med denne Vagt ligesom en Statsfange, og toge, uden at ane hendes Lyst til at see sig omkring, ad den korteste Vei ind paa en Gaard, som han pleiede at gieste. Han efterlod sin Datter der under Vertindens Beskyttelse, medens han selv udrettede sine Ærinder, folgte Gavntømmer, Ved og Kul, og Victualier, Kreaturer, Sæd og Fisk, samt kjøbte Salt, Rostokker-Øl og Viin, anselige Forraad af „Nelliker, Ingefer, Sukker" og mere deslige.

Først efterat dette var udrettet, hentede han sin Datter, for hos en ung Kjøbmand, Lasse Pedersson, som han var bekjendt med, at lade hende kjøbe af alle de Galanterisager og Sjeldenheder, som Lybekkere og Nederlændere kunde sende til Sverrig til at lokke Fruentimmerne med Taft, Fløiel, Atlask og Klæde, indvævede med Sølv, Fløielsskoe med Roser, og ligeledes adskillige Klenodier, blev Altsammen indpakket for at transporteres hjem, medens den Gamle pruttede og knurrede over sine ungerske og rhinske Gylden og Dalere, som skulde gjøre Reisen til Stockholm og maaskee endnu længere bort til Lybek og Antverpen i Stedet for at skimte paa hans Kistebund. Men han trøstede sig let, da han saae, hvor glad Gundborg var ved alle sine Herligheder og da han betænkte, at han endda, for sine øvrige Børn, havde ganske vakkre Poser i Egekisten oppe paa Loftet, dem Ingen anden end han vidste Noget om. Han lod derfor muntert lave til Afreisen og agtede inden Aften at være hjemme.

Da nu samtlige de Ridende langsomt banede sig Vei gjennem Folkemassen, havde Gundborg god Leilighed til at see sig om. Der fandtes Overflødighed af Ynglinger, af hvilke mange stode stille for at see paa den Skjønne, som var omgiven af den graahaarede Suite. Men Studenterne vare deels pjaltede og bondeagtige, deels, om det ogsaa traf sig at de bare en sølvbræmmet Kjole eller en Fløiels Jakke, saae de hende saa stolt uden Undseelse eller Beskedenhed lige i Ansigtet, at hun flere Gange rødmede og nedslog Øinene.

Da hun og hendes Fader kom ud paa Kongsengen uden for Byen, vare de i Trængselen ved Stadsporten blevne skilte fra de dem ledsagende Tjenere. Efterat de havde redet en Tidlang, holdt den gamle Sigfrid stille for at vente paa dem, da idetsamme en Yngling af det fineste og spinkleste Udvortes, som reed et lille Stykke efter Jomfru Gundborg, paa en smuk Hest, inhhentede dem begge.

„Tag Eder iagt, ædle Herre og skjønne Jomfru!" sagde han: „her kommer et Selskab af Dogenichter, som ride hjemad omkap og optage hele Veien."

„De maae nok give Plads!" svarede Sigfrid tørt og vendte sig fra ham. Men Jomfru Gundborg kastede et Blik, som syntes at bede om Forladelse, paa den elskværdige Yngling, der rødmende og forbauset over denne Uhøflighed endnu holdt Hatten i Haanden og ikke vidste, om han skulde blive eller ride bort. Hun følte Medlidenhed med hans Forlegenhed og blev idetsamme selv ligesaa forlegen. Imidlertid kom virkelig Bondehoben, bestaaende af 30 eller 40 Stykker til Hest, som under det græseligste Skraal og Skrig prøvede deres kjøbte eller tilbyttede Heste i fuldeste Løb. Jomfru Gundborg trængte sig ængstelig ind til sin Fader, imedens den saa uhøfligt afviste Yngling forlod dem, og med Øinene bestandig henvendte bag sig, ganske sagte fortsatte sit Ridt, indtil

---

Fra om Morgenen af og længe før Kongens og hans Følges Ankomst var Alt i Bevægelse i Slottet i Versailles, der næsten var ganske optaget af Stalde, Hundehuse, og Falkebure. Jagtjunkerne, Falkonererne, Myndernes Oppassere, Staldknegtene, Piqueurerne, Hundedrengene og Pagerne vare paa deres Post. Fra øverst til nederst hørte man kun Vrinsken, Bjæffen, hvinende Skrig, Gjøen, Herrernes Stemmer, Tjenernes Eder og Hornenes Klang, hvis Toner lød midt i al denne Tummel.

Det var Heste, som man strigled, paa hvilke man lagde deres sorte Fløiels Sadler, Hunde, som man koblede sammen og holdt i Aande ved at tale til dem og ved at kalde dem med Valdhornet, Falke med Hætter, som sloges paa Pinden, og Piqueurer, der øvede sig i deres Jagtraab.

I Gaarden opholdt sig alle Jagtbetjentene, og midt iblandt dem Marillac, i en skarlagenrød og vel foret Dragt og en flagrende Fjer i sin lille opsatte Hat, der var til at knappe under Hagen med en Guldkrampe.

Marillac stod i Spidsen for Jagtvæsenet! Marillac var givt!

For at komme saavidt, for at fortjene Richelieus Gunst, havde han, af en falsk Undseelse, maattet bedrage Lesueur? — Men hvorledes kunde han handle anderledes? — At sige sin Ven Alt, vilde have været at overgive Cardinalens og Kongens Hemmelighed til en forelsket Enthusiasts Godtbefindende! — Hvis Ridderen ikke vilde have ægtet hende, var der da ikke nok, som kunde træde i hans Sted? Hvad vandt Kunstneren ved denne smukke Opoffrelse? — Lesueur er ung og smuk, fyrig og talentfuld, og den Elskedes Tab erstattedes let i hans Alder!

Saadanne vare de Skingrunde, som tilsidst fuldkomment beroligede Ridder Marillacs Samvittighed.

Da han desuden besad en dobbelt, paa een Gang letsindig og følsom Natur, og kun tillagde

han holdt aldeles stille ved et Led paa Siden af Veien.

„Rid kjønt forud, mit Barn!“ sagde Herr Sigfrid, „jeg skal lære Bønderne.“

„Af Veien! — af Veien! — Fanden i Vold!“ brølede de Hidstormende.

„Kom, bedste Fader! kom med!“ bad Gundberg.

„Tie og adlyd!“ befalede Sigfrid med en Røst og et Blik, som ikke taalte Modsigelse. „Rid forud, Gundborg!“

Med Hovedet vendt tilbage, red hun derpaa frem til Leddet, som Yndlingen var ved at aabne.

Idetsamme naaede Bønderne Herr Sigfrid. Uden i mindste Maade at agte hverken hans Stand eller Alder, rede de lige vildt paa, og da han svingede sin Hest tvers for Veien for at tvinge dem til at standse, blev han i et Øieblik kastet omkuld og reden overende.

Gundborg udstødte et Angstraab og vilde flyve til hans Hjelp, lige imod den vanvittige Skare, men hurtig som et Lyn greb Ynglingens Haand hendes Hests Tøiler. „Lad dem ride forbi!“ raabte han og drog hende med sig gjennem Leddet. Som en Stormvind foer den vilde Rytterskare forbi.

„Lad os nu see, hvorledes det staaer sig med den gamle Herre!“ sagde han til den af Angst halvdøde Pige. I Fiirspring fløi de hen til Stedet, hvor den hæderlige Herr Sigfrid var ved at kravle frem fra den døde Hest, uden at han var kommen saa slemt til Skade, som man skulde synes.

Ynglingen hjalp ham op og Gundborg spurgte strax efter, hvor han var kommen til Skade. „Jeg er ikke kommen til Skade,“ svarede Herr Sigfrid, „men hvor tog Du Veien efterat Du forlod mig? De fordømte Bønder!“ tilføiede han mumlende, uden at vente paa Svar, „men de skulle faae at see, jeg skal sætte Thure Bjelkes Foged i Haarene paa dem! Ikke at ville lade skikkelige Folk drage sin Vei i Fred! Men vent!“

Hans Tjenestefolk kom til. Han gned sine blaae Mærker paa Armene og Ryggen, bandede nogle Gange, skjændte paa dem, at de ei kunde følge med, og tilsidst, da han med Foden havde undersøgt, om der endnu fandtes Liv i den døde Hest, befalede han, at Sadlen skulde spændes af og lægges paa en af Karlenes Heste og at een af Huusmændene skulde blive for at tage Vare paa Huden.

Den fremmede Yngling, som, uden at blive tiltalt, hidtil havde betragtet Tilberedelserne til Reisens Fortsættelse, tog Hatten af for Gundborg med en undselig Høflighed og kastede sig paa sin Ganger. Men Pigen overvandt hastig sin Undseelse, nærmede sig ham, og sagde med et af taknemmelig Rørelse brændende Blik: „Gud belønne Eder, ædle Herre!“

Han bøiede sig endnu en Gang paa Hesten for den forbausede Sigfrid, og red tilbage til Staden.

Den Gamle erindrede sig først nu, at han ikke havde faaet Svar af sin Datter paa sit Spørgsmaal, hvorledes hun var kommen af Veien, og hun fortalte ham, hvorledes det var gaaet til.

Ynglingen havde ikke redet et Par Steenkast derfra, før han bagved sig hørte en plump Hests tunge Fiirspring. Da han saae sig om, var det den gamle Herr Sigfrid selv, som nærmede sig.

„Tilgiv mig min Uhøflighed, unge Herre!“ sagde han, da han standsede ved hans Side og rakte ham den vældige Haand. „Men jeg tænker, at det ikke bør være vanskeligt for en ung Mand at tilgive en Olding nogle vrantne Ord. Jeg hedder Sigfrid Andersson og boer

---

Lesueurs Kjærlighed samme Betydning som hans egen, behandlede han snart det, der først forekom ham at være en skjændig Troloshed, som en Spøg!

Det Vanskelige for Ridderen laae i at bane sig Veien til sin Forlovede.

Lesueur vaagede over Colombiergaden, som fordum Dragen over Hesperidernes Have. Hans Øine, der vare bestandig fæstede paa den hellige Dørtærskel til Louises Bolig, berøvede den tilkommende Ægtemand ethvert Middel til at overskride den. Denne, som var frugtbar paa Opfindelser til sit eget som til Andres Bedste, nærmede sig aabenlyst sin Rival. Han lod, som om han endnu vilde træde i hans Kjærligheds Tjeneste. — Hans Møde i Tuileriernes Have med Baronessen, den lille Tjeneste, som han ansaaes for at have viist hende, var ham Paaskud nok til at snige sig ind i Fæstningen. Han vil faae Louise at see, han vil tale til hende i Kjærlighedens Navn! — Kunstneren bifaldt denne Plan og overgav ham et nyt Brev, og samme Aften indførte Ridderen sig selv hos de to Damer, til Lesueurs store Glæde, der, efter af al Magt at have villet ledsage ham derhen, i hele to Timer taalmodig stod udenfor Døren, eller som en Skildvagt spadserede op og ned ad Fortouget, og ventede paa at erfare Udfaldet af Sammenkomsten.

Ved sin Udgang fra Baronessens Huus svarede Marillac med en tankefuld Mine paa Lesueurs ivrige Spørgsmaal kun de skrækkelige Ord: — Hun staaer i Begreb med at gifte sig! hvilke han ledsagede med et Suk.

Da forlod Kunstneren Paris, og meente for bestandig at skulde sige sin Fødeby og Louise Farvel.

Derpaa fulgte Dagene hurtigt ovenpaa hinanden, og hver af dem bragte en ny Forandring i Marillacs Skjæbne! Nu har han han faaet en Plads ved Hoffet, er gift, uden Creditorer og har en fyldt Pung, tvivler ikke et Øieblik om Flygtningens fuldkomne Heldbredelse for sin Kjærlig-

paa Lenna i Allmunga. Der er ikke mere end et Par Mile dertil, og dersom jeg der kunde drikke et Bæger Viin med min Datters Redningsmand, vilde det være ligesaa stor Glæde for mig som for mit Barn."

„Jeg takker Eder, Herr Sigfrid," sagde Ynglingen rødmende, „jeg skal aldrig glemme, at en saa ædel Herre har beviist mig den Ære at indbyde mig til sig; men jeg maa imorgen reise til Stockholm og derfra til Finland, thi jeg hører til Hertug Johans Hof."

„Men engang kommer I dog sikkert ad denne Egn," sagde Herr Sigfrid, bedrøvet over Afslaget. „Lov mig da at erindre, at Lenna ikke ligger langt herfra. Og lad mig nu kunne sige min Datter, hvad hendes Redningsmand hedder."

„Johan Bertilsson Hästsko," svarede Ynglingen. Begge Herrerne gave hinanden Haanden og rede hver sin Vei.

Gundborg havde moret sig ganske godt ved sin Markedsreise, hvorvel den bekræftede hendes Mening, at Verden ikke var rig paa elskværdige og slinke Ynglinger. Den eneste, som hun endnu syntes at have fundet nogen Opmærksomhed værd, var den unge Hestsko. Hans Billede levede i hendes taknemmelige Erindring, men hun havde ikke megen Tid til at overgive sig til sine Drømmerier om ham eller Anelser om nogen Anden, fordi Bestyrelsen af Hunsholdningen og Pynt optog al hendes Tid.

2.

Et Fjerdingaar var henrundet efter denne Markedstour. Det var en Aften i Slutningen af Mai Maaned. Et forfærdeligt Uveir var brudt løs. Den gamle Sigfrid gned sine Hænder og saae ud igjennem Vinduet paa de flammende Lyn, medens han ventede at Gundborg vilde komme ind med hans Olkande. Da kom et Par Ryttere travende ind paa Gaarden. Den Ene sprang hurtig af Hesten, og da han just mødte Mogens i Døren, spurgte han, om ikke Herren i Huset vilde give ham og hans Tjener Herberge for Natten. Mogens aabnede strax Stuedøren og bad den fløielsklædte Junker træde ind. Sigfrid modtog just Kanden af sin Datter, da den Fremmede, efter at have givet sin gjennemvaade Kappe og Hat til sin Tjener, traen ind. Den Gamle var i sin Forbauselse nær ved at give Gundborg Kanden tilbage, men han besindede sig hurtigt, nikkede ad sin Gjest og drak hans Skaal, hvorpaa han med den ene Haand gav ham et kraftigt Haandslag og bad ham være velkommen, medens han rakte ham Drikkekarret med den anden.

Den unge Herre var en smuk, i en meget prægtig Dragt klædt Person. Han havde megen Belevenhed og Artighed og vendte sig strax med sin Hilsen til Gundborg, som rødmende besvarede den. Den Gamle befalede hende at opdække det Bedste, som Huset formaaede, hvilket hun ogsaa hjertelig gjerne adlød, medens Herrerne gave sig i Samtale.

(Fortsættes.)

Novelle-Tidenden.

Subscription paa denne Moerskabstidende, der udgaaer hver Søndag til Priis 6 ß pr. Nr., modtages i Pilestræde 119. For nærværende Tid indeholder Bladet „Tyve Aar efter", af Alexander Dumas, og „Søtaarnet", af Eugèn Sue.

hed, og tænker kun paa sin første Jagt, som nu skal begynde!

Under den Jagttummel, som gjenlød i Slottet i Versailles, skjulte han sin Mangel paa Kundskaber i sin nye Stilling, idet han dristigt spurgte dem, han skulde commandere over, som for at prøve e m.

— Min Ven, sagde han til en gammel Piqueur, lad mig engang høre om Du veed, hvorledes Hjortens Hoved seer ud!

— Min naadige Herre, Hjorten bærer først eens Horn i to Aar, og i den Tid kaldes de Spidser; i det tredie Aar bærer den 4 til 8 Ender, i det fjerde 8 til 10, og saa fremdeles til det syvende, i hvilket dens Gevihr er fuldt og færdigt.

— Er det det Hele, Du veed?

— Nei langtfra, min naadige Herre. Det Stykke Been, som bærer hver af Hornene kaldes Rosenstokken; den Krands, som danner den nederste Ende, kaldes Rosen; den nederste Sidegren kaldes Die-Enden, alle de andre hedde Ender, og de smaa Takker foroven danne Kronen eller Gaflen, naar der kun er to af dem; det bredere Stykke, hvorpaa Kronen sidder, hedder Skaalen.

— Og hvorfor kaldes den Skaalen? spurgte Kongens nye Jægermester.

— Det veed jeg ikke, min naadige Herre.

— Det er paa Grund af dens Form, min Ven, fordi den sædvanlig har en Fordybning paa den inderste Side! For Resten ypperligt svart.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 29. Torsdagen den 15 April. 1847.

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortsat.)

1.

Den Fremmede fortalte nu, at han var Sten Sture, den agtværdige Grev Svante Sture Søn og Rigsforstanderen Sten Stures Sønneson. Hans blotte Navn vilde gjort ham elsket hos hver ærlig Svensker, og hans ædle Udvortes og indtagende Opførsel vandt ham endnu mere Alles Hjerter. En vis Stolthed og Frimodighed klædte den unge Mand godt og hvorvel han næsten talede for frit og dristigt om Alt, hvad der faldt ham ind, og uden Tilbageholdenhed yttrede sig om de vigtigste Gjenstande, kunde man dog ikke Andet end tilgive og tilmed gjerne see det hos en Yngling med hans Indsigter og høie Anseelse. — Den gamle Sigfrid var aldeles henrykt over i sit Huus at modtage en saadan Gjæst. Han begyndte strax at give Tungen frit Løb og spurgte om politiske Omstændigheder. Først blev der Spørgsmaal om Rigsdagen, som var sammenkaldt til den 1ste Juni; derefter faldt Samtalen paa Hertug Johans Giftermaal med den berømte Catharine Jagellonicia. Sigfrid misbilligede heelt og holdent Hertugens Opførsel imod sin Konge og Broder, samt forbandede den papistiske Slange, som saa listig indviklede ham i sine Garn (han meente Prindsessen). Men den unge Sture svor, at der ikke fandtes nogen skjønnere og elskværdigere Prindsesse end hun paa hele Jorden. Han havde selv seet hende, da hun kom til Reval med sin Gemal.

„Kong Erik havde sendt mig," fortalte han, „med nogle af sine nye Galleier, for at føre Sæd og Proviant fra Liffland til Calmar, som han forsynede med større Besætning og hvis Fæstningsværker han lader forøge og forbedre. Min Fader, som var Statholder i Reval, fortalte, medens jeg var der, at han havde Befaling til at komme Hertugen imøde med Strænghed og Kulde, naar han kom hjemreisende med sin Gemalinde. Han ankom med sit Følge af Polakker og Jesuiter, just imedens jeg var der. Min Broder Erik, som er Hofjunker hos ham, opsøgte mig strax, saasnart han var ankommen og af min Fader havde faaet at vide, at jeg var i Staden. Han foreslog mig at gjøre et Besøg hos Hertugen, og med det samme see hans skjønne Gemalinde. Hvorvel jeg i Almindelighed kun var lidet tilfreds med Hertugen selv og hans Ulydighed mod Kongen, drev min Nysgjerrighed mig dog til at see et Fruentimmer, som var saa roest for sin Skjønhed. Jeg fulgte derfor min Broder til det Huus, som Hertugen havde leiet for sig og sin Suite ved Stadsporten; det var

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Derpaa vendte han sig mod en Hundedreng, som stod tæt ved og beundrede ham med gabende Mund.

— Og Du, min Ven, hvilke Hunde ere de bedste til at løbe Hjorten op?

— Min naadige Herre, det er de hvide Hunde fra Barbarriet.

— De hvide Hunde, afbrød Marillac ham; meget vel, det er ganske rigtigt.

— Eller de sorte St. Hubertshunde, vedblev Tjeneren. Der er ogsaa de gule fra Bartagne, eller de røde, men de ere meget bange for Varmen

— Meget vel. Og hvorpaa kjender man en god Stover?

— Paa et langt og ikke stumpnæset Hoved, min naadige Herre; paa en kløftet Snude, paa store og aabne Næseboer, lange Øren, en rund Lænd, lige Haser, en stærk og bred Ryg og stærk Haarbedækning paa Lænderne.

— Ypperligt svart! sagde Marillac og kastede en Daler til hver af dem som Løn for den Underviisning, han havde faaet, medens han tilsyneladende belærte dem.

Allerede viste Jægerne sig fra alle Sider. Saa langt man kunde see, fik man ikke Øie paa Andet, end lange Rækker af Deeltagere i Jagten, der begave sig til Samlingsstedet, og langs med Krattet saae man kun Bønder og Koner med deres Børn paa Armene, som vare ilede til for at see Kongen være tilstede ved Hjortens Død.

Himlen straalede i sin fulde Pragt igjennem en af de lette, rosenfarvede Foraarsskyer, og kun de nøgne Træer og den overordentlige Stilhed inde i Skoven mindede om, at Vinteren endnu neppe var forbi. Enhver syntes at gjenfødes ved den milde Lufts Indflydelse. En utaalmodig

bleven ham forbudet at komme ind paa Slottet. Jeg tilstaaer at dette Forbud stødte mig meget. Det synes at være noget haardt, at tvinge en Frøken som Hertuginden, der var opfødt ved et rigt og pragtfuldt Hof, til at opholde sig i et daarligt borgerligt Huus i Staden. Men endnu mere ubarmhjertigt forekom det mig at man forholdt sig, da jeg fik at vide, at man ikke vilde levere de Reisende Proviant, saa at de lede Mangel paa de nødvendigste Fornødenheder. Fuld af Medynk med den ulykkelige Prindsesse, der saaledes, strax i Begyndelsen af sit Ægteskab, maatte prøve al den Bitterhed og Gjenvordighed, som kunde tænkes, traadte jeg ind i Deres Naaders usle Kammer. Hertug Johan sad med Taarer i Øinene og saae ganske mørk og bedrøvet ud, men hans Gemalinde viste et blidt Ansigt og vilde trøste ham, idet hun forsikkrede, at hun ingen Nød agtede eller engang kjendte, saalænge hun eiede ham og han var ved godt Mod. Hun havde gjerne forladt sin Faders rige Borge og lækkre Bord, for at dele Godt og Ondt med ham, om det endogsaa blot var en Straahytte og Fattigmandskost. Taarerne kom mig i Øinene, da jeg hørte dette og saae, hvorledes hun kæmpede for at overvinde sin egen Graad. Det kan maaskee være en Brøde, og hvo der vil, maa forraade det til Kongen, men dog skal jeg aldrig angre, at jeg i mit eget Navn opkjøbte og leverede til dem, hvad der meest kunde være Deres Naader til Nytte."

Sigfrids Øine smilede, da han heftede dem paa Sture, og svarede: „Jeg har ogsaa mangen Gang i min Ungdom lidet agtet egen Fare, naar jeg kunde hjælpe Andre i deres Nød. Tro derfor ikke, unge Herre, at jeg vil forraade Eder; men huft paa, tal ikke om dette til for Mange; thi det kan vel hænde sig, at Jørgen Pesson kan faae Nys derom, og det var da ikke saa godt for Eders Slægt, hvorvel jeg troer, at Kong Erik selv ingenlunde vilde blive fortørnet derover og straffe Eder, thi han er en ædelmodig Herre. Forøvrigt," vedblev han med en mere afmaalt Stemme og nedslaaet Blik, „frygter jeg, at den papistiske Gemalinde, som Hertugen har, nok kan tale smukt og ligeledes græde, naar det er nødvendigt; men desto farligere er hun, og jo skjønnere hun er, og jo flere af vore unge Herrer hun kan fange og indtage, desto mere, frygter jeg, ville Jesuiterne glæde sig, men alle rettroende og redelige Undersaatter af Kongen lide."

„Hvorledes Enden herpaa vil blive, veed jeg ikke, og maaskee intet Menneske," svarede Sture; „men det synes, som om Herr Sigfrid er ubekjendt med den Nyhed, at Hertugen af Kong Erik troligen bliver erklæret for Statsforræder, og at man troer at en Krigshær ufortøvet skal udrustes til Åbo, for at tage ham til Fange. Eders Søn, den tappre Hr. Anders Sigfridsson, bliver sikkert Anfører. Derfor er netop Rigsdagen sammenkaldt."

„Dette var en vanskelig Bestilling for ham, og en bekymrende Underretning for mig," sagde den Gamle, „men jeg stoler paa at min Anders gjør hvad han bør som en redelig Mand, om ogsaa Sagen er noget vanskelig."

„Jeg er bekymret for min Broder," svarede Sture, „men min Fader har advaret ham i Tide. Han er endnu hos Hertugen, men maa vel snart komme derfra; thi min Fader har sendt een af sine Tjenere med Brev til ham."

Gundborg havde imidlertid opdækket et Maaltid, der var ligesaa grundigt af Indhold, som af Omfang, og hun stod nu og lyttede til Herrernes Samtale, med de fine Kinder farvede af den inderligste Deeltagelses lette Rødme. Den gamle Sigfrid blev vaer, at hun havde Maaltidet færdigt, gvalte sine Bekymringer for

---

Længsel efter at komme paa Jagt og i Virksomhed, sporedes blandt Menneskene som blandt Dyrene, og alle Blik vare nysgjerrigt vendte mod det Sted, hvor man ventede at Kongen vilde komme tilsyne.

En Ordonants, som var ilet forud, forkyndte hans Ankomst. Det Raab: Kongen! Kongen! gjenlød overalt og vakte allevegne et nyt Liv, og snart saae man ham, ledsaget af Hoffets Damer og fulgt af 300 Adelsmænd, der vare klædte i Rødt, med Pidsken i Haanden og Jagtkniven ved Siden, ride forbi de pjaltede Bønder, der næsten laae heelt paa Knæ paa den fugtige Jord, og holde sit Indtog i Slotsgaarden.

Til de Damer, som vilde følge Jagten nærved, bragte man smukke Pasgangere med herlige Dækkener, og de svingede sig dristigt op paa dem med Pidsken i Haanden ligesom Mændene; de vare ogsaa eensfarvet klædte og bare smaae Hatte med Fjer i for at beskytte sig imod Solen. De Andre bleve i Vognene. Og da det store Antal Vogne og Heste ikke tillod Enhver at følge Hans Majestæt i det Indre af Slottet, bleve de Fleste udenfor, medens Kongen iførte sig sin Jagtdragt og tog sig nogen Hvile.

Blandt Rytterne morede Nogle sig med at kaste nogle Haandfulde Skillinger ud blandt Bønderne, og see dem kæmpe og slaaes om dem, Andre rede omkring mellem de Vogne, hvori Damerne befandt sig, og indlode sig i Samtale med dem, Andre nøiedes med at ride omkring og betragte de Smukkeste af dem.

Der var ikke Mangel paa Ansigter, der var deres Opmærksomhed værd, thi de kunde iblandt dem betragte den smukke og livlige Hertuginde af Montbazon med det stolte Udtryk, der ei klædte hende ilde, Prindsessen af Conde, Charlotte af Montmorency, som uagtet sin Alder endnu bevarede Noget af den Ynde, som bragte Henrik den Fjerde til at begaae saa mange Daarskaber, dengang han for hendes Skyld forsøgte at blive ung igjen, parfumerede sit graae Skjæg, og deeltog i

sin Søn og sin Konge, og afbrød derfor Samtalen med en Opfordring til sin Gjæst, om at tage til Takke, saa godt han kunde paa Landet.

Maaltidet gav imidlertid et stort Begreb om Landjunkerens Evne til at mætte baade sig selv og Andre. En lybsk og en svensk Skinke kappedes om Fortrinnet, og det var ikke blot den Behagelighed at være tillavet af Gundborg, men virkelig indre Fortræffelighed, som gav den svenske Overvægten. Den Ore, hvoraf Stegen stod paa Bordet, gav det fordeelagtigste Begreb om Engenes Frodighed, og at Skoven ikke var tom, beviste to vældige Tjurer, som, omgivne af et halvt Dusin Hjerper, hvilede paa et uhyre Sølvfad. Forøvrigt duftede der een og anden sjeldnere Ret af kostbare Kryderier, og i en Sølv-Kande, hvis Bund laa saa dybt som muligt, og hvis Vidde mindst kunde sammenlignes med Jomfru Gundborgs smækkre Liv, skummede et kraftigt Øl. Korteligen, hele Maaltidet, skjøndt anrettet i Hast, var saa rigt, at man skulde troe, at her i Huset levedes i et dagligt Gjæstebud.

Med en god Værtindes hele Glæde over at have været heldig med sin Anretning betragtede Gundborg Herrernes Indgreb i Fadene, og det forringede visseligen ikke hendes Deeltagelse for den fremmede unge Herre, at han kun sjeldent tiltalede hende og Herr Sigfrid, for at have Tid til, med desto større Eftertryk at anvende sine Spiseorganer. Tvertimod, ihvorlidet ætherisk det end lader, kunne vi med historisk Sandfærdighed forsikre vore Læsere, at hans stærke Appetit i selve Gjerningen ligesaameget indtog den nye Værtinde til hans Fordeel, som Fortællingen om hans Ædelmodighed havde gjort; dog bør herved bemærkes, at han, ved paa denne Maade at tilvende sig hendes Yndest, havde Leilighed til med en egen Ynde at prise hendes huuslige Talenter, hvilken velfortjente Smiger hun ogsaa modtog med ligesaamegen Fornøielse, som nogensinde een af vore moderne Damer modtage de fineste Complimenter for sin Musik eller Dands.

Da Herrerne havde spiist, talte de endnu nogen Tid sammen, fordi man, uagtet al anvendt Flid, ikke havde kunnet naae Sølv-Kandens dybe Bund. Gundborg gik geskæftig op og ned i Værelset, og da hun bar Fadene ud, bemærkede den unge Sture, at hun ikke tøvede mange Øieblikke udenfor, men derimod opholdt sig med at ordne adskillige Smaating, hvergang førend hun gik ud, ligetil han havde udtalt, og hendes Fader kom med en Historie, som hun sikkert havde hørt tidligere. Hans Øie fulgte med særdeles Velbehag den vakkre Pige, som i sin landlige og nette Dragt var saa heel ulige prydet imod Hoffets skjønne Damer, og dog ingenlunde gav dem noget efter i Ynde eller i Artighed; thi hun havde jo saa hjerteligen velmeent budet ham mere af de Retter, han syntes at holde sig til, saa at han neppe vilde have kunnet modstaae hende, om end ikke hans lange Ridt havde fremkaldt en usædvanlig Evne hos ham til at opfylde hendes Anmodninger. Og det feilede ikke, at han under Samtalen med den Gamle, hvor han anvendte al sin medfødte Evne til at behage, for at vinde ham for sig, ligeledes ved et og andet klogtigt og ofte vittigt Indfald indsmigrede sig hos Pigen.

Men da tilsidst Ølkanden var tømt, kunde den Gamle ikke undgaae at føle sine Øienlaag tungere end sædvanlig, og uden at tænke paa, hvorvidt det var høfligt eller ikke, gabede han af alle Kræfter, og gned sine Øine. Herr Sture begyndte ogsaa at blive smittet af denne Gaben, der desuden sympathetisk rørte den skjønne Gundborgs Kinder, hvorvel hun qvalte den, og rødmende vendte sig bort. Derfor stod han op, og bød sin Vært God Nat. Han kunde

---

en Tournering med parfumeret Krave og med Ærmer af chinesisk Silketøi. Mademoiselle de Bourbon-Conde, hendes Datter, der senere blev saa berømt i Frondekrigene, under Navn af Hertuginden af Longueville, var ved hendes Side og truede med, snart at ville kappes med hende i Skjønhed.

I en anden Karet befandt sig Madame de Rohan, ligeledes tilligemed sin Datter, der 6 Aar senere ved sit Ægteskab bragte sin Faders uhyre Formue og Rohanernes berømte Navn, til en simpel Adelsmand, som nu var iblandt Tilskuerne og syntes aldeles ligegyldig for hende. Man skulde have taget dem for to Søstre, dersom ikke et stolt og bittert Udtryk i Moderens Ansigt for en Deel havde tilintetgjort dette ungdommelige Udseende, som Tiden havde skaanet.

I en anden sad Maria af Gonzaga, Datter af Hertugen af Nevers og Polens tilkommende Dronning, og Mademoiselle d'Hautefort, som ikke engang skaanede Kongen for sin ubarmhjertige Spot, og endnu mindre sparede denne Sværm af unge, letsindige Mennesker, der flokkede sig omkring hendes Karet. Maria af Gonzaga lod heller ikke de Nysgjerrige, der standsede eller gik forbi, see Andet end sine Øine og sin Pande, da hun med Haanden maatte skjule den Latter, der paatvang sig hende, ved enhver af hendes Venindes Bemærkninger.

I en anden Vogn befandt sig Mademoiselle-lerne Guise og Vendome, begge unge og begge smukke.

I en anden var Mademoiselle de Chemerault, en af Dronningens fortroligste Hofdamer, som Ludvig den Trettende ikke kunde udstaae, fordi han anseae hende for den, der havde forledet Mademoiselle d'Hautefort til den Opførsel, hun havde vist imod ham; endelig var der ogsaa Madame de Marillac, som endnu ikke kjendte nogen Anden ved Hoffet end Kongen, og med Fornøielse underholdt sig med denne elskværdige og aandrige

ikke afholde sig fra sagte at trykke Gundborgs Haand, som han greb, da han ønskede hende det Samme, og den skjønne Rødme, som derved luede paa hendes Ansigt, det nedslagne Øie, som dog syntes at straale af en indre Ild, prægede sig dybt i hans Sind. Den Gamle fulgte ham til hans Værelse, men lige i Døren kastede han et Blik tilbage, som mødtes af et Øiekast fra Gundborg, der var hastigt som et Lyn, og havde ligesom et Lyn noget Electrisk ved sig, thi det satte hans unge Blod paa een Gang i Flamme.

Saasnart Hr. Sten Sture var kommet ind i Gjæsteværelset, og den Gamle havde forladt ham, fæstedes hans Opmærksomhed paa hele Indretningen i Værelset, der var ligesaa rig og smuk, som paa nogen af hans Faders Slotte, f. Ex.: Hörningsholm, og han blev derved bragt i Erindring, at Rålamb var en meget formuende Mand. Da han betragtede sin Seng, som med en udsøgt Fiinhed og Reenhed paa det pynteligste var indrettet, havde han neppe Hjerte til at forstyrre dette skjønne Arbeide, hvorvel Søvnen tyngede temmelig stærkt paa hans Øienlaag. Tilsidst lagde han sig dog, med det faste Forsæt, ene at drømme om sin huldе Værtinde, hvorefter han sov saa dybt ind, som det er muligt for en udmattet Reisende.

Hvorvidt Gundborg sov ligesaa godt som han, er vel uafgjort, men man har Grund til at tvivle derpaa, deels fordi hun var Fruentimmer, og man veed, at Fruentimmerne ikke saa let overvindes af de mere jordiske Fornødenheder, og deels fordi hun, saaledes som senere er bleven spurgt, havde utrolig meget at tænke paa, nemlig: 1) hvorvidt vel den høflige Gjæst kunde sove, 2) hvad hun vel skulde finde paa at byde ham til Frokost, 3) om han tænkte noget paa hende, 4) hvad han meente med det besynderlige Øiekast, han gav hende just da han gik bort, 5) hvorfor han syntes at Hertuginden var saa skjøn, og mere saadant.

3.

Det var allerede temmelig høit op paa Dagen, og Alt var endnu roligt i Stures Værelse. Endelig indtraadte hans Tjener Steffen for at vække ham.

„Jeg kan berette Eders Herlighed" sagde han, „en mærkelig Nyhed. Den gamle Herr Sigfrid tænker paa at reise til Stockholm."

„Hm!" svarede Sture, „reiser han snart? Han kan gjerne hilse alle Bekjendtere fra mig, jeg har ikke særdeles Hast med at komme til Rigsdagen. Den bliver i Sandhed ikke saa morsom."

Steffen loe. „Ja det er vel sandt nok, det veed vist Eders Herlighed bedst selv. Men Herr Sigfrid vil formodentlig tage sin smukke Datter Jomfru Gundborg med sig!"

„Naar reiser han da? spurgte Sture hestigt.

„I Morgen eller den følgende Dag, tænker jeg," svarede Tjeneren.

„Godt," faldt Sture ind, „men der er ikke ret længe til den Tid. Veed Du hvilken Vei han vil tage? Tager han ligefrem af Landeveien, eller reiser han til Upsala, for derfra at begive sig ad Søveien?"

„Jeg veed det ikke sikkert," svarede Steffen. „Jeg troer dog han reiser ad Søveien fra Upsala, efterdi han selv har Fartøier. Men naar befaler I, strenge Herre, at jeg skal sadle vore Heste?"

„Om jeg ikke tog Feil, var min Hest ømfodet igaar Aftes," sagde Sture. „Den behøver Hvile, og derfor frygter jeg, at vi maae betjene os af Sigfrids Gjestfrihed indtil han

---

Dame, der næsten syntes at ville tage hendes Venskab og Fortrolighed med Storm.

Tilfældet havde ført dem sammen. Madame de St. Cernin vilde ledsage Louise, men maatte paa Grund af et pludseligt Ildebefindende opgive Touren. Louise vilde blive hjemme hos hende, men man gav hende at forstaae, at man ikke for en saadan Ubetydeligheds Skyld, kunde afslaae Kongens personlige Indbydelse, at det endvidere var passende, at hun var tilstede ved den første Jagt hendes Gemal ledede. Hun maatte da tage Plads i en Vogn, hvor allerede Mademoiselle de Chemerault, Madame de Guemenee og Madame d'Escars, en Søster til Mademoiselle d'Hautefort, befandt sig, men da begge disse Sidste havde foretrukket at deeltage i Jagten til Hest, fremfor til Vogns, befandt Madame de Marillac sig ene i Vognen med Mademoiselle de Chemerault.

Denne, en behændig og forekommende, men fattig Dame, som forstod at forstille sig og holdt af Intriguer, hvori hun bevægede sig med Færdighed, ventede sin Lykke og sin Ægtefælle af en fornem Persons Haand, hvis Fjende hun udgav sig for at være, men som havde hende i sin Sold, og maaskee rettede hun sig kun efter hemmelige Instruxer, naar hun bevidnede Louise sit Venskab.

Blandt Rytterne, som med den største Opmærksomhed betragtede alle disse smukke og adelige Damer, befandt sig to tilkommende Skribenter, nemlig Montglat, som under Navn af Memoirer beskrev sin Tids Borgerkrige, og la Rochefoucault, der, som Grundsætninger fremsatte en Moral, der maatte lede til Fortvivlelse. Hans Blik var fæstet paa Mademoiselle de Bourbon-Condee, denne opstaaende og skjæbnesvangre Stjerne, under hvis Indflydelse han skulde lære at kjende Kjærligheden, for siden at bagvadske den. Nær ved dem stode den unge Marquis af Rieux, hvis daarlige og unyttige Liv et Kaardestød snart skulde ende, Hertugen af Nemours, som paa samme Maade skulde falde for sin Svigerson, den unge d'Effiat Cinq-Mars, Opsynsmand over

reiser. Det bliver maaskee nødvendigt at lade Hesten blive lidt tilbage i Upsala, indtil den faaer sig rigtig udhvilet, og saa, troer jeg, vi ville tage ad Søveien derfra."

„Herr Sigfrid lader os nok følge med paa sit Fartøi," sagde Steffen med et fiffigt Smiil.

„Tag min Vadsæk ind," bød Sture; „thi Reiseklæderne ere endnu vaade efter Regnen. Tag saa mine graae Stadsklæder med Sølvsnorerne frem."

„Jeg har tørret Klæderne i Nat," indvendte Steffen; „med Undtagelse af Kappen ere de ikke blevne vaade, fordi vi vare saa nær ved Lenna, da Regnen begyndte."

„Det maa jeg bedst vide," afbrød Sture ham: „Gjør kun hvad jeg har befalet. — Tjeneren adlød, og snart stod Sture, strunk som en Prinds, færdig til at hilse paa sin faderlige Vert og unge Vertinde.

Ogsaa Jomfru Gundborgs Toilette var gjort med Omhu og Eftertanke. I god Tid aabnede den unge Pige sine Skabe og Kister og stod i sin lette Morgendragt foran dem, for at udtænke hvilken Klædning der var meest passende at tage paa. Med en Følelse af Tilfredshed besaae hun sin kostbare Garderobe, som hendes Fader rigeligen forsynede. De guld- og sølvbroderede Spencere af Fløiel og Atlask glimrede i den pynteligste Orden, og tilhørende Skjørter samt Kraver og Silkeærmer, saavelsom perlebroderede Kapper og Fløiels Huer, hang ved hver Spencer. Et „Syskrin, overtrukken med rødt Fløiel", og to „russiske Skriin" vare fyldte med Perlekrandse, Sølvbelter, Ringe og andre Klenodier, iærdeleshed „Guldstifter", der brugtes som Naale.

Allerede havde Gundborg fremtaget sin prægtigste Klædning af lyseblaat Fløiel, da hun befindede sig, og idet hun undseelig saae sig omkring, ligesom om hun frygtede for at Nogen var bleven hendes Tanke vaer, lagde hun den tilbage paa sit Sted. Hun valgte istedet derfor en ganske simpel Dragt af mørkebrunt Atlask, som i glatte Lag sluttede tæt om Livet. Derefter tog hun en „Pibekrave" paa, som net sluttede om den lille Hage, og hvorvel denne Dagt nu for Tiden kanskee vilde synes noget stiv, gav den hendes velvorede Skikkelse et vist Udtryk af Ordenlighed og Sirlighed, som meget behagede. Det lange, mørke Haar kæmmede hun glat op ad Issen, hvor hun fæstede det i en tyk Flætning med sorte guldbroderede Baand, hvis Ender hang ned over Nakken. Ikkun en enkelt Lok ved hvert Øre lod hun hænge løst ned. Omkring Hænderne knappede hun smaae krusede Linninger (Manschetter), foldede som Pibekraven, og et Par høie Skoe af Fløiel fuldendte hendes Dragt.

Neppe havde hun gjort nogle Skridt frem og tilbage i den nette Dragt, som hun iøvrigt ikke havde Grund til at være misfornøiet med, ifølge det Vidnesbyrd, hun fik af sit lille, men med uhyre brede forgyldte Rammer omgivne Speil, før hun erindrede sig at hun jo ikke skulde i Kirke, men som en rask Vertinde besørge Frokost og Middagsmad, og hvad skulde der saa blive af Pibekraven og Manschetterne i Kjøkkenet. Hun saae paa sig selv med en Smule Forlegenhed, og da hun smilede af sin egen Tankeløshed, udbredte en fiin Rødme sig over hendes Kinder, hvorvel hun vidste, at hun var ene. Men medens hun lidt efter lidt, forvirret herover, saae sig i Speilet, hørte hun hastige og tunge Skridt paa Trappen, der førte til hendes Værelse. Hun gjenkjendte sin Faders Gang, og vidste ikke, hvor hun skulde skjule sig, thi hun skammede sig over at blive grebet af ham i saa forfængelige Phantasier, som en unyttig, og utidig Dragt røbede, og

---

Kongens Garderobe, der var bestemt til engang at nyde denne Fyrstes høieste Gunst, uden at hans Død for Bøddelens Haand kostede Kongen et Suk, og mange Andre, unge glimrende som dem, uden Tanker for Andet end for deres Kjærlighed og den Dags Glæde, spottende og udfordrende Skjæbnen, skjøndt deres Fremtid er ligesaa riig paa Blod og Sorger, som hines!

Paa denne Tid var den unge Cinq-Mars forelsket i den smukke Mademoiselle de Chemerault; hans Blik søgte hende; han opdager hende, men seer ved hendes Side en ung Dame, en ung Pige, hvis Skjønhed synes ham fuldkommen, og hvis Træk ere ham ubekjendte. Han gjør sine Venner opmærksom paa hende, man nævner hendes Navn, man beundrer hende, og hele denne fornemme Skare begiver sig hen til hende, overvælder hende med Hilsener, med Complimenter for hendes Ægteskab, ja selv for hendes Gemal, thi endnu har Marillac ingen Fjender ved Hoffet.

Louise rødmede og blev forvirret. Hun saae sig skuffet i sine Forventninger.

Ved at benytte sig af Louises Fortørnelse paa Lesueur, havde Tanten formaaet hende til at samtykke i at ægte Marillac.

Hos unge Piger, hvis Sandser endnu ikke ere satte i Bevægelse, bevarer den fuldkomne Uskyldighed, mod de meest heftige Lidenskaber. Familiemyndigheden kan hos dem endnu udfolde sin overtalende Kraft, Vanen til at underkaste sig, gjør dem mere følelige. Louise elskede Lesueur, hun havde med Heftighed hengivet sig til sin Kjærlighed, men Lidenskaben var ei kraftig og vedholdende i hendes Hjerte, saaledes som Kunstneren følte den i sit. Dernæst troede hun sig bedraget af ham, og Marillac, som havde et ædelt Ansigt og fine Manerer og var af fornem Byrd, var kommen for at bede om hendes Haand; han havde en Rang, en Titel, han kunde aabne hende Veien til Hoffet, og de ærgjerrige Ønsker, som Louise havde næret lige fra

desuden kjendte hun ham saa nøie, at hun vel vidste, at det ikke var muligt at forudsee, enten han vilde lee eller blive vred derover. Men i Øieblikket befindede hun sig, greb sin store Dagligtrøie og kastede den over sig, og medens den Gamle havde aabnet Døren, var hun saa skjult af den og et Forklæde, at han ikke kunde mærke noget Ualmindeligt ved hendes Klædedragt. Men den Forvirring, som lnede paa hendes høirøde Kinder, hendes tilbageholdte Heftighed, og de nedslagne Øine forundrede ham.

Da hun langsommere end sædvanlig gik hen imod ham, og uden at opløfte Øinene fremrakte sin blomstrende Kind, for at modtage hans Morgenkys, spurgte han med faderlig, bekymret Aasyn: „Hvorledes i al Verden har Du det, mit Barn? Du vil dog for Pokker ikke blive syg, just da jeg tænker paa at tage Dig med til Stockholm? Jeg studerede vel først paa, deels at tage til Rigsdagen, og deels til min gamle Ven Sivard Kruses Bryllup; men nu har jeg faaet een Grund til for Reisen, jeg vil endelig see min Anders, inden det gaaer afsted til Finland, ifald der bliver noget af. Det vil gaae varmt til paa hiin Side af Riget, og det er just ikke sagt, at han kommer uskadt ud af den Ild. Men eet godt Ord forud er bedre end hele Prædikener bag efter, om de endog vare saa lange, som „kjære Fa'ers" i Provstegaarden.

Medens den Gamle under sin Tale kom fra det første Spørgsmaal om Gundborgs Helsen, fattede hun sig ogsaa, og begyndte at spørge, naar Reisen skulde begyndes, og om de øvrige Omstændigheder, hvilke hun kunde behøve at kjende, for at ordne Huset under sin Fraværelse.

Herr Sigfrid bad hende at udruste sig selv og ham og Mogens Hane med Madpose og Tilbehør for en Maaned, og formanede hende til ikke at glemme sine sjeldneste Klæder og Klenodier til Brylluppet, men fremfor alt nu strax at sørge for Frokost. Derpaa gik han for at opsøge sin Gjæst Sture.

Som et Lyn foer den Tanke, at faae Stockholm og Hoffet og al den Herlighed at see, igjennem den unge Pige. Hun havde hørt tale om det store Slot, de høie Huse og al den kongelige Pragt, som Frøknerne, Kongens Søstre, udbredte omkring sig. De halvdunkle Beretninger om alt dette svævede for hendes Indbildning ligesom et Barndomssagn; og nu skulde hun med egne Øine i Virkeligheden see det, som hun tidligere blot havde drømt om. Hun, som bestandig havde levet for sig selv paa Landet, uden nogen Omgang med de høie adelige Herrer og Jomfruer, skulde nu paa een Gang indføres i deres Kreds. En vis Følelse af Beskedenhed og Angst gjennemtrængte hende ligesom en Ahnelse. „Ak" tænkte hun, „var det ikke bedre, at jeg aldrig tog did! Gud veed, om jeg kan blive saa glad og lykkelig der, som jeg har været her, eller om jeg engang kan komme ligesaa tilfreds og munter tilbage!"

Men en Følelse dybt i hendes Inderste, en Følelse, som hun endogsaa vilde skjule for sig selv, drog hende til de høiere Kredse i Hovedstaden. I disse Kredse færdedes en Yngling, som hun sikkert alene der kunde see. — Men hun hørte sin Fader hoste nede i Forstuen, og strax rev hun sig los fra sine Drømmerier, og ilede til sine Sysler.

I det samme Øieblik, som hun fra sit Kammer traadte ud paa det store Loft, hørtes de raslende Trin af en Cavaleer, Hr. Sture. Ogsaa han kunde høre Jomfru Gundborgs Trin, og standsede, for med Velbehag at lytte efter, hvorledes de rask nærmede sig. Allerede beredede han sig baade paa et sirligt Buk og

---

sin Barndom af, vaagnede nu med fornyet Styrke.

Men om ogsaa den Pragt, som idag omgiver hende, om og de Fester, de Skuespil, hun bivaaner, endnu i hendes Øine have det fulde Værd, som Nyheden tilleder dem, mangler der dog Meget i, at Ægteskabet skulde have realiseret endog de ringe Forhaabninger, hun havde gjort sig derom.

Hendes Bolig i Louvre forekom hende stedse at være den i Colombiergaden. Hun lever der i sin Tantes og Herren af la Chenayes Selskab, omgivet af Tjenere, der ere mere vante til at spionere, end til at betjene Nogen. Kun kommer Kongen undertiden om Aftenen gjennem en hemmelig Gang. Dersom han er i daarligt Humeur, betroer han hende sine Sorger og Klager, ligesom i Klosteret, hvis ikke, er den hele Adspredelse, han søger at forskaffe hende, at lære hende Trækkene paa Schachbrædet. Han bringer hende Digte, som han har skrevet til hende og forfattet Musikken til, han fortæller hende Anecdoter fra Hoffet, bagtaler Cardinalen og tegner Carricaturer af ham. Men saaledes gaae alle de Sammenkomster hun har med ham! Kongens Besøg glæde unægtelig Louise, men maa den Hemmelighed, hvori han indhyller dem, ikke forringe deres Værd? Dersom de Digte synges, som han har skrevet til hende, troer Enhver, at den Hyrdinde de ere helligede, ligesom forhen er Mademoiselle d'Hautefort, og han bestyrker selv gjerne denne Mening for at fjerne enhver Mistanke, idet han hos Dronningen talte sagte med sin fordums Elskede, skjøndt han sjeldent taler om Andet, end om Hunde eller Fugle.

Louises Forfængelighed blev saaret, thi da hun i Kongens Kjærlighed kun saae et reent Venskab for hende, ønskede hun i Alles Paahør, at kunne rose sig deraf. Hendes Tante gjentager hende saa ofte, at det er herligt at være Kongens Veninde! men at være det, uden at synes at være det, er det tilstrækkeligt?

en smuk veltalende Hilsen, da hun heelt hastig, men med en meget undseeligt, og dog talende Aasyn, neiede for ham og — sprang bort. Han blev staaende forlegen over hendes uventede Flugt, da den gamle Herr Sigfrid i det samme kraftigt slog ham paa Skulderen, og muntert hilsede: „God Morgen! kom ind i Stuen, min unge Herre, saa vil vi see om vi kunne faae os et Bæger Viin, medens vi vente paa, at Gundborg faaer Frokosten i Orden. Jeg ønsker at tale Et og Andet om min Anders. Jeg har faaet Fluer i Hovedet for ham, og det er falden mig ind at ville see ham endnu engang inden han giver sig i Kast med Hertug Johan. Træd ind, Herr Sten; jeg seer, at Gundborg alt har ladet Bægrene fremsætte." Ved Frokosten underrettede Herr Sten sin redelige Vert om, at han ligeledes agtede sig til Upsala og derfra til Stockholm. Med Glæde foreslog Sigfrid ham derfor at gjøre Følgeskab idetmindste til Upsala. Jomfru Gundborg kom just ind i dette Øieblik. Men den unge Herre, der meente at have nogen Grund til at vise sig mindre tilfreds med Gundborg, fordi hun for lidt siden havde berøvet ham en Leilighed til at kunne vise sin Høflighed ved en smuk Morgenhilsen, havde nu samlet sin Eftertanke, og idet han kastede et hastigt forskende Sideblik paa hende, fattede han den Beslutning med al Forsigtighed at undersøge, om hun med Velbehag vilde optage hans Selskab. Han hørte derfor taus Herr Sigfrids Forslag, og medens hans Hjerte bankede af Utaalmodighed efter at kunne give sit Bifald tilkjende, søgte han dog at paatage sig en tankefuld og overveiende Mine, ligesom han vilde overtænke, hvorvidt hans Forretninger kunde stemme overeens med Veien og Tiden, som skulde bestemmes for Reisen. Men han havde ikke paataget sig denne Mine længe, før et nyt Blik paa Gundborg hastig paaskyndede hans Ja. En livlig Rødme bedækkede hendes Kinder, og i hendes Ansigt laa Udtrykket af en spændt Venten; men hun slog strax sit Øie ned for Ynglingens, og vendte sig bort idetsamme at han svarede, saaat han blev bedragen for det Haab, paa hendes Ansigt at læse, hvilket Indtryk det gjorde paa hende. Han vovede ikke at udtyde hendes udviste Deeltagelse for andet end Nysgjerrighed.

Da Maaltidet var endt, sagde Sigfrid, at han maatte gjøre et Besøg hos „kjære Fa'er" i Provstegaarden, inden han reiste til Stockholm, og bad imidlertid sin Datter at tage sig af deres Gjest, for at han ikke skulde døie altfor meget Ondt. Derpaa lod han sin Kleppert sadle og red bort.

Jomfru Gundborg grundede imidlertid ikke uden megen Forlegenhed over, hvad hun skulde finde paa for at underholde den unge Herre fra Hoffet. Men, han var ret tilfreds, syntes det efter hans Ansigt at domme, med at kunne i en Tidlang tale uforstyrret med hende, og begge satte sig paa en Bænk i Forstue-Udbygningen, hvorfra man havde en herlig Udsigt. Efter at Herr Steen med al mulig Høflighed havde talt om Stockholm og sine Forældre, og andre Emner, som han fiint nok valgte saaledes, at det interesserede Gundborg, saae han igjennem Vinduet en Luth, som hang i et af Værelserne. Han spurgte Gundborg, om hun spillede dette Instrument.

Den unge Pige havde ikke havt nogen Lærer i Tonekunsten, saa at hun ikke forstod sig det mindste paa dette Instrument, hvilket een af hendes Brødre, Hr. Stig, skaffede sig i Upsala, og, da han blev Præst i Helsingland, lod blive tilbage hos sin Søster, som et verdsligt Legetøi, der ikke mere anstod hans Embede. Den eneste Musik, som Gundborg havde hørt og lært, bestod i Psalmerne i Kirken, og nogle

---

Hun er da heller ikke i denne Henseende fuldkommen lykkelig! Hvad hendes Ægteskab angaaer, er det for Louise kun en tidlig Enkestand; hun svarer ogsaa kun med en rødmende Pande paa de mange Lykønskninger hun faaer i saa Henseende.

Imidlertid var Marillac kommen ud fra Slottet, for at ordne Jagten; den muntre Skare ilede ham imøde.

— Ved Gud, min Ven, Din Kone er saa smuk og indtagende, som vel Nogen i Verden kan være!

— Lykkelige Marillac! Du gjør bedre i at blive hjemme, end at gaae i Krig!

— Hvor har Du opdaget en saa sneehvid Due? Dersom der er flere tilbage i Reden, saa forbeholder jeg mig en af dem!

— De er en lykkelig Mand, min Herre!

— Atten Aar i det Høieste, ikke sandt?

— Og Dine!

— Hun er af et kjærligt Gemyt, det tør jeg vædde paa!

— Et Udtryk af Uskyld!

— Som kun taler til Deres Fordeel, min Herre!

— Han har Ret! man maa ikke altfor hurtigt emancipere de unge Koner!

— Oh! med en Mand, der er saa bleven i Kjærlighedssager, som han, vil det ikke vare længe!

Marillac, der ikke vidste, hvad han skulde svare paa alle disse Opfordringer, søgte at undbrage sig dem, ved at lade, som om han ingen Tid havde til tale med dem. Han bemærkede nu Louise, som var ene med Mademoiselle de Chemerault. Han ilede hen til Kareten med en fuldkommen galant og fornøiet Mine, og vilde netop til at sige sin Kone et Par kjærlige Ord, da et levende Rore blandt denne Skare af adelige og fornemme Herrer, underrettede ham om, at Kongen havde forladt Slottet.

af disse Folkeviser, hvis Melodier udtrykte en simpel, men inderlig og dyb, fordetmeste sørgelig Følelse, og som hendes, af Naturen smukke Røst, besvaret af Echoet, stundom istemmede, naar hun om Sommeraftenerne undertiden roede ud med nogle af de adelige Jomfruer i Naboslauget paa Langsøe. Men hun vidste, at Herrerne ved Hoffet vare særdeles hjemme i Musik, og skyndte sig derfor at hente Luthen, som hun rakte til Sture og spurgte, om den vel kunde due til at spille paa. Hun havde aldrig hørt nogen virkelig Kunstner at spille paa Luth, tilføiede hun rødmende. — Han modtog Instrumentet, og begyndte at stemme det, hvorvel med megen Uleilighed. Tilsidst fik han det i Orden.

Gundborg havde en inderlig Følelse for Musik, og jo mindre Begreb hun tidligere havde havt om den mere uddannede Kunst, desto dybere rørtes hun af de milde sammensmeltende Toner, som han forstod at lokke af Luthen. Han mærkede godt det Indtryk, hans Spil gjorde, og oplivet deraf, udviklede han hele sin ikke ubetydelige musikalske Færdighed. Tilsidst vilde han ogsaa formaae hende til at synge een af sine Viser, men det var umuligt at overtale hende dertil.

Netop da han ivrigst søgte at overtale hende, kom en let Rytter paa en rapfodet Hest over Broen, der førte til Gaarden over et Sund af Langsøen. Da han kom nærmere, gjenkjendte Gundborg strax den smukke smekkre Skikkelse, og ilede hen imod ham.

„Velkommen, Herr Johan Berthelsson!" raabte hun, idet han sprang af Hesten. „Velkommen til os engang. Vi have saa længe ventet at see et Glimt af min Frelser!" I sin glade Overraskelse rakte hun ham Haanden med et hjerteligt Udtryk af Tilfredshed og Taknemmelighed. Han trykkede hendes Haand med heftig Bevægelse, en Taare tindrede under hans Øienhaar, en høi Rødme glødede paa hans Kinder, og en dyb Følelse gjennemtrængte den skjønne Yngling. Gundborg blev forbauset over hans heftige Bevægelse, og trak sin Haand sagte tilbage. Hun rødmede ligeledes og førte ham forlegen og taus ind til Sture.

Begge de unge Herrer hilste paa hinanden, Sture med en vis bitter Følelse over at blive forstyrret i sin Samtale med den elskelige Pige, og den unge Häftsko uden at opløfte sit undseelige Øie fra Jorden.

Samtalen vilde ikke mere komme rigtig i Gang, fordi Stures qvalte Forirydelse gjorde ham stum, og Häftskoes Undseelighed og Gundborgs Forlegenhed ikke heller gjorde dem snakkesomme. Men lykkeligviis kom den gamle Sigfrid hjem.

Den Gamle hilste den nykomne Gjæst med hjertelig Glæde, og bebreidede sin Datter, at hun ikke havde buden ham nogen Velkomst, og satte sig ved Siden af Ynglingerne, for at tale med dem, medens Gundborg hentede Bægere og Kander, og da hun havde stillet et lille Bord frem, og sat Drikkekar derpaa, gik hun til sine Forretninger.

Herrerne gave sig til at tale om Landets Anliggender, som det, der laae dem nærmest paa Hjertet. Og den gamle Sigfrid, der snart kom i Fyr og Flamme, foer atter ud imod Hertug Johan, og beklagede Kongen og Landet, men stolede paa, at Retfærdigheden dog vilde seire tilsidst og Hertugen blive lønnet efter Fortjeneste.

(Fortsættes.)

Efter dette tre Qvarteers Ophold, viste Ludvig den Trettende sig atter, i den Dragt, han holdt meest af at bære, gav Signalet, og man begav sig paa Jagt.

2.

Afreisen.

Allerede Dagen iforveien havde man opdaget Hjortens Leie, paa nedtraadte Buske. Og samme Morgen havde enhver Jæger opsporet det og kastet Grene ved de friske Spor.

Efter at de gjøende Hunde i flere Afdelinger eller Kobbeler vare komne igjennem Krattet, og i en lang Række havde naaet Skovens Grændse, satte de pludselig Snuden til Jorden, og Hundedrengene, som Meuterne trak med sig, havde Møie med at holde dem i Orden. Da de vare komne nærved de Grene, som betegnede Hjortens Spor, løste de dem af Kobbelet.

Snart skilte Hønsehundene og Støverne, de røde og de gule Hunde, sig ad i Flokke, ved Hornets Lyd og løb tværs igjennem Skoven. Rytterne udstødte et Skrig og styrtede sig efter dem i deres Spor. Paa alle de paralelt løbende Veie imellem Træerne, saae man en Række af røde Kjoler, af Hatte og Huer med Fjerbuske, ile forbi. (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 30. Løverdagen den 17 April. **1847.**

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortsat.)

Sture meente, at det ikke var afgjort, hvorledes Brodertvisten vilde ende, især da Hertug Johan havde mange Tilhængere blandt dem, der vare misundelige over den Myndighed, hvortil Kongen havde ophøiet en Uadelig, og hvad mere er, en Præstesøn, Jørgen Persson Salmontanus.

Johan Berthelssons Ansigt skiftede flere Gange Farve, og han saae paa Sture med et Udtryk af Stolthed, der klædte hans fiintdannede Ansigt godt: „I har Ret, Eders Herlighed," sagde han, „hvorledes dette vil ende veed vel Ingen endnu; men det er vist, at dersom Kong Erik foretager sig saadanne Ting imod sin Broder, som man foregiver, paaskynder han sin egen Ulykke. Thi Hertug Johan er sikkert en klogere Herre end han og dueligere til Regjeringen. Hertugen har ogsaa allerede taget fornyet Troskabseed af alle Finnerne, og kan desuden regne paa Hjælp fra sin mægtige Svoger, Kong Sigismund i Polen."

„Tal ikke saaledes, unge Mand, paa dette Sted, blandt Kong Eriks troe Mænd og Undersaatter!" sagde den gamle Sigfred med dyb Stemme og mørkt Aasyn.

„Jeg siger ikke mere end hvad jeg har sagt mange Gange og kan vare for," svarede Ynglingen med Heftighed. „Inden næste Mikkelsdag er Kong Erik skilt fra Krone og Rige."

„Stille!" dundrede Sigfred, og slog med den knyttede Næve i Bordet, saa at Kanderne dandsede. „Stille med saadan Tale i mit Huus!" — Men snart beroligede han sig og tilføiede: „Tiderne ere vanskelige, man kan aldrig være forsigtig nok med sin Tale. Lad os tale om andre Ting. Veed I Herr Steen, naar Sivard Kruses Bryllup skal holdes med den vakkre Alfred Mogensdatter Nat og Dag?" Sture, som med tankefuld Taushed havde hørt paa Ynglingen, vaagnede ved dette Spørgsmaal ligesom af en Drøm. Sigfred gjentog Spørgsmaalet og han svarede: „Om jeg ikke tager feil, bliver Brylluppet om otte Dage."

4.

Om Eftermiddagen bad Sigfrid den unge Hästsko selv at fortælle sine Hændelser, thi han havde hørt meget Mærkværdigt om ham af „kjære Fa'er" i Provstegaarden.

Da den skjønne Gundborg hørte dette, blev hun med livlig Deeltagelse siddende i Værelset, for at høre paa Fortællingen, som Ynglingen

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Ingen Støi lod sig nu høre undtagen Jordens Dundren under Hestenes Hove, Meuterne ere stumme, og snøftende, løbende, snusende syntes de i deres Iver at være sporede af Forfængelighed. De opmærksomme Jægere vovede neppe engang at vexle et Blik, saa uroligt ventede de paa Udfaldet, det var som om det gjaldt Statens Vee og Vel. Alene de Rieux gjentog, da han reed tæt forbi Jægermesteren, idet han hilste ham med et Tegn: — Lykkelige Marillac! hun er henrivende deilig!

Men Marillac forstod neppe Betydningen af disse Ord, saa urolig var han over endnu ikke at haae seet Noget til Hjorten. Aldrig havde han i noget Slag følt sig i en saa stærk Bevægelse, thi han frygtede Spot, og den vilde ikke være bleven sparet paa ham, dersom hans første Jagt var uheldig.

Endelig, da man var kommen lige til Skovene ved Breuil, gjenlød en betydningsfuld Gjøen langt borte; andre Hunde svarede strax paa den.

— Hundene ere der, sagde Kongen; Hjorten er jaget op; fremad, mine Herrer!

Strax gjenlød den Støi i Skoven, som om Morgenen havde opfyldt Slottet, men høiere, stærkere, og længere. Valdhornets Lyd, Jægernes ansporende Raab, Hestenes Trampen, gjentoges af Echoet og dannede tilsammen en uhyre Allarm, der rystede Luften. Paa Egenes nøgne Toppe vaagnede Uglerne, sloge med Vingerne, blandede deres Skrig med alle de Raab, hvoraf Skoven gjenlød, og fløi op i støiende Sværme, alt som Jægerne kom nærmere. Hundene snarere fløi, end løb henad Jorden; det saae ud, som om deres Antal bestandig voxede, som om de kom frem fra alle Buske og fra alle Huler. Intet stand-

rødmende søgte at unddrage sig. Men da han kastede et Blik paa Gundborg og saae den Interesse, der viste sig i hendes huldе Ansigt, kunde han ikke vægre sig.

Han havde, fortalte han, som Barn fulgt sin Fader til Liſland, hvor de lede Skibbrud. Faderen var omkommen, men den unge Dreng var bleven reddet af nogle Fiskere. En Munk, af dem, Kong Gustav havde fordrevet, havde truffet ham hos dem og taget ham med sig til et Kloster i Polen. Her beskrev han, hvorledes han i ſex Aar havde levet indespærret med Pater Andreas og studeret Latin. Fra de med Jerngitter forsynede Vinduesaabninger, hvortil han var klattret op, havde han ofte seet ned i en smuk Have, hvor han dog aldrig fik Lov til at komme. En Dag stormede en Sværm Kosacker mod Klosteret. De plyndrede og ødelagde Alt, myrdede Munkene og lode intet andet tilbage efter dem end en rygende Ruin. Drengen havde imidlertid skjult sig og saaledes reddet Livet. Han beskrev hvorledes han græd, da han fandt Pater Andreas' Liig, og hvorledes han tilsidst tog sine tvende store Bøger, Virgilius og Ovidius, under Armen og begav sig bort fra sit Barndomsfængsel. En reisende Herre fandt ham et Stykke derfra og tog ham med sig til Finland. Der overgaves han til en Præst, hos hvem han levede i nogle Aar næsten ligesaa eensomt som i Klosteret, fordi Præsten bestandigt var borte paa langveis Forretninger i det udstrakte Sogn. I sin Eensomhed her havde han endnu flittigere studeret sine to Bøger, indtil Præsten endeligen ogsaa en Dag bragte en latinsk Bibel hjem til ham fra en Kirke. Denne havde derefter udgjort hans kjæreste Selskab og Trøst i den Tid, han boede der. Tilsidst beskrev han, hvorledes Hertug Johan en Dag kom reisende ad den Vei og fik ham at see, samt fattede naadigt Behag i ham og tog ham med til sit Hof. Han havde nu ligeledes gjenfundet sine Slægtninger i Roslagen, og erklærede med den meest sværmerike Hengivenhed, at han vilde være sin Herre, Hertugen, taknemmelig og tro, saalænge der flød en Blodsdraabe i hans Hjerte.

Sten Sture var rørt over hans Skjebne, og syntes at vende sig til ham med mere Velvillie. Gundborg gik ud for at skjule nogle Taarer.

„Nær havde jeg glemt en Ting," udbrød den Gamle, „undskyld saalænge Hr. Sten! jeg ønskede gjerne at tale med Johan Berthilsson."

Hr. Sigfrid tog Ynglingen ved Haanden og førte ham ind i et andet Værelse, hvor Jomfru Gundborg med ubeskrivelig Godhed modtog ham.

„Jeg ønskede ikke gjerne altfor snart at skilles fra den, der har gjort min Datter en saa stor Tjeneste som I, Hr. Johan," begyndte den Gamle med venligt Alvor i sit Ansigt, „derfor beder jeg Eder, som er ung og rask og sikkert ønsker at see Verden, at følge med os til Stockholm et Par Ugers Tid. Jeg vil gjerne hilse paa min Søn, inden han drager bort."

Johan havde ingen Lyst til at besøge Stockholm. Han sagde, at han agtede at tilbringe Sommeren hos nogle Slægtninger i Roslagen.

Nu traadte Jomfru Gundborg frem og bad ham om at gjøre dem Selskab Hvorledes kunde han sige nei? Hvorvel der endnu rørte sig en vis Uvillie mod Reisen i hans Sjæl, qvalte han den dog og sagde: „at det vilde være ham ubeskrivelig behageligt at turde gjøre en saadan Reise i deres Selskab; men han maatte idetmindste først hilse paa een af sine Slægtninger, som boede i Nabosognet."

Sigfrid foreslog ham at gjøre dette Besøg den følgende Morgen, saa vilde de om Aftenen

---

sede deres Fart, de satte i Spring over Tjørne- og Brombærbuskene, med Øren istykker, med forreven og blodig Hud. Med Pilens Fart rede Rytterne i deres Spor, brugte deres Sporer og styrtede sig, saa hurtigt Hestene kunde løbe, afsted efter Hjorten; de snoede sig frem, satte over Grave og Bække, fordybede sig pludselig i en Huulvei og kom ligesaa pludselig tilsyne igjen paa Høiderne, endnu talrigere og ivrigere end før, alt eftersom Terrainet bugtede, sænkede eller hævede sig.

Som uforfærdede Amazoner i denne Lystkrig, vare Damerne ikke de mindst virksomme, især den smukke Madame de Guemenee, der dog var saa stolt af sin fine Teint. Allerede havde hun overladt sit Slør til Skovens Grene, og med Sved perler paa Panden, med Haaret fastklæbet til Tindingerne, i denne Jagtens Ruus, glemmer hun endogsaa sin Skjønhed!

Veien, der var bedækket med Stumper af Fjeder, af røde Troier, som Tornene havde revet itu, syntes at trækkes i det Uendelige under Hestenes Løb.

Pludselig viser Hjorten sig ved Enden af en lang, bred Allee; men, idet dens gule Hud bestinnes af et Glimt fra Solen, forsvinder den igjen, og med Hovedet bøiet tilbage paa Ryggen, flyver den afsted saa hurtigt dens Been kunne føre den, næsten uden at røre ved Jorden.

Dette Syn fordobbler Angribernes Iver, og i deres Hidsighed forglemme Nogle sig saavidt, at de ile forud for Kongen. Men snart, endogsaa førend de kunne standse deres Hestes voldsomme Løb, faaer Ludvig atter den første Plads ved at give sin Hest Tøilen, og ved sin Færdighed er han atter i Spidsen for Jagten med sine lange flagrende Fjedre.

Imidlertid havde den Række Vogne, i hvilke Damerne befandt sig, under to Staldmesteres Anførsel fulgt en Vei, der vel sædvanlig var til at befare, men nu tildeels var ødelagt af det fugtige Veir, og som gik over en aaben Plads i

kunne mødes i Upsala, og siden seile sammen til Hovedstaden.

Dette bifaldt han, og den Gamle greb hans Haand og sagde: „Endnu et Ord. Lad mig herefter kunne kaste Ordet Herre bort, og i dets Sted sige som til en Søn: min kjære Johan! Kald ogsaa mig Fa'er, især da Din egen ikke lever mere."

Rørt omfavnede Ynglingen ham og sagde: „Ja, jeg vil kalde Eder min Fader og anse Eder derfor. Jeg har hidtil været faderløs —" han vilde sige mere, men formaaede det ikke.

„Saa skal Gundborg blive Din Søster og Anders og Stig og mine andre Børn skulle ogsaa snart blive Dine Brødre," sagde den Gamle; „men kom nu ind til Hr. Sten." Han gik foran.

Men nu gik Ynglingen hen til Gundborg, greb hendes Haand og sagde med et sælsomt Udtryk i sit fine Ansigt: „Ak! maatte I, ædle Jomfru! aldrig angre Eders Godhed imod en fremmed faderløs Yngling!"

„Kald mig Du, Johan!" sagde den rødmende Pige og med søsterlig Velvillie trykkede hun ham til sit Bryst og hans skjælvende Læber mødtes af et Kys.

5.

Tidligt den følgende Morgen havde Johan Hästko været vaagen. Med Hovedet støttet i Haanden sad han ved Vinduet, som han aabnede, for at see den skjønne Udsigt. En Eng, paa hvilken de mægtige Egetræer nylig havde iført sig sin vaargrønne Dragt, laa paa begge Sider af Gaarden, forbi hvilken Langsøen strakte sig, snarere lig en bred, rolig Flod, end en Sø, afspeilende i sit klare Vand de herlige Strande, hvis Odder, afverlende prydede med Løvtræer og Naaleskov, alt længere og længere i det Fjerne mødtes fra de modsatte Sider. Endnu laae Dugdraaberne overalt paa Græs og Løv, og da Morgensolen i al sin Pragt straalede over Egnen, glimrede Træer og Mark i en Regnbueglands og ved de lavere Steder af Stranden hævede sig, ligesom Offerdampe, Taager, der opløstes af Sollyset.

Med en hellig Rørelse, en smertelig, men dog ubeskrivelig sød Følelse, overgav Ynglingen sig til sin Phantasies Drømme.

Den skjønne Jomfru Gundborg havde gjort et dybt Indtryk paa hans let rørte Hjerte, og han meente, at det var hendes Billede, der havde svævet for hans Sjæl, naar han havde læst om noget Skjønt hos de romerske Poeter. Nu sad han ved det aabne Vindue og grundede paa sin sælsomme Skjæbne hidindtil, og en sørgelig Anelse om det Tilkommende udbredte et Sørgeslor over hans Udsigter for Fremtiden. Han beherskedes af en Følelse, som om han fra en mørk Dal med hele sin Sjæls og Legems Anstrængelse stræbte at nærme sig et himmelsk Væsen — det var den skjønne Jomfru — som stod paa en lys Høi, men mørke Magter holdt ham tilbage, en forfærdelig Tyngde fæstede sig ved hans Fødder og et grændseløst Dyb aabnede sig under ham. Saaledes sad han der, nedsunken i mørk Tungsindighed, og nogle Taarer rullede uformærkt ned ad hans Kind.

Da kom den gamle Sigfrid ind. „God Morgen! min kjære Johan," sagde han. „Kom nu ned og skynd Dig, at Du kan blive færdig med Dit Besøg hos Din Slægtning inden Aften. Vi reise ogsaa i god Tid til Upsala, saasnart vi blot have faaet os lidt Frokost."

Ynglingen fulgte ham ned i Salen, hvor Gundborg hilste ham med hjertelig Velvillie. Hun nærede en søsterlig eller endogsaa moderlig Følelse for den vakkre Yngling. Hun var ikke

---

Skoven til Parken ved Satory, hvorhen man haabede at faae Hjorten jaget.

De stønnende Hunde joge den bestandig foran sig, da den pludselig forlod den banede Vei, den hidtil havde holdt sig paa, og dreiede til høire, og Meuten, som ikke kunde styre den Fart, den engang havde faaet, springer over Sporet, og Flygtningen kom derved langt forud for den.

Rytterne fulgte denne Bevægelse, der havde bragt Uorden i deres Rækker, og forrykket Angribernes Front, men Seieren var, som de haabe, derfor ikke mindre vis, thi paany opmuntrede ved Hornets Lyd, og ved Piqueurernes Tilraab, syntes de sorte St. Hubertshunde og de hvide Jagthunde, der begge anførtes af en Hund af samme Art, en Slags Hundekonge, atægge hinanden til gjensidig Væddekamp. De satte afsted igjen, i den bedste Orden, og indhentede snart Hjorten, som forsinkes i sin Fart ved et tæt Krat. Allerede ere de nærved at naae den, de trænge stærkt ind paa den og bringe den til at skjælve; deres brændende Aande berører dens Fødder. Det stakkels Dyr har ingen Udvei mere!

Men ikke langt derfra viser en bred Huulvei, som Vandstrømme fra hele Skoven og Efteraarsregnen og den smeltede, nyfaldne Snee har gjort endnu dybere og bredere, sig for den. Den samler sine sidste Kræfter, og sætter med et Spring over den. De hidsige Hunde styrte sig efter den, som for at gribe den i Luften, men de synke snart tumlende ned i den sumpige Grund, og deres Fødder, der synke ned i et tykt og leeret Dynd, nægte dem deres Tjeneste.

I denne Stilling, med ildfulde Øine, med hængende Tunger, med gispende Sider, syntes de en Tid i Tanken at forfølge deres Bytte, indtil Følelsen af deres Afmagt og Ydmygelse afmalede sig i deres Tilstand.

Medens Piqueurerne stege ned for at trække dem op af Moradset, og de stakkels Støvere med hængende Hoveder og skamfulde Blik krob hen

undselig og forlegen for ham, som for den stolte, anselige Sture. I Tankerne sammenlignede hun begge Ynglingerne, og medens hun for Sture følte en Slags Ærefrygt, ligesom for et Væsen, der var ophøiet over hende, og neppe vovede at opløfte sit Øie til ham, greb og trykkede hun glad den undselige og rødmende Häftsko's Haand, der, hvorvel han sikkert var nitten eller tyve Aar gammel, saae ud som en fjortenaars Dreng.

Snart traadte den ædle Sture ligeledes ind. Med ziirlig Høflighed hilste han og opførte sig med al den Artighed og Fiinhed, som han havde lært ved Hoffet.

Nu førtes Häftsko's Hest frem. Gundborg formanede ham ret hjerteligen til at skynde sig, saa at de ikke skulde behøve at vente længe paa ham i Upsala.

Han tog Afsked med megen Rørelse, og Gundborg fulgte ham heelt ud i Gaarden, fortsættende sine søsterlige Formaninger, indtil han let svang sig op paa Hesten, tog Hatten af og forsvandt, hurtig som Vinden.

Da han reed bort, kunde Hr. Sten ikke afholde sig fra at føle et Slags Tilfredshed. Han saae med fordoblet Velvillie paa sin unge Værtinde og syntes just at ville begynde en Samtale med hende, da de andre Heste ligeledes førtes frem.

Herr Sigfrid tog venlig Afsked med sine tilbageblivende Tjenestefolk, og satte sig op. Omkring Jomfru Gundborgs Ganger havde samtlige Husets Qvinder slaaet en tæt Kreds, og medens halvtredsfindstyve Fingre spændte og følte paa alle Sadlens Spænder og Remme, straktes et Dusin Arme iveiret for at løfte den skjønne Pige paa Hesten. Herr Sten vogtede sig vel for at trænge sig frem her, for ikke at vække Folkenes Opmærksomhed, men hans Øie skiltes ikke fra den skjønne Skikkelse, som med Behændighed og Lethed, men tillige med en Værdighed og Sikkerhed, der vilde have prydet en Dronning, satte sig op i Sadlen. Saasnart hun havde indtaget sin Plads og Sture i nogle Øieblikke havde glædet sig ved hendes Holdning, rakte een af hendes Piger hende en stor, bruun, ulden Kappe, som hun bredte over Skuldrene og hvori hun begravede sin Figur heelt og holdent, og til Stures yderligere Bedrøvelse skjulte hun ligeledes sit nette Hoved i et stort Klæde. Det eneste, der trøstede ham, var, at hun endnu beholdt sit hulde Ansigt frit og at han altsaa kunde haabe den Vederqvægelse, nu og da paa Veien at erholde et Blik eller maaskee endogsaa vinde et Smiil af hende.

Jomfru Gundborg red ved sin Faders Side og paa hendes anden Side tumlede Sture sin Hest. Den muntre og skjøge Steffen samt den ærlige og barske Mogens Hane rede bagefter ved Siden af hinanden; og efter dem kom de Heste, der bare Bagagen, ledsagede af adskillige tobenede Staldbrødre.

6.

I en af Stockholms snevre og krumme Gader mødtes to Herrer. Den Ene var en kraftfuld Mand paa mere end halvtredsfindstyve Aar, men som bar disse med en Lethed, en Omgængelighed og Ynde, der kunde have fristet den, som saae ham, til at troe, at han i det høieste var fyrgetyve. Den Anden syntes at bære nogle og tyve Aar; hans Ansigt besad, uden at være skjønt, et Udtryk af Redelighed og Alvor, som indgjød Tillid. Hans simple, men temmelig kostbare Dragt var ikke overecnsstemmende med Tidens Smag for overdreven Pragt, men dens Snit var noget udenlandsk. Begge

---

og skjulede sig bag en Busk, skjøi Hjorten bestandig afsted.

Den kastede et Blik tilbage, standsede sin stærke Fart, idet den maaskee roste sig selv for sin List, og forsvandt bag Krattet.

Man gjorde nødtvungen Holdt.

— Ved den hellige Messe, sagde Kongen, det er en gammel snedig Hjort, som, hvis jeg mindes ret, har spillet mig det samme Puds for to Maaneder siden.

— Den er let at kjende igjen paa sine lange Øie-Ender, sagde Marillac, glad over at kunne gjøre Brug af sin nylig erhvervede Kundskab. Jeg tør indestaae for, at den har en dobbelt Krone!

— Den har desuden et Kjendemærke paa Foden. Oh, vi skal nok finde den igjen! Men forsøm ikke, Marillac, at lade den følge paa Sporet, medens vi et Øieblik lade vore Heste puste her, tilføiede Kongen, uden iøvrigt at lægge Mærke til Jægermesterens Lærdom, thi Ludvig den Trettende, som fra sin Barndom af var en fuldkommen Jæger, ansaae Kundskab til Jagtvæsenet for medfødt hos alle Mennesker og det især hos Adelsmænd, hos hvilke den virkelig, tillige med Kundskab til Heraldiken, udgjorde en uundværlig Deel af en god Opdragelse.

Marillac havde ladet Hans Majestæts Befaling udføre ved Hjælp af den gamle Piqueur, som ikke forlod ham, men bestandig hjalp ham med sine Raad, da Kongen i det samme bemærkede en Mand, som fra den anden Side af Huulveien kom ridende lige imod dem i fuld Fiirspring.

Hei! Herr Staldmester! raabte han til ham, hvor skal De hen saa ene?

— Jeg skal til Slottet, Sire, for at hente en Læge!

— En Læge! Hvad er der da hændet?

— En af Vognene ere gaaede itu paa Veien til Parken, og to af Damerne ere blevne stærkt rystede.

ſtandſede og ſaae paa hinanden, ligeſom forbauſede over at træffes her.

„See, er det Dig, Guſtaf?“ udbrød den Ældre. „Velkommen til Staden! Hvorfra kommer Du? Du maa være Gjæſt ved mit Bryllup, der ſkal ſtaae i Overmorgen. Har Du hørt, at jeg ſkal givtes? Hvad ſynes Du derom? Men hvorledes har Du det, nuforti-den? Har Du for nylig havt nogen Efterretning fra Din Fader, den Hædersolding, min gamle lyſtige Vaabenbroder?“

Blandt alle diſſe Spørgsmaal holdt Ynglingen ſig først til det, ſom nærmeſt laae ham paa Hjertet: „Nei, jeg har i et Aar ikke hørt Noget fra min Fader, fordi jeg har været udenrigs, ſom I vel veed, min ædle Frænde. Jeg tænkte juſt at faae at vide gjennem Eder, hvorledes det ſtaaer ſig hjemme.“

„Ja ſaa!“ bemærkede den Anden. „Da kan Du flytte til mig, hvorvel jeg har lidt knap Plads hos mig for Bryllupsanſtalternes Skyld. Men jeg troer, at Din Fader kommer hid til Brylluppet, og Du kan boe i det Værelſe, ſom jeg har beſtemt for ham og gamle Siffre Rålamb, der viſt ogſaa kommer.“

„Jeg boer nu hos Pehr i Porten,“ ſvarede Ynglingen, „og jeg vidſte vel, at Sivard Kruſe vilde indbyde en Søn af Knut Roos til ſig, men da jeg kom hjem fra Halland med Pehrs Skib og Skipper, mødte vi ham ſelv i Skjærgaarden, og da han paa mit førſte Spørgsmaal om Eder, talede om Brylluppet, beſluttede jeg ikke at foraarſage nogen Forlegenhed i Bryllupsgaarden. Men forøvrigt var det min Mening netop nu at beſøge Eder og ſpørge efter Nyheder fra min Fader.“

„Kom nu ſtrax hjem til mig,“ ſagde Herr Sivard Kruſe, „og fortæl mig alle Dine Eventyr.“

„Snarere vilde jeg foreſlaae Eder, min Frænde, at følge med mig,“ indvendte Ynglingen, „thi jeg har mange mærkelige Ting at viſe Eder, og hos Eder ville vi blot være iveien for Tilberedelſerne.“

Begge Herrerne fulgtes ad gjennem de ſnevre og uhyggelige Buer, imellem Raderne af de høie Huſe med ſmaae Vindueshuller, kun ſjeldent afbrudte af en eller anden Kaal- eller Urtehave, hvorfra et grønt Træ hævede ſin efter Luft og Solkin ſmægtende Top imellem de graae Mure. De kom til Kjøbmandsporten eller Hvælvingen, en meget beſynderlig Indretning. I ſelve Porten og Stadsmuren vare ſmaae Udbygninger anlagte, der tjente til Udſalgsſteder for Kramvarer. Diſſe ſmaae Boder, ſom nu deels ikke mere findes, deels ere nedſunkne til Udſalgsſteder for Klæder og anden ringere agtet Handel, vare dengang ſmykkede med alle de ſøgte og ſiirlige Ting, ſom kunde friſte Datidens Kjøbere. Alle Slags Klæde og Vævninger, Tøier, der i Almindelighed udmærkede ſig ved ſtore Blomſter af prægtige og glimrende Farver og forſtørſtedelen ſmukt tegnede og udførte, Baand af alle mulige Sorter; Knapper og Klenodier af alle mulige Metaller, Daaſer og Æſker fra Tydſkland, Knive, Sare, Skydevaaben, Sabler og Hirſchfængere fra Spanien: Alt var opſtillet og glimrede i den meeſt afverlende Orden; og Duften af indiſke Kryderier, ſom indførtes fra en nys hjemkommen Spaniefarer, gjennemſtrømmede Porten. En talrig Folkemængde vrimlede omkring Boderne, den ene Tiendedeel for at kjøbe og de ni Tiendedeel for at beſee Varerne.

Inden Guſtaf Roos og Sivard Kruſe nærmede ſig en Bod, hvor en Mand, næſten ſaa gammel ſom Herr Sivard og ligeſaa livlig og rørig, omendſkjøndt anſeeligt federe, vimſede om med en pyntelig Alen i Haanden,

---

— Hvilke to?

Staldmeſteren nævnte førſt Mademoiſelle de Chemerault og ſyntes at tøve med at nævne den Anden, ſandſynligviis paa Grund af hendes Mands Nærværelſe.

— Det er Madame de Marillac, ſagde den unge Cinq-Mars, hvem den førſte Efterretning havde foruroliget ſtærkt; hun var i den ſamme Vogn.

Kongen antog pludſelig en tvungen Holdning, hans Træk udtrykte Ængſtelighed . . . og han blev meget urolig for Mademoiſelle de Chemeraults Skyld, og yttrede ſin Frygt for, at der ſkulde være tilſtødt hende nogen Ulykke, og omendſkjøndt Staldmeſteren ſøgte at berolige ham, og forſikkrede ham, at hun var den mindſt Lidende, ſagde han:

— Saa rid dog hen og ſee ad, mine Herrer! To af dem kunne nok forlade Jagten for Damernes Skyld.

De Rieux og Cinq-Mars ilede affted ad en Vei, ſom gik omkring Huulveien, og ſkyndte ſig affted for at naae det Sted, hvor Vognen holdt. De kom ſnart tilbage til Kongen og meldte ham, at Skrækken havde været langt ſtørre end den ringe Skade.

— Imidlertid, tilføiede Cinq-Mars, er Madame de Marillac beſvimet, og vi have troet, at burde trække os beſkedent tilbage, medens man ſnørte hendes Kjole op, og overlode hende til de andre Damers og hendes Gemals ivrige Omhu.

— Hendes Gemals! udbrød Ludvig den Trettende, og ved at kaſte et Blik omkring ſig, ſaae han, at Ridder Marillac virkelig var forſvunden.

— Han ilede forud for os, ſagde Cinq-Mars. Vi ſaae ham langt borte fare affted paa ſin Heſt; han ilede ſom dreven af et Inſtinkt; det er ham, der har viiſt os den Vei, vi maatte følge!

— Der har han handlet ſom en god Æg-

standsede de for at betragte Bevægelsen paa dette Sted. Men Handelsmandens hurtige Øine — det var Pehr i Porten — opdagede dem strax; han gav Alenen fra sig til en smuk Yngling, der syntes at være hans Søn og Medhjælper, og gik ud af Boden for at hilse paa Herrerne. Den unge Handelsmands Skikkelse fængslede imidlertid deres Opmærksomhed. Han havde et saa ubeskrivelig skjønt Ansigt, at, dersom hans Søster Agda, Formaalet for selve Kong Erik's Kjærlighed, med Rette erholdt Navnet Charitas, burde han være kaldet Adonis.

„Hvad?" sagde Kruse skjemtende til Pehr, „I forsømmer jo ganske og aldeles Kronens Tjeneste for Eders egen Vinding, Peder! Medens I staaer og maaler Baand ud og tager Penge ind, seile alle Mælarskuderne gjennem Bommen, uden at betale en eneste Skilling Told til Kongen."

„De komme nok til at betale," svarede Pehr i Porten, med et Ansigt, hvori Eftertænksomhed og en vis Listighed blandedes med et Udtryk af jovialsk Velbefindende og Venlighed. „Vi savne ikke Brokigere og Havnefogder og Skrivere. Men til min Bestilling, som et af Borgerskabets — tilgiv at jeg praler lidt — meest ansete Medlemmer, hører blot at lukke Bommen om Aftenen og gjemme Nøglerne. Min agtværdige Frænde, Erik Rolfsson, siger, at det hører til mit Embedes Værdighed, ikke at opholde mig længere ved Bommen, end imedens den lukkes og Nøglerne overgives mig. Og om Morgenen behøver jeg blot at sende min Karl med dem til Brokigeren, som lukker den op, uden at jeg er nærværende. Derfor har jeg Tid til at passe mine egne Ting om Dagen. Men det lakker mod Aften, og det varer ikke længe før jeg skal til Bommen. Herr Sivard, I har ikke kjøbt for ti Mark hos mig endnu i hele tre Uger, uagtet I agter at holde Bryllup saa snart. Det skulde gjøre mig ondt, om Herr Sivard, eller Nogensomhelst, syntes at faae bedre Kjøb eller bedre Varer hos nogen Anden end mig."

„Bedre Varer!" sagde Sivard Kruse; „kjære Peder! det maa man vel tilstaae, at I, der udsender Eders egne Skibe baade til England og Holland, har saa gode Varer, som nogen Anden. Men hvad Prisen angaaer, er det bedst at være mindre stortalende. Husker I ikke hvormange Skuder med Korn jeg har maattet sende Eder? Og hvormange Kalveskind og Ræveskind har I vel faaet fra min Gaard. Og hvormange Master og Spiir og Planker, som I har sendt udenlands, staaer vel mit Elghammers Mærke paa?"

„Ja, ja!" svarede Pehr. „Skam vilde det være af mig at negte, at I har været en god og hæderlig Kunde, Herr Sivard. Men beviis ogsaa mig, at I fra min Bod har faaet en eneste Vare, der ikke har været forsvarlig, eller som I har kunnet faae for bedre Kjøb hos nogen anden Kræmmer! Jeg kunde vel ogsaa spørge: hvor har I kjøbt den brune Kappe der, som klæder Eder saa godt, Herr Sivard? Den koster halvanden Mark Alen, imellem Brødre, og mere har I ikke betalt hos mig. Og hvor har I faaet de smukke forgyldte Knapper i Eders nette Livtrøie og selve Tøiet samt Foret? Men det er ikke værd at trættes derom nu, thi jeg veed, at I maa være ligesaa tilfreds med mine Varer, som jeg med Eders. Træd istedenfor hen til Disken og kjøb, hvad I kan behøve, saa ville vi derefter smage paa nogle Vine, jeg har faaet hjem med min Spaniefarer."

„Nei, stop!" indvendte Kruse, „jeg kjender Eder, Peder: faaer I mig engang vel hen til Disken, saa slipper jeg ikke derfra, førend

---

tefælle! tilføiede de Rieux; Vere den, som Vere bør!

Og Kongen skyndte sig strax med rynket Pande til den væltede Vogn, idet han bestandig yttrede sin Urolighed for Mademoiselle de Chemerault, som han dog ikke holdt synderlig af.

3.

Brændehuggerens Hytte.

Den første Person, Ludvig den Trettende mødte paa den Vei, hvor de tomme Kareter holdt, var Mademoiselle de Chemerault, der fuldkommen var kommen sig af den Skræk, hun havde faaet, og lugtede til Essentser, som Madame de Rohan og de Montbazon gav hende. Han var nødt til at standse og fremstamme nogle Ord til hende for at beklage hendes Uheld, hvilket hun ikke kunde fatte, da Kongen altid havde viist megen Haardhed imod hende.

Madame de Marillac var bleven bragt ind i en Brændehuggers Hytte, og Kongen vilde gaae derind, da Mademoiselle d'Hautefort i det samme kom ud af den.

Hun spærrede ham Veien med en smilende og overrasket Mine.

Oh, min Gud! Sire, sagde hun til ham, er Deres Jagt da løbet saa uheldigt af, at De saaledes har Tid til at bekymre Dem om Damerne?

Han blev først forvirret, da han frygtede at den spottelystne Dame havde anet den hemmelige Bevæggrund, der ledede ham, men det var ikke Tilfældet; Ingen ved Hoffet havde nogen Formodning om hans nye Kjærlighed.

— Jagten, svarede han, er gaaet, som den maatte gaae under en Jægermester, der mere følger sin egen Lyst, end han sørger for vor Fornøielse.

— Man maae undskylde ham, Sire, sagde

alt, hvad jeg faaer fra Elghammer, tilligemed Renterne for et heelt Aar af alle mine Forlehninger, maa leveres i Eders Boder og Pakhuse."

„Naa ja!" gjentog Handelsmanden, „ligesom I havde Grund til at klage derover, da I seer gode Varer og, som I har erfaret, tillige en god Deel ungerske Gylden og Rosenobler. I Aar, da I staaer Brudgom, synes jeg ellers, at det kunde være unødvendigt at forøge Tyngden paa Eders Kistebund. Eders unge Frue behøver vist mange Ting og hun bør vel finde Huset vel forsynet, naar hun kommer. Hvad siger I derom? Som Ungkarl kunde det nok gaae an, at leve og holde Huus som Eders Moder, den agtværdige Fru Anna vilde have det. Men nu maa Adskilligt forandres. Hvad siger I om disse Tapeter, Kong Ahasverii Bryllup? De ere vistnok dyre, men det er et Mesterstykke fra Brabant. Det vilde just passe at pryde Brudekammeret med dem. Jeg har tænkt at henstille til vor Borgermester og Stadens Ældste, om der ikke var Anledning til, at Staden kjøbte dem til et Værelse i Vor Frues Gildestue, fordi den altid bruges af Adelen og andre Rige til Bryllup og andre Høitideligheder, naar de have anseelige Bekostninger for Haanden."

„Det var et godt Indfald, Peder!" bemærkede Kruse, livligt interesseret. „Men det duer ikke at tøve dermed. Husk paa, iovermorgen staaer mit Bryllup."

„Kanskee!" svarede Peder, læggende en Finger paa Næsen, som om han grundede paa noget høist Vigtigt. „I Overmorgen tidlig bliver der en Sammenkomst, netop om denne Gildestue. Den maa forbedres, thi den er ofte bleven os, Borgerskabet, fratagen til at herbergere fremmede Gesandters og Kongens Embedsmænd. Det vilde være ypperligt, om de nye Tapeter første Gang vare paa ved Herr Sivard Kruses Bryllup. Men kom nu og see, om I ikke ogsaa skulde have Lyst til at kjøbe andre Ting til Brylluppet."

Sivard Kruse, som mødte en saadan Artighed af Pehr i Porten, kunde for sin Æres Skyld ikke undgaae at træde hen til Boddisten, hvor han forgjeves knurrede og pruttede: en Mængde Tøier, Huusgeraad og Prydelser lagdes tilside for hans Regning og dette Aar maatte et Par Skudelæster mere end sædvanligt udrustes til Pehr som Verderlag for disse Regninger, og det følgende Aar pløiedes Østersøen af et nyt Fartøi, hvis Tømmer og Master vare fra Sivard Kruses Skove. Dog maa vi tilføie, at da det nye Fartøi kom hjem fra sin første Reise til Frankrig, førte det et stort Fad Viin med, der strax afsendtes af Pehr, som en velkommen Gave til Elghammer.

Da Handelen var sluttet, fulgte Herrerne med Pehr, for ifølge hans Indbydelse at smage paa de spanske Vine.

Pehrs Huus var beliggende strax ved Kjøbmandsporten, og ifølge Tidens Skik lidet forsynet med ubeboede Paradeværelser. Foruden de fire Hverdagsværelser, hvoraf et beboedes af Huusbonden og hans Sønner, der vare hans Medhjælpere, det andet af hans Svigersøn og Datter, Herr Joachim Fleming (som dog nu var bortreist) og den skjønne Agda eller Agathe, det tredie af den værdige Slotsfoged Erik Rolfsson, og det fjerde af Tjenestefolk, havde den rige Pehr i Porten blot et Gjesteværelse eller et saakaldet Sovekammer, til sin Disposition. (Nogle smaae Huller — thi Værelser kunde de ikke kaldes — som Pehrs Kunder blandt Almuen brugte til Natteqvarteer, forbigaae vi viseligen.) Alle andre Værelser i det forøvrigt store Huus beboedes af tæt sammenpakkede Familier. Paa Loftet fandtes et lille Aflukke for

---

Mademoiselle d'Hautefort, han er endnu i Hvedebrødsdagene.

— Ligemeget, jeg vil behandle ham, som han fortjener det. Han er uden Tvivl derinde, sagde Kongen, glad over at have fundet et Paaskud, til at træde ind i Hytten, hvorved Louise ingen Rolle spillede.

— Oh! Sire, i hans Kones Nærværelse! Er De da ogsaa ubønhørlig imod Andres Kjærlighed?

Dette Svar, som havde til Hensigt at erindre ham om, hvor let han havde opoffret Mademoiselle de la Fayette for sin Minister, drev Blodet op i hans Kinder.

— Kan jeg gaae ind i denne Hytte? spurgte han hende i en streng Tone.

— For en Konge af Frankrig, svarede Mademoiselle d'Hautefort med en studeret Neien, er at ønske, det Samme som at ville, og at ville er for ham at kunne.

Ludvig den Trettende vendte hende pludselig Ryggen, til stor Forbauselse for hans Følge, der troede, at hans Venskab for hende varede ved endnu.

Da han traadte ind, sad Louise paa en plump Stol, som en Staldmester havde bedækket med sin Kappe, uden Bevidsthed og med lukkede Øine. Den ubetydelige Uorden i hendes Klædedragt harmonerede ikke uden en vis Ynde med hendes forstyrrede Træk.

Bag ved hende stod Mademoiselle de Guise og holdt hendes Hoved, og den smukke Maria af Gonzaga bestænkede hendes Pande med iiskoldt Vand, som Mademoiselle de Vendome rakte hende i en Træskaal. En knittrende Ild, som Brændehuggerens Kone holdt vedlige, brændte paa Skorstenen, og udbredte et rødligt Skjær over disse unge Pigers Ansigt, medens et Dagglimt igjennem en snæver Luge faldt paa Louises Aasyn, hvis matte Hvidhed traadte endnu tydeligere frem ved den Kappes blaae Farve, som hun sad paa.

Pehrs Geder, der om Dagen græssede paa Taget. En Borger, om end nok saa rig, behøvede den Tid ikke, saaledes som Adelen, nogen Stadssal eller andet Overflødighedsværelse, og man forstod sig dengang endnu ikke paa alle de Bequemmeligheder, som vindes ved en større Plads.

Herrerne traadte ind i Pehrs Værelse. Han aabnede Døren til sin Datters og sagde, idet han stak Hovedet derind: „God Aften, Agda! Send Viinsvenden ned i Kjelderen efter en Kande af den nye spanske Viin og tag nogle Sølvbægere frem til os; og glem ikke at give os Vesperkost. Sig til din Broder Lars, at han gaaer til Taarnet og lukker Bommen og tager Nøglerne hjem."

Da disse Befalinger vare uddeelte, vendte han sig til begge Herrerne og bad dem sætte sig. Selv opknappede han nogle Knapper i sin Kjole, ligesom for at give sin runde Mave bedre Plads, og satte sig ned ved Siden af dem. Begge de gamle Herrer skjemtede uophørligt, uden at den Værdighed, Sivard Kruse iagttog, og den Ærefrygt, blandet med en vis Selvbehagelighed, Handelsmanden aldrig overskred, forstyrrede deres Fortrolighed. Roos alene deeltog ikke i deres muntre Spøg, men sentes nedsunken i alvorlige Drømmerier.

Efter nogen Tids Forløb traadte Fru Agda ind med nogle Bægere og en stor Sølvkande, fuld af den klare Nektar. Hastigt reiste begge de fremmede Herrer sig og bukkede for den blege, men skjønne Skikkelse, som gjenhilsede uden at svare, satte sin Byrde paa Bordet, og efter at have med et stille, neppe mærkeligt omt Smiil seet paa sin Fader og af ham erholdt et hjerteligt Bifaldsnik, forsvandt ligesaa stum, som hun var kommen.

Sivard Kruse og Roos kastede et ligesom forbauset Blik over hendes ubeskrivelige Skjønhed paa hinanden, hvorefter Samtalen mellem de Gamle atter begyndtes, alt mere og mere oplivet af Vinen, medens Roos atter hensank i sine Drømmerier. Et Par Gange prøvede Pehr paa at bringe mere Liv i Ynglingen; men da det ikke hjalp, sagde han med dæmpet Stemme, ligesom i Fortrolighed til Sivard Kruse, men dog saaledes, at Roos hørte det: „Jeg tør sværge paa, Herr Sivard, at Knøsen er bleven forelsket i en Hollænderinde, maaskee en Nonne, som han aldrig kan faae. Men see blot," tilføiede han høit, „hvorledes han rødmer. Naa, naa, det giver sig vel, Herr Gustaf Roos! I glemmer hende vel, naar I seer en af vore svenske Jomfruer, der behager Eder."

Han blev forlegen, men en fjerde Person, nemlig Ex-Slotsfogden paa Gripsholm, Herr Erik Rolfsson, befriede ham ved sin Ankomst fra den Skyldighed at svare.

7.

Over Ridderfjorden blæste en mild Vestenvind og for fulde Seil svævede Sigfrids Fartøi frem mellem Langholmen og Munklidøernt (Kongeholmen) imod den af Aftensolen forgyldte Hovedstad.

(Fortsættes.)

Denne unge blege Dame, med saa fiin Hudfarve i denne tilrøgede Hytte, disse andre, smukke og stolte Damer, hvis Juveler glimrede i Skyggen, dernæst denne gamle Kone, der sad ved Skorstenen og syntes at tilberede en ubekjendt Lædskedrik, Alt gav det Hele et hemmelighedsfuldt Præg. Man kunde have anseet dem for de tre thessalske Søstre, der ved Trolddomskunst forsøgte at kalde en høid Larissas Datter tilbage til Livet.

Kongen, som kom uventet ind og stod i den mørke Deel af Hytten, kunde tilfredsstille sin drømmende Sjæl med et Øiebliks Betragtning af dette Billede uden at blive bemærket, og efterhaanden som han vænnede sig mere til Mørket, bleve Skikkelserne tydeligere for ham. Han saae ved Louises Side en Mand, der sad paa Enden af en lille Bænk med een af hendes Hænder i sine, og med levende Interesse betragtede den Syges blege Pande.

Ved det Ord: Kongen! som pludselig lod sig høre, dreiede Marillac Hovedet om og tabte sin Fatning; han gav sig til at banke sin Kone let i Haanden, for at give sig Udseende af at gjøre Nytte, og han reiste sig for at hilse Kongen, der kun svarede ham med et vredt Blik.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 31. Tirsdagen den 20 April. 1847.

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortsat.)

Paa en stor Kiste sade Sture og Gundborg, med Øinene heftede paa det prægtige Syn foran dem. Et lille Stykke fra Gundborg stod Johan Berthilsson med Armene overkors paa Brystet og saae mere paa hende end paa Udsigten. Den Tid var Forstæderne endnu ikke prydede med de høie Huse og kæmpemæssige Kirker, som nu have gjort dem til en sammenhængende Deel med Stockholm. Til Venstre for de Seilende laa Munkeleiren, hvor Munkene forhen havde et Hvilested for de bortgangne Brødre. Ved Stranden stod blot nogle Nødhuse og Fiskerhytter, og blandt de med Smaaskove bevoxede Klipper fremglimtede Kongsgaarden Lidarne, som Gustaf I. havde skjenket en af sine Skippere, Olof. Men ved Enden af denne Holm hævede Brunkebjergs høie Sandaas sig, ved hvis Fod Ruinerne af St. Claras Kloster og Kirke saaes over de smaae Huse, der hist og her atter begyndte at opstaae efter en Brand, som for nogle Aar siden havde lagt hele den lille nordre Forstad i Aske. Men øverst paa Bjerget var et lille Vagttaarn, hvorfra man havde Udsigt over hele Staden og Havnen.

Til Høire hævede Skinnerviksbjerget sig, samt nogle Veirmøller, og borttoge Udsigten over den som Fælled benyttede og lidet beboede Åsøna (nu Södermalm). Men mørkt trak Stures Øienbryn sig sammen, da Gundborg spurgte ham, hvad det var for besynderlige Pæle og Indretninger, som saaes mellem Møllerne øverst paa Bjerget. Han kastede nogle skarpe Øiekast derop, reiste sig heftig og viste den yderste Uro. „Ha! Jøran Person sover ikke, mærker jeg!“ sagde han. „Disse blodige Mærker bebude intet Godt. Men vi faae vel at høre,“ tilføiede han, qvælende sin Følelse og beroligende sit Sind: „imidlertid, hvad synes Jomfru Gundborg om vor Stad?“

Men paa Hästsko havde Skuet af de uhyggelige Henrettelses- og Tortur-Maskiner gjort et gyseligt Indtryk. Han vendte Ansigtet bort og en rædselfuld Følelse lagde sig iskold om hans Hjerte.

Gundborg var bleven skræmmet ved Stures Uro, men da hun hørte hans rolige Spørgsmaal, vendte hun atter sine Blikke mod Staden. Nærmest laa Gråmunkeholmen (nu Ridderholmen) stærkt befæstet med Mure og Taarne, over hvilke de gamle Klosterbygninger hævede sine mørkegraae skumle Masser. Bagved denne Holm saaes de tæt sammentrængte græsbevoxede Tage af den egentlige Stad, og over

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Som om Souverainens Nærværelse virkede paa hende, slog Louise i samme Øieblik Øinene op og fæstede dem først paa sin Mand, men hun vendte dem strax bort, med en tydeligt udtalt Foragt.

Saaledes truffen fra begge Sider af dette dobbelte Blik, vidste Marillac meget vel, hvorledes han skulde forklare sig Hans Majestæts Misfornøielse ved at finde ham der, men han kunde ikke gjøre sig Rede for den Kulde, hans Kone viste ham under saadanne Omstændigheder. Opfyldte han ikke i dette Øieblik alle en kjærlig og omhyggelig Ægtemands Pligter?

Da Louise fuldkommen fik sin Bevidsthed tilbage, bemærkede hun endelig Kongen, og dybt rørt over dette Bevis paa hans Deeltagelse i saa mange adelige Vidners Paasyn, gik hun nogle Skridt henimod ham og vilde knæle for ham for at takke ham derfor. Han forsøgte paa at afholde hende derfra, men endnu svag, faldt hun næsten lige i hans Arme; hendes Hoved hvilede paa Kongens Skulder, som blev ved at holde hende opreist, og idet han vendte sig om, kom hans Læber uvilkaarlig til at berøre Louises Mund.

Alene Marillac syntes ikke rørt over denne Scene, hvori Kongens Godhed traadte saa klart frem for Dagen.

Nogle Minutter efter vare atter Alle til Hest. Madame de Marillac vendte efter Kongens Befaling atter tilbage til Slottet i en god Vogn for at komme sig af sin Skræk. Man havde imidlertid atter fundet Hjortens Spor, Hornet lod sig paany høre og Jagten fortsattes igjen ligesom før.

Hidindtil udlagde Louise kun under en bestandig Tvivlen sin Mands Opførsel til det

dem hævede det gamle faste Slot sig med sit berømte Taarn Tre Kroner eller Kjernen, ligesom en gammel Kæmpehøvding, med mørkt og tankefuldt Aasyn, ved første Dikkast udmærker sig blandt de øvrige Krigere, som have leiret sig sammen ved Aftenilden. Det Hele havde ikke den majestætiske Characteer af Storhed og Pragt som det herlige Stockholm nu frembyder, med sine lyse Bygninger, store Vinduer og talrige Kirketaarne, men det gjorde dengang med sine Mure og smaae Kikhuller paa Husene et Indtryk, der mindede om en sammentrængt Kraft, en Fasthed, der havde modstaaet saa mange fjendtlige Anfald og Beleiringer.

Den unge Pige, som ikke var vant til at beskrive sine Følelser, fordi hun ikke havde lært at tænke over dem, overgav sig taus til det mægtige Indtryk og glemte, over Beskuelsen af den af Aftenrøden kronede Hovedstad, ganske og aldeles ham, der sad ved hendes Side. Han, der flere Gange havde seet denne Udsigt, og som var hjemme indenfor disse snevre Mure, hvilke forekomme en uvant Fremmed, ifærdelseshed en, der var opfødt i det frie Landlige, ligesom et Fængsel, henreves dog atter af den sublime Scene, og blot nu og da vendte han sit Øie mod Pigen, for at give Agt paa det Indtryk, hun modtog. Blot Johan følte sit Hjerte opfyldt af Qval og mørke Anelser. For ham havde hele Udsigten intet Behageligt. Han syntes eller drømte, at Staden var et Fængsel, til hvis Mørke en ond Aand vilde slæbe det Væsen, han i hele Verden meest havde fæstet sin Sjæl ved.

Inden det blev for silde paa Aftenen, lykkedes det Skipperen at lægge til med Fartøiet ved Krandsen, en Art Lavmuur af Pæle, som omgav Staden saa langt fra Strandbredden, at Fartøierne havde deres Havn indenfor den og kunde losse ud. Bommen, hvorigjennem Fartøierne slæbtes indenfor Krandsen, vare forsvarede af saakaldte Rundtaarne, som dog nu ikke vare forsynede med Forsvarsvaaben eller anden Vagt end de fredelige Bomsluttere og deres Undergivne.

Da Bommen ved Kaggehamn (Kornhamn) aabnedes af Lasse Pedersson — en Yngling, der i Fedme, om ikke i Livlighed, slegtede sin Fader, den rige Pehr i Porten, paa og der forøvrigt var en Modsætning af sin Broder, — gjenkjendte han og Sigfrid hinanden.

„God Dag, Lasse!" raabte den Gamle.

„Velkommen, Herr Siffre!" svarede Ynglingen.

Saasnart Skibet laa ved Broen, gik den Gamle iland og mødte Kjøbmandssønnens Haandslag.

„I boer vel hos os medens I opholder Eder i Staden, Herr Siffre?" sagde Lars med venlig Munterhed.

I det samme faldt hans Øie paa Gundborg, som traadte i Land ved den unge Sture's Haand. Han forstummede og rødmede. Men Herr Sigfrid svarede strax: „Det vilde være mig ret kjert om det gik an, thi jeg formoder, at min Ven Sivard Kruse, der skal holde sit Bryllup i disse Dage, har Ondt ved at skaffe Plads til mig og min Datter, samt en Frænde, som jeg har med mig. Gjenkjender han min Gundborg, Lasse Pedersson!"

Den unge Lasse bukkede temmelig keitet, smilede meget venligt til den skjønne Jomfru og vilde just gaae frem for at hilse paa hende som en gammel Bekjendt fra Markederne i Upsala, da der idetsamme mødte ham et saa fornemt Blik fra Stures skarpe Øie, at han forbauset traadte tilbage uden at kunne fremføre et Ord.

Derpaa traadte Sture hen til Herr Sig-

Værre; alle Madame de St. Cernins dunkle og giftige Ord vare gledne hen over hendes uskyldige og rene Sjæl, uden i ringeste Maade at frugte, og hendes fuldkomne Uvidenhed om den Art virkelige Forseelser, han havde begaaet imod hende, bevægede hende endnu meere til den Eftergivenhed, som var hende naturlig. Maaskee, tænkte hun, gaaer det altid saaledes i Begyndelsen af Ægteskabet, maaskee har jeg fornærmet ham uden at vide det. Og naar han viste sig, enten under en Fest eller i et Selskab, modtog hun hans Opmærksomhed med det kjærligste Smil hun kunde, idet hun haabede, at en Forklaring skulde følge paa, hvis de uden hendes Vidende havde været uenige.

Det var endnu om Morgenen Louises Tanker. Men nylig havde hun befundet sig i Mademoiselle de Chemeraults Selskab, og denne, der baade var nysgjerrig og forstod at udforske Andre, nødte hende til halvt at betroe sig til hende. Til Gjengjeld underrettede den givte Kone den unge Pige om to Ægtefælles Pligter imod hinanden, og Louise troede sig nu foragtet, og hendes Stolthed harmedes som billigt derover. Hun antog at Marillac havde ægtet hende for at drage Fordeel af den Gunst, som Kongen allerede havde hædret den fattige Pensionair fra Visitationsklosteret med, at han nærede en anden Kjærlighed, og hendes fornærmede Hjerte gjengjeldte ham nu Foragt med Foragt.

Det var Betydningen af det Blik, hvormed hun betragtede Marillac.

4.

Den opjagede Hjort gav Jægerne nok at bestille. Det var, som Kongen havde forudseet, et af disse gamle, med Skoven godt bekjendte Dyr, som ikke mangle List og Adræthed til at erstatte deres ringere Styrke og Mod. Tilfreds med at have sat nogle af de hidsigste Hunde ud af Stand til at skade sig i nogen Tid, havde den trukket sig

frid, greb hans Haand og sagde med et færegent Udtryk af undertrykt Bevægelse: „Jeg tager nu Afsked med Eder, Herr Sigfrid, for at begive mig til min Fader, som jeg formoder er i Staden. Jeg takker for Eders Gjestfrihed paa Lenna og Eders gode Selskab paa Reisen. Jeg skal strax underrette Anders Sigfridsson om Eders Ankomst, thi jeg veed hvor han træffes. At Herr Sigfrid er velkommen i vort Huus, behøver jeg vel ikke at sige, og jeg skal selv hente Eder til os, naar jeg har hørt hvor I kommer til at boe. Farvel Herr Sigfrid! Vi træffes med det Første."

De rystede hinandens Hænder med Eftertryk og det syntes at koste Herr Sigfrid meget at skilles fra den unge Reisekammerat.

Den unge Hästsko tog han Afsked fra med den samme Kulde, der bestandig havde hersket imellem begge Ynglingerne.

Tilsidst tog Sture ogsaa den høit rødmende Gundborg i Haanden. „Farvel!" sagde han med sagte, blød Stemme: „Farvel! Glem mig ikke for snart! Saa længe jeg lever, skal jeg aldrig glemme Jomfru Gundborg Rålamb."

Med en Følelse af Blyhed og Forlegenhed drog hun sin Haand ud af hans.

Han gik derpaa hurtig bort og hans Tjener, der i nogen Afstand gjorde sit Buk og erholdt et venligt Nik saavel af den gamle Herre, som af Datteren, fulgte ham.

„Kom nu, mit Barn!" sagde Herr Sigfrid, medens den unge Lasse stak Nøglerne til den lukkede Bom og det aflaasede Taarn i Lommen. „Kom med os. Lad mig see om jeg kan finde Veien, endskjøndt det er længe siden jeg var her i Stockholm. Vi gaae forbi Jøran Persſons Urtehave opad Slotskirken og forbi Raadstuen over Stortorvet til Kjøbmandsgaden og Porten."

Den gamle Herr Sigfrid og den keitede Lars gik forud. Efter dem trippede den letfodede Gundborg med sine høihælede Skoe, saa stille at en Forbigaaende skulde have svoret paa, at hun traadte paa en blød Maatte istedetfor den haarde Gade. Ved Siden af hende gik Johan med nedslaaet Øie og sørgmodigt Ansigt. Arriergarden dannede Mogens Hane, der med sin barske og truende Mine syntes at ville skræmme hver Fremmed fra den Lykke at see og hilse paa den vakkre Pige og hendes ikke mindre vakkre Ledsager.

Da den unge Lasse aabnede Døren til sin Faders Værelse, hørtes derinde en munter Larm af Herr Sivard Kruses, Pehr i Portens og Erik Rolfssons forenede Stemmer. Sivard skjendte paa Erik fordi han ikke givtede sig, Erik forsvarede Ungkarlestanden og loe ad dem begge. Men saasnart de bleve de Fremmede vaer, reiste de dem hurtigt, hvorpaa Pehr som en artig Vert gik dem imøde, og, da han gjenkjendte Herr Sigfrid, bød ham hjerteligen velkommen.

„Min kjære Peder!" begyndte Sigfrid, „kan I uden Ulejlighed, for gammelt Bekjendtskabs Skyld, herbergere mig og min Datter og en god Ven til? Siig det aabent og reent ud, Peder!"

„Herr Sigfrid Andersson!" svarede Kjøbmanden: „dersom I vil tage tiltakke, saa godt som jeg har det, er det mig en særdeles Ære og Fornøielse at herbergere en saa hæderlig Kunde som Eder, saavelsom Eders Datter og Ven."

„Naa, velkommen til mit Bryllup, min gamle Hædersbroder!" skreg Sivard Kruse. „Du skal dandse den første Dands med min smukke Brud, det sværger jeg!" De Gamle omfavnede hinanden.

Imidlertid hilste Pehr paa Gundborg og Johan Hästsko, hvorpaa han vilde føre den

---

tilbage til et af sine Skjulesteder, hvor dens Hind strax sluttede sig til den, tilligemed deres unge Kalve, hvis Takker nylig havde begyndt at skyde frem.

Der hvilede den sig mellem sin urolige Familie. Andre friske og raske Hjorte ilede til som for at erkyndige sig om de sandsynlige Følger af en Jagt, der holdt dem alle paa Benene, eller for at forkynde den, Fjendens Manoeuvrer, og da Hundenes Gjøen havde adspredt Skaren, havde Vildtet udtænkt deres Plan til Forsvar ved dette beundringsværdige Instinkt, der leder denne frygtsomme Race, ved denne mærkelige Forstand, der lærer den at hjælpe hverandre, ligesaa vel som Jægerne havde lagt deres Angrebsplan.

Med deres atter samlede Meute foran sig, fulgte Piqueurerne det nye Spor, som Hjortens ueens dannede Fødder havde efterladt, og gjennemsøgte dens Skjulested, hvor hvert Spor var forsvunden mellem de tørre Blade, som fra Høstens Tid dækkede Jorden. Dyret laae ubevægelig under Buskene og forlængede sin Hvile saa længe som muligt, men da den endelig blev opdaget, ilede den afsted.

Fulgt af Marillac og de Andre, havde Kongen naaet Piqueurerne med et livligere og gladere Ansigt, end for paa Dagen, da en ny Følelse gjennemstrømmede ham foruden Glæden over at jage. Han lod paany Hjortens Spor undersøge. Det er de samme, det er ganske rigtig den forrige Hjorts, som nu snart maa være betvungen, da den er anstrengt ved to Timers Flugt. Allerede syntes dens Løb langsommere og dens Spring mindre voldsomme. Hundene, som først tabte deres Fatning ved Erindringen om deres Ydmygelse i Huulveien, og hvis Bevægelser vare noget stive ved det tørre Dynd, som bedækkede deres Haser, fattede snart Mod igjen, og styrtede afsted med en stigende Hidsighed; de satte efter den over Stok og Steen, og nærmede sig deres Bytte mere

første bort med sig, idet han sagde: „Velkommen, Jomfru Gundborg, i mit ringe Huus! Det træffer sig netop, at min Datter paa en Maade er Enke i nogle Maaneder, thi min Svigerson er reist til Finland, for at have Tilsyn med sin Deel i Qvidjegaard, og I vil være hjerteligen velkommen hos hende." Med disse Ord vilde han føre hende til Agdas Værelse, men Sivard Kruse forekom ham.

„Bliv lidt, Du Skiftning, at jeg kan see paa Dig!" sagde han. „Du er jo næsten ligesaa smuk som Din Moder var i sin Ungdom, og som min Fæstemø er! Kom hid og hils paa Din Faders Ven og Vaabenbroder. Nei, ræk Din lille Mund frem, siger jeg. Du maa vel skamme Dig at negte mig et Kys." Og derpaa omslyngede han den forlegne Pige med sine kraftige Arme og trykkede et Par smækkende Kys paa hendes Kind.

„See saa! See saa!" sagde Pehr leende, „nu er det nok, Herr Sivard. Eders Brud, troer jeg, vilde være mindre vel tilfreds med flere. Kom nu, Jomfru Gundborg."

Men Pigen standsede et Øieblik, ligesom for hastigt at ordne nogle dunkle Minder, foran Gustaf Roos og hilste ham. Paa hendes huldе Ansigt viste sig et Udtryk af Forvirring, da hun saae sin Barnsdomsven saa forandret. De barnlige runde og fyldige Træk vare blevne skarpe og uddannede, og det Englebillede af ham, som havde staaet i hendes Tanker og Indbildning, bortveirede paa eengang, da han nu stod for hende i en alvorlig Mands Skikkelse. Hun følte en Art Smerte, da hun saae den ungdommelige Skjønhed forsvunden fra hans Ansigt, men dog følte hun sig snart forsonet ved et særegent Velbehag i den aabne Redelighed og stille Kraft, hans Aasyn udtrykte.

„Gundborg!" var det eneste Ord, han formaaede at sige, men den Tone, hvormed han nævnede hendes Navn, lød fra Dybet af hans Inderste, hvor alle hans Barndomsminder paa eengang opvaagnede. Den gienlød ogsaa i hendes Hierte og med inderligt Barndomsvenskabs Følelse rakte hun ham Haanden og sagde ligeledes ikkun: „Gustaf!„

Nu trængte den gamle Sigfrid sig frem for at omfavne sin Vens Søn, og da han havde adskilt Gustaf og Gundborg, førte Pehr hende til sin Datters Fru Agdas Værelse.

Imidlertid ankom, ved et sælsomt Træf, samme Aften endnu en Fremmed til Pehr i Porten. Det var en høi, bredskuldret Kæmpeskikkelse i en kort blaa Kjole, eller snarere Trøie, med et Læderbelte, af en Haands Bredde, spændt omkring Livet. Hans store Støvler med lange Messingsporer raslede, og i Haanden bar han en svær Egeprygl istedetfor andet Vaaben. I det brune Ansigt rørte sig et Par dybe, men livlige Øine, der syntes skarpe nok til at kunne see midt igjennem Folk. Fra det mørke, yppige Skjæg fremskinnede de hvideste Tænder, og det graa Haar hang i utvungne Lokker omkring Ørerne.

„Min Fader!" skreg Gustaf Roos og fløi i hans Favn.

„Broder Knut! — Broder Knut!" raabte Sigfrid og Sivard paa eengang og trængte hinanden tilside, for at komme til at give ham et ægte kraftigt Haandtag.

Pehr kom nu ligeledes ind og kjendte strax den nye Gjæst. Han bød ham ogsaa hjerteligen velkommen. Men nu syntes Sivard at føle, at der dog maatte blive for indskrænket hos Pehr for saa mange Fremmede; derfor foreslog han først at afgjøre, hvor de skulde herbergeres. „Mine gamle Venner, Knut og Sigfrid, giver jeg ikke Slip paa," sagde han, „til dem har jeg længe havt et Kammer i Beredskab, og jeg mener ogsaa at vi Tre ville befinde os bedst sammen."

---

og mere, og Hestenes tunge og regelmæssige Hovslag lød bag ved dem.

Efter at være løbet langt omkring, syntes Hjorten at være kommen tilbage til det Skjulested, hvorfra man allerede engang havde jaget den op, som om den vilde døe paa det Sted, hvor den havde nydt sit sidste glade Øieblik, sin sidste Hvile.

Pludselig standse Hundene ubestemte ved Ombreiningen om et lille tæt Krat. Piqueurernes Pidsk og Raab bringer dem atter paa Sporet.

Imidlertid kunde man ikke formaae de hvide Hundes Anfører, en fortræffelig Berberhund med sneehvidt, silkeblødt Skind og rødplettet Snude, en fortræffelig Jagthund, til at følge sine Kamerater paa denne Vei. Da man ikke kunde bringe den af Stedet, og ansaae den for træt eller gal, lod man den staae og gjøe forgn Buskene i Haab om, at den snart skulde følge efter. Nu gienlød atter Hornene. Hjorten var løbet ind i en Allee, som deelte Krattet. Der var det en Fornøielse at jage den, thi ved at gaae den tæt ind paa Livet, vilde man snart nøde den til at løbe ud paa en aaben, lynggroet Flade, hvor det vilde være let for hele Skaren at udfolde sig, at naae den, omringe den, og endelig fælde den i Alles Paasyn under Hornenes jublende Toner.

Den saae virkelig neppe ud til at kunne løbe 10 Minuter endnu, saa langsomt flygtede den! Men Hundene forfulgte den lige saa langsomt og saae sig uophørligt tilbage. De syntes at ville vente med Seieren indtil deres Anfører kom tilbage, hvis enkelte Gjøen lod sig høre langt borte og tabte sig i det Fjerne.

Endelig løbe Hundene lige ud, opmuntrede ved Piqueurernes Raab og Skrigen, medens Jægerne, da de naaede den aabne Plads, forsøgte at besætte begge Siderne af den for at komme forbi Hjorten og omringe den, men efterat denne i nogen Tid havde ladet sig forfølge, hævede den sig, afkastede pludselig sin paatagne Svaghed og Ud-

„Jomfru Gundborg boer hos min Agda," bemærkede Pehr, „og Herr Sigfrids unge Ven vil sikkert kunne forliges med Herr Gustaf Roos i mit Sovekammer. Imidlertid haaber jeg, at mit ringe Huus beholder hele det ædle Selskab til et tarveligt Aftensmaaltid."

Da Herrerne, efter den Tids Skik, en Tidlang havde gjort Complimenter, modtoges Indbydelsen.

Med en besynderlig Følelse nærmede Gundborg sig den skjønne Fru Agda. Da den rene Pige saae denne herlige Skikkelse, saa hvid som en Marmorstøtte og med et Udtryk af hjertelig Godhed samt tillige hemmelig Smerte i de blaae Øine, følte hun den ømmeste Deeltagelse i hendes Sorg. De to Fruentimmer gave hinanden Haanden, og det var som om de derved indgik et Venskabsforbund.

Det prægtige Aftensmaaltid i Pehrs Huus var saa muntert som det burde, naar tre saa gamle Hjertensvenner, som Sigfrid, Sivard og Knut Roos kom sammen. Pehrs Rostocker-Øl og spanske Viin sparedes ikke, og det lydelige Skjemt over Sivards Bryllup jagede mere end een Gang Morgen- og Aftenrøder over de tvende Damers og den unge Johan Hästsko's Kinder. Gustaf Roos saae da alvorlig ned for sig, men Pehr og hans to Sønner, Lasse og Axel — saaledes hed Adonis-Ynglingen — loe ret hjerteligen.

Tilsidst dreiede Samtalen sig om alvorligere Emner. Man begyndte atter at tale om Politiken, om Rigsdagen, som den næste Morgen skulde aabnes, samt om Kongens og Hertugens Uenighed. Knut Roos brød ud i heftige Forhaanelser mod Hertug Johan, svor paa, at han var den lumskeste og nedrigste Forræder, der nogensinge spiste svensk Brød, kaldte ham Papist og Jesuit, og gav ham flere, endnu bittrere, Tilnavne. Den gamle Sigfrid søgte ved rolige og formildende Anmærkninger at betage det piinlige Indtryk heraf. Men alle de andre Herrer deeltoge livligt i Samtalen og almindeligt fordømtes den listige Hertugs rænkefulde og vaklende Opførsel. Johan Berthilsson rødmede og blegnede den ene Gang efter den anden, hans Bryst hævede sig, han drog dybt efter Veiret og kastede vilde Blikke omkring sig. Men tvende Personer fæstede Opmærksomheden paa hans piinlige Sindsstemning. Den Ene var Gundborg, der med bekymret Blik, ved den livligste Deeltagelse søgte at bringe Rolighed og Kulde tilbage hos ham og derfor begyndte at tale til ham om deres Reise, om Lenna, om Finland og om Alt, hvad hun troede kunde bortlede hans Tanker fra det ulykkelige Emne, hun saa godt mindedes fra den Tid hendes Fader blev fortørnet derover. Men hver Gang Ynglingen bestræbte sig for at besvare hendes venskabelige Spørgsmaal, afbrødes han af et nyt Udfald imod Hertugen af Knut Roos, og kastede et vildt Blik til den Side af Bordet, hvor han sad.

Den Anden, der nøie gav Agt paa ham, var Pehrs yngste Søn, den vakre Axel. Hans Øie fulgte hver Bevægelse af Gundborg og han havde meget godt mærket hendes ømme Deeltagelse i Johan Hästsko's Forlegenhed. Ligeledes fulgte han Gangen i de politiserende Herrers Samtale med den roligste Opmærksomhed.

Men tilsidst kunde Johan Hästsko ikke tilbageholde sin Iver længere. Han reiste sig op fra Bordet, saae skarpt paa samtlige de forbausede Herrer, og uden at agte Gundborgs bedende og angstfulde Vink, udbrød han: „Det forekommer mig høist besynderligt, at høre den fornemste af gamle Kong Gustafs Sønner saaledes forhaanes og anklages. Han er dog Landets ædle og elskede Moder, Dronning Margretes Førstefødte. I kongelige Dyder og fyrstelig Viis-

---

mattelse, satte i tre Spring over Lyngmarken, sprang over de Gjærder og Hegn, der lukkede Pladsen ligefor, fordybede sig i Skoven med Hurtighed og lod Heste, Hunde og Mennesker langt bag ved sig.

Alle forbausedes.

— Nu, Marillac, sagde Kongen i en spottende Tone, lader De os i Dag jage efter fortryllede Dyr? Denne Tiender er sikkerlig bleven yngre paa Veien. Jeg vil vædde paa, at Hundene have slaaet ind paa et galt Spor, og at vi endnu engang ere blevne til Nar for min gamle Hjort!

Man saae Sporene efter, man søgte om Hjortens Kjendetegn. Det var ikke mere den samme!

— Imidlertid, Sire, sagde Marillac, efter dens lange Dienender, efter dens Krone! . . .

Kongen, som var i godt Humeur, lod ham sige hvad han vilde, men Marillacs Kundskaber var hermed tilende, og han ønskede sig i sine Tanker Pokker i Vold med sin dobbelte Ansættelse, som Jæger og som Ægtemand, da han erkjendte sin Uduelighed til den, man lod ham udøve, medens man forbød ham den anden, hvortil han begyndte at føle nogen Tilbøielighed. Imidlertid vilde han holde paa sin Ære, og ikke være uheldig i sin første Jagt, og det i hele Hoffets Paasyn.

— Den brave Jagthund, som ligger dernede ved Krattet, vedblev han, vil let bringe os paa det rette Spor.

— Ja, sagde Kongen, thi han alene har ikke taget Feil, og han forstaaer bedre sin Dont, end De Deres.

— Det er fordi han er født og baaren dertil og har længere Øvelse deri, Sire, sagde Marillac.

— Javist, svarede Kongen, som uagtet sit Ønske at hævne sig paa denne Ægtemand, der var ubehændig nok til at lade sig overraske hos

dom giver han ikke Kong Erik Noget efter. Og da han i mangfoldige Henseender er mere skikket til Kronen og Riget, tænkte allerede deres Fader, den gamle Konge, at flytte Arveretten fra —"

Han fik ikke Lov at sige mere, thi Nogen hørtes gaae i Forstuen, og Gundborg havde den Aandsnærværelse, strax at raabe høit: „Det er min Broder! det er Anders!" I Øieblikket sprang Sigfrid op og ilede mod Døren, og Alles Øine vendtes derhen. Nu rykkede Gundborg den unge Johan i Kjolen og hviskede hurtigt: „Johan! dersom Du siger et Ord til, gjør Du baade Dig selv og os Alle ulykkelige!" Han blegnede og satte sig ned.

Men da Sigfrid imidlertid aabnede Døren, saaes en fremmed Karl med en lumsk Mine kaste sine lurende Øine ind i Værelset. „Jeg har et Ærinde til Axel Pedersson," sagde han. Denne stod op og gik ud til ham i Forstuen, medens Sigfrid og alle de Andre loe af Gundborg, som havde narret dem. Samtalen var lykkeligviis blevet afbrudt og Pehr i Porten sagde til sin Søn Lars: „Imorgen tidlig gaaer Du strax til Obersten, Herr Anders Sigfridsson, og siger ham, at hans Fader og Jomfru Søster ere her. Det er Skade, at det er for sildigt i Aften."

Saasnart Selskabet havde reist sig fra Bordet (hvorved Ynglingerne Lasse og den igjen indkomne Axel, hvorvel ikke mere Børn, maatte oplæse adskillige Bordbønner), trak Fruentimmerne sig tilbage til deres Værelser, men Axel fulgte dem.

„Min Søster!" sagde han til Agda, „vil Du være saa god at sørge for Kredenzkarrene, som vor kjære Fader ønskede at faae frem."

Agda gik uden at svare.

Derpaa vendte den unge Kjøbmand sig med den artigste Ziirlighed til Jomfru Gundborg: „Vort Huus er nu paa een Gang bleven ophøiet, saa at det overgaaer alle andre Boliger, fra den Tid en saadan Ære er vederfaret os, at den skjønneste af sit Kjøn har behaget at træde under vort Tag. Dersom vi blot kunde være hende til Tjeneste og efter Ønske, som hun fortjener og vi ønske."

Den simpelt og landligt opdragede Gundborg havde aldrig før hørt et saadant Sprog. Hun blev forlegen og vidste ikke, hvad hun skulde svare. Ynglingen vedblev i en fortroligere Tone: „Tillad mig, skjønne og ædle Jomfru, at spørge, om I før har været i Stockholm og om I allerede forud kjender alle de Mærkværdigheder, her ere at see, og alle de Fornøielser, som ere opfundne for at fordrive de skjønne Damers Tid. Har I seet Frøken Cecilia eller været ved hendes Hof?"

„Jeg har aldrig før været i Stockholm," svarede Gundborg.

„Dersom I da vil tillade," bemærkede han heftigt, idet han greb hendes Haand, „skal jeg omtale for Frøkenen, at I ønsker at see hende og Hoffet. Jeg har den Naade at være Frøkenens Handelsmand. Hun kjøber al sin Pynt af mig, og hvad hun forøvrigt behøver, skaffer jeg fra Andre, dersom det savnes i vor Bod, hvilket dog høist sjeldent hænder sig."

Jomfru Gundborg trak sin Haand tilbage og svarede: „Det bør sig ikke for mig at trænge mig i fornemme Selskaber, men det maa komme an paa min Fader, hvorhen han vil føre mig."

„Ha! Ha! Eders Fader!" lo Axel, „han har nok forlængesiden glemt Hofskikkene, om han nogensinde har været rigtig hjemme i dem. Forøvrigt ere allerede gamle Kong Gustafs Tider og Skikke forbi. Kong Erik og hans skjønne Søster optage til deres Hof ogsaa uadelige

---

sin Kone, dog ikke vilde gjøre sit Valg af en saadan Jægermester latterligt i Alles Øine.

Hundene bleve atter samlede, man lode den nysopjagede Hjort løbe, og fandt atter de Spor, man nylig havde forladt. Den hvide Hundeanførers Gjøen lod sig snart paany høre og tjente til at betegne det Sted, man vilde naae.

— Det er en Hund, sagde Kongen, som i Dag faaer Æren for hele Jagten, jeg vil ogsaa at den skal have den bedste og en dobbelt Andeel af Maaltidet, hvis der ellers bliver noget Maaltid, thi derom har man da Lov at tvivle, ikke sandt, Marillac?

Denne vilde svare, da i det samme en smertelig og langtrukken Gjøen lod fra Krattet, og den stakkels Hundeanførers Toner hørtes kun svagt og med Mellemrum.

Den gamle Hjort var bleven liggende ikke langt fra det Krat, hvor dens yngre Kammerat havde taget dens Plads og narret Piqueurerne. Der hvilede den midt imellem de høie Bregner, ubekymret med Hensyn til den eneste tilbageblevne Fjende, og i den Hensigt at gjengjælde den yngre Hjort dens Tjeneste, naar den fik sine Kræfter tilbage.

Hunden stod uden at røre sig med tilbagetrukken Hals, sænket Hoved og ildfulde Øine, holdt sig i Fraskand og kaldte de hvide Hunde til Hjælp, men da Jagttummelen tabte sig i det Fjerne, og den ikke mere kunde vente nogen Forstærkning, men dog ikke vilde forlade sin Post, lagde den sig ned foran Hjorten med Benene strakte ud, rede til Angreb, som den Anden til Forsvar, og ubevægelige, maalte de hinanden med Blikket og sluttede en Stilstand i Forventningen om en ny Kamp.

Efter et Øieblikks Hvile reiste begge sig ved den dumpe Lyd, som Jorden gjengav, med bankende Hjerter, den Enes af Frygt, den Andens af Haab, og medens Hjorten med et vildt Blik reiste Ørerne og lyttede for at bedømme Tummelens Retning, begyndte Hunden atter at kolde

Personer, der have Dueligheb og ofte bedre forstaae sig paa —"

Jomfru Gundborgs Ansigt rødmede af Fortrydelse, og hun vendte sig fra ham. I det samme kom Agda ogsaa ind med Kredenzkarrene. Axel saae et Øieblik ligesom forbauset paa Gundborg og gik derpaa ud med dem.

Nu traadte Herr Sivard Kruse ind. „Mine elskværdige Damer!" sagde han, idet han artigt bukkede, „jeg haaber, at I begge gjøre min tilkommende Brud, Jomfru Alfrid, den Glæde at tilbringe Dagen hos hende imorgen. Til Eder, Fru Agda, overdrager jeg at vise Jomfru Gundborg Veien til Brudehuset."

Derpaa ønskede Sivard Fruentimmerne Godnat og gik. Herr Sigfrid og Pehr traadte dernæst ind for at kysse hver sin Datter, og da dette var skeet, laasedes Døren til Agdas Værelse.

Men de muntre Herrer drak endnu ret lystigt med hverandre et Par Timer indtil Sivard tog sine Vaabenbrødre een under hver Arm, og efter med megen Besværlighed at have omfavnet Pehr og dygtigt klemt hans Mave, vandrede han hjem med dem til sit Huus. Lasse fulgte de tvende Ynglinger, Roos og Hästsko, til Sovekammeret.

Da Lasse havde sat et Bæger Viin paa Bordet, lod han Herrerne alene. En kort Taushed indtraadte. Men snart gik Gustaf Roos frem, tog Bægeret og vendte sig til den Anden. „Lad os drikke med hinanden, Herr Johan Berthilsson, paa trofast Venskab og ærligt Broderskab, om I saa vil!"

Hästsko gav ham Haanden. De drak. Og et trofast Favntag bekræftede det nye Broderskab.

„Du er ikke ret forsigtig, Broder," sagde Roos efter en Tids Forløb. „Her i Stockholm maa Du nøie give Agt paa Din Tale, thi her gaae mange Speidere omkring. Havde den vakkre Gundborg ikke hjulpet Dig iaften, vilde Du sikkert uden Redning have fortalet Dig."

„Ja!" svarede Hästsko med opluende Ivrighed, „jeg kan ikke taale, at høre min Herre haanes, han, der optog mig til sit Hof og viste mig saamegen Yndest, at jeg ikke med hele mit Liv tilfulde kan betale den. Men, Gundborg, det har Du Ret i, er en Engel. Hun har et Hjerte ligesaa skjønt som hendes Ansigt."

„Jeg har endnu ikke kunnet faae Leilighed til at tale eet Ord med hende," afbrød Roos med et alvorligt Blik paa sin Ven, „thi en sælsom Følelse greb mig, da jeg i hende gjensaae min Barndoms Legesøster, og tænkte paa den Skjæbne, som venter hende, maaskee uden at hun endnu kjender den. Jeg vil ønske, at hun maa have en ædel og en stærk Sjæl, der ikke hader Livet, om end Ungdommens Rosendrømme blegne, og som formaaer at udholde det, om det end lægger Byrder paa hendes Sind. Thi, min Broder, hun er min Fæstemø uden at vide det, og med min Haand faaer hun et Hjerte, der har erfaret meget Sælsomt."

Hästsko stirrede liigbleg hen for sig, men ingen af dem talede et Ord mere den Aften.

8.

Tidligt den følgende Morgen lød Trompeterne paa alle Stadens Torve, Folket strømmede efter Flokken af Musikanter og Herolder, som udbasunede Rigsdagen, men paa alle Ansigter herskede en Alvorlighed og en nysgjerrig Spænding, der snarere syntes at frygte end at haabe.

Udenfor den rige Pehr i Portens Huus, standsede en Skare prægtige Ryttere. De to

---

paa Meuten, den fik sit instinktmæssige Had tilbage og tirrede Hjorten rasende, og da den saae den vende sig om, for at flye, styrtede den frem for at afskjære den Veien.

Hjorten lod en dump Vredesbrummen høre, forudsaae Angrebet, sænkede med Eet Hovedet, og da den hævede det igjen, snurrede de hvide Hundes Anfører rundt i Luften, og faldt blodig og gjennemboret ned paa samme Sted, hvor den før havde ligget.

Da Jægerne ankom levede den stakkels Hund endnu, gjøede endnu og forsøgte, med Indvoldene hængende ud af Bugen, at følge den Vei, som Hjorten havde taget. Ved Synet af Overpiqueuren straalede et Glimt af Glæde fra dens Øine, den gjorde en Anstrengelse for at reise sig, satte Snuden til Jorden, viste Sporet, gjøede for sidste Gang og faldt død om.

— Den brave Hund, sagde Ludvig den Trettende, faaer rigtignok ikke en dobbelt Andeel i Maaltidet, som jeg havde lovet den, men jeg troer ikke, at den i den Henseende vil tabe Noget; vore Hunde ville idag faae en god Skive Brød til Middag.

En almindelig Latter hilste disse Ord, som vare et nyt Angreb mod Marillac.

— Jeg sværger ved Sanct Hubert, Sire, sagde denne, ægget af Kongens Spot, at skulde jeg end ene jage den op idag, og havde jeg end kun et stædigt Æsel at ride paa, og to Skjødehunde til at hjælpe mig, skal De iaften have denne fordømte Hjorts Fod.

— Gud give Dem Lykke dertil! Men inden jeg faaer Hjortens Fod, vil jeg, at den uforfærdede Hunds Poter hæderlig skulle slaaes op i Hundehuset i Versailles.

— Og jeg, sagde den unge Nemours, forbeholder mig et af dens Been til at lade mig gjøre en Jagtfløite af.

— Og jeg dens Hud, vedblev Madame de Guemenee; jeg vil have mig et Par Handsker deraf, som jeg vil lade pryde med Broderier og

fornemste sprang af Hestene og ilede op ad Trappen.

I Døren mødtes de af Pehr selv, der nylig var opstaaet og endnu i Skjorteærmer. „Godmorgen, Herr Anders Sigfridsson!" raabte han, „og Godmorgen, Herr Sten Svantessøn. Jeg er inderlig glad over den Ære, der vederfares mit Huus, ved to saa ædle Gjæster. Dersom I ikke tager det ilde op, naadige Herrer, saa slipper jeg Eder ikke herfra, før jeg har sendt Bud til den gamle Herr Sigfrid —"

„Er min Fader ikke her?" spurgte Oberſten. „I saa Fald kan jeg ikke blive et Øieblik hos Eder, kjære Pehr. Men hvor boer han da?"

„Ja, men Gud veed, om jeg ikke endda kan faae min Villie frem og holde Eder tilbage," sagde den Gamle smilende, „til min Lasse faaer sprunget hen til Herr Sigfrid. Skynd dig, Lasse," raabte han ind, „skynd Dig hen til Sigfrid og sig, at Oberſten er her. Træd ind naadigste Herrer!" vedblev han, „træd ind! Jeg haaber, at I ikke ville forlade mit Huus, uden først smukt at have hilset Godmorgen paa Jomfru Gundberg. Jeg hører, at hun og Agda allerede for længe siden ere opstaaede."

„Ja saa, er min Søster her?" sagde Anders Sigfridsſen; „kom da med ind, Broder Sten."

Med inderlig Tilfredshed betragtede den unge Kriger sin morgenfriske Søster, og trykkede hende til sit pantſerklædte Bryst. „Velkommen Gundborg!" sagde han og kyssede hendes Rosenlæber, medens bagved ham, to klare Øine med ikke mindre Tilfredshed, men med Udtryk af en Slags Misundelse over hans lykkelige Broderret, fæstedes paa den deilige Jomfru. Det var Sten Sture, som ogsaa vilde see hende og søge at vinde et Blik og et Smiil af hende inden han gik for at see de bistre Rigsdags-Physionomier paa Slottet.

Det varede ikke længe inden de tre gamle Vaabenbrødre ligeledes ankom, og Sigfrid omfavnede sin Søn. Herr Sivard Kruse tog det Løvte af begge de unge Herrer, at de om Eftermiddagen skulde følge hjem med ham som Brudesvende.

Imidlertid traadte den unge Roos og Hästfko ligeledes ind.

Da Axel saae den Sidste, hviskede han sagte til sin Broder: „Hør, Lasse, idag maa Du gjøre mig den Tjeneste at blive i Boden i Formiddag til Fader kommer, thi jeg har ikke Tid, jeg skal nødvendig bort."

Han gik, men Lasse saae efter ham med en meget misfornøiet Mine.

9.

Da den rige Pehr havde havt den Ære at traktere sine Gjester med Frokost, førte han dem ud i Staden og viseligen først til sin Bod.

Den godmodige Lasse stod allerede i Boden, sysselsat med at udmaale og oplægge de rige Varer, da Selskabet ankom.

„Behøver I ikke snart en Brudedragt, Herr Anders Sigfridsſon?" spurgte den Gamle artigt: „med større Fornøielse skulde jeg vist aldrig afskjære et Stykke Brokade, end naar jeg vidste, at det vilde komme til at klæde en skjøn Brud, der var Eders."

(Fortsættes.)

---

mit Vaaben i Guld, som skulle bruges ved Hofballet.

— De Døde ere ufølsomme for saa megen Ære, tilføiede de Rieux. Jeg lover derimod at jeg vil indsamle Almisser til Enken og de smaae Faderløse, dersom den har efterladt sig nogle saadanne.

Man loe igjen og Kongen allerførst.

Aldrig havde Ludvig den Trettende fundet sig saa vel i en slet ledet Jagt. Imidlertid erklærede han, tvertimod Sædvane, at ville opgive Forfølgelsen. Maaskee søgte han kun et Paaskud for at komme tilbage til Versailles, hvor Louise allerede befandt sig.

— Jeg beder Dem at vedblive, mine Herrer, sagde han til Jægerne. Jeg tør sætte min Krone og mit Navn i Pant paa, at en Hjort, som har saadanne Skjulesteder, kan narre os Alle. Men De skal vedblive at jage med Marillac, han forstaaer saa godt at gjøre Jagten behagelig og heldig. Ved Gud, jeg har aldrig befundet mig saa vel! Det vilde være umenneskeligt af Dem, mine Herrer, ikke at hjælpe ham at opfylde den Eed, han har svoret ved St. Hubert! Farvel saalænge og god Lykke!

Han indbød Damerne til at ledsage sig, og uden andet Følge, end nogle Adelsmænd, der vare i hans personlige Tjeneste, drog han bort, og efterlod Marillac tilligemed alle de Andre i den høieste Grad forbausede. (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 Sk. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 32. Torsdagen den 22 April. 1847.

Sivard Krufes Bryllup.

Hiſtoriſk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortſat.)

„Jeg har nok Lyſt til at prøve om I har Smag, Peder," ſvarede Krigeren: „Hvorledes ſeer Eders ſmukkeſte Tøi ud? — Jeg maa tilſtaae, det er kjønt! — Top! Skjer af til en Klædning, om der end ikke ſkulde blive en Brudeklædning af det: ſaafremt nemlig min Søſter ſynes, at det Tøi, I foreſlaaer, er det ſmukkeſte i Boden. See paa det, Gundborg, og lad os faae Din Mening at høre!"

Gundborg ſyntes, at et andet meget ſimplere Tøi vilde tage ſig bedre ud ſom Klædning. Den muntre Oberſt ſmilede, ſaae venligt i hendes blye Øine og ſagde: „Jeg troer neppe, det kan afgjøres, Søſter, før man ſeer begge Tøierne paa et ſmukt Fruentimmer. Skjer I begge Stykker af, Pehr, og næſte Uge, haaber jeg, vil Gundborg viſe os, hvorledes begge Slags klæder hende. Forgjeves ſatte den overraſkede Pige ſig imod Handelen. Handelsmanden afmaalte og afſkjar Tøiet med overordentlig Skyndſomhed og Behændighed. Den gamle Sigfrid ryſtede paa Hovedet, men Knut Roos rynkede biſtert ſine Øienbryn. „Hør engang, Pehr," ſagde Knut, „derſom I ikke i næſte Uge ſkaffer mig et Stykke Kjoletøi, der er ligeſaa ſmukt og dyrt, ſom begge diſſe to tilſammen, ſaa ſværger jeg paa, at jeg aldrig ſkal føre et Bæger til mine Læber inden Jer Døre, huſk paa det. Og Du, Anders, bliv ikke ſtødt derover, thi jeg ſiger Dig, min Knøs, det har ſine Aarſager." Idet han ſagde dette, ſaae han meget venligt paa Sigfrid og kaſtede ligeledes et Sideblik paa Gundborg.

„Naa, naa! Herr Knut!" ſagde Pehr, „jeg vil haabe at ingen af Sorterne er at foragte. Men det kan jeg ſige: endnu har jeg ikke losſet det nye Skib, netop det, hvorpaa Herr Guſtaf kom fra Holland. Jeg har vel en og anden Kiſte der, med Klæde og Fløiel og Atlaſk. — Men hvor har Du været, Axel, ſom først nu kommer til Boden? Paſs paa en anden Dag, det vil jeg raade Dig til, hører Du! — Men, Herr Knut! I, der boer i Wermeland, vil ſikkert kunne ſende Pelsværk hid. Derſom I vil handle med mig, haaber jeg at kunne betale ſaa vel ſom nogen Anden."

„Ja, ja! Pehr," faldt Sigfrid ham i Talen; „jeg har længe handlet med Eder, og ſaa længe jeg lever og har Noget at ſælge eller ſkal kjøbe Noget, ſkal jeg eller mit Bud altid først tale med Eder, inden der ſkeer nogen Handel med en Anden." Han ryſtede Pehrs Haand.

Imidlertid var den ſmukke Axel traadt in-

Ludvig den Trettendes Elſkede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortſat.)

5.

Tilbagekomſten.

Ved ſin Ankomſt til Slottet lod Kongen ſig klæde om, og begav ſig derpaa til Damerne, der paa Sletten morede ſig med Falkejagt.

Madame de Marillac, hvis Træk endnu bare Spor af hendes Ildebefindende, var iblandt dem, men deeltog kun i deres Fornøielſe ſom Tilſkuer, og hvilede paa en Græsbænk, der paa Grund af Jordens Fugtighed, var bedækket med et af diſſe gamle Tæpper, halvt af Uld og halvt af Hamp. Ved Kongens Ankomſt vilde hun reiſe ſig, men han tillod det ikke, og for at formaae hende til at blive ſiddende, ſatte han ſig hos hende med Mademoiſelle d'Hautefort ved den anden Side.

Der ſyntes han udelukkende at beſkjæftige ſig med denne Sidſte, men hans Blik vendte ſig ofte imod Louiſe. Flere Gange ſpurgte han hende om hendes Befindende, uden mere at tænke paa Mademoiſelle de Chemeraults, ſom havde intereſſeret ham ſaa meget to Timer tidligere, og han betragtede denne ſaa friſke og ſaa rene Mund, ſom hans Læber i en uvilkaarlig Bevægelſe havde berørt! . . .

Det er dette Kys, han ſkylder denne indre Varme og Velvære, ſom i dette Øieblik opliver ham, det er dette Kys, — ſom dog var neutralt, negativt, thi det blev hverken givet eller modtaget, — der havde bragt hans Blod til at ſtrømme raſkere og gjengivet hans Aand dens Klarhed. Han tilſtaaer ſig det ſelv, og uagtet hans Tankers ſædvanlige Kydſkhed, kan han dog ikke lade være at ønſke at kunne fuldkomment nyde dette beha-

benfor Diſken. Medens Herrerne talede om deres Affairer, vendte han ſig artigt til Jomfru Gundborg: „Hvad ſiger I om dette Smykke, ædle Jomfru? De funklende Stene længes efter at hvile paa Eders Bryſt, for at kappes med Eders Øine, endſkjøndt de vide, at de komme tilkort. Jeg vilde være ubeſkrivelig lykkelig," tilføiede han hviſkende, „om I vilde beholde dem, ſkjønne Jomfru Gundborg!"

Men Jomfru Gundborg rødmede, et ſtærkt Udtryk af Misfornøielſe ſvævede om hendes ſkjønne Læber, og hun vendte ſig bort. Johan Hæſtſko ſtod ved Siden af hende, og fra hans ellers milde Øie foer et Blik, ſkarpt ſom Odden af et Sværd, imod den ſmigrende Handelsmand. Gundborg ſagde da til den fortørnede Johan: „Jeg har endnu ikke ſagt Anders, at jeg har en Broder til, og min Fader ſynes at have glemt at gjøre Eder til Brødre." Hun fortalte nu ſin Broder Eventyret paa Markedsreiſen, og Oberſten gav Ynglingen, hvem han tidligere ikke havde ydet nogen ſærdeles Opmærkſomhed, venligt ſin Haand. Men bag dem brændte Axels Blikke af Harme, hvorvel det ſnart lykkedes ham at forjage det vilde Udtryk fra ſit Anſigt.

Nu kom en Flok Ryttere ned ad Gaden. Forreſt red en høi, lyshaaret Herre paa en ſnehvid Heſt. Han hilſte venligt til alle Sider, men paa den høie Pande hvilede tunge Bekymringer, og hans blaae Øine ſtreifede om i uſynlig Uro. Da han kom midt for Pehrs Bod, ſtandſede han et Øieblik, nikkede ad Agda, ſom ſkiftede Farve, og ad Pehr. Men ligeſom forbauſes fæſtedes hans Blikke paa Gundborg Rålamb. Han hilſte hende med nedladende Majeſtæt. „See vor ædle Oberſt," ſagde han, da han blev Anders Sigfridsſon vaer. „Og Eders Fader! Naa, velkommen, gamle Herr Sigfrid! Velkommen, til Rigsdagen. Goddag, Frende Sten Svantesſon! En Godmorgen, alle I ædle ſvenſke Herrer. Velkomne i Rigsſalen om lidt. Nu behøver jeg alle mine Venner omkring mig! Værer Alle hilſede, iſærdeleshed I, ſom komme den lange Vei herop fra Eders Provindsbyer. Fred være med Eder!" Han berørte Heſten let med Sporerne og fløi bort, ledſaget af de Tiltaltes Beundring og Velſignelſer.

Nærmeſt ham red en ſkummel Mand, med et uhyggeligt Smiil paa de tynde Læber. Hans ſkarpe Øie foer nøie og ligeſom mønſtrende over hele det Selſkab, her var forſamlet. Han nikkede blot til Axel i Boden; men paa Johan Hæſtſko heftede han et langt gjennemtrængende Blik. Den ſtakkels Yngling var ved Synet af Kong Erik — thi den første Rytter var Kongen ſelv — ligeſom bleven truffen af et Lyn og ſtod nu nedſlaaet og fuld af Beſtyrtelſe, da Joran Perſſon — det var den Anden — borede ſine Øine i ham. Men ſnart maatte den haardſindede Yndling og den øvrige Suite ile efter deres Herre.

Saaſnart de vare forſvundne, beſluttede de adelige Herrer at begive ſig op paa Rigsſalen. Ikkun Johan Hæſtſko fulgte Fruentimmerne hjem. Pehr gik til Havnen og Sønnerne ſkulde blive i Boden. Men Axel overlod atter Handelen til ſin, i alle Ordets Bemærkelſer, ſtadigere Broder, og ſkyndte ſig bort.

10.

Den gamle Fru Anna Skytte til Erſtada, Sivard Kruſes Moder, havde hele Formiddagen været beſkjeftiget med at bringe Alt i Orden til Høitidelighederne Aftenen før ſin Søns Brylup, der ifølge Tidens Brug ſkulde feires med megen Bulder og Larm. Om Eftermiddagen

---

gelige Lægemiddel, der bedre end nogen Panacee heldbreder ſaa hurtigt og ſaa godt!

Louiſe føler ſig ſtolt og lykkelig ved dette Kongens Venſkab, ved denne hans Opmærkſomhed, ſom endeligt har viiſt ſig offentligt og to Gange den ſamme Dag, midt imellem Hoffets anſeeligſte Damer, ſom vare tilſtede i Brændebuggerens Hytte. Giver en ſaadan Udmærkelſe hende ikke Ret til næſten at anſee ſig for de høie og mægtige Damers Lige, der omgiver hende? Ærgjerrige Ønſker begynder at vaagne i Louiſes Hjerte, ſtærkere end nogenſinde før, og allerede bringer hendes ſmigrede Forfængelighed hende til at glemme Fortrædelighederne i hendes Hjem.

Et feſtligt Maaltid var bleven anrettet paa Slottet. Alle Damerne toge uden Forſkjel Deel deri, og for bedre at bringe dem til at glemme Etiquetten, vilde Kongen blive ſtaaende og ſelv betjene dem. Han pleiede ofte at bære ſig ſaaledes ad paa Jagt- og Lyſtture, men aldrig havde man ſeet ham i ſaa godt Humeur, i den Grad var han lige opmærkſom imod Alle og fandt høflige og ſmigrende Ord for Enhver, ſkjøndt han i Grunden kun henvendte dem til en Eneſte. Damerne ſaae paa hinanden, betragtede derpaa hemmelig Mademoiſelle d'Hautefort og ſpurgte hinanden, hvorledes hun vel havde kunnet bære ſig ad for at bringe Kongen i et ſaa udmærket Lune.

Hans Munterhed tiltog iſær ved at fortælle Jagtens Begivenheder; Det gik endnu ud over Marillac, og Louiſe følte ſig imod ſin Villie ubehagelig berørt derved, thi hvori Mændene ſaa have forſeet ſig, tage Konerne altid en Deel af det Anſvar paa ſig, der hviler paa det Navn, de bærer. Men Kongen, der ganſke var inde i ſin Fortælling, bemærkede ikke den Ærgrelſe, der viſte ſig paa et ſmukt Anſigt, og hans Munterhed tog til, paa hans nye Jægermeſters Bekoſtning.

Som han talte, lod et Horn ſig høre langt borte; det kom beſtandig nærmere, og mange an-

kom Sivard hjem, ledsaget af en Mængde Gjester, hvoriblandt 12 unge Adelsmænd som Brudesvende (til disse hørte Roos og Häftsko, samt Sten Sture og Anders Sigfridsson).

Herrerne tøvede ikke med at gribe til de fremsatte Bægere og Kander. Vinen opvarmede Alles Gemytter og man talede alene om Giftermaal. Mere end een af Gjesterne blev ud paa Aftenen saa rørt over den almindelige Munterhed og Sivard Kruses Lykke, at han svor, han ogsaa vilde gifte sig.

Men affides fra de øvrige Gjæster sade Knut Roos og Sigfrid Rålamb. Mindet om deres Ungdom og forrige Eventyr opfriskedes ved de fulde Bægrre. De talede om deres afdøde Hustruer og ingen af dem undsaae sig ved at lade den Anden see en Taare. Da sagde Knut: „Hvad mener Du, Broder Sigfrid? Skulle vi nu sætte vort gamle Løvte iværk og gifte vore Børn sammen? Jeg begynder at finde, at der bliver for tomt paa mit gamle Krokstø. En ung Frue kunde nok behøves for at sætte Skik paa Alting der, og Du kan lade Din Anders passe sit Lenna selv. Han kan vel ogsaa snart tænke paa Bryllup."

Sigfrids Ansigt blev alvorligt.

Roos betragtede ham nogle Øieblikke og en langsom Rødme steg op i hans skarpe Ansigtstræk. „Jeg har sagt til min Søn," sagde han, medens han kastede sine funklende Blikke paa sin Ven, „jeg har sagt, at jeg har givet mit Løvte for ham og at han skulde være beredt til at fuldbyrde det, saasnart vi kunde faae Leilighed til at træffe Dig og Din Datter."

„Jeg har Intet sagt til Gundborg," svarede Sigfrid, „men jeg har opdraget min Datter saaledes, at naar jeg har givet mit Ord, vil hun ikke gjøre det til Intet. Hun er rede, Broder Knut."

De gave hinanden et Haandslag, der gjenlød.

„I Morgen tidlig," sagde Knut, „følges vi ad i god Tid til Mester Olaf, for at lade ham lyse for dem. — Hør engang, Gustaf!" sagde han til sin Søn, „nu har Sigfrid og jeg afgjort, at vi lade lyse for Dig og Gundborg imorgen. Du er jo rede?"

En besynderlig Følelse foer over Ynglingens Ansigt. Han blegnede og rødmede afvexlende og rakte Faderen sin Haand, som han venligt rystede.

„Vi ville gjøre samtlige Sivards Bryllupsgjæster forundrede imorgen, derfor tie vi saalænge med Tingen," sagde Knut.

„Ja vel," tilføiede Sigfrid, „jeg ønskede ogsaa at tale nogle Ord med Gundborg, inden vi gjøre hende til Brud."

„Hvorfor drikke I ikke, Venner og Brødre?" raabte Sivard Krnse. „Skaal for den, som staaer Brud næst efter min Alfrid!"

11.

I Herr Måns Johanssons Huus besørgede hans Frue, Barbro Bjelke, Høitidelighederne til Aftenen før hendes Datters Bryllup, der skulde feires paa en endnu prægtigere Maade og blev saameget mere glimrende som en meget fornem Fremmed havde lovet at deeltage i Høitideligholdelsen.

De gifte Fruer sade i Fru Barbro's Værelse, talede om Husholdningsaffairer, spiste Figener og drak — Mælk, thi endnu var den ædle Kaffe, desværre, ikke bleven indført i Europa.

I Jomfru Alfrids Kammer var der livligere. De unge Jomfruer vare under Latter og Skjemt sysselsatte med at passe Brudekronen paa Bruden og stundom ligeledes paa hverandre. Paa eengang raabtes der: „Frøkenen kom-

---

dre Horn svarede og blæste til at vende hjem, de blæstr Seier! De endnu jagende Hundes Gjøen gjenlød paa Sletten; Jægerne kom ud af Skoven i en Kreds, og dreve deres med Sveed og Skum bedækkede Heste fremad med Sporerne. Hornenes Toner lød igjennem de støiende Raab af Tusinder af Tilskuere, Bønder, Tjenere og Soldater, der vare ilede til fra alle Sider. Kongen og Damerne stillede sig ved Vinduerne, og pludselig satte en opjaget Hjort, den gamle Hjort selv, udmattet og stønnende, og omringet fra alle Sider bragt til det Yderste, igjennem en dobbelt Række af Nysgjerrige, som skreeg af Glæde i Ørerne paa den, anstrenge sine sidste Kræfter, og med Øinene halvt ude af Hovedet, med Tungen ud af Halsen og stive Been rystede den Hundene af sig, som allerede vare i Færd med at sønderrive den, og styrtede ind i Slotsgaarden som et sidste Tilflugtssted; her standsede den med udtomte Kræfter, og faldt med hængende Hoved paa Knæ, idet den udstødte et sørgeligt og klagende Angstskrig.

Lige efter den kom Marillac, livlig og munter, overvældet af Anstrengelse, men oplivet ved Seieren, tilligemed de andre Jægere, og Damerne gav deres Bifald tilkjende med deres Ankomst og Held!

Kongen havde ikke mere nogen Grund til at vedblive sin Spot. Han rystede paa Hovedet med en forlegen Mine.

— De skylder St. Hubert et smukt Alterlys, Marillac! raabte han til ham. At bringe mig den lige ind i Slotsgaarden! Det er vidunderligt!

— Sire, svarede Marillac, det var Ydmygelse nok for den, at De havde overladt dens Forfølgelse til os; den har ikke desto mindre ikke villet dee for nogen anden Haand end Kongens!

— Godt svart, min Herre. Men, tilføiede Ludvig, idet han blinkede med Øinene for at fremhæve Vigtigheden af sine Ord eller som om

mer!" I Øieblikket herskede Alvorligheden i Pigernes glade Ansigtstræk, og alle Øine saae mod Døren, hvorigjennem en stolt Skjønhed indtraadte, ledsaget af en heel Deel unge Piger. Det var Kongens Søster, Frøken Cecilia, den skjønneste af gamle Kong Gustafs Døttre. Med et muntert Smiil traadte hun hen til den dybt neiende Fæstemø, omfavnede hende og ønskede hende til Lykke. Da hun saae Gundborg Rålamb, standsede hun, og idet hun betragtede den Rødmende med største Opmærksomhed, sagde hun: „Ah! det er Jomfru Gundborg Rålamb. Jeg kan strax see det. Hun ligner meget sin Broder, vor smukke og tappre Oberst. Velkommen, Jomfru Gundborg! Jeg haaber, at vi faae Eder at see ved Hoffet, medens I er i Stockholm. — Vær hilset, alle ædle Jomfruer, som her ere forsamlede!" tilføiede hun og hilsede venligt paa hele Kredsen paa een Gang.

Nogle Piger frembare Rosiner, Frugter og Konfekt paa Sølvfade. Den muntre Prindsesse banlyste snart al Tvang fra Pigernes Kreds og hele Værelset gjenlød af Skjemt og Latter.

Nu indbares paa nogle smaae Borde Brudeklædningen og alle Brudens Klenodier, samt desuden en Mængde Prydelser og Pynt til de tolv Brudepiger, der nu skulde vælges. Medens alt beskuedes, vendtes og ordnedes hundrede Gange, nærmede Aftenen sig. Da kom Fruerne ind for at hente Fæstemøen til Brudebadstuen. Pigerne lode som de gjorde Modstand, men det var forgjæves og hele Skaren marscherede af.

De tolv Brudepiger fulgte Bruden i Badeværelset. Men i en stor Sal udenfor frembares store Kurve med Blomster. Alle de øvrige Jomfruer og Fruer satte sig til at binde Krandse. Da tilsidst Pigerne indenfor gave tilkjende, at Alt var færdigt, bragtes en Kurv med smaae Voxlys ind, hvoraf hver Jomfru tog eet og holdt tændt i Haanden. De stillede sig derefter i en vid Rundkreds med tilstrækkelig Afstand imellem sig. Fruerne holdt brændende Lys i Beredskab for Bruden og hendes Piger. Nu begyndte Jomfruerne en Vise:

Du unge Brud! Ud til os kom,
Træd sidste Gang i Dandsen!
Endnu blandt Pigerne sving Dig om;
I Morgen bær' Du Krandsen.
Men vi, vi dandse frie omkring!
Ingen Svend, ingen Ven
Skal vel fange os end!
Men Du, kom strax til os ud,
Dit Lys vi nu skulle blæse ud!

Strax aabnedes Døren af Pigerne. Den hvidklædte Brud førtes ud og fik et Lys i Haanden. Den første Jomfru greb hende da under Armene, svingede omkring med hende og blæste sit Lys ud. Derefter gjorde den Anden paa samme Viis og saaledes hele Kredsen igjennem. For hvert Lys, der sluktes, sang Pigerne:

Du unge Brud, tag Lys i Haand!
Det er den sidste Gang nu.
Thi nu i Kjærligheds Blomsterbaand
Saa ikke fangen er Du.
Men vi, vi dandse frie omkring
Ingen Svend, ingen Ven
Skal vel fange os end!
Men Du, Farvel! Nu er Du Brud,
For Dig skal Lyset nu blæses ud.

Da tilsidst alene Brudens Lys brændte, traadte hun midt i Kredsen og holdt det saa høit iveirrt, hun kunde. Nu istemmede Fruerne:

Kom, tænd Dit Lys, Du Jomfru skjøn,
Og klart skal Lyset skinne.
Den, som ei lytter til Kjærligheds Bøn,
Skal aldrig Lykken vinde.
Men eget Huus og en fuldtro Ven —
Eget Huus, egen Ven,
Egen Mage og Ven
Det faaer, det faaer, det faaer den,
Som først har Lyset tændt igjen.

---

han med sine Ord vilde kuldkaste Jægernes hele Hæder; er det ogsaa den rigtige Hjort?

— Oh! Sire, gjenkjender De den ikke paa dens dobbelte Krone og lange Dienender? . . .

— Vel, min Herre, vi ville see ad, men man bør ikke lade den vente.

Disse Ord vare blevne vexlede imellem Kongen og Marillac, medens den Ene stod paa Slotsbalconen, og den Anden sad paa sin Hest. Kongen kom ned, og Marillac udførte for et Øieblik Storjægermesterens Forretning, ved at overrække Kongen Jagtkniven for det Tilfælde, at han selv vilde stikke Hjorten ihjel.

Ludvig den Trettende havde ingen Modbydelighed for denne Art Handlinger, og omendskjøndt han, da Hjorten ikke var bleven fanget af ham, havde kunnet undslaae sig for denne bedrøvelige Forretning, vægrede han sig ingenlunde derfor, da han fandt en hemmelig Nydelse deri, og med sikker Haand stødte han Kniven i Dyrets Side, som med lukte Øine og en kold Sveed over hele Kroppen, der allerede var bleven stiv ved Dødens Nærhed, et Øieblik hævede Hovedet, udstødte et hæst Suk, og strakte alle fire Been fra sig, idet den faldt.

Alle beundrede Kongens Behændighed og Færdighed i denne grusomme Forretning, en Bifaldsmumlen hørtes fra Forsamlingen, ja selv blandt Damerne, som fra Balconen og Vinduerne betragtede dette Skuespil med den største Opmærksomhed.

Nu skulde hver have sin Deel. Overpiqueuren skar Hjortens venstre Fod af og gav den til den tjenstgjørende Jagtjunker, som rakte Marillac den, der atter overrakte den til Kongen efter Skik og Brug.

Ludvig den Trettende undersøgte den og sagde: — Den har rigtignok Kjendemærket. Det er virkelig den gamle Hjort.

Overpiqueuren erholdt Hjortens Hud. Derpaa fik Hundene et godt og rigeligt Maaltid, til stor Fornøielse for de Tilstedeværende; lidt efter

Under denne Sang styrtede alle Pigerne sig paa een Gang frem for at tænde deres Lys ved Brudens. Hun søgte at forhindre det, ved uophørligt at svinge Armen hid og did, men de, som omgave hende, vare for mange, og imedens hun søgte at holde Luen fra een af de andre Jomfruers Lys, tændte Gundborg Rålamb sit. Saasnart det brændte, blæste Bruden det ud, hun holdt, og traadte i Kreds med de Øvrige, der dandsede omkring den rødmende Gundborg og sang:

Tag Lys i Haand, Du Jomfru skjøn.
Og klart skal Lyset skinne.
Snart skal vel Troskaben faae sin Løn,
Og Lyst og Lykke vinde.
Et eget Hjem, og en fuldtro Ven —
Eget Hjem, egen Ven,
Egen Magt og Ven,
Det faaer, det faaer, det faaer den,
Som først blandt os staaer Brud igjen.

Derefter bekrandsede Pigerne Bruden og sig selv. Forfriskninger af udenlandske Frugter og kjølende Drikke indbares og hele Skaren gik i Procession til en stor Sal, hvor de spiste sammen.

Saasnart Prindsessen havde begivet sig bort, fulgte Brudepigerne Bruden til hendes Værelse og bleve der Natten over hos hende.

12.

Søndagmorgen fremgik, hilset af Klokkernes høitidelige Lyd. Fra Sognepræsten Olavii Huus ved St. Nicolai Kirke kom to ædle Herrer ud, den Ene med dybt Alvor, den Anden med munter Glæde i sit Ansigt.

„Farvel for en Stund, Broder Knut!" sagde den Alvorlige. „Nu gaaer jeg til min Datter, for at sige hende, at det er gjort."

„Og jeg skal gaae hen og levere Gustaf min salig Hustrues Trolovelsesring," svarede den Anden. „Gud give de to Unge saamegen Lykke og Glæde som Anna og jeg nøde."

„Ja, Amen!" sagde Sigfrid og de skiltes fra hinanden med et kraftigt Haandslag.

I det samme kom en høi Præstemand med et blegt, sørgmodigt Ansigt hen til Sigfrid, standsede et Øieblik, ligesom forundret, og omfavnede ham derpaa, med det Udraab: „Min Fader!"

„Er det Dig, Stig?" sagde den Gamle og trykkede ham hjerteligen til sit Bryst. „Hvor i al Verden er Du kommen hid?"

„Jeg er kommen op til Rigsdagen," svarede Præsten. „Jeg agter mig nu ind til Mester Olaf i Storkirken, for at sige ham, at jeg efter Kongens Befaling skal prædike for ham idag."

„Ja saa!" faldt den Gamle ham ivrigt i Talen, „det er mig virkelig af Hjertet kjært, thi Du skal da forkynde Gundborgs Lykke. Men jeg maa da hen til hende. Gaa Du ind til Mester Olaf, saa faaer Du at høre, hvad der er paafærde. Vi træffes strax efter Gudstjenesten og siden ved Sivard Kruses Bryllup. Jeg faaer da tale med Dig om vore Sager. Nu har jeg meget travlt."

„Farvel saalænge da, min Fader!" sagde Præsten, og mørk, som en Ulykkesprophet, skred den fortklædte Skikkelse ind i Præsteboligen.

Da Sigfrid kom til Kjøbmandsporten, og traadte ind i Pehrs Huus, mødte han Fru Agda. „Er Gundborg inde?" spurgte han. „Jeg vilde tale med hende!"

„Det er umuligt," svarede Agda venligt, „hun blev igaar valgt til Brudepige og er allerede, tilligemed Bruden, taget op til Slottet til Froken Cecilia, som følger Bruden til Kirken."

Den gamle Mand stod, som truffen af et Tordenslag. „Min Gud!" — udbrød han.

---

kom Damerne ned fra Slottet og blandede sig blandt Jægerne for at lykønske dem.

— De faae da ikke det bare Brød at spise idag, sagde Kongen. Modtag min Lykønskning, Marillac; Vi ville søge at holde Dem skadeløs for den Spot, Vi have tilladt os imod Dem.

Jægermesteren, der var lige saa forbauset som fornøiet over sin Lykke, tømte sin Pung i den gamle Piqueurs.

— Ved Gud! tilføiede Ludvig den Trettende, Vi vilde i Morges vædde om vor Krone, Vi vilde da have tabt den i dette Væddemaal, og Kongen af Frankrig vilde da nu have været en Marillac, og ikke mere en Bourbon.

— Aldrig vilde et Rige have befundet sig saa ilde ved et Thronskifte, svarede Marillac, der var bleven Hofmand.

Ludvig vendte sig mod Louise, der ikke stod langt fra ham, og hvem hendes Mands Triumph smigrede, hvor liden Deel hun end havde deri, og sagde sagte til hende:

— En Grevekrone vil være tilstrækkelig, haaber jeg, til at betale vort Væddemaal, og vi skulle snart betale det, Fru Grevinde.

Louise saae paa Kongen med et Udtryk af Lykke og Erkjendtlighed.

Et besynderligt Tilfælde bragte nu de to Hovedpersoner i denne Scene i en temmelig latterlig Stilling.

Efter Skik og Brug nærmede Overpiqueuren sig ærbødig til Jægermesteren og lagde Hjortehovedet i hans Hænder fra Hans Majestæt. Hensigten hermed var kun, at han skulde præparere det og forsyne det med Datum og Skovens Navn. Men Marillac fristedes til at antage dette i hele Forsamlingens Paasyn gjorte Tilbud for Kongens sidste, blodige Spot. Meget forlegen over sin Stilling blev han ved at holde Hjortehovedet i sine Hænder, og saae paa Kongen, allerede forud ramt af de Hentydninger, som han ventede skulde regne ned over ham ved denne Lei-

„Men jeg maa tale med mit Barn, det et nødvendigt!"

„Det er vist ikke muligt før Brudefærden kommer fra Kirken," indvendte Agda, hvem hans Bestyrtelse meddeelte sig, hvorvel Grunden var hende ubekjendt. „Men er det Intet, jeg kunde sige?"

„Jeg vil selv tale med hende!" sagde Sigfrid i en nedstemt Tone, overvældet af Bekymring.

Agda saae paa ham, ligesom hun vilde sige og spørge om Noget. Men da han tavg, hilste hun ham og gik, opfyldt af en mørk Anelse.

Medens han stod i Forstuen ubevægelig og grublende, kom en Karl med en prægtig Hest, sendt fra hans Søn Obersten, og bad ham haste, thi Brudgommens Følge skulde nu strax sætte sig i Bevægelse. Uden nogen klar Tanke eller Følelse, satte Sigfrid sig op paa Hesten og red til Sivard Kruses Huus.

De tolv Bruderiddere begave sig, anførte af Brudens Fader, Måns Johanssøn, paa skjønne Heste, op til Slottet, for at ledsage Bruden og omgive hende og hendes Piger som en tro Livvagt, medens alle de øvrige Herrer sluttede sig i tætte Rækker om den lykkelige Brudgom og begave sig til Kirken. Der gave de Hestene, som blot førtes med for Parades Skyld, til de ventende Tjenere, og stillede sig i to Rækker imod hinanden fra Kirkedøren.

Snart kom ogsaa Brudens Følge og steg ligeledes af Hestene. Ved sin gamle Faders Haand gik Bruden, nærmest fulgt af Prindsessen, som den første af Brudepigerne, og Ridderne. Efter dem kom den glimrende Række af de øvrige Damer.

Uroligt søgte Sigfrids Øie den elskede Datter; han saae hende ved den unge Stures Side med Sundhedens og Tilfredshedens glade Farve paa det skjønne Ansigt. Hun smilede ad noget Morsomt, denne syntes at sige hende. „Hvor længe vil Du see saa glad og lykkelig ud?" sagde Sigfrid til sig selv. „Jeg har leget grumt med Dit Vel. Men Gud raader."

Gundborg saae sig nogle Gange om efter sin Fader, men hun blev ham ei vaer, da han var skjult af Andre. Sture tilfredsstillede hende imidlertid ved Hilsener fra ham.

Gustaf Roos, der havde faaet en saadan Plads blandt Bruderidderne, at han ikke havde Leilighed til at tale med Gundborg, betragtede hende ligeledes ofte med bankende Hjerte og urolige Øiekast. Hendes sorgfri Munterhed skjar ham dybt i Hjertet, thi deraf kunde han slutte, at hun endnu ikke vidste, at hendes Livs Skjebne havde fældet Dommen over hende.

I Kirkedøren fremtraadte nu den blege Præst, Stig Rålamb, i sit Ornat, og Brudgommen gik hen til ham. Nu tog Herr Måns Johanssøn Nat og Dag sin Datters Haand og førte hende hen til Brudgommens Side, idet han sagde til ham:

„Jeg givter Dig min Datter til Hæders og Hustru, og til halve Seng, til Laas og Nøgle og til hver tredie Penning, som I eie eller eiende vorde af Løsøre, og til al den Ret, som Uplands Lov er og den hellige Erik gav, i Navnet Faderens, Sønnens og den hellig Aands."

Først efter denne Ceremonie havde Præsten Ret til at vie Parret. Han begyndte endnu i selve Kirkedøren med en Formaning. Derefter vendte han sig til Brudgommen og sagde: „Jeg sporger Dig, Sivard Kruse, første, anden og tredie Gang, om Du vil have denne Person til Din Hustru, og elske hende i Godt og Ondt?" Da han havde svaret: Ja, tilspurgtes Bruden Alfrid Magnusdatter Nat og Dag efter samme Formular. Efterat nogle Bønner vare læste,

---

lighed; deres Øine mødtes, og lige forlegne bleve begge forvirrede og vendte sig strax om.

Saaledes endte Dagens Fest. Et Øieblik efter tog man bort, og om Aftenen, da Louise var kommen hjem i sine Værelser i Louvre, lod hun, skjønt ene, sine forfængelige Tanker frit Løb, og idet hun faldt i Søvn, hviskede hun smilende: Grevinde!

Andet Kapitel.

En af Louises Dage.

1.

Morgen.

Kongen holdt Ord. For det kongelilge Skatkammers Regning kjøbte man Attichy tilbage af Greven af Maure; det laae nærved Compiegne, som længe havde været i Marillacernes Familie og blev nu ved kongeligt Patent ophøiet til Grevskab. For at give denne Gunst Udseendet af at være en Restitution i sine forrige Rettigheder, blev den Sequestrationsact, som Arsenaldirectionen havde udstedt mod Marschallens Godser, for en Deel tilintetgjorte til Fordeel for hans Neveu, og af Domainet Olinville kom Alt, hvad hiin ikke selv havde afhændet, tilbage til denne.

Louise de la Porte, Grevinde af Marillac, Frue til Attichy og Olinville, der var omringet af Alt, hvad Luxus dengang kunde optænke, som beboede smukke Værelser, med pragtfulde Gulvtæpper, som havde en Vogn og Laqvaier til sin Tjeneste, Adgang til Hoffets Concerter og Baller, som blev vel modtaget af Dronningen, som Mademoiselle de la Fayettes Veninde og endnu bedre af Kongen, havde hun endnu Noget tilbage at ønske? Vare ikke de Ønsker om Pragt mere end

satte Brudgommen Ringen paa Brudens høire Haand og forklarede: „at han tog hende til sin ægte Hustrue." Bruden svarede, at hun tog ham „til sin ægte Mand, at elske i Godt og Ondt." Nu stadfæstede Præsten Ægteskabet med Bønner.

Derefter gik han ind i Kirken til Alteret. Hele Processionen fulgte ham i Orden og Brudeparret knælede for Altaret. Et lyseblaat Tæppe af Silke holdtes over de unge Mager af Brude-Ridderne og Pigerne. Præsten begyndte Brudemessen og et Chor af unge Drenge istemmede tilligemed Orglerne. Derefter vendte Præsten til Alteret, og idet Forsamlingen istemmede en Psalme, borttoges Teppet. Et Par Stole vare satte paa den ene Side af Choret, og Brud og Brudgom begave sig til dem, ledsagede af Pigerne og Ridderne. Kongen, der ogsaa selv var i Kirken, havde en Stol midtfor Brudeparret. Den øvrige Brudefølge indtog de for dem bestemte Bænke.

Gudstjenesten foregik i sin lovlige Orden. Anders Sigfridsson og Gundborg, der bleve høist forundrede ved saa uformodet at gjensee deres Broder, betragtede med en sælsom Blanding af Sødskendekjærlighed og Ærefrygt hans blege, sørgmodige Ansigt, som alene oplivedes under Prædikenen, hvor han med skarpe, gjennemtrængende Ord forkyndte Guds strænge Straffedomme over Tidens Fordærvelse. Han var en vældig og af sit Emne gjennemtrængt Prædikant, og hans simple og kjernefulde Tale gjorde dybt Indtryk paa alle Tilhørerne, hvorvel Faa formaaede at følge dens mange og for Størstedelen meget kløgtige Fordelinger.

Men da Gudstjenesten var forbi, traadte Herr Stig Rålamb atter op i Choret. Gustaf Roos blegnede. Men Jomfru Gundborg tilligemed alle de Andre saae forundrede og nysgjerrige paa Præsten. Hans dybe Øine saae med et besynderligt Udtryk hen til Gundborg og han oplæste med høi og gjennemtrængende Stemme:

„Den ædle og velbyrdige Herr Gustaf Knutson Roos og den velbaarne Jomfru Gundborg Sigfridsdatter Rålamb have besluttet, i Guds Navn, at indgaae Ægteskab sammen, og begjære dertil gode og christne Menneskers Forbøn, at det maa være Gud behageligt og dem til Lykke og Salighed. Men dersom Nogen herimod haver at sige eller veed nogen Hindring at være, da tale han i Tide, eller siden tie stille. Gud give dem sin Naade. Amen."

Da Gundborg hørte sit Navn af sin morke Broders Mund, blev hun staaende ubevægelig og maalløs, indtil han havde sagt sit Amen, der gjentoges ligesom i Chor halvhøit af hele Forsamlingen. Da sank hun bevidstløs og ligbleg i Stures Arme.

Sigfrid vilde styrte frem til sin Datter, men maatte staae stille, da Kongen selv idetsamme stod op fra sit forgyldte Sæde og gik hen for at lykønske de Nygivte. Den bestyrtede og fortørnede Anders Sigfridsson kastede lynende Blikke paa Roos, som ubevægelig, men fuld af Angest, stirrede paa den Blegnede. Sture selv skjælvede som et Espelov og den arme Hästko støttede sit svimlende Hoved mod en Pille. Ikkun Prindsessen var resolveret. Hun befalede et Par af Jomfruerne at modtage Pigen og føre hende hjem. Kongen havde imidlertid fuldbyrdet sin Lykønskning hos Brudgommen. Da han nu nærmede sig Bruden blev han den besvimede Pige vaer, der, lig et Marmorbillede, laa ubevægelig i Jomfruernes Arme. „Lad hende bære til Din Vogn," sagde Kongen til sin Søster og Prindsessen gav Jomfruerne Befaling derom.

Vrimlen af en utallig Folkehob havde gjort, at ikkun faa af dem, som stode nærmest, havde mærket Ulykken, saa at de Lykønskendes muntre

---

opfyldte, som allerede plagede hendes unge Hoved i forrige Tider, da hun i Tours, paa Loirets Bredder, var kjed af sin Omgang med gamle Landsbyjunkere og af det ubemærkede Liv, hun førte i Provindsen, og kun drømte om Paris og om Hoffet!

Men Louise havde hos sig en Tante, som uophørligt gjentog for hende, at enhver Standsning paa Veien til Gunst var saa godt som et Tilbageskridt, at hun ved at fordobble sin Opmærksomhed og Forekommenhed imod Kongen vilde være istand til at erholde Alt, hvad hun ønskede af ham.

Endvidere la Chenaye, hvis urokkelige Princip det var, at enhver brav Sjæl maa være ærgjærrig. — Man er det for sine Venner, naar man ikke vil være det for sig selv, sagde han ganske naivt. Deri ligger netop Fortjenesten.

Fremdeles talte hun blandt sit Geheimeraads Medlemmer en gammel Præst, som aldrig forlod hendes Værelser og var hendes daglige Gjæst ved Bordet, nemlig Franciscanermunken Pater Pradines, der i Betragtning af hans store Dygtighed var udnævnt til Skriftefader hos Dauphinen, der endnu ikke kunde gaae.

Hos Louise havde Pater Pradinus den Forretning, ved enhver Leilighed, at istemme en Lovtale over Ludvig den Trettendes Dyder og at bekræfte la Chenayes og Tantens Ytringer ved at gjentage dem, hvilket næsten uden hans Vidende — thi den gode Mand var meget indskrænket — gjorde ham til en Apostel for Luxus og verdslig Forfængelighed.

Endelig kunde man som sidste Drabant i Marillacs Garde nævne en gammel Selskabsdame, som ikke forlod hende; i den Grad havde Kongen baaret Omsorg for vel at anordne hendes Omgivelser! Denne gamle Pige tilbragte sin Tid med at vaage over sin Frue, eller at skrifte for Pater Pradines, naar hun intet Bedre havde at gjøre. Ligesom de Andre prædikede hun Grundsætninger ved Hoffet.

Mumlen vedvarede længe, efterat Pigen var ført bort af de tvende Brudepiger, hvem Agda fulgte.

Knut Roos havde ikke mærket det Foresaldne. Da han, ved det den lykønskende Skare strømmede hen til Choret, kom Anders Sigfridsson nær, slog han ham venligt paa Skulderen og sagde med et selvtilfreds Smiil: „Den Gang gjorde jeg og gamle Sigfrid et lystigt Spilop."

Obersten svarede Intet, men stirrede ham skarpt i Ansigtet.

Nu forenede Kongen selv sig med Brudefærden og anførte den til Gildestuen, under Trompeters og Basuners Lyd. Derindefra lød en kunstigere Musik af Violiner og andre Strengeinstrumenter, saavelsom Fløiter og andre Piber. De store Sale vare fulde af Borde, hvorpaa de smukkeste Sølvfade prangede, belæsede med de sjeldneste Retter. Ved Brudeparrets Ankomst var Præsten atter for Haanden og læste en Bøn ved Indgangen til Brudehuset.

Da Alle vare forsamlede omkring Bordene, læstes atter en Mængde Bønner, hvorefter man satte sig. Til Kongen og Prindsessen rakte deres Pager Knive, Gafler og Skeer, men samtlige de øvrige Gjæster fremtoge selv egne Converter fra Kjole- og Skjørtelommer.

13.

Efterhaanden var Gundborg kommen sig i Agdas Arme. Hun var ikke svag og forkjælet af Naturen. Saasnart hun havde gjenvundet sin fulde Bevidsthed og fuldkommen indseet sin Skjæbne, beredte hun sig til at imødegaae den med Hengivenhed. Hun var stærk saasnart hun havde seet sin Ulykke ret i Øiet. En Taarestrøm, hun udgød ved Agdas Bryst, lettede hendes Hjerte og var hendes Tribut til den qvindelige Svaghed.

Sigfrid og Gustaf vare rømte fra Brylluppet for at ile til Pehrs Huus. Da Sigfrid traadte ind i Agdas Kammer, — Roos standsede bedrøvet i det ydre Værelse — modtog Gundborg ham med Taarer i Øinene, men med et mildt og kjærlighedsfuldt Smiil. Denne hendes stille Forsagelse knuste den Gamles Hjerte. Han brød ud i en voldsom Hulken, store Taarer trillede ned ad Kinderne i det graae Skjæg og han trykkede sin Datter heftigt til sit Bryst. „Gundborg! mit Barn, mit Barn!" var Alt, hvad han formaaede at fremstamme.

Ogsaa hun blev dybt rørt, men snart gjenvandt hun Herredømmet over sig selv og sagde: „Min Fader! Græd ikke saa, jeg er jo fuldkommen tilfreds med min Faders Villie!"

Nu samlede ogsaa Sigfrid sig, efterat det første Udbrud af hans Følelse var forbi. „Ja jeg vil Dit Bedste, Gundborg, det veed Du!" sagde han, „men det var den gamle Roos, som var Skyld i, at det skete saa uforvarendes. Jeg fik ulykkeligviis ikke Leilighed til at forberede Dig. Men nu er jo Alt godt igjen! — Kom nu ind, Gustaf!" vedblev han, „kom ind og tal selv med hende!"

Gundborg foer heftig sammen, men da Roos med nedslaaet Mine traadte ind, gik hun stille hen imod ham og rakte ham Haanden.

„Gundborg, gode Gundborg," sagde han, „dersom jeg kunde have sparet Dig dette, havde jeg gjerne vovet mit Liv. Men jeg vidste ikke, at Du var aldeles uforberedt paa det som skete."

„Tales nu ved og bliver Venner, mine Børn!" udraabte den Gamle, idet han, glad over, at det syntes at gaae saa vel tilsidst, omfavnede dem begge.

(Fortsættes.)

Leiligheden tilbød sig til at stige et Trin høiere paa Lykkens Stige.

Den gamle Marquis af Humieres, den første Kammerherre, var falden i Unaade paa Grund af en besynderlig Lune hos Ludvig den Trettende. Denne kunde ikke udstaae røde Haar. Humieres var rødhaaret, men havde, da han kjendte Kongens Afsky for denne Farve, taget sine Forholdsregler førend han kom til Hoffet. Han havde nu i 10 Aar i Fred udført sine Forretninger med smukke kastaniebrune Lokker, da han en Dag var ude at spadsere med Kongen med bart Hoved, og en stærk Regn bortskyllede hans laante Fjeder og tilintetgjorte hans Farvning. Det var tilstrækkeligt for Kongen til at fjerne ham fra sin Omgivelse, ligesom han havde fjernet Bellegarde, paa Grund af den Dryp, der uophørlig hang ved hans Næsetip, og Tilly, hvis hele Brøde var, at han høstede for tidt.

Marquien af Humieres' Plads var ledig. Skulde da Greven af Marillac vedblive at være simpel Jægermester? Nei! Og Herskeren vilde ikke afslaa Noget, naar man blot vilde bære sig rigtigt ad.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 Pgr. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 33. Løverdagen den 24 April. 1847.

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortsat.)

„Min bedste Fader!" bad Gundborg, „begiv Eder nu tilbage til Brylluppsgaarden. Jeg vil bede Gustaf ogsaa at følge mig derhen strax efter."

Den Gamle forlod Værelset tillige med Fru Agda. Sigfrid, der nu syntes at Alt var stillet tilrette igjen, ilede tilbage til Brylluppet og drak hurtigt med sine gamle Venner, for at nedskylle Tanken om sin noget haardhændede Fremfærd mod Pigen, som han selv udtrykkede sig.

Efterat han var gaaet fra det unge Par, stode de Begge en Stund tause uden at nogen af dem kunde oplofte Øiet paa den Anden. Tilsidst fattede dog Gundborg først Mod. Hun sagde: „Gustaf, har Du nogensinde tænkt, eller tænker Du endnu, at vi ville blive lykkelige?"

Der laa ved dette besynderlige Spørgsmaal et saa dybt Udtryk i hendes Tone, at Gustafs forud stærkt bevægede Hjerte gjennemtrængtes af en dyb paa een Gang medlidende og velvillig Følelse. „Lykkelige?" gjentog han. „Frygter Du for at blive ulykkelig, Gundborg, eller er Du det maaskee allerede? Hvordan er da den Lykke, Du ønsker?"

„Jeg er ikke ulykkelig, Gustaf," svarede hun, „min Fader vil jo sit Barns Bedste —" hun slog Øinene ned og taug.

„Gundborg!" sagde Gustaf Roos og greb hendes Haand. „Alt fra min første Ungdoms Tid har min Fader omtalt for mig, at min Haand var fæstet til Gundborg Rålambs. Jeg saae Dig som et legende Barn, og Dine søde Træk, Dit glade Væsen fæstede sig dybt i mit Inderste. Mindet om Dig har bestandig fulgt mig under mine Reiser og Farer. Og vel maa Du nu vide det: Mere end een Gang har den Tanke, at blive en svensk Pige værdig, en Pige som Du, kuet mine vilde Tilbøieligheder og opflammet Følelsen for mine Pligter. Men saa stolt er jeg, at jeg aldrig vil fæste til min Side en Qvinde, hvis Hjerte vilde foragte eller støde mit tilbage. Vær oprigtig, Gundborg! Min Faders haarde Sind maa finde sig i at undvære en Søn, dersom han vil twinge ham til at gjøre en Pige ulykkelig. Og hvad Folk siger, det er ikke værd at agte saa høit, som hele sit Livs Lykke."

„Ak! vi kunne ikke skilles mere!" sukkede Gundborg: „Men Du har ikke sagt, hvad Du fordrer af Din Fæstemø. Hvad fordrer Du af mit Hjerte?"

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

At bønfalde om Omhøielse for sin Mand, der forstødte hende, forekom Louise at være feigt. Men man gav hende at forstaae, at Marillacs Ophøielse alene kunde hæve hende i Veiret, at om de end levede adskilte i deres Hjem, som saa mange Andre, der ikke desto mindre gjaldt for Mønster paa ægteskabelig Dyd, maatte de i det mindste Haand i Haand følges ad paa Lykkens Bane.

Naar hun sukkede over Marillacs fornærmelige Opførsel, sagde man hende, at naar han skyldte hende Alt, Rigdom og Rang, vilde han snart komme tilbage til hende.

I nogen Tid havde Dronningen kun viist Kulde imod Louise.

— De er ikke fornem nok, til for ofte at nærme Dem til hende og saaledes leve i fortroligt Venskab med hende, sagde man.

Mademoiselle d'Hautefort, Mademoiselle de Guise og mange Andre, syntes at fjerne sig fra den nye Grevinde.

— De ere stolte af deres Rang ved Hoffet og skinsyge over Deres Ungdom og Skjønhed, gjentoge de samme Stemmer; De maae ydmyge Dem ved at blive mere end Deres Lige.

Louise var 18 Aar gammel, Erindringen om hendes første Kjærlighed syntes at være fuldkommen udslettet af hendes Hukommelse, under dette nye bevægede Liv, som beskjæftigede hende, og de usædvanlige Følelser, som idag stormede ind paa hende. I hendes Alder og i et Qvindehjerte udvikles let ærgjerrige Tanker, naar de have en Seir for deres Coquetterie eller Forfængelighed til Formaal.

Hun lod sig overtale.

Fra nu af henreven i den Hvirvel af bestandig voxende Ønsker, som herskede i Louvres Ath-

„Jeg begjærer, hvad Dit Hjerte frivilligt vil give," svarede han. „Jeg er saa stolt, at jeg ikke troer at fortjene nogen Qvindes Foragt, ei engang Din, Gundborg, og jeg er saa ømhjertet, at jeg ikke kan taale nogen Qvindes Had og mindst Dit. Men dersom Dit Hjerte forøvrigt ikke selv siger Dig, hvad der skal gjøre os begge lykkelige, bliver den Lykke en tom Drøm, som dog een Gang spøgede i min Sjæl."

Gundborg skjulte sine rødmende Kinder i sit Tørklæde og brød ud i Taarer. Da aabnedes Døren og Præsten Stig Rålambs blege Ansigt saae ind i Værelset. Langsomt nærmede den fortklædte Skikkelse sig.

„Guds Fred, Søster Gundborg!" sagde han høitideligt og omfavnede den grædende Pige. Derpaa rakte han Roos Haanden. „Fred være ogsaa med Dig, Gustaf!" vedblev han. „Velsignelse over Eder begge! Jeg takker Gud, at jeg seer Eder sammen med Alvor og Taarer, thi saaledes begyndes et Ægteskab værdigere, end med daarlig Latter og foragtelig Skjemt."

Gundborg saae paa ham med en mere stille Rørelse. Hun følte sig hendraget til Gustaf Roos af sine Barndomsminder, af Venskab og Agtelse; men en Følelse af Savn og Smerte gjennemtrængte hendes Bryst, da Billedet af den sørgende Yngling, Sten Sture, svævede for hendes Tanker. Dog følte hun, at det var nødvendigt for hende at forsage ham, og det Eneste, som mildnede hendes Smerte, var den Forestilling, at hendes Skjæbne idetmindste vilde bero paa et saa ædelt Hjerte som Gustafs. Han blev endogsaa dyrebar for hende og i hendes Følelse for ham laa noget Helligere og Ædlere om end ikke Skjønnere, end i hendes Følelse for Sture.

„Fald ned paa Eders Knæ!" sagde Præsten, „jeg vil bede for Eder, og opløft ogsaa I Eders Hjerter til vor Fader i Himlen!"

For Gundborg var det en Fornødenhed at kunne udgyde sit urolige Hjerte, og da hun knælede ved Gustafs Side og hendes Broder strakte sine Hænder velsignende over dem og bad, følte hun en høiere Styrke, og en himmelsk Ro nedsteeg i hendes Sjæl.

Gustaf følte sig ligeledes opløftet, og da han med Ømhed saae paa den ædle Pige, hvis Ansigt syntes som forklaret, troede han, at Himlen vel ikke ganske vilde hendes Ulykke, men indgyde en Følelse for ham i hendes Bryst, der ogsaa kunde gjøre hende lykkelig. Og hans Bevidsthed sagde ham, at han ikke var uværdig til at blive lykkelig ved hende.

Nu traadte Fru Agda ind og erindrede om, at det var paa Tiden at vende tilbage til Brylluppet.

Gundborg og Agda, ledsagede af Præsten og Roos, traadte ind i Gildestuen, som den første Dands skulde begyndes. Bordene vare tagne bort og til alle Sider stode Gjæsterne i glimrende Rækker: Ynglingerne, med livlige Blikke søgende den, enhver vilde dandse med, og Pigerne med nedslagne Øine ventende, hvem der vilde opbyde dem. Herr Sivard gik hen til Frøken Cecilia og bukkede i Underdanighed. Kongen, som ellers havde tænkt at begynde Dandsen med Bruden, havde dog faaet at høre, at det var tilsigtet, at Sigfrid skulde have denne Ære, og da han derfor blev den indtrædende Gundborg vaer, gik han hen til hende og sagde: „Vi ønske Eder til Lykke, skjønne Jomfru, til Eders Forening med vor troe Mand og Tjener Gustaf Roos. Vi ville begynde Dandsen med Eder, som den yngste Fæstemø blandt alle Tilstedeværende." Kongen gav Ynglingen, som, bekymret for Gundborgs Fatning stød ved Siden af hende, et mildt Øiekast, nikkede ad ham og vinkede til Musikanterne. Med jublende Larm faldt alle Instrumenterne

---

mosphære, kunde hun kun svagt forsvare sig imod Magtens Tillokkelser og hendes Omgivelsers Anstrengelser.

Kongen besøgte hende hver Dag, og omendskjønt han endnu kun talte til hende om Venskab, betragtede han hende undertiden paa en besynderlig Maade, idet han lod sin Haand glide ned ad hendes Haar eller tog hendes Haand, og engang glemte han sig selv i den Grad, at han satte sine Læber paa den, hvilket satte Louise i stor Forvirring, thi af Ærbødighed maatte hun strax gjøre det samme med en ydmyg Mine. Hun kyssede da Kongens Haand, og han kyssede hendes, og ved denne Leeg var Besindigheden lige ved at forlade dem, da det netop heldigviis ringede til Aftenbøn, og Ludvig den Trettende strax vendte tilbage til sine Gemakker, idet han gjorde Korsets Tegn.

Endnu længere at skuffe sig selv, angaaende den Følelse, som ledede ham, blev vanskeligt for Louise.

— Det er maaskee det, som man kalder Kongernes Venskab, sagde hun til sig selv. Derpaa beskjæftigede hun sig med sit Toilette, med sin kostbare Pynt, speilede sig i de lange forgyldte Speile, frydende sig ved sin Skjønhed som ved sin Lykke, og endnu ufkyldig nok til ei at blive for urolig, saae hun kun den Pragt, der omgav hende, glemte Mademoiselle de la Fayettes Skjæbne og mindedes kun hendes Dyd!... Hendes Hoved sank ned mod hendes Bryst og hun sad i lang Tid henfalden i Tanker.

Under disse Drømmerier viste sig en Barndomsglæde, en let Skræk i hendes Blik. Nu mindedes hun for første Gang nogle tvetydige Yttringer, som Madame de St. Cernin et Par Dage i Forveien havde ladet falde. Hun tænkte paa disse Hertuginder, disse fornemme Damer, som under de foregaaende Kongers Regjering, herskede over Kongerne som Kongerne over Frankrig! — Næsten Dronning! — tænkte hun.

Fristelsens Time var kommen.

ind, og hele Salen fyldtes af de Dandsendes brogede Vrimmel.

Den stakkels Gundborg mødtes overalt af Lykønskninger, men denne bestandige Berørelse af hendes ømme Saar gjorde hende tilsidst følesløs for Smerten. Nødvendigheden hærdede hende, og imedens hun maatte deeltage i Glæden, lykkedes det hende ligeledes, om end ikke at antage en glad Mine, saa dog at forjage Sorgens Udtryk fra sit Ansigt. Den gamle Sigfrid var meget fornøiet, da han saae hende see saa rolig ud. Men Herr Sten Sture gik sørgmodig omkring, uden at deeltage i Dandsen og Herr Anders Sigfridson syntes heller ikke ret tilfreds. Men den unge Roos gik hen til Obersten og bad ham om en eenlig Samtale i et særskilt Værelse, og efter denne syntes ogsaa hans Træk at udtrykke Tilfredsstillelse. Kort efter kaldte Frøken Cæcilie den unge Fæstemand hen til sig, og efterat have lykønsket ham, udnævnte hun smilende: „Herr Gustaf Knutson til sin Staldmester, saalænge han var ugift."

Gundborg stod, hinsides Bruden, ved Siden af en Trophæ af Faner, der stirligt var opplantet paa Væggen. Under Dandsen faldt en Fane ned lige ved Siden af hende. Sten Sture, som ikke var langt borte, ilede frem for at tage den op, men blev forekommet af Gundborg selv. Herr Erik Sture, Stens Broder, stod ogsaa der i Nærheden, og da han blev den skjønne Pige vaer med Fanen i Haanden, henvendte han sig artigt til hende: „I Sandhed," sagde han, „en Fane i en saadan Fændriks Haand vilde være nok til at lægge alle Fjender for vore Fødder."

Sten Sture sagde med et bedrøvet Smil, men i en stille fortrolig Tone: „Ja, Herr Fændrik, dersom I engang skulde behøve et frimodigt Hjerte og en rask Arm til Eders Bistand, saa behøver I blot at opplante Eders Fane, for at samle mange tappre Ynglinger omkring Eder."

Rødmende satte Gundborg Fanen bort, men Erik Sture vedblev endnu at skjemte med den unge Herr Fændrik.

Snart mærkede dog Gundborg, der fordobblede sin Opmærksomhed for Alt, som omgav hende, at den blege Johan Hästsko, som hele Tiden havde staaet taus, støttet op mod Dørposten, blev tiltalt af en nylig indkommen fremmed Mand, af et høist frastødende Udvortes. Ynglingen gyste for ham, syntes hun, men efter en kort Samtale fulgte han ham ud. Da Døren aabnedes, saae Gundborg et Glimt af Arels Skikkelse og i hans Træk, forekom det hende, svævede et Haansmiil. Vaaben blinkede ogsaa i Forstuen. Da Døren atter lukkedes efter de Bortgaaende, gjennemfoer en mørk Anelse den urolige Gundborgs Hjerte. Hun ventede snart at see Ynglingen komme tilbage, men da hun længe havde ventet forgjæves, gik hun hen til Døren og kigede ud, men hverken Arel eller den Bevæbnede fandtes der. Og Johan Hästsko saaes ikke mere hele Aftenen.

14.

Den følgende Morgen, da de to Brødre Sten og Erik Sture stode op, talede de om Gaardsdagens Glæder. (Den tredie Broder Niels var reist udenlands). Herr Erik forklarede, at Perlen blandt hele den talrige Forsamling af ædle Jomfruer var Gundborg Rålamb, og at det var Skade, at hun allerede skulde være fæstet. Sten sukkede blot, uden dog for Broderen at robe sin Tilbøielighed for Pigen, der nu i al Fald for evigt var tabt for ham.

Imidlertid, tænkte hun dog endnu, Ludvigs forrige Veninder, Mademoiselle d'Hautefort og de la Fayette, vare ikke givte! De kunde troe sig berettigede til at bortgive deres Hjerter! Men jeg!...

Der var endnu kun Marillac tilbage imellem Louise og Fristeren.

For at opklare sin Tvivl, for at forjage den Kjedsomhed, der plagede hende, søgte hun efter Venner, til hvem hun kunde betroe sig, men fandt ingen: Mademoiselle de Chemerault var fraværende. Hun maatte imidlertid have en Støtte for at opklare sin Samvittighed. Hoffets Skriftefædre kjendte hun for godt til at hun vilde stole paa dem; Pater Pradines tænkte hun ikke engang paa.

En Morgen begav den unge Grevinde sig, ledsaget af sin Selskabsdame og en anden af sine Damer, til Valerienbjerget i Nærheden af Nanterre, et Sted, der var bleven bekjendt ved de hellige Eremiter, som vare lokkede herhen ved Nonnen Vilhelmine Fausfarts og den ærværdige Johan du Houssais' fromme Exempel, der begge for kort Tid siden vare døde som Helgene og begravne paa Trekors-Bjerget.

Johan du Houssais' Celle beboedes nu af en hellig Mand, som imidlertid ikke skriftede Nogen. Uden at ville erfare Aarsagen til Louises Sorg, søgte han kun at mildne den og anbefalede hende Almisser, som en betydelig Lindring for hendes Hjerte.

Opmuntret af ham vovede hun, uagtet en barnagtig Frygt, der greb hende ved Synet af Ulykken, at gaae fra Hytte til Hytte for at yde Beboerne sin Hjælp.

I den sidste, hun besøgte, var det Syn, der viste sig for hendes Øine, mere egnet til at vække hendes Beundring end hendes Medlidenhed.

Imellem fire næsten nøgne, men omhyggeligt hvidtede Vægge, hvis eneste Prydelse bestod i Buxbomgrene, en Christusfigur i en ormstukket Ramme og i nogle med sikker og duelig Haand udførte Studier af et Hoved; i en Stue, hvor

Herr Erik trak smilende sit smukke Skriin frem, tog sine Skrivematerialier op, og efterat han med megen Omhu havde skaaret Pennen og lagt Papiret i Orden, begyndte han at skrive. Imidlertid klimprede Steen paa sin Luth.

Da Erik havde skrevet Brevet færdigt, viste han det til sin Broder. Det indeholdt en Spøg over Gundborg Rålambs nye Fændriks Værdighed. Der stod: „Efterson det er os fattige Krigsfolk uvitterligt, hvor I, kjære Herr Fændrik, vil opplante Eders lovlige Fane, saa bede vi paa det Flittigste at faae saadant at vide, paa det at vi fattige Landsknegte, som ere komne under kjære Fændrikens Regimente, kunne vide, hvor vi monne finde vor kjære Fændrik, for hvis Regimente vi gierne ville døe — — —"

Efterat Sten havde læst Brevet med et sørgeligt Smil, sagde han: „Dersom Du vil følge mit Raad, Erik, saa assend det ikke. Skjemt ikke med den stakkels Pige; deels er hun allerede Fæstemø, og deels er hun bleven det paa en saadan Maade, at det ikke er ret tjenligt at skjemte med hende!"

Erik saae en Tidlang bestyrtet paa sin Broders besynderlige Mine; tilsidst udbrød han: „Forstaaer jeg Dig ret, Sten?" og trykkede broderligt hans Haand.

Sten svarede mørkt: „Jeg er vis paa, at den gamle Jakob Bagge har naaet den danske Flaade ude i Sven og at Krigen er begyndt. Jeg har ifinde at begjære et Skib af Kongen. Jeg vil med ud! — Jeg maa ud! — Sven og Farerne ville gjengive mig mit Mod og min Rolighed."

Erik taug. Han aabnede sit Skriin, lagde sine Skrivematerialier langsomt ned og kastede det skrevne Brev ligeledes ned i Skrinet *).

*) Dette betydningsløse Papir blev dog siden benyttet blandt Grundene for Dødsdommen, der fældedes over Sturerne. Joran Persson, som mistydede det, undsaae sig ikke ved at fimhave det for selve Riges Stænder, der fældede denne Dom.

Sten raabte imidlertid paa sin Tjener, Steffen, og befalede ham at sadle og føre en Hest frem. Og da dette var skeet, red han ud en Tidlang for at adsprede sine Tanker.

Men Erik gik til sin Ven, den vilde og urolige Olaf Gustafsson Stenbock, bekjendt for sit ubændige og voldsomme Sind. De fulgtes ad til Sivard Kruses Huus, hvor Brylluppet langtfra endnu ikke var sluttet.

Hos Herr Sivard havde Alt allerede længe været i Bevægelse. Han selv sad i et Slags Høisæde, ved Siden af sin unge rødmende Hustru. Efter en kort Tids Forløb indtraadte tolv bosatte Svende og almindelige Adelsmænd, anførte af gamle Sigfrid, selv trettende, og stillede sig i en Række foran Brudeparret. Derefter fulgte alle de øvrige Brylupsgjæster, som havde faaet Tid til at samles. En af Brudens Frænder traadte frem med en sammenrullet Standart, omsvøbt med brogede Baand, hvilken han nedlagde for Brudens Fødder. — Nu stod Herr Sivard Kruse op og holdt følgende høitidelige Tale:

„Jeg, Sivard Kruse, giver min allerkjæreste Hustru, den dydige og ædle Matrone Alfrid Månsdatter, til lovlig Morgengave min lovlig erhvervede Jord, 14 Mark Land i Elghammers Gaard i Södermanland. Og skal denne Jord tilhøre hende og hendes Arvinger i evindelige Tider, som redelig og lovlig erhvervet Eiendom, for hendes store og mærkelige Dyds Skyld og den ægte Kjerlighed, som jeg haver til hende og vil have indtil den blege Død."

„Denne ærlige og velbyrdige Svend af Vvaben, Sivard Kruse, afhænder sin Jord, 14 Mark Land af Elghammers Gaard, i

---

hele Bohavet bestod af et udskaaret Saltetrug, et Deigtrug, en Kiste, Træstole og en Loibænk, befandt sig en hundredaarig Olding, som havde tjent under fem franske Konger. Han sad foran et lille Baal af Viinstokke med en gammel, lappet, men heel, Soldaterhue paa, som han havde baaret første Gang under Henrik den Tredie, ubevægelig, med sine lange, magre Hænder støttede paa sine vaklende Knæ, og nynnede endnu nogle gamle Krigssange, som han blandede med Psalmer og med Sangen mea culpa.

Nærved ham, paa den anden Side af Arnestedet, holdt tre rødmossede, blonde, smaa Børn sig tæt op til hinanden paa en smal Bænk, og hørte paa ham med en forbauset Mine, saae paa hinanden og brøde ud i Latter, som de kun afbrød for at tage en Bid af det Stykke Ostebrød, de holdt i Haanden.

En allerede aldrende, men rask Kone af lav Statur, med runde Hofter og et endnu livligt Ansigt, klædt i grovt Tøi, gik frem og tilbage i Stuen og lod de Nøgler og Sax rasle, der hang ved hendes Side; hun beskjæftigede sig med at vedligeholde Ilden, at tilberede Oldingens Frokost ved den, at bedække hans Knæer med et varmt Klæde for at beskytte ham imod Kulden, og at rede et af Børnenes Haar, der var kommet Smørrebrødet for nær; derpaa satte hun sig til sin Rok og arbeidede med Vedholdenhed.

Denne Kone har hverken sin Fader eller sine Børn for sig. Denne Olding er hendes Bedstefader; de tre smaae Børn ere hendes Børnebørn. En Generation mangler saaledes imellem dem; det Baand, som forenede dem, er bristet, men ikke tilintetgjort, og Alle tilsammen have kun den stakkels Enkes Arbeide at leve af! Men hun havde allerede faaet Understøttelse, og da Madame de Marillac tilbød at hjælpe hende, svarede den gode Kone med en dyb Reien:

— Min smukke Frøken, gid Gud maa bevare Deres Rigdom, siden de saaledes opsøger fattige Folk, men for Øieblikket banker Hungeren

Bjørnlunda Sogn og Daga Herred, i Vaadt og Tørt, Nært og Fjernt, med alt det, som dertil nu ligger eller fremdeles lovligen dertil kan vindes, indgjerdet og uindgjerdet, og afhænder det fra sig og sine Arvinger som lovlig Morgengave til sin Hustru, ædle og velbyrdige Fru Alfrid Månsdatter Nat og Dag og hendes Arvinger; og det ere disse Tolv Bekræftere paa. Og vi ere Alle til Vidne paa at det paa rette Dag er lovligen skeet."

De tolv Bekræftere berørte derpaa Standarten og Herr Sigfrid kastede den ud gjennem Vinduet til Folkehoben, som larmede paa Gaden. Der sønderrevnes den i et Øieblik, fordi hver af de Fattige, som kunde tilkæmpe sig et Stykke, erholdt en Pengegave derfor.

En vældig Frokost indtoges derefter; men Selskabet maatte snart adstilles, fordi Herrerne skulde op i Rigssalen. Dog maatte Enhver med et kraftigt Haandslag love Sivard at komme igjen om Aftenen for at slutte Brylluppet.

16.

Da den gamle Sigfrid skulde gaae op til Rigssalen, gik han først til Pehrs Huus, for at træffe sin Datter. Hun mødte ham, vel blegere, men med den samme barnlige Kjærlighed som før eller vel endogsaa med en endnu ømmere, thi hun syntes ved fordobblet Opmærksomhed mod sin Fader at ville forjage enhver Bekymring eller Frygt for hendes Vel fra hans Sjæl.

Efterat den Gamle havde talt en Tidlang med hende, spurgte han hende og Fru Agda, om de ikke vilde følge hen til Slottet, da de, medens han var i Rigssalen, skulde opvarte Frøken Cecilia. Fru Agda rødmede levende ved dette Forslag, men vilde gjerne følge den unge Jomfru derhen, hvor hun, der ikke før havde været i Hovedstaden, kunde faae Noget at see, som fortjente at sees. Axel var imidlertid kommen ind i Værelset og yttrede, at han ogsaa ønskede at have den Ære at gjøre dem Selskab.

Gundborg magede det saaledes, at hun kom til at gaae mellem sin Fader og Fru Agda, saa at Axel, uagtet al sin Møie, ikke fik Leilighed til at hviske sine sledske Artigheder til hende.

Da de kom op til det gamle Adelshuus, eller Slottet, gik de over Vindebroen, som i sine grove Jernkjeder hang over Slotsgraven. Der mødte Jøran Persson dem. Med alvorsfuld Høflighed hilste han paa den redelige Sigfrid, men vendte sig strax til Axel og sagde: „Axel! han vil ikke bekjende! Gaa Du op til Smedegaarden og vidn' imod ham. Allerede to Gange er han forgjeves lagt paa Pinebænken."

Sigfrid og Gundborg saae bestyrtede paa den blegnende Yngling, der strax, lydig og undergiven gik ind i Borggaarden, hvor Fængslet Smedegaarden var beliggende under Taarnet Kjernen. Men Jøran vedblev til Sigfrid: „I faaer snart at vide, ædle Herre, at vanskelige og farlige Tider ere paafærde. Vi have opdaget mere end vi ønske; men jeg veed at I er en oprigtig og ærlig Ven af Kongen."

„I kjender mig, Herr Jøran Persson!" sagde Sigfrid stolt og rakte ham sin Haand.

De tvende Fruentimmer gik imidlertid op til Hertug Eriks forrige Gemak, der nu, efterat han var flyttet til Kongemakket, var afstaaet til hans Søster Cecilia.

Da de traadte ind i det ydre Værelse, sad der en skjøn femtenaarig Pige, som var

---

ikke mere paa vor Dør. Vær ikke desto mindre inderlig velkommen. De kommer uden Tvivl fra Paris eller St. Germain, ikke sandt? Jeg har ogsaa boet i Paris, og jeg har været i St. Germain og seet Kongen spise. De er næsten kommen paa samme Tid, som Solen i vor Egn, og at staae tidligt op for at øve Christenkjærlighed, det er paa en Maade at begynde Dagen som den gode Gud selv. Hans Velsignelse maa følge Dem, og den eneste Tjeneste jeg beder Dem om, mit Barn, er at De vil hvile Dem et Øieblik under vort Tag for at bringe os Lykke.

Louise maatte sætte sig, og Konen bragte hende snart friskt Mælk i en lille Træstrippe.

— Oh! sig ikke nei, min smukke Frøken, det vilde bedrøve mig meget. Jeg vil byde Dem Noget, for at kunne tage imod Deres Gaver, naar Hungeren alligevel atter skulde banke paa Døren til dette Huus.

I denne Betingelse samtykkede Louise. Hun nærmede sig Børnene og kyssede dem, saa smudsige de vare. Hun henvendte sig derpaa til Oldingen, men denne svarede neppe, saae smilende paa hende og fremsagde sit mea culpa.

— Bryd Dem ikke derom, mit Barn. Med Rette kalder jeg ham Bedstefader; jeg skal sige Dem, han er un ikke mere ung, og hans Tanker løbe undertiden bort fra ham. Saaledes gaaer det! Jeg kan huske ham fra jeg var lille, det var en smuk Hellebardist i vor Konge, Henrik den Tredies Tjeneste. Hvor han var stolt og rask dengang med sine stribede Stromper og sin store Hat! Der var ikke Plads nok for ham, naar han gik paa Gaderne i Paris. Han kunde ikke see en smuk Pige uden at stampe med Foden, eller vaske sine Hænder i Seinen uden at overstænke Quaierne. Nu, min Smukke, kan man ikke mere gjenkjende ham, uden paa hans Navn!

— Og det er Dem, sagde Louise, rørt af Medlidenhed, der bærer Omsorg for ham, som for disse stakkels Børn?

sysselsat med at lære to smukke Børn at læse. Ved de Fremmedes Ankomst stod Pigen op og hilste med et ydmygt og beskedent Væsen, som tilvandt hende hele Gundborgs Velbehag.

Fru Agda spurgte den unge Lærerinde: „Er Frøkenen inde, Karin Månsdatter? Og vil Du være saa god at anmelde os."

„Ja, Fru Agda!" svarede hun. Frøkenen har længe været oppe. Jeg skal strax see til."

Da hun var gaaet ind, sagde Fru Agda til Gundborg: „Denne unge Pige fulgte Nødder paa Stortorvet, da Kongen bemærkede hende og strax blev indtagen af hendes Skjønhed. Han befalede, at hun skulde opdrages hos hans Søster Frøken Cecilia."

Den unge Karin Månsdatter aabnede Døren for Jomfru Gundborg, som vel ingenlunde da kunde troe, at denne unge Pige engang som Kong Eriks Gemalinde skulde bære Sverrigs Krone. Men Fru Agda blev tilbage hos Børnene, som ogsaa omt og fortroligt modtoge hendes Kjærtegn. Det var Kongens Døttre Virginia og Constantia.

17.

Gustaf Roos havde fulgt sin Fæstemø hjem fra Bryllupet med uroligt Sind. Han savnede den unge Hästsko, men søgte at tilfredsstille sin og Gundborgs Uro ved den Tanke, at han var gaaet hjem i Forveien. Han havde vel mærket Ynglingens Bevægelse den første Aften, da de talede om Gundborg, og hans spændte og angstfulde Væsen hele Dagen, ligesiden der lystes for Gundborg. Da han efterat have skiltes fra Fruentimmerne ikke fandt ham paa Kammeret, blev han alvorlig bekymret for ham. Hästsko kunde vel imidlertid, som Skik og Brug var den Tid have fulgt hjem med en af Ynglingerne, som han var bleven bekjendt med ved Brylluppet. Men dette vilde Roos ikke gjerne troe. I den meest levende Uro afventede han Morgenen og begav sig da meget tidligt ud, for at faae fat paa sin Ven.

Han havde gaaet om og spurgt alle Bekjendtere, som han vidste, hvor boede, og Alle, han gjenkjendte som Bryllupsgjæster, men Ingen havde seet ham. Nu faldt det ham ind at gaae op paa Slottet, for der at spørge efter ham.

Da han traadte ind i Borggaarden, stod ved en Hændelse en Port i det meest afsides Hjørne aaben, hvorigjennem han kunde kaste et Blik ind i Smedegaarden og Fængslet. I detsamme førtes eller slæbtes en Yngling, smedet i tunge Jernlænker, af nogle Soldater over Gaardspladsen derinde. Hans Hoved hang mat ned paa den ene Skulder og hans Been formaaede ikke at bære ham. Roos gjenkjendte hans Klæder, og da han kastede et Blik paa det blodige Ansigt, udbrød han: „Min Gud, det er Johan Berthilsson!" og styrtede derhen.

Men da han kom til den aabne Port, fældede et Par Skildvagter hastigt deres Partisaner imod ham og han maatte vige tilbage. Johan Hästsko havde hørt hans Udraab og opløftede Hovedet; men kastede alene et døende Blik paa ham, hvorpaa han bortførtes af Vagten. Men midt i Smedegaarden fremtraadte Hs. Kongl. Majestæts Procurator og Secretair, Jöran Persson, der syntes at være den høieste Herster i denne uhyggelige Deel af Slottet. Med skarpe Blikke saae han paa Gustaf Roos og sagde til Vagten: „Han der hører ogsaa til Partiet. Griber den Skjelm."

Gustaf lagde Haanden paa Kaarden; men hastigt besindende sig, at han var i den Kongelige Borg, fattede han i dets Sted en anden

---

— Er det ikke min Pligt? Det er Sønner af min Søn, og han er Fader til min Fader!

— Men Deres Arbeide kan ikke strække til saa Manges Fornødenheder? Disse Børn ville blive større. Har De da et Stykke Jord i Eie?

— Nei, min smukke Frøken, men fordum da min salig Søn, Skrædderen levede, — gid Gud og alle Paradisets Helgene maae beskytte ham! sagde den tykke Kone med et Suk, idet hun saae paa hans smaae Børn, — fortjente han for os Alle. Dengang hørte vi til Cussys Adel, „Suppe og Kjød"; ved hans Død ere vi ligesom rykkede ned blandt Firou-Martins, „gaa tilsengs, Du skal faae at spise imorgen." Jeg har seet Dage, som truede os med at vi maatte spise spækkede Katte og stegte Rotter, som Skik og Brug er i Normandiet og Provence.

Louise kunde ikke lade være at yttre sin Afsky.

— Ved vor hellige Frue! sagde Konen, spiis ikke sligt, hvo som vil have fiint Brød og Høns til Middag.

— Men, gode Kone, sagde Grevinden, siden De afslaaer mine Tilbud, maa der da være kommen Dem En til Hjælp?

— Har jeg ikke fortalt Dem det? Nei, det er sandt. Nu vel, efter min Søn havde jeg min Plejeson tilbage, en stor og smuk Knøs, som jeg har næret med min Mælk, og som maler hellige Billeder for Kirkerne. Men i nogen Tid havde jeg ikke mere seet ham; det stakkels Barn havde Sorger! Imidlertid gik det godt med hans Haandtering; men Lykke hindrer ikke Sorg i at komme.

— Nei, sagde Louise med et Suk, idet hun anvendte det paa sig selv.

— Har De ogsaa Sorger, min ædle Dame? spurgte den gode Kone. De, som er saa ung saa smuk! Men ogsaa han saae godt ud! Ungdom og Skjønhed søger Ulykken! Godt Faar det,

Beslutning. Han ilede opad den nærmeste Trappe, som lykkeligviis førte til Rigssalen, for at søge Hjelp derinde. Sten Sture mødte ham paa Trappen.

„Jöran Persson har befalet at gribe mig!" raabte Roos til ham. „Jeg vil ikke møde Vold med Vold i Kongens Borg, men jeg vil see, om jeg ogsaa skal fængsles oppe i Rigssalen."

Soldaterne kom springende. „Holdt!" befalede Sture dem. „Hvor er Jöran Persson?"

„Her!" svarede den fortørnede Jöran og steg ogsaa op ad Trappen. „Men hvorfor træder I i Veien for mine Folk, naar de opfylde deres Skyldighed? Skynder Eder, Karle! han er flygtet op ad den Trappe."

„Flygtet!" Ved dette Ord vendte Roos tilbage til Trappen, med en glødende Rødme af Harme og Fortrydelse i Ansigtet. „Flygtet! Jöran Persson!" gjentog han. „Men her er jeg tilbage! Lad mig fængsle om I vover det! Nu kan I gjøre det, siden Herr Sten veed, hvor jeg findes!"

„Jeg gad nok see," udbrød Sture med hævet Røst og stigende Hede: „hvem der har givet Jöran Persson Ret til, efter Godtbefindende, at lege med Sverrigs Riges Riddersmænds Frihed og Liv. Følg ham nu saalænge, Herr Gustaf Knutsson. Men jeg gaaer strax op i Rigssalen. Saasnart Kongen kommer, skulle vi samtligen begjære, at der først maa holdes Undersøgelse og Dom, inden —"

„Det behøves ikke," sagde Jöran Persson med hastig gjenvunden Kulde: „Jeg har fængslet en ung Forstokket af Hertug Johans Tjenere, der hedder Johan Berthilsson og Intet vil bekjende. Jeg hørte, at Herr Gustaf Knutsson kjendte ham og derfor vilde jeg af ham erfare, hvad han kunde vide om Sagen. Men det er nok, naar Herr Gustaf lover at ville komme frivilligt til Forhøret, og I, Herr Sten, er vel saa god ogsaa at komme? Kongen selv bliver nærværende, og det skeer nu strax inden Sagen foredrages for Stænderne. Værdiges altsaa at følge mig, ædle Herrer!"

En sælsom Følelse gjennemtrængte Stures Bryst. Den stakkels Yngling, som han syntes at have saa uretfærdig fattet Modvillie for, allerede hos den gamle Sigfrid paa Lenna, var nu det første Offer for den blodige Tvedragt, som snart skulde sønderslide Fædrelandet. Sture anede, at han selv og hans Slægt heller ikke vilde kunne forholde sig stille og uden Deeltagelse i Brødrekrigen, og hans Beslutning blev fast, i Striden med de udenlandske Fjender at søge en hæderlig Død eller ogsaa en Hæder, der kunde give ham en kraftig Indflydelse paa Sagernes Gang, saa at han kunde vende dem til det Bedste. Imidlertid fulgte han nu taus med Jöran og tilkastede Gustaf Roos et beroligende Blik, da denne ei kunde dølge sin Uro, hvilken dog ei gjaldt ham selv, men Häftsko, hvis Yttringer ved Aftensmaaltidet hos Pehr i Porten nu faldt ham tungt paa Sinde.

Herrerne traadte ind i en skummel Sal i Taarnet Kjernen. Omkring et stort Bord, overtrukket med sort Klæde, sadde flere af deres Venner. Anders Sigfridsson støttede med tankefuld Mine Hovedet mod Haanden og hvilede sin Albue paa Sværdknappen. Sivard Kruse saae saa forvirret og plaget ud, at man let kunde mærke, han vilde have givet meget Godt, for at være vel herfra hos sin unge Brud. Selv de andre Herrer saae ikke glade ud. Sture tog Plads ved Siden af Oberst Rålamb, men Gustaf Roos blev staaende ved en Vindesaabning.

Kongen kom ind, og da han havde hilset paa Dommerne, satte han sig i en Lænestol, afsides fra Dommerbordet. Hans Øine vare vilde, og kastede rædselsfulde Blikke omkring sig,

---

som Ulven har bidt, som Ordsproget siger. Min stakkels Pleiesøn blev bidt saa godt, at han forlod Paris derover. Ulykken ramte os, og vi saae ham ikke mere.

— Han er dog vel senere kommen tilbage? spurgte Louise med en Slags instinktmæssig Interesse.

— Nei, mit Barn, og han vil maaskee aldrig mere komme tilbage! Han er saa langt borte! Men en Karl her fra Egnen, som mange Gange har seet ham hos min Søn, Skrædderen, traf paa ham nede i Dauphiné, og fortalte ham vor sørgelige Forfatning. Der behøvedes ikke mere, han sendte os strax et Brev med dette lille Papiir.

Hun tog Papiret op af sin Kiste, hvor det laae omhyggeligt omviklet med fem eller sex forskjellige Omslag, og rakte det til Louise. — De forstaaer uden Tvivl at læse, min smukke Froken, sagde hun, men jeg er kun en stakkels Kone. Men læs det høit, baade for Dem og for mig, thi det er mig bestandig en ny Glæde at høre det, endskjøndt det bestandig bringer mig Taarerne i Øinene.

Louise læste følgende Ord, men ikke uden at afbrydes ved en heftig Bevægelse, thi strax fra den første Linie havde hun gjenkjendt Haanden og seet efter Underskriften.

„Ved dette Document, som er bleven forfattet i Giers, værved Grenoble, i Provindsen Dauphiné, i Nærværelse af Herr Girard, Landsbynotarius, bemyndiger jeg, Eustache Lesueur, Maler, Enken Magdalene Cormier, min gode Pleiemoder, til for sin Regning at lade sælge alle de Meubler, Huusgeraad, Vaaben og Kunstgjenstande, som findes i mit Atelier i Laharpegaden i Paris, ligefor la-Parchemierga-den, kun med Undtagelse af min Skizze af den store Raphael Sanzio, af de to Tegninger af Michel Angelo og mit Maleri af Dominiquin, hvilke imidlertid ogsaa tilhøre hende, dersom

men uagtet sin Heftighed bibeholdt han en stolt og værdig Holdning.

Jöran Persson gav Vagten et Vink, og den ulykkelige Yngling førtes ind og sattes lige over for sin Anklager, Jöran Persson selv. De al menneskelig Følelse oprørende Plager paa Pinebænken havde næsten berøvet ham Bevidstheden. Hver Muskel var voldsomt forstrukket, og han maatte holdes oppe af et Par Soldater, som havde grebet ham under Armene.

Alle Herrerne vendte Øinene fra det rædselsfulde Skuespil. Ikkun Jöran heftede sine Øine med kold Opmærksomhed paa den Arresterede, og syntes at vente at høre ham af egen Drivt fremføre, hvad man vilde vide af ham.

Efter en uhyggelig Venten, alene afbrudt af hans matte Jamren, sagde Jöran med dyb Stemme, der uvilkaarlig jagede en Gysen gjennem alle Tilstedeværende: „Vil Du nu bekjende, forstokkede Yngling? Har Du ikke hørt Hertugen tale om Anslag mod Kong Eriks Liv?"

Hästfko udaandede en Lyd, der ligesaagodt kunde tages for et Klageraab, som for et Ja.

„Da Du bekjender," vedblev Jöran, „skulle Dine Pinsler lindres. Tag Tommestruerne af ham."

Det skete. Nu vendte Jöran sig til en Person, som hidtil ubemærket havde holdt sig tilbage i et mørkt Hjørne af Salen. „Kom frem, Axel Pedersson, og udsiig, hvad I har hørt!"

Gustaf Roos lagde, indtagen af en Gru og Afsky, som han ikke kunde beherske, Haanden hastigt paa Sværdfæstet og tilkastede Kjøbmandssønnen morderiske Blikke. Men en Haand greb ham hurtigt i Armen. „Han vil myrde mig midt iblandt mine Tjenere og Venner," skreeg Kongen, thi det var ham. — „Slaaer den Forræder ned!"

Herrerne sprang op, fulde af Rædsel og Forskrækkelse, alle Klinger blottedes og Nogle trængte sig om Kongen, Andre om Roos, Skildvagterne fældede deres Partisaner og sigtede uforsigtigen efter Roos, men Sture befalede dem at drage sig tilbage. „Hvad er dette, Gustaf Roos!" spurgte han, „hvad vilde Du Kongen?"

„Jeg sværger ved Gud og min Salighed," sagde Roos med høi og fast Stemme, „at ikke den ringeste Tanke er opstaaet i min Sjæl om at komme min naadige Konge og Herres Liv for nær. Men da jeg saae den Forræder, Axel Pedersson, kom mit Blod i Kog, hvorvel jeg vilde bevinge mit Sind."

Kongen, som snart besindede sig, hvorvel Mistanken endnu ikke forlod ham, befalede nu alle Herrerne, atter at indtage deres Pladser. „Hvorfor kalder Du Axel en Forræder?" spurgte Kongen, der nu selv syntes at ville holde Forhøret.

„Naadige Herre og Konge!" svarede Roos, „tillad ham først at aflægge sit Vidnesbyrd, saa skal jeg ogsaa tale, som en ærlig Mand og tro Undersaat."

„Saa tal Du, Axel!" bød Kongen.

Med skjælvende Stemme og stammende fortalte Axel om Johan Hästfk's Forsvar for Hertugen ved Aftensmaaltidet hos Pehr i Porten.

„Hvem var nærværende?" spurgte Kongen.

Da Axel havde opregnet dem alle, blegnede Kong Erik og sagde: „Er nu ogsaa gamle Sigfrid min Fjende? Anders! forsvar Din Fader!"

Naadige Herre!" svarede Obersten, med mørk Mine, „Eders Majestæt synes forglemme, at ved den Leilighed, Axel vidnede om, talede Alle imod Hertug Johan og udtalte deres Troskab mod Eder, som deres lovlige Herre og Konge."

(Fortsættes.)

---

dette Aar, 1639, forløber uden at hun faaer andre Efterretninger fra mig.

Eustache Lesueur."

— N! sagde Madame Cormier, idet hun spørgende saae paa Louise og torrede en Taare af Øiet; ere Himlens Engle bedre end han?

— Brevet! udbrød Louise, idet hun rakte hende Papiret tilbage med skjælvende Haand, ... Brevet, som ledsagede dette Document! ... Har De det ikke?

Magdalene Cormier gik hen og søgte efter Brevet og gav hende det, ganske forbauset over denne levende Interesse, som hun dog kun tilskrev den Beundring, som hendes Pleiesøns ædle Handling indgjød den unge Dame. Brevets Indhold var følgende:

„Tilgiv mig, min kjære Moder, fordi jeg er reist bort, uden at tage Afsked med Dig; jeg er meget ulykkelig! Jeg arbeider med Iver i Haab om at glemme Alt undtagen mine Venner og Dig, men det hjælper Intet. Min eneste Lykke bestaaer nu i Religionens Trøst, jeg har ogsaa nydt det hellige Sacrament igaar i Haab om at mine Sorger skulde lindres derved. Nei, der er stedse Noget, som stiller sig imellem Gud og mig!

Hermed følger et Document, som vil kunne hjælpe Dig ud af den Forlegenhed, hvori Du befinder Dig. Frygt ikke for at gjøre Brug deraf. Jeg behøver Intet mere og min Pensel vil stedse kunne forskaffe mig mit Brød.

Lev vel."

Dernæst var en Efterskrift:

„Ved Salget af mine Malerier maa Du raadspørge En, som forstaaer sig derpaa; der er iblandt dem nogle af sandt Værd. Endnu engang Levvel, min gode Moder!"

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenste Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 34. Tirsdagen den 27 April. 1847.

Sivard Kruses Bryllup.

Historisk Novelle

af

G. H. Mellin.

(Fortsat.)

Erik foer med Haanden over Panden, som om han vilde forjage en Mængde frygtelige Tanker. Tilsidst gik han hen til Anders Sigfridsson, tog ham i Haanden og sagde: „Jeg stoler paa Dig, min tro Oberst. Svarer Du for denne Yngling? Han er Din tilkommende Svoger, troer jeg!"

„Med Haand og Mund, med Ære, Gods og Liv," svarede Obersten.

„Herr Gustaf Knutsson!" sagde Kongen med høi Majestæt: „Tag vare paa Eders Sind i Eders Konges Nærværelse. For denne Gang have Vi tilgivet Eder. Svar nu: Har Arel Pedersson vidnet Sandhed!"

„Ja, Herre og Konge;" svarede Roos tilintrtgjort, „han har talt Sandhed, men —"

„Det er nok; dommer som Eders Samvittighed og Lovens Strænghed kræver!" afbrød Kongen, kastede et uhyggeligt Blik paa den ulykkelige Fange og gik.

Hästsko udstødte et mat Klageskrig. „Har Du noget Mere at bekjende?" spurgte Jöran med sin Iiskulde. Da Ynglingen blot svarede med afbrudte Sukke, vinkede han ad Vagten at bortfjerne ham. Den Arme hævede sine Øine mod Himlen, saae paa Gustaf Roos, som om han vilde have sagt Noget, men ikke kunde, og førtes bort.

Efter en Tids Raadslagning af Dommerne, opsattes af en Skriver, der hele Tiden havde ført et Slags Protocol over Undersøgelsen, følgende

Dom:

Man haver ikke udi nogen Maade kunnet frifinde fornævnte Johan Berthilsson, men efter Sverrigs skrevne Lov, saavelsom efter naturlig Billighed og Fornuft, dømt ham som Skjelm, Bösewicht, Ærelös og Erkeforræder mod Hs. Kongl. Majestæt og Sverrigs Rige til at straffes paa Liv og Gods.

Neppe var denne Dom fældet, førend Herrerne maatte indfinde sig i Rigssalen, hvor Hertug Johans Forhold drøftedes og bedømtes; hvorpaa den fortørnede Konge, som en gammel Historieskriver siger: „for Rigets Stænder, uden nogen Modsigelse, erklærede Hans Fyrstelige Naade, Hertug Johan, for Rigets aabenbare Fjende, og dømte ham fra Liv og Gods."

18.

Først silde paa Aftenen kunde Stænderne

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Louises Hjerte var beklemt under hele denne Opløsning, men hun fandt ikke deri, hvad hun søgte. En dyb Smerte nagede Lesueur, hvad kunde være Grunden hertil? Paa hvad Tid havde han forladt Paris?

Hun henvendte det første af disse Spørgsmaal til Magdalene Cormier, skjønt ikke uden nogen Forlegenhed, men denne havde ikke Tid til strax at svare hende, thi medens Louise endnu talte, sprang hun pludselig hen til Ildstedet, hvor den Gamle, alt som han sad og nynnede sine Viser og Psalmer, med sin Fod havde skubbet de brændende Viinstokke lige ind under sin Stol; de vilde have brændt hans Been op, hvis hun ikke var kommen i rette Tid. Et af de smaae Børn var faldet baglænds ned af Bænken og havde slaaet sig slemt i Hovedet, og den gode Kone, som var beskjæftiget med at bringe den gamle Soldat paa Benene igjen og fjerne ham fra Ilden, og paa samme Tid forsøgte at hjælpe Barnet op, at gnide det i Hovedet og bringe det til at tie, thi det skreeg af fuld Hals, havde just ikke megen Tid til at vælge sine Ord, og blandede sit Svar paa den unge Dames Spørgsmaal med de Udraab, hun henvendte til de to Ubehændige.

— Saa ti da stille, lille Skraalhals! — Hvad er Grunden til hans Sorg, siger De, mit Barn? — Det gjør Ingenting, min lille Dreng! — O! ulykkelig Kjærlighed, den Daare! men de Sorger varer da ikke evigt! — Du er heller ikke klog, Fader, Dine Been ere saa tørre som Pinde, hverken mere eller mindre, og Du stikker dem dog bestandig i Ilden.

— Hvorledes! det er en ulykkelig Kjærlighed? spurgte Louise med større Fasthed, da hun var bestemt paa at faae Alt opklaret, og hendes Mod voxede ved den Støi, der herskede i Stuen.

adskilles. Den gamle Knut Roos havde været meget ivrig i at tale for Kongen, og mere end een Gang havde Eriks Øine mødt ham med velvilligt Bifald. Da han gik over Borggaarden i Selskab med sine Venner, kom just Fru Agda og Jomfru Gundborg fra Frøken Cecilia, hvor de vare blevne over Middagen. Opfyldt af Glæde, greb han strax med sin vældige Haand een af sin tilkommende Sønnehustrues hvide Hænder, saae meget venligt paa hende, og svor paa, at denne Aften skulde hans Søn skjænke hende en Brudeklædning.

Gundborg gjorde sig Umage for venligt at smile til den Gamle, men hendes Blik traf i det samme den ved Siden staaende Stures blege og sorgfulde Ansigt. Da begyndte hendes urolige Hjerte at banke, en Taare kæmpede sig frem i hendes Øie, og kun med den yderste Møie kunde hun beseire sin Bevægelse. Den gamle Roos antog dette for Blyhed og sagde leende: „Vi faae at see, om Du ikke seer muntrere ud Dagen efter Brylluppet, Du lille Tosse!“

Men Gustaf følte sig selv saaret af denne Spøg med den arme Pige. Han gik hen til hende og spurgte: „om ikke hun og Fru Agda hellere vilde kjøre i Frøken Cecilias Vogn, som netop nu var kjørt frem?“

Uden at oppebie hendes Svar, førte han hende til Vognen, den første bedækkede, der gaves i Sverrig, og som var indført fra England af Hertug Johan. Han befalede Kudsken og Forriderne skyndsomt at kjøre Damerne hjem, og strax rullede det uhyre Kjøretøi bort, der var bygget som et heelt Huus paa Stolper, hvilke hvilede paa en Underdeel, der næsten indtog ligesaa megen Plads som den halve Borggaard.

Selv gik han op til Frøkenen, for, som hendes Staldmester, at gjøre sin Opvartning.

Medens Karin Månsdatter, som var en Slags Kammerjomfru, meldte ham, stod han med sænket Blik i Forværelset. Prindsessen kom hastig ud, med et muntert Smiil paa de røde Læber. „God Dag, min unge Staldmester!“ sagde hun, „havde jeg ikke selv havt Eders Fæstemø her, saa at jeg vidste at vigtigere Ting have opholdt Eder, skulde I faaet mange hvasse Ord at høre. Men I kommer fra Rigssalen. Naa, hvorledes forliges mine Brødre? Erik er formodentlig streng i sine Paastande, som han pleier, men han giver nok efter, naar han blot faaer sin Villie frem. Følg ud med mig, Gustaf Knutson. I kan kjøre med i min Vogn, saa faaer jeg at høre, hvorledes Alt er løbet af.“

„Eders høie Naade!“ svarede Roos; „tilgiv at jeg har handlet egenmægtigt og bortsendt Eders Vogn for nogle Øieblikke, men jeg er vis paa, at Eders milde Hjerte vil røres til Deeltagelse for den ulykkeligste Yngling i Verden. Eders Forbøn kan redde hans Liv, og jeg er vis paa, at Eders høie Naade derfor gjerne offrer en kort Tid for at høre min Beretning, hvorved et Menneskes Liv hænger.“

Prindsessen blev alvorlig. Hun vinkede Staldmesteren til at følge sig, og gik tilbage til sit indre Gemak.

Den gamle Knut Roos var utilfreds med sin Søns og Gundborgs Bortgang. Desuden var Sivard Kruses og de øvrige Herrers Ansigter, som havde bivaanet Johan Bertilssons Forhør og Dom, kun lidet glade. Han kom derfor selv i ondt Lune, tog den gamle Sigfrid under Armen og formaaede ham til at følge sig til Pehr i Portens Bod, hvor han handlede og pruttede og bandede og slog med Egeknippelen i Disken, indtil han havde faaet en saa stor Mængde Tøier og Klenodier og andre Ting, at det kunde række til meget mere

---

— Ja, mit Barn, svarede den gamle Kone, medens hun vedblev at gnide sin Sønnesøns Hoved og med Foden stødte Viinstokken ind i Ilden, en Kjærlighedsforbindelse med et simpelt Fruentimmer ... Idetmindste veed jeg ingen Anden, som det kunde være. I slette Garn kan man ogsaa fange godt Vildt. Min Søn vil ogsaa let komme sig af den Sorg.

— Min Tante og Herren af la Chenaye havde da Ret, tænkte Louise, og i en koldere og mere tilbageholden Tone, sagde hun til Magdalene Cormier: — Min gode Kone, inden De seer mig igjen, beder jeg Dem ikke at gjøre Brug af Deres Document til Salget af Lesueurs Malerier. Vil De love mig det?

— Ak! min skjønne Dame, det er forsilde. Skrædermesteren efterlod Gjæld, og jeg skyldte ogsaa Noget bort. Jeg forstaaer mig ikke paa Affairer, og mine vare i en fuldkommen Forvirring. Denne Hytte, hvor min Fader er født, hvor min salig Mand er død, hvor min Søn kom til Verden, den vilde Rettens Folk bemægtige sig! Jeg vilde da intet Sted have, hvor jeg kunde leve, thi her troer jeg at see dem alle tre igjen, og min Familie er endnu fuldstændig. Ellers vilde jeg aldrig have tænkt paa at afhænde hans Malerier, den Stakkel, ikke mere end paa at blive Jødinde. Men Nød bryder alle Love!

— Hvorledes, Alt er solgt! sagde Louise bekymret.

— Med Undtagelse af det, som han selv havde bestemt ikke skulde sælges, svarede Madame Cormier. Men Gud være lovet! Jeg kunde neppe troe, at alt dette gamle Lærred kunde indbringe saameget, som jeg behøvede. Ved Himlens Naade har jeg faaet langt mere, end jeg havde ventet, saa mægtigt er Guds Forsyn! Jeg har ogsaa lagt Penge tilside, der venter paa min Søn, de tilhøre ham saavel som denne Hytte og Alt, hvad vi eie!

end en Ærmekaabe og Hætte til hans Sønnehustru, hvorvel større Gaver i Klæder ikke maatte gives en Brud, efter Loven. Han befalede den skikkelige Lasse, som stod i Boden, strax at sende det Altsammen hjem til Gundborg og sørge for at Skræddere og alt Andet, hun behøvede, strax var til hendes Tjeneste. Derpaa kjøbte han en perlebestukken Sadel med forgyldte Sirater; og da hans Tjener havde bragt en snehvid Ganger, som prydedes dermed, afsendte han ligeledes den til Jomfru Gundborg paa sin Søns Vegne. „Og nu," sagde han, „nu gaae vi, gamle Sigfrid, til Sivard Kruses Gjestebud."

18.

Den følgende Morgen vidste de fleste Mennesker i Stockholm, at den unge Johan Berthilsson skulde føres til Døden. Blot for Gundborg var det bleven skjult. Hendes Bekymring for den Arme, som hun ansaae for en elsket Broder, var fordobblet, da han heller ikke var bleven synlig den foregaaende Dag. Tidligt om Morgenen sendte hun en Pige til Gustaf Roos, for at spørge, om Hästsko endnu ikke var kommen hjem.

Roos bragte hende selv Svaret. Da han traadte ind i hendes Værelse, hvor hun stod midt iblandt de kostbare Gaver, som bedækkede alle Borde og Bænke, gik hun ham med venlig Velvillie imøde. Det var som om en Følelse af søsterligt Venskab for ham havde kæmpet i hendes Indre med Frygten for for evigt at forenes med ham som Mage. Men han betragtede hende med den hellige Ærefrygt for en Ulykkelig, og en Ulykkelig, til hvis Lidelser han selv, hvorvel uskyldigt, bidrog. Ak! hvor dybt følte han ikke den haarde Sjebne, at nødes til at fremstaae som en ond Engel ved dens Side, for hvis Lykke han gjerne vilde have offret hele sit Liv. Men ihvor mørk han end maatte troe sig at synes for hendes Hjerte, da han skulde røve hende hendes Lykke og skille hende fra den, hun maaskee elskede, hviskede dog en hemmelig Røst i ham, at det maaskee var muligt, at hendes Sind i Tiden kunde røres af hans stille Troskab og Ømhed, samt at ogsaa han kunde vinde en Plads i hendes Bryst, som Broder og Ven — og tilsidst endnu mere, og da, følte han, vilde hendes Favn blive hans Himmel.

Nu maatte han underrette hende om, at Johan Hästsko var fængslet af Jøran Persson, men at Frøken Cecilie havde lovet at udvirke Naade for ham hos Kongen.

Gundborg udstødte et Jammerskrig. „Det var mig, som lokkede ham til at følge med os! Jeg er Skyld i hans Død!" raabte hun. „Følg mig, Gustaf, min Barndomsven! Jeg vil selv op til Kongen. Jeg vil falde paa Knæ for ham, jeg vil trygle og bede, til han benaader ham."

„Velan, Gundborg!" svarede han bestyrtet: „Jeg følger Dig! Vi ville gaae til Frøken Cecilia og høre, hvad hun har udrettet."

De gik til Slottet. Da de kom til Vindelbroen, mødte en Afdeling barske Soldater dem. De maatte staae stille for at lade dem marschere forbi. Men efter dem gik den mørke Stig Rålamb, og ledede den til Døden dømte Yngling, som med dødsblegt Ansigt og livløse Blikke vaklede fremad, og efter ham kom atter en Afdeling Soldater.

Ved dette Syn udstødte Gundborg et Angstraab, og greb Roos's Haand ligesom for at holde sig ved ham og bede ham om Bistand. „Lad os ile til Kongen!" hviskede han og greb hende om Livet, for at holde hende

---

Og den gode Kone førte atter Haanden til Øinene.

Den unge Grevinde skjulte sin Bevægelse og tog Afsked fra sit nye Bekjendtskab, kyssede atter de tre smaae Børn, og gav hver af dem en Guldskilling i Haanden, da hun gik.

2.

Middag.

Efter Ballet og Comedien var der hele denne Vinter i Paris kun Tale om Breve. Man skrev Breve til hinanden, forlangte Breve af hinanden og lovede at skrive til hinanden. Et med Smag udført Brev, var nok til at skaffe en Skjønaand et Navn. Man sagde til hinanden: — Jeg er for Øieblikket iserd med at skrive Dem et Brev til, jeg har det under Arbeide. Godt var det, naar det ikke gik med dette Brevs Indhold, som det gik med Malesherbes Ode til den første Præsident i Verdun om hans Kones Død, paa hvilken Digteren arbeidede saa godt og saa længe, at da den var færdig, var den utrøstelige Enkemand atter gift og hans anden Kone sin Nedkomst nær.

Den, der heri havde erhvervet sig det største Navn, og hvis Breve anførtes som Mønstre paa et smukt Sprog, fine Udtryk og Hoftone, var Voiture. Man gjorde meget Væsen af ham i de fornemme Kredse, i Hotellerne Crequi og Ventadour, især i det bekjendte Hotel de Rambouillet, hvor de saakaldte précieuses dannede en Domstol, med den store Artheniences i Spidsen, for at holde Dom over Datidens Skjønaander.

Voiture søgtes ogsaa af Alle; et Brev fra ham skaffede i en vis, Kreds samme gunstige Modtagelse, som en af Kongen tilstaaet Titel, og hans tredobbelte Berømmelse som en dygtig Spiller, en stor Digter og den fortrinligste Brevskriver, satte ham saa høit, at han opnaaede en Ret

oppe. Men Johan Häftfko havde hørt og gjenkjendt den unge Piges Stemme, den eneste, der klagede over hans Ulykke. Da vaagnede atter Liv og Følelse hos ham; han hævede sit Hoved og raabte: „Har jeg sagt og bekjendt Noget imod min Herre, Hertug Johan, da er det usandt. Deres Plager og Piinsler have tvunget mig til at svare Ja til deres Spørgsmaal, men Hertug Johan er uskyldig!"

„Tænk paa Gud i Din sidste Stund!" sagde Præstens dybe Stemme: „Kast alle jordiske Bekymringer fra Dig! Du har Intet mere med Livet og Verden at skaffe!"

„Hertug Johan er uskyldig!" udraabte Dødsfangen overlydt.

Idet samme kom en Rytter sprængende ud fra Borggaarden. „Jler med ham! Gjører ham taus, den Skjælm!" skreg den vilde Rytter. Det var Jøran Persson, som sprængte forbi.

„Lad os ogsaa ile! — maaskee det endnu er Tid!" sagde Roos; og bar den skjælvende Pige over Vindelbroen.

Saasnart de vare komne ind i Borggaarden, fik Gundborg sine Sandser og sin Aandsnærværelse igjen. „Her opad er Kongens Gemak;" sagde hun, og fløi op ad Trapperne, saa Roos neppe kunde følge hende. „Datteren af en Kongens tro Tjener, Gundborg Rålamb, begjærer at maatte tale med Hans Kongelige Majestæt!" sagde hun, idet hun bestræbte sig for at synes rolig, til Erik Sture og Olaf Stenbock, som vare Kammerherrer.

De unge Cavalerer vilde først tale nogle Ord med hende, inden de meldte hende. Men hendes Angst var altfor synlig; Erik saae bestyrtet paa hende og ilede ind. Men Stenbock lod sig ikke anfegte.

„Herr Fændriken agter vist," sagde han, „at begjære Befalingen over Krigshæren hos Kongen, og i saa Fald skulle vi forene os for hos Kongen at udvirke en saadan Anfører."

„Jomfru Gundborg er ikke i det Humeur, at hun gjerne hører Eders Spøg, Herr Olaf," sagde Roos med Alvor.

Stenbock opslog en Haanlatter, som gjennemtrængte den angstfulde Pige med en uvilkaarlig Gysen. Hun blegnede og var nær ved at trække sig tilbage.

Høit opflammede Roos's Vrede, men den ædle Yngling qvalte sin Harme, da han saae Gundborgs Angest; han kastede blot et Blik paa Stenbock, hvori hele en overlegen Sjæls Foragt malede sig.

I det samme kom Sten Sture, Sigfrid Rålamb og hans Søn Obersten. Høist forundrede over at finde Gundborg og Roos i Kongens Forgemak, standsede de bestyrtede og saae paa hverandre. I dette Øieblik aabnedes Kongens Dør, og Erik Sture sagde: „Hans Majestæt venter paa Eder, Jomfru Gundborg!" I Øieblikket havde hun gjenvundet sin fulde Aandsnærværelse og styrtede ind som et Lyn.

Roos gik nu hen til de Ankomne, og fortalte i hvilken Hensigt Gundborg havde begjært Audients. Den gamle Sigfrid blev ganske bestyrtet over at høre den stakkels Ynglings Skjebne. „Jeg maa ogsaa ind til Kongen!" sagde han, „maaskee lykkes det bedre for mig! Tør jeg træde ind, Herr Olaf Gustafsson?"

19.

Stenbock aabnede Døren, og samtlige Herrer traadte ind. Kongen stod midt paa Gulvet, med Tegn paa den største Forbauselse og foran ham laa Gundborg paa Knæ. Hendes lange Haar var gaaet op i sin Knude, og de rige Lokker slyngede sig i mørke Bølger ned

---

til at være uforskammet, som han ogsaa i fuldeste Maal benyttede sig af, selv i de fornemste Huse.

Han var nylig kommen fra Italien, og havde besøgt Rom, efter at have fuldført sit Ærinde at melde Hertugen af Toscana Dauphinens Fødsel. Da han erfarede Marillacs Giftermaal og den lykkelige Forandring i hans Formuesomstændigheder, bragte han ham sin Lykonskning og bad ham præsentere ham for hans Kone, hvis smukke Ansigt han havde hørt rose. Men Marillac var kjed af denne Slags Complimenter; desuden havde han ikke Tid, sagde han. Man fandt ham nu kun paa Veien fra Attichy til Olinville og fra Olinville til Attichy over Bjerg og Dal i sine egne og Kongens Anliggender.

Voiture besluttede derfor at præsentere sig selv.

Efter sin Hjemkomst fra Nanterre tænkte Louise paa Madame Cormiers sidste Ord, og bedrøvedes ved at maatte foragte Lesueur. Hun vilde hellere have baaret hele Skylden alene. Hvem skulde hun for Fremtiden kunne agte, naar ogsaa han kunde bedrage, der var saa opofrende i sine andre Forhold, saa erkjendtlig, saa ædelmodig! Hvis Ord kunde hun nu troe, naar selv han kunde lyve! Ikke desto mindre kæmpede endnu en hemmelig Tvivl til hans Fordeel i hendes Hjerte. Louise, som med Lethed havde fæstet Lid til la Chenayes og Madame de St. Cernins Bekyldninger mod den unge Maler, troede nu mindre paa dem, skjøndt hun havde faaet et Beviis til!

I sin Stolthed tvivlede hun om, at han skulde have valgt imellem Louise de la Porte og Johanne fra Brabant!

Men hans egen Pleiemoder, som skylder ham Alt, anklager ham selv! — Det gjør for Resten ligemeget, sagde hun til sig selv, jeg vil nok kunne glemme ham!

Og for at forjage alle disse Tanker traadte hun nærmere til Vinduet, der vendte mod Louvres store Gaard, og beskjæftigede sig med at see

over den hvide Hals og den lyseblaae Flviels Klædning. Kongen reiste hende op, men han syntes alt for forvirret til at kunne svare.

Da traadte den gamle Sigfrid hen til ham og sagde: „Naadige Herre og Konge! dersom en gammel Tjeners Bønner gjælde Noget hos Eder, en Tjeners, som har baaret Eder paa sine Arme, da I endnu laa i Svøb, saa beder jeg: skjenk Ynglingen Livet."

Sture og Anders Sigfridsson saae ligeleges med bedende Miner paa Kongen.

Da aabnedes en Sidedør og Frøken Cecilia styrtede ind med flagrende Haar og Taarer i Øinene, fulgt af den unge Karin Månsdatter, paa hvis huldе Ansigt den meest levende Uro ligeledes var udtrykt. „Kong Erik! min Broder!" raabte Prindsessen, ude af sig selv, „skal mine Øine saares ved Skuet af Dødsfanger, som føres forbi mit Vindue? Er det Din Villie? Lad mig da faae en anden Bolig end Din kongelige Borg, der er opfyldt af Dødsdømtes Angest og Forbandelser. Men lad for dennegang, min Broder! mine Bønner og Taarer bevæge Dig til Naade."

Kongen synes lidet at give Agt paa sin Søster, hvis Heftighed han kjendte forud. Hans Øine vendte sig blot med Velbehag til Karin Månsdatters huldе Skikkelse. Uden at see paa Prindsessen, afbrød han hende: „Kjære Cecilia, vi boe nu engang saa indstrænket, og det kan ikke afhjælpes saa hastigt. Men saasnart det lader sig gjøre, skulle vi iværksætte vor Herr Faders gamle Plan at adskille Fængslet fra Kongeborgen. Men til den Tid — — —"

„Men inden den Tid," faldt Prindsessen ind, „begjærer jeg Naade for den stakkels unge Johan Berthilsson. Skjenk ham Livet, Broder! Jeg burde allerede have bedet Dig derom igaar, men jeg tænkte ikke, at Dine Bødler skulde være saa iilsomme."

„Er han allerede ført ud?" spurgte Kongen, og paa een Gang forvandledes hans Ansigt. Han saae skarpt paa sin Søster. „Jeg har ikke givet Befaling dertil!"

„Men Jøran Persson har gjort det," sagde Prindsessen.

Kong Eriks Ansigt glødede af Harme, han stampede heftigt i Gulvet og raabte: „Olaf Gustafsson!"

Stenbock traadte ind.

„Hvor er Jøran Persson?" spurgte Kongen, „kald ham paa Øieblikket hid!"

Stenbock bukkede med en besynderlig Mine og gik.

„O Gud! Det bliver for seent!" hulkede Gundborg. Karin Månsdatter foldede sine Hænder bedende og saae stum med taarefyldte Øine paa Kongen.

„Jeg skjenker Johan Berthilsson Livet!" sagde han, idet han majestætisk beherskede sin Vrede, „men vigtige Hverv og Anliggender vente Eder Alle, ædle Herrer! Anders Sigfridsson, min tappre Oberst! I denne Dag afseiler Du med Hæren til Åbo, hvorhen jeg har sendt Hogenskild Bjelke iforveien. Skibene ligge færdige ved Elfsnabben. Tag Afsked med Din Fader og Søster og reis nu strax, thi jeg veed, at Du er færdig. Kom lykkelig tilbage med min Broder! Han skal behandles som en Kongelig Fange."

„Som tro Mand og ærlig Kriger skal jeg udføre dette svære Hverv!" svarede Obersten med ædel Stolthed.

„Jeg kjender Dig, Oberst!" gjentog Kongen og rakte ham sin Haand. „Jeg giver ogsaa kun et saadant Værinde til den Troeste blandt mine Troe."

„Min Staldmester, Gustaf Roos!" afbrød Prindsessen, „kast Eder paa en Hest og

---

paa de pragtfulde Kareter med en Escorte af Pager, Tjenere og Adelsmænd. Fornemme og mægtige Herrer begiver sig til Kongen, tænkte hun, og uagtet deres Navn og Anseelse vilde dog deres Stemme have mindre Magt over ham end min, dersom jeg vilde det!

I dette Øieblik lod Voiture sig melde.

Man havde talt saameget om ham! Hun havde læst hans Breve og kunde nogle af dem udenad. Uagtet sit daarlige Humeur, tog hun imod ham.

— Fru Grevinde, sagde han, idet han traadte ind, tilgiv at jeg ene kommer til Dem; imidlertid er Alt i sin Orden. Herr Voiture, Formand for Gesandtskabet til Hans Kongelige Høihed, Hertugen af Orleans, har den Ære at præsentere Dem Digteren Voiture, der meget længtes efter at gjøre Bekjendtskab med de to smukke Øine, som . . .

Han vilde vedblive sin udenadlærte Sætning, men da han, efterat have bukket tredie Gang, havde betragtet Louise noiere, traadte han overrasket et Skridt tilbage og hævede Armene i Veiret.

— Ved Hjerter Konge! jeg forsikkrer Dem, Frue, at det ikke er første Gang at jeg har den Lykke, at nyde Synet af Dem! Tilgiv min Nysgjerrighed, men har De ikke for nylig været i Lyon?

— Jeg har aldrig været der, min Herre.

— Og dog har jeg beundret, tilbedt Dem der . . . i Portrait.

— Jeg har aldrig ladet mig male, sagde Louise, men rødmede strax, thi Klosteret la Visitation randt hende i Hu.

— Nu vel, Frue, saa er det et Himmelens Vidunder! vedblev Voiture. Medens Maleren har søgt den ideale Skjønhed, har han gjengivet Deres Træk, og Sagen er vel værd, at man fortæller den; den er heelt igjennem hemmelighedsfuld og vidunderlig!

forkynd Johan Bertilsson Naade! Før ham strax her tilbage."

„Ikke for mine Øine!" befalede Kongen, rynkende sine Øienbryn. „Han maa beholde Livet, men af Riget skal han flye for stedse. Anden Naade giver jeg ikke den, der engang er dømt som Forræder."

Den Glæde, som nylig havde oplivet Alles Ansigter, forvandledes til et Udtryk af Bestyrtelse, hvorvel Alle følte Retfærdigheden af Kongens Strenghed. Roos gik imidlertid og Kongen henvendte sig atter venligt til Obersten: „Ifald Du kan, Anders, tag da her paa Stedet Afskeed med Din Fader. Jeg maa tale med gamle Herr Sigfrid."

Fader og Søn omfavnede hinanden. „Vær ærlig og tro imod Din Konge og Dit Fædreland!" sagde den Gamle. Gundborg sank høit grædende til hans Bryst. De urolige Følelser, som saalænge havde kæmpet i hende, brød endeligen ud i Taarer, der lettede hendes angstfulde Hjerte. Krigeren bortkyssede en Taare af hendes Kind og gik.

Kongen selv var rørt ved denne Afskeed, og hans blaae Øine, som fugtedes af en Taare, vendtes mod Karin Månsdatter med kjerlig Tilfredshed, ligesom om han holdt af at see sine Følelser afspeilede i hendes Ansigt. Han fandt Behag i alle ømme Optrin, og havde som Menneske et følelsesfuldt Hjerte, hvorvel der neppe gives Nogen, som ved Vildfarelser er bleven forledet til grusommere Handlinger.

„Gamle Fader Sigfrid!" sagde Kongen, efter atter at have antaget sin majestætiske Holdning, „ogsaa I maa gjøre Eders Konge en stor Tjeneste. I er almindelig elsket og agtet i Helsingland. I maa tage dertil og kalde Almuen sammen og tilfredsstille dem angaaende alle de Rygter, som udspredes herfra. Tal Sandhed, den sørgelige Sandhed til mit Folk, sig dem aabent min Broders Brøde og hans Dom. Tag ogsaa I Afskeed med Eders Datter! I kan være tilbage til paa Søndag, og da vil jeg være Eders Vert og bede Eder til Eders Datters Bryllup. Min Søster Cecilia, tag Du den unge Jomfru under Din Beskyttelse."

Cecilia tog, venligt smilende, den bestyrtede Pige ud af Faderens Arme, og han gik bort, efter at have lidet artigt, men meget ærligt og velmeent rystet Kongens Haand.

Nu traadte Sten Sture hen til Kongen og sagde med undertrykt Bevægelse: „Naadige Konge og Frænde! Jeg veed at Eders Majestæt venter Krig med Daumark, og at Jacob Bagge maaskee allerede er truffen sammen med de Danske. Tillad mig at føre et Skib til hans Flaade!"

Kongen besindede sig. „Jeg veed, at Du er en dygtig Sømand, Frænde," sagde han. „Orlogsskibet Svanen ligger seilfærdigt ved Elfsnabben. Ifald Du vil tag da Befaling over det og seil ud til Bagge. Du træffer ham nu ved Øland eller deromkring. Det ahner mig at Fødelandet en Dag skal nævne Dit Navn mellem dets største Sønhelte. Læs Bagges Instructioner, Levvel! Reis med Gud og Lykken, Frænde!" Kongen kyssede ham.

Han bukkede for Prindsessen og den skjelvende Gundborg uden at sige et Ord. Ak! det Blik, de vexlede, var det sidste! De gjensaae hinanden aldrig mere. Kongens Spaadom gik dog ikke i Opfyldelse, thi altfor tidligt, inden hans Genie og Hæder havde kunnet fuldkomment udvikle og udfolde sig, sluttede en skjøn Heltedød Sten Stures Bane.

Neppe var Sture borte, før Døren atter aabnedes af Stenbock og Gustaf Roos traadte ind med sænket Blik. Ham fulgte Jøran Persson og Præsten Stig Rålamb.

Saasnart Gundborg saae Gustafs Mine,

Louise lod ham sætte sig ned, og han begyndte.

— For nogle Uger siden kom en ung Mand med en skjødesløs Paaklædning, men med ædle Manerer og regelmæssige Træk, som man, efter hans indesluttede Væsen at domme, snarere skulde anseе for en fortvivlet Elsker end for en vandrende Kunstner, igjennem Lyon uden at give sig tilkjende. Han blev der neppe tre Dage. En af hans Venner, en Maler, hos hvem han var taget ind, var nylig død, og efterlod et neppe skizzeret Udkast til et Malerie af den hellige Ursula, som var bestilt til Kirken i St. Nizier, og Familien havde i sin Nød gjort Regning paa Betalingen herfor. Vor unge Mand tog den Afdødes Pensel, arbeidede Dag og Nat, og fuldførte i 48 Timer et Mesterstykke! Ja, Fru Grevinde, et Mesterstykke, efter Kjenderes Dom. Sognepræsten i St. Nizier, der forstaaer sig paa Malerier, begav sig til ham, maaskee fordi han mistvivlede om hans Dueligheds forbausel over Arbeidet vilde han fordobble Betalingen derfor! Kunstneren tog derimod, men for Vennens Familie, for sig selv derimod bad han kun om een Gunst, nemlig at hans Malerie maatte blive anbragt over Alteret, for at man, sagde han, kun skal kunne betragte det knælende! Saaledes bærer kun en Enthusiast eller en Nar sig ad! De seer, at den Ubekjendte havde en høi Mening om sig selv! Da jeg paa Tilbagereisen fra Italien kom til Lyon, besøgte jeg, som alle Andre, denne hellige Ursula, thi der var en stor Mængde! og jeg sværger Dem til, Fru Grevinde, jeg holdt Bon foran Deres Billede! Jeg betragter Dem, jeg tænker mig om, ... jeg sammenligner! ... en mere slaaende Lighed er umulig!

Voiture fortalte hende endnu nogle Anecdoter om Datidens Skjønaander, lykønskede hende, foreslog hende endog at skrive et Brev til ham. Men han afkortede sit Besøg, da Louise synlig led af Sorg. Saasnart han var borte, udbrød hun:

udbrød hun: „O Gud! det er for sildigt!“ og holdt Hænderne for Ansigtet.

„Ja!“ sagde Præsten med dyb Stemme. „Paa Jorden behøver han ingen Naade mere, thi han har, som jeg haaber, fundet en høiere Naade i Himlen.“

„For sildigt!“ stammede Kongen, blegnende af Vrede, „Jøran! er det for sildigt?“

„Ja!“ sagde Jøran, og den ellers saa kolde og snue Mand skjelvede for det Blik, som fra Kong Eriks Øie lynede imod ham.

„Følg mig, Jøran!“ befalede Kongen med frygtelig Stemme, og styrtede ind i et andet Værelse.

Alle skjelvede, Karin Månsdatter maatte holde sig ved en Stol for ikke at falde, og den bestyrtede Yngling saae sig liigbleg om, som om han søgte Deeltagelse og Bistand i noget af de Ansigter, som omgave ham. Da mødtes han af et Haansmiil fra den vilde Olaf Stenbock. Dette Syn gjengav ham paa eengang Besindighed og Aandskraft. Hans skarpe Øie tindrede atter og med besindig Mine og fast Gang fulgte han Kongen. Men med Harme og Ondskab i sine lumske Blikke forlod Stenbock Værelset, for at dølge hvorledes han tillige skjelvede af Frygt.

Stig Rålambs mørke Øie fulgte Stenbock med et Udtryk af Had og Afsky. „Du vil heller ikke undgaae din straffende Skjebne!“ mumlede han.

Gundborgs Smerte brød ud i stille Taarer. Hun saae sig om med de taarefulde Øine, hendes Fader, hendes Broder, Sture havde forladt hende — og den ulykkelige Johan Häftsko var for evigt borte. „Ak!“ sukkede hun endeligen, „Ingen kan redde ham!“

Gustaf Roos greb hendes Haand. Han følte sig dybt rørt og selv i hans mandlige Øie skjelvede en Taare. „Gundborg!“ sagde han, „jeg har gjort Alt, hvad der har staaet i menneskelig Magt, men vor Villie er ikke Guds Villie!“

„Gustaf!“ svarede Pigen. „Gustaf! Jeg veed det! Jeg veed, at Du er min Ven!“ Og under Taarer mødtes de vordende Ægtefællers Læber til det første Kys.

Ende.

— O, min Gud! ville de Alle have at jeg endnu skal elske ham! Vil jeg fra alle Sider kun faae Lovtaler at høre over hans Dyder! Denne saa begeistrede, saa velgjørende, saa ulykkelige unge Maler! Det er ham! Kan jeg nu tvivle om hans Kjærlighed! Og hvor kunde jeg ogsaa falde paa, at denne Pige saaledes skulde have nødt ham til at forlade Paris! Nei, mit Ægteskab er Aarsagen dertil! Forgjæves vilde jeg skuffe mig selv for at undskylde min Mangel paa Ordholdenhed! Mig er det, som har foraarsaget hans Fortvivlelse! Men der er ikke mere noget Middel derimod! Denne Kjærlighed vilde have været en Ære for mig, men nu vilde den være en Skjændsel for mig. Jeg er givt!

Givt! hun gjennemgik alle de Pligter, som dette Ord indeslutter, og lovede sig selv at opfylde dem.

Af Frygt for endnu at elske Lesueur, anstrengte hun sig paany for i sine Øine at retfærdiggjøre Marillacs Uret; hun sagde sig selv, at hendes Lydighed vilde afvæbne ham, hvis han troede at have Ret til at flye hende, som han gjorde.

Havde hun imidlertid ikke allerede ofte nok sat sin Stolthed tilside? Mange Gange havde Louise smilet til ham og søgte at holde ham tilbage, naar han i Begyndelsen af deres Ægteskab kom omringet af sine Venner, som han præsenterede for hende. Marillacs Søster, Grevinden af Moure, som tildeels var Vidne til hendes Sorg og dens Aarsag, maatte have skjendt paa sin Broder derfor, og alt dette var forgjæves og til Skam for Louise! Ligemeget! nu truer Faren, den truer hende fra to Sider paa eengang; det gjælder hendes Ro, maaskee hendes Ære! Hun vil opsøge ham, hvis det er nødvendigt, tilstaae ham Alt og med foldede Hænder bønfalde ham om at forsvare hende mod hende selv!

Strax sendte hun en af sine Damer bort for at forhøre om hvor Greven var. Denne gik ud, men et Øieblik efter kom Madame de St. Cernin ind i heftig Bevægelse, som om hun havde hørt, at hendes Niece var bleven afsindig.

— Hvad er der paa Færde, og hvad har Du for?

— Jeg vil tale med min Mand! svarede Louise.

— Din Mand?

— Jeg kan ikke udholde dette Liv, sagde Louise i en bestemt Tone, han maae høre mig, han maae forklare sig. Troer han at have Ret til at anklage mig, nu vel! saa lad ham komme og anklage mig, jeg skal maaskee nok kunne retfærdiggjøre mig, men skulde jeg endogsaa ikke kunne overbevise ham, vil jeg i det Mindste erfare Aarsagen til, at han foragter og undgaaer mig.

— Mit kjære Barn! hvad tænker Du paa, og hvad er det for Planer, Du har for idag? er Du ikke lykkelig?

— Nei jeg er ikke, svarede Louise med Taarer i Øinene og med en hos hende usædvanlig Heftighed.

— Hvad mangler Du da? Titler og Æresbeviisninger regne ned over Dig, saameget Du ønsker . . .

— Er Du ikke Grevinde? vedblev Baronessen. Har Du ikke en Karet, Tjenere, prægtige Meubler? hvis Du endnu har Noget tilbage at ønske, saa tal. Det er naturligt i Din Alder, i Din Stilling, hædret, som Du er, med

Kongens Venskab, at have nogle smaae ærgjærrige Tilskyndelser; det kan Ingen dadle Dig for. Det vilde være utaknemmeligt imod Lykken, ikke at forstaae at drage Fordeel af den, men hvad Hindring møder Du i denne Henseende, som ikke kommer fra Dig selv? Har Kongen nogensinde nægtet Dig Noget? eller snarere, har Du nogensinde bedet ham om Noget?

— Og hvad skulde jeg nu bede ham om? Sjælsro og Tilfredshed, er det Ting, som Konger kunne bortgive mere end Andre!

Madame de St. Cernin syntes at forurolige sig over Louises Ord, og over den Tone, hvori hun talte.

— Sjælsro! sagde hun; oh, mit kjære Barn, dersom Din Sjæl er i Oprør, er det da Marillac, som skal gjengive den sin tabte Ro?

— Ja, hvorfor ikke? har han da ikke svoret mig Beskyttelse, ligesom jeg har svoret ham Troskab?

— Paa den Maade han holder sin Eed, er Du næsten løst fra Din. Det er Dig, som beskytter ham, og ikke ham, som beskytter Dig.

— Det glæder jeg mig over, sagde Louise, men dersom Skjæbnen er mig saa gunstig, at jeg kan være ham nyttig, dersom han er tilfreds med den Fordeel, vor Forbindelse har forskaffet ham, saa forklar mig i det Mindste, hvorfor han kan hade mig.

— Hade Dig, han! det er langtfra.

— Nu vel! vedblev den unge Grevinde, med stigende Affect, løs mig da denne Gaade! Ja, Du har Ret, han hader mig ikke, det er jeg vis paa, thi jeg har ofte opdaget et Udtryk af Interesse og Venskab for mig i hans Blik. Men hvorfor seer jeg ham aldrig uden omringet af en Skare Venner? hvis alene en ubetydelig Misforstaaelse adskiller os, hvorfor søger han da ikke at opklare den? hvorfor opsøger Du, min Tante, ham ikke og taler til mit Forsvar og neder ham til at nærme sig til mig? Nei, hele min Omgivelse synes at have sammensvoret sig for at gjøre denne Forsoning umulig, Du selv, saavel som alle de Andre, vover ikke at søge at ane, hvad der foregaaer omkring mig! Men hvad Du ikke gjør, og hvad Du burde gjøre, det vil jeg selv gjøre! Han nægter at komme til mig, jeg vil opsøge ham; jeg maa, jeg vil det!

— Barmhjertige Gud! Du skulde dog vel aldrig elske Din Mand? udbrød Madame de St. Cernin med en skrækkelig Ligefremhed.

Louise betragtede hende med en forbauset Mine. — Er det ikke min Pligt, Madame? sagde hun. Jeg gjentager Dig det, jeg vil tale med ham, jeg vil gaae ind til ham nu i dette Øieblik. Han maa høre mig. Jeg vil kaste mig for hans Fødder og bønfalde ham om at elske mig!

— Stakkels Barn! sagde hendes Tante, idet hun trykkede hendes Haand, som af Medlidenhed, Du vil da heller aldrig forstaae mig! Og Du anklager mig, jeg, som har gjort Alt for Din Lykke! Hør blot.

Det var forbi med Louises Fasthed; hun nærmede sig ydmygt Baronessen, lænede sit Hoved op til hendes Skulder og lod hende tale.

— See nu, hvad det er, der sætter Dig i en saa heftig Bevægelse! sagde Tanten i en mildt bebreidende Tone. — Jeg skulde bønfalde Marillac om at vende tilbage til Dig? Men, min Pige, var det ikke at tilsidesætte Din Værdighed, og det i langt høiere Grad end Du aner? thi endskjøndt Du er givt, veed Du endnu ikke hvad en ung Kone synes at forlange, der altid har levet saa godt som skilt fra sin Mand, og saaledes minder ham om sine Pligter! Nei, Louise, det kunde jeg ikke gjøre, hverken i Dit eller i mit Navn. Det er en Umulighed for Enhver, som har nogen Agtelse for sig selv! Du vil nu tale med Marillac, siger Du. Gaae kun, Louise! og til Løn for dette smukke Skridt af en Qvinde, der kommer for at bede om Tilgivelse for en hende tilfoiet Fornærmelse, vil man sige Dig, at han er ude, at han er ude om Dagen, at han er ude om Natten; at han tilbringer Natten i Selskab med St. Preuil, Voiture og Nicux med at spille, maaskee mindre af Lidenskab for Spil end for ikke at være hjemme.

— Han hader mig da! sagde Grevinden, idet hun hævede Hovedet og fæstede sit forskende Blik paa Tantens.

— Nei, Louise! men han elsker en Anden!

Og efter at have kastet denne tunge Steen i Vægtskaalen mod Marillac, standsede hun for at lade sin Nieces Fortvivlelse have Tid til at bryde ud, men da hun i hendes Træk ikke bemærkede anden Forandring end Tegn paa Overraskelse, vedblev hun:

— Der er hos denne Anden han tilbringer Tiden, medens man troer at han er paa Veien til Olinville eller Attichy, og troe ikke at her er mindste Grund til Tvivl.

— Oh, afbrød Louise hende, det er saa grusomt altfor hurtigt at fæste Lid til Sligt!

— Det er almindelig bekjendt, siger jeg Dig, og hvis jeg skal nævne Dig Damens Navn, er det ingen Anden, end Marquisen af Bonneval. Alene Du er ved min Omsorg bleven uvidende derom! Deraf kommer, min Niece, den Hemmelighedsfuldhed, som omgiver Dig, og som Du har bebreidet mig. Siig nu, om jeg burde fremskynde en Forklaring angaaende denne Gjenstand! Men Du har villet det, Du har tvunget mig dertil! Hvad vil Følgen heraf blive, nu, da Dit Hjerte atter bliver frit, ved selve Marillacs Handling? Iøvrigt maae Skylden alene falde tilbage paa ham!

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 35. Torsdagen den 29 April. **1847.**

Contubernalen.

(Original Novelle.)

I Aaret 184— havde Architekt B. og jeg slaaet os sammen om et Værelse i St. Peder-stræde, thi det var daarlige Tider dengang, og Smørret var næsten ligesaa dyrt, som Æggene nu. Det maatte der ogsaa til, Nød og Dyrtid maatte staae for Døren eller rettere sagt være komne indenfor, og det maatte see fort ud i min Pung, for at jeg skulde bequemme mig til at boe i Fælledsskab med Nogen. Det har jeg altid betragtet som et af Onderne, en Gêne er det i alle Tilfælde og skjøndt jeg just ingen Arbeidshest er — det vil vist Ingen bebylde mig for — saa holder jeg dog nok af at bestille Lidt engang imellem, og naar der nu just kom over mig, hvem indestaaer mig da for, at min Contubernal vilde være saa skikkelig at gaae sin Vei og overlade mig det fælles Værelse saalænge Raseriet varede? — Vist er det imidlertid, at man ikke faaer meget bestilt, naar Makkeren er ung og vidtløftig og altid færdig til at finde paa Et og Andet, som er morsommere end at arbeide. Saaledes gik det ogsaa her. Jeg var rigtignok ikke saa gandske ung, men B. havde Ungdom og Galskab i Blodet for os Begge, og jeg var saa lidt som Nogen skabt til at være Mentor. Derfor førte vi ogsaa ret et frydeligt Liv, skjøndt ingen af os havde Formue eller flydende Hjælpekilder, Vorherre veed, hvor vi fik Penge fra, vi maae have været opfindsomme dengang — Skade, at jeg nu har glemt Methoden. En Tidlang gik det nok saa deiligt, men den evige Lediggang kedede mig og jeg begyndte at arbeide. B. brummede og talte om Philisterier, jeg brummede igjen og begyndte saa smaat at moralisere; det hjalp — Moralen er dog en herlig Ting — B. tog Døren paa Nakken og jeg gik uforstyrret til mit Skrivebord.

Men paa eengang udeblev B. gandske, det vil sige, jeg havde kun den Fornøielse at høre ham snorke om Natten, naar mine vidtgaaende Planer og feberagtige Drømme tilfældigviis gjorde en Standsning i min Slummer. Derover tænkte jeg nu min Deel, idet jeg tillige tog mig den Frihed at pasfe ham op, og længe varede det ikke inden jeg fik Vished om, at Guden, han dyrkede, var Kjærlighedens. Da trak jeg mig tilbage til mine egne Sager, thi — tænkte jeg — eengang maa han dog deran og ligesaagodt først som sidst.

Jeg overlader til de Visere at bedømme, hvorvidt dette var rigtigt tænkt, og tillader mig kun at bemærke, at jeg negligerede min Ven B. i samme Grad som han mig, uden at jeg derfor havde det Mindste imod Personen, Gudbevares!

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Han elsker en Anden! Jeg beklager ham, mumlede Louise, mere tankefuld end bedrøvet. Men hvorfor har han da ægtet mig? vedblev hun.

— Uden Tvivl af Ærgjerrighed, sagde Madame de St. Cernin.

— Af Ærgjerrighed! gjentog Louise med et sørgmodigt og melancholsk Smiil, ja, for at nyde Hoffets Pragt, for at faae Tjenere, en Karet, Pynt, og for at nærme sig Kongen, ikke sandt? Det er Grunden! Oh, jeg beklager ham endnu mere, thi den Smerte, han har foraarsaget hende han elsker, er virkelig, og den Lykke, han ventede, har han ikke fundet!

Den unge og smukke Grevinde kastede sig i en Lænestol for at hengive sig til sine Tanker, og hørte ikke Madame de St. Cernins sidste Ord, der opmuntrede hende til at fatte Mod og adsprede sig.

Marillacs nye Uret, som med saa liden Skaansel var blottet for hende, havde ikke forøget hendes Harme imod ham. Han elskede, han var uden Tvivl ulykkelig, og deres Stilling havde en fjern Lighed, ved hvilken Louise følte sig stemt til Overbærelse. Behøvede han Overbærelse hos hende, behøvede hun den da ikke ogsaa i en Andens Øine?

Desuden begyndte Louise at fæste mindre Lid til Madame St. Cernins Ord. Kunde det ikke være i hendes Interesse at føre hende bag Lyset med Hensyn til hendes Mand, ligesom hun tidligere havde gjort med Hensyn til Lesueur?

Naar Mistanken imidlertid engang er vakt, opklares letteligen Alt. Næsten hele Sandheden laae for hendes Blik, med hun forkastede den som bedragerisk, og vilde ikke tillægge den Virkelighed,

Men en Dag, just som jeg var midt inde i et Kapitel og følgelig havde frygtelig travlt, kom B. ind af Døren og satte sig taus og stille paa en Stol.

Jeg var heller ikke oplagt til Samtale; alligevel havde hans Komme forstyrret mig, og jeg havde tabt Traaden i min Tankegang, men vi vare allerede blevne lidt fremmede for hinanden og jeg lod som jeg tænkte, men sagde Intet.

Paa eengang begyndte B. med det Spørgsmaal:

„Erindrer Du, at vi skal betale Huusleie idag?"

„Idag! nei det vidste jeg ikke, men ligemeget, mit Bidrag ligger parat."

„Hm!" — sagde B. — „det er saamæn mere end mit gjør!"

„Hvorledes mener Du?"

B. reiste sig og sagde i den lette, indsmigrende Tone, som er ham egen:

„Hør, Arthur! jeg har gjort en dum Streg — tie nu stille og dæk det Hele, hvis Du kan, imod at jeg tilbagebetaler Dig Halvdelen en af Dagene. Jeg har netop fire Daler tilgode hos en Smed for nogle Tegninger; men han er til al Ulykke reist bort idag."

„Umuligt, hvad jeg har tilbage er en reen Bagatel. Havde Du endda sagt det et Par Dage før."

„Jeg havde jo Pengene igaar, men stolede paa Smeden og brugte dem."

„Det lærer Dig ikke at stole paa Smede herefter, men da vi betale forud, saa tænker jeg nok at Værten vil tage imod mine 4 Daler, og gjør han Vanskeligheder, saa kan vi jo stille Pant for de andre 4. Jeg vil strax gaa ned at tale med ham."

„Ja, han kunde f. Ex. faae mine sorte Klæder et Par Dage, men jeg er meget bange for, at han ikke indlader sig paa de Conditioner, thi jeg har hørt af Clotilde, at Madamen er bleven os fjendsk og gjerne vil have os ud, hvilket igjen skal stamme fra Datteren, som nok ligesaa gjerne vilde have Dig ind i Familien."

„Hvordan det?"

„Ja, det maa Du nok spørge om! — Clotilde siger, at hun har forelsket sig i Dig, og at Du ogsaa før har havt et godt Øie til hende, men at Du nu altid seer til den anden Side naar I mødes."

„Ja saa! Hvad er det for en Clotilde, der siger alt det?"

„Det er min Clotilde, med Din naadigste Tilladelse!"

„Jeg er lige klog!"

„Clothilde Bentzen, for Pokker! Damefrædderskens Datter hernede paa 2den Sal, den smukkeste Pige i hele Kjøbenhavn, forstaaer Du!"

„Fuldkommen, men vil Du have den Godhed at sige din Skjønne, at hun er aldeles galt underrettet?"

„Gjerne, men hvor er det muligt, hun er jo intim med Karen!"

„Værtens Datter?"

„Hvor Du kan stille Dig enfoldig! Javist er Karen Værtens Datter, og Clotilde paastaaer, at Du har opgivet hende, fordi hun spiser Spillekridt, raa Stivelse og umalede Kaffebønner, men det forekommer mig naragtigt og . . ."

Jeg maatte lee himmelhøit over Clotildes Grunde, og B. holdt inde midt i sin Snak.

Da bankede det paa vor Dør, og vor Vært, Toldassistent Jensen, traadte bukkende og skrabende ind til sine Logerende. Den gode Mand havde vist lært udenad hvad han skulde sige, thi med kjendelig Forlegenhed underrettede

---

forend efter at hun havde tvunget sig selv til at formilde den.

Hvorledes nu end den rette Sammenhæng var, besluttede Louise dengang ikke at høre troløse Raagivere, og hverken at følge hendes Tantes eller la Chenayes Raad, ikke heller denne Præsts, som kun er Begges Echo, men kun sin egen Samvittigheds Bud. Hun vil underkaste sig sin Skjæbne, hvor ulykkelig den saa bliver, men hun vil gjøre sin Pligt. Elsker Marillac en Anden, vil hun beklage ham uden at gjøre ham Bebrejdninger derfor; hun vil vente, indtil han fatter Kjærlighed til hende. Er Dyden Andet end en Opoffrelse? I al Fald vil hun, uden at have nødig at rødme derover, kunne bevare den Rest af Kjærlighed til Lesueur, som maaskee endnu kunde være tilbage i hendes Hjerte, hvis han engang skulde søge at erfare hendes Skjæbne.

3.

Aften.

Kongen kom paa sin sædvanlige Tid; det var om Aftenen, naar han forlod Cardinalen. En lille hemmelig Dør førte ham igjennem en lang Gang til Grevindens Værelse. Ofte traf han der Baronessen og Peter Pradines, som holdt Louise med Selskab, og bad dem om at blive, da han ikke altid skjøttede om at være ene med Grevinden. Denne Gang var hun alene. Efter at have hilst Ludvig den Trettende, sagde hun, næsten uden at henvende de sædvanlige Complimenter til ham:

— Ønsker Deres Majestæt at jeg skal hente min Tante? Undertiden synes De at finde Behag i hendes Selskab.

— Nei, sagde han, hvortil skulde det vel nytte?

Beskjæftiget med sine egne Tanker, gik hun

han os, i faa men velvalgte Ord, om at vi maatte rømme Værelset inden næste Dags Aften, da vi ikke havde betalt forud som sædvanligt.

Jeg foreslog ham da at betale det Halve strax og stille Sikkerhed for Resten, men da han hørte at denne bestod i Gangklæder, blev han vred, sagde, at han ikke var Pantejøde og at hans Kone forøvrigt ogsaa længe havde ønsket dette Værelse til eget Brug. Det gjorde ham dog ondt at maatte skilles saa snart fra 2 saa vakkre Herrer, men vi kunde ikke fortænke ham i, at han vilde vide sig sikkret, da han sad med Familie o. s. v.

„Der hører Du!" — sagde B., da han var gaaet — „saalænge der var Haab om at faae Dig i Garnet, vare vi gode nok, men nu vil Madamen selv have Værelset, det vil sige: hun vil have en ny Logerende og fremfor Alt en Mand til Dattersken."

Jeg gik op og ned ad Gulvet og var sandt at sige ikke saa lidt gal i Paryken, thi det var mig af flere Grunde slet ikke beleiligt at flytte.

„Og alt dette kunde Du have forhindret!" sagde B., da jeg igjen kom i Nærheden af hans Stol.

„Jeg! ifandhed man skulde troe, at det var mig, der ingen Penge havde!"

„Om Forladelse, det var ikke Pengene jeg talte om, men hvis Du kun havde villet som de, da havde der ikke været Tale om det Par Skilling, og jeg var ikke kommen til at flytte fra min Clotilde!"

Jeg standsede forbauset og saae paa ham, men det lod til, at han virkelig meente hvad han sagde, og jeg kunde ikke afholde mig fra at yttre:

„Og forat Du kan boe hos din Pige og slippe fri for at betale Leie, og drive fra Morgen til Aften, skal jeg arbeide som et Bæst, nægte mig enhver Fornøielse og ovenikjøbet gjøre Cour til den første den bedste Værts Datter! Meget forbunden!"

B. reiste sig og tog min Arm.

„Hør, Arthur! hvis Du vidste, hvor nødig jeg vil forlade dette Huus —"

„Saa blev det mig maaskee endnu vanskeligere at begribe, hvor Du kunde øde Pengene!" sagde jeg tørt.

„Godt, jeg bringer dem tilveie igjen!"

Han slap min Arm, gik hen til Klædeskabet, tog sine sorte Klæder frem og pakkede dem sammen.

Jeg saae det med Uvillie og tænkte netop paa, om det ikke var muligt at klare Sagen paa anden Maade, thi jeg har aldrig været for at gjøre Penge paa den — da B. pludselig kastede Klæderne paa Bunden af Skabet, slog Døren i, saa det knagede efter, og kom tilbage til mig, idet han sagde:

„Det fører dog til Intet! — Hvad kan jeg faae paa de Pjalter? — 5 Daler høit regnet og jeg skal bruge hele 30."

Jeg gjorde store Øine.

„Ja Du seer forundret paa mig," vedblev han — „men det er dog saa. Hør, Arthur! viis Dig nu fra en honnet Side og hjælp mig! — Du kan det dog saa let. Indfinner Dig hos Karen, blot for idag, imorgen og iovermorgen. See blot mildt til hende i et Par Dage, lad som Du er skudt . . ."

„Gaa, jeg vil ikke høre Noget! For usle 4 Rigsdaler skulde man gjøre sig saa lumpen! Aldrig!"

„Og dog er jeg vis paa at Du vil gjøre det, naar Du hører Sagens rette Sammenhæng og erfarer, at det ikke alene er Værelset, Du kunde sikkre os, men at Du tillige kunde

---

uden engang at spørge om Kongen ønskede det, hen til et Skab, aabnede det, tog et Schachspil frem, og satte det paa et Bord; ved dette stillede hun strax to Lænestole ligeoverfor hinanden.

— Endnu ikke! raabte Kongen leende, De længes meget efter at blive slaaet af Marken i Dag! Jeg vil rigtignok spille med Dem, thi vinder jeg, gaaer det dog ærligt til; De lader mig dog ikke vinde af Høflighed, dertil spiller De endnu for daarligt. Men fremfor Alt have vi Noget at tale om, og jeg er meget glad over at træffe Dem alene. Deres Tante, seer De, kan være god nok, naar jeg har Lyst til at bagtale Nogen, det synes at foraarsage hende megen Glæde og det opmuntrer mig. For Øieblikket kan hun gierne sove. De maa skrifte for mig, Frue, og til et Skriftemaal hører der kun To.

Louise betragtede ham forbauset.

— Lad os see, mit Barn, vedblev han, idet han ved et Tegn opfordrede hende til at sætte sig hos ham paa en bred Stol med to bløde Sæder, der stod ved Kaminen. — Sig mig nu først, hvad der har bevæget Dem til i den tidlige Morgenstund at gaae til Valerienbjerget?

— Hvorledes! Sire, De veed det allerede?

— Ja, Louise, jeg veed allerede, at De har uddeelt Deres Sparepenge til fattige Bønder. Det er meget smukt, men var der ikke en Elsker skjult i en af disse Hytter?

Og medens han talte, saae han hende stivt i Øinene, skjøndt han lod som om det Hele kun var en Spøg. Imidlertid forvirredes han ved at see hende rødme, thi skulde man maale Kjærlighedens Styrke efter den Tilbøielighed til Skinsyge, som Enhver besidder, vilde Ludvig den Tretstende ansees for at være af en langt mere forlibt Natur end hans Fader. Alt var ham mistænkeligt hos den han elskede, uagtet hans platoniske Kjærlighed, hvilket let leder til den Formodning, at det i denne Henseende meest var Frygtsomhed og religiøse Hensyn end Principer, der ledede ham.

gjøre to Mennesker lykkelige: Min Clotilde og mig."

„Jeg er lutter Øre!"

„Hør da. Md. Bentzen er ikke meget rigere end vi, og der resterer ogsaa Noget paa hendes Huusleie idag. Værten har givet hende Henstand til iaften, og Prop, en halvgammel Herre, som gaaer og tripper om Clotilde, har lovet at skaffe det Manglende tilveie."

„Naa, saa er hun jo hjulpen!" udbrød jeg ganske glad.

„Paa den Maade aldrig!" raabte B., „før skal jeg sætte Himmel og Jord i Bevægelse, før skal jeg dreie Halsen om paa den gamle Vindbeutel, den Prop."

„Som Du vil!"

„Indseer Du da ikke," vedblev B., „at de ikke maa skylde den gamle Nar en saa trykkende Forbindtlighed, hvis det ikke skal være ude med mit Haab til Clotilde. Moderen er igrunden en skikkelig Kone og gav mig bestemt gjerne Datteren, hvis ikke den Vindsæk gik og vimsede om hende og paa en Maade gjør hende det til en Samvittigheds Sag, at give Datteren til den fattige Frier."

„Nu, Du tænker altsaa ogsaa paa at gifte Dig! — Netsaa! — Ja, da er det virkelig ganske i sin Orden, at Du gjemmer Din Garderobe til Nøden engang bliver større. Det vil ellers blive et ret muntert Huus, hvor man hvert Øieblik maa feie Noget ud af Skabene, for at faae Brød i Spisekammeret og Brænde paa Loftet."

B. loe, lovede Bod og Bedring og yttrede blandt Andet: „Naar Clotilde først er bleven min lille Kone, saa skal Du bare see, hvor jeg skal arbeide!"

Jeg meente at det til al Lykke havde lange Udsigter, og han begyndte igjen at snakke godt for mig, saa at jeg var paa god Vei til at lade mig bevæge.

„Mener Du saa at det kunde skee i denne Maaned?" spurgte jeg.

„Hvad tænker Du paa!"

„Paa Din lille Kjæreste, hvad var det nu hun heed?"

„Clotilde," sagde B. leende, „men kom nu og gjør Noget!"

Jeg tænkte mig om og rystede ærgerlig paa Hovedet. „Nei," raabte jeg endelig, „jeg vil ikke narre det stakkels Pigebarn, det var jo skændigt!"

„Det skal Du heller ikke!" indvendte B. „Du behøver jo kun at vise hende almindelig Opmærksomhed, lad hende saa tage det for hvad hun vil, det er jo ikke Din Sag."

„Hvilken Snak! Du taler jo som et Barn!"

„Gid det var saa vel, saa kunde jeg maaskee overbevise Dig om at en lille List kan være god og tilladelig, naar man har noget Godt ifinde."

„Du snakker for din Æske! Det er jo Tyrketro!" raabte jeg, men igrunden var jeg overvunden; og da B. fornyede sine Bønner og lovede at han og hans Clotilde vilde takke mig et heelt Liv igjennem, som Skaber af deres Lykke, saa var ogsaa den sidste Betænkelighed hævet.

„Er Du da slet ikke bange for mig? Er Du ikke jaloux?" spurgte jeg.

Skjælmen slog mig fortroligt paa Skulderen, saae medlidende op og ned ad mig og lo, saa at jeg nær var bleven vred paa ham.

„Naa, naa!" sagde jeg, „man forelsker sig ikke altid i et Par stramme Burer og en smuk Kjole, det kan Jomfru Karen bevidne, som jeg hører."

„Du har Ret!" sagde B. og loe igjen,

— En Elsker! sagde Louise, idet hun fattede sig, Sire, jeg er givt.

— Ja! givt!... Og han vedblev: — Det er ikke altid til Hinder. Jeg kan nævne Dem mange smukke Damer,... som ere viede med alle mulige Ceremonier,... og som ikke desto mindre have deres Elskere, Madame de Rohan, Madame de Chevreuse, Hertuginden af Montbazon...

— Hertuginden! oh, Sire! det er stygt af Dem at troe Sligt; Hertuginden er en agtværdig Dame.

— Saavelsom de Andre! ligesom ogsaa Prindsessen, og man kunde gaae endnu høiere op, sagde han, idet han bøiede Hovedet med en ydmyg Mine. Men De holder ikke af Bagtalelse, troer jeg.

— Nei, Sire, og De seer, at min Tante ikke vilde have været Dem uden Nytte.

— Nu vel da! hvad har De gjort og seet i disse Hytter? Velgjørenhed er en smuk Dyd, og jeg vilde selv udøve den, . . . hvis jeg ikke var Konge.

— Men, Sire, udøver De den ikke hver Dag?

— Jo, . . . men mod min Villie, thi ved Hoffet troer Enhver altid, at man skylder ham mere end man giver ham, og hvis mine Velgjerninger hændelsesviis ikke træffer Utaknemmelige, gaae de altid først til Cardinalen for at takke derfor.

— Deri handler de meget urigtigt, sagde Louise.

— Nei, det er klogt handlet! Cardinalen kan gjøre mere end jeg; han har større Magt. Jeg er intet Andet end hans ydmyge Tjener og hans Statssecretair, naar han behøver min Underskrivt.

Louise vovede ikke at svare; om slige Materier havde hun altid tiet, saavel af Beskedenhed og Klogskab, som paa Grund af en rigtig Vur-

„I To kunde egentlig talt fortræffeligt passe for hinanden.“

Jeg takkede.

„Gaa saa!“ sagde B. og vilde skyde mig ud af Døren.

Jeg var dengang en fattig Stakkel, ligesom jeg heller ikke siden har samlet mig meget Mammon, og der havde endnu ikke tilbudt sig en Leilighed, hvor jeg kunde gjøre Nogen en solid Tjeneste; derfor var jeg egentlig ikke saa uvillig til at hjælpe B., som det maaskee kunde synes, jeg vilde kun straffe ham lidt for den Streg, han havde spilt mig med Huusleien og derved tillige vinde Tid til at eftertænke, hvorvidt jeg vilde være istand til at hjælpe. Dermed var jeg nu saa vidt kommet paa det Rene, at jeg tog mig af Sagen og forlangte kun endnu Forklaring over hvorledes han meente at holde den omtalte Prop borte fra Clotilde.

Derom lovede han mig Underretning naar jeg kom op igjen. Sagen var at han var saa forvirret og saa forelsket, at han ikke kunde samle en eneste fornuftig Tanke.

Jeg havde tidligere givet Jomfru Karen Timer i Tydsk og Fransk, og havde selv sagt dem af, skjøndt jeg nødig kunde taale nogen Indskrænkning i mine tarvelige Indtægter, og fra samme Tid maatte vænne mig af med at røge og drikke Caffe. Men naar man som jeg er gammel og grim og dertil lovlig stærkt passioneret for unge og smukke Damer, saa er det en sær Ubehagelighed, naar en Jomfru, som allerede er gaaet i Frø, faaer den fortvivlede Idee at ville gjøre En til Ægtepeer, blot for at blive Madame og nyde Livet efter Behag. Derfor traf jeg mig tilbage itide, og om Clotilde eller Karen selv har lavet den Grund om Stivelse, Kridt og Caffebønner, har jeg aldrig erfaret.

Imidlertid havde jeg tilfældigviis endnu een af de Læsebøger som tilhørte Karen, liggende paa mit Bord, den tog jeg da og gik ned.

Jeg traf Jomfruen i Kjøkkenet, og vi talte Fransk sammen. Ellers havde jeg aldrig bragt hende saa vidt at hun kunde forstaae den simpleste Sætning, men forunderlig nok forstod hun mig idag ganske, saa ganske, at hun endogsaa engang svarede paa Tydsk, og lidt fortumlet i Hovedet af den stærke Hede i Kjøkkenet kom jeg igjen op til B.

„Nu, hvordan gik det?“ raabte han mig imøde.

Jeg trøstede ham paa det Bedste, uden at give ham Haab om et lykkeligt Udfald, men lidt efter havde vi den Ære at see Hendes Naade Værtinden hos os med tusinde Undskyldninger for Mandens Brutalitet og en heel Stabel Pandekager, som Karen selv havde bagt, det lille Lam, der var saa huuslig!

Vi bleve altsaa boende; men det Værste var tilbage og Tiden var knap. B. og jeg rykkede vore Stole sammen, medens vi nøde vore Pandekager og lagde den ene Plan efter den anden; endelig undfangede vi een, som saae en Smule antagelig ud, og ved den blev vi da staaende.

Madame Bentzen boede paa 2den Sal hos vor Vært og levede ret anstændigt af at sye Kjoleliv og Nederdele for Damer, hvorved Datteren troligt gik hende tilhaande. Clotilde var en nydelig ung Pige — 18 Aar, sorte Øine, en lille Mund med blodrøde Læber, som altid loe og viste sine Perlerader, en rund Arm en Cendrillonfod, osv. osv., og hun var ganske indtagen af min Ven, som havde talt med sin Skrædder, og formodentlig ellers ogsaa talt i rette Tid.

Vi havde altsaa en Allieret i Fjendens Leir og det er altid en god Ting.

---

dering af hendes Uvidenhed om Alt hvad der angik Politikken.

Kongen lagde sig tilbage i Stolen, indtog den mageligste Stilling og efter nogle Minuters Taushed, i hvilke han syntes at grunde paa Noget, udbrød han:

— Ja, lader os kjede os! ... Naar jeg finder Behag i en Person, holder jeg nok af at kjede mig hos hende med Fødderne paa Kaminen. Kjedsomhed uden Gaben er meget ofte behagelig!

— Dersom det er Deres kjæreste Tidsfordriv, sagde den smukke Grevinde, skulde De have Folk omkring Dem, der kunde kjede Dem, og ikke more Dem. Til hvad Nytte er da Deres to Narre, Marrais og Langely?

— Ved Gud, Frue, Marrais og Langely komme undertiden ret godt ud af det med at kjede mig, men naar De ville gjøre det, saa kjede de mig altfor galt! Intet er saa ubehageligt, som at blive bedrøvet paa det Sted, hvor man venter at komme til at le. Har jeg forresten, Louise, fortalt Dem Marrais' sidste Indfald?

— Er det ikke, Sire, naar han i Deres Nærværelse siger til Herrerne af Bauteu og Nogent: — De komme til rette Tid, mine Herrer, for at staae mig bi. Kongen er ikke i godt Humeur, jeg alene har ikke kunnet faae Bugt med det, men vi Tre ville vel bedre komme ud deraf; tre Narre formaae mere end een! eller noget Lignende!

— Nei, svarede Kongen, det var Langely, der sagde dette, og det var en Uforskammenhed, som jeg maatte revse ham for, thi Greven af Nogent var i lang Tid meget bedrøvet derover. Marrais' Indfald er ganske nyt. Knegten er undertiden moersom og han har for nylig fundet Leilighed til at vise sig velgjørende ligesom De, Louise, men paa sin og min Fætter Cardinalens Viis, uden at give en Skilling ud.

Kongen loe og gneed sine Hænder i sin Glæde over at have givet sin Minister et Side-

Det var henad Eftermiddagen, Klokken kunde vel være 2, og Clotilde sad og syede alene i Hjørnestuen, da Moderen passede Forretningerne i Kjøkkenet. Da bankede min Herr B. sagte paa Døren og sneg sig ind til hende. Følgen var, at hun blev blodrød og forskrækket bad ham for Gudsskyld at gaae sin Vei, men han viste hende et Brev, som han vilde have faaet fra Jylland, og sagde, at det indeholdt den Anmodning til ham, at bestille en fuldstændig Balklædning, hvilket han imidlertid helst vilde opsætte til Moderen kom, og saalænge snakke saa smaat Gammelt med hende. Det tilstodes ham, og saa fortalte han hende da ogsaa, at han havde drømt 5 Nummere, som alle vare forgyldte, og som havde kostet ham 4 Rigsdaler og 3 Mark, men saa vilde de jo ogsaa blive hovedrige Folk, naar de kom. Detsamme havde han kort iforveien fortalt mig, og jeg havde givet ham en ordentlig Lection, men Clotilde var nok saa glad ved Haabet og de vare allerede inde i en dyb Passiar, om hvorledes de vilde indrette sig, naar Lottericollekteuren og Præsten havde gjort deres Pligt, da Madam Bentzen kom til og med hemmelig Ærgrelse saae denne fortrolige tête à tête.

B. kom lidt afsvet frem med sin Bestilling, idet han lod som om han havde talt med Clotilde om samme og indbildte sig, at den nok skulde gjøre ønskelig Indvirkning paa Madamen; men lige stik imod Forventning, undskyldte hun sig paa det Fornemste med at være overlæsset med Arbeide og sagde ham reent ud, at hun ikke kunde tage fat paa dette den første Maaned.

Dette var nu vel i een Henseende Vand paa B's Mølle; thi Bestillingen var naturligviis fingeret, men han havde dog gjerne seet Madamen lidt mere mild og gunstig stemt mod hans Forhaabninger, og han tilstod mig senere, at han vistnok havde baaret sig lidt keitet ad, da han lovede at skrive over, for at forhøre, om Bestilleren kunde indrette sig efter Madamens Leilighed, og praktiserede sin Person baglænds ud af Døren.

Rød i Hovedet som en Tyr, kom han op til mig og aflagde denne Beretning. Ifølge vor Plan skulde jeg nu ned, for at tale med Madame Bentzen om Prop og Husleien, men den forstyrredes for endeel, som jeg senere har erfaret, at det gaaer med mange Planer i Verden.

Medens jeg nemlig modtog Instructioner om hvad jeg skulde sige, bankedes der paa vor Dør, og B. modtog en Billet. Han kastede et Blik i den og fløi ud af Døren.

Og jeg indsaae, at der ikke var andet at gjøre, end at forholde sig rolig til han kom igjen, da jeg maatte formode at denne Billet var sendt fra en af de medspillende Personer i vor Comedie.

En halv Time forløb, og han kom ikke tilbage, jeg blev utaalmodig og vilde endelig sans façon gaae ned i Heden, da B. lod sig høre paa Trappen, og kom ind.

Han var over al Maade forstyrret, og fortalte at Billetten, han havde modtaget, var fra Clotilde, som havde anmodet ham om en Samtale strax og navnlig paa Trappegangen mellem 2den og 3die Sal. Her havde han erfaret Følgende:

Kort efter at B. havde forladt Clotilde og hendes Moder, og denne havde skjendt tilbørligt paa hende, i Anledning af B's Courmageri, havde Prop indfundet sig og havt en Samtale med Madam Bentzen, hvori han havde lovet, at de Penge, han skulde laane hende, endnu samme Aften skulde komme i hendes Besiddelse. Derover var Madamen bleven glad og havde, formodentlig efter Props Anmodning,

---

hug, og han tog atter fat paa sin Fortælling om sin Narr, Marrais.

— Man havde fortalt mig nogle slemme Historier, sagde han, om Nogle af dem, som spiller i mit Kapel, at de drak sig fuld, løb om paa Værthuse og slige Steder og derpaa gjorde Spektakler om Nattene ligesom fornemme Herrer af mit Bekjendtskab, ja selv af min Familie. For at straffe dem derfor, berøvede jeg dem Halvdelen af deres Løn, hvilket maaskee vilde have nødt dem til at komme Vand i deres Viin og at blive liggende i deres Seng om Natten. Men for tre Dage siden førte Marrais, som havde foreslaaet mig en Maskerade, før jeg gik tilsengs, som jeg forresten ikke skjøttede videre om, dem til mig i en smagfuld Dragt, thi de vare kun halvt paaklædte og bare Troie uden Beenklæder, eller Beenklæder uden Troie, og i min Nærværelse gave de sig til at knække Nødder. Jeg begyndte at blive vreed over disse Optøier, men det gale Barn svarer mig med en alvorlig Mine: — Sire, hvem Anden vil Deres Majestæt holde sig til, end til Dem selv? Den, som kun har Halvdelen af sin Gage, kan kun klæde sig halvt og kun spise med den ene Side! — Det bragte mig til at lee, og jeg gav dem atter deres fulde Løn tilbage.

— Deei handlede De rigtigt, Sire, ligesaavel som Marrais.

— Jeg holder mere af Marrais end af Langely, sagde Kongen, men jeg holder endnu mere af min Dreng, Geoffroy, end af begge de Andre, fordi jeg i det Mindste ikke venter at komme til at lee, naar jeg seer ham. — Jovrigt, vedblev han, som om det var Resultatet af en moden Overveielse, han fremsatte; troer jeg ikke at jeg holder af Nogen af dem. Det er noget dumt Tøi, alt Sligt!

Der blev nu atter et Øieblikks Taushed, indtil Ludvig den Trettende med et vredt Blik sagde til Grevinden:

— Men De er saa overordentlig taus idag.

gjort sig et Ærinde ud af Stuen, saa at han blev ene med Datteren. Benyttende sig af Leilighedeu, gjorde han hende en formelig Erklæring; men da han hørte, at hun allerede elskede og hellere vilde dø, end fornegte sin Kjærlighed, saa sadlede han om og erklærede snildt nok, at han ogsaa kunde nøies med mindre end en Forbindelse for hele Livet, naar Omstændighederne nægtede ham et saadant Overmaal af Lykken. Hertil havde Clotilde — som i sin herlige Sjæls Uskyldighed ikke anede hvortil han sigtede — svaret undvigende, han var da bleven dristigere, havde slaaet paa, at hendes Kjærlighed var den eneste Erstatning, han søgte for den Opoffrelse, han agtede at gjøre imod Moderen, at han, hvis den blev ham nægtet, ulykkelig og med blødende Hjerte maatte trække sig tilbage, at han endelig kjendte hundrede Damer, der havde hørt en Elskers Bøn og dog vare blevne lykkelige Koner, og sluttede med at kaste sig paa Knæ for hende. Clotilde, som endelig fik Øinene op, havde afviist ham med krænket Stolthed og dydig Harme, men han havde sprunget og gjort Mine til at omfavne hende, som i Angst og Skræk var flygtet ud af Døren og havde fundet en Leilighed til at sende B. den ovenomtalte Billet og nu opholdt sig paa 3die Sal hos sin Veninde, da hun ikke paa nogen Maade vil gaae ned før Prop havde forladt Huset.

Man tænke sig hvordan B. var tilmode, medens han fortalte mig dette. Det arme Menneske rykkede af Arrighed og kunde neppe faae Ordene frem fra det sorgbetyngte Bryst og jeg maatte uvilkaarlig knytte Haanden i min Frakkelomme og engang imellem stampe i vort Gulv, saa forbittret var jeg paa denne skurkagtige Prop. Derfor var jeg ogsaa, da jeg hørte at han endnu var i Huset, hurtigere end Vinden ude af en Dør og nede ad Trapperne, uden at gjøre mig selv Rede for hvad jeg vilde. Jeg følte, at den Karl havde fortjent Børst, og i den første Opbrusning havde jeg virkelig iſinde at banke ham. Men heldigviis standsedes jeg i Farten af Madame Bentzens Dør og, denne gav mig i et Øieblik Besindelsen igjen.

„Du skal prøve paa at narre ham," — tænkte jeg — „hvis han ellers vil lade sig narre, hvis ikke saa er det tidsnok at levere Prygleſuppen; gjemt er ikke glemt!"

Og jeg lagde Øret til Døren, men hørte ikke et Muk, saa at jeg blev ganske bange for at han skulde være undsluppen mig, men i samme Øieblik var mit Øie ogsaa ved Nøglehullet og saae Herren ligge skjødesløst henkastet paa en Stol derinde.

At banke ganske sagte paa Døren og træde ind var snart bestilt.

Prop saae forundret paa mig og først nu erindrede jeg mig mit Costume, min blottede Hals og min gamle Hat, som jeg burde have taget med.

„Hvad godt?" spurgte han, netop i den Tone, som jeg ønskede, for at komme til Concepterne igjen.

Jeg traadte da ugeneert nærmere og spurgte, om jeg havde den Ære at træffe Herr Bentzen.

„Ham søger De forgjæves her!" svarede han kort, „derimod befinder De Dem hos hans Enke, som De formodentlig træffer i Kjøkkenet."

„Mit Ærinde her er af den Natur, at jeg helst forebragte det for en Mand, og da De gererer Dem, som en Ven af Huset . . ."

„Det er jeg — forresten er jeg Particulier Prop, og De, min Herre?"

Her maalte han mig atter med et saa uforskammet Blik, at jeg havde al min Selvbeherskelse nødig.

„Jeg er Student og hvis De tillader, vil jeg sige Dem mit Ærinde."

„Jeg hører!"

Madame! Har De nu ikke ogsaa Noget at fortælle mig? Jeg har nu begyndt at tale og jeg vil ikke spille Schach idag, hvad De saa end siger dertil! Vil De ikke fortælle mig noget om disse Hytter, som De har besøgt? Har De Intet seet i dem, som det er værdt at fortælle?

— Tilgiv mig, Sire!

Og hun beskrev ham det Syn, der havde forbauset hende, da hun traadte ind til Madame Cormier; hun bevang endogsaa den Ulyst til at tale, der havde betaget hende, for mere levende at fremstille denne stakkels Kones ædle Handling for ham, der alene havde ernæret sin Bedstefader og sine Børneborn med sine Hænders Arbeide. Hun gled let over det smukke Træk af den unge Kunstner, der saa ædelmodigen var kommen den ulykkelige Familie til Hjælp, men hun kunde ikke desto mindre ikke lade være at fortælle det, og da hun ventede den Virkning, som Fortællingen om den dobbelte Opoffrelse vilde gjøre paa Kongen, sagde han uden i mindste Maade at røres derved:

— Arbeid er en herlig Ting! De, der arbeide, ere lykkeligst.

Og derfra gik han ud for at opregne alle de Professioner, han forstod, og forsikkrede, at dersom han ikke mere var Konge, vilde det ingenlunde falde ham vanskeligt at forskaffe sig Livets Ophold.

— Thi, vedblev han, jeg er ingen daarlig Musicus, og jeg anseer mig for en saa dygtig Maler, at jeg i Nødsfald kunde male Skildter. Hvad Jagtvæsenet angaaer, vil jeg, Fru Grevinde, paatage mig i paakommende Tilfælde at lede Jagten lige saa godt som Marillac! I Heraldiken kunde jeg blive Professor. Men alle disse Færdigheder høre til en god Opdragelse, men selv om man forbød mig Udøvelsen af dem, vilde jeg ogsaa kunne komme ud af det.

— Det tvivler jeg ikke paa, sagde Louise; jeg har seet en Bue af Deres Arbeide, Sire, som forekom mig overordentlig smuk.

— Oh, det har Intet at betyde! jeg kunde

„Madamen har nok en Datter?"

„Jeg troer, ja!"

„Og hun er desværre nok ung og seer godt ud?"

Prop sprang op af Stolen. „Det er et besynderligt Syrog, De fører! Deres Veninde, om De behager?"

„Strax! — jeg har allerede gjort Begyndelsen. Egentlig talt kommer jeg for at advare Fader, Formynder eller Ven, hvem jeg maatte træffe — thi med Qvindfolk gider jeg ikke havt at bestille — mod en ung Laps, som i den senere Tid har faaet sin Gang her i Huset. Han har, Gud veed hvorledes, gjort Jomfru Bentzens Bekjendtskab, og onde Tunger her i Nabolaget siger endogsaa at . . . ."

„At — at —!"

„Ja, det er en kilden Sag, min Herre! og en ung Piges Rygte er en meget skrøbelig Ting, derfor besluttede jeg mig til itide at sætte en Pind for Udskeielserne, skjøndt den Dyd, som gik tabt ifjor, vel neppe lader sig erstatte iaar."

„Hvad siger De! Er det muligt!"

„Ja, desværre, jeg beklager meget, at maatte gjøre Dem en saa ubehagelig Meddelelse, da De, min Herre, som en Ven af Huset . . ."

„Som en Ven af Huset!" gjentog Prop, idet han forsynede sig med Handsker, Hat og Stok. „Men hvor i Alverden er det muligt?"

„Det skal jeg lade være usagt. Jeg veed kun hvad man siger og kjender saare lidet til Fruentimmer!"

„Men jeg desmere! Min Herre, maa jeg takke Dem! den Taske havde nær forført mig, til at troe paa en Dyds Tilværelse hos hendes Kjøn."

„Hvorledes, De er altsaa ikke den Mand, jeg søgte?"

„Netop! — Hun gjorde sig kostbar, det var det Hele! Og jeg med min Erfaring, hør, veed De hvad, min gode Mand,! tag Dem iagt for Fruentimmerne."

„Iligemaade! men De gaaer! Jeg haaber dog at De tager Forholdsregler."

„Vær De ganske rolig og lad mig endnu engang takke Dem, som den, der har sparet mig Penge og Tid."

I dette Øieblik raadte Madam Bentzen ind med en heel Anretning, som formodentlig var bestemt for Prop. Forundret saae hun paa mig, men hun havde nær tabt baade Næse og Mund, da Prop med et iiskoldt Smiil bød hende Farvel og, uden at værdige hende et Blik eller et Svar, traf Døren til efter sig.

Hun saae just ikke paa mig med de mildeste Blikke, og min Stilling var ifandhed intet mindre end misundelsesværdig. Opflammet af Vrede havde jeg kastet en skjændig Mistanke paa en ung, uskyldig Pige og det skulde jeg nu tilstaae hendes Moder; ukaldet havde jeg vovet at trænge mig ind i hendes Helligdom og jaget den Mand bort, som maaskee var hendes eneste Haab i Nøden. Disse Tanker stormede pludselig ind paa mig, og jeg fortrød næsten hvad jeg havde gjort, men heldigviis erindrede jeg mig paa samme Tid, at jeg nu stod mig godt med den, hun af Alle var meest bange for, nemlig Værten, og mit Mod var netop ifærd med at vende tilbage, da hun havde sat Kaffeservicen paa Bordet og kom hen imod mig med et spørgende „min Herre!"

(Fortsættes.)

---

selv forsyne mig med Alt, hvad der er nødvendigt til Jagt, baade tillands og tilvands; thi jeg forstaaer at forfærdige Krudthorn, Snarer, Garn og mange andre Ting! I Sylting kunde jeg maale mig med Deres Moder, Abbedissen i St. Mariaklosteret; det sidste Sylteøi, jeg har lavet, fandt Alle udmærket, . . . skjøndt lidt brændt. Forstaaer min Herr Broder sig paa Lægeurter, er jeg en bedre Gartner end han, og jeg haaber at see Dem spise af mine grønne Ærter, Louise. Veed De, at jeg forrige Aar fik det Indfald at leve en heel Dag, uden at det skulde koste mit Skatkammer det Ringeste? Og det lykkedes mig!

Og med en selvtilfreds Mine og sænket Stemme vedblev han:

— Jeg lod sælge en Deel af mine Bælgfrugter paa Torvet, og for de Penge, jeg fik ind, førte jeg i 24 Timer et ligesaa muntert Liv, som den rigeste Borger i Paris!

Han betragtede Grevinden med en triumpherende Mine, som om han ventede hendes Lykønskninger, men Louise, der endnu bestandig var adspredt, og ikke kunde see, hvad Grund en Konge af Frankrig havde til at prale af at have ladet sine Ærter sælge paa Torvet, sagde kun ham kun nogle faa Complimenter i denne Anledning, hvilket overraskede ham. (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 36. Løverdagen den 1 Mai. **1847.**

Contubernalen.

(Original Novelle.)

(Slutning.)

Men da følte jeg min Overlegenhed. Ligefrem, som jeg var og Gudskelov! endnu befinder mig, satte jeg en Stol ud paa Gulvet ved Siden af den, som Prop nylig havde forladt, og nedlod mig i den, idet jeg med en Haandbevægelse indbød Madamen til at tage Sæde i den anden.

Hun gjorde det, som det lod forundret og fornærmet, men hun gjorde det dog, og jeg begyndte saa godt som jeg kunde at fortælle hende i mindre end et Qvarteer Alt hvad der i den sidste halve Time var passeret i hendes Hjørnestue. Hun hørte mig med Opmærksomhed, idet hun dog flere Gange reiste sig op i Stolen og var paaveie til at blive vred, men altid fik jeg hende ned igien og tilsidst forstod vi hinanden saa godt, som om jeg havde været Prop og hun Madam Bentzen.

Derfor løb jeg ogsaa i en umaneerlig Fart op ad Trapperne, og da jeg mødte Clotilde — den Strik! mon hun ikke havde været inde hos B., tænkte jeg, men troede det ikke — bad jeg hende vente et Øieblik, medens jeg hentede B., og skjøndt hendes deilige Øine saa taknemmeligt dvælede paa mig, at det løb mig Stakkel baade koldt og varmt ned ad Ryggen, hentede jeg dog B. og førte dem Begge ned til den Gamle.

Og saa drak vi den Kaffe, som oprindelig var bestemt for Prop.

Men hermed er min Beretning ingenlunde ude, thi Karen og jeg burde ogsaa blive et Par, naar Alt skulde ende godt; og det havde sine store Vanskeligheder, jeg friede til hende og fik: „Nei!", men derfor interesserede hun sig ikke mindre for mine Venner, thi Madame Bentzen betaler sin Leie eftersom hun bedst kan, og B. boer endnu stedse paa det gamle Værelse og betaler slet ikke. Jeg er flygtet, anskudt, med Pilen i Hjertet og saaret tildøde.

Og nu, min kjære Læser! kommer Moralen.

Thi jeg antager ikke, at Du har mindre gode Tanker om min Ven B. og hans Clotilde, end en gammel udleven Pebersvend, som jeg.

Derfor ville vi haabe det Bedste.

Hvad endelig den omtalte Moral anbelanger, saa kunde Du vistnok ligesaa godt selv skaffe den tilveie, imidlertid haaber jeg ikke, at Du vil vrage min, men aldrig glemme vel at vogte Dig for en Contubernal, som ikke er ligesaa gammel som Methusalem og idetmindste saa hjertelos som Kong Nero.

Thi ellers faaer Du ikke bestilt en Døit, og hvordan vil det saa gaae Dig, naar Æggene blive dyre?

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Men hvad feiler De da, Louise? De er melancholsk idag! Skal De, som undertiden er saa munter og har saa meget at fortælle mig, netop være sørgmodig, naar jeg føler mig glad og vel til Mode! Det er endnu Fredag, og det er min lykkelige Dag. Hav Tillid til mig og betro mig, hvad der gaaer Dem imod. Skal jeg nødvendigviis bønfalde Dem derom?...

Idet han talte saaledes, nærmede han sig til hende, løste Krøllerne i hendes Haar, og lod dem glide imellem Fingrene.

Louise forsøgte først at antage en muntrere Mine og forsvarede sig mod Kongens Bebreidelser, idet hun forsikkrede, at Intet bedrøvede hende eller gik hende imod, med mindre hun skulde være saa uheldig at mishage ham. Men hendes Øine modsagde hendes Ord, og da Kongen vedblev at trænge ind paa hende, for at formaae hende til at forklare sig mere aabenhjertigt, og beklagede sig over hendes Tilbageholdenhed mod en Ven, sagde hun, rørt over det Udtryk af Godhed, han lagde i sin Stemme, idet hun ikke desto mindre fordulgte den sande Aarsag til hendes Kummer:

— Ja, Sire, der er Noget, som smerter mig, og det ikke uden Grund.

— Hvad er det da? spurgte han hende strax med en levende Nysgjerrighed, hvem har De at beklage Dem over, Louise?

— Over Marillac, Sire!

Og i det Samme gjorde hun en Bevægelse, som for atter at gribe det Ord, der var undsluppet hendes Læber, da et hemmeligt Instinkt sagde hende, at det heller ikke var Kongen, hun have burde henvendt sig til for at klage over sin Mand.

— Over Marillac! sagde Ludvig den Trettende, idet han pludselig antog en alvorlig og

De to Kamre.

Original Novelle.

Naar det er Midtsommer og Veiret ikke er altfor ugunstigt, saa er Færdselen sjelden betydelig i vore Hovedgader, forudsat at det er Søndag Eftermiddag og at Klokken er blevet henved fem. Man møder da ikke stort Andet end en pyntet og af Forretningsgangen i Huset forsinket Tjenestepige; en Kræmmersvend, der er bleven opholdt i en tête à tête med den, han nok veed; og endelig en og anden gammel Pebersvend, der gaaer og drøfer og tæller paa sine Knapper, om han skal, eller ikke skal — ud af Porten nemlig; thi Alverden er i Skoven, i Tivoli eller paa Frederiksberg, eller kort sagt: i det Grønne.

Og som de Andre er Studenten heller ikke seen til at forlade Staden og sit Tagkammer, sine Autores og beskrevne Papirer, thi det er jo Søndag og han holder nok af at komme ud i Livet. Han elsker den grønne herlige Natur over alt Andet og enten han har Mønt eller ikke, saa giver han Bøgerne en god Dag, stopper sin Pibe, skjuler den omhyggeligt i Lommen, tager sin Ziegenheiner under Armen, lukker sin Dør paa det allersolideste og gaaer paa sine Been til det Sted, hvor det Grønne er grønnest, hvor det er Søndag over alle Søndage, der, hvor Ungdom og Skjønhed forsamles i Charlottes Lund og, forenede i en ung Piges straalende Skikkelse, dandse hen ad den grønne Jord til hans Øines Lyst og hans Sjæls Henrykkelse.

Men han er ogsaa kun tyve Aar eller lidt derover og man faaer vel at bære over med hans sværmeriske Anskuelser, thi han kan læse som syv Andre, saa lang som Dagen er og heelt ud paa Natten og see Drømme, saa vidunderlig deiligt som nogen i hele Christenheden, om sin Ven, sin Pige og de kommende Dages Hæder og Lykke. Endvidere seer han Gudskeelov temmelig bleg og interessant ud, hvorover man slet ikke maa undre sig, da han kan leve en heel Dag af Forelæsninger, Græsk, Latin, Kjærlighed — NB. platonisk — og Tobak, og gaaer ikke et Skridt for at faae Gaasesteeg eller noget Lignende, skjønt det dog vitnok ikke sjelden kunde smage nok saa godt. — Han lever af og i Haabet og det er ligesom han slet intet Navn havde; men han er ogsaa som sagt kun 20 Aar og har ingen Anelse om, langtmindre Lyst til at forudsætte, at han engang skal komme op i de 30, med 2den Charakteer, tomme Lommer, adskillige ubetimelige Lyster, og 8te Skillings Timer. Thi saa god Nat Illusioner og gyldne Drømme, Natur og Skov, Godnat, Godnat!

Men hvad i al Verden kommer det ham ved? Han er ung og glad, og Hvem siger i det Hele taget at han nogensinde bliver 30?

Sandt nok, lad os da komme til Sagen —!

Vi begyndte denne Novellette med at omtale Freqventsen i vore Hovedgader i Skovtiden, og det var netop paa en saadan Søndag Eftermiddag at man saae en velbekjendt Herre tilligemed en Intet mindre end velbekjendt Hund paa det menneskefomme og med lutter Boutikker opfyldte Østergade.

Bemeldte Herre var ellers ikke god at træffe, uden netop paa de Steder, hvor Commercen lever, ligesom han ogsaa var usynlig før 12 Formiddag.

Men ligesom der er Undtagelser fra enhver Regel, saaledes var der Gudskeelov! ogsaa en Ende paa Samsons Pung og skjønt han ellers ikke var den Mand, der søgte Trøst i Sammenligninger, saa var det ham dog dennegang en

---

næsten streng Holdning. — Hvad vil det sige? og hvad har han vovet?

— Vovet! Intet, Sire, svarede Louise forundret.

— Nu vel da, hvad er der da i Veien? Hvorover beklager De Dem egentlig? spurgte Kongen.

— Det er, fordi . . . det er, fordi . . ., stammede den unge Kone. Men hun maatte fuldende Sætningen; Blodet steg hende til Hovedet. Medens hun tøvede, syntes Kongen, der holdt hendes ene Haand inden i sine, at udspørge hende endnu ivrigere med sine Blikke end med sine Ord. Hun lod ganske forlegen Hovedet synke ned paa Brystet, og vedblev: — Det er, fordi . . . han ikke elsker mig . . . nok!

Kongen smilede med en mistroisk Mine.

— Ikke nok! . . . Hans Venskab er Dem da meget magtpaaliggende! Jeg frygter for, Fru Grevinde, at De selv elsker ham mere, end De bør! . . . I det mindste mere, end han fortjener! . . .

— Hvorfor det, Sire?

Og efter et hemmeligt Blik paa Kongen, indtog hun atter sin første Stilling.

— Jeg vidste nok, sagde denne, at De iaften maatte skrifte for mig. Siig mig, hvad Klage har De at føre imod Marillac? Hvorledes opfører han sig imod Dem? Jeg vil vide det; jeg vil! forstaaer De, Louise! — Louise rødmede mere og mere, og hendes Hoved sank i samme Forhold dybere ned. — Skulde han have tilsidesat den Ærbødighed, han skylder Dem?

— Jeg seer ham neppe, mumlede hun.

— Og hvor seer De ham? tilføiede Kongen, hvis vaagnende Skinsyge begyndte at give ham en Mindelse af hans Stammen.

— Hvor vi hændelsesviis træffe sammen, der alene!

— Ah! udbrød Ludvig den Trettende, og hans Aasyn opklaredes. Derpaa sagde han med

heel Lettelse at erindre sig at en Pølse endog-saa har to.

Han kom netop fra et Besøg hos en god Ven og saae, mod Sædvane, meget melan-cholsk ud.

Engang imellem standsede han sin hurtige Gang, dreiede sin Knebelsbart og udstødte en djærv Ed.

Derpaa gik han igjen rask til og dreiede snart om i en af Sidegaderne, hvor han søgte sit beskedne Kammer.

Til dette ville vi nu følge ham, men Man-den har en Nabo, og om ham skulde vi og-saa tale.

Denne Nabo er Studenten med de 20 Aar eller lidt mere.

Begge disse Herrer boe i Christenbernikov-stræde, som vel er Hvermand bekjendt, idetmind-ste af Navn. Spørger man hvorfor, saa svar-er vi, fordi det støder til Østergade og man saa ypperligt kan blive borte i det. Men det kunde vi ogsaa, lader det til — altsaa: I Christenbernikovstræde er der et Huus, og det er et stort Huus, og høit oppe i dette store Huus er der en Qvist, og indenfor denne et Kammer, hvor Studenten residerer med hele sit Eie: en halv Snees Bind og en Pibe. Seng, Bord og Stol hører nemlig Verten til, og det, der ligger i Sengen, er nok Madamens i Bag-huset. Forresten er der da ogsaa en Dør paa Kammeret, og paa denne forefindes nogle al-phabetiske Figurer, skrevne med Kridt, som skulde underrette visse Folk om, at Pehr Knudsen ikke er hjemme. Derfor sidder Nøglen heller ikke i Døren og Skomagerdrengen og andre Drenge, som dagligt valfarte herop med de gamle Reg-ninger, kunde slet ikke begribe, hvordan det egent-lig hænger sammen med denne Herre, som saa-ledes altid er paa Farten, istedetfor at være smukt hjemme og betale sine Creditorer.

Knudsen er imidlertid ingenlunde ude, men han vil nok have Fred paa Tagkammeret, især-deleshed for Skomagerdrengen, der er bleven ham en Torn i Øiet, siden han altid skal hilse fra Mester og sige, at nu er Mester pinedød vred, at der imorgen kommer to Mænd o. s. v., og derfor finder han det hensigtsmæssigst at lukke sin Dør og hænge noget for Nøglehullet, medens han ganske trygt boer derinde bag sit „Ikkehjemme!“ eller som idag — thi Skomager-en glemmer ham, tvertimod Lov og Billighed, ikke engang om Søndagen — staaer og lytter indenfor, til han hører Rykkerne gaae, og der-paa ufortrødent giver sig til at fløite og synge om Studentens glade Liv og Pigens Makmak-mak imellem hinanden.

Pludselig kommer Nøglen i Døren, og Hr. Knudsen spadserer i sin gamle tærnede Slobrok over Gangen med Piben i Munden.

Nu maa man vide, at Huset for Symme-triens Skyld har en Qvist endnu, og at Byg-mesteren ogsaa der har ladet anbringe et Kam-mer, og til dette begiver vor Ven sig.

Han finder Nøglen i Døren. Maaskee staaer Beboeren af dette Kammer sig bedre med Rykkerne end Knudsen, maaskee har han ingen, maaskee — dog stop! vi kjende jo Manden; idetmindste har vi seet ham før og navnlig den-gang han var vred og dreiede sin Knebelsbart og gik og brummede paa Østergade, efterfulgt af den store Hund.

Denne Hund er et deiligt Dyr, aldrig var nogen af dens Slægt sin Herre mere tro og hengiven, og aldrig havde en Rykker saa ondt ved at komme over sin Skyldners Dørtærskel, som hos Samson. At knurre, vise Tænder og bide, hvis man ikke traf sig tilbage itide, var den som et Smørrebrød, men forunderligt nok angreb den aldrig Andre end netop Rykkerne,

---

en fastere Tone: — Han har aldrig talt til Dem om Kjærlighed, ikke sandt? Han har bestandig ladet Dem skjøtte Dem selv, ligesom for Deres Giftermaal?

— Hvorledes! De ved det? Og Louise førte den Haand, som hun havde fri, til sine Øine, som om Skylden for det ulykkelige Ægte-skab maatte falde paa hende.

— Han har ikke villet handle imod sit Løfte, sagde Kongen.

— De ved da ogsaa, udbrød den unge Grevinde, idet hun hævede Hovedet, at han elsker en Anden?

Kongen svarede kun med et Udraab af Glæde og Tilfredshed.

— Hvorledes! han elsker en Anden! Ved Gud! det er godt!

— Det er godt! gjentog den unge Grev-inde forbauset, idet hun fæstede sit Blik paa Kongen.

— Ja, Louise! Nu kan De i det Mindste uden Samvittighedsskrupler og uden Frygt, elske efter Deres Hjertes frie Valg, ligesom for dette saakaldte Giftermaal. Hvori skulde vel Synden bestaae, siden han foregaaer Dem med sit Exem-pel? Ved den hellige Messe! er De virkelig saa taabelig, Frue, at troe Dem bunden til slig en Mand?

Enhver i hendes Omgivelser, og Kongen selv, syntes denne Dag at arbeide paa at opmuntre og legitimere den Kjærlighed, som atter vaktes i hen-des Hjerte. Men hvilket Argument betjente Kongen sig af, som hun ikke iforveien havde slaaet af Marken? skulde hendes Fornuft have mindre Kraft ligeoverfor ham end imod Madame de St. Cernins troløse Tilskyndelser?

— Jeg har for Guds Aasyn lovet at ville elske ham, sagde hun.

Ludvig den Trettende smilede; han pastog sig en faderlig Mine, idet han betragtede Louise med et ømt og kjærligt Blik, trak hende hen til

og Samson svor paa at hans Bello havde den bedste Næse i Christenheden.

Derfor lever han ogsaa saa tryg i sin Rede som i Abrahams Skjød og gjør sig ingen Samvittighed af at lade Nøglen sidde i Døren.

Vil man vide hvad hans Metier er, da maa man ikke spørge Folk i Gaden eller i Nabolaget, thi de vilde ufeilbarlig give den Besked, at han er en Dagdriver og Een, som bestiller Ingenting; spørger man ham selv, siger han at han er Kunstner, spørger man Knudsen, svarer han, at Samson er en gemytlig Fyr, som Pokker kan blive klog paa, fordi man aldrig seer ham arbeide, og spørger man endelig en vis lille Jomfru Mine, ovre paa 3die Sal i Baghuset, saa svarer hun, at han er — at han er — ja at han er elskværdig; og det er ikke saa lidt endda i disse Tider.

Imidlertid aabner Knudsen Døren, Bello snuser til ham, logrer med Halen og lader ham passere.

„Hvad Satan sidder Du nu der og maaber efter?" siger Knudsen, da han finder Samson siddende i hviet Stilling i Vindueskarmen, med begge Hænder mellem sine Knæe og en Stump Kridtpibe i Munden.

„Jeg er umaneerlig gal i Karethen!" er Svaret

„Bah!" siger Knudsen, idet han sætter sig hos ham i Karmen, „har man stukket Dig ud hos Mine? Stakkels Samson!"

„Der er flere Mine'r i Verden!"

„Saa er det alisaa dog sandt!"

„Hvilket?"

„At hun har slaaet op med Dig!"

„Slaaet op med mig! Er Du rigtig klog?"

„Jeg veed ikke!"

„Jeg sgu ikke heller, men hvor kommer Du paa den Snak?"

„Jeg fandt Dig gnaven og troede at det var Mine, der havde sat Dig Fluer i Hovedet, ligesom Mary undertiden gjør ved mig!"

Samson brød ud i Skoggerlatter. „Du og Mary og Mine og jeg! Det var ogsaa en Sammenligning!"

„Hvorfor ikke?"

„Det skal jeg sige Dig! Du gjør i al Ærbarhed Cour til Mary og jeg holder af Mine, som det kan træffe sig; det er Forskjelligheden!"

„Fy, Samson! husk hvad Ræven sagde om Rønnebærrene."

„Hm, Du har Ret! man er glemsom!"

„Ja, Du vil give mig Ret og lade mig løbe, men saadan lege vi ikke! Bekjend, Hvorfor kunde I ikke forliges mere?"

„Du gjør mig ganske fortumlet i Hovedet med Din Snak. Hvem siger Dig, at vi ikke forliges?"

„Dit onde Øne!"

Samson loe igjen.

Knudsen troede at han vilde undvige hans Spørgsmaal og tilføiede: „Imidlertid haaber jeg nok at det skal gaae over inden vi komme til „Slukefter", thi jeg proponerer at vi gaae til Skoven sammen."

„Skoven!" raabte Samson opfarende, „ved alle Engle! det er jo netop den, jeg sidder og tænker paa. Er Du maaskee beslaaet?"

„Hvad mener Du?"

„Kan Du give Noget?"

„En Pibe? —"

„Hør, Menneske, tir mig ikke, jeg er allerede gal nok i Karethen! Har Du Penge, saa stig til, hvis ikke, saa gaae ad H— til!"

„Naa, naa, Samson! Der var ikke saa ilde meent. Penge, veed Du jo nok, at jeg ikke har, men med Tobak kan jeg forsyne Dig, hvis

---

sig og lod hende sætte sig paa hans Skjød, som en Fader, der giver sig til at trøste sit Barn.

— Elsker De ham da saa høit? sagde han til hende.

— Jeg forsøger derpaa, svarede hun med et Suk.

— Nei, han er Dem ikke værdig ... Det er mig, De skal elske, Louise?

Oh, Sire, udbrød hun, kunde jeg da Andet end elske Dem, uden i mine egne Øine at være en Utaknemmelig, der fortjente Alles Foragt? kan jeg nogensinde glemme, at jeg kun var en stakkels forældreløs Pige, en af Deres Fjenders Datter, og at De har været mere end en Fader for mig? Jeg vilde gjerne opoffre mit Liv for at bevise Dem, i hvor høi Grad De for stedse har vundet min Erkjendelighed og mit Venskab!

Han betragtede hende en Tidlang i Tausbed, hensunken i Beundring over hendes Ansigts naturlige Ynde, hendes deilige Hals, hendes unge og henrivende Former og den jomfruelige Stilling, hun selv i hans Arme bevarede.

— De maa elske mig, som jeg elsker Dem, Louise! — Oh, hvor jeg elsker Dem høit, Louise! udbrød han, idet han heftigt trykkede hende mod sit Bryst.

Louise frygtede endnu Intet af ham, saa høi en Forestilling havde hun om hans Dyd! Stolt over at have kunnet fremkalde et saadant Venskab, smilede hun, og idet hun lod sin Haand glide let henad Kongens Krave, hvis Bordt af fine venetianske Kniplinger hun syntes at beundre, sagde hun i den Hensigt at bringe ham i Forlegenhed:

— Elsker De mig ligesaa høit, som De elskede Mademoiselle d'Hautefort?

— Tusinde Gange høiere, Louise! thi hun elskede ikke mig; hun forstaaer, og har aldrig forstaaet Andet end at spotte.

— Nu, ligesaa høit, som vor gode Made-

Du forresten har en heel Lomme, og til Nød ogsaa med Pibe."

„Tobak mig her og Tobak mig der —" svarer Samson ærgerlig — „Du er da ogsaa altid død som en Sild, Student!" og idet han siger dette, skyder han saa ublidt til Knudsen, at han glider ned af Vindueskarmen og nær havde tabt Piben.

„Død eller ikke død, saa er jeg ikke kommen herind for at lade mig skuppe af Dig!" Og Knudsen samler sin Slobrok sammen og gaaer brummende over til sig selv, hvor han omhyggeligt hænger Piben paa Sømmet, og giver sig ifærd med at børste Støvet af sin Kjole.

Han har netop faaet sin tarvelige Pynt i Orden, da der bliver banket ganske sagte paa hans Dør, og et lille rundt og skjælmsk Pigeansigt kiger ind til ham med det Spørgsmaal: „Om han ikke veed hvor Hr. Samson er blevet af."

„Jeg har ingen Børn med Hr. Samson!" svarer Knudsen, men tilføier strax i mildere Tone: „derimod er jeg ganske til Jomfruens Tjeneste!"

„Jeg ønsker kun at vide, hvor Hr. Samson er bleven af!" siger Jomfruen og trækker sig sky tilbage.

„Og De gjør mig ganske nysgjerrig efter at høre, hvad De vil den Lykkelige!"

„Hvad jeg vil ham? — Og det kan De spørge, De? Veed De da ikke, at han har inviteret mig til at tage med i Skoven, Klokken halv sex? og det er den strax."

„Det troer jeg næsten ogsaa. Bliv lidt, naar jeg staaer her op i Vindueskarmen, kan jeg see Klokken paa Nicolai."

Knudsen steg op i Karmen; det vil dog sige: paa Knæ, og raaber efter endt Undersøgelse: „Ja, ganske rigtig! Den viser en halv Time og 5 Minuter efter 5, dyrebareste Jomfru Mine!"

„Det vidste jeg nok, jeg kommer jo lige lukt fra Urtekræmmerens," svarer hun fortrædelig, men hendes onde Lune slaaer pludselig over i en skingrende Latter, og Knudsen siger nedslaaet:

„Gid De havde sagt det lidt før, saa kunde jeg have gaaet i en heel Maaned endnu med den Skrædders Bukser! — Store Gud! de ere aldeles ødelagte!"

Den unge Pige leer af alle Kræfter, medens Knudsen skjuler Bagdelen paa de uheldige Undsigelige med de spidse Kjoleskjøder og endelig modfalden beder hende om en Synaal og en Ende Traad.

„Det kan De lade Mary om, og naar Samson kommer, saa kan De hilse ham og sige, at han er en Vindbeutel!"

Hun vender ham Ryggen og vil gaae.

Knudsens Stilling er heel betænkelig: han har kun det samme Par Beenklæder og har, selv om han kunde sye og lappe, hverken Synaal eller Traad; derfor nærmer han sig den unge Pige i dybeste Underdanighed og siger i bedende Tone: „Allerkjæreste Jomfru Mine —!"

Men Jomfru Mine trækker Døren til, idet hun paastaaer at det umuligt kan være hans Mening.

Og Knudsen befinder sig alene. Bedrøvet iører han sig igjen sin Slobrok og vil see at faae et Par hele Beenklæder hos Samson eller ialtfald et godt Raad mod Skaden, men nu er Samson gaaet bort og det er kun en daarlig Trøst at der staaer paa hans Tavle: „Jeg kommer strax igjen, min Bedste!" thi for det Første er Knudsen vel neppe den Bedste, og for det Andet er det ikke engang sikkert at Samson har Overflødighed af Beenklæder.

Han snører altsaa Slobrokken fast om Livet

---

moiselle de la Fayette! er det ikke saa? vedblev Louise.

— Nei, Louise, De har endnu ikke truffet det. Jeg har aldrig følt noget Lignende uden en eneste Gang! Det var i en lille By i Lyonnais, paa et Borgerbal, i hvilket jeg deeltog. Jeg saae der en ung, blond Pige, saa smuk og saa yndig, at jeg tænkte paa hende hele Natten. Hun hed Catharina Gau. For ikke at lade mig have Tid til at forelske mig i hende, lod jeg hende give 10000 Daler og man givtede hende strax efter bort.

— Dersom hun ikke har været ulykkelig i Ægteskabet, da var det smukt handlet af Dem, Sire.

— Nu vel, Louise, vedblev Kongen, hvis Stammen tildeels begyndte at indfinde sig, da jeg saae Dem . . . i Taleværelset . . . med Mademoiselle de la Fayette, den Dag, da jeg gjorde Dem saa bange, ved tale til Dem i en streng Tone . . . og bede Dem sætte Dem ned . . . husker De det?

— Som det var idag, svarede den unge Kone, der begyndte at blive urolig, mindre paa Grund af Kongens Ord, end over hans afbrudte Tale og den Maade, hvorpaa han betragtede hende.

— Nu vel! fra dette Øieblik af har jeg elsket Dem, . . . som jeg havde elsket hende!

— Derfor har De altsaa ogsaa givtet mig bort! udbrød Louise, idet hun hurtigt forsøgte at staae op.

Men han holdt hende tilbage. Han Dine funklede, og hans Arme, som han havde slynget om Louises Liv, trak sig tættere sammen.

— Nei, sagde han, bliv siddende! . . . thi De maa høre mig. I altfor lang Tid . . . har jeg tøvet med at forklare mig for Dem, . . . som om Frygten lammede min Tunge i et Barns Nærværelse, . . . og jeg ikke var Konge af Frankrig! Jeg har givtet Catharine bort for ikke mere

og stiger yderst forsigtigt og med smaae Trin ned ad Trapperne, hvorpaa han gaaer over en meget smal og lille Gaard og arriverer endelig paa 3die Sal i Baghuset.

Efter at have rettet tilbørligt paa Brillerne og pudset op i Haartoppen, banker han sagte paa den nærmeste Dør.

„Kom ind!" siger en blid, melodisk Stemme, som Knudsen formodentlig kjender, thi der viser sig et fornøiet Smiil om hans Læber, hvilket dog strax igjen fortrænges af Undseelsens Rødme, da han tænker paa sine Permissioner; imidlertid fatter han snart Mod og træder ugeneert over Dørtærskelen.

I et meget tarvelig meubleret, men reenligt og net lille Værelse finder han to unge Piger. Den Ene — Jomfru Mine — leer himmelhøit, da hun seer ham, men den anden unge Dame, som sidder ved Vinduet og syer Veste, bøier sig blussende rød ned over sit Arbeide og glemmer at besvare hans Hilsen; hvilket maaske har sin Grund deri, at Mine netop nylig har fortalt hende Begivenheden med de uheldige Uudsigellge, efterat hun først, ved mange gjennemgribende Forandringer, har faaet den bagt om til en „rigtig Historie."

Knudsen nærmer sig hende med et noget tvungent Blik og siger: „Undskyld min Driftighed, Jomfru Mary! naar jeg vover at tilstaae Dem, at jeg er slemt i Knibe for en Synaal og . . . ."

Her begyndte Mine at fnise og Mary tabte den nye Vest.

„En Synaal og lidt Traad!" vedblev Knudsen, ikke uden Forlegenhed, idet han bøiede sig for at tage Vesten op og derved bemærkede den forraderiske og uskyldige Rødme paa Marys Kinder, paa samme Tid som deres Hænder mødtes under Vesten.

„Da jeg er kommen til Skade" — tilføiede Mine afbrudt af Latter — „og gaaer med —" — Mere fik hun ikke sagt, hun faldt om paa en Stol og lo saa voldsomt, at det gjorde hende ondt heelt ned — — (Herregud, De skal ogsaa vide Alting! Veed De da ikke at det gjør ondt i Brystet, naar man leer for stærkt!)

„Hvad gaaer jeg med?" spørger Knudsen opbragt, thi han kan ikke godt lide at man leer ad ham.

„Hvilket Spørgsmaal!" raabte Mine og var nærved at opgive Aanden.

„Dersom De kunde hjælpe Dem med lidt fort Silke" — sagde Mary pludselig meget alvorlig, thi Mines Opførsel indignerede hende i høi Grad.

„O, ja!" svarede Knudsen, „Hvad De har!"

„Og hvis De kunde blive til siden" — vedblev hun rødmende, i saa sagte Tone at kun han kunde høre det — „saa skal jeg gjerne blive en Timestid oppe og sye det for Dem!"

„Tusind Tak! De er en en Engel, Mary!"

Mary vilde have sagt Noget, jeg veed ikke hvad, og Mine laa endnu under for et krampagtigt Anfald af Latter — da Døren fløi op paa videste Væg og Samson viste sig med Bello.

„Fanden gale i det!" sagde han og fæstede sig paa den eneste ledige Stol, uden at lukke Døren.

„Gud, min Ven! hvad er der iveien?" spurgte Mine, som hurtig havde reist sig for at lukke Døren, og lagde sin lille hvide Haand paa Samsons Pande.

„Iveien!" — svarede han — „der er slet Ingenting iveien, med Undtagelse af at vi ikke komme i Skoven idag!"

„Sagde jeg det ikke nok!" — udbrød Mine, idet Taarerne traadte hende i Øinene — „Man har da heller aldrig en Smule Fornøielse!"

---

at tænke paa hende. . . . Kunde jeg, uden at tilsidesætte min egen Værdighed, give hende Adgang ved mit Hof . . . og bringe hende i min Nærhed? Det skulde da saa have været som Kammerjomfrue! og dem skjøtter jeg ikke om! . . . Men har jeg ikke bævet Dem høit nok, . . . til at De kan nærme Dem til mig uden at vække Mistanke? — Jeg er tilfreds med Marillac; han skal blive første Kammerherre, det er afgjort; Hertug, hvis det behøves, for at De kan blive Hertuginde! Jeg vil gjøre lige saa meget for Dem, som min Fader gjorde for Gabrielle; jeg vil skjænke Dem lige saa megen Rigdom, lige saa høi en Rang og en inderligere Kjærlighed!

— Sire, mit Venskab, . . . afbrød Louise ham skjælvende.

— Venskab, nei, sagde han, hvad skulde jeg dermed? Den Sidste af mine Undersaatter kan byde mig lige saa meget.

Louises Hjerte bankede heftigt, og hun forfærdedes ved at føle Kongens Slaae med endnu større Heftighed.

— Hvad jeg har følt for Catharine, og hvad jeg nu føler for Dem, det er Kjærlighed! vedblev han. Ja, Louise, Kjærlighed! Og det er ikke blot Venskab, jeg forlanger af Dem. Ved Gud! et herligt Byttte!

— Tilgiv mig, Sire, sagde Louise forvirret, idet hun med begge Hænder torrede Sveden af sin Pande. Tilgiv mig! jeg veed ikke hvad jeg bør svare.

Han trykkede hende endnu stærkere mod sit bankende Bryst, idet han kyssede hendes Kjole og Haar.

— I mit Rige udgjør Kjærligheden Enhvers Lykke, skal jeg da være den Eneste, hvem den ikke gjør lykkelig? Jeg vil være lykkelig! Den Sidste af mine Undersaatter har sin Elskede, som han selv vælger. Jeg vil ogsaa have min; Louise, det skal være Dem! samtykker De ikke deri? — Hør, hiin Dag i Hytten har min Mund mødt

Imidlertid havde Knudsen sat sig paa Skammelen ved Marys Fødder, og det lod til at han havde Meget at sige hende, som ingen Anden havde godt af at høre, thi han hviskede saa sagte:

Men Mary saae forvirret og lykkelig ud.

„Hør!" sagde Samson med Et og sprang op fra Stolen — „Jeg faaer en Idee!"

„Det var da mærkeligt!" raabte Mine.

„Troer Du at Philipsen er hjemme om Søndagen, Knudsen?"

„Hvad for en Philipsen? Studenten?"

„Det er nok muligt, men han handler ellers med Gammelt."

„Jeg har ikke den Ære!"

„Da har saamæn jeg!" raabte Samson og skyndte sig ud af Døren, efterfulgt af Bello, idet han midtveis paa Trappen tilraabte de Tilbageblivende at vente ham igjen inden et Qvarteer.

„Hvad mon han nu har for?" spurgte Mine, idet hun nærmede sig Mary og Knudsen.

Men Samson steg op paa Kammeret, stak forskjellige Sager i Lommerne, rystede ærgerlig paa Hovedet, men smilte strax igjen hjertensglad, tog en smuk forarbeidet Bronzelampe under Armen og begav sig ad Gaden til.

„Gid Jøden nu maatte være hjemme!" tænkte han, medens han svøbte sit Lommetørklæde om Skatten og hurtigt dreiede om Hjørnet.

Og Jøden maa formodentlig have været til hans Tjeneste, thi en halv Snees Minuter senere traadte Samson igjen ind til Pigebørnene og raabte muntert: „Kom saa, min Engel! — Kast Slobrokken, Knudsen! og tag Deres Hat og Shawl, Jomfru Mary! — Vi maae være i Skoven i en Haandevending!"

„Jeg!" — sagde Knudsen, medens Mine fornøiet hoppede og sprang paa Gulvet og Mary stak sig i Fingeren med den spidse Synaal — „det er ganske umuligt!"

Og han trak Samson udenfor, slog Slobrokken tilside og viste ham Noget.

Men han var ikke den, der blev bange for saa lidt. Muntert leende hentede han Synaal og Traad af Mines Sykurv, Knudsen fik Ordre til at løfte det ene Been op paa Trappetrinet — og det varede ikke længe inden den unge Lappestræder erklærede, at nu kunde de Permissioner magelig holde 2 Timer og at man om Natten egentlig talt slet ikke behøvede saadanne.

Dette Argument taalte ingen Modsigelse, og Knudsen indvilligede i at skynde paa Fruentimmerne, gjøre sig selv klar og vogte sig for at falde eller bukke for dybt, „thi saa er det ude med Dig, og min Konst var til ingen Nytte!" raabte Samson og styrtede ned ad Trapperne paa en Maade, som man kun benytter, naar man er meget ung og meget glad ved Tanken om et Par Timers Frihed fra Skolen, eller naar man, som vor Ven, absolut maa tilskovs og endelig har faaet Raad dertil.

Til Efterretning for den ærede Læser, der ikke kjender denne eiendommelige og farlige Manoeuvre, tjener, at Samson støttede sig med den ene Haand paa Rækværket, bøiede sit Corpus saa langt forover som muligt, og sprang ned ad den smalle Trappes 14 Trin, idet han lod Haanden glide ned ad det blankpolerede Rækværk.

Paa denne Viis tog han alle de 3 Trapper, der fører til de smaae Jomfruer, paa sin Samvittighed og slap idag ligesaa godt fra det, som om han var gledet ned ad Rækværket, en Maade at komme frem paa, der forresten ogsaa stundom benyttedes af ham, naar han som idag var i Humør dertil.

Deres, uden at Nogen af os har sagt det. Skjenk mig denne Gang frivillig dette Kys. Det skal være Deres Svar.

Louise var bleven bleg og næsten afmægtig. Hun vaklede et Øieblik, ikke fordi de ærgjerrige Tanker nu vare vendte tilbage med tilstrækkelig Styrke, eller fordi den forelskede Monarchs glimrende Løfter blændede hende i den Grad, at hun glemte sine modige Forsætter, men for hendes af Hoffets Svimmel forblindede Sjæl, syntes et Afslag til Kongen, at være et Oprør mod hans Myndighed. En Dag tidligere vilde hun uden Tvivl være bukket under.

Allerede nærmede Kongen sine Læber til hendes. Ved en pludselig Anstrengelse kastede hun sit Hoved tilbage, satte sin Haand haardt imod hans Bryst, og hendes udstrakte Arm holdt ham tilbage.

— Jeg vilde elske Dem, sagde hun med Fasthed, hvis jeg kunde tilstaae det uden Brøde. Men jeg er gift, Sire, og gift ved Dem!

— Ved mig og for min Skyld! udbrød Ludvig den Trettende, henreven af en Lidenskab, som han for første Gang følte med en saadan Voldsomhed. Hans Knæe skjælvede, hans Ansigt var ildrødt, og hans Stemme tog til. — Dersom det er det eneste, som holder Dem tilbage, ...saa berolige Deres Samvittighed... med Hensyn til Marillac; han fritager Dem for al Troskab, ... thi han veed, at jeg elsker Dem; han veed det, ... han vidste det!

— Han vidste det! Retfærdige Gud!

Dette Louises Udraab tilkjendegav hendes Forfærdelse og Harme i den Grad, at Kongen selv forskrækkedes derved, hans lidenskabelige Kjærlighed blev pludselig kjølnet. Han holdt hende ikke mere tilbage, men tænkte kun paa frygtsomt at rense sig i denne unge Piges Øine; han anklagede sine Medskyldige og kastede, som alle svage Sjæle, hele Skylden paa dem.

— Kunde jeg forudsee, tilføiede han, at De var aldeles uvidende om Vilkaarene ved dette

Thi ellers kunde ogsaa han gaae langsomt og sindigt.

Medens han nu gjorde sig pæn, udrettede Knudsen sit Ærinde hos Damerne, og gik forsigtig til sit Kammer, for ligeledes at lægge sidste Haand paa Toilettet.

„Den Samson er dog et herligt Menneske!“ sagde Mine, idet hun lagde en lille gesvindt Kappe over de brune Lokker, som bølgede om Nakke, Skulder og Kind, „og hvor den Mouſtache klæder ham nydeligt!“

„Jeg synes bedre om Knudsen,“ sagde Mary, „Samson er saa stor og tyk, saa fri og saa uartig, man maa have et Øie paa hver Finger, naar han er i Nærheden.“

„Du er en Tosse, ret et Barn, Mary! og jeg tilgiver Dig, fordi Du taler, som Du har Forstand til. Samson seer dog ud som en Mand, og naar jeg spadserer med ham, saa seer alle Mennesker efter os, og derfor gaaer jeg gjerne med, naar han inviterer; men Du maa dog indromme mig, at din Knudsen seer ud som en Skoledreng! Der er ikke det mindste Smule Nobelt ved ham, og saa kommer han altid med saadan noget dumt Tøi, som han har lært udenad, og som ingen fornuftig Sypige gider hørt paa.“

Mary knappede sin hvide Krave tæt op i Halsen, og svarede: „Da forstaaer jeg ham saamæn altid, og naar Du ikke gider hørt hans Tale, saa er det fordi han altid henvender sine Ord til mig og ikke til Dig. Forresten er det mig ret kjært at han ikke behager Dig!“

„Hvad mener Du med det?“

„Jeg vil kun sige, at han, for at behage Dig, formodentlig maatte ligne Samson, og det gjør han, Gudskelov, ikke!“

„Hvad behager!“ sagde Mine, idet hun med begge Hænder i Siderne traadte hen for Mary — „Vil Du stikle paa Samson?“

„Paa ingen Maade,“ svarede Mary forskrækket, „men jeg mener kun, at hvis Knudsen lignede Samson, saa maatte Du indtage dem begge, og hvor skulde jeg stakkels Pige saa hen at finde en Kjæreste!“

Mine trykkede leende et brændende Kys paa Marys Læber og sagde: „Tilgiv mig, du Gode!“

Og Mary rakte hende Haanden, og nu pyntede de to unge Sypiger hinanden til Samson og Knudsen traadte ind med Bello og begge Par Arm i Arm forlod det store Huus i Christenbernikovstrædet og med let Sind tog Veien til Østerport.

Og Bello var idetmindste ligesaa glad som de Andre, thi den havde formodentlig en svag Anelse om, at der idag lod sig krydse lidt paa egen Haand.

Udenfor Porten satte man sig op paa en Kaffemølle til stor Ærgrelse for Knudsen, som ganske i Stilhed havde glædet sig til at beholde Marys runde Arm uafbrudt til Skoven. Han gjorde Indsigelser og protesterede mod denne unødvendige Udgiftspost, men Samson var jo Kasemester og han sagde „Sludder“, hvilket imellem os ikke var meget pænt sagt, men Damerne tog det for gode Vare og Knudsen maatte deran.

Vognen stødte slemt, og han kunde ikke undgaae at lægge sin Arm om Marys Liv, skjøndt han blev baade rød og bleg derved — men Samson tog Mine, som et Barn, paa sit Skjød og fortalte hende en lang Historie.

(Fortsættes.)

Giftermaal? Vilde jeg ellers have valgt Dem en Marillac, der har et slet Rygte, er udsvævende og istand til at foregaae hele den smukke Befolkning i Marrais med et godt Exempel? Hvorledes, Louise, vilde De ellers forklare Dem hans Opførsel? Kjender De da saa lidt til Ægteskabet? Og havde endelig ikke Deres Tante ladet Dem ane, i hvad Forhold De maatte staae til mig?

— Ogsaa min Tante! udbrød Louise forbauset.

Hendes Øine vare uden Taarer, men Trækningerne i hendes Ansigt udtrykte fuldkommen hendes heftige Rystelse. Ludvig den Trettende blev rørt derover; han tænkte, at man burde give hende Tid til at komme sig af en saa stor Overraskelse og Bevægelse, og da han nærmede sig til hende, for at forsøge at berolige hende noget, søgte hun ikke at undgaae ham; i den Grad havde Tanken om denne dobbelte Skjændsel fjernet al anden Tanke af hendes Sjæl! Hun syntes endogsaa erkjendtlig for den Omhu, han øvede hende. Han vilde kalde paa Nogen, men hun afslog det, da hun frygtede for at see Madame de St. Cernin komme.

I dette Øieblik fik Kongen et Anfald af en tør Hoste. Han holdt Torklædet for Munden og tog det bort fuldt af Blod. (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 Ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 37. Tirsdagen den 4 Mai. 1847.

De to Kamre.

(Original Novelle.)

(Slutning.)

Saaledes kom man da til Charlottenlund, og her gik det snart lystigt til, thi Samson var ikke den Mand, der tænkte paa Imorgen. Naar han havde Penge, saa vilde han more sig, og hvis han havde været Eier af Millioner, saa er der ingen Tvivl om, at han vilde have bragt dem til at trille med forbausende Hurtighed. — Snart gjennemstreifede de Skoven, der gav Gjenlyd af deres muntre Sange, snart standsede de ved et af dens mange Telte, hvor Samson med ilter Rundhaandethed tracteerte; snart dandsede de paa Markens grønne Teppe; snart hævede Gyngen dem Par paa Par høit til Træernes Toppe. Der var Intet, som ikke skulde nydes, det maatte koste hvad det vilde, og dertil saae Samson saa fornøiet og sjæleglad ud, som om det gik paa Stadens Kasse, eller som om det idetmindste ingenlunde var ham, der solgte Lamper langt under deres Værdi og som nu, efter al Sandsynlighed, for det Første kom til at sætte sit Lys i en Oliflaske, eller gaae tilsengs til borgerlig Tid.

Det var forgjæves at Knudsen anstrengte sig for at bringe ham til Fornuft; Samson havde allerede drukket saameget Viin og Punsch, at han var ganske ovenud, og absolut vilde have Eneret til at bestemme, hvor Skabet skulde staae, idetmindste for den Aften.

Man lod ham da raade, og vore Venner nøde Livet, saalænge der endnu var en Skilling i Samsons Pung. Saaledes blev man da snart renonce paa Mønt, men ingenlunde paa Enighed og godt Lune. Samson kom fortræffeligt ud af det med Mine, og vor Ven Knudsen var bleven saa varm af Vinen, at han trykkede Marys Arm tættere og tættere til sig, og af og til gav sin Følelses rige Væld Luft i blomstrende Ordstrømme, som for den lyttende og i anet Lyksalighed bævende Mary tydeligt røbede, hvad hun allerede længe havde gjættet, men aldrig hørt, og som hun derfor — idetmindste forekom det hende saa — aldrig kunde høre fortidt.

Han havde saameget at sige hende og hun hørte ham saa gjerne, at de ofte bleve et langt Stykke tilbage. Saa brummede Samson, og hvis det ikke havde været saa mørkt i Skoven, vilde man have kunnet see den dybe Rødme, som beskyggede Knudsens og Marys Kinder, naar Samson paa sin plumpe Maneer beskyldte dem for at ville smutte bort.

Endelig blev Skoven tom, og da Mine engang ikke vilde som Samson, men løb sin Vei, saa han faldt og stødte sit Knæ, idet han forfulgte hende, saa var Freden brudt — og

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Ah! sagde han, det er nok det Bedste, at jeg tænker paa mig selv og lader min Læge kalde. Vær en anden Gang fornuftigere, thi paa denne Maade kunde De gjerne skille mig ved Livet. — Farvel, Louise, det er silde. Vi have talt længe sammen i Aften.

Han rakte hende sin Haand, som hun kyssede uden at han hindrede det; derpaa gik han ud, idet han sagde til hende:

— Jeg overlader Dem til Deres Eftertanke, Fru Grevinde, men husk paa, at jeg elsker Dem, og at jeg er Kongen. —

— Lefeuur! Lefeuur! udbrød Louise, ide hun faldt paa Knæe; Du er da alene reen! Du alene har da kunnet vedblive at være dydig! og det er Dig, som jeg vilde glemme! Oh, det er i det Mindste min Trost i min Ulykke. Nei, denne Mand er ikke min Ægtefælle! Alle ere enige i at sige mig det, jeg troer det! Og nu kan jeg elske Dig uden Samvittighedsnag, min Lefeuur, ingen Anden elske end Dig! Det sværger jeg, at skulde jeg end aldrig see Dig mere, skal jeg vedblive at være Din Louise!

Hendes Taarer strømmede nu rigelig ned ad hendes Kinder og trøstede hende. Hævet og begeistret ved Smerten, fattede hun endelig Kjærligheden i hele dens Styrke. Fra nu af var det ikke mere denne lunkne og naive Følelse, som først havde betaget hende; denne blide Bevægelse, som kun skjænker lykkelige Hjerter en Glæde mere! det blev Gjenstanden for hendes Tanker i hvert Øieblik, Gjenstanden for hendes Drømmerier i hver en Time, Aarsagen til al hendes Glæde og al hendes Sorg, det blev hendes Kraft, hendes Liv, hendes Bevidsthed!

Hvad Lefeuur ikke havde formaaet ved sin Ungdom, Skjønhed, Talent og sin lidenskabelige

skjønt hun senere snakkede godt for ham, saa brummede han dog usladeligt og vilde hjem.

Man sagde da den grønne Skov et ømt Farvel, og Samson blev munter og glad igjen alt som man nærmede sig Hovedstadens Port.

Og Knudsen og Mary vare lykkelige midt i den dybeste Taushed, de sagde intet Ord, men saae paa hinanden og paa Stjernerne med drømmende Blikke, og dertil sukkede de engang imellem saa forunderlig dybt og sagte.

Men retsom Knudsen engang saae paa Mary og glemte Alt andet, saa gik han mod et Træ og tabte Hatten og faldt — og saa var det ude med den midlertidige Reparation, som Samson havde givet hans Permissioner.

Hvem der nu brummede, det var Samson, men det hindrede ham dog ingenlunde i at trække sin Frakke af og søge Erstatning i Knudsens i alle Maader ham for knappe Konfirmationskjole.

Det var et morsomt Optog; men Samson lo og hvisked saa sagte med Mine, og Bello sprang i et væk op ad Knudsen og slikkede ham i Ansigtet, som havde den en Frakke tilgode hos ham.

Saaledes kom man hjem.

„Gaa forsigtigt, min Pige!" sagde Samson, da de endelig vare komne op i det store Huus i Christenbernikovstræde, „og stød Dig ikke paa Bjælken der!"

„Tænd saa Lyset!" hvisked Mine neppe hørligt.

Men Samson havde hverken Lys eller Lampe.

„Godnat, Jomfru Mary!" sagde Knudsen ømt og gik op paa sit eensomme Kammer.

„Hvor jeg har været lykkelig idag!" sagde han med et melancholsk Smiil, idet han betragtede sine Uudsigelige, lagde dem paa Stolen og krøb under Dynen, hvor Slummeren allerede ventede paa ham med sine yndigste Drømme.

Men neppe havde han lukket Øinene, og neppe var han falden i Søvn, før hans Dør sagte knirkede, og en hvid og let Skikkelse, som en natlig Aand, tilhviskede ham „Sovvel!"

Hvis han tilfældigvis var vaagnet i dette Moment, indestaaer jeg ikke for, at han jo havde indsuget Troen paa Spøgelser, men han vaagnede ikke, thi han drømte om Mary, og den Drøm kunde nok holde ham fangen!

Solen stod allerede høit paa Himmelen, da han slog Øinene op og iførte sig Tøfler og Slobrok.

„Hvad skal der nu blive af Dig?" tænkte han, da hans Øine faldt paa Beenklæderne. „Hvordan skal jeg kunne skjule mit Legemes Nøgenhed i saadan et Par Burer og hvordan skal jeg komme hen til min gode Fasters Middagsbord! Det seer fatalt fort ud!" vedblev han sin Monolog, „der er kun een Udvei, og den griber jeg saa nødig til: jeg maa bede Samson sælge mine faa Bind, for igjen at faae Raad til at ligne et christent Menneske."

Og han tog de usalige Beenklæder i sine Arme, for endnu engang at betragte det dybe Skaar, som Skjæbnen havde gjort i hans Lykke, men, o see! hans Øine fyldtes med Taarer, dyb Rørelse stod malet i hans nylig sorgfulde Ansigtstræk, han trykkede de velsignede Permissioner til sit Hjerte, løftede Armene høit mod Himlen og raabte i overvættes Salighed:

„Mary! Mary! Du min Sjæl og Tanke!"

Og i samme Øieblik stod Kammeret tomt og Hr. Knudsen var i Virkeligheden ikke hjemme.

Derimod var han ovre paa 3die Sal i Baghuset, hos hende, der havde tænkt paa ham og hans Elendighed, da alle Andre sov.

Og Mary rødmede dybt, da hun saae ham og sagde, hun vidste af Intet, men da

---

Veltalenhed, det udrettede alene Erindringen om ham!

— Han havde Ret, denne Eremit, denne hellige Mand, sagde hun ved sig selv, som imorges anbefalede mig Almisser, som en Trøst mod min Sorg. Dersom jeg ikke var gaaet ind i Hytten, vilde da denne værdige Kone, hans Pleiemoder, have talt til mig om ham? Voitures unge, ubekjendte Maler vilde kun have vakt nogen Tvivl og Uvished hos mig; Lesueur vilde da ikke have hævet sig imellem mig og denne Afgrund, hvori jeg var sunket ned, thi hvad formaaede jeg alene?

Hun talte sandt, men Kampen var endnu ikke forbi.

Hvilken Tilstand maatte det ikke være for denne unge Pige, der nylig havde forladt et Reenhedens og Ufkyldighedens Asyl, pludselig at see sig henflyttet midt iblandt Menneskelighedens laveste Charakterer! Nødt til endog at nære Mistillid til dem, som allermeest burde fortjene hendes Høiagtelse, uden at have Andet end sin Ufkyldighed at sætte imod deres Snarer og Forfølgelser, endnu hildet i Hoffets blændende Pragt, i Kamp mod det, som tidligere har henrevet hende, og, skjønt allerede Kræfterne svigte hende, bestemt paa at bortstøde dette forgiftede Bæger, som man fra alle Sider rækker hende, som hendes Læber have berørt og hvis brusende Kraft hun allerede forud har følt!

Med sin Ufkyldighed alene vilde Louise være bukket under, men Kjærligheden er vendt tilbage, og Mindet om Lesueur værner endnu om Marillacs Ære!

han trykkede den Elskede til sit Bryst, da skjulte hun sit Hoved paa hans Skulder og hviskede: „Ja!“

Langt nede i Sjælland ligger en Præstegaard luunt i Skygge af Fred og Ro. Og Præstemanden hedder Peter Knudsen! og hans elskelige Kone: Mary! og de have en velsignet Børneflok og fuldt op af Alt, hvad der udfordres til Lykke. I Huset hos dem er en gammel blind Faster, og jeg hørte engang Knudsen sige, at han stod i evig Gjeld til hende. Da jeg derfor var i Cenrum med ham, søgte jeg at faae dette nøiere forklaret og da han hørte, at jeg ogsaa havde mine Smaasorger, saa vilde han kun gjøre mig det Ønske, at min Faster vilde tage sig af mig, som hans havde gjort.

Jeg takkede, som man jo er vant, og gik; men da jeg kort efter kom forbi en stor Bygning i Nærheden af Kjøbenhavn, hvor man sagde mig at fattige og tildeels vel ogsaa forfaldne Personer erholde Logi og Livets Ophold, da hørte jeg en Mand sige:

„Mine! Du skal ind til Inspecteuren, Du Ugle!“ og denne Mand var stadig fuld, naar det ellers var muligt at blive det, og hans Navn var Samson. Og han kunde ikke taale at see Uglen, som han kaldte hende, og hun hadede ham igjen af al Magt.

Boer Læser, Du! med din Nød og Jammer,
Hoit under Tag i et fattigt Kammer,
Og har Du noget Gangbart deri:
Saa vær paa din Post, — og hyt Dig især
Glas, Joder og Miner at komme for nær,
Thi saa er din Velstand forbi!

Ende.

Tredie Kapitel.

Louises Mand.

1.

Forsøgene.

Foraaret var atter kommet tilbage, og hele Hoffet var flyttet til St. Germain og beskjeftigede sig der med Fester, Fornøielser og Intriguer. Medens Enhver i de to Slotte i denne kongelige Residents kun tænkte paa at faae en Indbydelse til Kongens næste Jagt, og beredede sig til at vise sig værdigen i det store Selskab, som den samme Aften skulde samles hos Dronningen, syntes en Mand, der flyede Støien, og ganske alene havde søgt en af de mørkeste Dele af Skoven, at være et Bytte for en stærk Sindsbevægelse. Med Blikket vexelviis fæstede paa to modsatte Veie, i en tankefuld Stilling, slog han sig for Panden med Haanden, gik frem og tilbage, turde ikke fjerne sig og kunde heller ikke blive staaende paa samme Sted, talte med sig selv, tiltalte Træerne, og man skulde have troet, at en kummerfuld Sjæl piinte og plagede denne Ulykkeliges Legeme, som var tvungen til at udsone en eller anden stor Forbrydelse. Denne Mand var Marillac!

Er det da Samvittighedsnag over hvad han har gjort, der saaledes piner ham? Nei. Istedetfor Samvittighedsnag, er det Kjærlighed, der har betaget ham. Kjærlighed! Ham, som ikke troede paa den; ja, Kjærlighed! Marillac er forelsket, og i hvem? I sin egen Kone!

Som saa mange Rige, der ere berøvede deres Eiendom, har først Tabet af hans Skat rørt ham dens Værdi.

Hans Kjærlighed skriver sig fra selve Brylupsdagen. Hans hyppige Besøg hos Baronessen havde nødsaget ham til at erkjende, hvad han i Begyndelsen havde nægtet, Louises Skjønhed og den Ynde, der ledsagede alle hendes mindste Bevægelser.

Da den unge Pige for Alterets Fod troede sig bunden til ham for hele Livet, stræbte hun, i Følelsen af sin Pligt, at hæve sine Øine op til den Mand, med mindre Frygt, som hun i sin Uvidenhed ansaae for at fortjene endnu mere Kjærlighed, end hun kunde skjænke ham. Louise viste sig dengang i sin rene Troskyldighed, og i hendes Troskyldighed bestod netop hendes saa forførende Ynde.

Marillac saae dette smukke Ansigt faae Udtryk og oplives, han saae en sand Følsomhed og et naivt Coquetterie vexelviis afprøve sig i det, og han fattede endelig Lesueurs Lidenskab, ja selv Kongens.

Efter Aftale skulde la Chenaye bringe ham en fra Louvre dateret Ordre, som krævede en hurtig Udførelse, for at give den nygivte Mand et Paaskud til pludselig at forlade sin unge Kone. Men Ordren lod vente paa sig.

Louise blev, som enhver Nygivt i et lignende Øieblik, forvirret, rødmede, naar hun saae paa ham, og syntes at vente nogle venlige, ja selv kjærlige Ord af ham.

Ordren kom ikke.

Ridderen kunde ikke længere udholde denne Tilstand, han følte sig ikke istand til at blive længe staaende saaledes ubevægelig og stum, med forslagte Arme foran en ung, smuk og henrivende Pige paa 18 Aar, der ansaae sig for at være hans Kone.

Haabet følger Ønsket Skridt for Skridt; den Tanke faldt ham ind, at Hans Allerchristeligste Majestæt pludselig havde faaet Skrupler, og at han, uden at tage sine Velgjerninger tilbage, vilde tilintetgjøre den hemmelige Clausul i Ægteskabscontracten.

Han betragtede Louise med endnu større Henrykkelse.

— Lesueur og Kongen ere Kjendere, sagde han til sig selv, men den Ene har forladt Partiet, og hvis den Anden ogsaa vil give Slip derpaa, saa har jeg Indsatsen og beholder den!

Opmuntret ved et Smil og endnu varm af Bryllupsvinen, glemte han tildeels sine Forpligtelser, og uagtet Baronessens Nærværelse rykkede han sin Stol nærmere til Louises, satte sig fortrolig hos hende, idet han kaldte hende „min Froken Gemalinde" og gav hende de kjærligste Navne, han kunde finde, af alle dem han kjendte.

Baronessen, der blev urolig over denne Fortrolighed, som stod i Strid med den Instrux, hun havde faaet, og hvis Brede vaktes ved la Chenayes Tøven, forsøgte paa alle Maader, ved Tegn, ved Blik, at minde Marillac om hans Pligt, om hans Løfte, men han brød sig ikke derom, og hans Ord til Louise bleve stedse kjærligere, hans Minespil mere udtryktsfuldt. Endelig brød Baronessens Forbittrelse løs, og det Ord: Troloshed undslap hendes Læber.

Den unge Kone, som, uden at forstaae Bebreidelsen, tog Halvdelen paa sig, stod op og gik hen mod Madame de St. Cernin.

— Er han ikke min Mand! sagde hun med en ydmyg og kjærlig Mine, og medens hun nu stod der som en Bønfaldende, med bøiet Hoved, og ventede sin Tilgivelse, erindrede hun sig, at hendes Tantes Velsignelse ikke, saaledes som Skik og Brug er, havde bekræftet hendes Ægteskabspagt. Hun knælede ned og sagde: — Min kjære Tante, vær idag ikke vreed paa Din Niece, og velsign hende at hun kan blive lykkelig.

— Er det passende i dette Øieblik? sagde Baronessen forvirret. Ere vi ene?

— Er han ikke min Mand! gientog Louise. Dersom Alt for Fremtiden skal være fælleds for os, saa vil han faae sin Deel af Din Velsignelse!

Og med Haanden vinkede hun ad Marillac, at han skulde komme hen og knæle ved Siden af hende.

Denne havde i Begyndelsen stor Møie med at holde sin Lyst til at lee i Tomme, men rørt over Louises troskyldige Tillid, henrykt, forført, bevæget i sit Inderste ved den naturlige Ynde, der i dette Øieblik var udbredt over hende, vilde han maaskee være faldet paa Knæ, da to stærke Slag paa Yderdøren gienlød i hele Huset og tilintetgjorde Ægtemandens Haab.

Det var Ordren fra Louvre.

Han maatte afsted, og Alt, hvad han medbragte til sit venlige Ungkarleliv, var den Kjærlighed, der havde grebet ham, og som maatte voxe ved Hindringerne.

At være forelsket i sin Kone var for Marillac mere end ubehageligt, der var ogsaa Fare forbunden dermed.

Han forsøgte da først at adsprede sig ved at fordoble sit uregelmæssige og ødsle Liv; han spillede, men han vandt; Lykken fulgte ham troligen, hvilket ingenlunde var ham tilpas, da Vindesyge ikke var en saa stærk Lidenskab hos ham, at den kunde beskjeftige hans Tanker.

Han forbandede sin Skjæbne, og saae kun een Udvei tilbage til at befrie sig fra sin Kjærlighed, det var at fatte en anden.

Men det maatte være en ulykkelig Kjærlighed! Han havde tidligere forgjæves beilet til en Marquise af Bonneval, den eneste Gang han havde søgt Gjenstanden for sin Kjærlighed blandt Frankrigs Adelskab. Hun boede i Senlis. Det var paa Veien til Attichy, han fik et Paaskud til at besøge hende, og begav sig derhen. Damen var bleven noget gammel, men han maatte ikke see saa nøie til, thi det var hende, han vilde elske, en qvindelig Dyd, som var istand til at gjøre ham fortvivlet for stedse, hvis han var saa heldig at blive nok saa lidet forelsket i hende.

Han begav sig derfor, sit Forsæt tro, til hende, som om fem Aars Fraværelse ikke havde formaaet at udslukke hans fordums Kjærlighed.

Han begyndte at tale om gamle Dage, om Adskillelsens Smerte, om Gjensynets Glæde, om en sand Kjærligheds Varighed; han talte sig varm. Men hvor stor var ikke hans Forundring og Overraskelse, da den falske Snerpe, hvem Alderen uden Tvivl havde mindet om hvert Øieblikks Kostbarhed, strax ved hans første ligefremme Kjærlighedserklæring tilkastede ham et blidt og bebreidende Blik, idet hun smilede og sagde ligesom Prindsesse Elisenne til den store Amadis af Gallien: — Er De da nu endelig kommen saavidt?

Marillac forlod hende fuldkommen modløs.

Han søgte nu andre Adspredelser og lagde ædlere og høimodigere Planer. Han tænkte paa atter at aabne sig en Løbebane i Krigen. — Kan Kongens Anbefaling skaffe mig en Ansættelse, sagde han til sig selv, vil jeg maaskee blandt mine gamle Krigskammerater atter finde den Rolighed, jeg søger, og i Leiren vil man ikke hvert Øieblik komme og tale til mig om min Kone.

Et Haab, han nærede, gjorde ham Realisationen af sin nye Plan endnu ønskeligere. Han drømte om Hæder; han saae den kaste Glands paa Louise, og tænkte, at hun ikke ganske kunde foragte den, som havde hædret det Navn, hun nu bar.

Man kæmpede dengang i Italien og selv i Frankrig, hvor nogle Fæstninger paa Picardiet Grændse vare i Spaniernes Hænder. Han indgav sin Begjæring.

Men Mandens Nærværelse ved Hoffet var en gyldig Grund til Konens Nærværelse. Kongen afslog ham den Post, han søgte om, og troede at holde ham rigelig skadeslos derfor, ved endnu samme Dag at udnævne ham til sin første Kammerherre.

Jægermester, Greve, første Kammerherre! var det ikke nok til at tilfredsstille den meest Ærgierrige? Men Marillac begyndte at forfærdes over sin hurtige Stigen, den paadrog ham den stedse skarpsynede Misundelses Blik, og han maatte

tilsidst bebrydde Kongen for Ubehændighed og Mangel paa Eftertanke.

Har han paa den anden Side ikke Grund til at frygte for deri at see et Tegn paa, at Louise opfylder hans Rivals Bønner om Kjærlighed? Maaskee er dennes saa talrige Gunstbevisninger kun en Betaling for hendes Kjærlighed. —

— Og dog var Louise saa reen, tænkte Marillac, Kongen saa frygtsom og saa lidet fordringsfuld, han, som bestandig lod dem, han elskede, være de ærbareste Damer ved Hoffet! Ligemeget, siden Dauphinens Fødsel er det en Mand, man ikke tør stole paa; hvis jeg nogensinde bliver Hertug, er jeg fortabt!

— Men, tænkte videre den ulykkelige Ægtefælle, skulde hun blot være Kongens Yndling, saa kan hun engang frivillig komme tilbage til mig, thi hende vil han maaskee ikke vove at gjøre til Nonne! Saa beder jeg blot om Tilgivelse paa mine Knæ, og det Skete vil være glemt. Hun tænker ikke mere paa Lesueur, hvis hun iøvrigt nogensinde har tænkt paa ham; hun kan ikke elske Kongen; — hun vil elske mig!

Fra nu af ophørte han at bekæmpe sin Tilbøielighed for Louise. Hvad vilde det ogsaa kunne nytte? Hans tøilesløse Spil, hans Ønske at fatte en anden Kjærlighed, hans Forsøg paa at vinde Hæder, Alt har været forgjæves. Han overgiver sig til denne Kjærlighed, den første, den eneste, han nogensinde har følt, lader den vore og udvikle sig i hans Sjæl, og gjemmer den der som Haabet om en lykkelig Fremtid!

Man kunde i Sandhed sige, at en feberagtig Kjærlighedsepidemie paa denne Tid af Aaret, henimod Mai Maaned, havde angrebet hele den Deel af Slottet, hvor Kongens og Greven og Grevinden af Marillacs Værelser vare.

Ene og sorrigfuld tilbragte Louise hele Dagen indesluttet i sit Værelse, kun beskjæftiget med Tanken om Lesueur. Ludvig den Trettende og Marillac beskjæftigede sig begge med foregot Kjærlighed med Louise. Den Ene, der neppe endnu var kommen sig efter den heftige Bevægelse, han havde været i under Scenen med hende, tænkte paa at komme til et Resultat uden dog at sætte sin Sundhed i Vove ved altfor voldsomme Rystelser; den Anden havde paalagt sig et dobbelt Arbeide, som han lovede sig selv at fuldføre med Standhaftighed og Taalmodighed.

Det var, for det Første at rense sig i sin Kones Øine, saa godt han kunde, for alle de urigtige Handlinger, hun tilskrev ham, hvorved han dog mere stolede paa Kjendetegnene paa sin Anger, end paa Beviserne for hans Uskyldighed. Han vilde dernæst trænge ind i Hemmeligheden om Kongens Kjærlighed, for endelig engang at faae den Tvivl opklaret, der piinte ham.

Han havde ingen fortrolig Ven, han vilde ingen have, og for at opnaae et heldigt Resultat havde han kun sig selv at stole paa.

Hans Tanker faldt i denne Henseende paa Grevindens Omgivelser. Men la Chenvye og Baronessen maatte ved selve deres Stilling være ubestikkelige, og den gamle Selskabsdame forlod ikke sin Frue. Der var altsaa her ingen Leilighed til at forsøge at faae den Underretning, han ønskede; kun Pater Pradines var tilbage!

Da han aldrig forlod Grevindens Værelser og var hendes eneste Skriftefader, maatt han kjende selv hendes hemmeligste Tanke; det var den Mand, Marillac behøvede!

Han passede ham op, mødte ham og hilste ham hver Gang med den største Ærbødighed, uden imidlertid endnu at tale til ham. Franciscanermunken følte sig smigret ved disse Tegn paa Udmærkelse og fik en gunstigere Mening om Greven.

Endelig mødte Marillac ham engang alene paa Louvres Trapper, nærmede sig ham med sænket Blik og Hatten i Haanden, og sagde til ham i en beskeden Tone: — Min Fader, kunde jeg ikke tale med Eder i Cenrum?

Pateren, der blev ganske stolt over at tælle et Skriftebarn mere, og det et Skriftebarn, som maatte have Meget at bekjende, begav sig en Aften hemmelig til Greven, men Ægtemanden havde ingen Lyst til at skrifte for den gode Mand, men vel til at høre hans Skriftemaal.

Et lille Maaltid var bleven beredt. Franciscaneren lod sig ikke længe bede om at tage for sig af Retterne; han spiste med god Appetit og drak endogsaa mere, end Marillac havde turdet haabe. Da denne, som skjænkede det ene Glas for ham efter det andet og holdt tappert ud med ham, saae at Vinen og de fine vestindiske Liqueurer steg ham til Hovedet, forsøgte han at lede Samtalen hen paa Ludvig den Trettende.

— Det er en stor Konge! sagde Pater Pradines.

Marillac fyldte paany hans Glas, og da han saae den brave Franciscanermunks Munterhed vore betydeligt, forsøgte han at faae ham til at snakke over sig; det var forgjæves; han fik ikke Andet ud af ham, end hans gamle Omqvæd om Ludvig den Trettende: — Det er en stor Konge! Det er den største Konge i Verden!

Marillac ønskede ham Pokker i Vold, men han haabede snart at komme til en Forklaring med Louise herom og afgjøre Alt ved eet Slag.

Som en Ven af Cinq-Mars var Greven let bleven bekjendt med hans Kjærlighed til Mademoiselle de Chemerault.

— De burde, sagde en Dag Cinq-Mars til ham, forskaffe mig den Leilighed, jeg mangler til en Sammenkomst med mit Hjertes Dame. Hun er Madame de Marillacs Veninde; ledsag dem engang begge to; Deres Nærværelse vil være mig en gyldig Grund til at slutte mig til Dem som ved et Tilfælde, og jeg paatager mig Resten.

— Alt det er kun let sagt, men ikke let gjort, sagde Greven lidt forlegen. Men vent nogle Dage. Jeg har en Plan i Hovedet! Jeg taler med Deres Tilbedede, og maaskee vil jeg ordne det Hele bedre, end De tænker, baade for Dem og for mig.

Det er som en Følge af denne Aftale med Mademoiselle de Chemerault at Marillac idag, vexelvis bevæget af Frygt og af Haab, med spidende Øie og lyttende Øre, venter i denne afsidesliggende Deel af St. Germain-Skoven, hvor Cinq-Mars snart maa slutte sig til ham.

2.

Uveiret.

I samme Øieblik spadserede Mademoiselle de Chemerault og Madame de Marillac, kun ledsagede af Grevindens gamle Selskabsdame, henad denne herlige Terrasse, som Henrik den Fjerde havde ladet opføre, og hvorfra Blikket taber sig over det omliggende Land og Seinens tusinde Krumninger. De gik saaledes langs med Skoven i den Hensigt, alene for at fordrive Tiden, at gaae hen til den Have, som laae for Enden af Terrassen.

Louise fik sin Munterhed igjen ved at tale med sin Veninde, hvis lette og spøgefulde Yttringer adspredte hende og nødte hende til at smile, da denne paa eengang, førend de vare komne Halvveien derhen, standsede og vendte sig om mod den gamle Dame, der fulgte dem, med de Ord:

— Jeg har glemt mit Lommetørklæde og min Pung; gjør mig den Tjeneste at gaae hjem til mig og bede min Kammerjomfru om dem. Vi skulle vente paa Dem her.

Selskabsdamen neiede og saae paa sin Frue, men da hun ingen Contraordre fik, gik hun bort.

De sad i nogen Tid paa en Bænk og nøde den friske Luft, og talte om det Selskab, der om Aftenen skulde være hos Dronningen, og om Valfarten til St. Genovevas Kapel, som var bestemt til den næste Dag, da Mademoiselle de Chemenault pludselig beklagede sig over, at Solen stak hende i Øinene, og foreslog at gaae ind i Skyggen under Træerne i Skoven. Grevinden gjorde hende opmærksom paa, at der trak Skyer sammen fra alle Sider, som snart vilde dæmpe det stærke Lysskjær, som angreb hendes Øine, at det maaskee endogsaa vilde være det Klogeste at vende tilbage til Slottet, da man hvert Øieblik kunde vente en af de om Foraaret saa almindelige Byger. Hendes Ledsagerinde loe meget af denne hendes Frygt og spottede derover.

Imidlertid trak Skyerne mere og mere sammen over deres Hoveder. Madame de Marillac sagde Intet mere, men ventede næsten med Resignation Regnen, som maatte opfylde hendes Spaadom. Snart var Mademoiselle de Chemerault fuldkommen af hendes Mening, og paastod endogsaa, at hun havde faaet nogle Stænk i Ansigtet. Man havde ikke mere Tid til at vende om. Hun foreslog nu at søge at naae Skovløberhuset, der laae ikke langt derfra, og søge Ly der. Louise turde i Begyndelsen ikke vove sig ene med sin Veninde ind i Skoven, men denne halvt beroligede, halvt trak hende med sig, og førte hende ind i Skoven, idet hun lovede at vise hende Vei.

De vare ikke komne langt, førend en Mand ved Enden af en Allee pludselig stod foran dem. Det var Marillac! Han tog Louise ved Haanden og velsignede det lykkelige Tilfælde, medens han i sine Tanker takkede Mademoiselle de Chemerault. Denne lod, som om hun blev meget forskrækket ved Synet af ham, løb sin Vei og lod dem blive ene, medens hun ved sin duelige Flugt snart mødte den unge Cinq-Mars.

Louise overlod bestyrtset og bevæget Marillac sin Haand, da hun ikke vovede i Mademoiselle de Chemeraults Nærværelse at vise sin Foragt for ham. Men hun vendte sig om og saae hende ikke mere. Hun vilde trække sin Haand tilbage, men han holdt den fast, ligesaa forvirret og ligesaa bevæget som hun.

Grevinden kastede et forvildet Blik paa ham og blev endnu mere forskrækket ved at see Udtrykket paa hans Ansigt, da hun ikke forstod, hvorledes hun skulde tolke denne heftige Bevægelse, han syntes at være i. Hun forsøgte paany at rive sig løs, og denne Gang lykkedes det hende.

Allerede fjernede Louise sig, da et Tordenskrald fulgte ovenpaa et blændende Lynglimt. Hun standsede, thi Tordenveir foraarsagede hende en uovervindelig Skræk. Ved en ufrivillig Bevægelse nærmede hun sig til sin Mand, som atter fattede noget Haab, samlede sit Mod og endelig begyndte sin Retfærdiggjørelse.

Men Louise havde angst lukket Øinene og holdt begge Hænderne for Ørene. Og hvorledes skulde Marillacs Ord kunne naae hende igjennem Skovens mægtige Echo, der gjentog hvert Tordenskrald? Hver Gang, han forsøgte at tale til hende, veeg hun tilbage, og hver Gang jog et Tordenskrald hende paany endnu blegere og mere skjælvende tilbage til ham. Hun syntes kun at have Evne til at fatte Frygten. Marillac forsøgte ligesaa meget af Medlidenhed som af Kjærlighed at gribe hende i sine Arme. Louise slog Øinene op; Kongens skrækkelige Aabenbarelse randt hende i Hu; hendes Afsky for den Mand, som havde solgt hende, seirede over hendes Skræk. Hun stødte ham bort, og uagtet en skyllende Regn, blandet med Snee og Hagel, flygtede hun alene og næsten barhovedet bort.

En Hesketrampen havde ladet sig høre. Nogle af Kongens Jagtbetjente rede over den Vei, hvor Marillac stod uden at turde røre sig af Stedet, tilintetgjort ved at see den Skræk, han indgjød Louise.

Uden at søge eller blot see Veien, ilede denne ligefrem ad den stenede Vei, som sønderrev hendes tynde Fodtøi, eller ad den snevre Sti, som var bevoxet med lange Brombærranker; hun vedblev at løbe over den dyndfulde Jord, uagtet Regnen tog til og faldt ligesaa tæt gjennem Foraarets spæde Blade som udenfor Skoven, uagtet Tordenen vedblev at brumme. Hun ilede uden Skræk afsted i dette Uveir, som nylig bragte hende til at

skjælve, uden at udmattes paa denne Vei, som aldrig syntes at skulle faae Ende. Endelig stod hun foran Slottet med brændende Hoved og rystende Lemmer; hun havde Feber.

Ikke destomindre maatte hun om Aftenen med Smerter i sine Fødder, svag og syg, indfinde sig i Dronningens Aftencirkel.

Anna af Østerrig modtog hendes Hilsen med et koldt og stolt Blik, og gav hende ikke engang ved et Tegn Tilladelse til at sætte sig ned i hendes Nærværelse, saaledes som hun havde gjort ved de andre Damer. Grevinden af Marillac maatte saaledes blive staaende med nedslaget Blik, rødmende af Feber og Skam. Mademoiselle de Chemerault, som havde tilbragt den Tid, Uveiret varede, bedre end hun, nemlig i Skovløberhuset, kom hende til Hjælp, drog hende med sig i et tilstødende Værelse, hvor hun lod hende sætte sig ned, og retfærdiggjorde sig fuldkommen i hendes Øine.

Femtende Kapitel.

Nanterre.

1.

Kysset.

Den næste Dag skulde Dronningen til Minde om den Dag, da hun tre Aar tilbage tilfods havde besøgt St. Genovevas Kapel i Nanterre, forat bede denne Helgen forunde hende den Lykke, at blive Moder til en Dauphin, offentlig takke denne Parisernes Beskytterinde, hvis lykkelige Mellemkomst havde skaffet hende sine kjæreste Ønsker opfyldte.

I sit Toiletværelse, der var betrukken med et med Silke og Guld virket Tapet, men hvis hele Meublering næsten kun bestod i simple, temmeligt grovt udskaarne Trækufferter, befandt Anna af Østerrig sig efter sit Lands Skik i en halvt liggende, halvt siddende Stilling paa tykke Fløiels Puder under et af tyve fremspringende, med Arabesker overlæssede Bjælker baaret Loft; foruden hende vare kun hendes fortrolige Veninder, Mademoiselle d'Hautefort og de St. Louis, i Værelset. Et langt venetianſk Speil stod paa sine forgyldte Fødder foran hende; hendes Silkemoers Gardiner vare ordnede som Draperie omkring Vindueskarmene og tillod Lyset at komme ind gjennem de smaa i Bly indfattede Ruder.

Hun lukkede et af Vinduerne op for at indaande Morgenluften, som kunde forfriske og vederqvæge hende, og rullede et Brev sammen, som hun just havde læst, medens hun vexelviis saae sig i Speilet og betragtede St. Germainskoven, som laae for hendes Blik.

— Hun er da bleven dygtig vred? begyndte hun med at sige.

— Hvem? Madame, spurgte Mademoiselle de St. Louis.

— Denne Qvinde! svarede Dronningen i en foragtelig Tone. — Selv om hendes Spadseretour i Skoven kun skulde have dette Resultat, er det allerede et.

— Det gjorde mig ondt for hende iaftes, og Deres Majestæt viste hende ikke synderlig Medlidenhed.

— Du vælger Din Tid ilde til at være god, min Bedste. Forøvrigt har Chemerault viist Omhu for hende i mit Sted og hurtigt bragt hende ud af Forlegenheden. — Og idet hun stærkere rullede det Brev sammen, hun havde i Haanden, vedblev hun: — Jeg troer at Chemerault i sit Hjerte elsker hende. Hun tog ivrigt hendes Parti igien, da Selskabet var forbi.

— Hvad gjør dette Venskabs Natur til Sagen, sagde Mademoiselle de St. Louis, siden Virkningen deraf er Deres Majestæt til Nytte? Kan De bebreide hende, Madame, at hun har forsøgt at bringe et Forlig istand mellem Grevinden og hendes Mand? Hvis hun ikke har formaaet det, . . .

— Saa ligger Skylden hos Forsynet! afbrød Mademoiselle d'Hautefort hende leende.

— Jo, svarede Dronningen med et Suk; dersom denne Herr Marillac kunde faae den smukke Visitandine til at elske sig, og Kongen bemærkede det, saa vare vi frelste, men baade Mand og Kone vilde være fortabte, thi Kongens Hævngjerrighed er endnu stærkere end hans Kjærlighed. Det var var Daarskab at tænke paa Sligt. Grevinden er altfor ærgjerrig til saaledes ved en Dumhed at sætte Frugten af sine Planer og Coquetterie paa Spil. Det kan ikke nytte at tænke mere derpaa.

Hun støttede sit Hoved mod sin Haand, medens Puden, som gav efter for hendes Albue, hævede hendes hvide og udmærket smukke Arme og idet hun gav sit Ansigt dette blide Udtryk, som var hende naturligt, sagde hun med et bedende Blik, idet hun vendte sig til Mademoiselle d'Hautefort:

— Nu er der kun Dig, min Bedste, som kan hjælpe os ud heraf.

— Jeg, Madame! har jeg da saa stor Magt?

— Ja, min Bedste, maaskee.

Mademoiselle d'Hautefort kom straxt med en munter og glad Mine og lagde sig paa Knæ ved Dronningens Side for bedre at kunne høre hendes Ord; denne legede med den ene Haand med sin Venindes smukke Haar og klappede hende paa hendes hvide Skuldre.

— Der er ganske viist ingen Anden end Dig, gientog hun smilende. Denne Qvinde hader og frygter jeg, men Dig, min gode Maria, frygter jeg ikke. Du elsker mig mere, end Du nogensinde kan elske Kongen.

— Ja, det er sandt, Madame. — Og Mademoiselle d'Hautefort kyssede den smukke Arm, der var hende saa nær.

— Nu, min Bedste, Du maa atter vække

den Tilbøielighed, han engang havde for Dig, og hvorpaa han endnu undertiden synes at give Beviis.

— Gid alle Paradisets Helgene staae mig bi! udbrød Maria d'Hautefort, idet hun kastede sig tilbage med Armene overkors, og satte sig ned paa Gulvet. — Men, Madame, man arver ikke sin Efterfølger! Et Rige er allerede forløbet siden mit, et andet begynder; hvorledes skal en Kjærlighed, der er død og begraven, kunne kæmpe mod en, der er frisk og rask! Dersom Kongen endnu synes at bære mig med nogen Opmærksomhed, er det kun for at skjule sit Spil. Dersom han endnu synger nogle af sine Sange for mig, er det en Anden, han skriver Dem til. Tro mig, Hercules' tolv Heltegjerninger vare saa godt som Intet i Sammenligning med det, De foreslaaer mig!

— Du tager Feil, Maria. Jeg troer, at Du altid har været hans eneste sande Kjærlighed. Han valgte i Begyndelsen kun Mademoiselle de la Fayette af Ærgrelse. Og uagtet denne Anden, troer jeg, at Du endnu formaaer meget, hvis Du vil, ... og Du maa ville det, ... jeg beder Dig derom.

— Jeg skal gjøre Alt, hvad jeg kan, Madame, naar De forlanger det, sagde Mademoiselle d'Hautefort i en munter, resigneret Tone. Men for Guds Skyld, min gode Herskerinde, dersom jeg ikke naaer min Hensigt, som jeg frygter for, saa lad det ikke volde Dem for megen Bekymring. Kongen nærer uden Tvivl kun samme uskyldige og forbigaaende Tilbøielighed for Madame de Marillac, som den han har næret for Mademoiselle de la Fayette og for mig.

— Nei, hun kan vinde større Magt over hans Hjerte og selv over hans Sandser, thi han besøger hende bestandig hemmeligt; dernæst har han givet hende bort .... Hvad gjør iøvrigt hans Kjærligheds Uskyldighed til Sagen? berører den hele Sag da kun min Forfængelighed som Ægtefælle? Er jeg da ikke Dronning og tillige Moder, og har jeg Intet at frygte af mine Fjender? Denne Qvinde er vunden af dem, derom kan jeg ikke tvivle.

— Mademoiselle de Chemerault forsikkrer det Modsatte, svarede Mademoiselle de St. Louis; — Grevinden tænker ikke paa Politik. Saaledes taler hun om hende.

— Chemerault! Chemerault! gjentog Dronningen med en vis Bitterhed. Maaskee Chemerault selv... — Hun fuldendte ikke Sætningen, og syntes pludselig at ville forandre Gjenstanden for Samtalen, idet hun tog Brevet frem, der laae under een af hendes Puder. — Her er en Efterretning, der er skrevet i forblommede Udtryk, som man tjenstvillig har bragt mig denne Morgenstund, og som er funden paa selve Cardinalens Trappe i Ruel. Haanden er fordreiet, men see, min Bedste, om den er Dig fuldkommen ubekjendt; jeg troer det ikke.

Mademoiselle d'Hautefort tog Papiret og læste det. Det var en af Dronningens Fortrolige, der gav Cardinalen Underretning om hvad der foregik hos Hendes Majestæt, i det Sprog, som Sirois og la Chenaye tale. Hun tøvede med at nævne den Person, hvis Haand, det syntes at være, da Mademoiselle de Chemerault traadte hurtigt ind og meldte Kongen, hvis Besøg paa denne Tid ikke kunde Andet end vække Alles Forundring.

Mademoiselle d'Hautefort, som endnu holdt Brevet, kastede et besynderligt Blik paa Mademoiselle de Chemerault og afholdt sig fra at nævne den Persons Navn, hun vilde betegne, som Forfatter til dette Brev.

Men Dronningen gjættede Grunden til hendes Taushed, og tiltalte den Nysankomne med følgende Ord:

— Man har forsikkret mig, Chemerault, at Du var hos Cardinalen. Jeg vil ikke troe det, men husk ikke desto mindre paa, at skulde jeg faae Beviser ihænde derpaa, skulde han, uagtet al sin Indflydelse paa sin Herres Villie, ikke kunne frelse Dig for min Strenghed.

Mademoiselle de Chemerault afviste med Kraft en saadan Beskyldning og mindede Dronningen om, med hvilken Iver hun nylig havde tjent hende, og anførte alle de Grunde hun kunde finde paa, som Beviser paa hendes Hengivenhed. Anna af Østerrige lod sig overbevise og gav hende sin Haand at kysse, som en Slags Æresopreisning.

Det var ikke desto mindre sandt, at Mademoiselle de Chemerault, der var ung, smuk, gracios, aandrig, hos Dronningen, ligesom la Chenaye hos Kongen, spillede denne skjændige, tvetydige Rolle, som Cardinalen paalagde hende som en Betaling for hendes tilkommende Udstyr, og fattig og uden Fædreneary, havde hun samtykket deri af Kjærlighed til Cinq-Mars, hvem hun allerede troede at see som sin Ægtefælle.

Da Kongen kom, skjulte Mademoiselle d'Hautefort hurtigt Brevet i Lommen paa sin Kjole, og stod op for at hilse Hans Majestæt.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 38. Torsdagen den 6 Mai. 1847.

En Lystreise.

(Original Novelle.)

I Aaret 1839 gjorde jeg en Lystreise med „Frederik den Sjette“ til Kiel. Vi vare mange Passagerer, og jeg var naturligviis i anden Kahyt, da jeg af gode Grunde aldrig har været for unødvendige Udgifter. Reisen var behagelig, hvortil de mange unge og smukke Damer, som prydede Dækket, bidroge en heel Deel; dertil kom, at Veiret var godt og at jeg var i Perlehumør — takket være Waagepetersens Kjælder, som vi netop traf paa, da to af mine Venner ledsagede mig ombord, og som vi umuligt kunde komme forbi! —

Som sagt: jeg var i den behageligste Stemning, og tænkte kun paa at more mig. Det er jo altid Hensigten med en Lystreise, saalænge man ikke er bleven saa gammel, eller har havt saa betydelige Sorger, at man tillige trænger til Adspredelse; men jeg var ung, pure ung, og havde ikke den fjerneste Anelse om, at denne min første Udflugt paa min Hjemstavns blaae Vover netop skulde blive mig en Kilde til Smerte og Sorg i lange paafølgende Aar.

Her, paa de rullende Bølger, mellem Himmel og Hav, aabnedes mit Hjerte for Kjærlighedens Smil og Taarer; her fik det det dybe Saar, som blødte, og blødte, og bløder endnu.

Hvorledes, vil jeg fortælle.

Jeg har allerede sagt, at jeg var ung — jeg kan tilføie: lapset — og i Besiddelse af en overordentlig Portion Egenkjærlighed. Disse Egenskaber maa man imidlertid ikke lægge mig altfor meget til Last, thi de vare opstaaede ved den sørgelige Modsætning imellem de Ideer, som ivrig Romanlæsning havde bragt ind i mit unge Hoved, og Virkeligheden, som Verden stillede den i Parallel med disse. Oprindelig var jeg en sand Beundrer af det Skjønne — og følgelig ogsaa af dets Repræsentant i den legemlige Verden: Qvinden; men min Læsning — som dog, egentlig talt, ikke indskrænkede sig til den skjønne Literatur alene — havde forvirret mine svage Begreber og gjort mig saa fordringsfuld, at der ingen Ende var paa mine Ønsker. Befandt jeg mig t. Ex. i mit Hjem, hos mine Forældre, hvor unge Piger jevnligen gjæstede mine Søstre, saa var det alt det, at jeg gad indlade mig med dem videre, end den første Hilsen, og skjøndt jeg hemmeligt lod mit Blik dvæle paa deres blomstrende Ungdom, og sugede Nectar af deres Duebliktes Uskyldighed, var jeg — som kun kunde leve ved Kjærnen — dog som oftest uforskammet nok til at tænke paa de „kalkede Grave“ og paa H. C. Andersens „Pjat!“

Og det var Omstændighederne, der vilde det saa. I mine Forældres Huus kom mange

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Forts.)

Ludvig den Trettende syntes først at være i temmelig mørkt og melancholsk Lune. Efter at have talt om den religiøse Tour til Nanterre, spurgte han Dronningen, hvilke Damer der skulde ledsage hende, og da han havde seet Fortegnelsen over dem, sagde han:

— Men der er Nogle, som De har glemt, synes jeg. Og han nævnede Madame de Guemenee og Madame de Montbazon.

— Har De glemt, Sire, at den Ene er i Paris og syg, og den Anden paa sine Godser i Bourgogne?

— Og Madame de Marillac? sagde Kongen, idet han syntes kun at knytte liden Interesse til sit Spørgsmaal

Dronningen rødmede og hævede sig med Stolthed.

— Hvem skulde da nøde mig til, bestandig at have hende om mig?

— Hvem, Madame? Det er tilvisse ikke mig; det vilde, troer jeg, være en Anbefaling af liden Vægt for hende, om jeg anbefalede hende. Men De har været haard imod hende iaftes, har man sagt mig. De har ladet hende alene staae, skjøndt hun var lidende, medens alle Damerne omkring Dem sad ned. Er det da fordi Grevinden er en af mine gode Betjentes Hustru, at De behandler hende saaledes?

— Nei, Sire, det er ikke fordi hun er Marillacs Hustru; det kan ikke være Grunden dertil! sagde Anna af Østerrig ironisk.

— Jeg tænker, svarede Kongen, at De til Erstatning kunde modtage hende vel paa denne Dag, der maae have en religiøs Betydning for Dem; det skylder De hende.

— Siden De befaler det, svarede Philip

dannede unge Piger, men Gud hjælpe os for den Dannelse, de havde, i Modsætning til de idealske Begreber, jeg nærede om Qvinden, hendes Væsen og Bestemmelse! Sædvanligviis ønskede jeg Selskabet en „god rolig Nat!" og gik op til Mit, eller drev ud paa Recognoscering — alt som jeg var oplagt til — og dette mit Bizarreri var Grunden til, at jeg paa Dampskibet vel frydede mit Blik ved al den Ungdom og Skjønhed, som var forhaanden, men ikke gjorde mig en eneste alvorlig Tanke derover, skjøndt jeg kun var 18 Aar.

Jeg var som et forkjælet Barn, der troer sig berettiget til at fordre Alt, uden selv at yde det Mindste; og derfor var jeg ogsaa snart færdig med Damerne om Bord. De lod, som om de ikke saae mig; og jeg saae da paa Sverrigs Kyst, paa de blaae Bølger og paa det herlige Perspectiv, som min Fødeøes straatakte Huse og bakkede Agre udfoldede for mine Blikke

Ganske tabt i Beskuelsen af Omgivelsernes Storhed, udvidede mit Hjerte sig lidt efter lidt igjen, og lykkelig og drømmende lænede jeg mig til de skrøbelige Planker, som bar mig over det brusende Dyb, og tænkte netop paa den Verden, jeg anede dernede, da en Haand lagde sig paa min Skulder og kaldte mig og mine vidtsvævende Tanker tilbage til den begrændsede Virkelighed.

Jeg saae op, og for mig stod en spinkel lille Herre med et langt og blegt Physiognomi. Hans smaae graae Øine vare heftede paa mig med et særeget ubehageligt Blik, og om hans smalle og blege Læber vibrerede et Smil, som jog Blodet op i mine Kinder.

„Hvad mon det er for en Karl?" tænkte jeg og betragtede ham igjennem min Lorgnet i den Forventning at gjøre ham flau, men han udholdt, til min store Forundring, dette Generalskjøn med den fuldkomneste Ro og Ligegyldighed; hans Blikke vare ufravendt heftede paa mig, trods den overlegne Mine, jeg gav mig, og det fatale Smil gik og kom bestandigt. Halv forlegen, halv vred, spurgte jeg, hvormed jeg kunde tjene ham, men han maalte mig med et koldt, foragteligt Blik og saae taus ned i de skummende Bølger.

Mit Blod kogte og min Vrede vilde netop bryde løs, da en af Passagererne tog Plads ved Siden af mig, og denne Mellemkomst erindrede mig om, hvor jeg var.

Jeg vendte da den Uforskammede Ryggen og vilde bortfjerne mig, men i samme Øieblik berørte han let min Arm og spurgte:

„Var det virkelig Deres Agt, Hr. Sørensen?"

„Hvilket?" spurgte jeg vredt og forundret over at være kjendt.

„Vilde De gjøre en Ende paa det?"

„Paa hvad, maa jeg spørge?"

„Nu, De lader til ikke at ville forstaae mig! Saa lad være da! — Men Et vil jeg vide, og det er: Aarsagen til at De følger os. Forklar!"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om denne Herre, som saaledes væltede sig ind paa mig: enten maatte han være berøvet Brugen af sine Fem, eller her maatte finde en Misforstaaelse Sted. — Derfor svarede jeg, at jeg ikke havde den Ære at kjende ham, men at jeg forøvrigt ingenlunde vilde gjøre en Hemmelighed af, at jeg fulgte ham af samme Grund, som alle de Andre ombord, nemlig, fordi det morede mig.

Men han laante mig et Par Øine, som tydede paa, at han kunde have Lyst til at sluge mig med Hud og Haar, og vendte mig Ryggen paa en Maade, som tvang mig til at blive og tiltale ham igjen.

„Jeg har opfyldt Deres Ønske," — sagde jeg — „idet jeg besvarede Deres Spørgsmaal,

---

den Andens stolte Datter, skal det skee, Sire... For at gjøre Dem til Behag og bevise Dem min Lydighed, samtykker jeg endogsaa i at kysse hende i hele mit Hofs Paasyn! Hvad forlanger De endnu?

— Jeg forlanger Intet, Madame, sagde Kongen. Hvad angaaer det mig? Men kan jeg ikke give Dem et Raad, som jeg anseer for rigtigt, naar jeg selv hver Dag samtykker i at høre Raad af mine fødte Undersaatter?

For at man ikke skulde troe, at han var kommen alene for at forlange en Opreisning for Grevinden, gik Ludvig den Trettende hen og satte sig hos den smukke Mademoiselle d'Hautefort, efterat have opfordret Dronningen til at begynde sit Toilet i hans Nærværelse, hvilket han tillod, og medens Mademoiselle Filandre, Hendes Majestæts første Kammerjomfrue, friserede hende, lod han til at være ivrigt beskjæftiget med sin fordums Elskede.

Maria d'Hautefort, som nylig havde faaet sin Instrux, stødte ikke denne Gang ham fra sig ved sin Spot, som hun vilde bestræbe sig for atter at bringe for sine Fødder. Hun viste sig munter og følelig, og mere oprømt end skræmmet ved Ægtefællens Nærværelse, behandlede hun Kongen med denne lette Fortrolighed, som han fordum havde fundet sig i, idet hun ved sine Ytringer og sin imødekommende Venlighed nødte ham til at beskjæftige sig med hende.

Kongen spurgte hende nu med Nysgjerrighed og sagte Stemme, hvad der stod i den Billet, som hun saa ivrigt havde skjult, da han kom ind.

Da hun ei uden Tilladelse turde tilfredsstille hans Nysgjerrighed, undslog hun sig leende derfor, idet hun erklærede at have glemt det, og at hun ikke vidste hvor den var bleven af.

Ludvig den Trettende viste paa hendes Kjolelomme og sagde: — Der er den.

Og da hun endnu vægrede sig ved at vise ham den, gjorde han, dreven af Nysgjerrighed, en

og De gjengjelder mig med Uforskammenhed. Hvad berettiger Dem til Saadant?"

„Berettiger?" gjentog han med dirrende Læber og et saa hadefuldt og uforsonligt Blik, at jeg uvilkaarligt traadte et Skridt tilbage. „Og derom spørger De mig? Har De ikke mere Respect for den Sorg og Ulykke, hvori De er Skyld, end at De endogsaa forfølger os her, og ovenikjøbet spiller den Uvidende?"

Jeg studsede. „De kjender mig?" spurgte jeg, „tør jeg spørge: hvorfra?"

„Rigtignok har De faaet Briller paa idag, men De har givet mig gyldig Grund til ikke at glemme Dem saasnart!" lød Svaret.

Min Forundring havde naaet sit Culminationspunkt, da der pludselig gik et Lys op for mig: min Tvillingbroder og jeg lignede hinanden overordentligt, men han bar ikke Glarøine. Forveksle denne Mand os? Jeg kunde ikke troe det; thi hvad Grund til Vrede kunde Martin, som var blid og god og almindeligen elsket, have givet denne Fremmede? Og dog maatte det jo være saa, at dømme efter den ugeneerte Maade, hvorpaa han tiltalte mig.

„Kjender De maaskee mit Fornavn?" spurgte jeg derfor efter en Pause.

„Martin!" svarede han halv uvillig, „men lad os gjøre en Ende paa dette . . ."

„Saa er Misforstaaelsen hævet!" afbrød jeg ham, „thi jeg hedder Arthur, og Martin er min Broder. See her!"

Jeg viste ham nogle Papirer, som godtgjorde Sandheden af mit Udsagn, og da han havde gjort mig en kort Undskyldning og tilstrækkeligt undret sig over Ligheden mellem os Brødre, begyndte jeg igjen Samtalen med at bede ham forklare mig Grunden til det fjendtlige Sindelag, han syntes at nære mod Martin.

Men han vendte sig uvillig bort, og stirrede taus ud over Havet.

„Martin er ung, letsindig maaskee, men han er god" — vedblev jeg — „og en alvorlig Grund til Vrede troer jeg ikke at han har kunnet give Dem!"

„Tro for mig, hvad De vil!"

„Min Herre! De har, medens De antog mig for ham, tilladt Dem at behandle mig paa en Maade, som indignerer mig i høi Grad, og jeg kan kun tilgive Dem Deres Adfærd, paa den Betingelse, at De godtgjør, at han virkelig har givet Dem Anledning til Saadant."

„Gjør Dem ingen Uleilighed med Deres Tilgivelse! og tjen mig i at gaae Deres Vei, eller bliv — og jeg skal gaae!"

„For den Slemme og hans Oldemoder!" — raabte jeg hidsig — „jeg fordrer en Forklaring af Dem, og hvis De er en Mand af Ære, vil De ikke vægre Dem ved at staae mig til Ansvar for uforskyldte Krænkelser!"

Jeg var traadt tæt hen til ham, hans Kulde havde bragt mit Blod i Kog og jeg rystede af Harme.

„Unge Mand!" sagde han, idet han halvt vendte sig imod mig, „hav Agtelse for min Sorg, vær medlidende og forlang ikke at jeg skal blotte den dybe Vunde, Deres Broder slog, og som Synet af Dem paany har gjort til et blødende Saar! Hav Medlidenhed med en gammel Mands Smerte, og lad den Fyldestgjørelse, som jeg erkjender at skylde Dem, beroe til vi igjen træffe sammen! Man siger jo, at Sorgen er Menneskets bedste Ven, som den er dets Ledsager gjennem Livets Labyrinth; er det Tilfældet, saa vil vel ogsaa jeg kunne vænne mig til dens Selskab og aflure den en Glandsside — men Saadant er endnu ikke skeet, endnu er Prøvelsens Stund mig et tungt Tugtelsesriis — vær derfor Mand! Træng ikke nysigen ind paa den hemmelighedsfulde Lidende, hvormegen Ret De end kan have dertil, men agt min Sorg, og giv mig Tid til

---

Bevægelse for at tage den ud af hendes Lomme. Men hun reiste sig strax, tog selv Brevet og flygtede ind i en til Dronningens Værelse stødende Gang, medens hun holdt det i Veiret over sit Hoved.

Kongen forfulgte hende derind.

— Er den fra Marquien af Gevres? raabte han til hende.

— Hvem tænker nu paa Marquien af Gevres!

— Viis mig den da, jeg vil see den, jeg vil! . . .

— Nei, De veed, Sire, svarede Mademoiselle d'Hautefort med et dybt Buk, idet hun bestandig passede paa Brevet, som han anstrængte sig for at gribe, — at det een Gang for alle er afgjort imellem os, at Deres kongelige Villie og Myndighed aldrig skulde blande sig i vore Stridigheder.

Og da han trængte stærkere og stærkere ind paa hende, antog hun tilsidst en fortrydelig og heftig Tone.

— De vil see den, sagde hun, idet hun strax skjulte den i Livet af Kjolen, og tappert nærmede sig ham. — Nu vel, saa tag den da selv!

Men han var ikke dristig eller ivrig nok til at søge den der. Han blev staaende bestyrtset og holdt nu op med at trænge videre ind paa hende.

— Oh, hvilken smuk Konge! hvilken smuk Forelsket! udbrød Mademoiselle d'Hautefort, idet hun pludselig fik sin Spottesyge igjen. — Ja, Sire, man mistænker Dem med Urette for Meget, som jeg i Sandhed ikke troer Dem istand til!

Da de kom tilbage til Dronningen havde man just bragt Dauphinen ind til hende; hun rakte ham til Kongen, som kysste ham og gik bort.

at vinde Kræfter igjen, som svare Lidelser berøvede mig!"

Der laa en saa dyb Resignation, en saa uendelig Veemodighed i denne besynderlige Mands Physiognomi og Tone, at jeg uvilkaarlig greb hans Haand og sagte trykkede den, medens jeg dog uvillig vendte mig bort, for at skjule en Rørelse, hvorover jeg næsten skammede mig.

„De forlanger Meget af mig!" — sagde jeg endelig — „thi min Broder har indtil dette Øieblik havt en stor Plads i mit Hjerte, jeg har altid havt ham kjær og brændt efter en Leilighed til at kaste mig i Ilden for ham!"

Den Fremmede rystede paa Hovedet, men forblev taus. Endelig greb han min Haand, trykkede den convulsivisk og hviskede:

„Ved den evige Magt, som kjender vore skjulteste Tanker: jeg har ikke villet fornærme! Levvel!"

Jeg gjengjeldte hans Haandtryk, men gjorde ikke desto mindre en spørgende Mine.

Men han tilkastede mig et sørgmodigt Blik, hvori jeg troede at skimte Glandsen af en tilbagetrængt Taare, vendte mig Ryggen og gik.

Og jeg fulgte ham med Øinene, deels forundret, deels opbragt, indtil han forsvandt blandt de andre Passagerer.

Ikke for Alt i Verden vilde jeg have fulgt ham, skjøndt jeg sporede Lyst nok dertil. Der var i dette gaadefulde Menneskes Væsen et Udtryk af Høihed og Adel, og de tunge Sorger, som beskyggede hans Aasyn og gjenlød i hans Tales veemodsfulde Tone, indgjød mig en Ærefrygt, som jeg aldrig havde følt for nogen Dødelig.

Det lænkede min Fod og fyldte min Sjæl med Tanker, men saa mægtigt end Indtrykket var, forsvandt det dog snart for de ubehagelige Slutninger, de havde fremkaldt ved at referere sig til ham, der af alt Levende var mig det Kjæreste:

Jeg tænkte paa min Broder!

Martin! Han, som var mig Alt i Alt, min Sjæls kjæreste Tanke, mine Ønskers stolteste Haab — jeg tænkte paa ham!

Og hvad skulde jeg troe? Hvorledes kunde han have forurettet denne Fremmede i saa høi Grad, uden tillige at have gjort sig skyldig i en uædel Handling? Og før vilde jeg have troet, at den store Keiser af Rusland havde sagt til det smaae Polen: vær fri, lille Ven! end jeg vilde antage dette.

Derfor fordybede jeg mig i en Labyrinth af Formodninger, som kun vare lidet glædelige, og ønskede næsten Reisen Pokker i Vold, fordi den skilte mig fra Martin, som alene kunde løse mig disse Gaader.

Ilde stemt blev jeg staaende paa den samme Plads, jeg tidligere havde indtaget, og lod mit drømmende Blik vandre ud over Dækket.

Aftenen nærmede sig og Mørket faldt paa. De fleste Passagerer havde allerede søgt deres Køier, eller de sadde nede ved Aftenbordet i Kahytten. Kun Dækspassagererne gik frem og tilbage agterude, og paa den ophøiede Plads, som var bestemt for Passagerer af første Rang, saae man kun Styrmanden ved Roret.

Jeg var hverken træt eller sulten. Mit Sind var selsomt bevæget af det mysterieuse Møde med den Ubekjendte, og i frugtesløs Bestræbelse for at finde en ledende Traad i den Labyrinth af Formodninger, dette havde vakt, slentrede jeg op og ned af Dækket.

Efter at have tilbragt denne Vandring et Par Gange, forandrede jeg min Cours og gik over paa den anden Side. Her var ligesaa tomt som paa hiin, Vinden blæste koldt og ubehageligt, og jeg stod netop i Begreb med at søge mit Natteleie, da en høi, tæt indhyllet qvin-

---

Saasnart han var borte, sagde Anna af Østerrig i en spørgende Tone:

— Nu da, min Bedste?

— Var jeg ikke nok overbeviist om det? Han har Intet mere tilovers for mig! Jeg gik saa vidt, som en anstændig Pige kan gaae, men uagtet alt mit fine Coquetterie, har han ikke bekymret sig om mine Opfordringer!

— Ja, saaledes er det, sagde Dronningen, idet en bitter Smerte kom tilsyne i hendes sammentrukne Træk. — Han har ikke Andet i Hovedet end denne Qvinde, som jeg afskyer! Er hun ikke en Slægtning af Cardinalen?

— Det siger man, Madame, svarede Mademoiselle d'Hautefort.

— Hun manglede kun dette Slægtskab! — Oh, jeg skal hævne mig! — Og efterat have lugtet til en lille Flaske med stærke Essentser, for at komme sig af sin Bevægelse, tilføiede hun, idet hun henvendte sig til sin Kammerjomfrue, der nu atter kom ind for at sætte hende Pendelokker i Ørerne: — Mademoiselle Filandre, gaae hen til Madame de Marillac, og indbyd hende i Kongens og mit Navn til idag at indfinde sig i St. Genovevas Kapel i Nanterre

To Timer efter kjørte den store Statskaret ud af Slottet St. Germain.

Ludvig den Trettende og Anna af Østerrig viste sig deri ved hinandens Side, tilligemed den lille Dauphin i hans Ammes, Madame Amelins, Arme, og ledsaget af hans Gouvernante, Madame de Lansac. To Compagnier Gardere og Musketterere ledsagede Vognen under Trevilles og Guitauts Commando.

Den lille Kirke i Nanterre, der var indviet til den hellige Genoveva, og opført, saa siger Sagnet, paa det selvsamme Sted, hvor den hellige Piges Slægtninges Huus havde staaet, var paa denne Dag smagfuldt smykket og desuden prydet ved de Damers prægtige Pynt, som opfyldte Choret i Kapellet. Dronningens Gaver, som bestode i Linned, Kniplinger og Sølvtøi, vare opstillede

delig Skikkelse steg op af Kahytstrappen, og, tilsyneladende upasselig, sank om paa en af Skibets lange Bænke.

Jeg burde maaskee være bleven mit Forsæt tro, da denne Dame udentvivl søgte Ensomhed Men det var mig nu ganske umuligt at gaae tilsøes. Jeg fortsatte min Vandring frem og tilbage, idet jeg af og til skottede hen til den Plads, hun havde indtaget, og min Spadseretours Udstrækning i Længden blev altid kortere og kortere, eftersom Skibet slingrede mere og mere.

Den unge Dame -- thi at hun var ung, havde jeg allerede bemærket — antog mig sandsyndligviis for en Dækspassageer; thi hun tog ikke videre Notits af mig, men stirrede uafbrudt over Havet. Netop derfor følte jeg Trang til at kjende hende lidt nøiere, og engang slingrede Skibet saa voldsomt, at jeg takkede Gud, da jeg faldt om paa Bænken tæt ved hendes Side. Min Hat fik ved denne Leilighed isinde at gaae tilsøes, og mine Briller havde stik imod mit Ønske samme Lyst, saa at min Ubekjendte, formodenlig forskrækket over den voldsomme Maade, hvorpaa jeg introducerede min Person, hurtig reiste sig og raabte:

„Hatten! Hatten!“

Men jeg lod Hatten være Hat, og det var ikke saa underligt endda; thi hun var saa skjøn som Hebe, og jeg havde en Anelse om, at et Øieblik i hendes Selskab, rigtigt benyttet, rigeligt vilde erstatte mig mit Tab. Jeg har virkelig aldrig nogensinde seet en saa deilig Dame, hverken før eller siden. Vel skjultes hendes Person tildeels af en vid bruun Kaabe, som hun havde kastet om sig; men der gives Øieblikket i Livet, hvori man er klartseende, og det nærværende var heldigviis netop et af mine. Derfor var jeg ogsaa fuldkommen overbeviist om, at befinde mig tête à tête med Fuldkommenheden selv, saa meget mere, som hendes elegisk blege græske Profil tydeligt nok sagde mig, at Skjønheden var tilstede; og jeg bukkede, bad hende tilgive denne Forstyrrelse, og gjorde paa Skrømt Mine til at ville bortfjerne mig igjen uden Hat og med Brillerne i Haanden.

Men hun saae paa mig med Forundring, og hendes store, sorte Øines Blik havde en vidunderlig deilig Glands, idet det traf mig og hun udbrød:

„Gaae? ... Jeg troede...“

„Hvilket?“ afbrød jeg, i høi Grad overrasket, idet jeg indtog min forrige Plads ved hendes Side.

Men hun vendte sig bort, og da hun gjen dreiede sit skjønne Ansigt til den Side, hvor jeg sad, vare hendes Øine opfyldte med Taarer.

Jeg havde ikke vovet at tiltale hende igjen, skjøndt jeg som Kjøbenhavner fra det 19de Aarhundrede just ikke var saa meget bange af mig. Men da jeg saae Taarer i disse himmelske Øine, som med et Udtryk af stille Bebreidelse hvilede paa mig, da forsvandt alle Hensyn for en forunderlig veemodig og blid Stemning, som bemægtigede sig mig, og uden selv at gjøre Rede for min Opførsel, lænede jeg mig hen imod hende og hviskede sagte:

„De er ikke vel, min Frøken! Tillad, at jeg...“

Her traf mig atter et af disse Blikke, som trængte i min Sjæls Inderste og aldeles berøvede mig Contenancen, jeg stammede som en ung Pige i sit „Fadervor“, naar den mægtige Gud med Pilekoggeret og Bue flyver ind til hende — men et Udtryk af skuffet Forventning malede sig pludselig i min Skjønnes Ansigt, og i en kold og ligegyldig Tone spurgte hun hurtigt:

„Deres Navn, min Herre?“

„Sørensen!“ svarede jeg overrasket.

---

foran Alteret paa en kostbar Forhøining, der var bedækket med pragtfulde Tæpper, som Henriette Marie af Frankrig, Dronning af England og Ludvig den Trettendes Søster, 13 Aar tidligere havde skjenket Kirken. Kongens Musici og Spillemændene fra Sognekirkerne i Paris, som man kunde kjende paa deres Saffians Kraver, stode allerede paa deres Pladser, rede til at hilse Deres Majestæter ved Ankomsten.

De kom endelig med de sædvanlige Ceremonier, og Prioren i Genovevaklosteret førte dem ind under den Thronhimmel, der var bleven indrettet til dem.

Saasnart Anna af Østerrig havde gjort nogle Skridt i Kirken, bemærkede hun Madame de Marillac ikke langt fra den Plads, der var bestemt til hende.

Det gjorde et saa ubehageligt Indtryk paa hende, at Greven af Charost, der befandt sig i Nærheden, urolig spurgte hende, om hun ikke befandt sig vel.

— Det er Intet, svarede Dronningen. Paa Veien var det mig, som om jeg lugt de Roser, og De ved, at jeg ikke kan taale denne Lugt. — Denne Blomsts Duft kunde hun virkelig ikke fordrage.

— Men, Madame, sagde Charost til hende, der er imidlertid baaren Omsorg for at tilintetgjøre endogsaa Knopperne paa de Rosentræer, der fandtes paa Deres Vei.

— Det er godt, jeg er bedre.

Hun gik nu ind i Choret og satte sig ved Kongens Side.

Da Messen var forbi, bragte man Dauphinen hen til Alteret for at velsignes, men uden at anvende den sædvanlige Regelse, thi for kongelige Personer havde man opgivet denne Skik, da en sørgelig Erfaring havde viist, at fine, men dødelige Gifter kunde blandes med Duften fra Røgelsekarret.

Anna af Østerrig stod nu op med en af Naturen værdig Holdning, der hævede hendes

„Sørensen?“ gjentog hun forundret. „Og denne overordentlige Lighed?... O, Gud! det var en grusom Skuffelse!“

Jeg følte mig just ikke smigret ved den Vending, mit Eventyr truede med at tage, og var overbeviist om, at Martin ogsaa her maatte være med i Spillet. Men denne Gang maatte jeg have Vished. Den Ubekjendte havde indtaget mit Hjerte, og jeg var i dette Øieblik tilmode, som om jeg skulde vinde eller tabe Alt. Jeg tog derfor Mod til mig, rykkede hende nærmere og sagde:

„De taler om at være bleven skuffet, skjønne Fremmede! og giver en overordentlig Lighed Skylden. Derfom jeg turde haabe, at De ikke vil mistyde min Deeltagelse, og hvis De, som jeg maa formode, har forvexlet mig med min Broder, saa hav Tillid til mig og skjænk mig en Forklaring!“

„De har altsaa en Broder?“ spurgte hun, idet hun fæstede sine skjønne Øine paa mig. „Ja! det maa være saa; thi De ligner ham meget, overordentlig meget!“

„Jeg har en Broder, som hedder Martin, og som er ansat i Toldkammeret,“ sagde jeg tørt. „Man siger, at vi ligne hinanden, og man tager jevnligen feil af os; men det er idag første Gang, at dette Indfald af den lunefulde Natur har bibragt mig Ubehagelighed og Smerte. Allerede kort efter Skibets Afgang fra Kjøbenhavn er jeg bleven fornærmet af en aldrende Herre, som forvexlede os, og nu da jeg troer, at en af Himlens Engle er bleven vildfarende, og at jeg er den Lykkelige, som skal fare vild med hende...“

„Min Herre!“ sagde hun vredt, og gjorde Mine til at reise sig fra Bænken.

Men skuffet Forventning havde gjort mig ærgerlig, og jeg vedblev:

„Nu, da jeg nærmer mig med Deeltagelse og Trøst, nu slaaer hun Brag paa min oprigtige Medfølelse, fordi jeg hedder Arthur, og ikke Martin. Staaer jeg tilbage for ham i Noget, eller er det kun Navnet, De ynder?“

„Min Herre! De tvinger mig til at skifte Sæde i de faa Øieblikke, jeg endnu agter at opholde mig heroppe!“ sagde hun med Alvor og Majestæt, idet hun reiste sig fra Bænken.

Da fortrød jeg min Plumphed og stod øieblikkelig ved hendes Side. Jeg bemægtigede mig en af hendes fine og bløde Hænder, som hun ikke igjen unddrog mig, jeg bad, jeg bønfaldt hende om Tilgivelse og forsikkrede, at kun Smerten over at være tilsidesat havde ladet mig glemme den Deeltagelse, jeg skyldte hendes Kjøn.

Hun lod sig tilsyneladende bevæge og tog igjen sin Plads ved min Side, idet hun sagde: „Jeg tilgiver Dem, thi De udøver kun Gjengjeldelsens strenge Ret; den Mand, som for fornærmede Dem, er min Fader!“

„Deres Fader?“ spurgte jeg forundret.

„Det undrer Dem?“

„Denne Herre talte om, at min Broder havde voldt ham Sorg og Smerte, men vilde ikke give mig nærmere Forklaring. Han talte om Martin som en Uværdig!“

Den Skjønne havde skjult Ansigtet i sine deilige hvide Hænder, men jeg saae hende igjen udgyde Taarer.

„Min Fader er stolt!“ sagde hun endelig, „og han er fattig! Han misfjender Martin og har tvunget mig til denne Reise.“

„De elsker altsaa Martin?“ spurgte jeg med Døden i Hjertet.

Hun taug og saae op mod Himmelen og jeg vendte ikke Øinene fra hende; med smerteblandet Lyst trykkede jeg mig Pilen dybere og dybere i Hjertet.

Da rørte sig Nogen paa Bænken ved Ned-

---

prægtige Dragt, og gik med faste Skridt ene hen til Alterets Fod.

Klædt paa Spansk snarere end paa Fransk, og omtr nt saaledes, som da hun første Gang var bleven fremstillet for sin unge Ægtefælle, havde hun en med Guld og Sølv broderet Atlaskes Kjole paa. Hendes hængende, med Maarskind foerede Ærmer holdtes sammen paa hendes Arme af store Diamanter. En kruset Strimmel omgav hendes Ansigt og bragte hendes stolte Blik, der blev mildnet ved hendes blide Smiil, til at træde endnu mere levende frem, ligesom den sorte Heirefjer, som fra en Ædelsteens Krampe laae ned ov.r hendes Hoved, dannede en smuk Contrast til hendes Haars blonde Condee.

Den, der havde studeret hendes Smiil og hendes Gang, vilde have bemærket et vist Udtryk af en forsængelig Triumph og en stolt Beslutning, der lidet stemte med den religiøse Handling, hun nu skulde udføre.

Med Ansigtet vendt mod den nanterreske Hyrdindes Skriin, hævede hun sine foldede Hænder og sagde med en fast Stemme, som imidlertid røbede nogen Bevægelse:

— Jeg, Anna af Østerrige, Infantinde af Spanien og Dronning af Frankrig, takker Gud først, og dernæst min hellige Beskytterinde, den salige og høithædrede Genoveva, for den store Naade, de have viist mig ved at tillade, at jeg blev Moder til en Søn, min Stolthed, og mit nye Fædreland, Frankrigs Haab og Trøst! Af Erkjendtlighed for denne Velgjerning, som jeg skylder dem, og for, som Christen, at vise dem min inderlige Taknemmelighed, tilgiver jeg med Mund og Hjerte mine arrigste Fjender, selv dem, som have saaret mig i mine ømmeste Forhold. Til Bevis paa min Oprigtighed, tilføiede hun, idet hun vendte sig til Louise og pegede paa hende, saa træd herhid, Madame de Marillac, og modtag offentlig Freds- og Tilgivelseskysset af mig!

En Forbauselse sporedes i hele Forsamlingen.

gangen til første Kahyt; en formummet Skikkelse, som vendte Ryggen til os, og ikke tidligere var bleven bemærket af mig, reiste sig halvt fra sit Sæde, men sank strax tilbage i sin hvilende Stilling.

„Martin elsker De altsaa?" forandrede jeg mit Spørgsmaal. „Og jeg kommer her som altid bagefter," tilføiede jeg smerteligt bevæget i sagtere Tone.

„Han har sagt mig det tusinde Gange, og han vil græmme sig tildøde, naar han hører, at jeg er reist bort! Han vil troe at jeg har glemt mit Løfte! Han vil sørge — og glemme mig!"

„Kunde De da ikke have givet ham Underretning? Kunde De ikke have forhindret denne — som det lader — pludselige Reise?"

„Vi levede indgetogent, vort eneste Tyende havde min Fader i ulykkelig Mistillid jaget bort, og selv om dette ikke var skeet, hvor skulde jeg da finde h a m i den store Stad; jeg har aldrig spurgt, hvorhen han gik, hvorfra han kom."

„Vil De, at jeg skal bringe ham Underretning?" spurgte jeg resigneret.

„De er hans Broder, og jeg tør fortroe mig til Dem," vedblev hun, „men det undrer mig dog, at han ikke har talt til Dem om mig, saameget mere, som han ved vore Sammenkomster tidt omtalte Dem."

„Virkelig?" udbrød jeg. „Han maa have havt sine Grunde, skjøndt jeg næsten er vred paa ham derfor, men hvad To have sammen, bør jo ikke komme Trediemand ved!"

Her reiste den før omtalte Person sig fra Bænken og gik hen mod Kjøkkenet, som skjulte ham for mine Blikke.

„Vi vare fremmede i Kjøbenhavn," sagde hun, „min Fader og jeg toge Ophold der for et Aar siden. Vi kom fra Altona, hvor han i mange Aar havde været Fuldmægtig ved et stort Handelshuus, og endelig blev optaget som Associe i dets Firma; men ikke længe efter med en ubetydelig Formue aldeles trak sig ud af Forretningerne paa Grund af en Fornærmelse, som Handelsherrens Søn havde tilføiet ham. Vi levede stille og indgetogent i Kjøbenhavn, hvor vi ingen Bekjendte havde, og en gammel Tjenestepige var vort eneste Tyende — Da gjorde Deres Broder min Faders Bekjendtskab og kom stundom i vort Huus. — Min Fader yndede ham, og snart blev han en daglig Gjæst. Jeg saae ham gjerne, og engang tilstod han mig, at han kun kom for min Skyld, og at han elskede mig. — Vi gav hinanden vor Tro, men han vilde ikke, at Fader skulde vide det, før han havde naaet en høiere Plads i Contoiret. Jeg streed imod, men kunde ikke modstaae hans Bønner — og denne hemmelighedsfulde Forbindelse, som saa at sige mere var en Pagt mellem to Hjerter og Gud, en Pagt, som ikke profaneredes af fremmed Nysgjerrighed og Naboers Hvisken og Tisken, havde en ubeskrivelig Salighed for mig. Vi vare lykkelige og tænkte mindst paa en forestaaende Storm, som i et Nu skulde tilintetgjøre alle vore kjæreste Forhaabninger. Vi vare som to Sjæle, der havde losrevet sig fra Yderverdenen og kun levede i, med og for hinanden. Martin tilbragte mange Timer i vort Huus, naar Fader var fraværende, og jeg saae intet Ondt eller Usømmeligt deri, da jeg altid betragtede det som tilfældigt. Men iforgaars, da vi saaledes sadde sammen og blandede vore Sjæles Tanker og sværmende dromte os alene paa en tindrende Stjerne, fjern fra Jordelivets Tummel og Støi og i en vidunderlig Pagt med Himmelen, — iforgaars, da vi for sidste Gang saaes og sidste Gang tilsvore hinanden evig Kjærtighed, — iforgaars styrtede den ellers blide og gode Fader heftigt

---

Louise havde nærmet sig uden tydeligen at have opfattet hendes Hensigt. Men saasnart hun havde faaet det gruesomme Kys, og hendes Tanker opklaredes, gik hun vaklende tilbage til sin Plads, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og blev længe ubevægelig og sad som gjennemisnet af Forfærdelse.

Anna af Østerrig havde allerede forladt Kirken, enhver skyndte sig at følge hende, idet de bemærkede de vrede Blik, som Ludvig den Trettende kastede omkring sig.

Mademoiselle d'Hautefort og de Chemerault bleve længst hos Grevinden, for at yde hende deres Bistand, men da de vare nødsagede til at slutte sig til Dronningens Følge, fjernede ogsaa de sig, og snart befandt Louise sig ene, ene paa samme Sted, hvor nylig Dronningen af Frankrigs Kys havde berørt hendes Pande som et Skjændselens Stempel!

2.

Et Tilfælde.

Da Lesueur forlod Paris, havde han ladet alle sine Forhaabninger om Hæder og Kjærlighed blive tilbage. Uden at kunne trøste sig i sin Sorg over Louises nært forestaaende Givtermaal, men uden at anklage hende, søgte han endnu i sit Hjerte at finde en Retfærdiggjørelse for den unge Pige. — Nei, sagde han til sig selv, jeg vil ikke til mine andre Ulykker føie den største af alle, den at anse hende for falsk og troløs. Jeg elskede hende, og jeg elsker hende endnu, og jeg vil bestandig elske hende! Og hvorfor skulde jeg anklage hende? Er hun da Skyld i de Indbildninger, som have vugget mig? Er Trykket af en Arm, som uden Tvivl Skrækken, og ikke Kjærligheden har fremkaldt, eller et venligt Blik, Tilstaaelse af hendes Kjærlighed? I Klosterkirken hævede hendes Haand sig ligesom min, da jeg

opbragt ind i Stuen til os og befalede mig øieblikkelig at forlade Værelset, hvorpaa han havde en Samtale med Martin, som endte med at denne i Fortvivlelse forlod Huset og at min Fader overøste mig med Bebreidelser og befalede øieblikkelig at træffe Anstalter til Afreise. Jeg henflod i Taarer, jeg bad ham at have Medlidenhed med mig — forgjæves! Han jog Pigen bort, fordi han havde hende mistænkt for at være i Ledtog med os, og forberedte sig, vred og opbragt, som jeg aldrig før har seet ham, til Afreisen. Nu ere vi her, jeg formoder at min Fader igjen vil tage Ophold i Altona, og mit eneste Haab er, at De vil underrette Deres Broder om vort Møde og overrække ham en lille Billet, som jeg imorgen skal søge ubemærket at faae Dem tilstillet.

Jeg forsikkrede hende sørgmodig om min Beredvilligbed, og yttrede, at hun altsaa havde antaget mig for ham, da Tilfældet før førte os sammen.

Hun svarede, at betforholdt sig saaledes. Ogsaa meente hun, at have Grund til at formode Martins Nærværelse her paa Dampskibet, da hun paastod med Vished at hun havde seet ham blandt den forsamlede Skare af Tilskuere paa Toldboden.

Dette kunde jeg vel ikke troe, men hun lod til at være vis i sin Sag, og da jeg ikke vilde bedrøve hende med Indsigelser mod dette Haab, som maaskee for Øieblikket var hendes eneste, tang jeg hensunken i smertelige Tanker over den Skuffelse, som var bleven mig til Deel, da mit Hjerte og min Sjæl første Gang havde følt sig bestraalet af Kjærlighedens varme og oplivende Aande.

I min Sjæl opstod øieblikkelig en Bitterhed mod Martin, et Glimt Had, som jeg fordømte, men ikke havde Kraft til at undertrykke. Jeg gjøs, Vinden legede med mit lange Haar og jeg følte mig syg og ubyggeligt tilmode.

Min tiltænkte Svigerinde gjorde Mine til at reise sig, og jeg sprang op for at ledsage hende til Kahytten, men i samme Stund lød Skridt i vor Nærhed, den formummmede Fremmede nærmede sig til os, slog Kappen tilside, og med et høit Glædesraab kastede min Skjønne sig i hans Arme.

„Martin! Clara!" surrede det for mine Øren. Den Fremmede var min Broder.

Jeg sank tilintetgjorde ned paa Bænken og hørte og saae intet af mine Omgivelser, men tømte til sidste Draabe den bittre Kalk, som var mig skjænket.

„Arthur, Du fryser! Hvor er din Hat?" spurgte min Broder, og saa vilde han trykke mig sin paa Hovedet.

Men jeg undveg denne Kjærlighedsgjerning og sagde tvært: „Ikke andet end en Hat! Min har da været med før, veed jeg!"

Og saa gik jeg op og ned ad Dækket og skottede til de To, som talte sagte sammen, og trykkede sig tæt op til hinanden, og vare saa kjærlige og saa lykkelige, idet de ikke generede sig mere for mig, eller for hvad jeg maatte føle i denne Situation, end om jeg havde været en Iistap, eller et lignende frossent Legeme.

Der sadde de sammen og havde saa Meget at tale, og jeg vendte mig bort og stirrede ned i de kulsorte Vande og ønskede at ligge paa Havsens Bund.

(Sluttes i næste Nr.)

---

fra min Sjæls Inderste svoer hende en evig Tilbedelse Men det var kun fordi hun efterlignede mig; hun lod snart sin Haand falde ned igjen, da hun ikke forstod min Bevægelse og hendes Tanke ikke svarede til min! Har jeg paa Ballet, under hendes Maske, kunnet ane hendes virkelig Følelser? Om hendes Øine ogsaa straalede naar hun saae paa mig, var det af Glæde over Festen og den Glands, der omgav hende; dersom hendes Hjerte bankede ved mine Ord, dersom hun roomede, dersom hendes Barm hævede sig stærkere, var det af Undseelse! Nei, Louise, jeg anklager Dig ikke! Du har ikke kunnet lyve med denne himmelske Uskyld skreven paa Din Pande. Du vilde maaskee eengang have elsket mig, men en stærkere Villie end Din har hindret denne Tid i at komme. Lad da mig bære hele Sorgen og Savnet! Vær lykkelig; det vil i det Mindste være mig en Glæde aldtig at ophøre at agte Dig!

Nødsaget til at forlade Paris, hvor han i alle Fornøieiser kun vilde have seet en Forhaanelse af sin Qval, hvor alle Kirkeklokkerne i hans Øren kun vilde ringe til eet Bryllup, begav han sig til Lyon og derfra til Grenoble, hvor han skjulte sig i en lille Landsby i Omegnen af denne Bye.

Der glemte han sig selv i sin Smerte.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 39. Løverdagen den 8 Mai. **1847.**

En Lystreise.

(Slutning.)

Men det var kun en flygtig og en fyndig Tanke, og gjennemisnet af Kulden søgte jeg ned i Kahytten til min Kvie, som formodentlig allerede længe havde ventet paa mig.

Og da jeg gik over Dækket og kastede et mørkt og veemodigt Blik hen paa den Plads, hvor Martin og Clara havde gjenfundet hinanden, var den tom. Det undrede mig; jeg troede ikke, man kunde fryse, naar man elskedes saa varmt; men jeg havde ikke Lyst til at anstille Reflexioner mere dengang, og saa tog jeg min Forundring under Armen, og derpaa gik vi tilkøies.

Men jeg glemte at sove, og det har jeg siden glemt mangen god Nat. Jeg tænker det er gaaet Flere som mig i det Capitel, og det er jo altid en Trøst!

Da jeg kom op paa Dækket, laa Alle endnu og sov i god Ro; men jeg lod dem ligge i Himlens velsignede Navn! thi det var ikke deres Selskab, jeg trængte til. Der var jo kun Een dernede, som jeg tænkte paa og følgelig ogsaa vilde Noget, og i hendes Kridthuus var min Broder.

Derfor lod jeg ogsaa hende ligge, og kom som et Automat gjennem Kiel og Altona til Hamborg. Med den Fornøielse, jeg havde lovet mig af denne Udflugt, var det forbi. Glæden var gaaet i Vasken, som saa mange andre rare Ting, og hvis jeg siden den Tid har været glad, saa har idetmindste Ingen rigtig villet troe det.

Derfor var det ogsaa sandt, hvad jeg sagde til mig selv, da jeg endelig kjed og træt steg iland paa Kjøbenhavns Toldbod: „Arthur!“ sagde jeg, „ved denne Reise har Du tabt Mere, end Du har vundet!“

See, derfor husker jeg den Reise!

To Aar efter giftede min Broder sig med sin Clara, thi han var avanceret til Fuldmægtig og havde nok Raad til at tage sig en Kone. Og jeg var med til Brylluppet, og sang, dandsede og drak og var glad som alle de Andre. Der var nok dem, som sagde, at jeg saae ud, som jeg skulde have Barn i Kirke, men det skal Læseren ikke tage sig saa nær, saa vil jeg heller ikke gjøre det.

Naar jeg nu engang imellem seer ind til min smukke Svigerinde, for at spase med hendes fire Smaaglutter, af hvilke den ene omtrent er et halvt Hoved høiere end den anden, saa bliver der Støi og Lystighed i Huset; thi jeg er et stort Barn, og holder ubeskriveligt meget af at lege. Tilmed smager min Svigerindes Thee mig bedre, end alle Conditorers; jeg troer

---

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Han udkastede kun en enkelt Gang nogle Skizzer, hvor Louises Træk kom igjen i alle Formerne ligesom forhen i hans Drommerier, da et tilfældigt Møde pludseligt rev ham ud af denne dybe Modløshed. Han erfarede den Forlegenhed, hans Plejemoder befandt sig i, og at hun stod Fare for at maatte sælge sin fædrene Hytte. Han indsaae nu, at han havde Pligter at opfylde og tog atter fat paa sit Arbeid.

Hans Svoger, Thomas Goulay, ligeledes Maler, som kom tilbage fra Rom, traf ham i Grenoble, og bidrog ikke lidet til at oplive Kjærligheden til Kunsten hos ham, ved at fortælle ham, at Navnet Eustache Lesueur var indskreven blandt Mestrenes Navne i det gamle St. Lucas Academie. Denne ædle Belønning af hans Talent havde han Simon Vouets Oprigtighed og Venskab at takke for, der lod ham faae al den Ære, der tilkom ham for Udførelsen af den hellige Jomfrue i Klosteret la Visitation, og selv havde sendt en Beretning om Malerierne i Slottet i Conflans til Rom.

Lesueur vendte tilbage til Lyon. Der talte man kun om hans hellige Ursula. Han kunde ikke længer blive ubekjendt der, og saae sig snart omringet af et Selskab af Malere og Kunstkjendere.

I denne By, der dengang var berømt af sin Malerskole, hvor Beundringen af Raphael syntes at være bleven til en Gudsdyrkelse, indsugede han med Begeistring denne store Mesters Aand, og stræbte at naae denne beundringsværdige Simpelhed i Træk og Composition, som senere forskaffede ham det hæderlige Tilnavn: „den franske Raphael.“

Der begyndte han ogsaa det første Udkast til sit Malerie: „St. Paulus, der lægger sin Haand

det kommer af, at den er kryddret med Erindringer, — nok er det: den smager mig!

Læser! gid Du maa kunne sige det samme om Fortællingen!

Gemytlighed paa Torvet.

(Original Novelle.)

I min Ungdoms glade Dage — som, takket være gode Guder og medlidende Gudinder, ikke vare saa faa endda, da deres Tal rigeligt beløb sig til 700, eller to Gange 365, eftersom der akkurat var to Aar imellem Confirmationen og min ulykkelige Kjærlighedshistorie — altsaa i min Ungdoms 730 glade Dage, da jeg havde travlt med at faae Hast paa Tiden og mangengang formelig slog den ihjel ved Driveri paa Spadseretoure og offentlige Steder, var der et Ryk, hvori jeg levede gemytligt, og til dette vil jeg nu for et Øieblik vende tilbage, for at opfriske glade, men tildeels ogsaa veemodsfulde Erindringer og for at udkaste et Billede af dem.

Læseren vil vist uden stor Vanskelighed kunde gjætte, hvor man i det 17de Aar lever gemytligt og altsaa tilbringer det meste af sin Tid.

Det er ikke i Familiens Dagligstue, ikke engang i Salen; ikke hos Oncler og Tanter, Fættere og Cousiner; nei, i den Alder søger man Gemytligheden paa ganske andre Steder; enten ved en rygende Bolle, en fuldstoppen Pibe og en lunn L'hombre, eller ogsaa der hvor Ballerne mødes og stødes paa det grønne Teppe, der hvor det er lyst, hyggeligt og godt at være, der hvor man altid træffer jevnaldrende, lystige Brødre: hos Conditorer og paa Billardhuse. Forefindes sammesteds en lille vever Opvartningspige, ja saa ligger man der i Reglen fra Morgen til Aften; og skeier man ud — ja saa skeier man ud! og saa søger man det Gemytlige endnu paa ganske andre Steder — men til disse vil jeg ikke føre min Læser; tvertimod vil jeg bede Himmelen bevare ham for al Pestilents og Kjødets Fristelse. Saa har han idetmindste ingen retfærdig Grund til at raabe: Vee over mig!

Og dog agter jeg at føre min Læser ind paa een af de saakaldte Kneiper, men vel at mærke paa en af de bedre, hvor man uden Risico kunde tage baade Øine og Øren med, saafremt den forresten endnu existerte.

Men 6 Aar ere allerede forløbne siden den mindeværdige Flyttedag, da disse hyggelige Sale udslettedes af Kneipernes Tal.

Nu har en Manufacturhandler aabnet sin Bod der, hvor Line og Marie, Laus, Bertrand, Brandt og mange Andre byggede deres Paradiis, og af den fordums Gemytlighed er intet Spor.

Læseren vil ventelig kunde erindre sig, at der i 183* boede en Conditor i en lav Stue paa et af Kjøbenhavns større Torve. Navn og Aarstal har jeg altid havt ondt ved at erindre, derfor har jeg ogsaa glemt denne Mands Navn og vil indskrænke mig til at kalde ham Hjelm. Hvis Læseren veed et mere passende eller bedre, da skal jeg ikke have det Mindste imod at han sætter det istedet. Navn er jo dog i og for sig en Bisag, det har Hveranden, og hvad man ikke har, det kan man jo faae, thi saavidt er man dog ikke kommet endnu, at Folk forlan-

---

paa de Syge," som han bestemte til St. Lucas Academiet som et Erkjendtlighedsbeviis. Han beskjæftigede sig nu kun med religiøse Gjenstande, og gjennemtrængt af en levende religiøs Følelse, forsøgte han endnu at forstærke den i sin Sjæl, da han haabede deri at finde en Lindring for sine Sorger. Men Synet af en Kirke, af en Jomfru Maria over et Alter, førte ham kun tilbage til hans bestandige, hans evige Erindringer. Uden at turde haabe at blive lykkeligere, besluttede han at vende tilbage til Paris, og saasnart han nærmede sig Byen, fordobbledes hans Smerte.

Han ankom endelig, og begav sig til sit gamle Logi i la Harpegaden, til sit Atelier, som han maatte finde nogent og ødelagt. Hans Malerier, som han elskede saa høit, hans Vaaben, kunde han ikke finde igjen, og den Tomhed dette Syn maatte efterlade, vilde endnu mere forøge Eensomheden omkring ham!

Hvor forundret blev han ikke, da han traadte derind! Alt var paa sin Plads, Intet manglede; man skulde troe, at han aldrig havde forladt det, i den Grad vidnede Anordningen af alle disse Gjenstande om at en fremmed Haand ikke havde kunnet stille dem saaledes. Hans Malerstol stod foran hans Staffeli, hvorpaa hans sidste Udkast endnu stod. Hans Buster, hans Skizzer, hans Raderinger, hans Jomfru Maria, hans spraglede Dragter, hans Vaabentrophæer, hang rundt omkring, rene, skinnende og afstøvede. Det var som man hvert Øieblik kunde vente at see Madame Cormier med sin Støvekost i Haanden. Selv Uhret var vedblevet at gaae, det viste nu paa Tolv.

Lesueur troede at drømme. Var hans Reise og den Aarsag, der nødte ham til at flygte fra Paris, da kun en skrækkelig Drøm! Men han saae paa sine af Reisen medtagne Klæder, paa sine støvede Sko, og Illusionen var forbi.

Imidlertid vare disse Malerier blevne satte til Auction, de vare blevne solgte ligesaavel som hans Vaaben, hans Pleiemoder havde underrettet

gere Ens Dødseddel, naar man siger at man hedder Peter og ikke vil hedde Andet, og skulde det hænde, nu, saa kunde man vel sagtens have Raad til at faae en med Peter paa, skulde jeg mene. Hvorom al Ting er, saa boede Herr Hjelm dengang paa Torvet og havde sig en Kone, der var trivelig i samme Forhold som han selv var indfalden og mager — og et Par vakkre Smaajomfruer, som gjorde deres Bedste for at forslaae Gjæsterne Tiden paa den behageligste Maade.

Den Ene af disse hed Line, den Anden Marie. Vi ville beskrive dem en Smule.

Line var en Hamborgerinde af Middelhøide, med et lille rundt Ansigt og skjælmske blaae Øine. Hendes Træk vare regelmæssige, hendes Tænder blændende hvide; hendes Barm fyldig og skjøn; Taillen smal, Foden velskabt og lille, Haanden fiin, buttet og blød. Hun sagde mig saa tidt at hun var 18 Aar, at jeg tilsidst troede det; mere end 22 var hun i intet Tilfælde.

Marie var en Berlinerinde. Hun var høi og stærkbygget, havde store Hænder og Fødder, fort Haar og kulsorte Øine, et langt blegt, men ikke uskjønt Ansigt, smukke Tænder og en overordentlig indtagende Gang. Hvorledes hendes Hals saae ud, veed jeg ikke, da hun af lutter Ærbarhed altid gik i høihalset Kjole, men det veed ieg, at der var en lang Snip foran paa hendes Kjoler, der hvor Livet fik Ende, og at den bagtil sammenholdtes med Hægter. Hun var meget knibsk og dydig og jeg spurgte hende aldrig, hvor gammel hun var.

Fader Hjelm lavede Kager, naturligviis, han var jo Conditor, hans Kone solgte dem, stod for Skjænken og havde et Øie med Pigebørnene og Gjæsterne. De Første vare under hendes særdeles Beskyttelse og hun holdt strængt over Mandstugt og Orden i Salen.

Naar man kom ind ad Gadedøren, var Boutikken i det forreste Værelse, derpaa fulgte et andet større, som var den egentlige Gjæstestue. Her stod et Billard, som har kostet mig adskillige kostbare Timer og endnu flere Fireskillinger, thi Line vilde altid spille med mig og jeg kunde ikke sige nei. Ved Vinduerne stode et Par Forhøininger med Stole og Reflexionsspeile, og her kunde man i al Magelighed sidde ned og nyde sin Caffe og Cigar, medens man saae paa Livet derude eller loe med det derinde i Line og Marie. Til Gaarden var endnu et Extra-Værelse, som førte den stolte Titel af Familiens Dagligstue, og hvor Gjæsterne kun havde Entree ved særdeles høitidelige Leiligheder, som t. Ex.: naar der requireredes Boller med hiin Gudedrik, som tillaves af Rom, Citron og Sukker, og hvori vi Dødelige have fundet det passende at komme endnu en Ingredienz, nemlig Vandet.

Foruden disse Værelser fandtes i Stue-Etagen et Kjøkken, som Hjelm kaldte „Conditoriet", og høiere op i Huset et Par Smaa-Localiteter, som vi senere saa løseligt skulle berøre.

Thi nu ville vi gjøre en Ende paa denne lange — vi frygte meget, alt for lange Indledning — og gaae over til Begivenhederne.

Det var en skummel Dag midt i April, et Par Aar efter den franske Haarkjærers Nedsættelse her og omtrent ligesaa længe efter at Roath, den Berømmelige, tabte Ballancen og lod et endeløst Liv og Levnet ligge paa Exerceerpladsen i Gothersgaden, til gyselig Forskrækkelse for kjøbenhavnske Herrer og Damer.

Det var lidt over Middag hos Borgere af den bedre Classe, Klokken var 4 og 15 Minutter.

Paa den ene af Gjæstestuens føromtalte Forhøininger sad en ung Mand, med et Glas Madeira og nogle Postejer staaende foran sig

---

ham derom ved et Brev. Var det da en Overraskelse, hun havde beredt ham ved hans Hjemkomst? Var hun maaskee flyttet ind i sit forrige Logi?

Han gik derned, men saae kun fremmede Ansigter. Paa hans Spørgsmaal svarede man kun med tomme Ord. — Huset var saa stort og havde saa mange Leiere! Indgangen stod aaben for Enhver. — Man var flyttet ind. — Man var flyttet ud. — Man havde Intet seet. — Man vidste Intet!

Han ilede til Nanterre; Madame Cormier forsede sig, da hun saae ham, og blev endnu mere forundret end han ved hans Fortælling, thi hun havde Pengene, der vare komne ind ved Salget.

— Alt er blevet solgt, sagde hun, solgt og afleveret; til Bevis derpaa seer Du her Pengene. Tag dem, min Søn, tag dem strax, Du kan vel trænge til dem, og jeg kan ikke gjemme saa stor en Sum hos mig. Siden den ligger her under mit Hovedgjerde, seer Du, har jeg ikke kunnet sove rolig, som om en Hex havde lagt et Svaleøie i min Seng.

Medens han strædes med hende herom, bankede det paa Døren til Hytten, Lesueur lukkede op, og — Louise staaer for ham! Louise, som hun kom fra St. Genovevas Kapel, endnu skjælvende, endnu rystet af den Scene, som hun nylig havde været Offer for.

Anden Gang tvivler han, og troer at en Illusion skuffer ham, at han er bleven overfalden af en Svimmelhed.

Louises Bevægelse og Rødme tog til, thi det syntes hende, at han paa hendes Pande maatte kunne læse Aarsagen til hendes Forvirring og Beklemthed.

Hun veeg tilbage og trak Sløret for sit Ansigt, og Lesueur vovede ikke at nærme sig hende, af Frygt for at see det himmelske Syn forsvinde for sine Øine.

Saaledes følte dette elskende Par, der ikke

i Vindueskarmen. Han var rank og smuktbygget, lidt bleg — jeg veed ikke, om af lykkelig eller ulykkelig Kjærlighed; det turde maaskee som oftest være lidt vanskeligt at bestemme; som sagt jeg veed det ikke; hans ravnsorte Haar og mørkebrune Øine gjorde denne hans Huds gjennemsigtige Fiinhed endnu mere iøinefaldende og bidrog til at hans Ansigtstræk bleve endnu mere skarpe og fremtrædende, end de vare. Hans Manerer vare fornemme og skjødesløse, og hans Klædedragt, fri for alt Pyntet og Søgt, nobel og fiin.

Han bed, med et Udtryk af Overmættelse og Ringeagt, i en Postei og kastede den derpaa henad Tallerkenen, idet hans Mund fortrak sig som af Væmmelse og han hurtig greb Vinglasset, i den Hensigt at tømme det ud i eet Drag, men Jomfru Line havde imidlertid taget Sæde paa Stolen ligeoverfor ham, og hun kunde lide Madeira, derfor lagde hun ogsaa heldigviis itide sin lille bløde Haand paa den forslugne Herres Arm og hjalp ham dernæst at drikke Resten.

„Tyve Tøs!" sagde han smilende.

Men hun svarede: „Ja vel!" og saa spiste hun hans Posteier.

„Er Din Moder hjemme?" spurgte han.

Og hun svarede ved at raabe: „Madam! Herr Baronen ønsker endnu et Glas og et Par Kager!"

Madamen var strax for Haanden med den nye Anretning. Baronen betalte og skjød den hen til Line, som nikkede, spiste og drak.

„Lyster Herr Baronen ikke at spille et Parti?" spurgte Hjelm, som var traadt ind og i nogle Øieblikke havde været beskjæftiget med at klappe Kakkelovnen.

„Med Dem? Nei, det kjeder mig, sandt for Døden, altfor voldsomt!"

„Med mig da?" spurgte Line, idet hun bøiede sig henimod ham, og paa det fortroligste tog ham i Kjolekraven.

Han nikkede, tog hende om Livet og gjorde Forberedelsesanstalter til at kysse hende, men hun undveeg ham behændigt, uden at hun dog kunde forbyde ham at kaste et dybt Blik ind under hendes nedringede Kjole, som ved denne Leilighed foldede sig usædvanligt stærkt og aabnede en Ud- eller rettere en Indsigt, der ganske fortryllede den ellers mere end lunkne Baron.

Hans blege Kinder oplivedes pludselig af en svag Rødme, hans Øine straalede i en usædvanlig Glands — han trykkede den modstræbende unge Pige tæt op til sig og hvidskede, idet han løftede hende ud over Forhøiningen og selv traadte ned paa Gulvet:

„Skal vi saa?"

„Nu skal jeg hente Ballerne!" sagde hun, uden at slaae Øinene op.

„Det er Ret, skjønd Dig! Jeg længes efter en Dyst med Dig!"

Og Baronen søgte sig en Queue.

„Hvilken Haand?" spurgte Line, da hun havde lagt Ballerne tilrette paa Billardet og med en Spiller i hver Haand traadte hen for Baronen.

„Helst dem Begge!" sagde han.

„Saa De vil spille alene?"

„Nei, for allandsens Ulykke! alene spiller jeg ikke. Fy! spille alene, det var jo at bedrive Utugt! Nei, saa begynder jeg heller med den Ene, og lad det da være den!"

Og saa greb han Lines høire Haand, berøvede den Ballen og kysséde den idetsamme med usøgt Galanteri — Ballen nemlig.

Line vendte ham Ryggen og Baronen saae paa sin Kugle, og raabte: „No. 1! jeg lægger à qui!" og Spillet begyndte.

Paa samme Tid traadte en lille Mand af et temmeligt almindeligt Ydre, med rød Næse

---

havde Tanke for Andet end dem selv, sig tvungne og tilbageholdne ved deres første Sammenkomst.

— Det er Dem, Herr Lesueur, sagde endelig den unge Kone med bævende Stemme, medens hun trykkede Hænderne mod Hjertet for at dæmpe dets Slag.

— De kjende hinanden! udbrød Madame Cormier, idet hun ilede til og stillede sig imellem dem; hun hævede sine smaae Arme og betragtede Louise med et beundrende Blik, idet hun vedblev: — Hellige Jomfru Maria! her er igjen den smukke barmhjertige Pige, det andet Forsyn, der uddeler Guldbalere til de smaae Børn, ligesom Andre give dem Sukkergodt! Hvorledes! min ædle Frøken, De kjender min Søn! De veed han Navn! Det er saa derfor, at De, den Dag De kom ind i denne Hytte, ligesom Herrens Engel til den stakkels Hagar, havde saa megen Hast med at see hans Brev! og De græd ved at læse det, saa at jeg skammede mig ved ikke at græde mere end Dem!

— Hvorledes! sagde Lesueur stærkt bevæget.

Men han kunde ikke blive ved, da han ikke vidste hvorledes han skulde tiltale Louise.

— Nu da, min Søn, vedblev muntert Madame Cormier, Du standser paa eengang som vor Naboes Æsel! Hvem der er velkommen, skal man modtage vel! Har Du da glemt Din Mund? Siig dog noget til Frøkenen.

— Frøkenen!... mumlede Lesueur.

Louise kastede et kjærligt og sørgmodigt Blik paa ham. Derpaa gik hun nogle Skridt længere ind i Hytten.

— Nu er De da endelig kommen tilbage, Herr Lesueur, sagde hun. Hvor Deres Fraværelse har varet længe! — Og idet hun vendte sig mod Enken, vedblev hun: — Ikke sandt, gode Moder? Men nu maae De da ogsaa være meget lykkelig!

— Alle Helgenene ere ikke lykkeligere ved at betragte den opstandne Frelsers Aasyn end jeg

og tynd omhyggelig sværtet Knebelsbart, ind i Gjæstestuen. Hans Klædedragt var anstændig, men saa tarvelig og simpel som vel muligt med denne Forudsætning; hans Støvler havde hver især 3 à 4 Lapper, og hans grønne Frakke, som altid var knappet tæt op i Halsen og saa nøie sluttede til et stift Brunels Halsbind, at Ingen hos Hjelms med Vished kunde erindre at have seet mere af hans Linned end Flippen og Manschetterne — hans grønne Klædesfrakke, kunde, paa Grund af mange Aars tro Tjeneste i Kneiperne, næsten have fortjent at betænkes lidt med et Eftersyn i Sømmene. Manden var ikke karrig, han var ikke ligegyldig for sit Udseende, men satte overordentlig høi Priis paa at leve gemytligt og godt, og var desuden ogsaa forlængst kommen ud over den Alder, hvori man sætter sin Lykfalighed i at blære sig paa det respective Skræderlaugs Bekostning. Han havde brune Øine, mørkt Haar, en lille Stumpnæse midt i et fuglerundt Ansigt og meget tynde rødlige Bakkenbarter. Et Smiil, som tydede paa den inderligste Tilfredshed, spillede altid om hans Læber og charakteriserede ham som en lystig Selskabsbroder. Han var godt lidt af alle stadige Gjæster hos Hjelm og var et farligt Bekjendtskab for unge Mennesker, som i Almindelighed helst søge Omgang med ældre, saakaldte raske Karle, og som sjelden have Erfaring eller klart Blik nok til at indsee at Lausses og Consorters gemytlige Egenskaber netop er en af de Klipper, hvorpaa al deres Moralitet og deres gode Forsætter skal lide det uopretteligste Skibbrud.

Denne Herre tog sin gamle røde Hat af og kastede den hen paa en Stol.

„Goddag, Bertrand!" sagde han.

„Goddag, Laus!"

„Giv mig en Cigar!" — sagde Laus til Marie, som netop traadte ind — „og sig mig hvormange Klokken er!"

Marie gik efter Cigaren og Baronen tog sit Uhr op og sagde:

„Den er halv fem, Laus!"

Laus sagde at det var godt og Line gjorde 14 Points.

„Bravo!" raabte Baronen, „Du spiller som en Engel idag, Line!"

„Vil man holde Dem Stangen, maa man oppe sig!" svarede hun. „Men hvad gaaer der af Dem idag" — vedblev hun henvendt til Laus — „at De ikke engang hilser paa mig? Goddag!"

Hun rakte ham Haanden.

Han trykkede den varmt og Baronen spurgte:

„Hvor vil Du have den, Line?"

„I Mellemhullet!" svarede hun med et flygtigt Blik paa Spillet.

„Du og dit Mellemhul!" sagde han smilende. „Velan, jeg doublerer den, for at føie Dig!"

Men han feilede Ballen og Laus drak sin Cognac.

Line gik i Stød.

„Hvor vil De have den?" spurgte hun med en udfordrende Mine.

„Hvad er det for et Dyr?"

„Deres Spiller!"

„Læg den da ned for Caroline, men ikke pres!"

„Jeg spurgte, i hvilket Hul, De vil have den!"

„See, hvor fry! Blok den i det, som gaber meest, der antager jeg at den passer bedst!"

„Den passer allevegne!" sagde Line naivt, „men nu vil jeg da gjøre den i Mellemhullet!"

„Jeg havde nok en Anelse om det!"

Line gjorde som hun havde sagt. Baronens villige Spiller gik i det gabende Mellemhul og Line klappede i Hænderne og raabte: „Bravo!"

---

som i dette Øieblik gjenseer min stakkels Søn, mit Barn og min Frelser, næst Gud!

Og med sine to store Hænder omfattede hun den unge Mands Ansigt, og trak hans Hoved ned til sig for at kunne bedække hans Pande med Kys.

— Lad os nu engang høre Noget om Din Reise, Eustache. Ved den hellige Jomfru! dette smukke Barn er ikke tilovers derved, siden De kjender hinanden fra forrige Tider! Hun vil høre Din Fortælling uden Mishag, det er jeg vis paa!

— Ja, Herr Lefueur, Deres gode Moder har Ret, afbrød Louise hende med Udtryk. Jeg har meget stor Lyst til at høre Deres Fortælling.

— Men see dog, hvor De betragte hinanden! tilføiede Enken, idet hun snart saae paa den Ene og snart paa den Anden, og udtrykte sin Glæde ved mangefoldige Bevægelser med Hovedet og Skuldrene. — De synes virkelig ganske undseelige og ligesom lammede af Glæde over at see hinanden! Hvilket smukt Par, der kunde blive af dem! Men det hjælper ikke at tænke derpaa, vel, Eustache? Frøkenen seer ud til at være altfor vant til Silke!

— Du har Ret, min Moder, sagde Lefueur forvirret.

Louise rødmede, og hendes Hjerte bankede stærkere.

— Til Adelsdamen passer en Ridder! vedblev den gode gamle Kone. — Adel og Borger kan ikke harmonere! — Mellemting duer til Ingenting! Nu, det er Skade! men lad os ikke tale mere herom, min Søn, og begynd nu Din Fortælling. Øieblikket er godt til ikke at tabe et Ord, thi de tre smaae Spektakelmagere ere hos Nabokonen, og min Bedstefader har idag sin tause Dag. Fra imorges, seer Du, har han kun talt med de Døde; han taler i Tankerne med sine afdøde Venner.

Medens hun talte, stillede hun to Træstole foran Arnestedet, kastede nogle Viinstokke paa Il-

Partiet var ude og Baronen vilde ikke spille mere.

„Allerede træt?“ spurgte Line.

„Ja vel, lad os sladdre lidt!“

Imidlertid havde Laus været ude ved Skjenken for at recreere sig lidt. Det var lykkedes ham saa fuldkomment, at han, da han kom ind igjen, oprømt tog Marie under Hagen og gav paa at ville see hendes Strikkestrømpe.

Men hun var ikke saadan at komme tilrette med. Hun var som sædvanlig kort for Hovedet mod Laus og bad ham: kun at være ordentlig og passe sig selv.

„Mutter!“ raabte han, „hvad har De gjort Marie, at man ikke maa see hendes Strømper?“

Madam Hjelm kom øieblikkelig ind med et stort Fad fuldt af Kager og tilkastede Marie i Forbigaaende et betydningsfuldt Blik.

Laus var strax ved dette Syn retireret hen til Bertrand og Line, som spøgede med hinanden ved den anden Forhøining.

„Saa see da!“ sagde Marie med et Smil og rakte Strømpen hen mod Laus.

Men han svarede: „Alt Andet!“ og blev paa sin Plads hos de Andre.

„Lyster De, Hr. Laus?“ spurgte Madammen, idet hun holdt Fadet med Kagerne hen for ham.

„Nei, tak! Jeg forsikkrer at jeg aldrig spiser Kage. Min Doctor siger, saadant Tøieri afstedkommer kun Omvæltninger og jeg har en gammel Tante, der siger, at man faaer Muus i Maven af dem.“

„Muus i Maven!“ raabte begge Pigebørnene med Latter.

„Nu, Hr. Laus!“ sagde Madammen.

„Frist mig ikke, Madam!“

„Saa tag da idetmindste et Par Stykker til Marie!“

Laus forstod hende formodentlig ikke, thi han spurgte om „Berlingske“ var kommen.

„Hent Berlingske Avis til Hr. Laus, Fader,“ bad Madammen, „og De, o vær saa god! See hvilken yndig buttet en der ligger!“

Men Laus gjorde en fortrædelig Mine og skottede til Siden, som for at undløbe, da Marie selv traadte til og tilbød at vælge for ham.

Han vilde have sagt Noget, men gjorde endelig gode Miner til slet Spil, og Marie tog sig fire Posteier. Han gjorde frygtelige Grimasser, men lod sig det dog gefalle i den Formening, at hun da idetmindste vilde sidde stille saalænge, og hun besvarede Laus's Udraab med den Forsikkring, at han aldrig kom for tidligt.

Laus sagde: „Det var som bare hille den!“ og tilføiede: „Saa lad det da være os to, Marie!“

Men Marie bad ham om at være anstændig og Laus saae paa hende med dum og spørgende Mine. Endelig spurgte han, hvad det var for Noget?

„Det er en lille Erindring til Dem, om at De befinder Dem i Dameselskab!“

„I anstændigt, mener De!“

„Ja, det mener jeg rigtignok, og hvis De ikke holder Deres Hænder hos Dem selv, saa skriger jeg!“

„Skrig kun væk!“

Og i samme Øieblik lagde Laus sin Arm om Maries Hals og kyssede hende saa aldeles midt paa Munden og saa længe, at hun havde mere end ondt ved at udføre sin Trudsel.

„See til ham!“ sagde hun med et harmfuldt Blik paa Laus, idet hun omhyggeligt torrede sig om Munden og tabte sin Strømpe.

Laus greb den behændigt.

Exemplet smitter: Bertrand gjorde det samme ved Line, som Laus havde tilladt sig med Marie; men der var, som Tydskeren siger, en

---

den og satte omhyggelig sin Bedstefader i Kakkelovnskrogen for at gjøre Plads, efter først at have givet ham en Rosenkrands i Haanden, som han kunde beskjæftige sig med.

Opmuntret ved Louises Spørgsmaal, overvandt Lefueur snart sin stærke Bevægelse, og han fortalte, uden Orden, men med et fra Sjælen kommende Sprog, hvad han havde seet, hvad han havde iagttaget, sin Kummer, hvortil han fortaug Aarsagen, som imidlertid dog een af de Tilstedeværende anede, derpaa om sine Arbeider, om sit Held. Han forbigik alligevel sit første Maleri i Lyon med Taushed.

Louise glemte sig selv ved at høre paa ham, og følte sig lykkelig.

Under denne Fortælling stod Madame Cormier bag ved sin Søn, med Albuerne støttet til Ryggen af hans Stol, og skjænkede ham sin fulde Opmærksomhed, kyssede hans Haar og afbrød kun undertiden sine Kjærtegn med allehaande Udraab.

Da hun troede at have hørt nok til at tilfredsstille sin moderlige Nysgjerrighed, og ikke mere kunde holde sig stille, i den Grad var Bevægelse bleven hende en Vane og Nødvendighed, gik hun ud af Værelset for at tilberede Creme og Æg og opgrave en Flaske gammel Surenevin, hvoraf hun havde et lille Forraad til Oldingen. De fattige Folk, især naar de have lidt af Sult, tænke altid at det er et uundgaaeligt Høflighedsbeviis for dem, mod de Gjæster, de ville tage vel imod, at byde dem at spise, og at Ingen vil vil kunne undslaae sig derfor, naar der tilbyder sig Leilighed dertil.

De to Elskende, der nu vare blevne ene med den hundredaarige Soldat, som var fremmed for Alt, hvad der omgav ham, sad i Begyndelsen tause ligeoverfor hinanden.

Lefueur frygtede for at tabe dette ubestemte Haab, som pludselig atter var vakt tillive i hans Hjerte, thi Louises Blik syntes, naar det mødte hans, endnu at tale om Kjærlighed, endogsaa

Unterschied, som bestod deri, at naar Laus kysede med 5 Graders Lyst, saa havde Bertrand 50 Graders.

„Fy!" sagde Line.

„Guddommeligt!" svarede Baronen, og saa hviskede de igjen.

„Har Brandt været her idag?" spurgte Laus.

„Endnu ikke!" svarede Marie, „men giv mig min Strømpe!" og hun greb efter den.

Men Laus parerede, stak Armen ind i den næsten færdige Fodbedækning og udbrød:

„Ypperligt! ganske guddommeligt! Men Herre Jemini! hvad er det dog for drabelige Læggesteder De har anbragt i den Strømpe? Skal den kanskee tjene til Skildt for en eller anden Strømpestrikkerske? Korsbevares! Nei det er ogsaa alt for galt. Kan De med et Been gjøre Beskjed i dette Monstrum af en Strømpe, saa vil jeg give Dem — jeg veed ikke hvad!"

„Giv mig mit Strikketøi!" raabte Marie, „og skam Dem noget!"

„Det er jeg bleven ked af," svarede Laus, „men det kan være det samme, jeg vil give Dem Tøi til en ny Kjole, hvis De tilgavns kan fylde ud i dette Skaft, imod at De giver en Bolle Almindeligt, dersom De ikke kan. Indrømmet?"

„Giv mig min Strømpe igjen!" raabte Marie, og sank tilintetgjort tilbage paa Stolen med Blufærdighedens Rødme paa Kind og Hals, saavidt denne sidste var synlig.

„Hvad er det?" spurgte Bertrand, idet han i Distraction stak Haanden ned i Lines grønne Silkeforklædlomme.

Laus forklarede Sagen.

„Fy!" sagde Line, som havde reist sig for at fratage Laus Rovet, „De er ogsaa altid saa plat og nærgaaende, Hr. Laus!"

Men Laus bekymrede sig ikke om det, han havde lært at holde fast og tog sig vel iagt for Lines Udfald.

„Jeg vil parere!" sagde han, „og hvis Marie ikke vil, saa tager jeg mig den ærbødige Frihed at beholde dette Tvistens Æble til imorgen, for at underholde et Par gode Venner i en søvnig Formiddagsstund!"

„Jeg kalder paa Madammen!" truede Marie.

„Giv hende dog den Tingest!" sagde Baronen.

„Vær nu Kavaleer, Hr. Laus!" sagde Line.

Men Laus sagde: „Værs'god, kald kuns paa Mutter! Jeg kan give 4 Posteier endnu, naar det just kommer derpaa an!"

„Blot for at drille Dem, kalder jeg ikke!" sagde Marie.

„Men modtager Væddemaalet?" supplerede Laus.

„Paa een Betingelse."

„Ingen Betingelser!"

„Saa kom med mit Strikketøi!"

„Lad os da høre den Betingelse."

„At De laaner mig den et lille Øieblik."

„Tak, Marie!" sagde Laus og stak Strømpen i Lommen.

„Lad gaae da!" udbrød Marie resigneret. „Jeg indgaaer Parreen paa det Vilkaar, at jeg maa gaae ud i Boutikken og trække Strømpen paa —"

„Naar det ikke kan være anderledes," sagde Laus, „saa — lad gaa!"

„Og naar den er paa, stikker jeg Foden ud af Døren, som jeg aabner paa Klem; men Deres Æresord paa, at De ikke vil incommodere mig, Herr Laus!"

„Hvor høit boer De?" spurgte Laus overveiende.

„I Stuen som bekjendt."

---

med et mere levende Udtryk end forhen, og det Ord: „Frøken," som Madame Cormier saa ofte gjentog, bragte ham i en Tvivl, som han ei for tidlig vilde opgive.

Paa sin Side fattede Louise det bittre og smertelige Indtryk, en Forklaring imellem dem kunde fremkalde, og da hun allerede halvt bukkede under for de Stød, der havde rystet hende, vilde hun fjerne Alt, hvad der kunde vække en pinlig Stemning og, om end kun for et Øieblik, hengive sig til den salige Følelse, atter at optage sine Drømme om Kjærlighed i den Elskedes Nærværelse. . . .

Begge frygtede for at tilintetgjøre den Henrykkelse, ved at tale til hinanden, som de følte ved at tænke paa hinanden.

Og dog havde de saa meget at fortælle hinanden!

Louise brød først Tausheden. Hendes Erindringer havde bragt hendes Tanker paa de Omstændigheder, som den Reisende havde udeladt; og hun hævede Hovedet og sagde smilende, idet hun lod sit Blik hvile kjærligt paa ham:

— De har ikke fortalt os om Deres hellige Ursula, Herr Lesueur.

— Hvad! De veed det! sagde den unge Mand overrasket. De kjender min Driftighed og tilgiver mig den! Jeg har tvunget Enhver til offentlig at tilbede Dem, hvem jeg selv ikke vovede at ære, uden hemmeligt! Oh, anklag mig ikke! hvis Deres Billede saaledes fremkom under min Pensel, er det fordi det var altfor dybt præget i min Erindring og i mit Hjerte! De fatter ikke hvad der foregik i mit Indre, naar jeg tog min Blyant og anstrengte mig for at glemme Dem! Greben af Svimmelhed, med Øinene fæstede paa det hvide og bare Lærred, saae jeg det pludselig antage Farver, som ved et Trylleri i livlige Nuancer løb omkring paa det Maleri, som min Pensel endnu ikke havde berørt; disse Nuancer blandede sig med hinanden, standsede af sig selv, og da traadte Deres Ansigt frem af Rammen,

„Nuvel, De har mit Ord! thi naar Benene afgive Grunden og hvad dertil hører, saa er Kjælderen Kjælder og kommer ikke Stuen ved, som ligger ovenover."

„Hvad mener De?"

„At De uden Fare for Deres Fod kan indgaae Væddemaalet!"

„Men De sagde Noget før, som jeg ikke forstod, stig det igjen!"

„Min Fader var ikke Præst og min Moder forstod ikke at repetere. Hun skreg nok, naar man klemte hende, men aldrig mere end een Gang: derfor maa jeg bede Dem have mig undskyldt, hvad Repetitioner angaaer."

„Saa giv mig min Strømpe eller behold den, om De finder det passende," sagde Marie vred. „Jeg hader uopdragne Mandfolk, som Pesten."

„Saa kort for Hovedet, Marie!" spurgte Laus kjærligt. „Har jeg forlangt Andet end Vished om, at De kan fylde ud i Strømpeskaftet? Og er jeg ikke beredvillig indgaaet paa Vilkaarene?"

„Jo—o! men De tilføiede nogle Bemærkninger, som jeg ikke forstod og som jeg dog nok holder det værd at høre!"

„Jeg forsikrer, at jeg ikke i mindste Maade skal incommodere Deres Fødder, og tilføier, for større Tydelighed, at det er meent fra Taaspids til Knæ. Da det nu vel sandsynligviis ikke vil blive mig forundt at skue dybere i Tingen, saa mener jeg, at De ikke kan forlange mere!"

„Og De giver mig Deres Ord derpaa?"

„Mit Ord — ja!"

Marie fik Strømpen mod at give et andet Pant til hun havde opfyldt sin Forpligtelse til Punkt og Prikke, og Bertrand hviskede til Line: „Skal vi saa gjemme os for dem?"

„Hvorfor det, Herr Baron?" spurgte Line.

„Men Bertrand satte hende paa sit Skjød, og saa hviskede de saa sagte sammen.

I dette Øieblik aabnede Madamen Døren for Dagligstuen og sagde:

„Marie, see efter Boutiken et Øieblik, medens jeg gaaer ned i Conditoriet."

„Ja, Madam!" lød Maries Stemme fra Boutikken.

Og Moder Hielm gik sin Vei.

Strax efter reiste Line sig fra Baronens Skjød og gik hen til Dagligstuedøren, som hun forsigtigt aabnede. Efter at have seet sig lidt om, vinkede hun Baronen, som i al Stilhed tog sin Hat og fulgte, medens Laus's Blik i spændt Forventning var rettet paa Boutiksdøren.

Line traf Døren til efter Baronen og Laus blev alene.

Hun førte Baronen ud gjennem en modsat Dør til Gangen og ad en Bagtrappe arriverede de til det hyggelige Kammer, som det havde været ham magtpaaliggende at kjende nærmere end af Beskrivelse.

„Charmant!" udbrød han, hvor smagfuldt! hvor net! ganske som jeg havde tænkt mig Deres Lønkammer! Men her mangler dog en Sofa, tillad at jeg sender Dem en saadan!"

„Jeg savner Intet!" svarede Line, „Intet Andet end min Moder, som døde dengang —"

„Tænk ikke paa de uoprettelige Tab!" afbrød han hende. „Man kan uden det have nok at sørge over!"

Og saa omfavnede han hende og kysede hende, skjøndt hun lod som om hun vægrede sig.

(Sluttes i næste Nr.)

---

levende, bevægeligt, med et Blik, som talede til mit! og jeg, som følte en behagelig Skræk ved dette Syn, frygtede for at bringe det til at forsvinde ved at ville fæste det paa Lærredet! saa vandt det bort!... Jeg græd over at see min Louise paany undslippe mig. Det var Afsindighed, Daarskab! Oh! jeg har lidt meget!

Louise svarede ikke, men hun rakte ham sin Haand, som han greb med Henrykkelse, og som han længe holdt i sine. Han vidste ikke mere, hvad han skulde tænke! Denne Tillid, denne Utvungenhed, dette glade Smiil, som malede sig i hendes Træk, da hun hørte Tilstaaelsen af hans Kjærlighed, denne Haand, som hun overlod til hans Kjærtegn, Alt oplivede og vakte atter de tilintetgjorte Illusioner hos ham tilligemed Haab om den Lykke, som han havde anseet for tabt for stedse!

— Skulde Deres Hjerte endnu være frit? spurgte han hende endelig med qvalt og skjælvende Stemme.

— Mit Hjerte?... Ja!... sagde Louise neppe hørligt.

— Himmelske Barmhjertighed! dette Ægteskab er da ikke sluttet? Jeg kan da stedse haabe, stedse elske Dem, i det Mindste atter erklære Dem det? vedblev han med lidenskabelig Heftighed; thi at bryde med min Kjærlighed var mig umuligt; det er mit Liv!

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 P. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 40. Tirsdagen den 11 Mai. 1847.

Gemytlighed paa Torvet.

(Slutning.)

„Fy, Herr Baron! De er saa varm, og mener det dog vistnok ikke oprigtigt. Da jeg lod mig overtale til at føre Dem herop, betænkte jeg ikke -- — — jeg — jeg betroede mig til Deres Ære!"

„Hvilken taabelig Snak, Line! Har jeg da taget Feil af Dig og er Dit Væsens yndefulde Natur kun et Skildt for beregnende Klogskab?"

„Herr Baron!"

„Tilgiv mig, Line!"

„Var der noget Ondt i at jeg betroede mig til Deres Ære?"

„Aldeles ikke! Hvad Ondt skulde vel være deri? Det kan jeg jo takke for at vi ere komne til at spille med Ære istedetfor med Queue."

„Det gaaer over min Forstand; men saavidt jeg hører rigtigt, længes De efter Billardbordet her paa mit fattige Kammer, og det er i Sandhed heller ikke egnet til at modtage Besøg af store Herrer. Kom, lad os gaae ned!"

„Du skulde kun vide, hvor vel jeg befinder mig her saadan alene med Dig. Du skulde kun vide, hvor kjært dette lille Kammer allerede er blevet mig, saa vilde Du vistnok ikke allerede jage mig bort!"

„Det vil jeg ogsaa nødig! men — —"

„Hvad er det for deilige Fryndser, Du har der paa det Omhæng? Ligger Du alene i den Seng?"

„Ja, men Marie har sit Værelse ved Siden af."

„Hvor det maa være trist, at ligge saadan alene!"

„Hvorfor det? Om Natten skal man jo sove, og saa mærker man Intet til Eensomheden."

„Men naar man nu ikke kan og ikke vil sove, saa længes man."

„Saalænge til man sover ind derved, ja, det er ganske rigtigt!"

„Nei, det er ikke just saa ganske rigtigt, efter min Formening, og med Din Tilladelse skal jeg motivere min Paastand."

Han drog Line til sig og satte sig med hende paa Kanten af Sengen.

„Seer Du!" vedblev han, idet han trykkede hende tæt op til sig, „naar Du nu til Exempel ligger saadan i Din Seng, og der da opstaaer en Længsel i Dit Sind."

„Derfor behøver jeg da ikke at ligge i Sengen ved høilys Dag!" indvendte Line i sin barnlige Naivitet og Uskyldighed.

Baronen vilde Intet høre; han vedblev:

„Saa tænker Du: gid han nu var her, den Engel! den smukke Mand, med den stramme Troie, den —"

„Hr. Baron!"

„Og saa siger Du —"

„Hr. Baron, jeg —"

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Lad os ikke tænke os Fremtiden med altfor lyse Farver, sagde hun. Og hvorfor skulde vi paa den anden Side bortvise det, der gjør os lykkelig? Er en Dag, ja selv en Time, da Intet i Livet? — Derpaa tilføiede hun med et Suk: — Det er undertiden saa behageligt at tage Feil! Fat Haab, jeg skal søge at glemme!

— At glemme! gjentog Lesueur med Urolighed.

— Spørg mig ikke. Det er saa længe siden, at jeg har kjendt et virkelig lykkeligt Øieblik! Senere skal jeg fortælle Dem om alle mine Sorger.

— Vi ville altsaa atter faae hinanden at see, Louise?

— Hvorfor ikke? Skulle vi da paany fordømme os til at leve fjent fra hinanden? Maaskee vilde vi mangle Kraft dertil. — Og i en næsten glad Tone tilføiede hun: — Men vi ville ikke forsøge derpaa!

Lesueur kysede den Haand, han holdt inden i sine.

— Ja, vi ville atter see hinanden, vedblev Louise; De skal være min Veileder, min Støtte, min Trøster!

— Er De da saa ulykkelig? udbrød Lesueur.

— Ikke i dette Øieblik, sagde hun med et kjærligt Smiil.

— Og hvad er Grunden til Deres Sorger, Louise?

— Det skal De senere faae at vide, siger jeg Dem, dersom jeg faaer Mod til at tale derom. Men hvad der saa hændes, saa søg ikke at erfare det, førend jeg siger Dem det. Lover De mig det?

— Det sværger jeg Dem til!

„Naa da?“

„De skal ved Gud være artig, eller jeg løber min Vei.“

„Nei, det maa Du endelig ikke gjøre, thi saa kommer jeg bestemt til at løbe med, og det vilde jo kun bevirke overflødig Støi paa Trapperne.“

„Slip mig, siger jeg! Jeg skriger!“

„Du er jo en sand Djævel med al Din Uskyldighed! Men det Bedste er da, at Du ikke mener noget med det! . . . Husk paa, at jeg absolut maatte skrige med, hvis Du skreeg. Vær derfor kjønt fornuftig.“

„De er et Uhyre med Deres Fornuft!“

„Ja vel! men hvor var det nu vi slap?“

Line holdt ham smilende for Munden og han taug.

Og hun sagde ogsaa forelobig intet Videre. De hvilede i hinandens Arme i de bløde Puder; den nydte Madeira, den inspirerende Situation, deres Kjærligheds Varme bedøvede dem, og vuggede paa en sagte Lufning af Elskovsgudens Vingepar, omsvævede af en Skare jublende Amoriner, glede de lykkelige og drømmende mod Salighedens Strande.

Line var den Første der vaagnede af denne Henrykkelse, og med Forundring bemærkede hun, at Baronen ogsaa havde drømt — drømt den samme Drøm, som havde fængslet hende; og som den havde beruset hende, saaledes laa ogsaa han i lang Tid uden Bevidsthed og fængslet af Drømmens Aand.

„Tys!“ sagde han endelig og lyttede, „jeg hører Fodtrin paa Trappen.“

„Bliv kun! Bliv!“

„Men der kommer Nogen.“

„Bliv! o bliv, min Ven!“

„Hvor Du er underlig urimelig, Line? Tænk dog i det Mindste paa Dig selv og kom!“

„Bertrand! o Elskelige! bliv hos mig! Hvad frygter De? Naar De kun bliver hos mig er jeg rolig! Gaaer det ikke Dem ligesaa?“

Og saa slyngede hun sine deilige bløde Arme om hans Hals og kysfede ham med ubeskrivelig Ømhed.

Baronen traf efter Veiret. „Men Døren?“ sagde han.

„Jeg har slaaet Skuddet for, og naar De kun ikke taler høit, saa aner Ingen at vi ere her!“

— Paa samme Tid foregik en meget forskjellig Scene i Billardstuen dernede.

Laus var imidlertid bleven tilstrækkelig overbeviist om at Marie kunde passe sine Strømper; thi hun var bleven mindre streng i sine Fordringer, da hun saae at de var alene To, og han havde trolig holdt sig sit givne Ord efterrettelig.

Nu sadde de ved hinandens Side paa Forhøiningen og talte om Brandt.

„De fører det unge Menneske paa glat Is og det er en stor Synd!“ sagde Marie.

„Hvad tænker De paa? Jeg indlader mig jo aldrig med ham videre, end hvad Høflighed den fordrer!“

„De bringer ham dog sædvanligviis til at øde det Tidobbelte af det, hvormed han kunde slippe, hvis han fik Lov til at skjøtte sig selv og ikke blev trukken ind med i Eders Boller og Commers!“

„Er der Nogen, der beder ham om at være med? Er det ikke ham selv, der undfanger alle de gale Ideer, hvortil han staaer Fadder og paa hvilke hans Guldregn maa forrette Daabsacten?“

„Ganske rigtig!“ sagde Marie med et qvalt Suk, „naar I først have faaet ham i hvad I kalde godt Humor, saa bliver han vild, og saa kunne I ikke selv gjøre det galere end han, men —“

„Marie! jeg klager over Din onde Tunge, og vil ingen Menner høre!“

— Det maae være Dem nok at vide, at jeg aldrig har elsket uden een Mand i Verden, at jeg nu elsker denne Mand høiere end nogensinde før! at jeg kan elske ham uden Samvittighedsnag, og at jeg derfor ikke frygter for at betroe Dem min Hemmelighed!

Himlen havde aabnet sig for Lesueur! Han vædede Louises Haand med sine Taarer.

— Nu ønsker jeg Intet mere! sagde han oplivet og begeistret. Dersom den nuværende Tid er os ugunstig, saa venter os bedre Dage. Vi ville komme til at leve lykkeligt, Louise! jeg vil ikke mere tvivle derpaa, det vilde være at nægte Guds Retfærdighed! Er det ikke ham, som har draget Omsorg for, at vi idag kunde træffe sammen? Tilfældet gaaer ofte i Forsynets Spor, det har min salig Fader lært mig. Han havde Ret, og nu velsigner jeg som en Himlens Gunst det Tilfælde, som her har forenet os! nu troer jeg paa Fremtiden!

— Fremtiden! gjentog Louise, lad os ikke stole paa den; Haabet bedrager! Tro mig, lader os bære os ad, som gamle Folk, der glæde sig ved deres Erindringer! mine have været mig en stor Hjælp! — Og med et blidt bebreidende Udtryk lagde hun til: — Ere Deres allerede svundet bort?

Samtalen faldt nu paa den forlobne Tid, af hvilken de kun erkjendte saa lang Tid, som deres Kjærlighed havde varet. De gjenkaldte Mindet om Balletten paa Raadhuset, og Lesueur retfærdiggjorde sig fuldkommen for sin formeentlige Uret, med Hensyn til Polakinden; derpaa om Brevet i Tuileriernes Have, om den stjaalne Sypose, og Louise havde megen Møie med at skjule sin heftige Bevægelse, da hun erfarede at Marillac havde været Lesueurs Ven og Fortrolige. I deete Øieblik vilde hun ikke for Alverdens Skatte have aabenbaret ham det Navn, hun bar, af Frygt for at overvælde denne Ulykkelige, der paa eengang var bleven forraadt af sin Ven og af sin

„Som De vil; vi, Line og jeg, have allerede talt sammen om det efter Eders Svir inat, og besluttet, at vi ville søge en Leilighed til at advare den Ubesindige. At øde over 50 Rigsdaler til Champagne i een Nat er dog lovlig stift, og da han ikke er myndig eller har Formue imellem Hænder, saa er det kun altfor vist, at I styrter ham i Ulykke og forleder ham til Gjerninger, han siden maa angre!"

„Og troer Du, at Hjelm vil være tjent med at I tosfede Tøse sige til hans bedste og contanteste Kunde, at han herefter kun maa øde en Tiendedeel af det, han tidligere har forbrugt her? Og hvad troer Du vel at han vil sige om jeg til Exempel underrettede ham om, at her er Sammensværgelse i Leiren?" spurgte Laus tørt.

„Lad ham sige hvad han vil, det gamle Skabilkenhoved! Jeg trænger ikke til hans Naade og kan leve ham foruden; men for det kjære, unge Menneske gjør det mig ondt, og hvis De ikke var en aldeles forstokket Synder, min Hr. Laus! —"

Her sprang Laus op og gjorde Mine til at give hende et drabeligt Ørefask, saa at Marie forskrækket holdt inde, men han betænkte sig til al Lykke og sagde:

„Du veed ikke at beregne, hvad Du siger, Marie! og derfor er det det samme; men jeg raader Dig til at lægge Baand paa Din Tunge for Eftertiden, thi der gives Ting, som skurrer i Ørerne, siger jeg Dig!"

„Saalænge jeg ikke siger Andet, end hvad sandt er, vil jeg see den, der kunde tvinge mig til at tie!" sagde hun.

Men Laus tog hende paa Ordet og greb i et Nu fat i begge hendes temmelig lange Ørenlapper.

„See ham her!" brølede han.

Marie blev blussende rød af Harme og Forbittrelse, og Laus kunde ikke forhindre at hun ligeledes fik fat i hans Øren. Han bed sig i Læberne, men vilde ikke slippe, skjøndt Taarerne trillede ham ned ad Kinderne af Smerte.

„Vil De slippe!" sagde Marie, „og love aldrig at forgribe Dem oftere, saa vil jeg for denne Gang lade Naade gaae for Ret!"

Men Laus gjorde endnu et heftigt Udfald mod hende, og dersom hun ikke snildt havde strukket sine lange Arme ud og derved gjort sine Øren fri for hans Hænder, saa havde han vist rusket hende dygtigt, men som Sagerne nu stode var han ganske i hendes Magt, og han gjorde kun endnu et svagt Forsøg paa at løsrive sig, da Dagligstuedøren aabnedes og Line traadte ind.

Hun saae bleg og lidende ud, men et eneste Blik paa de to Stridendes komiske Stilling gjengav hendes Kinder deres Rødme og hendes Øine deres Liv. Hun lo af Hjertenslyst og udbrød:

„Nei, nu har jeg da aldrig seet Mage! Istedetfor at passe Boutikken, og Næringsveien prygler hun Kunderne! Nu tak Du Gud til at jeg er mig selv og ikke Din Madmoder!"

„Jeg blæser hende Noget!" svarede Marie og slap Laus paa den Betingelse, at han skulde opføre sig ordentligt for Eftertiden.

Men han følte sig aldrig saasnart fri, før han vendte hende Ryggen, tog sin Hat og gik.

„Hvad er det for Noget?" spurgte Line, „Du er da ogsaa altid saa voldsom i Dine Bevægelser, Marie! Naar Du ikke klapper, saa slaaer Du, der er slet ingen Maade med Dine Manerer, Pigebarn!"

„Lad mig være!" svarede Marie, „var Du ikke kommet, saa skulde jeg have rusket ham endnu bedre! Jeg hader den Karl!"

„Det er fordi Du føler for Brandt, som han ruinerer, skjøndt han aldrig synes at lægge Mærke til Dig!"

„Det er ligegyldigt!" sagde Marie med et

Elskede! Og hvor meget mere tiltog nu ikke hendes Afsky for Marillac!

Louise kom sig først af sin Forvirring, da de kom til de saa rene Minder fra Klosteret, fra Lindealleen, fra Klosterets Kapel, og de talede med Glæde og Erkjendtlighed om den god Abbedisse, Angelica Lhuillier, og især om Mademoiselle de la Fayette.

Ved dette sidste Ord, der blev gjentaget flere Gange, blev den hundredaarige Soldat urolig paa sin Stol, kastede det uldne Tæppe tilside, som bedækkede hans Fødder og lod sin Rosenkrands falde, og pludselig forsvandt den Art Lethargie, hvori han var hensunken.

— La Fayette! gjentog han, som om han kaldte paa En, eller som om han ledte efter dette Navn i sin Hukommelse.

Lesueur og Louise saae med en vis Frygt og Forundring paa ham, thi medens de ganske havde hengivet sig til deres Glæde over at have truffet hinanden, og over at tale med hinanden, havde de glemt at Oldingen var dem nær, en skrækkelig Contrast ved sin kolde Ubevægelighed, ligeoverfor deres ungdommelige og graciøse Bevægelser, ved sin askefarvede og gunstine Hud, ved Siden af deres friske og livlige Ansigtsfarve, det var dem som om Døden var tilstede ved deres Samtale!

Han slog Øinene op og bevægede Læberne nogen Tid uden mere at sige et Ord, og de skarpt fremtrædende Muskler i hans Ansigt trak sig sammen, som om han maatte tygge Ordene før han kunde faae dem frem. Derpaa sagde han tydelig, men med en dump og dyb Stemme:

— Mademoiselle de la Fayette!... Kongens Maitresse!... den skamløse Qvinde!

Dette Navn havde gjort Indtryk paa den gamle Soldat, og synes i hans forvirrede Erindring at vække Mindet om en ufortjent Straf, han fordum havde udstaaet. Rigtignok var den ædle Pige ikke Skyld deri, men dette Navn var Navnet paa en Konges Elskede, og den blotte

Suk. „Jeg kan godt lide det unge Menneske og lægger ikke an paa at lokke ham. Paa en alvorlig Forbindelse imellem os tør jeg dog ikke tænke, og noget ringere end hans Kone vilde jeg aldrig være!"

Line vendte sig rødmende bort.

„Hvor har Du været?" spurgte Marie.

Line gik ud i Boutiken, idet hun svarede: „Jeg benyttede Kjærlingens Fraværelse til at tage mig en lille Luur!"

„Og Baronen?"

„Baronen — Baronen — Ba —" sagde Line stammende og kom tilbage.

„Javist Baronen, nu?"

„Er han gaaet?" spurgte Line ganske ligegyldigt; men rødmede heelt ned over Hals og Skulder.

„Det er just det, jeg spørger om, thi han forsvandt, medens jeg var ude i Boutiken, og den kunde han ikke passere, uden at jeg nok skulde have seet ham!"

„Jh, see hvor mistroisk!" sagde Line med et Smiil. „Har Du da noget imod at Baronen gik den anden Vei ud, for ikke at incommodere Dig, medens Du trak Strømper paa?"

„Ja vistnok trak jeg Strømper paa; men Du var fiin nok til at benytte Dig af Leilighed. Fy!"

„Marie!"

„Line!"

„Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke om denne hovmestrerende Tone!"

„Nei hør mig til den lille Jomfru! Først synde og saa være fræk — det er et stort Skridt frem paa Lastens Bane!"

„Hvem siger at jeg har syndet!" sagde Line stolt. „Vov endnu en eneste Hentydning dertil, og —"

„Og jeg er dødsens! Ikke sandt! Ja, man gjør aldrig mere Væsen af sin Smule Dyd, end naar den først er borte, men lad os da slutte Fred. Hjælp mig at redde Brandt og Din Hemmelighed skal døe med mig!"

„Jeg burde sige nei," sagde Line efter et Øieblikks Betænkning, „men siden han dog halvt om halvt ogsaa er min Inclination, saa vil jeg da føie Dig! Hvad derimod min formeente Hemmelighed angaaer, saa skal Du aldeles ikke lade Dig genere. Det vil kun komme an paa, om man troer Dig eller mig."

„Kortsynede Daare! Veed Du da ikke, at et eneste Ord af mig kan skade Dit Rygte mere end det dydigste Liv kan oprette i samfulde 10 Aar? Veed Du da ikke, at Scandaler er Folks Yndlingsthema og at selv den svageste Henlydning til det, Du nok veed, med Bertrand, vil gjøre Dig til en Skive for enhver Kræmmersvends plumpe Cour og, hvad der endnu er det Værste, til Gjenstand for Dit Kjøns Haan og Ringeagt? Veed Du da ikke, at . . ."

„Ti!" — raabte Line — „hvis Du har mig kjær, saa ti, Marie!"

Hun sank om paa en Stol, hvortil hun havde støttet sig, og skjulte det skjønne Ansigt i sine Hænder.

„Endelig!" sagde Marie triumferende for sig selv. „Endelig! nu er Du reddet, Brandt!"

I det samme lød Boutiksklokken, og Bertrand og Laus traadte ind med en Herre, som vi endnu ikke have seet i Localet.

Hurtig som Vinden fløi Line ind i Dagligstuen.

„Hvad er det, jeg hører, Marie?" spurgte Bertrand, idet han fulgte Line med Øinene — „Du har jo fornærmet vor Ven Laus og Du seer mig derfor her, som hans Secundant, med en Udfordring."

„Hvad mener De?" spurgte hun, medens hendes sorte Øies Blik dvælede paa den Fremmede, der skjødesløst havde kastet sig paa en

---

Tanke om en Favoritinde kaldte den dybe Følelse af den Uretfærdighed til Live, som maaskee for et halvt Aarhundrede siden var begaaet imod ham!

I sin forstyrrede Hjernes Taage sammenblandede han paa eengang Regjeringen, Tider, Navne, gav Carl den Niende Gabrielle d'Estres, Henrik den Anden Maria Touchet og Henrik den Fjerde Diana af Poitiers til Maitresse, og efter en utydelig Mumlen og afbrudte Sætninger, hvor Alt var blandet imellem hinanden, og Slaget ved Marignan fulgte lige ovenpaa Bartholomæusnatten, vedblev han:

— Hertuginden af la Fayette . . . den Huguenot! . . . den gamle Hex! . . . Henrik den Tredies Yndling, . . . den ublue Qvind! — Jeg er bleven jaget bort fra Hellebardisterne af hende! . . fordi jeg ikke havde præsenteret for hende som for Dronningen! . . . Puh!

Oldingen lod høre nogle Lyd, som lignede et Udbrud af Latter; derpaa bedækkedes hans Pande pludselig af brede og stærke Rynker. Han saae sig omkring, og ved Synet af Louise udtrykte hans Øine en heftig Vrede.

— Det er for saadanne Ansigters Skyld, at man betynger Folket med Paalæg, vedblev han, men Folket foragter dem, og Folkets Foragt er Guds Forbandelse!

Moder Cormier kom i dette Øieblik ind med straalende Aasyn, thi hun havde ikke alene tilberedet Æg og Creme til sine Gjæster, men hun bragte dem endogsaa, for at krone Værket, et Fad med Kager.

— Her skal De see! sagde hun, idet hun traadte ind, i Landsbyen har jeg faaet . . .

Hun afbrød sig her selv, da hun saae Oldingen, der var staaet op paa sine Been, hvilket kunde foraarsage ham et dødeligt Fald.

Den gode Kones første Forretning var straks at ile hen til ham, men da hun ikke kunde bruge sine Arme og Hænder, hvori hun havde det, der skulde staae paa Bordet, gjorde hun to eller tre vaklende Bevægelser mellem Bordet og Kaminen.

Stol, efterat have tilkastet hende et ligegyldigt Blik.

„De har Lov at vælge Vaaben" — vedblev Baronen — „Queuen eller Mats?"

„Vil De spille?" spurgte Marie adsydt og bestræbte sig forgjæves for at komme forbi am.

„Det er ikke mig, men Laus, der skal slaaes med Dig! Men hvordan har Du fat paa det, Marie? Du hører mig jo ikke!"

„Giv os 3 Gange Cognac med Vand!" sagde den Fremmede og Baronen gjorde Plads for Marie, som øieblikkelig smuttede ud i Boutikken.

Da hun kom ind igjen, forklarede den Fremmede, som var den ovenomtalte Brandt, hende Sagen, og hun bequemmede sig, efter nogen Vægring, til at tage et Parti med Laus, saaledes at de Begge skulde spille med Mats og den vindende Part have sin Cognac frit.

Spillet begyndte.

Imedens dette varer, ville vi i al Korthed skildre denne Brandt, som Marie gjorde saameget Væsen af. Han var blond, velskabt, ikke smuk, men lidelig. Hans Klædedragt var overdreven fiin, men ikke smagfuld, hans Manerer vare gode, men noget ængstelige. Han var en Søn af en velhavende Borger, men havde endnu ikke faaet den rette pli paa sig og faldt derfor ynkeligt igjennem, naar han engang imellem fordristede sig til at spille Manden af Verdens Rolle. Dog vilde han gjerne være med; han satte en Ære i at sees i Selskab med saadanne raske Karle som Bertrand og Laus, thi det faldt ham aldrig ind at disse kun taalte ham, fordi han var en Guldfisk, som de kunde trække op. Og at han havde forødt et halvhundrede Rigsdaler paa dem den afvigte Nat havde vel gjort ham alvorlig, men heller ikke bevirket noget Videre, thi saavidt strækkede hans lille tilsidelagte Capital, og skjøndt han samme Dags Morgen havde ærgret sig lidt derover paa Veien fra hans Værelse til Faderens Comptoir, var hans Samvittighed dog fri og hans Smaabetænkeligheder og Selvbebreidelser førte kun til at han gjorde sig det Løvte, at være forsigtigere en anden Gang; men det var jo i Grunden unødvendigt, havde han saa strax efter tænkt, thi da han ikke havde mere end et Par Daler som Rest paa Kistebunden, saa fulgte det jo af sig selv at han ikke vilde kunne øde halvtredsindstyve. Men Bertrand og Laus, disse hans gode Venner, havde erfaret at han havde en stor Pengekiste at gaae til, da han var den eneste Betjent paa Faderens Comptoir og meget afholdt af denne. Det var altsaa kun Sagen, at faae ham til een Gang at gjøre et Greb i denne Kistes Indhold, siden, sagde Laus meget viseligt, gaaer alting af sig selv og vi skulle nok sørge for, at han ikke holder op saa snart.

Det unge Menneske befandt sig altsaa i gode Hænder.

„Det var en svær Dyst igaar!" sagde Bertrand til Brandt, medens Laus spillede Billard med Marie. „Jeg morede mig kosteligt og hvor vi vare drukne, og hvad vi gjorde for Scandale paa Hjemtouren!"

„O ja, vi drak godt!" sagde Brandt med ligegyldig Mine. „Det er sandt, jeg blev jo endogsaa Noget skyldig, med Skam at tale om!" og saa tog han en Halvhundred Daler Seddel op af sin Vestelomme og kastede den skjødesløst paa Bordet.

„Godaften, Herr Brandt! Godaften, mine Herrer!" sagde den indtrædende Fader Hjelm og rystede smilende og fornøiet den Førstes Haand.

„Jeg har lagt en Seddel der til Dem," sagde Brandt, „vil De have den Godhed at gjøre Dem betalt, mens jeg husker min Gjæld til Dem!"

„Gudbevares, det havde saamænd ingen

Endelig satte hun sin Byrde fra sig og ilede hen til sin Bedstefader, tog ham om Livet og bragte ham atter til hans Sæde, medens hun skjændte paa ham.

— Nei see til den lystige Broder! vilde han ikke dandse en Hopsa! Nu, vær fornuftig, Bedstefader, eller jeg skal klage over Dig til Din Capitain!

Da han, som sædvanlig, var bleven beroliget ved hendes Stemme, og atter begyndte paa sine Viser og Bønner, opmuntrede hun de to Unge til at gjøre hendes Anretning Ære, men Ingen af dem tænkte derpaa.

Glæden straalede ikke mere i Louises Blik, hvem Oldingens taabelige Snak havde mindet om den Scene, der saa dybt havde rystet hende samme Morgen. Lesueur fattede ikke den dybe Tungsindighed, der saa pludselig havde bemægtiget sig hende efter disse til deres gjensidige Fortrolighed og Kjærlighed helligede Øieblikke, eller snarere skrev han den paa den Skræks Regning, som Oldingens Afsindighed havde foraarsage hende.

Den unge Grevinde forsøgte endnu, men forgjæves, at smile til Lesuer, og holdt sine Øine fæstede paa ham, da pludselig Døren til Hytten aabnedes og Mademoiselle de Chemerault, fulgt af den gamle Selskabsdame, viste sig paa Tærskelen.

Et Ord fra dem, et Navn, en Titel, og Lesueur havde strax seet sig berøvet denne Illusion, der ene havde gjengivet ham Haabet, Lykken og Livet!

Louise tøvede ikke; med et Nik og et Øiekast tog hun en hurtig Afsked med Kunstneren og Moder Cormier, ilede hen til Mademoiselle de Chemerault, førend denne engang havde kunnet gjenkjende hende i den dunkle Hytte, tog hende under Armen og drog hende hurtigt med sig til Vognen, som ventede dem.

— Kong Dagobert forlod sine Hunde med

Hast, bedste Herre!" sagde Hjelm, tog Sedlen, bukkede dybt og gik ud i Boutikken.

„Det var en dyr Aften," sagde Laus, „men naar jeg var en saadan Faders Søn, saa kunde det ogsaa falde mig ind at slaae en Volte!"

„Ja, det maa være en deilig Ting at have fuldtop af Penge!" sagde Bertrand.

Brandt smilede fornøiet, som om man havde sagt ham den største Compliment, og det gjorde ham i dette Øieblik næsten mismodig, at han ikke havde et halvhundrede Rigsdaler til Champagner i Aften.

„Der gives Mennesker, som aldrig kunne faae nok og som derfor kunde ødelægge et Kongerige!" sagde Marie med et ængsteligt Blik paa Brandt.

Men han stak et Stykke Sukker i Munden og drak sin Cognac, som om disse omtalte Væsener vare hans Antipoder.

Men da Line idetsamme traadte ind af Boutiksdøren og bragte ham nogle Kobbermønter igjen paa Sedlen, kom der paa engang Liv i ham og Marie feilede den ene Bal efter den anden, da han havde faaet hende til Sæde ved sin Side og ikke havde Øie for Andet end hendes Yndigheder.

Det var hans Skyld at hun tabte Partiet og det saae næsten ud til at hun forløb sig med Villie, for at blive fri for at spille mere.

„Skal vi have os en Cognac til, Brandt?" spurgte Laus.

„Siig nei!" hvidskede Line sagte.

„Det kan jeg ikke være bekjendt, min kjære Pige!"

„Saa lad idetmindste være at drikke den. Deres Næse begynder allerede at blive rød af den evige Drikken!" tilføiede hun i samme Tone,

„Saa?" sagde Brandt betænkelig, „ja, lade være at drikke den, det kan jeg!"

Men da Varerne kom, drak Bertrand og Laus ham til, og Brandt fandt det upassende at undslaae sig.

„De drak den dog," sagde Line og Marie rystede misbilligende paa Hovedet.

„Lad os faae et Parti en trois!" proponerede Laus.

„Jeg er med!" — sagde Bertrand — „Kom, Brandt!"

„Til Tjeneste!" svarede han og reiste sig.

„Gaaer det om Toddy?" spurgte Laus, „det er mig egentlig ligegyldig, men Spillet vinder i Interesse, naar man sætter en saadan Bagatel ind."

„Tre Glas Toddy!" sagde Bertrand. „Er De saa god at requirere, Jomfru Line?"

Line gik og Marie stødte Brandt paa Armen, men han saae paa hende og gjorde en fæl Grimace.

Og hun bøed sig i Læberne og gik ud i Boutikken til Line.

Laus blev Konge i det første Parti, han tabte; i det andet var Brandt Konge, han tabte ogsaa, derimod vandt Bertrand sit.

Nu skulde de have en lille à la guerre paa 3 Mand. „Toddy'en er vammel i Aften, lad os tage en Flaske Rhinskviin," sagde Laus.

Man vare enige, Spillet begyndte og endte med at Brandt betalte Rhinskvinen.

„Hvad om vi nu lade det gaae om en Bolle Almindeligt!" — sagde Bertrand — „saa indqvartere vi os i Stuen og faaer os en Sang og noget Gemytlighed!"

Forslaget antoges, thi Brandt var allerede saa henrykt, at han havde glemt Følgerne af det sidste Sold, og nok vilde gjøre Lyer med Line og Marie, men paa ingen Maade høre Indvendinger.

Han tabte naturligviis Partiet, da han var Begynder og de andre øvede Spillere, som

---

større Høflighed, sagde Madame Cormier, idet hun kastede et sørgmodigt Blik paa sin Anretning.

Femte Kapitel.

Kronen.

1.

Tilberedelser.

I tre Dage holdt Ludvig den Trettende sig indesluttet i sine Værelser i Louvre, medens Dronningen endnu holdt Hof i St. Germain; han var i yderst slet Humeur, skjendte paa sine Folk, ja selv paa Cardinalen, som forstod at drage Fordeel af Kongens Sindsstemning, og læste ligesaa godt i hans Hjerte, som han selv, og altid valgte den Tid, da Kongen var opbragt til at faae ham til at samtykke i de energiske Forholdsregler, som vare nødvendige til hans Hensigters Udførelse.

Da han haabede at overleve sin Herre, lod han ham nu underskrive det Document, som berøvede Anna af Østerrig Regentskabet, i det Tilfælde, at Kongen skulde dø før hans Søn blev myndig. Derved aabnede Richelieu sig en vid Mark for sin Magt, og skimtede nu den Dag, da han som Regent, uden dog at føre Kongenavnet, med friere Hænder kunde fremme sit Øiemed, og fri for sin Konge, endelig skabe dette stærke Kongerige, som skulde falde i Ludvig den Fjortendes Lod. Men det var en Syg, der her gjorde Regning paa Arven efter en anden Syg, og for at fuldende dette store Værk, maatte List og Behændighed følge efter Vold og Genie, og Cardinal Mazarin efter Cardinal Richelieu.

Kongen, der holdt sin Ærgrelse og Vrede for en Forsøgelse af sin Kjærlighed, tænkte nu kun paa at faae Louise til at vise ham Gjenkjær-

kun for at give ham Mod lod ham vinde et Parti engang imellem, naar Væddemaalet ikke var for høit.

Strax efter aabnedes begge de store Fløidøre til Dagligstuen, et hyggeligt Hjørneværelse med et smagfuldt Ammöblement.

Brandt og Bertrand toge Sæde i Sophaen, hvor de senere fik Line placeret imellem sig. Laus, Marie og Hjelm satte sig paa Stole rundt om Bordet og man havde neppe taget Plads, før Madamen kom ind med den klartbrændende Bolle. Glassene fyldtes og fordeeltes, Moder Hjelm fik ogsaa sin Plads og sit Glas og Lystigheden begyndte.

„Den lille Line blev saa bly og bange!" sang Laus.

Men Bertrand, som sang smukt, faldt ind med en tydsk Arie, som de alle kjendte, og nu rungede Sangen gjennem Salen.

Munterheden blev stedse mere støiende og vild. En anden Bolle afløste den første; den maatte igjen vige Pladsen for en tredie og Brandt var det Altsammen ligemeget, han regvireerte uopfordret, og drak saameget, at han neppe kunde aarke.

„Nu kunde Champagneren smage!" sagde Laus.

„Ja, Champagner," svarede Bertrand, „men det er ingen Drik for Smaafolk, hvad siger De, Brandt?"

„Ja, Champagner, enten vi saa har Raad dertil eller ei!"

„Med Fornøielse!" sagde Hjelm og reiste sig smilende, men Marie raabte: „Det er synd igt — —"

Laus holdt hende for Munden og Madammen bød hende forundret at hente Glassene og tage det Andet af Bordet.

Marie betænkte sig, gjennemglødet af hellig Varme for den gode Sag, men Madammen sprang heftig opbragt op ad Stoien, og bød hende adlyde eller øieblikkelig forføie sig bort.

Den stakkels Marie maatte bøie sig for Overmagten, hun tilkastede Line et bebreidende Blik og gjorde som hun var befalet.

Men Line var undskyldt, hun kunde med den bedste Villie Intet udrette her, thi Brandt var saa salig, at han havde Raad til alt Muligt.

Snart stode ser tomte Flasker paa Bordet. Brandt lænede sit Hoved paa Lines Skulder og sov. De Andre vare endnu muntre, de sang, spasede og drak.

„Nu, Hr. Grosserer, skal vi bryde op?" spurgte Laus og ruskede i vor Ven Brandt.

„Er der ikke mere at drikke?" spurgte han.

Man gav ham et Glas Champagne, og drak jublende hans Skaal; han skyllede det i sig og stod godt paa Benene.

„Hvormeget har vi at betale?" spurgte Laus.

Hjelm regnede efter og fik Facit 32 Rigsbankdaler og nogle Skillinger, som han dog ikke vilde fordre.

„Betal saa, Brandt! og lad os gaae!" sagde Laus.

Brandt søgte i sine Lommer og fandt to Kobbermønter og en Sexkilling. „Imorgen!" sagde han. — „32 Rigsdaler!"

„Gudbevares, det har gode Veie!" svarede Hjelm ærbødig. „Min hele Boutik staaer til Deres Tjeneste, naar De ønsker og befaler!"

„32 Rigsdaler!" sagde Brandt, bleg som Døden. Men man skrev dette paa Punschens og Champagnerens Regning, og ønskede Herrerne „en god Nat!"

„Jeg forlader dette Huus imorgen!" — sagde Marie til Line — „blive af mig, hvad der vil! Da jeg ikke har Kraft til at redde ham, vil jeg heller ikke være Vidne til hans Skjændsel!"

---

lighed. Han vilde ikke alene have hende til sin Maitresse, men han vilde ogsaa have hende anerkjendt som saadan! Hans Had til Anna af Østerrig, havde bragt hans Samvittighed til Taushed, og han tænkte paa sin Lykke, som paa en Hevn!

Efter hans Ordre var Grevinden flyttet ud til Slottet Ecouen, som hørte til Montmorencys confiskerede Domaine, og som Ludvig den Tretitende havde forbeholdt sig for sin Livstid; Chantilly og de øvrige af Hertugens Godser, vare ved Kongens Naade overdragne Familien Condé. Der forsøgte Louise at forglemme sine friske Smerter, og der ponsede Kongen snart paa at besøge hende og erholde hendes Samtykke til den glimrende Skjæbne, han beredte hende. La Chenaye manglede ikke Grunde for at opmuntre sin Herre til at holde fast ved dette sit nye Forsæt, som begunstigede hans ærgjerige Hensigter, og da han frygtede, at hans Samvittighed atter skulde vaagne, eller at en sygelig Tilstand skulde bemægtige sig Kongen, der kunde skyde det Hele ud i en uvis Fremtid, paaskyndte han dets Udførelse med Iver og uden Standsning.

Den, der maaskee allerdybest følte den Forhaanelse, der var tilføiet Grevinden, var Marillac! Da han begyndte at betragte Følgerne af sin begangne Brøde, indsaae han først dens Størrelse.

En bedraget Dronnings Røst havde udslynget Forbandelsen over Louise! Vilde der ved Hofset mangle Folk til at gjentage den? Snart vilde selv iblandt Folket hæve sig hadefulde Raab mod denne Qvinde, der var anklaget for at have tilintetgjort den Kjærlighed, som Kongen skyldte sin Søns Moder! Da hun var bekjendt for at være Cardinalens Slægtning, vilde der saa mangle dem, som tilskrev hende Deel i disse skrækkelige Forholdsregler, han indgjed Kongen? Louise skulde altsaa leve forhaanet, afskyet, og dens Brøde, hvis Navn hun bærer, vilde falde blodig tilbage paa hende! Denne Tanke foruro-

„Lad os see Tiden an!" — sagde Line — „maaskee gaaer det bedre, end Du tænker!"

„Aldrig!" svarede Marie og den næste Dag var hun borte; man saae hende aldrig merr hos Hjelms.

„— 32 Rigsdaler!" sagde Brandt, da han kom ud paa Gaden og befandt sig til begge Sider understøttet af sine omhyggelige Venner. „Det er mange Penge og hvor skal jeg tage dem fra, saadan paa en Studs!"

„Var jeg Deres Faders Søn" — svarede Laus — „Gudsdød! det skulde ikke komme mig an paa ti Gange saameget! Men hvorfor tracterer De ogsaa, Menneske, med saa dyre Sager, naar De ikke har Raad dertil, det er høist urigtigt!"

„Havde De kun sagt mig det dengang!" indvendte Brandt.

„Sagde jeg det ikke, Bertrand? Men De vilde ikke høre!"

„Jeg tør ikke vove at sige det til min Fader!" klagede Brandt.

„Nei, gjør for al Ting ikke det!" svarede Bertrand — „jeg vil give Dem et bedre Raad. De er jo paa Comptoiret hos Deres Herr Fader og kan vel sagtens, uden at han strax bemærker det, laane en lille Sum paa et Par Dage."

„Jeg skulde stjæle fra min egen Fader!" raabte Brandt opfarende. „Det er ikke Deres Alvor, Bertrand!"

„Stjæle, hvem taler om at stjæle? At laane et halvhundrede Rigsdaler paa en Dag eller to af en Ven er dog vel intet Tyveri, men en ærlig Sag, skulde jeg mene? — Nuvel! De laaner ovennævnte Sum af Deres Faders Kasse, af den Formue, som er bestemt til Dem og som De engang med Tiden skal arve, vil De kalde det at stjæle? De tager jo kun, hvad Deres er, eller bliver det i Tiden og det kommer nok saa omtrent ud paa Eet. Videre: af disse 50 Rigsdaler betaler De Hjelm, og saa fører jeg Dem hen paa et Sted, hvor jeg er kjendt, og hvor De, med Resten, i en halv Time kan vinde 10 Gange Halvtreds. De lægger da de 50 Daler igjen i Deres Faders Kasse, hvoraf De laante Dem, og jeg vil see dem, der turde sige, at De havde stjaalet. Nei, bedste Ven! De er lidt indskrænket, det er det Hele!"

„Men — ja, men!" — sagde Brandt — „tage Penge af min Faders Kasse! Gode Gud! hvad skal jeg gjøre?"

„Jeg har raadet Dem, som jeg kunde!" — svarede Bertrand — „Gjør for mig hvad De vil, det er ikke min Sag. Jeg har desværre ikke mere end det høist Nødvendige, ellers veed Gud det vilde være mig kjært, at vise Dem, hvor uegennyttigt mit Venskab er!"

„I saa Henseende haaber jeg at Herr Brandt vil lade os Begge vederfares Retfærdighed!" sagde Laus.

„Mine Venner!" — sagde Brandt i Feberhede — „jeg kan ikke bestemme mig nu, men vi sees vel imorgen Formiddag, som sædvanligt?"

Bertrand og Laus svarede „Ja!" Brandt aabnede sin Port. Man bød hinanden „Godnat!"

Hvorfor gjøre mange Ord. En Maaned efter var Grosserer Brandt barnløs; men Bertrand og Laus kom endnu dagligt til Fader Hjelm, og naar Ordet engang i Talens Løb faldt paa den Nar, den Brandt, som blærede sig af Faderens Rigdom og gjerne vilde være med, saa traf de medlidende paa Skuldrene og ynkedes over den afdøde Stakkel, som ikke havde havt bedre Forstand, end som saa.

See, derfor skal man være forsigtig i Valget af sine Venner, thi det er i Sandhed ingen behagelig Skjæbne, at maatte skyde sig en Kugle for Panden i sit syttende Aar!

---

ligede ham stærkt. Den fremkaldte omsider Samvittighedsnag hos ham.

Med hvad Ret havde han, en i Laster nedsunken Mand, raadet over denne unge Piges kydske Tilværelse for at give den til Priis for Heffets Fordærvelse? Skulde han saaledes fremskynde hendes Ruin? At rive hende bort fra en sand Kjærlighed, som uden Tvivl vilde have været tilstrækkelig til hendes Lykke, og kun skjenke hende sit Navn for at føre hende Skjændselen imøde! Nu viste hans Uret mod en Ven, hvis Tillid, han saa grusomt havde skuffet, hvis Hjerte han med den største Lethed havde sønderrevet, sig for ham i deres fulde Størrelse, thi ogsaa han kjendte nu en ulykkelig Kjærligheds Qvaler!

Men denne Kjærlighed havde luttret hans Sjæl! Hans Elskedes Fare havde bragt forhen stumme Strenge i Bevægelse! Han var bestemt til at gjøre Louises Undergang sikker, det var denne Rolle, havde han taget imod! Men han forkastede den nu med Afsky! Han valgte sig en anden; et ædelt og høihjertet Hverv, som han vel ansaae sig uværdig til, men som han dog vilde udføre som en Bod! Det var at beskytte hende, at frelse hende fra Vanære, hvis der endnu var Tid dertil! Skulde han ogsaa paa denne nye Bane, han havde afslukket sig, see sine Æresposter, sine Titler, sin nye Formue falde hurtigere end de vare strømmede ind over ham! Skulde han ogsaa efter sit Værks Fuldførelse see det Skafot opreises, som Richelieu havde i Beredskab til ham!

Igaar var det eneste Maal for hans brændende Ønsker, at faae en heftig Lidenskab tilfredsstillet; idag eftertragtede han fremfor Alt Louises Agtelse for ham, og Verdens Agtelse for hende!

(Fortsættes.)

Kjøbnhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 41. Torsdagen den 13 Mai. 1847.

Det galante Eventyr.

(Original Novelle.)

De Begivenheder, som ere lagte til Grund for nærværende Fortællings første Afsnit, fandt Sted omtrent tre Aar efter at jeg havde forladt den Bolig, jeg i St. Pederstræde havde fælles med B.

Det var en klingrende Frost midt i Februar.

Efter min Sædvane var jeg vandred ud i den tidlige Morgenstund, for at promenere og læse Aviserne, medens man bragte Orden i mit Værelses tarvelige Reqvisiter; og jeg var vant til at finde det varmt og hyggeligt, naar jeg igjen stak Næsen ind af Døren.

Man vil derfor let kunde gjøre sig et Begreb om min Forbauselse og opbrusende Vrede, da jeg ved min Hjemkomst, henved Kl. 11, endnu fandt de ser Ruder i mit mere end beskedne Logis eneste Fag Vindue aldeles tilfrosne og Kakkelovnen iisnende kold.

Og dog var Gulvet feiet, Sengen redt og Vadskerbordet i behørig Orden.

Hvorfor — og saa bandte jeg — har det jydske Ho'de ikke lagt i som sædvanlig? og saa fløi jeg ned ad Trappen og søgte Værtindens Pige i hendes respective Kjøkken.

Stine var ellers en god Pige, og dersom hun den foregaaende Dag var kommen til mig med sin Skudsmaalsbog, og i det Hele taget havde ønsket, at jeg skulde skrive Nogetsomhelst i den, saa troer jeg, at jeg havde sagt alt Godt om hende.

Men nu var jeg anderledes sindet og istedetfor at sige „Goddag, Stine!" eller „Lille Stine," som jeg ogsaa undertiden udtrykkede mig, traadte jeg uden videre Complimenter hen til Skorstenen og spurgte bister:

„Bliver det Dig snart beleiligt, at lægge Noget i min Kakkelovn?"

„Kors i den anden Uge, Herre!" raabte hun og slog Hænderne sammen, idet hun tilkastede mig et eenfoldigt spørgende Blik, „hvad vilde De vel, at jeg skulde lægge i hende?"

„Der er intet Brænde nede, nu, det er sandt! og da Du formodentlig har havt Andet at tænke paa imorges, har Du glemt at sige det til Niels; det er naturligt! Jeg maa derfor enten fryse ihjel, eller selv hente mit Brænde ned fra Loftet, det er saa rimeligt! thi at Du skulde forlade din Gryde for min Bequemmelighed er neppe til at haabe."

„Herre! . . ." sagde Stine med en Forlegenhed, som jeg antog havde sin Grund i at hun følte sig skyldig, og som jeg derfor søgte at formere; thi jeg var meget vred og vilde gjøre hende det saa tydeligt, at hun skulde blive

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Imidlertid beredte Kongen sig til at gjøre denne ædle Hengivenhed unyttig, og Grevindens Fald, syntes at være nært og uundgaaeligt!

Efter en Indbydelse fra Prindsen af Condé til et af hans Jagtpartier, skulde Ludvig den Trettende en Aften forlade Louvre for at drage til Chantilly. La Chenaye skulde med og den Iver, hvormed han selv ordnede Alt, vidnede tydeligt om, at Noget var i Gjære mod Louise, thi Ecouen laae paa Veien til Chantilly.

Muntrere end sædvanlig, og sund og rask, havde Kongen forlangt sin Karet, da Cardinalen som sædvanlig kradsede paa Døren med den Kam, hvormed han friserede sine Knebelsbarter, og strax traadte ind.

Ludvig den Trettende syntes forlegen, da han saae ham, men Cardinal-Hertugen mærkede det ikke, eller maaskee lod han, som han ikke mærkede det.

Han havde en Lov at forelægge ham, som var bleven droftet i Statsraadet, og som kun manglede Kongens Underskrivt.

Det var et Edikt imod Ægteskabsbrud.

Cardinalen forelagde Ludvig den Trettende en Bunke Papirer, der indeholdt lange Betragtninger, som denne gjennemløb, snarere for at give sig nogen Holdning og skjule den Forvirring, der stod malet paa hans Ansigt, end for virkelig at gjøre sig bekjendt med den, thi hans Stilling var grufom: at dømme om Ægteskabsbrud, han, som ponsede paa et dobbelt!

Da han kom til Straffen derfor, udraabte han:

— Døden!! De er meget lykkelig, at De er Præst; De kan vise Dem ubarmhjertig, thi Lidenskaberne ere Dem ubekjendte.

— Jeg nærer kun een, sagde han alvorlig,

bange for at glemme min Kakkelovn en anden Gang.

„Kald mig ikke Herre!“ — afbrød jeg hende bister — „i samme Øieblik Du lader mig fryse, som en Hund! Naar jeg gjorde Dig din Ret, saa klagede jeg til Madammen.“

„Men i Himlens velsignede Navn! saa hør mig dog, Herre! Det er jo ikke min Skyld!“

„Naa, det er ikke din Skyld! Jeg hører!“

„Troer De da virkelig, at jeg kunde have Hjerte til at lade Dem fryse, saalænge der var en eneste Pind at opvarme med. De gjør mig Uret, Herre!“

„Hvad, mit Brænde?“

„Ja, det veed Gud det er!“ svarede Stine og tilføiede: „Jeg vilde gjerne have opvarmet deres Værelse alligevel, og vilde have taget nogle Stykker af Madammens Brænde, men saa kom jeg til at tænke paa min stakkels Kjæreste, som kom paa Vand og Brød, og saa indseer Herren nok, at jeg ikke vovede det!“

Behøver jeg at sige, at jeg var afvæbnet. „Kjære Stine!“ sagde jeg, „Du maa tusind Gange hellere lade mig fryse, hvis dette Tilfælde skulde indtræffe igjen, end at fyre med stjaalet Brænde; men din Skyld er og bliver det dog, at jeg maa døie Ondt idag.“

Pigen gjorde store Øine, thi hun var just ikke meget klogtig, og jeg gjorde hende derfor opmærksom paa, at hun i mit Navn kunde have laant saa meget Træ hos sin Madmoder, som jeg behøvede for een Dag.

Men Stine saae fornudret paa mig med sine smaae, graae Øine, og da hun endelig aabnede Munden, var det kun for at sige mig, at Madame Lys ganske bestemt vilde lee hende ud, hvis hun kom til hende med et saadant Andragende. „Desuden,“ — tilføiede hun nølende — „desuden er Herren jo ikke altid ved Muffen, og hvem veed, om hun ikke vilde gjøre Spectakkel, hvis hun maatte vente mere end 24 Timer paa sit Brænde.“

„Saa!“ — tænkte jeg, da denne Følge af en tidligere Fortrolighed gjorde sin Ret gjældende — „det manglede kun!“

„Men Feilen er dog alligevel paa Din Side!“ sagde jeg, idet jeg forlod Kjøkkenet. „Havde Du sagt mig igaar, at der ikke var mere Brænde, saa havde jeg kunnet gjort Indkjøb til idag!“

„Jeg var bange for at bedrøve Dem!“ svarede det gode Skrog.

„Snak!“ sagde jeg, men i mit Hjerte takkede jeg hende, og gik mismodig op paa mit Værelse.

Den foregaaende Dag havde jeg nemlig modtaget en Billet fra B., hvori han anmodede mig om et Laan, der saa ringe det var udtømte min Kasse, og jeg havde følgelig ingen Penge til at kjøbe Brænde for.

Min Stilling var ingenlunde behagelig, thi det var hundekoldt i mit Værelse, og jeg havde netop et Arbeide for, som skulde være færdigt til bestemt Tid. Enten maatte jeg altsaa fortsætte det i Sengen, eller spadsere. Det Første forkastede jeg ubetinget, fordi Pigen da strax vilde have indseet at jeg ikke havde Penge til Brændsel, og hun var desværre allerede altfor godt underrettet. Jeg besluttede derfor at spadsere et Par Dage og imidlertid afvente B.s Indbetaling.

At jeg ikke bestemte mig til endnu samme Dag at gjøre ham bekjendt med min Stilling, vil man maaskee tilgive mig, naar man erfarer, at han er bleven Familiefader siden vi sidst talte om ham; dertil kom at hans Indtægter i den senere Tid havde været høist tarvelige, og der var al Sandsynlighed for, at jeg kun vilde

---

den at sørge for det almene Bedste og for Kongens Hæder.

— Nu er Talen ikke om min Hæder! Hvorfor kommer De og taler med mig om Sligt, vedblev Ludvig den Trettende, idet han stod op, nu er Talen kun om min Jagt! — Og han lod Niert, Opsynsmanden over hans Garderobe, kalde.

Da han var kommen, sagde Kongen i en Tone, som om han ikke havde talt med Ministeren om Andet:

— Niert, Du har vel ikke glemt, at lade et Kobbel af mine hvide Hunde følge med min Vogn; jeg kan ikke jage uden dem. Du skal i min Karet lade den Bosse lægge, som jeg selv har forfærdiget; jeg vil vise Prindsen den. Gjør strax Fiskekroge istand, thi vi komme uden Tvivl til at jage omkring Parkerne ved Comelles, og dersom vi hvile, paatager jeg mig at faae fat paa nogle af disse prægtige Karper, jeg der har seet. Jeg vil bringe nogle hjem med til Cardinalen, som endnu aldrig har smagt Fisk, som jeg har fanget.

Da Niert var gaaet vendte han sig mod Cardinalen med de Ord:

— Jeg vil ikke underskrive. Jeg staaer i Begreb med at gaae paa Jagt og bør kun tænke paa min Fornøielse for min Sundheds Skyld. Det vilde bringe mig Ulykke at underskrive. — Derpaa tilføiede han i en fortroligere Tone: — Hør, min Fætter, den Sag fortjener en alvorlig Overveielse. Vil De have mig til at decamere mit Folk?

Richelieu svarede Intet og anvendte ikke denne sin mægtige Villie, som hans Herre ikke kunde modstaae. Han havde kun villet læse i Kongens Tanker, og han havde læst.

— Farvel saalænge, sagde Kongen, idet han tog Afsked med ham.

— Jeg ønsker Deres Majestæt en lykkelig Reise og en heldig Jagt.

Kongen saae paa ham, som han havde anet

have gjort ham unyttig Sorg, hvis jeg allerede havde fordret mit Laan tilbage.

Vel kunde jeg have indskrænket mig til at forlange den Bagatel, jeg behøvede for at anskaffe et ringe Forraad Brænde, men selv Dette vilde maaskee have have sine Vanskeligheder. B. havde lovet mig Pengene igjen om et Par Dage, han fik dem igaar, han vil vel komme af sig selv idag eller imorgen — tænkte jeg — og indtil da maa du undvære.

Imidlertid var jeg kommen ned ad Trapperne og slentrede uden Maal hen ad Gaden. Det var endnu et Par Timer før Middag, og jeg spurgte mig netop selv om det ikke kunde være godt, at gaae lidt ud af Porten, da jeg ved at dreie om Gadehjørnet stødte paa min Broder.

Han saae glad og lykkelig ud, og fortalte mig at han netop vilde have været op til mig.

Jeg takkede og trykkede den Haand, han rakte mig, men Glæden over at see ham, i Forening med diverse, bedrøvelige Erindringer, gjorde mig stum.

„Gaaer Du hjem?" spurgte han endelig. „Jeg har Noget at tale med Dig om."

„Man vadsker Gulv hos mig idag, men Du kan træffe mig i Restaurationen imellem 2 og 3."

„Godt! Jeg skal indfinde mig! men apropos har Du nylig talt med din Ven, B.?"

„Det er nogle Dage siden."

„Hans Kone er smuk, jeg mødte hende for med en fremmed Herre, en ung gentil Kavalleer, som hoppede og sprang omkring hende, og hun lod just ikke til at være vred over hans Cour."

Jeg studsede. „B.s Kone? Umuligt!"

„Som jeg siger!"

„Du har seet feil!"

„Vist ikke! De gik op til Hans Holm, og dersom Du ikke havde saa travlt, kunde vi maaskee træffe dem der endnu."

„Naa, vil Du have Syn for Sagen?" vedblev han.

„Imellem 2 og 3 i Restaurationen!" svarede jeg adspredt og gik.

Jeg kom kun sjeldent til B., og havde kun besøgt ham een Gang efter at han var flyttet fra Svigermoderen, men dengang havde jeg fundet ham tilfreds og lykkelig. Han havde taget sig en smuk lille Leiligbed i Grønnegade, havde møbleret den tarveligt og net, og hans Kone var saa mild og skjøn, som en af Himmelens Engle. Jeg troede altsaa den hellige Grav velforvaret og vilde ikke forstyrre dem i deres Lykke. Og nu kom min Broder og befyldte denne unge Kone, dette Dydens Mønster, for Utroskab, for at vandre forbudne Veie, med andre Ord: for at have en Elsker. „Umuligt!" raabte jeg gjentagne Gange. „Umuligt!"

„Og dog" — sagde jeg til mig selv, medens jeg fortsatte min ensomme Vandring og fordybede mig i de sørgelige Betragtninger denne Meddelelse havde fremkaldt — „dog er det intet Usædvanligt og igrunden heller intet Forunderligt! Sligt seer man jo hver Dag eller hører det idetmindste, og hvor man Intet seer og Intet hører, er Dyden maaskee allerværst faren!"

Jeg gik tilbage til mit sidste Besøg, det var omtrent 4 Maaneder siden, og mine Tanker dvælede ved det Billede af huuslig Lykke, jeg dengang havde fundet hos min Ven. Jeg saae den unge Kone, som jeg dengang havde seet hende, sidde ligeoverfor B., Begge beskjæftigede med deres Arbeide, sladdrende, leende, kjærtegnende hinanden, og lidt efter lidt næsten glemme min Nærværelse. Saaledes havde jeg tænkt mig deres Samliv endnu, saaledes havde jeg tænkt mig det for stedse og idetmindste for

---

en ironisk Betydning af denne sidste Sætning. Men Ministerens ubevægelige Ansigt, hans dybe Buk berolige de Kongen, og han steg strax efter til Vogns, fulgt af en ringe Bedækning af Musketterer under Trevilles Commando.

Han havde angivet Chantilly som sin Reises Maal, men han havde neppe kjørt i et Par Timer, førend han i Nærheden af Sarcellas beklagede sig over en heftig Smerte i Siden, og da han ikke mere kunde udholde at sidde i Vognen, blev han nødt til at standse i nysnævnte Landsby for at tilbringe Natten der. En riig Borger, som havde sin Bolig der, overlod ham den og tog ind et andet Sted.

Da Kongen var kommen tilsengs og Alt syntes roligt omkring ham, troede en stor Musketteer, som stod Skildvagt udenfor Huset, i Skyggen at skjelne to Mænd, som igjennem en lille Bagdør, syntes at ville snige sig ind i Borgerens Bolig. Han ilede hen til dem med Pistolen i Haanden.

— Hvem der?

— Hvad kommer det Jer ved? svarede den ene af dem i en heftig Tone.

— Hvorfor vil I trænge herind?

— Langtfra at ville trænge derind, ville vi gaae ud deraf, sagde den Anden.

— Ja vist, sagde Skildvagten, ere vi her for at fortælle hinanden Historier?

— Kald paa Eders Capitain, sagde den Første.

— I ere maaskee saa gode, at gaae selv hen til ham, at I kunne blive undersøgte. Saa afsted! og hvis En af Eder vender Hovedet om, saa kan I være overbeviste om, at min Pistol skal give Jer Pas til den anden Verden.

— Lad os sige vore Navne, sagde den Anden med sagte og noget urolig Stemme; han længes vel efter at faae en Ende paa denne Samtale, hvor en Pistol let kunde komme til at tale med.

en Halvsnees Aar, naar jeg engang vilde være rigtig fornuftig. Men aldrig havde jeg, med den mindste Tanke, drømt om en saa tidlig Ubestandighed fra en af Siderne, og Muligheden af en Saadan gjorde mig bitter.

Jeg takkede Gud for min Eensomhed, og priste den uligelige Fordeling af Goder, som havde viet mig til den.

I dette Øieblik faldt en Samtale mig ind, som jeg havde med B. kort efter at jeg havde gjort ham den ringe Tjeneste i St. Pederstræde, som jeg har omtalt i „Contubernalen".

Han var lykkelig og tænkte ikke paa andet end sin Lykke.

„Det er godt nok" — sagde jeg — „men det har lange Udsigter med Jer To."

„Det vil jeg ogsaa haabe," — svarede B. — „og, saasom vi ere unge Begge, er der al Rimelighed for at vor Lykke vil vare et Halvhundred Aar eller mere, men Klisters og Malles Rolle ville vi bestemt ikke give."

„Ikke det!"

„Nei sikkert ikke. Vi ere Begge nøisomme og tilfredse med Lidet, vi forlange ikke stor Leilighed eller kostbare Møbler. Vi ville ikke sukke efter Forlystelser udenom, vi ville være os selv Nok, som vi nu ere det! og altsaa have vi Intet at vente efter."

„Det er meget sandt, og jeg antager nok, at I vil kunne holde det ud i en Maaned eller to."

„I et Liv eller to, min Ven!"

„Hvormeget fortjener Du om Dagen?"

„Henved to Rigsdaler, undertiden 50, undertiden 60 Daler om Maaneden!"

„Godt! og naar Du er syg?"

„Syg! Ja i saa Tilfælde har jeg rigtignok ikke en Dvit, men jeg veed Gudskeelov ikke hvad Sygdom er og skal vel hytte mig."

Jeg rystede paa Hovedet.

B. syntes hensunken i Tanker, og jeg vilde ikke forstyrre ham, det forekom mig at han kunde have godt af at betænke sig lidt.

„Det er en uforsvarlig Letsindighed," sagde jeg endelig, „at knytte en Piges Skjæbne til sin, og vie hende til Armod og Elendighed!"

„Er 60 à 80 Rigsdaler om Maaneden Armod?"

„Nu har han 80!" raabte jeg leende.

„Ja naar Clotilde er flittig, fortjener hun godt 20 Rigsdaler om Maaneden, og troer Du ikke, at hun vil være stolt af at kunne bidrage Sit til den fælles Huusholdning?"

„I Begyndelsen, o, ja! men siden — siden —?"

„O, Du med dit Siden! Veed Du ikke, at Kjærligheden gjør Underværker? Jeg giver Siden en god Dag, og saasnart jeg har strabet mig Saameget sammen, at jeg kan dække Udgifterne, saa skal Du see hvor pænt vi skulle holde Bryllup, trods Dig og Dine Betænkeligheder."

„Og trods Svigermama og hendes Fornuft!"

„O nei, den gode Kone er ganske af min Mening. Hun og hendes salig Mand havde ei engang saa gode Udsigter da de satte Bo, og de kom meget godt gjennem Livet."

„Det veed jeg ikke, men det var dengang..."

„Men det veed jeg!" afbrød B., „og nu eller dengang kommer ud paa Eet!"

„Maaskee, men hvad nu om Svigerpapa har været et af disse fortræffelige, grundskikkelige Mennesker, som trælle hele Livet igjennem, i den glade Bevidsthed at de opfylde deres Pligt, og ikke vente sig anden Løn eller gjøre Fordring paa en høiere Grad af Lykke end Den, at kunne tilveiebringe de daglige Fornødenheder til dem og Deres?"

„Hvad da?"

„Saa tør Du som gjør en høiere Fordring

— Naa, afsted, Slyngler!

— Uforskammede! sagde Manden med den heftige Stemme, og lagde Haanden paa sit store Sværd.

— Vaaben! udbrød Musketteren.

Lykkeligviis ilede Commandeuren Treville til ved Støien.

— Hvorledes! det er Dem, min Herre! sagde han, idet han ved en af Maanens Straaler gjenkjendte den mindst Tappre af disse to Kjæmper. Kongen er syg, og De bliver ikke hos ham!

— Det er efter Hans Majestæts Befaling, at jeg har forladt hans Værelse.

— Og hvem er Deres Kammerat, som saa omhyggeligt søger at skjule sit Ansigt under sin Kappe?

Den Tiltalte heldede sig mod Capitainens Øre. — En af Cardinal-Hertugens hemmelige Agenter, sagde han.

— Veien staaer Dem aaben, mine Herrer, gjensvarede Capitainen.

De to Ubekjendte løste deres Heste, som vare holdte i Beredskab til dem i et lille Krat; derpaa sloge de strax ind paa Landeveien og rede i Galop ad Ecouen til.

2.

Synet.

Louise var nylig gaae tilsengs. Det Værelse, hun beboede var en lav Sal med et mørkfarvet Betræk, som paa den ene Side skjultes af to, noget fra hinanden hængende Malerier, som forestillede den sidste Hertug af Montmorency, der blev halshugget i Toulouse, og hans Gemalinde, han i sin Rustning og med sit lange Sværd i Haanden, hun i en mørk og streng Dragt, som hun sædvanlig bar. Paa den anden Side, over

til Livet, ikke vente at finde Tilfredsstillelse i den Lod, der maaskee gjorde ham lykkelig. Du veed endnu ikke, hvad det er at arbeide fra Morgen til Aften, i Dage, Maaneder og Aar, bestandig at hænge i det, og kun at kunne gjøre Dig en lille uskyldig Fornøielse engang imellem paa Helligdagen, ved at spadsere ud af Porten med din Kone, og vende og dreie en Mark ti Gange inden Du tør byde hende en Kop Chocolade, af Frygt for at I skulle komme til at savne den i Ugen. O, B! Du kan troe mig, havde Du kun 600 Rigsdaler i fast Gage at leve af om Aaret, saa skulde jeg ikke spilde et Ord paa det Hele, men som Sagerne nu staae, kan jeg ikke andet end være urolig over Din Letsindighed. Forlov Dig saameget som Du vil, det gjør hverken fra eller til! men betænk Dig vel inden Du gifter Dig, saalænge dine Udsigter ikke ere bedre. Meget hellere maa hun sige „søde Klister" og Du „søde Malle", meget heller maa I falde i Søvn sammen paa enhver given Havebænk, end at I tilsidst, endnu i Eders bedste Dage, nedbøiede af Mangel og Elendighed, skulde komme til at bebreide Eder gjensidig, at I ere gaaede op i hinanden og have fundet et Facit, som forbittrer Eder Livet, og som ikke var Umagen værd at søge. Og naar Du vil være oprigtig, naar Du ret vil tænke Dig om, kan Du da nægte, at Du endnu er altfor meget hildet af Skinnet, af Verden og dens Glæder, til at det ikke skulde foraarsage Dig Smerte, at maatte gjøre Afkald paa dens Nydelser? Hvad har Du hidtil brugt dine Penge til? Til daglige Fornødenheder. Ja! Men har Du ikke brugt dobbelt saameget til Fornøielser? og har det en eneste Gang i al den Tid, vi have boet sammen, været Dig muligt at arbeide uafbrudt i 10 a 12 Timer? Nei B. det har Du aldrig kunnet, og det vil falde Dig saare besværligt at maatte gjøre det."

„Vist ikke, ganske bestemt ikke!" sagde B., „naar jeg veed at jeg arbeider for min lille Kone, enten for at skaffe Penge til det Ene eller Andet, enten for at forsyne Spisekammeret eller for at gjøre hende en Fornøielse, hvad vil saa 10 ja 20 Timers uafbrudt Anstrengelse være for mig. Driver Lysten ikke Værket og er Kjærligheden ikke Livets Lyst og Drivfjeder?"

„Den er Mere, den er Livets Liv, den er — jeg husker ikke mere, hvad jeg sagde den er."

B. sad med aaben Mund. Det var tydeligt at see, han ikke troede sine egne Øren.

Jeg vedblev:

„Men den er her af en flygtig Natur, min kjære B., som Alt, hvad der af det Evige har forvildet sig ned til os!"

„Og hvis det var Tilfældet, hvorfor skulde vi da ikke klamre os til det Guddommelige, som Øieblikket byder os?"

„Fordi vi nok maa ønske, men ikke begjære! Fordi vi nok maa see, men ikke røre! Dog nok herom, lad Enhver søge sin Lykke der, hvor han drømmer sig den! Vi skulle Alle skuffes i vore Forhaabninger, og vi kunne ikke gjøre Andet, end vel at overveie vore Handlinger. Det er netop Det jeg vilde anbefale Dig!"

„Tak!" sagde B. „Dit Raad er godt, men unødvendigt! Jeg har funden, hvad jeg søgte, jeg har overveiet Alt, og Du skal see, at jeg bliver lykkelig; thi naar Du besøger os ret tidt, skal min første Dreng komme til at hedde Arthur."

„Din første Dreng!"

„Ja, min betænksomme Ven! O, hvor jeg længes efter at høre Fadernavnet, og see en af Guds Engle paa min Elskedes Arm!"

„Det er en Længsel, som jeg ingenlunde billiger, eftersom den kommer meget, meget for tidligt!" sagde jeg og afbrød Samtalen.

Kaminen, brændte en lille Lampe, der kastede sit svage og utydelige Skjær over Værelset, foran et Speil, der for den Tid var høit og bredt, thi det var 4 Fod i begge Retninger. Lænestole med mørkerødt Floiels Betræk med Guldfryndser, et Bord, der bestod af en eneste Vinstok, der var udmærket udarbeidet og poleret paa Pladen, et Slags Reliquie, der fra Aarhundreder var gaaet i Arv i Montmorencyernes Familie, et udskaaret Skab af sort Træ med groteske fremspringende Figurer og et Uhr med Lodder, hvis eensformige og regelmæssige Bevægelse alene afbrød den Taushed, der herskede i denne Deel af Slottet i Ecouen, udgjorde Meublementet i den Sal, hvor Louise beredte sig til at nyde Søvnen.

Imidlertid beskjæftigede venlige Erindringer hende, uagtet de sørgelige Omgivelser, uagtet hendes friske Sorger.

I dette Slot, i denne Sal, som endnu bevarede de ædle Montmorencyers Portraiter, var det Moder Cormiers Hytte, var det den unge Kunstner, var det Træstolene og de plumpe Skamler, hvor de begge sad foran Ilden, der svævede for hendes Tanker.

Allerede begyndte Søvnen at overvælde hende. Denne mægtige Evne hos Sjælen, som, naar vore Sandser sove, opruller Malerier for os fra et andet Liv, lader os inden i os selv see Billeder fra en tilkommende eller forglemt Periode, udøvede allerede sin Virkning paa hende, uden at hun dog var falden ganske i Søvn, og det var endnu bestandig Lesueur, som viste sig for hendes Blik, smukkere, trofastere og interessantere end nogensinde før!

I denne behagelige Illusion vilde Natten rimeligviis svinde hen; Louise haabede det, da hun hørte Døren, der var ved Foden af hendes Seng, sagte lukkes op. Man træder ind, man gaaer; hun seer op: det er Kongen!

Hun troede først, at hun endnu kun var halv vaagen, og at han kun var en ny Person,

Hvorfor gjenkaldte jeg netop nu denne Samtale i min Erindring?

Fordi B. allerede havde været gift og hjemfaren et heelt Aar, og fordi jeg hverken havde seet eller hørt Noget til den smaa Arthur i al den Tid.

Men ikke alene af den Grund. Jeg havde frygtet for Følgerne af denne overilede Forbindelse, og min Frygt syntes desværre at ville stadfæste sig.

Ogsaa havde jeg haabet, at B. var blevet boende hos Svigermoderen, som kunde have gaaet dem tilhaande med sin Indsigt og Erfaring; men Skjæbnen vilde det anderledes. Den Gamle gik i Compagni med en anden Syerske, opslog sin Bolig hos hende, og de uerfarne unge Folk vare overladte til dem selv.

De vare gode og strøbsomme, men kjendte lidet til Verden, og vidste ikke at tee sig i deres Stilling; som jeg senere skulde erfare.

Da jeg traadte ind i Restaurationen var min Broder der allerede. Jeg tog Plads, og vi spiste. Da det var bestilt, rykkede vi vore Stole tættere sammen, og da vi heldigviis befandt os alene ved et af de mindre Borde, kom han strax frem med det, han havde paa sin Samvitighed. Jeg faaer maaskee senere Leilighed til at underholde Læserne med hans Fortælling, som baade var hjertegribende og rørende; her vilde den kun see ud som Fyldekalk og jeg indskrænker mig derfor til at meddele, at han lagde Beslag paa mig for Resten af Dagen.

Da jeg havde gjort Udveie til Penge, lod jeg Karlen kjøbe Brænde den følgende Dags Morgen, og fandt det luunt og godt i min Rede, da jeg kom tilbage fra min sædvanlige Morgenpromenade.

Jeg gik da til mit Arbeide, og besluttede at besøge B's om Aftenen, thi jeg vilde dog gierne vide hvordan det egentlig forholdt sig med denne Mand og denne Kone, som man beskyldte for at gaae i Boutikkerne med fremmede Herrer.

Klokken var syv, da jeg tog min Hat og gik til Grønnegade, den var halv eet da jeg forlod Grønnegade og gik til mit Hjem, men o, Himmel! hvad maatte jeg opleve i disse fem og en halv Time!

Med Hovedet fuldt af allehaande slemme Formodninger kom jeg til min Vens Gadedør, og løb i min Distraction heelt ud i det lille Aflukke, som førte den stolte Titel „Gaarden", thi det var bælmørkt i Gangen, og det var mig ikke muligt at erindre om Trappen var anbragt til Høire eller Venstre, men at den befandt sig et Sted i Gangen var udenfor al Tvivl, og jeg famlede just efter den, da jeg hørte Fodtrin foran mig.

Jeg vilde netop aabne Munden for at udbede mig fornøden Underretning, da idetsamme Ordene:

„Følg mig ikke, min Herre, jeg beder Dem!"

udtalte af en Stemme, som jeg umuligt kunde tage Feil af, løde i mine Øren.

Instinctmæssigt trykkede jeg mig op til Muren og lyttede.

Stemmen jeg havde hørt var Madam B's.

„Kun eet Ord og jeg gaaer!" svarede en Mandsstemme med rørende Fortvivlelse.

„Og dette Ord?"

„For mig Liv eller Død!"

„Det er?"

„At møde Dem igjen imorgen!"

„Umuligt!"

„Grusomme! Nuvel jeg gaaer, men nægt mig ikke en Bøn, den sidste! Skjænk mig et Minde om denne lykkelige Dag, den skjønneste, jeg oplevede; den sidste jeg vil see, thi jeg har ikke Mod til at leve uden Dem!"

„Gud! — o, min Gud!"

---

der kom til i hendes Drømme. Hun gned sine Øine, saae paany

Det var ganske rigtigt ham, Kongen, Kong Ludvig den Trettende, med det samme Udtryk i Ansigtet, som han syntes at have bevaret fra det Øieblik af da han heftigt trykkede hende i sine Arme og aabenbarede hende hendes Mands Skjændsel, og bad hende om det Kys, som hun ikke havde tilstaaet ham, og hvorfor Dronningen imidlertid havde straffet hende med saa megen Strenghed.

— Vær ikke bange, Louise, sagde han, det er mig!

Stum af Angst, forfærdet, da hun saae ham lukke Døren efter sig og sætte Laasen for, styrtede hun ud af sin Seng, med bare Arme og Fødder, med flagrende Haar og Hænderne foldede over Brystet, og faldt paa Knæ for ham, idet hun neppe hørligt hviskede: — Hvad vil De mig? Naade, Sire!

— Jeg vil ærgre vore fælleds Fjender, sagde Ludvig den Trettende med en forstilt Rolighed; jeg vil hevne mig paa Dronningen!

— Paa Dronningen! Hvad formaaer jeg mod hende?

— De formaaer Alt; thi det er Dem, Madame, som skal være den virkelige Dronning, De skal faae hendes Magt, den Anden skal kun beholde Navnet!

— Oh! udbrød Louise, idet hun hævede sine foldede Hænder imod ham, tilgiv hende, ligesom jeg tilgiver hende! Det er Deres Gemalinde, Sire, det er min Herskerinde; De skylder hende Kjærlighed, ligesom jeg skylder hende Ærbødighed.

— Nei, ingen Tilgivelse! sagde Kongen, jeg vil, at Enhver skal kunne see, at hun i mit Hjerte er forskudt.

Louise forblev bestyrtset i samme Stilling; derpaa samlede hun sine Klæder, hvori hun i en Hast indhyllede sig.

— Fatter De da ikke, hvad jeg vil gjøre for

„De betænker Dem? De vægrer Dem? — Farvel!"

Og i samme Nu var han ude af Døren.

„Han tager Livet af sig! Han dræber sig!" raabte hun og fulgte.

Og jeg stod igjen alene i den mørke Gang, men hver Tvivl var hævet, min Broder havde Ret: min stakkels Ven var paa god Vei til at blive kronet.

Øieblikkelig gik jeg hen i Gadedøren og saae efter de To.

Jeg saae dem gaae ned ad Gaden Arm i Arm, i den skjønneste Fortrolighed.

Da betænkte jeg mig ikke længere, men svøbte mig ind i min Kappe og fulgte dem ubemærket gjennem Gader og Stræder.

I Gjæstgivergaarden Skibet forsvandt Begge og jeg, som hverken havde Ret til at følge dem eller følte Trang dertil, vendte tilbage og søgte den bedragne Ægtemand, som formodentlig ikke havde den fjerneste Anelse om hvilken deilig Hovedpynt dette Øieblik sandsynligviis vilde skjænke ham.

Jeg traf en Pige i Døren, hun hjalp mig at finde Trappen, og jeg traadte ind til B.

Jeg havde ventet at finde ham bøiet over sit Arbeide, som sædvanlig, men han sad, iført en gammel fiket Slaabrok, med et Dagblad for sig, og hans blege, lidende Mine og udtærede Figur rørte mig ubeskriveligt.

Han hilste mig forlegen og jeg gjættede Aarsagen. Har man laant en Ven Penge, maa man vel vogte sig for at besøge ham, før han har tilbagebetalt Laanet, ellers opstaaer let den ubehagelige Formodning, at man har villet rykke Vedkommende. Derfor sagde jeg ogsaa, idet jeg tog Plads, at jeg kom for at tilbyde ham min Pung, dersom han skulde behøve Mere, end det var mig muligt at affee sidst.

„Tak! tusind Tak, min Ven!" sagde B. „Men jeg haaber at kunne tage fat paa mit Arbeide igjen imorgen, og vil ikke misbruge din Godhed!"

Jeg forsikkrede ham om min Beredvilligbed og yttrede, at han jo kunde gjøre mig en Tjeneste en anden Gang.

Men han afslog mit Tilbud og dreiede Talen hen paa andre Ting.

„Du har altsaa været syg?" sagde jeg.

„Ja, jeg har ligget i otte Dage og var første Gang oppe igaar."

„Det har jeg ikke vidst det Mindste om, hvorfor sagde Du mig det ikke i din Billet? Jeg kunde dog maaskee have været Dig nyttig i Noget."

„Jeg klager ikke gjerne. Hvormange er Klokken?"

„Otte."

„Hm! Clotilde bliver længe borte."

„Er din Kone ikke hjemme?" spurgte jeg uvidende.

„Nei, hendes Moder er nu ogsaa bleven upasselig, og hun har været hos hende hele Dagen. Sygdommen er maaskee saa alvorlig, at hun ikke vil forlade hende."

„Jeg synes dog, at Du burde være den første Gjenstand for hendes Ømhed og Pleie."

„Siig ikke det! Jeg kan jo godt hjælpe mig selv nu," svarede han med et Suk, „og hun kan jo ikke overlade sin Moder til Fremmedes Ligegyldighed."

„Det er sandt!" sagde jeg, og snakkede en heel Deel om Veir og Vind.

B. gik ind paa Themaet; men Samtalen gik snart istaa, som en Følge af at vi Begge, vare adspredte. Jeg tænkte paa mit Eventyr eller rettere sagt paa hans Kones, og han saae til Døren, hvergang der lød Fodtrin paa Trappen udenfor.

„Jeg vil dog sende Pigen hen til min

Dem? vedblev han; De veed altsaa ikke hvad Magten er værd, og hvad den Ære at herske over mig, vil nytte Dem til? De og Cardinalen skulle være mine eneste Veiledere, han til min Hæder og mit Folks Vel, De derimod til min Lykke!

— Hvad behøver De da til Deres Lykke? sagde Louise, idet hun betragtede ham bævende af Skræk.

— Marillac er, som De alt veed, Dem ganske fremmed. Dronningen har for længe siden sørget for at fjerne mig fra sig, hun har forhen sammensvoret sig mod mig med Greven af Chalais. Jeg vilde dengang ikke troe det, men nu troer jeg det! Vi ere da begge frie, Louise. De maa blive min, De maa blive min! som om en Præst offentlig havde velsignet vor Forbindelse; De maa!

— Aldrig! udbrød Louise, nei, De vilde ikke kunne være saa grusom! Naar en uretfærdig Foragt kan knytte sig til mit Navn, saa lad mig i det Mindste have den Trøst at kunne agte mig selv!

— Og hvem vil vove at foragte Dem, Madame, naar jeg offentlig tilstaaer min Kjærlighed til Dem og erkjender Dem for min Villies Herskerinde!

Omendskjøndt han havde besluttet ikke at blive bevæget, blev hans Stemme svagere; han heldede sig ned mod Louise, men hun kastede sig tilbage, stod op, og med Skrækken malet i alle sine Træk, ilede hun igjennem Salen, som for at flygte, og forsøgte at komme ud af en af Dørene, men de vare alle lukkede udvendigfra med Undtagelse af den gjennem hvilken Kongen var kommen ind.

Fortvivlet kom hun atter tilbage til ham, kastede sig paany paa Knæ for ham, og bad ham med Taarer ikke at berøve hende det eneste Gode, hun ikke skyldte ham, hendes Ære, men tage alle de andre fra hende igjen, at forvise hende fra

Svigermoder" — sagde han — „det vil være min Kone ubehageligt, at gaae saa silde alene paa Gaden. Desuden er jeg sulten og er ganske kommen ud af Vane med at betjene mig selv."

„Det forekommer mig, at Du gjør bedre i at lade Pigen dække Bord, saa kan jeg faae en Bid med. Imidlertid kommer din Kone vel, og der er jo nok en Pige hos din Svigermoder, som kan følge hende!"

„Det har Du Ret i!" svarede B. og kort efter havde vi Brød, Smør og Ost staaende for os.

Vi skar og smurte saa godt vi kunde, medens vi ventede paa vor Madamme, og jeg underholdt min stakkels Ven paa det Bedste for at adsprede hans Tanker, men det vilde ikke ret lykkes mig. Han spiste kun Lidet og sukkede dybt, da jeg tillod mig en lille Hentydning til hans Lykke.

„Jeg troer Du sukker!" — sagde jeg — „Jeg vidste ikke, at Du havde Noget at sukke for!"

„Man bliver aldrig tilfreds!"

„Hvad fattes Dig da? Har Du ikke en elskværdig Kone, et hyggeligt Hjem og rigelig Fortjeneste, naar Du kun er rask?"

„Jeg klager ikke!" sagde han.

„Men Du sukker dog engang imellem; stakkels Ven, Du er ikke saa lykkelig, som jeg ønskede det?"

„For et halvt Aar siden var jeg lykkelig, men nu —"

„Nu?"

„Hør, Arthur, jeg har aldrig havt nogen Hemmelighed for Dig, og jeg vil sige Dig, hvad det er der gjør mig ulykkelig. Min Kone elsker mig ikke mere!"

„Indbildning! Hvorfor skulde hun ikke elske Dig?"

Hvo veed det? Maaskee fordi jeg er hendes Mand!"

„Hvilken taabelig Snak! Var Du da ikke hendes Mand for et halvt Aar siden?"

„Nei, da var jeg endnu hendes Elsker!"

„Hvad hindrer Dig i at være det til Dommedag?"

B. rystede paa Hovedet og jeg saae en Taare trænge sig frem i hans Øie. „Gud har nægtet os Børn," — sagde han endelig — „et Pant paa vor Kjærlighed, hvori vor Ømhed kunde concentrere sig. Han har nægtet os den væsentligste Betingelse for et lykkeligt Samliv."

„Er det al Din Sorg, saa trøst Dig, min Ven! Slig Glæde kommer tidt uventet; i den Henseende er Miraklernes Tid ingenlunde forbi. I er jo unge Folk endnu! og hvad der ikke er skeet iaar, kan ske til næste."

„Du slaaer Alting hen i Spøg," sagde B. med et melankolsk Smiil.

„Gid jeg kunde!" tænkte jeg.

„Karen!" raabte han og lidt efter kom Pigen ind.

„Gaa hen til min Svigermoder," sagde B. til hende, „og hør til hendes Befindende, og hvis min Kone ønsker det, saa bliv der og følg hende, naar hun vil hjem!"

Pigen gik.

„Er Du ogsaa vis paa, at Din Kone er der?" spurgte jeg.

„Ja, det er jeg rigtignok!"

„Men hvis hun nu var gaaet et andet Sted hen, og havde bundet Dig Noget paa Ærmet for at komme ud at more sig lidt paa egen Haand?"

„Arthur!"

„Det forekommer mig ikke utroligt!"

„Du spøger?"

„Nei, jeg siger kun min Mening."

„Saa lad os tale om noget Andet!"

„Jeg ønsker netop at tale om hende. Er det Dig ubehageligt?" (Fortsættes.)

Hoffet, hvor hendes Nærværelse kunde give Anledning til Stridigheder, og endelig glemme hende.

— De, der synes at nære en faderlig Kjærlighed for mig, sagde hun til ham, tilintetgjør ikke den Erkjendtlighed, som Deres Godhed har vakt i mit Hjerte. Jeg vilde da ikke mere elske Dem, Sire; jeg vilde afskye Dem!

Og Suk og Hulken fulgte endnu stærkere paa hinanden end Ord.

Kongen saae paa hende, foldede sine Arme og syntes at finde en Glæde i at beskue hende i den forøgede Skjønhed, som Taarer og Udtrykket af en teen og ædel Smerte giver; derpaa afbrød han sig selv i sin Beundring, og sagde i en streng Tone:

— Elsker De da en Anden, siden De saaledes afslaaer den Magt og Ære, jeg tilbyder Dem? Dersom jeg vidste det, da vee Dem, og vee ham! — Og da han følte sine Aarer banke, førte han Haanden til sit Hjerte og derpaa til sin Pande, som var brændende heed. — De seer selv, Madame, at De ved disse haardnakkede Afslag endnu engang bringer mit Blod i en voldsom Spænding og udsætter mig for et Tilbagefald i i min Feber. Men jeg siger Dem, denne Gang vil jeg hverken forurolige mig eller blive mere vrt. Jeg har taget min Beslutning, De kommer ikke herfra for De tilhører mig. Ved Gud! er jeg da ikke Herre? Veed De da ikke nu at jeg elsker Dem? Veed da ikke at jeg elsker Dem høit? . . . (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 42. Løverdagen den 15 Mai. 1847.

Det galante Eventyr.

(Fortsat.)

„Oprigtig talt, ja! idetmindste naar Du taler i den Tone."

„Men troer Du da virkelig, min Ven, at Du er bedre end alle andre Ægtemænd, og fortjener en blidere Skjæbne end deres?"

„Arthur! husk at Du taler om min Kone, og jeg taaler ikke at man fornærmer mig i hende. Selv Du burde respectere den Fraværende!"

Jeg lagde mig tilbage i Sofaen, uden at svare. B. gik stormende op og ned ad Gulvet.

„Du er bleven en rigtig Ægtemand," sagde jeg endelig, „saa sikker paa din Halvdeels Dyd, at der kun udfordres Villien for at narre Dig. Desuden hvem veed, — Du sagde jo selv før, at hun ikke elsker Dig mere."

B. standsede ligeoversor mig, han var ligbleg, hans Ansigtsmuskler vare fortrukne, og jeg saae hvilken uhyre Kamp det kostede ham, at bevare sin Koldblodighed.

Jeg nægter det ikke, jeg havde haabet og ønsket at finde ham ligegyldigere.

„Sorensen —!" sagde han.

„Nuvel!"

„Ere vi Venner?"

„Til Døden!"

„Hvortil da den æggende Spøg? Jeg troede ikke, at jeg kunde blive vred paa Dig, men — nu, lad det være glemt!"

„Som Du vil! Jeg har kun villet forberede Dig. Og det smerter mig at see, at Du saaledet har gjort Dig fortrolig med Det, enhver Ægtemand maa belave sig paa, naar først Hvedebrødsdagene ere forbi. Du tilstaaer at din Lykke er i Aftagende, Du vedgaaer at din Kone har mistet sin Mand, i Egenskab af Elsker; ergo behøver hun een, og naar det nu netop traf sig saa heldigt..."

„Hvilket?" spurgte B. med indædt Harme.

„At en Saadan var vedhaanden!"

„Jeg dræbte hende!" raabte han i et Udbrud af Raseri, men tilføiede strax: „O, jeg er en Nar, at jeg lader mig ængste af din Snak. Jeg glemte, at det er din Vane at tvivle, men mig kan Du ikke gjøre bange, jeg kjender Dig for godt! Hvad var det vi nu talte om?"

„Om din Kone!"

„Nu, hun vil strax være her."

„Maaskee!"

„Hør nu, Arthur, der er vist gaaet Dig Noget imod, da Du er saa gnaven iaften," sagde han og satte sig ned ved min Side i Sofaen, idet han hvilede sin høire Arm paa min Skulder, og gjorde sig Umage for at affectere et Glimt af det behagelige og utvungne Væsen, som i hans Ungkarlsdage characteriserede ham.

„Nu ja, jeg tilstaaer det! Der er gaaet

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

F.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Og da Louise, endnu ikke istand til at sige et Ord, hævede sit af Taarer vædede Ansigt mod ham, vedblev han, idet han ansporede sig selv til denne haarde Ubøielighed, som undertiden kom over ham, og som han sikkert havde efter sin Moder:

— Deres Taarer nytter Dem Intet! Jeg har seet saa mange flyde, og jeg har som Konge maattet lære at see dem uden Svaghed. Om ogsaa De alene udgjød ligesaa mange, som jeg har seet flyde, da man, ligeledes paa Knæ, bad mig om Naade for den sidste Montmorency, det vilde dog denne Gang, ligesom da, være forgjæves! — Vil Du da ikke gjengjelde min Kjærlighed, Louise! Louise, min Høitelskede, min Kjære, min Gabrielle!

Og skjælvende fremstammede han snart Løfter, snart Bebreidelser, snart Trudsler, greb fat i hende, trak hende til sig halvt besvimet, uden Kræfter og ude af Stand til med den ringeste eller endog ved en Bøn, at sætte sig imod hans Hensigt.

I dette Øieblik hørte begge et frygteligt, hjerteskjærende Skrig, det var som om det kom fra et af Værelsets Hjørner.

Ludvig blegnede, lyttede, medens han bestandig holdt denne unge Kone, mere død end levende, tæt trykket til sit Bryst, kastede han et frygtsomt og forbauset Blik omkring sig.

Den dybe Taushed, som herskede overalt paa denne Tid af Natten, den Ensomhed, hvori han befandt sig, Maanens vexlende Skin, der som blege Lys syntes at løbe henad de dunkle Tapeter, Lampen, der var nær ved at slukkes, og hvis Lys undertiden pludselig flammede i Veiret og oplyste Salen, og strax efter dalede saa at der blev en fuldkommen Dunkelhed; disse to ustadige Lysskjær,

mig Noget imod, men det skeer daglig og jeg er vant til det."

„Er det noget Slemt?"

„O nei, noget ganske Almindeligt! Jeg interesserte mig for en lille Pige, og hun gjorde Nar af mig!"

„Havde Du Noget tilovers for hende? Elskede Du hende?"

„Ja meget!"

„Og i hvilken Henseende narrede hun Dig?"

„Aa, hun antog blot fremmede Guder."

„Det er beklageligt! Det gjør mig ondt for Dig!"

„Hvad raader Du mig?"

„Hvorledes Du spørger? Lad hende løbe!"

„Udenvidere?"

„Udenvidere!"

„Vilde Du gjøre det?"

„Ganske vist!"

„Naar Du vidste hvor høit jeg elsker hende, naar Du havde den fjerneste Idee om Alt, hvad jeg har gjort for hende, den Utaknemlige! Hendes Utroskab har saaret mig ligesaa dybt, som om hun havde været min Kone!"

„Saameget mere maa Du foragte hende!"

„Jeg burde det maaskee, men sæt Dig i min Stilling, tænk at Den, Du elsker høiest i sin Ungdom og Uerfarenhed har ladet sig lede fra den rette Vei, og sig mig, hvad Du vilde gjøre?"

„Du mener, hvis jeg var Ungkarl, og en Pige havde forladt mig for en smukkere eller rigere Elsker? nu ja, saa vilde jeg betrage det som en retfærdig Straf, fordi jeg tidligere havde forladt hendes Søstre, og opoffret den Ene for den Anden, som man jo gjør naar man er ung."

Han vilde slet ikke forstaae mig.

„Nei, det var ikke min Mening," sagde jeg, „jeg tænkte aldrig paa at forlade hende, jeg sørgede for hende, som for min Kone, og troede at det aldrig skulde faae Ende!"

„Hvorfor ægtede Du hende da ikke? Det vilde vistnok have været det Rigtigste!"

„Troer Du?"

„Ganske vist!"

„Men sæt nu, at jeg havde ægtet hende i al Stilhed og at vi alligevel levede som før, hver for sig, fordi jeg ønskede det."

„Er det dit Alvor?"

„Fuldkommen!"

„Og Du er gift?"

„Desværre!"

„Og din Kone — —? Det er skjændigt!"

„Det vidste jeg allerede da jeg kom; kan Du ikke give mig et godt Raad, saa har jeg forgjæves henvendt mig til Dig!"

„Ja, jeg veed i Sandhed ikke, men er Du ogsaa vis i din Sag?"

„Det er desværre altfor vist!"

„Stakkels Ven!"

„Ja, stakkels Ven! men dermed er jeg ligenær. Hvad skal jeg gjøre?"

„Lad hende løbe!"

„Min Kone? Hende som jeg elsker høiest af Alt? Aldrig!"

„Saa luk Øinene for Det, Du ikke vil see, og gjør Dig Umage for at troe, at Alt er ved det Gamle!"

„Vilde Du gjøre det?"

„Nei, jeg vilde aldrig see hende mere."

„Saa vil jeg handle høimodigere end Du, jeg vil tilgive, og haabe at min Kjærlighed skal føre hende tilbage til sine Pligter."

„Det er dumt!"

„I dette Øieblik traadte Pigen ind og berettede at B's Svigermoder befandt sig vel, og at Madamen var gaaet for længe siden.

„Det er godt!" sagde B., „spurgte Du ikke hvor min Kone er gaaet hen?"

---

der fulgte paa hinanden, uden dog at gaae over i hinanden; et løst Blads Raslen mod Ruden, en Klokkes fjerne Lyd, en Hyrdes Horn, ja selv Uhrets høitidelige og regelmæssige Bevægelse, Alt gjorde ham modtagelig for overtroisk Skræk.

Dernæst forøgede hans Hensigt med Opholdet i dette Slot, der stod i saa stærk en Modsætning med Mindet om Domainens sidste Eier, som han havde dømt til Døden, den Skræk, som var paakommet ham.

Nu naaede ligesom Echoet af to utydelige Stemmer i Forening med en Vaabenlyd til hans Øren; et dumpt og langt Suk lod sig høre.

Kongen slap Louise, der uden Bevidsthed faldt om paa Gulvet.

Greben af Rædsel udstrakte han sin Haand efter Lampen; den flammede op, og pludselig viste Skyggen af en i Rustning klædt Kriger, sig ligefor ham i en truende Stilling! — Det var Montmorency! Han kan ikke tage feil af hans stolte Træk, af dette Blik, som med en ubeskrivelig Rolighed fæster sig paa ham.

Han viger tilbage. En anden Skygge, en Qvindeskikkelse med melancholsk Aasyn, bliver ogsaa fremmanet og træder ham imøde; det er Maria des Ursins, Heltens utrøstelige Enke!

— Er hun da død! mumlede Kongen. Vil hun da baade død og levende forfølge mig med sit Had!

Og skjælvende, bleg, greben af Hjerteangst, uden mere at tænke paa sin Kjærlighed og paa sin Hevn, uden engang at kaste et Blik paa den paa Gulvet liggende Louise, flygtede han forskrækket ud af dette Værelse, og da han kom igjennem en lang Gang, raabte han med halvqvalt Stemme paa la Chenaye, idet han bestandig troede sig forfulgt af Spøgelset, der syntes at komme op af Jorden tæt ved ham.

— Montmorency! Montmorency! Naade! udbrød nu denne Ludvig den Retfærdige eller sna-

„Madamen meente at Madamen var gaaet til Brants!"

„Saa gaa derhen!"

Pigen gik.

„Det er mig hvist ubehageligt, at hun saadan løber fra den Ene til den Anden. Det er første Gang at hun bliver saa længe ude, uden at jeg er med!" sagde B. idet han maalte Gulvet med stærke Skridt.

„Een Gang skal være den første!" svarede jeg.

„Javist! Du har Ret til at være bitter, Med mig er det en anden Sag, mod Dig kan jeg endnu prise mig lykkelig!"

Jeg tav. Det undrede mig at min lykkelige Vens Kone ikke var kommen endnu. Klokken gik til ti, og jeg meente dog, at det kunde være paa Tiden.

„Koner er og bliver dog Koner," sagde jeg idet jeg sprang op af Sofaen, „de ponse allesammen paa Leilighed til at bedrage deres kjære Ægtemænd, og jeg priser Den, som vogter sit Skind og holder sig til Andres."

„I saa Fald bliver Du farlig, og jeg maa takke Gud til, at min ikke er hjemme!" svarede B. med tvungen Munterhed.

Den stakkels Mand! han vilde slet ikke forstaae mig i Aften, og jeg syntes dog at jeg havde gjort mig al mulig Umage for at rokke hans klippefaste Tro.

„Apropos, om din Kone: har hun endnu Arbeide fra Moderen?" spurgte jeg og tog Plads igjen; thi jeg kunde ikke bekvemme mig til at forlade B. før han havde faaet sin lille Madame igjen.

„Det er der ikke Tid til mere," svarede han med et Suk.

„Ah, hun har ikke Tid!" sagde jeg ligegyldig.

„Nei! Desuden ere hendes Øine daarlige og hun kan ikke taale at sidde saa meget som før. Hun trænger til Motion og jeg under hende den gjerne."

„Ah, jeg forstaaer! Det maa ogsaa være rædsomt, at være indespærret fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen med en syg Mand!"

„O, det er dog ikke saa rædsomt, som Du formoder. Rigtignok var jeg mere tilfreds medens hun, med sit Sytøi paa Skjødet, sad ved min Side naar jeg arbeidede; men nu har en Veninde laant hende nogle Bind Romaner, og da man jo maa have Tankerne samlede naar man skal have Nytte af sin Læsning, saa sætter hun sig paa Forhøiningen ved Vinduet, og jeg lover ikke at tiltale hende, for ikke at forstyrre. I alle Tilfælde er hun dog i min Nærhed, jeg kan see hende hvergang jeg slaaer Øinene op fra mit Arbeide, og naar Alt kommer til Alt maa hun dog meget hellere læse end spadsere. Jeg keder mig saa frygteligt naar jeg er alene, og ikke kan arbeide."

„Jeg troer Dig! Men i disse Dage har hun da vel heller ikke spadseret, siden Du har været syg?"

„Ak nei! hun har pleiet mig med en Engels Taalmodighed. I Dag er det den første Gang at hun er ude efter min Sygdom, og det var jo nødvendigt."

„Naturligviis, men hvis hun var min Kone, vilde jeg dog søge at gjøre hende begribeligt, at hendes Øine ikke kan lide saameget ved Syningen, som ved at læse Romaner."

„Det indseer jeg meget vel, men hvorfor skulde jeg ikke gjøre hende Livet behageligt, naar jeg kan det."

„Det er meget smukt, og hun viser sig vistnok ogsaa erkjendtlig for din Godhed. I den Tid Du har været syg, har hun vist ikke læst Romaner, det er jeg vis paa; i den Tid har

---

rere Ludvig den Straffende, der aldrig kunde benaade!

Med Haanden rørte han ved Spøgelset for at støde det bort fra sig, og hans Haand blev ganske kold deraf, og da han kom ud, saae han, at den var blodig, som om alle hans Offers Saar atter havde aabnet sig ved hans mindste Berørelse.

Uden at vende Hovedet om og uden at ophøre med sagte at kalde paa la Chenaye, som var bleven reent borte, gik han over Slotsgaarden med Kappen over Øinene for ikke mere at see dette skrækkelige Syn, medens Haarene reiste sig paa hans Hoved af Forfærdelse. Men hurtige Skridt lød bag ved ham; han ilede hurtigt til det Sted, hvor hans Hest stod, og flygtede, uden at tænke paa sin Ledsager paa denne natlige Tour, ikke ad Landeveien, men ligefrem gjennem en Skov, der laae for ham.

Han var neppe kommen ind i den, for han saae flere Lys svæve hid og did langt borte, oplyse Træerne, glimte i Krattet og bugte sig ned ad Veiene. Dernæst lød en Hests tunge Gallop sig høre lige bag efter ham. Han syntes at Jorden sukkede under denne nye Vægt, og at Stenene i Veien bleve til Støv under Spøgelseshestens Malmfødder, at en iiskold Vind ilede forud for den som et Dødspust fra dens Næseboer! Skyerne, som nu bedækkede Himlen, syntes selv at flygte ved dens Ankomst, saa hurtigt feiedes de over til den anden Side af Horizonten! Og gjennem Vindens Raslen i Bladene og Natfuglenes Skrig raabte en svag og ynkelig Stemme til ham:

— Sire! Sire! Det er mig! Det er mig!

— Naade! Naade! gjentog den Flygtende.

Saa ophørte Hestens Gallop, men Kongen følte strax efter en heftig Smerte i Brystet, hans Aandedræt blev gispende og besværligt. Han troede at Spøgelset havde sat sig op bag ved

hun arbeidet for Dig, og Du har faaet hende dobbelt kjær."

B blev mig Svaret skyldig, og Pigen meldte, at hun ikke havde fundet Madamen.

„Gaa Du kun tilsengs," sagde han. „Jeg skal vente."

Og jeg strakte mig mageligt i Sofaen, og lod som om jeg ikke bemærkede min Vens Urolighed.

Vi ventede og ventede. Klokken slog tolv og Madamen var endnu ikke kommen.

„Gaa nu tilsengs" — sagde jeg til B., som blev mere og mere urolig — „og væk Pigen, at hun kan lukke mig ud, og vente paa din Kone."

„Bliv lidt endnu, nu maa hun jo strax komme!" meente han.

Men da en halv Time var gaaet og endnu ingen Madame lod sig see, saa blev jeg ked af det og gik.

B. lukkede mig selv ud, efter at jeg havde beroliget ham saa godt jeg kunde.

„Det er muligt, at hun er gaaet tilbage til din Svigermoder, og at dennes Sygdom har tvunget hende til at blive," sagde jeg.

„Jeg vil gaae hen at forhøre mig!"

„Du! Hvem lukker saa op, hvis hun kommer imidlertid?"

„Pigen skal staae op og vente."

„Gaa Du hellere tilsengs, syge Mand, og lad Pigen vente saa længe det skal være. Du kan da vel begribe, at din Kone ikke er løben bort?"

B. lo af sin egen Angst og lovede at gaae tilsengs. Jeg gik.

„Hvad kan dog være Grunden til at min Vens Kone ikke er kommen hjem endnu?" tænkte jeg, medens jeg gik ned ad Gaden. „Tør hun vove at tilbringe Natten hos sin Elsker? Det vilde dog være en uhørt Letsindighed!"

Imidlertid kom jeg hjem og var den næste Morgen endnu tidligere paa Benene end sædvanlig.

Det var endnu ikke rigtig bleven Dag, da jeg igjen befandt mig udenfor B.s Bolig.

Der var endnu Lys i det Værelse, hvori jeg havde forladt ham om Aftenen; det ene Vindue stod aabent, og paa de nedladte Gardiner tegnede sig af og til en Skygge, som lod mig formode, at en Person gik frem og tilbage indenfor.

Jeg rømmede mig et Par Gange, og traadte ind paa Fortouget.

Øieblikkelig blev Gardinet løftet iveiret deroppe, og B. viste sig i Vinduet.

„Det er mig!" — sagde jeg — „Jeg gik netop forbi, og det undrede mig, at Du allerede har Lys!"

„Det maa ikke undre dig! Kom op!"

„Er Du da alene?" spurgte jeg forundret.

„Desværre, kom! det er koldt."

„Men Døren er jo lukket?"

„Her er Nøglen!" Og han kastede Gadedørsnøglen ned til mig.

Faa Minutter efter stode vi Ansigt til Ansigt. Jeg var dybt rystet.

„Tilstaae at Du har ført mig bag Lyset!" sagde han endelig med sit melancholske Smil.

„Hvorledes det?"

„Den Historie om din Kone —"

„Nu?"

„Al din Snakken om Utroskab og bedragne Ægtemænd —"

„Nuvel?"

„Alt Dette var kun Forløbere for den Forklaring, jeg venter, og som jeg i vort Venskabs Navn nu affordrer Dig!"

„Mig! Jeg forstaaer Dig ikke! Isandhed Du er meget besynderlig!"

---

ham og nu qvalte ham mellem sine kjødløse Knokkelarme.

Derpaa ophørte Alt. Hans Bevidsthed kom tilbage, hans Smerte aftog, og af dette frygtelige Syn, saae han kun de smaae Lys, som ilede henad samme Vei, som han befandt sig paa, og som bestandig formeredes. Han gjenkjendte endelig paa Uniformerne sine store Musketterer, Alle med Fakler.

Det var Treville, der havde faaet det Hverv at vaage over sin Herres Sikkerhed, og da han snart mærkede, at la Chenayes ubekjendte Ledsager ingen Anden kunde være, end Ludvig den Trettende selv, havde bragt sine Folk paa Benene af Frygt for, at der skulde tilstøde Kongen nogen Ulykke, naar han ene og paa denne Tid vovede sig ud i en Egn, hvor et uheldigt Sammenstød, en Feiltagelse kunde bringe ham i Fare.

Da han traf ham var han bleg og afmægtig, betragtede endnu sin blodbesmittede Haand med Forfærdelse og kunde neppe fremføre Ord i Sammenhæng, og han førte ham strax til Borgerens Huus.

Hvad la Chenaye angaaer, fandt Flere af Escorten ham noget derfra paa samme Vei, med et farligt Saar i Panden. Da hans Hest var styrtet, tilskrev man alene hans Fald dette Saar, som blev meget farligt, og hvoraf han senere bestandig bar et Arr.

Sjette Kapitel.

Portreise og Tilbagekomst.

1.

Lindealleen.

Kongen bevarede længe Tausheden om sit Eventyr i Slottet Ecouen, og da hans Fortro-

„Arthur! jeg besværger Dig, tal! Det er forbi med min Taalmodighed!"

„Hvad vil Du at jeg skal tale om, Menneske? Skal jeg skjænde paa Dig, fordi Du ikke er gaaet tilsengs?"

„Hør mig" — sagde B. med gribende Alvor — „min Kone er ikke kommen hjem endnu! jeg veed ikke hvad jeg skal tænke derom, men er forberedt paa det Værste. Du har, ved din Tale iaftes, givet mig Anledning til at formode, at Du veed Noget. Tal!"

Jeg svarede undvigende og søgte at berolige ham, thi jeg kunde ikke tro Andet, end at hans Kone snart vilde komme, og ved en eller anden opdigtet Historie stille ham tilfreds. Jeg bebreidede mig derfor ogsaa, at jeg ved min Uforsigtighed, og Harme over det Optrin, hvortil jeg saa uformodet var bleven Vidne, havde givet ham til Pris for Skinsyge og Tvivl; og brugte alle til min Raadighed staaende Midler for at berolige ham.

Jeg maatte gjentagne Gange forsikkre ham om, at det virkelig var sandt, hvad jeg igaaraftes havde fortalt ham om min Kone; og tilsidst syntes han at tro mig og at blive roligere. Jeg bragte det endogsaa saavidt, at han søgte Hvile paa Sofaen, og bekymret og urolig, over hans Kones ubegribelige Udebliven, forlod jeg ham kort efter, idet jeg foregav uopsættelige Forretninger.

Stakkelen vilde nødig skilles ved mig; han var bange for sine egne Tanker, som jeg saa nogenlunde havde tilrettevist eller ledet med den Smule Fornuft, jeg endnu havde tilbage; men jeg følte Nødvendigheden af at komme bort, og lovede snart at vende tilbage.

Han nikkede sørgmodigt og jeg gik.

Nedbøiet og fortrædelig blev jeg et Øieblik staaende i Gadedøren, for at samle mine Tanker, og nøiere overveie den Beslutning, jeg saa hurtigt havde fattet, medens jeg trøstede min stakkels af Kjærligheden forladte Ven. Og denne bestod i uopholdelig at begive mig til Gjæstgivergaarden, og der, med den nødvendige Forsigtighed, indhente Efterretninger, som kunde blive mig en ledende Traad i den Labyrinth af Formodninger, der paatrængte sig mig.

Men — tænkte jeg — kan den letsindige Kone ikke vende tilbage imidlertid; ved utidig Fortrolighed fordærve mig det Hele, og saaledes maaskee sætte hans Liv i Fare?

Men denne ny Bekymring stred mod al Sandsynlighed. O nei! — tænke jeg saa igien — har hun havt Mod til at feile, vil hun vist ogsaa have Styrke til at skjule sin Skam. I Forstillelseskunsten ere de gode Damer jo langt videre fremme end vi.

Og i denne glædelige Overbeviisning forlod jeg Gadedøren, og traadte kort efter ind i et Caffehuus, hvor jeg i al Gesvindighed nød min Morgendrik i Selskab med Svende og Vagabonder af ethvert Slags.

Snart stod jeg i Gjæstgivergaarden. De Reisende jeg søgte og beskrev havde ganske rigtig været der, men havde ikke søgt Leilighed til Landet, som jeg foregav at formode; derimod var der bleven dem overladt et Værelse og Herren havde allerede forladt det igien et Par Timer efter Ankomsten. Man havde ikke seet ham siden, og da han ingen Effecter havde efterladt, ventede man ham heller ikke. Hans Frue var derimod bleven tilbage, havde brændt Lys hele Natten, og da Pigen for en halv Time siden vilde bringe hende Caffe, havde hun fundet hende siddende paa Kanten af Sengen, badet i Taarer, et Billede paa grændseløs Fortvivlelse. Hun havde viist Kaffeservicen tilbage, og forlangt Papir, Blæk og Pen. Endelig havde ogsaa hun i dette Øieblik forladt Gaarden; og Pigen, som fortalte mig Dette, forsikkrede

---

lige endelig kom paa Benene og forsøgte at overbevise ham om, at Alt var gaaet ganske naturligt til ved denne Begivenhed, at et Menneske havde fundet Leilighed til at snige sig lige hen til Døren til det Værelse, hvor Kongen og Louise befandt sig, og at dette Menneske, efter en temmelig lang Kamp i Mørket, havde slaaet ham, la Chenaye, med sin Kaardeknap, vilde Ludvig den Trettende ikke troe det; han tilskrev bestandig haardnakket Montmorencys Skygge, denne Nats Skræk og Farer.

— Men, sagde la Chenaye til ham, dette Skrig, som strax i Begyndelsen havde foruroliget Hans Majestæt og som bragte mig til at ile til fra Gaarden med Kaarden i Haanden, hvor jeg var bleven staaende, hvem har da udstødt det?

— Montmorency! svarede Ludvig den Trettende.

— Hvem har da bibragt mig det Slag, som øieblikkelig berøvede mig Bevidstheden og slog mig til Jorden, hvorfra jeg først reiste mig da Deres Majestæt nærmede sig.

— Montmorency! gjentog Kongen. Har jeg da ikke seet ham, seet ham med mine egne Øine, reise sig op foran mig, han med sin Kone! Han har ikke vovet at slaae mig, hans Herre! men han har holdt sig til Dig, min Medskyldige, som saaledes kom og besmittede hans gamle Tilflugtssted i en forbryderisk Hensigt, og dersom han, saaledes som hans berømte Bedstefader, havde havt sin Families Segl paa sin Kaardeknap, vilde man nu i Arret paa Din Pande læse hans gamle Devise: „Gud og min gode Ret!"

La Chenaye trængte ikke videre ind paa ham, thi han tænkte, at dersom han tilsidst fik Kongen overbeviist om, at en Ubekjendt, en Ildesindet uden Tvivl, havde overlistet hans Aarvaagenhed, maaskee tilluret sig Kongens Hemmelighed, vilde det Hele gaae ud over ham.

Synet i Ecouen, hvorom forskjellige Historieskrivere have talt uden at standse ved Undersøgel-

at hun aldrig i sit Liv havde seet en skjønnere Kone, eller En der syntes mere ulykkelig end hun.

Denne Meddelelse gav mig en ganske anden Mening om Sagen. Den Letsindige var maaskee mere at beklage end at foragte, og dette Haab gjorde mig ubeskrivelig godt.

I mit stille Sind svor jeg, uden at betænke min Afmagt, hendes formeentlige Forfører skrækkelig Hævn, og løb mere end jeg gik til min Ven.

Han laa endnu paa Sofaen; der var altsaa endnu Intet passeret. Sagte nærmede jeg mig ham, han syntes at sove, og jeg stod netop i Begreb med at liste mig ud af Værelset, da han hævede Hovedet fra Sofapuden, og med mat Stemme spurgte:

„Er det Dig, Arthur?"

Jeg tog altsaa Plads, saa nødig jeg vilde, men var fast bestemt paa at forlade Værelset, saasnart hans Kone traadte ind, og dette ventede jeg hvert Øieblik.

Min Ven var et Bytte for sin Utaalmodighed, og trængte ind paa mig i den faste Overbeviisning, at jeg kunde give ham Lys i Sagen. Men jeg blev ubevægelig, paa Grund af de Formodninger, som Gjæstgiverens Pige havde vakt hos mig. Jeg følte, at hun maatte tale her, eller Ingen.

Tiden gik. B. blev heftigere og heftigere, hans Utaalmodighed steg med hvert Minut, og i et Anfald af Fortvivlelse sprang han op af Sofaen, og kastede sig grædende i mine Arme.

Jeg følte at min Kraft til længere Modstand forlod mig, og var netop i Begreb med at begaae en Dumhed, da vi hørte det banke paa Døren.

B. sprang op og styrtede imod den. En fattigklædt Dreng holdt en Billet hen imod ham, og forsvandt skyndsomt, efter at han havde modtaget den.

Min Ven havde fæstet sit Blik paa Udskriften, ny Taarer traadte frem i hans Øine; han brød Oblaten og læste.

„O Gud," — raabte han — „hun har forladt mig! Hvorfor kom hun ikke selv til mig først? Kjendte hun de Qvaler, jeg har lidt i denne Nat, da vilde hun ikke have forladt mig saaledes uden Afskeed!"

„Se her!" — vedblev han, idet han overgav mig Billetten — „Jeg har ængstet mig uden Grund! Men hvor kunde jeg ogsaa ane dette?"

Billetten indeholdt følgende Linier:

„Du vil blive forbauset, kjære Mand, naar Du hører, at jeg paa egen Haand har tilladt mig en lille Udflugt; men da jeg stoler paa at Du kan assee mig i et Par Dage, haaber jeg at Du ikke vil vredes over min Egenraadighed. Du er jo nu saa vel, at jeg tør overlade din Pleie til Pigen, og vil vistnok, med din sædvanlige opoffrende Godhed, glæde Dig over min gode Skjæbne, som saa uventet tilbød mig en glimrende Leilighed til Adspredelse og Fornøielse. Min Moders Upasselighed havde, Gud være lovet! Intet at betyde og min Veninde, Madam Simonsen, tager mig med paa en Lystreise til Fredensborg. Ved vor Tilbagekomst haaber jeg, at Du nærmere skal lære denne fortræffelige Dame at kjende. Og nu Farvel, kjære Mand! Min Veninde har travlt! Levvel saalænge —

Din Kone.

P. S.

Jeg har sørget for, at denne Billet kan komme til Dig inden Aften. Skulde det ikke skee, maa Du ikke bebreide mig det."

„Ah ha!" tænkte jeg „hun vil vinde Tid — ikke ilde! Hun vil studere sin ny Rolle, inden hun optræder i den — det kan jeg ikke fortænke hende i!"

Men Opvartningspigens levende Skildring af den unge Kones fortvivlede Udseende, da hun forlod Gaarden, altsaa kort efter at hun

---

sen om Aarsagen dertil, som de kun tilskreve Ludvig den Trettendes Samvittighedsnag over Henrik af Montmorencys sørgelige Endeligt, virkede ikke desto mindre stærkt paa hans overtroiske Sind, thi det vakte Samvittighednag hos ham af en anden Art, som syntes at stemme bedre overeens med hans Charakteer.

Han besluttede at vedligeholde sin kydske og platoniske Kjærlighed, og allerede Dagen efter skrev han et mere mystisk, end kjærligt Brev til Louise for at berolige hende angaaende Fremtiden. Han krævede deri den hellige Jomfrue, hvem han havde helliget sit Rige og sin Person, til Vidne paa, at Intet i Verden skulde bringe ham til at undlade at vise hende den Ærbødighed, han altid havde vist Damerne, og som han fortrinviis skyldte hende paa Grund af hendes høie Dyd og hendes modige Modstand.

Til Svar paa dette Budskab, lod Grevinden ham bede om Tilladelse til i nogen Tid at leve i sit gamle Kloster la Visitation, og langt fra at sætte sig herimod opmuntrede han hende dertil, idet han ikke desto mindre bad hende om ei at gjøre sit Ophold i Klosteret altfor langvarigt.

Louise beskjæftigede sig nu med sin første Ungdoms fredelige Minder, omringet af Veninder, hvis blide og troskyldige Uvidenhed om Verden, hun nu misundte dem, thi om end hendes Hjerte var forbleven reent og ufordærvet, var det ikke desto mindre blevet sønderrevet, endnu mere ved Andres Lidenskaber, end ved hendes egne.

Hun befandt sig hos denne gode, altid overbærende og omgjængelige Abbedisse, hos denne dydige Dame la Fayette, hvis beskyttende Venskab og vise Raad vilde have været endnu nyttigere i Louvre end i et Kloster.

Moder Angelica Lhuillier blev henreven af Beundring over sin Elev, hun fandt hende saa smuk og hendes Manerer saa fine; hun sagde til hende, at hun havde tænkt paa hende hver Dag, naar hun bad foran Mariabilledet i Kirken, og hun spurgte hende, om man i Verden talte om

havde skrevet Billetten, hvorledes harmonerede den med disse Formodninger?

Kun meget slet.

Mekanisk lagde jeg Billetten sammen.

„Du svarer mig ikke!" sagde B. og standsede ved den Stol, jeg rokkede paa.

Jeg saae op. Min Ven saae mat og lidende ud, men med hans Uro og Skræk havde det taget en Ende.

„Har Du spurgt mig om Noget, saa har jeg bestemt ikke hørt det. Jeg tænkte netop paa, at din Kone just ikke har forbedret sin Haandskrift. Hun ryster jo paa Haanden, som om hun snapsede!"

„Jeg har lagt Mærke til det, min Ven, og Glæden over den uventede Fornøielse . . ."

„Du har Ret! Hvad var det Du spurgte mig om?"

„Om din Mening!"

„Min Mening, hm! Jeg mener at Du maa vente med Taalmodighed, og være glad om det bliver ved et Par Dage; Farvel!"

„Du gaaer?"

„Ja, hvad ellers? Har Du glemt, at vi ikke bo sammen mere?"

„Af, det var de Tider! Farvel!"

„Farvel!"

I fire Dage var jeg bunden til mit Skrivebord, og da der endelig lovnedes mig et Øieblikks Pusterum, tænkte jeg paa min Vens Affairer og gik til ham; dennegang ligesaameget dreven af Nysgjerrighed som af Deeltagelse.

Men jeg traf ham ikke hjemme.

„Herren fik et Brev med Fodposten imorges," sagde Pigen, „og siden den Tid har jeg ikke seet ham. Skulde De støde paa ham, er De maaskee saa god, at erindre ham om Middagsmaden, som allerede har været færdig i tre Timer!"

Det lovede jeg og gik.

Ved min Hjemkomst fandt jeg et Brev fra B. Det indeholdt kun de Ord: „Se op til mig iaften efter Klokken 7!" men havde nedenstaaende Indlæg:

„Kjære Mand!"

„Da allerede tre Dage ere forløbne siden jeg forlod Dig, og da jeg veed at Du nu er fuldkommen helbredet, nøler jeg ikke længer med at sætte Dig i Kundskab om, at jeg ikke mere vender tilbage til vor engang saa lykkelige fælles Arme. Spørg mig ikke nu: hvorfor? Tiden, som opklarer Alt, skal afsløre Dig denne Hemmelighed, naar Du er bleven fortrolig med vor Skilsmisse, og med Rolighed kan høre mig. Tro imidlertid ikke, at det er et lunefuldt Indfald eller en strafværdig Lidenskab, som fjerner mig fra Dig! o, nei, jeg er ulykkelig! og Skylden er paa min Side. Jeg har tilføiet Dig, som elskede mig ømt og inderligt, en utilgivelig Krænkelse, og da jeg ikke mere føler mig Dig værdig, har ieg valgt min nuværende Lod, som en Bod for et Feiltrin, hvis Minde jeg forgiæves søger at trænge tilbage i Hukommelsens Dyb. Stræb ikke efter at udforske mit Opholdssted, Du vil aldrig finde det Glem mig! og bliv lykkelig, som Du aldrig vilde kunde blive det med mig mere. Det er mit eneste Haab og mig høieste Ønske!

En Bøn har jeg til Dig, den sidste: Lad min kjære Moder Intet ane. Hendes Forbandelse — o Gud, jeg har fortjent den! — men vær medlidende og skaan hende!"

Clotilde.

Jeg læste og læste, saa at jeg tilsidst blev ganske melancholsk derved. Denne Kone, som jeg, uagtet hendes Feiltrin maatte agte for den ubekjendte Bod hun havde paalagt sig, traadte saa elskelig frem for min Tanke, at jeg glemte alt Andet, og først da hin ulykkelige Aften faldt mig ind, hvorpaa jeg havde seet hende i Sel-

---

Eustache Lesueur, og om han snart blev Kongens Maler! Og uden at lægge Mærke til hendes forlegne Svar, lykønskede hun hende til at være Grevinde og fornem Dame, og roste i Blinde den Ægtefælle, hvis høie Fortjeneste saaledes havde begunstiget hende, idet hun tilsidst anbefalede hende at takke Gud alene for sin Lykke.

Mademoiselle de la Fayette var mere sparsom med sine Lykønskninger, og idet hun betragtede Louise med en sorgblandet Interesse og iagttog hendes taknemlige Pande, syntes hun at ville gjætte, med hvilke Lidelser, med hvilke Feil, hun maaskee havde maattet betale dette falske Skin af Lykke!

Hvor den fordums Pensionair især fandt sit kjæreste Sted, var i Kirken, foran dette hellige Billede, som den unge Kunstner saa langsomt fuldendte.

Hun sad der hele Timer hensunken i Drømmerier, og da hun frygtede for at tilskrive Kjærligheden hele den Tilfredshed, det foraarsagede hende, overtalte hun sig selv til at troe, at kun en from Begeistring trøster og forfrisker Sjælen, at hun var skabt for dette Liv, der alene bestaaer af Bønner og Betragtninger, hvori alle Tanker gjælde Himlen; at hun kun deri, og intet andet Sted vilde finde Hvile. Der vilde hun for Alterets Fod ved sin Friheds Opoffrelse, i det Mindste kunne hellige den Kjærlighed, hun følte til en Mand, hun ikke kan tilhøre; der vilde hun anraabe ham, der er over alle Konger, om Bistand mod Kong Ludvig den Trettendes Fordringer.

Allerede var den Dag, paa hvilken hun skulde vende tilbage, forløben, og flere andre efter den.

Kongen, der blev utaalmodig over sin fuldkomne Ensomhed, havde to Gange sendt Pater Pradines til Forstaden St. Germain Antoine i et dobbelt Ærinde, til Mademoiselle de la Fayette og til Madame de Marillac. Men denne Sidste havde kun svaret ham undvigende, og lod endog

skab med hendes skjændige Forforer, svandt Visionen; jeg sprang op, stak B's Brev til mig og gjorde en lang Omvei inden jeg betraadte hans Bolig.

Jeg kom fatlet paa det Værste, og de kunde gjøres nødig.

B. paa hvem dette Brev havde gjort et rædsomt Indtryk, havde løbet hele Byen om, forvirret og fortvivlet. Halv bevidstløs var han kommen hjem, havde kastet sig paa sit Leie, og vilde ikke nyde Noget.

Der fandt jeg ham rystende over hele Legemet, og badet i en kold Sved. Hurtigt rev jeg Klæderne af ham, og havde inden faa Øieblikke lagt ham tilrette i Sengen.

Han talede i Vildelse, og kjendte Ingen, selv ikke mig! Hans Tilstand forværredes i forurolígende Grad og jeg saae mig endelig nødsaget til at træffe de nødvendige Forberedelser for at faae ham bragt paa Hospitalet.

Det skeete Dagen efter.

Aaret efter havde jeg, paa Grund af en lille Uenighed med Madame Lys, om hvorvidt og hvortidt Stine skulde være til min Tjeneste, forlagt min Bolig til et Huus i St. Gjertrudstræde, som beboedes af en uhyre Masse, tildeels fattige Familier. Leiligheden var ikke elegant, men den var billig, Værelserne vare smaae, men kostede ikke meget at opvarme i Vinterens Tid, og da jeg sjelden blev forstyrret af Naboer eller Gjenboer, men derimod havde Leilighed til at anstille diverse interessante Betragtninger, saa fandt jeg mig ret taaleligt i min Skjæbne, og blev snart fortrolig med St. Gjertrudstræde og mine to smaae Værelser sammesteds.

Desuden skinnede Solen saa mildt og venligt ind til mig, at det var en Lyst. Foraaret nærmede sig — hvad siger jeg! Det var allerede kommet — og jeg som føler mig forpligtet til at være taknemmelig for Alt, hvad man faaer gratis, havde ret min Glæde af at betragte den venlige, blaa Himmel, medens jeg med beskrevne Papirer for mig og Pennen bag Øret mangen Gang glemte at det var mig, der skulde betragte og beskrive ganske andre Ting, end den blaa Himmel, som Publicum ikke lader til at interessere sig synderligt for nuomstunder.

Men hvad skal man sige: det er saa behageligt at drømme! Desværre betaler det sig ikke, medmindre man gjør Drømmen til Sort paa Hvidt, men saa er man ogsaa ovenpaa, og høster Guld og grønne Skove hos Dhrr. Forlæggere.

Og hvad der er endnu mere, og hvad jeg sætter over alt Andet, er den Sympathi, og den opmuntrende Deeltagelse, man sædvanligviis finder hos Publicum.

Der var i gamle Dage en anden gylden Maade at drømme paa. Man drømte Nummere! og efter Sigende skal det dengang have betalt sig idetmindste ligesaagodt, som at skrive Romaner, Noveller og Fortællinger.

Mon det skulde være Tilfældet endnu i vore Dage?

Jeg vil dog forhøre mig! — tænkte jeg — og som sagt saa gjort; men den Underretning, jeg fik, var just ikke egnet til at opmuntre mig til et Forsøg. Man sagde mig nemlig, at Lotteriet sandsynligviis vilde være ophævet inden jeg var saa heldig at drømme de rigtige Nummere.

— Mon det ikke vil gaae mig ligesaa med de Fem, jeg og min Forlægger, S. T. Herr Jordan, herved tager i den store Klasse, med Devise: Publicums Bevaagenhed og Gunst? —

(Sluttes i næste Nr.)

---

de Tanker, der beskjæftigede hende, skinne igjennem i hendes Svar.

Under denne samme Lindeallee, hvor Lesueur var bleven ført hen af den gode Abbedisse for at see sig om efter en Model, spadserede Louise og Mademoiselle de la Fayette en Aften og indaandede Nattens friske Luft.

Undtagen dem, for hvem den strenge Disciplin sattes tilside, sov Alle i Klosteret. En meget levende og fortrolig Samtale førtes imellem dem.

Grevinden gjorde sin Veninde deelagtig i de Planer, til for bestandig at trække sig tilbage fra Verden, som hun havde lagt, og Nonnen forsøgte, ifølge sin Overbeviisning og af Hengivenhed for hende, maaskee ogsaa af Smerte over altfor hurtigt og fuldkomment at have skilt sig fra Verden, at forandre hendes Beslutning.

— Men, sagde Louise til hende, dersom jeg aabenbarede Dem, dersom jeg vovede at aabenbare Dem, hvilke Grunde der have bevæget mig til at flye Hoffets Glands og Pragt og Kongens Nærværelse!

— Kongen elsker Dem inderligt, mit Barn, veed jeg det da ikke, har jeg ikke vidst det forend De? svarede Nonnen hende med et melancholsk Smiil. —

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenste Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 43. Tirsdagen den 18 Mai. **1847.**

Det galante Eventyr.

(Fortsat.)

„Trøst Dig!“ sagde min Ven B., som netop i dette Øieblik traadte ind til mig, og forstyrrede mig i mine søde Drømme om Guder og Gudinder, som min Phantasi foregjøglede mit Øie bag Himmelens blaa Teppe, smilende i det evige Solskin og ganske som Menneskene, kun maaskee med Undtagelse af at de vare hvad de syntes at være: — uskyldige og nøgne. „Trøst Dig!“ — sagde min blege og melancholske Ven — „Man vil idetmindste være overbærende, og dermed maa Du være tilfreds! Rom blev ikke bygget paa een Dag, og Verden kostede Vorherre sex!“

„Jeg har hørt noget om det!“ sagde jeg og tog min Hat, thi B. spiste paa samme Restauration, som jeg, og han kom netop for at hente mig.

Jeg var saa vant til denne Opmærksomhed af ham, at jeg senere hen i Tiden flere Gange ganske glemte at spise til Middag, fordi han ikke kom. Vi tilbragte regelmæssig denne Time i hinandens Selskab, men talte aldrig om h e n d e, som vi Begge begræd og som han endnu maatte elske ligesaa høit som før, thi han boede endnu i Grønnegade og Alt stod der paa den samme Fod, som da hun havde forladt Huset, med Undtagelse af Skorstenen, som ikke røg, og den ene Side af Tronsengen, som bestandig var tom.

Kun een Gang havde han seet hende — i Drømme. Det var da han endnu laa paa Hospitalet og hans Feberphantasier havde naaet det høieste Punct. Det var hiin Nat, da han svævede mellem Liv og Død, og da hendes Navn uafladeligt lød fra hans Læber. Da havde hun bøiet sig over ham og indaandet ham nyt Liv. Da havde hun — saa paastod han idetmindste — knælet ved hans Leie og vædet hans kolde Haand med sine Taarer; men da han vaagnede sagde man at han havde drømt, og at en velgjørende Søvn havde reddet hans Liv.

Men han paastod bestandig, at han havde hørt hendes Stemme, og jeg — jeg troede ham.

En Dag, henimod Slutningen af Mai, da jeg som sædvanlig sad ved mit aabne Vindue, og drømte om — Gud veed hvad! forstyrredes jeg paa engang i denne opbyggelige Beskjæftigelse af et Angstskriig, som bragte mig til at aabne min Dør, og see mig om paa Trappegangen.

Men jeg saae og hørte Intet, og vilde netop trække Døren til igjen, da Lyden af Stemmer fra den øverste Etage trængte ned til mig.

Jeg har altid været en stor Nar efter at være et skjult Vidne til allehaande huuslige Scener, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg lyttede med den meest spændte Opmærksomhed.

Hvad jeg hørte indskrænkede sig til Følgende: „Jeg begriber ikke, at De tør vove at træde

---

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

— Troer De, vedblev hun efter et Øieblik's Taushed, at jeg ikke er vant til at gjennemskue hans Tanker, og at min Forfængelighed skulde gjøre mig saa blind, at jeg kunde troe, at hans sidste Besøg i dette Kloster kun gjaldt mig? derpaa tilføiede hun med et Suk: — Nu staaer Touren til Dem at herske over ham.

— Herske! sagde Louise, idet hun slog Øinene ned, Gud bevare mig derfor!

— Gid Gud hellere maa give Dem Kraft og Villie dertil! vedblev Nonnen; thi da Kongen, dog uophørligt maa beherskes af sine Omgivelser, er det da ikke at opfylde en ædel Pligt, at bemægtige sig hans Villie for at lede ham til det Gode, for at indaande ham denne Fred og Mildenhed, som altfor ofte i hans Hjerte bekæmpes af Tilbøielighed til voldsomme Midler?

— Dertil kunde De føle Mod, de forstaaer saa godt at tale et indtrængende Sprog! Og desuden elskede De Kongen!

— Ja, jeg har kunnet elske ham, sagde Mademoiselle de la Fayette med en ubetydelig Forandring i Stemmen Med en større Fatning, der mere passede til den Dragt hun bar, vedblev hun: — Men saa helligt, som en Søster kan elske sin Broder.

— Ja, svarede Louise, han var hos Dem tilfreds med dette saa rene Venskab.

Mademoiselle de la Fayette havde næret en en altfor uindskrænket Hengivenhed til ikke hemmelig at smertes over denne kolde Fortolkning af hendes Ord.

— Man kan elske helligt, svarede hun med en umærkelig Fortrydelse i Tonen, uden at Følelsen derfor er mindre stærk. Min Hengivenhed for ham, var uden Grændser, og hans svarede

for mine Øine, efter at have forbittret mig mit Liv, og lyst al min Glæde til Graven! Jeg er i Sandhed forbauset over, at De ikke alene forfølger mig paa Gaden, men endogsaa driver Deres Uforskammenhed saavidt, at De, trods den Foragt jeg nødvendigviis maa føle for Dem, endogsaa udsætter mig for den Ubehagelighed her ved min Dør at maatte gjøre Anskriig, for at undgaae Dem!"

— Denne Stemme! — tænkte jeg — hvor har Du dog hørt den før? —

Men man talte igjen og jeg lyttede videre:

„Det gjør mig ondt" — lød Svaret — „at De miskjender mig saa aldeles! Jeg haabede ..."

„At De vilde have forskaanet mig for den grusomme Erindring om Dem!" lød denne Stemme igjen, og nu kjendte jeg den. „Farvel, min Herre! min Bøddel! skulde jeg sige!" Og jeg hørte en Dør blive lukket.

Strax efter hørte jeg Trin deroppe. Øieblikkelig tog jeg min Hat og gik ned ad Trappen, men vendte strax om igjen og gik langsomt op, Trin for Trin. En fremmed Herre i elegant Costume kom mig imøde. Han vilde gaae afveien for mig, men jeg vedblev bestandig med lignende Høflighed at træde til samme Side af Trappen, som han, indtil jeg endelig havde indprøget hans Træk i min Hukommelse, da maatte jeg lee af vore gjensidige Høflighedsbeviser, jeg indsaae paa engang til hvilken Side jeg maatte træde — og Skurken gik; mig undslap han, men ikke den evige Retfærdighed!

Han var riig og glimrende, hans Straf var haard, men den var fortjent! Han endte som en ussel, pjaltet og foragtet Lazzeron. Tidt har han strakt Haanden ud imod mig fra sit Gadehjørne, aldrig har jeg givet ham en eneste Skilling, men jeg har viist B. ham, og han var bedre end jeg; han havde Medlidenhed med ham!!

Jeg havde ikke givet dette Menneske en Hvid, om han ogsaa havde sagt mig, at han ikke havde smagt Brød i 3 Dage; thi der gives Forbrydere, som Domstolene ikke kunne naae, og som selv Guds Haand sjelden rammer synligt; disse burde Samfundet straffe med Haardhed og Foragt. De burde udstødes af dets Midte, deres Navne opslaaes paa Galgen og deres Støv spredes som Avner for Vinden.

Mod dem ere Tyve og Røvere vildfarende Faar, som tidlig eller seent igjen kunde forenes med Hjorden.

— Endnu samme Dag erkyndigede jeg mig om Beboerne paa fjerde Sal. De vare en Enke med syv Børn og en fattig Snedker, der havde leiet en Syjomfru, som man kun kjendte under Navn af Clotilde, et lille Værelse, der gik ud til Trappen.

Værtinden, som sagde mig dette, var lidt sladderagtig, og hun fortalte mig mange pæne Ting om Enken med de syv Børn og den fattige Snedker, endelig standsede vi ved Jomfru Clotilde.

„Det er en velsignet Pige" — sagde Værtinden — „og den stakkels Snedkerfamilie har hende at takke for meget Godt, skjøndt hun selv er fattig og kun fortjener Lidet, men hun veed at holde Huus med sine Penge, og snart har hun et Par Strømper, snart et Halstørklæde tilovers til de smaae nøgne Børn deroppe."

„Har hun boet her længe?"

„Henved halvandet Aar eller saa omtrent. Herren har viist seet hende, naar hun om Dagen gaaer ud med sit Sytøi og henter nyt hjem? Du gode Gud, hvor er hun skjøn med sit blege, lidende Engleansigt!"

„Ja, jeg har seet hende!"

„Ikkesandt en herlig Pige? O, hun har viist havt megen Sorg allerede! Da hun kom hertil græd hun bestandig, og lukkede sig altid

---

dertil; al den Kjærlighed, hans Hjerte kunde nære, var kun deelt imellem Gud og mig.

— Ja, det er jeg fuldkommen overbeviist om, sagde Louise, idet hun trykkede sin Veninde Hænder, hvorledes maa han ikke have elsket, tilbedet Dem, Monstret paa alle Dyder! Men den Følelse, De indgød ham, var reen og rolig, han har i det Mindste altid kun kunnet høiagtet Dem.

— Hvad er Meningen...?

Og idet hun nærmede sig til Louise for at spørge hende med Blikket, vedblev hun: — Har han da glemt sin sædvanlige Tilbageholdenhed imod Dem?

— Oh! Mademoiselle!... Og Grevindens Suk fremkaldte et Suk hos Mademoiselle de la Fayette.

Monstrene paa Fuldkommenhed bedrage altid. Den fordums Favoritinde, der var istand til høihjertede Opoffrelser, havde ikke Kraft til at undertrykke en ubetydelig Bevægelse af tilbagevendende verdslig Forfængelighed.

Qvindens Hjerte vaagnede under Nonnens Slør; hun søgte at overtyde sin unge Medbeilerske om, at ogsaa hun havde fremkaldt Kongens Attraa og havde været elsket lige saa høit som hun nu var det.

— Troer De da at jeg er gaaet seirrig ud af Kampen, uden at have havt Noget at kæmpe imod? Hvad vilde vi Qvinder være, dersom Gud ikke havde givet os Blufærdigheden til vor Beskyttelse? Hvilken Mand har ikke sine heftigt begjærende Øieblikke, naar han er stærkt forelsket? Men han kommer af sig selv til Fornuft, — eller man gjør ham Modstand!

— Det har jeg gjort, svarede den nye Favoritinde.

— Vaag ikke desto mindre over Dem selv, Louise; De kjender endnu ikke Kongen. — Og idet hendes fulde Fortrolighed blev vakt ved den Fare, hendes unge Veninde var udsat for, maaskee

nde, man saae hende aldrig! Nu lader hun dog til at være bleven mere fortrolig med, hvad det saa er der trykker hende. Man seer hende dog af og til, og skjøndt hun aldrig smiler, er det dog ikke mere som dengang, da Taarerne altid kom mig i Øinene, naar jeg hændelsesviis engang mødte hende paa Trappen!"

„Stakkels Pige!"

„Ja, der er mange Ulykkelige, Herr Sørensen! men desværre kun Faa, der fortjene vor Agtelse. Hun er een af Disse, og det kan jeg forsikkre Dem, at dersom hun blev syg, som Gud forbyde! eller der indtraadte en knap Tid for hende, saa skulde hun finde en Moder i mig. Det var Synd andet! Men jeg staaer og snakker og De staaer der med Hatten i Haanden."

Jeg takkede den gode Kone og gik. Hun havde givet mig den bedste Underretning, jeg ønskede mig, og med Hovedet fuldt af glade Forhaabninger indtog jeg igjen min Plads ved Vinduet. Men jeg havde ikke megen Ro paa mig, og dersom B. ikke netop havde været ivente, for som sædvanlig at afhente mig, troer jeg næsten at min Utaalmodighed var løben af med mig og min Fornuft; thi Længselen efter at see den blege Sypige blev med hvert Øieblik stærkere, end de Grunde, jeg fandt til foreløbig at trænge den tilbage.

Tillykke kom B. Efter Bordet fulgte jeg ham hjem og ledede umærkeligt Samtalen hen paa hans Kone.

Det var at berøre hans ømme Side, jeg vidste det, og han tilkastede mig ogsaa strax et mildt bebreidende Blik for min Ubetænksomhed, men jeg lod som jeg ikke følte det og vedblev:

„Du nærer vist endnu det Haab, at Du ikke ganske har tabt hende? Ja, min Ven! tilstaae det kun, Du nærer Dag for Dag det Haab, at hun atter vil vende tilbage til Din Arne og bringe Dig din Lykke og Tilfredsbed igjen!"

„Jeg havde haabet det!" — svarede han — „Men det er forbi!"

„Siig ikke det! Hvo veed —! Fremfor Alt maa Du ikke tabe Modet! Og hvis Du virkelig elskede hende endnu, og vilde tilgive og glemme! hvorfor skulde Du da ikke vedblive at haabe?"

„Ak! naar jeg kun havde hende igjen! Glæden over min Lykke vilde lade mig glemme alle tidligere Sorger og Bekymringer!"

„Men vilde Du i saa Tilfælde ogsaa være stærk nok, til ikke i et Øieblikks onde Lune at bebreide hende det Forbigangne, og tilintetgjøre hendes Ro?"

„Ja!" — sagde B., efter kort Betænkning, — „jeg vilde aldrig med et Ord berøre de sørgelige Minder om Fortiden! Men lad os tale om noget Andet."

„Og vilde Du heller ikke glemme, hvad Du har lovet mig, at give din Dreng mit Navn? Hvad B.?"

„Ak! kjære Ven! Du veed ikke, hvilken Smerte Du foraarsager mig med disse Spørgsmaal! — Men — o Gud! hvis det var muligt! — Arthur! hvis Du havde fundet hendes Spor og et Øieblik kunde dølge det for mig!"

„Jeg haaber, at det vil skee, men endnu har jeg kun Formodninger og de ere saa løse, at jeg ikke tør give Dig det mindste Haab."

„Disse Formodninger, vil Du ikke meddele mig dem?"

„Ganske sikkert! Kom til mig Klokken fem, og hvis Du finder min Dør lukket, saa ring paa ligeoverfor hos Værtens og bed dem om at lukke Dig ind paa mit Værelse. Jeg skal underrette dem om det Fornødne, og haaber nok at jeg omtrent kan være hjemme til den Tid, ialtfald maa Du love at vente mig."

„Vær ubekymret! men . . ."

„Adieu!"

— Fra Grønnegade til St. Gjertrudstræde

---

ogsaa af en Levning af Forfængelighed, vedblev hun: — Veed De, at han eengang i et lidenskabeligt Øieblik, ligesom i Aftindighed, forglemte sin sædvanlige Beskedenhed i den Grad, at han med utrolig Heftighed bønfaldt mig om at forlade Dronningens Tjeneste og tage Bopæl i hans Slot i Versailles for der ganske at kunne hengive mig til ham?

Og da hun troede at have forfærdet Louise ved denne Aabenbarelse, ventede hun paa Virkningen, men denne sagde uden videre Bevægese i en ligefrem Tone:

— Det er endnu Intet.

Nonnen blev som maalløs derover.

— Er han kommen til Dem om Natten, vedblev den nye Favoritinde, alene, medens De var i Sengen, i et næsten fuldkomment Mørke, og har han talt til Dem som en Herre, der vil adlydes?

— Det vilde han ikke have vovet imod mig! udbrød den hellige Pige, idet hun reiste sig op.

— Mod mig vovede han det. Og Louise skjulte sin Skam ved sin hengivne Venindes Barm

— Hvilken skammelig Opførsel! sagde Madamoiselle de la Fayette, idet hun kjærligt trykkede sin Veninde i sine Arme. Jeg beundrer den Troskab, hvormed denne saa fromme Konge holder den Eed, han svor mig, aldrig at elske nogen Anden! Gud beskytte ham! Jeg tilgiver ham, men han har en uhyre Synd paa Samvittigheden! — Og hvem frelste Dem fra en saa stor Fare?

— Det veed jeg ikke, svarede Louise. Jeg var falden i Afmagt, og vaagnede først i min Tantes Arme. Men hans vaagnende Samvittighed var uden Tvivl min Frelser, thi han opmuntrede mig selv til at trække mig tilbage til dette Kloster. — Raader De mig endnu til at vende tilbage til Hoffet?

er just ingen Springvei, og jeg havde god Tid til at ordne mine Tanker og tilkjæmpe mig den nødvendige Rolighed, før jeg naaede den fjerde Etage hos min Vært, og stod stille udenfor Døren ved Trappen.

Jeg bankede, men da der ingen Indbydelse fulgte til at træde indenfor, fornyede jeg mit Forsøg. Da dette imidlertid ogsaa blev frugtesløst prøvede jeg paa at aabne Døren, i den Tanke at Beboerinden af dette Værelse kunde være inde hos Snedkerens Familie, men den var laaset indvendig fra, og nu gik jeg til den næste Dør, fast bestemt paa at forskaffe mig Entrée.

En bleg, mager og yderlig fattigklædt Kone lukkede mig op, og bad mig med den største Høflighed at træde indenfor, men da jeg, efterat have fulgt hendes artige Opfordring, gjorde hende bekjendt med, at jeg søgte Jomfru Clotilde, og ønskede en Samtale med hende, rystede hun paa Hovedet, og idet hun tilkastede mig et stjaalent og mistænksomt Blik, forsikkrede hun, at Jomfruen aldrig modtog Besøg af Nogen, det være hvem det være vilde.

Utaalmodig nævnede jeg mit Navn, og bad hende melde mig.

Det kunde hun ikke undslaae sig for, og jeg havde neppe ventet et Minut, før hun kom tilbage og med Venlighed aabnede mig en Dør, som fra Kjøkkenet førte ind til Jomfru Clotildes Værelse.

Her bad hun mig at tage Plads et Øieblik, og forlod mig. Kort efter kom Clotilde ind og nærmede sig mig med en vis sky Forlegenhed, som klædte hende ubeskriveligt yndigt.

„De har opdaget mit Tilflugtsted!" sagde hun, da et Øieblikks Rørelse gjorde hende stum. „Jeg havde haabet at kunne skjule det for bestandig! Gud har villet det anderledes!"

„Ja, Gud har villet det anderledes!" sagde jeg. „Han kalder Dem tilbage til Deres Hjem og jeg har det Haab, at De følger hans Bud!"

Hun smilede bittert og gjorde flere Gange Mine til at tale, endelig vendte hun sig bort, idet en levende Skamrødme bedækkede hendes Kinder.

„Da min Ven laa syg," vedblev jeg, „og han var Døden nær, var det Dem, der gjengav ham Liv og Haab, og dog har De kunnet bestemme Dem til endnu bestandig at leve fjern fra ham, og berøve ham Livets egentlig Værd, med den Kjærlighed, hvortil han har en hellig og uopløselig Ret, thi han elsker Dem endnu! Ja, maaskee ømmere og inderligere end nogensinde!"

„Og troer De ikke, at det ogsaa har kostet mig uhyre Kummer? Troer De, at jeg har havt alt mit Mod nødig, for ikke at bukke under for den Straf, jeg paalagde mig? Troer De, at jeg et eneste Øieblik vilde have betænkt mig paa at kaste mig for hans Fødder, hvis jeg ikke følte, at jeg var ham uværdig, og aldrig mere kan blive for ham, hvad jeg burde være?"

„Hvad der end har bevæget Dem til dette Skridt, og i hvor høi Grad De end kan have feilet, har De dog ingen Ret til at unddrage Dem Deres Mand, som elsker Dem og som daglig hentæres af Kummer og Sorg over Deres Forsvinden. Ja, dersom Deres Nærværelse vilde gjøre ham ulykkelig, da havde De Ret i Deres Handlemaade; men nu, da Samlivet med Dem er den eneste Betingelse for hans Tilfredshed og Lykke, nu handler De grusomt, idet De ikke betænker, at han lider ligesaameget som De."

„Jeg troede — jeg haabede, at han vilde glemme mig! At Tiden . . ."

„Dette Haab har været forgjæves, og jeg vil bevise Dem det ved at fortælle Dem, at

---

Mademoiselle de la Fayette overveiede længe sit Svar.

— Ja, Louise, sagde hun endelig, De maa vende tilbage til Hoffet og Verden. Er De ikke givt?

Louise gyste, men taug. Det vilde have været altfor mange Ydmygelser for hende.

Nonnen slog Øinene op med en begeistret Mine; alle hendes store og hellige selvopoffrende Ideer vendte tilbage til hendes Hjerte med fornyet Kraft.

— Tro mig, fordøm Dem ikke til det unyttige Klosterliv. Det er ikke uden en Skjult, for Forsynets Hensigter, tjenlig Plan, at stakkels Piger som vi formaae at indgyde mægtige Monarcher Kjærlighed; det er undertiden et Middel til Frelse for dem og deres Folk, som Himlen sender dem; det er Qvindens blide Mellemkomst, der med sin nogne Fod knuser Slangens Hoved. Slangen, den slette Raadgiver, er hos Kongen, Louise; den hersker over hans Hjerte, og aabner jeg. „Han kalder Dem tilbage til Deres Hjem og jeg har det Haab, at De følger hans Bud!"

Hun smilede bittert og gjorde flere Gange Mine til at tale, endelig vendte hun sig bort, idet en levende Skamrødme bedækkede hendes Kinder.

„Da min Ven laa syg," vedblev jeg, „og han var Døden nær, var det Dem, der gjengav ham Liv og Haab, og dog har De kunnet bestemme Dem til endnu bestandig at leve fjern fra ham, og berøve ham Livets egentlig Værd, med den Kjærlighed, hvortil han har en hellig og uopløselig Ret, thi han elsker Dem endnu! Ja, maaskee ømmere og inderligere end nogensinde!"

„Og troer De ikke, at det ogsaa har kostet mig uhyre Kummer? Troer De, at jeg har havt alt mit Mod nødig, for ikke at bukke under for den Straf, jeg paalagde mig? Troer De, at jeg et eneste Øieblik vilde have betænkt mig paa at kaste mig for hans Fødder, hvis jeg ikke følte, at jeg var ham uværdig, og aldrig mere kan blive for ham, hvad jeg burde være?"

„Hvad der end har bevæget Dem til dette Skridt, og i hvor høi Grad De end kan have feilet, har De dog ingen Ret til at unddrage Dem Deres Mand, som elsker Dem og som daglig hentæres af Kummer og Sorg over Deres Forsvinden. Ja, dersom Deres Nærværelse vilde gjøre ham ulykkelig, da havde De Ret i Deres Handlemaade; men nu, da Samlivet med Dem er den eneste Betingelse for hans Tilfredshed og Lykke, nu handler De grusomt, idet De ikke betænker, at han lider ligesaameget som De."

„Jeg troede — jeg haabede, at han vilde glemme mig! At Tiden . . ."

„Dette Haab har været forgjæves, og jeg vil bevise Dem det ved at fortælle Dem, at

---

Mademoiselle de la Fayette overveiede længe sit Svar.

— Ja, Louise, sagde hun endelig, De maa vende tilbage til Hoffet og Verden. Er De ikke givt?

Louise gyste, men taug. Det vilde have været altfor mange Ydmygelser for hende.

Nonnen slog Øinene op med en begeistret Mine; alle hendes store og hellige selvopoffrende Ideer vendte tilbage til hendes Hjerte med fornyet Kraft.

— Tro mig, fordøm Dem ikke til det unyttige Klosterliv. Det er ikke uden en Skjult, for Forsynets Hensigter, tjenlig Plan, at stakkels Piger som vi formaae at indgyde mægtige Monarcher Kjærlighed; det er undertiden et Middel til Frelse for dem og deres Folk, som Himlen sender dem; det er Qvindens blide Mellemkomst, der med sin nogne Fod knuser Slangens Hoved. Slangen, den slette Raadgiver, er hos Kongen, Louise; den hersker over hans Hjerte, og aabner

List, Haardhed og Mistænksomhed Adgang dertil; vov at gjøre den det stridigt ved alene at opfylde det med blide Følelser og ædle Tanker! Kongen nærer saa megen Kjærlighed for Dem, som han kun kan føle, derom kan jeg ikke mere tvivle; Deres Herredømme over ham vil derfor være stærkere, og De vil maaskee seire i det Forsøg, hvorved jeg strandede!

— Men Dronningen veed denne Kjærlighed, og hvorledes skal jeg kunne vise mig for hende? sagde Grevinden.

— Benyt først Deres Magt til hendes Fordeel, og hun vil elske Dem, ligesom hun har elsket mig, efterat have frygtet mig. Betænk Dem ikke herpaa; dersom Kongen angrer sin Handling, har De Intet mere at frygte, og Gud vil vaage over Dem, naar De virker for en hellig og retfærdig Sag!

— Nei, Mademoiselle; nei, jeg kan ikke, svarede Louise. Jeg føler ikke den Styrke hos mig, som er nødvendig for at paatage mig det,

han endnu boer paa det gamle Sted, skjøndt han boer billigere, og at Deres Effecter og Smaasager, Alt, ligeindtil den ubetydeligste Gjenstand endnu altid har beholdt den samme Plads i Leiligheden, som det indtog ved Deres usalige Bortgang. Han freder om disse Ting, som om hans Liv beroede paa deres Tilstedeværelse, thi han venter endnu daglig, at De vil vende tilbage til ham, og skjænke ham sin tabte Lykke igjen!"

„O, min Gud!" raabte den unge Kone fortvivlet, „ja, ja! jeg vil see ham! Jeg vil bede ham om Tilgivelse for Alt! Jeg vil bede ham berolige sig, og glemme! Jeg vil gjøre ham bekjendt med min Ulykke i hele dens Omfang, som jeg dengang lovede ham! og saa vil jeg igjen vende tilbage!"

„De vil derved idetmindste skjænke ham een lykkelig Dag! sagde jeg rørt, og var overbeviist om at B. allerede havde fundet sin Kone igjen.

„Undskyld, at jeg maa forlade Dem et Øieblik!" vedblev jeg, da jeg saae at Klokken allerede var over fem, „inden et Qvarteer skal jeg være her tilbage, hvis De ikke har bestemt at gaae ud?"

„O, nei! De skal være mig velkommen!"

„Tak! thi jeg har endnu grumme meget at tale med Dem om! Vil jeg træffe Dem igjen her i dette Værelse."

Hun nikkede med Taarer i Øinene, og jeg gik fornøiet ned til mine Værelser, hvor jeg efter Aftalen traf min Ven.

„Naa, Du er her allerede!" — sagde jeg, og rakte ham mit Cigarfoutteral, medens jeg tændte en Fidibus — „Du vil sandsynligviis vide, hvad det er for Formodninger jeg har?"

Og efter at vi Begge havde taget Plads, sagde jeg ham, at der oppe paa fjerde Sal, boede en Sypige, som havde gjort Bekjendtskab med hans Kone, og at jeg nok haabede, at formaae hende til at give nøiagtigere Underretning.

„Jeg vil selv tale med hende! sagde B.

Det havde jeg ventet og gjorde naturligviis paa Skrømt Vanskeligheder.

Men han sprang op af Stolen, kastede Cigarren i Spyttebakken, og gik mod Døren.

„Du vil vel tillade at jeg viser Dig Vei?" sagde jeg, og saa lukkede jeg min Dør og steg op ad Trapperne. B. fulgte.

„Vil Du nu gjøre mig den Tieneste, at opholde Dig her, til jeg kalder paa Dig?" sagde jeg, da han gjorde Mine til at følge mig videre frem. „Disse Sypiger ere langt mere stikne end Du troer!"

B. nikkede og standsede; jeg bankede paa hans Kones Dør, som heldigviis lukkedes op til den modsatte Side, og de saae ikke hinanden, da jeg traadte ind.

Jeg fandt den blege, men endnu unge og skjønne Kone badet i Taarer og det forandrede min Plan, som gik ud paa at forberede hende paa min Vens Komme. Hurtigt traadte jeg ud igjen og vinkede B.

„Du maa nok komme ind" — sagde jeg — „men din Kone er der!"

„Hvad siger Du?" raabte han og skjød mig tilside.

Jeg trak Døren til efter ham, og gik ned paa mine Værelser, glad over at min Ven formodentlig endelig engang vilde blive lykkelig igjen.

En Time senere lød Trin paa Trappen. Det var Herr og Madam B., som kom ned, aabnede min Dør, og sagde mig Farvel.

Rørt trykkede jeg Deres Hænder, og saae ud af Vinduet efter dem, indtil de dreiede om Hjørnet. Men da jeg tabte dem afsigte, sagde jeg til mig selv:

De taler om, og hvorom jeg næsten intet Begreb har. Vil De at jeg, der hverken kjender til Verden eller Hoffet, som endnu kun dunkelt aner hvorledes Alt gaaer til der, skal blande mig i disse farlige Stridigheder med min Uerfarenhed og ringe Forstand paa Sligt? De kunde det, thi De besidder Kraft, men jeg ikke! Jeg forstaaer kun at elske og lide!

Natten blev kold; De gik ind.

Men næste Dag paa samme Tid dvælede de atter under Lindealleen. De følgende Aftener kunde de vaagende Søstre endnu see dem fra deres høie Soveværelser. —

2.

Frokosten.

I det store Gallerie i det nye Slot St. Germain, førte to Mænd med dæmpet Stemme en levende Samtale, og undertiden lød deres Latter høiere end deres Ord. Det var Mester Simon Vouet og hans Elev, Eustache Lesueur, der vare beskjæftigede med at udføre de Materier, der paa Kongens Befaling skulde pryde Galleriet.

— Du har der et smukt Bekjendtskab, min Dreng; jeg raader Dig til at rose Dig deraf, sagde Simon Vouet. Ja, han er godt anskrevet ved Hoffet, han er første Kammerherre, han er Greve og meget Andet desforuden!

— Hvad! Ja, men er han virkelig givt? svarede Lesueur. — Og hans Kone, siger De, er....

— Og hans Kone ligesaa, afbrød Vouet ham med en høi Latter; hun er givt, to Gange givt, viet baade til høire og venstre Haand! Men det skal ikke forhindre Dig fra at fornye Dit Bekjendtskab med ham. Du frygter for at han er bleven stolt, siger Du? Bah! han har ikke saa megen Grund til at blive det! Greven af Marillac vil være Dig en god Protection og Fru

„See, der gaaer atter et lykkeligt Par og her sidder Du og kukulure alene!"

„Og saadan sidder jeg endnu. Varer det længe ved, bliver jeg for Alvor den gamle Peberſvend jeg har udgivet mig for.

Jeg troer at jeg vil ſætte mig i Aviſen og love "Taushed forſikkres" naar man i en Billet mkt. ægteſkabelig Lykke vil henvende ſig paa Rundetaarn imellem 12 og 1 Formiddag.

Man kan jo i alle Tilfælde probere paa det. Skulde De derfor ſee et ſaadant Frieri i Aviſen en af disſe Dage, ſaa veed De at det kommer fra mig og at De uden Reſico kan reflectere.

Deres ærbødige
Arthur.

Grevinden en god Kunde, thi naar hun faaer iſinde at lade ſig male, vil hun behøve to Portraiter ad Gangen!

Han lo paany, og Leſueur ſmilte over alle hans Vittigheder om Madame de Marillac, enten det nu var af Følelighed eller hans Lærers Exempel, der forførte ham.

— Den ſtakkels Ridder, ſagde han; men det undrer mig ikke ſaa meget. Han troede ikke paa Noget, ikke engang paa Kjærligheden!

— Ja, Kjærligheden! ſvarede Vouet. I ſaa Henſeende holder jeg med ham. Jeg troer ikke mere paa den! og Duften fra en god Steg gjør et ſtærkere Indtryk paa mig end en ſmuk Piges ſkjønttonende Stemme.

— Hans Gemalinde er af et anſeet Huus uden Tvivl?

Da Leſueur gjorde dette Spørgsmaal, anede han ikke, at Svaret vilde være et Lynſlag for ham. Heldigviis var den gamle Simon Vouet ikke iſtand til at give ham nogen Underretning herom.

— Det er altid anſeete Huſe, der forſkaffer vore Konger denne Art Vildt! Men jeg bryder mig ikke om andre Stamtræer end dem, der ſtaae i Forbindelſe med mit, og da Damen uden Tvivl hverken er en Vouet eller en Biſtournet eller en Gandelu, er det mig aldeles ligegyldigt, hvad hun hedder.

De toge begge to atter fat paa deres Arbeide, og efterat Leſueur i nogen Tid havde tænkt over Marillacs beſynderlige Skjæbne, denne hans fordum ſaa muntre og frimodige Ven, idet han beklagede hans Ulykke at være en ſaadan Qvindes Mand, forjog han alle disſe Tanker om Laſt og Nedværdigelſe, og tænkte kun paa Louiſe, paa ſin ſaa rene Louiſe, ſom han ikke havde ſeet ſiden deres Møde i Nanterre, men ſom han uden Tvivl ſnart atter vilde faae at ſee, thi hun havde lovet ham det.

Uagtet hendes pludſelige Bortgang fra Hytten, ſom han endnu ikke kunde forklare ſig, havde han fra denne Dag af atter faaet ſin Lykke og Tilfredshed tilbage, og i dette Øieblik hengav han ſig til de videſte Forhaabninger.

— Louiſe er ikke givt, ſagde han til ſig ſelv, derſom hun var det, vilde hun da ſaa uforbeholdent have betroet ſig til min Kjærlighed? Denne Hindring, ſom forfærder hende, denne Skranke, ſom ſtiller ſig imellem os, er ſtedſe den den ſamme. Hun er af adelig Herkomſt! Nu! ved mit Arbeide kan jeg blive berømt og riig! Og hvis det er nødvendigt at jeg bliver adelig, ſaa ſkal jeg vel blive det, jeg vil tilkjøbe mig Adelſkab, og er en ſaadan Udmærkelſe ikke undertiden bleven tilſtaaet en ſtor Maler uden Betaling?

Og da han erindrede den ſtore Gunſt, hvori Marillac ſtod hos Kongen, den Biſtand, han følgelig kunde vente af ham, fremſtillede de beſynderligſte Billeder ſig for hans Phantaſie.

Da han forlod ſit Arbeide laae Intet ham meer paa Hjertet, end at lade ſig viſe Grevens Bolig, ikke i den Henſigt allerede at tale om ſine Planer med ham, men den Modtagelſe, der blev ham til Deel, vilde lære ham, om han ſenere vilde finde Greven rede til at hjælpe ſig.

Han gik altſaa derhen.

Ved Synet af ham kunde Marillac ikke tilbageholde et Udbrud af Overraſkelſe, men en pludſelig Tanke beroligede ham lige ſtraks, og med en tydelig forlegen Mine, ſagde han:

— Det er Dem, Leſueur, hvad vil De mig?

— Undſkyld, Herr Greve, ſvarede Kunſtneren ganſke ude af Fatning, jeg troede at finde en Ven, en Ven og Staldbroder her, ... jeg ſeer, jeg har taget Feil. Farvel!

Han vilde gaae, Marillac ſtandſede ham og rakte ham Haanden.

Nei, Sudorius! heri har Du ikke taget Feil, jeg elſker Dig endnu beſtandig. Tilgiv mig, men jeg var ſaa langt fra at vente at ſee Dig, jeg troede, at Du var paa Reiſer, ... langt borte, ... Pokker i Vold! Mine Tanker gjorde ikke deres Skyldighed, jeg har ogſaa ſaa mange Sorger!

Denne Gang ſkiftede Leſueurs Overraſkelſe Gjenſtand. Med et gammelt Venſkabs hele Forſonlighed nærmede han ſig ham og ſagde i en kjærlig Tone:

— De ulykkelig! jeg har kun hørt tale om Deres Lykke! De er nu riig, og ſtaaer Dem godt ved Hoffet?

— Ja, min Ven, og ved min Moder! jeg vilde give mine Rigdomme og mine Titler for ikke mere at være Greven af Marillac, men ſimpelt hen Euſtache Leſueur. Ja troe mig, jeg vilde uden at vakle bytte min Skjæbne bort mod Din, mit Navn mod Dit!

— Og jeg vilde tage imod Tilbudet, hvis det var muligt, ſagde den unge Mand. At være

rig! at være adelig! Hvad kan De endnu have at ønske?

Ja saa, Mester Sudorius! er det de Grundsætninger, Du har samlet Dig i Provindserne? Hofluften har været min Dyd gunstigere thi jeg har, som Du seer, kun faaet et meget ydmygt Sind. Du finder mig meget forandret, ikke sandt? Kan det være anderledes? Da Du forlod mig, var jeg fattig, men jeg spillede, og er ikke den Lykke alene tillokkende, som man ønsker, som man haaber, som man seer komme og flygte, som en lunefuld Pige? Døden havde faaet Vexel paa mig, men jeg trodsede den, ligesom alle mine andre Creditorer! Jeg følte mig stolt af min Sorgløshed og af mit fornøielsesrige Liv, thi der var Kraft og Mod, selv i mine gale Streger. Endelig, — tilføiede han, idet hans Hoved sank ned mod hans Bryst og hans Røst fik et sørgeligt Udtryk, — var jeg ... ugivt! ... Min Ven, Alt er nu anderledes!

— Jeg har nok hørt, at De var bleven givt, og det er ikke den Nyhed, der forundrer mig mindst.

— Ah, man har talt til Dig om min Kone? svarede Greven, idet han opmærksomt søgte at gjennemskue Lefueur med sit Blik, og hvad har man sagt Dig om hende?

— At ... hun er ... smuk, svarede Kunstneren tøvende.

— Ja, min Ven, meget smuk. — Derpaa sagde han sukkende: — Du vilde være af min Mening, hvis Du saae hende, det er jeg vis paa. — Men, vedblev han, hun er borte, hun er ... paa Landet ... for lang Tid endnu, haaber jeg, ... Hofluften var hende ikke tjenlig. — Tro mig, lad os forlade dette Emne! thi derfra kommer mine Sorger, ja, min Sudorius, mine Sorger! Gid Du aldrig maa lære dem at kjende! Og dog maa jeg maaskee ogsaa denne Gang vælge Dig til min Fortrolige. Lad os i det Mindste idag ikke tale derom, lad os kun tænke paa vor Glæde over atter at see hinanden og over at kunne trykke hinanden i Haanden!

Lefueur tillagde kun disse Ord Betydning ved at anvende dem paa det, Mester Bouet havde sagt; han tvivlede nu ikke mere om Beretningens Nøiagtighed, og i sit Hjerte beklagede han Marillac og hans Skjæbne.

— Du har ikke spiist Frokost, sagde denne. — Heida! min naadige Herre! — Ingen Snak, Sudorius! Et dækket Bord opmuntrer til at tale sammen; det er nødvendigt til min Veltalenhed, ved Du, det er min Talerstol! Denne Gang skulle vi ikke have Vinen fra Olinville og Bruyeres til at ledsage vor Samtale; jeg har brudt med mine Erindringer, men Hertugdømmerne Bourgogne og Champagne staae til Din Tjeneste.

Pagen kom ind og satte paa et lille Bord paa Hjul, et Service med Sølvtallerkener, Glas af Crystal og smaae Bouquetter af Salvier og Pimpineller, for i Nødsfald atter at oplive Nectarens Smag; derpaa oppartede han dem.

Den unge Maler forbausedes ved Synet af denne Luxus, som forhen var Marillac uvant, hvis Bord, hvis han havde havt et, enkelte umage Tallerkener af Fajance med Skaar i, alene havde prydet.

— Du er forundret over min Rigdom, ikke sandt? sagde Greven til ham; ja, det er jeg undertiden ogsaa selv, men uden at springe omkring af Glæde derover. Jeg har aldrig sat Priis paa Andet end paa møntet Sølv, men nu har det kun en bestemt uforanderlig Værd i mine Øine; en Pistol er kun en Pistol; jeg spiller ikke mere! Dens Værdi fordobbles ikke for mig, som dengang, jeg kunde tilbyde mine Venner den! Tael, Raphael, — vedblev han med en større Inderlighed i sin Stemme, — jeg vilde være saa lykkelig ved at kunne gjøre Dig en Tjeneste! Reiser ruinerer Folk; Du kommer uden Tvivl tilbage med en tom Pung; jeg kan fylde den!

Lefueur takkede ham for hans gode Villie, og hans Haab steg, da han efterhaanden fandt sin Ven saaledes, som da han fordum havde kjendt ham.

— For Pokker! sagde nu Marillac, idet han lagde en Fugl for, som syntes at ville modstaae Kniven, Sølvfade gjør ikke gammelt Kjød møre. — Hvorfra er denne Sneppe kommen i mit Kjøkken, min naadige Herre?

— Den er fra Kongens sidste Jagt, Herr Greve, svarede Pagen.

— Gid den maa blive stegt i Helvede! Ved Gud! Hans Majestæt Ludvig den Retfærdige eller snarere Ludvig den Stammende er ikke heldig, naar han jager til mig.

Han blev et Øieblik siddende tankefuld og bekymret, og Lefueur bemærkede, at Kongens Navn nu virkede ligesaa stærkt paa ham som fordum Richelieus.

Strax efter talte Marillac, for at komme sig af sin Bevægelse, med ham om de skjønne Kunster, spurgte ham om hans Arbeider, og af gammel Vane ogsaa om hans Kjærlighedsforbindelser.

Den unge Mand saae op. Øieblikket var maaskee kommen, da han kunde vove at betroe sin Ven sine Fremtids Planer, men Pagens Nærværelse generede ham, og dernæst vidste han ikke, hvorledes han skulde bære sig ad for ved at tale om Louise ikke at bryde den Eed, han havde svoret hende ikke at søge at erfare hendes Skjebne.

— Skjenk! sagde Marillac. — Og da den naadige Herre havde udført Befalingen, sagde han:

— Jeg tømmer dette Glas paa den nye Tilbededes Sundhed.

— Lefueur klinkede med ham og heldede sig fortrolig til ham.

— Paa hendes, hvidskede han, thi det er bestandig hende.

Greven fattede strax, paa hvor vanskeligt et Terrain han var kommen, og holdt nogle Secun-

der sin Haand ubevægelig, før han kunde gjøre den Skaal Besked, han selv havde foreslaaet.

— Bestandig hende? . . . Nu vel da! . . . paa hendes Sundhed altsaa.

— Paa Louises! sagde Lefueur.

— Paa Louises! gjentog Marillac. Og han tømte sit Glas i eet Drag.

Situationen var besynderlig og farlig; fra begge Sider fordrede den en Bekjendelse.

— Du elsker hende endnu? vedblev Manden, idet han lagde Armene overkors og saae paa ham med en beklagende Mine.

— Jeg har aldrig ophørt at elske hende.

— Saameget desto værre!

— Hvad! udbrød Lefueur, idet han forglemte sig selv, er det da virkelig sandt, at hun er gift? O nei, nei! er det vel? Dette Giftermaal er gaaet overstyr.

— Det kunde virkeligt nok være, at hun endnu var Pige, sagde Marillac, da han var kommen sig af sin første Overraskelse, og affecterede et ligegyldigt Udseende, under hvilket en bidende Ironie trængte frem.

— Men ved De da Intet, eller har De ingen Formodning desangaaende?

— Du drikker ikke, Sudorius, afbrød Marillac ham med tilsyneladende Rolighed.

Lefueur greb mechanisk Glasset og tømte det til Bunden, uden at han syntes at forstaae, hvad han gjorde, og som om Grunden alene var den at frie sig for en Bebreidelse. Paa eengang grebet af det Ønske at erfare Noget og af Frygt for at erfare det begyndte han at udspørge Marillac, da en Tanke pludselig faldt ham ind og standsede ham.

— Nei, sagde han, hvad De saa ved, saa tie dermed! Jeg har lovet, jeg har svoret at agte hendes Hemmelighed.

Greven, der havde Medlidenhed med den unge Mands stigende Bevægelse, havde først forsøgt at udsætte Forklaringen, men hans skinsyge Nysgjerrighed blev vakt ved de sidste Ord og nødte ham til at begynde paa den.

— Hvem har Du da lovet, hvem har Du da tilsvoret det?

Lefueur svarede ikke.

Begge udstode nu samme Angst, men hos den Ene, hvor alle Indtryk vare naive, viste den sig ved hans Ansigtsfarve, ved hans nedslagne Blik, ved hans skjælvende Læber; hos den Anden, hvem hans Vane at spille havde lært at beherske sig, skjulte den sig, og alene hans Træks neppe mærkelige Sammentrækning vilde have kunnet røbe mere klartseende Blikke, hvad der foregik i hans Sjæl. Han syntes at lade sin Ven faae Tid til at samle sig, tog Flasken af Pagens Hænder, skjenkede til sig selv, og idet han søgte at gjøre sig til Herre over Forandringerne i sin Stemme, gjentog han:

— Hvem har Du tilsvoret det?

— Louise, sagde endelig den unge Maler.

— Du har altsaa seet hende igjen?

Idet han betonede dette sidste Spørgsmaal, lod Marillac den Haand, hvori han holdt sit Glas, synke ned paa Bordet, thi man saae tydelig hans stærke Bevægelse af Liqueurens Rysten i Glasset.

— Ja, jeg har seet hende igjen! ved et lykkeligt Tilfælde, en eneste Gang! men . . .

— Men?

— Jeg faaer hende snart at see igjen, det er jeg vis paa! jeg har hendes Ord.

Og Lefueurs Øine straalede af Lykke og Kjærlighed.

— Hun har Intet fortalt Dig om sin Skjæbne?

— Nei, og jeg vil ikke erfare Noget derom uden af hende selv.

— Hun elsker Dig endnu . . . sandsynligviis? — vedblev Marillac, opmærksom paa det mindste bekræftende Tegn fra denne hans anden Medbeiler. Og efter et Øieblits Eftertanke sagde han — Nu vel! saa meget desto bedre!

— Ægtemandens Tanker kan man let gjætte. For Grevinden blev Kjærligheden en Beskyttelse mod Magtens Forførelser. Ganske indtaget af sine nye, heltemodige Beslutninger til Bedste for Louises Ære, feirede Marillac over sin Skinsyge, men ikke uden en voldsom Anstrengelse, thi medens han udspurgte Lefueur med en tilsyneladende saa stor Rolighed, havde han stukket sin Haand ind under sin Trøie; den havde søgt hans Hjerte, og maaskee paalagde den physiske Smerte i dette Øieblik den moralske Taushed.

Marillacs saameget desto værre havde først bragt Lefueur ud af Fatning; hans saameget desto bedre beroligede ham. Greven syntes at høre paa ham med en levende Interesse og opfordrede ham endog til at betroe sig til ham. Han troede Øieblikket gunstigt, og idet han benyttede Pagens øieblikkelige Fraværelse, sagde han:

— Hvis De vilde hjælpe mig, Marillac, vilde jeg ikke have mere at ønske?

— Hvorledes? hvad mangler Dig endnu?

— De har selv mindet mig derom, ja, jeg er bleven ærgjerrig. Skulde De troe det, jeg vil være adelig. Beskyld mig ikke for hurtigt for Hovmod og Dumdristighed. Ved mine Arbeider kan jeg gjøre mig berømt, og imidlertid er det ikke paa mine egne Fortjenester, det er ikke paa mig selv jeg gjør Regning, for at erholde denne fortrinlige Gunst; det er paa Dem, paa Deres Beskyttelse.

— Paa mig!

— Kongen skaber Adelsmænd efter Behag, vedblev den unge Mand med Lidenskabelighed, og De formaaer Alt hos Kongen, har man sagt mig. Vær min Tolk hos ham, sig, at det gjælder En af hans Undersaatters Liv og Lykke, skaf mig Audients hos ham; jeg vil falde for hans Fødder, jeg vil bede ham, jeg vil besværge ham at give mig Adelskab, for at jeg kan ægte Louise!

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 44. Torsdagen den 20 Mai. 1847.

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Ganske forvirret ved denne hans Vens pludselige og besynderlige Fordring kunde Greven, hvorledes hans Tanker saa end vare, neppe holde den Lyst til at lee i Tomme, som bemægtigede sig ham. For Pokker! tænkte han, at ægte min Kone, og det ved min Hjælp! og med Kongens Samtykke! Hans Forhaabninger gaae for vidt. — Vi ville tale om det en anden Gang, sagde han; det har ingen Hast.

Den unge Mand var henrykt, han troede at have Grund til et godt Haab. Marillac saae ned, og hans Tørklæde, som han holdt for Munden, skjulte det Smiil, som endnu fortrak hans Læber. Hans Stilling syntes at antyde Eftertanke og Sorg. Lesueur tog Feil af den.

— Tilgiv mig, sagde han, jeg bedrøver Dem maaskee ved at vække Tanker hos Dem, som De søger at fjerne.

— Du har Ret; naar jeg sammenligner vor Skjæbne, misunder jeg Dig Din. Jeg gjentager det, jeg vilde ønske, at jeg var Eustache Lesueur, Du er elsket, og Din Samvittighed er rolig.

— Ak! udbrød Lesueur, hvorfor har De ikke fundet en Louise!

— En Louise! gjentog Marillac. — Og omendskjøndt dette Ord maatte vække en paa engang spøgefuld og piinlig Tanke hos ham, udslettedes Smilet af hans Træk, hans Blik blev stivt og strengt. Med begge Albuerne paa Bordet og Hovedet i Hænderne, sagde han med en stærkt forandret Stemme: — Du synes at beklage mig, har Du da hørt Nogen sige, at mit Ægteskab er ulykkeligt? Nævn mig den, der har sagt Dig det, han skal bøde for Alle, jeg vil have hans Blod! Ja, siden Blod er nødvendigt for at afvaske de Pletter, man sætter paa en Qvindes Ære, saa nævn ham!

— Men, ... sagde Lesueur forvirret, Ingen har talt til mig derom ... uden De! ... i det Mindste har jeg troet at forstaae ...

— Det er godt. Iøvrigt vilde Du kun have altfor megen Grund til at beklage mig, dersom jeg vovede at aabenbare Dig mit Hjertes skjulte Tanker. — Hør mig, og anklag ikke Dine Øren for at høre feil, det er Sandheden, Du nu skal faae at høre. Ogsaa jeg elsker, Sudorius, jeg er forelsket! ... Og fatter Du ogsaa, hvad dette Ord vil sige min i Mund? Jeg, som aldrig havde elsket! ... For Eder, skjæggeløse unge Mennesker, hvem Kjærligheden bemægtiger sig, næsten lige saasnart som I have traadt Eders Børneskoe, er det kun en Sands mere, Noget, der endnu manglede i Eders Øvner; I føle den som et friskt og behageligt Indtryk, I have bevaret Eders Illusioner, og den sammenslynger sig med Eders Tilværelse, vorer med Eder, uden Kampe, uden Anstrengelser! I denne Trang til stærke Følelser, som er paakommet Eder, er den kun en ny Flamme i det endnu brændende Baal thi I have nylig elsket Eders Moder! Men i et Hjerte, der er kjed af Fornøielser, hærdet ved Krigen, ved Tænken og ved langvarig Ligegyldighed, kommer den ikke mere blid og reen, som den Luft man indaander, den viser sig truende, den trænger ind med Magt, den knuser, den ødelægger! Den har saa mange Hindringer at bekæmpe! den maa kuldkaste Alt, efterdi den maa opbygge Alt forfra! Og alt efter sin djævelske eller himmelske Natur, driver den Mennesket, blindt eller rasende, til Forbrydelser eller til Dyder! — Har Du kjendt denne Kjærlighed, unge Mand? Nei, Du har viist Dig, Du har hævet Øinene mod Himlen, Du har lagt Haanden paa Hjertet, og man har elsket Dig, ikke saa? Og jeg, Din Fortrolige, jeg, som aldrig kjendte til nogen Bevægelse, uden naar jeg hørte Tærningerne rystes i Hornet, hvis Hjerte bankede heftigst ved Synet af Kortene i min Haand, jeg har nægtet Din Kjærlighed, jeg har hos mig selv spottet Dig! jeg har været ubarmhjertig, ja, ubarmhjertig! — Viis Du nu ikke nogen Medlidenhed med mig, Lesueur! Overvæld mig med Din Foragt, med Din Spot! Jeg er ikke alene forelsket, men jeg er endogsaa skinsyg! og er ikke elsket! Til Gjengjæld for en ubegrændset Hengivenhed, har jeg modtaget Had, det Had, jeg havde fortjent! Jeg troede kun at have een Rival, jeg har nu to! Og min Stilling er i den Grad uden Exempel, at af alle Mennesker, paa hvem min Vrede søger at falde, maa jeg undtage dem begge! Imod dem vilde min Arm være kraftløs! min Kaarde vilde før gaae itu i min Haand, end sigte mod! deres Bryst! Begge skylder jeg Ærbødighed, enten det nu er af Pligt eller af Samvittighedsnag — Nu, tal, Lesueur, svar mig, finder Du endnu bestandig Greven af Marillacs Skjæbne misundelsesværdig!

Lesueur blev siddende stum og ubevægelig, uden at kunne troe, hvad han havde hørt.

Marillac stod op, og idet han stødte Bordet hen i den anden Ende af Værelset, som om Alt, hvad der stod paa det, skulde gaae itu, sagde han vranten:

— Lad os ikke tale mere derom. Jeg maa trække frisk Luft, jeg qvæles. Lad os gaae ud! Heida, min naadige Herre!

Pagen kom ind med en Vandkande med velslugtende Vand, og medens Greven neppe dyppede Enden af sin Finger deri, sagde han:

— Du kjender mig ikke mere igjen, Sudorius, ikke sandt? Er jeg ikke endnu en munter Bordgjæst? Ved Himlen! nu kan Du holde mig Stangen ved Bordet; Du seer, der ere vi begge lige lidt paa vor gamle Plads!

3.

Apolle-Galleriet.

Da Morgenklokken samme Dag ringede i St. Maria Klosteret, gik Louise ud af den lille Dør. Mademoiselle de la Fayette ledsagede hende lige til Klosterets Dørtærskel, og da hun forlod hende, gav hun hende endnu gode Raad og søgte at bestyrke hende i en stor Beslutning.

Vel indhyllet i sin Kappe, med en Maske for Ansigtet, lod Grevinden sig kjøre til St. Germain og gik op i den Deel af Slottet, Dronningen beboede.

Anna af Østerrig var neppe staaet op, da man forkyndte hende, at en Qvinde var sendt til hende med et Budskab fra Mademoiselle de la Fayette, og forlangte at tale med hende. Hun lod Mademoiselle d'Hautefort tage imod hende og føre hende ind, men denne kom snart ene tilbage til Dronningen og erklærede hende, at den Qvinde, hun havde seet i stærk Bevægelse og skjælvende i Forværelset, ikke var nogen Anden, end Madame de Marillac. Dronningen kunde ikke tilbageholde en Bevægelse af Overraskelse og Afsky, og alle Mademoiselle d'Hautefort's og de St. Louis's Bønner behøvedes for at formaae hende til at tilstede hende at komme ind, og til at høre paa hende.

Understøttet af de to Selskabsdamer, som gik hende imøde, traadte Louise ind, vaklende formedelst sin stærke Bevægelse, og knælede skjælvende for Dronningen, idet hun med Taarer bønfaldt hende om at gjengive hende sin Yndest, som hun aldrig havde ophørt at fortjene.

Hendes Taarer, hendes frimodige og ligefremme Retfærdiggjørelse, der bekræftedes af Mademoiselle de la Fayettes Brev, overbeviste Anna af Østerrig om hendes Uskyldighed, hun lovede hende Venskab og Beskyttelse til Gjengjæld for hendes Hengivenhed, thi for at gjøre en Uret god igjen, som hun ikke havde begaaet, forpligtede Grevinden sig til hemmelig at tjene Dronningen. Der blev sluttet den Contrakt, at Madame de Marillac for Fremtiden skulde have Tilladelse til at tage imod Kongens Cour, og skulde benytte sin Indflydelse paa ham, til at understøtte det anticardinalistiske Parti, i hvis Spidse Anna af Østerrig og Gaston af Orleans stode.

Saaledes blev Louise, over hvem Kjærligheden havde gjenvundet sit Herredømme, og hvem de ærgjerrige Tanker imidlertid havde forladt, kastet ind i Hofintriguernes stormfulde Region, bevæget af Mademoiselle de la Fayettes Tilskyndelser, begeistret ved hendes Raad og forført ved Haabet om at gjenerhverve sig sin Dronnings Agtelse, og til sin Ulykke tænkte hun endelig paa Politik.

Glad og fornøiet over den nye Hjælp, hun havde faaet, vilde Ludvig den Trettendes Gemalinde strax tilstaae Madame de Marillac den Æresopreisning, hun skyldte hende. For idag havde hun netop besluttet en Spadseretour i Skoven til Slottet la Muette med sine Damer. Grevinden blev indbudet til at følge med, og en offentlig og god Modtagelse skulde der ganske udslette det stygge Indtryk, som Kysset i Nanterre havde foraarsaget.

I den store Apollosal saae man snart en Mængde elegante og smukke Damer forsamlede, som efterhaanden forøgedes med andre, ved deres Pynt og Skjønhed, ikke mindre udmærkede Damer, thi Tjeneren meldte efterhaanden Mademoiselle d'Escars og de Guise, Madamerne de Guemenee og de Rohan med Datter o. s. v. De kom derhen paa Dronningens Indbydelse for at bestemme, naar de skulde forlade Slottet. Og da Alle vare komne, følte de sig lykkelige, som kunde nyde det Syn, som alle disse smukke Ansigter og pragtfulde Paaklædninger ydede i denne Sal, der var omgivet af en dobbelt Række lette, forgyldte Søiler med livlige og smukke Malerier, som en klar Foraarssol syntes at oplive endnu mere.

Der manglede heller ikke paa Tilsluere og Nysgjerrige, skjønt ingen Cavalerer vare blevne indbudte.

Den øverste Søilerække, som gik omkring Salen, tjente til Gjennemgang og Forbindelse mellem Slottets forskjellige Dele, og Nogle gik frem og tilbage under Paaskud af Tjenesteforretninger, men langsomt, i al Ro og Mag, Andre, som fra først af kun havde tænkt paa at gaae igjennem Galleriet, standsede overraskede og henrykte ved Synet af Forsamlingen, og betragtede, skjult af en Pille, med Fornøielse dette henrivende Selskab.

Iblandt disse Sidste befandt sig Marillac og Lesueur.

Efter deres Samtale ved Bordet havde Greven, for at komme ud af Slottet, ført sin Vei gjennem de lange Gange og Mellemdørene, hvoraf en førte ud til det høie Gallerie i Apollosalen. Hvad der her først vakte Kunstnerens Opmærksomhed, var Malerierne, Indfatningerne og Medaillonerne mellem Søilerne. Men ved den Støi, han

hørte nedenunder, saae han ned i Salen, og det Syn, der mødte hans Blik, syntes ham ligesaa interessant som Malerierne.

Disse unge Damer med prægtige Klæder, broderede med Silke, med Guld- og Sølvstriber, viste sig for ham i deres fulde Glands. Den fine Vellugt fra deres Haar og Klæder steg op til ham og stemte ham til blide Følelser. Nogle, med en overordentlig udsøgt Paaklædning, havde laant deres Dragter fra andre Tider eller Lande; Andre, der ikke vare mindre moderne lige ved deres eiendommelige Dragt, vare i Ridedragt, bare et kort Skjørt og lange Fløiels Strømper, ja selv Beenklæder ligesom Mænd, og det Usædvanlige i deres Paaklædning, al denne Flitterstads, som kun var i Brug ved Hoffet, og som Kunstneren neppe kjendte, tildrog sig og beskjæftigede hans Opmærksomhed i nogen Tid.

For at adsprede sig, for at beskjæftige sig, maaskee for at vise sine Kundskaber i en saa vigtig Sag, gav Marillac ham velvillig Underretning om Navnene paa alle disse moderne Sager, paa Smykkerne og paa Baandene. Han lærte ham ogsaa de forskjellige Benævnelser paa Damernes Haarsætning, og hundrede andre Ord, som dengang brugtes blandt Damerne og i Modesproget.

Snart taug begge stille.

Ved at see paa disse saa smukke fornemme Damer og sammenligne dem med de yndige Piger, han havde seet under Lindealleen i Klosteret, kom Lesueur til at tænke paa Louise og paa den lykkelige Fremtid, som syntes at aabne sig for ham; Marillac tænkte paa sin Kone, som han bestandig antog for at være i Klosteret, og begge vare hos sig selv af den Mening, at hvis Louise viste sig der, midt imellem alle disse forførende Ansigter, vilde hun være den allersmukkeste!

Dronningen var nylig kommen. Alle de qvindelige Grupper, som gik tilside for med mange dybe Hilsener at gjøre Plads for Hendes Majestæt, idet de dannede to parallele Linier, ydede et herligt Skue.

Med Øinene fæstede paa den smukke og imponerende Anna af Østerrig vedblev Kunstneren sine forgjæves Planer, der vare saa nær ved deres Ende. — I Mangel af Tjenstvillighed hos Grevinden, tænkte han, hvor sikkert Middel vilde ikke en saadan Dames høie Beskyttelse, som man siger ikke altid har været ufølsom for Kjærlighedens Angreb, være til at naae mit Maal, hvis jeg engang kunde erhverve mig hendes Gunst!

Imidlertid vilde Lesueur efter et kort Ophold i Galleriet gaae bort med sin Ledsager, da en Støi lod sig høre udenfor og gav Gjenlyd i Forsalen som et Forvarsel for den sidste og skjønneste Dames Ankomst.

Virkelig aabnedes atter den store Dør. Dørvogteren traadte ind og meldte med høi Røst:

— Fru Grevinden af Marillac.

Ved dette Navn viste sig en stor Overraskelse i Salen, og alle Blik vendte sig paa eengang samme Sted hen.

Lesueur standsede.

— Lad os gaae! udbrød Greven, slagen af Forbauselse.

Men den unge Mand holdt ham tilbage.

— Det er Deres Kone, sagde han; har De ikke hørt det? Hun er altsaa kommen tilbage? Jeg vil see hende!

Og dreven af en stærk Lyst til endelig at bedømme denne Skjønhed, hvis Ynde havde kunnet bringe Ridderen under Ægteskabets Aag og ved Kjærligheden bringe nyt Liv i Kongens udmarvede Blod, styrtede han hen mod Rækværket, idet han bestandig holdt ham ved Armen, som han endnu i sit Hjerte kaldte sin Ven.

Marillac stred imod, men gav omsider efter. — Tidlig eller sildig maatte han dog opdage Hemmeligheden. Vilde han nogensinde have Mod til med koldt Blod ved denne Efterretning at tilintetgjøre den Mand, som han har bedraget, forraadt i hans ømmeste Forhold? Lad da Alt blive ham aabenbaret paa eengang, og uden at der behøves eet Ord!

Paa sin Side havde Lesueur givet sine Tanker frit Løb. — Han vil nu faae hende at see, denne Qvinde, som, efterat have draget et Enkeslør over Kongens Ægteskab, vover at trodse sin Dronning i hendes eget Pallads! Denne Qvinde, der er nødt til uophørligt at kæmpe med en fortjent Foragt, bevæbnet med Hovmod og Dristighed, maa uden Tvivl være høi og stolt og søge at beherske Forsamlingen ved et uforskammet Blik. Men han vil under hendes forførende Maske opdage Udtrykket af hendes lave følgte Sjæl!

Endelig traadte hun ind, denne Grevinde af Marillac! hun traadte ind, smuk, glimrende, straalende af Pynt og med dette Udtryk af Ufølyd i sit Aasyn, som var hende eiendommeligt.

Lesueur saae paa hende ... Han blev forvirret, og hans Haand trykkede fastere om hans Ledsagers Arm. En Sky svævede for hans Blik .... Han vedblev at betragte hende! — Louise! .... mumlede han, og med fordreiede Træk, med Panden allerede frygtelig bleg, vendte han sig om til Marillac, og idet han pegede paa hende, sagde han:

— Men, ... det er jo hende! ... det er jo Louise!

— Ja, ... Louise de la Porte, ... min Gemalinde, svarede Marillac, endelig lettet for hans stærkt tyngende, frygtelige Taushed. Og gjennemtrængt af Medlidenhed, af Skam, af Samvittighedsnag forsøgte han at understøtte den Ulykkelige, som Livet syntes at ville forlade.

Lesueur stødte ham tilbage, men uden Heftighed og næsten uden Harme, thi hans Sjæls og Legemskræfter vare brudte ved dette uventede Stød. Vaklende, greben af Svimmelhed, tyve Aar ældre i et Øieblik, fjernede han sig med sin Tro paa Kjærlighed og Venskab tilintetgjort, berøvet sin Fremtid, sit Haab, sine Illusioner!

Dette Øieblik var en Triumph for Louise. Dronningen modtog hende saa venligt, at hun fuldkommen skaffede hende sin forrige Agtelse i Hofsets Øine.

Syvende Kapitel.

Den Syge.

1.

Et Feberanfald.

I sit Huus i Colombiergaden laae Johanne fra Brabant i Morgendragt paa en bred Kanapee med Silkebetræk, med Hænderne foldede bagved Hovedet, og syntes med den beundringsværdigste Koldblodighed at høre paa de heftige Bebreidelser, Herr Edme Frants af la Chenaye gjorde hende.

— At komme hjem Klokken tre om Natten! udbrød denne; troer du da at jeg vil finde mig i saadanne Uordener! Ikke engang at ville sige mig Aarsagen dertil!

— Hvortil skulde det vel nytte? svarede Johanne, idet hun rolig vendte Ansigtet om imod ham. — Det vilde kun gjøre Dem endnu mere forbittret.

— Du tilstaaer det da endelig! Du har forraadt, bedraget mig!

— Jeg, Jesus! bedrage Dem! det er der ikke Noget om, det kræver jeg min Helgen til Vidne paa. De anseer Dem altsaa i den Grad for Herre over mig, at jeg ikke kan forlade Dem? Hvad skulde det saa nytte at bedrage Dem?

— Hvilken Troløshed! — sagde la Chenaye, idet han slog los paa Armen af den Læneſtol, han sad i, og næsten vendte Johanne Ryggen. — At forlade mig! det er min Løn! Du glemmer, hvad jeg har gjort for dig, dengang Hungeren tvang dig til at række Haanden frem ved min Dør!

— Det var Brød, jeg bad Dem om, Intet videre; det Andet brød jeg mig ikke stort om, min Herre, sagde Johanne med sin langsomme og smægtende Stemme. — De har villet see mig i smukke Klæder; jeg har baaret dem for at behage Dem, fordi jeg skyldte Dem Taknemmelighed og Lydighed som min Forsørger. Men sandt at sige generede de mig i Begyndelsen; jeg var saa lidet vant til dem. Hvor jeg dengang længtes efter min Kjole med Hætten paa! Nu, vil jeg ikke sige; jeg holder af Pynt, og jeg vilde gjerne sætte Fjer paa min Natdragt for at være smukkere, medens jeg sover!

— Nu vel! din Pynt, dine Smykker, hvem har givet dig dem? Hvem har du at takke for, at du gaaer i Silke og Fløil, Utaknemmelige?

— Alt det har jeg den Glæde at takke for, De har af at see mig smuk og net, jeg har den Tilfredshed at takke derfor, De føler, naar De om Aftenen i Cours-la-Reine kan sige til Deres Venner: — Denne smukke Pige, som I synes saa godt om, det er min lille Kjæreste! — Jeg beder ogsaa hver Dag til Gud, min Herre, om at bevare Deres Sundhed og Forfængelighed!

— Forfængelighed! sagde la Chenaye, idet han dreiede sin Læneſtol halvt om imod Johannes Kanapee og kastede vrede Blikke paa hende. — Er det af Forfængelighed, at jeg har ladet dette Huus meublere og indrette, hvor Ingen kommer?

— Undtagen Dem. Havde De sat mig op paa en Hønsepind, maatte De jo klavre op til mig.

— Er det da af Forfængelighed, at jeg nylig har givet dig 300 fuldvægtige Daler, thi de vare i det Mindste ikke gaaede gjennem Jødernes Hænder. Hvad har du brugt dem til? Herom er du bestandig haardnakket vedblevet at tie! Ved Bønner og kjærlige Klager har jeg aldrig kunnet faae deres Anvendelse at vide. Vil du bilde mig ind, at du har givet din Fader dem?

— Hellige Jomfru! svarede Johanne; min Fader 300 Daler! Vinen er ikke saa dyr, at jeg skulde være saa gavmild imod ham.

— Har jeg ikke i Eet og Alt føiet mig efter dig? har jeg ikke tilfredsstillet dine Ønsker, dine Lunер? Er det en Virkning af min Forfængelighed, Alt dette? Nei, det er Virkningen af min Kjærlighed, af min taabelige Kjærlighed til dig, som jeg skammer mig over!

— Jesus! udbrød Brabanterinden, idet hun reiste sig halvt op og stivt betragtede la Chenaye; — Der kommer da endelig et fornuftigt Ord! Nu skammer De Dem altsaa? Gud være lovet! heller silde end aldrig. De fortryder, ikke sandt, bedragerisk at have gjort Dem til Herre over en stakkels Piges Villie, som var sulten, men som ikke elskede Dem, som aldrig kunde elske Dem; at have ligesom tvunget hende til at overgive sig i Deres Vold, De, som kunde være hendes Fader! Det er det uden Tvivl, som bringer Dem til at rødme over Deres Kjærlighed! Naa, Gud skee Lov!

— Du elskede mig ikke! sagde la Chenaye haardt saaret ved den sidste Bebreidelse angaaende hans Alder, idet han dreiede sin Læneſtol heelt om mod Johanne. — Nei, du elskede mig ikke, du elsker mig endnu ikke! Derfor bedrager Du mig, derfor vil du forlade mig, det er jeg vis paa. — Og idet han blev meee og mere heftig, som han talte, lagde han Armene overkors og antog en skinsyg Elskers og en fornærmet Velgjørers Mine. — Det er det uden Tvivl, som har holdt Dig ude i Nat! Uagtet du lader, som du er saa uskyldig, har du villet forsøge, hvorledes en Forandring anstod dig, for at raadspørge din Bequemmelighed, førend du gav mig min Regning. Men du skal ikke have denne Tilfredsstillelse, min vakkre Pige! du tilhører mig endnu, du er i mit Huus, og jeg jager dig paa Døren.

Hun sprang strax let op af Kanapeen, og uden at nogen Forandring kunde mærkes i hendes Stemme, sagde hun:

— Dersom De jager mig paa Døren, saa gaaer jeg min Vei.

Hun stod i nogen Tid foran la Chenaye og satte sine Klæder i Orden, glattede sin Krave og sine Ærmer, rystede sin Kjole for at faae den til at falde i de rigtige Folder, og efterat have kastet et Blik paa sin Paaklædning, gik hun ligesaa rolig hen i den anden Ende af Værelset, for der at tage sin Kaabe.

I sin Læneſtol ſad den ſkinſyge Elſker med Haanden under Kinden, og iagttog hende fra Siden, da han ikke kunde troe paa en ſaa ſtor Reſignation, en ſaa pludſelig Bortgang. Men da han ſaae hende gaae henimod Døren og dreie Laasen om, og hørte hende hilſe ham med et — Farvel, min Herre, — dreiede han paany forbauſet ſin Læneſtol om imod hende, ſaa at den med denne ſidſte Vending havde beſkrevet en heel Cirkel paa Gulvet.

— Du gaaer? ſagde han i en mere bedende end vred Tone.

— Jeg adlyder Dem, ſvarede hun.

Og førend la Chenaye var ſtaaet op for at holde hende tilbage, var Johanne allerede paa Gaden, og hun løb lige til la Harpegaden, til det Huus, der laae lige for la Parcheminieriegaden.

Den foregaaende Aften, da Brabanterinden, ſmykket med ſine koſtbareſte Klæder, begav ſig til Cours-la-Reine, allerede omringet af en Skare Herrer, ſom henvendte de kjærligſte Talemaader til hende, de havde kunnet finde i Samtalerne i Amadis eller Gallaor, ſaae hun, da hun dreiede om Graven ved Tuillerierne, en ung Mand gaae forbi hende med blege Træk, med Klæderne i Uorden, bedækket med Støv fra Veien, mere understøttet af Feberen end af ſine Kræfter i ſin Gang, og mere ledet af Inſtinkt end af Fornuften; det var Euſtache Leſueur, der kom tilbage fra St. Germain.

Denne Gang bleve de fornemme Damer i Cours-la-Reine ikke forargede ved Johannes Nærværelſe; i dette Atelier, ſom hun havde ſaa mange Grunde til at kjende godt, ydede hun den unge Maler ſin Troſt, uden endnu at vide Aarſagen til hans Sorger, og i ſin prægtige Dragt, med en Guldkjæde om Halſen og Fjer paa Hovedet, men uden at tænke derpaa, var hun paa engang bleven Kammerpige, Sygevogterſke og Tjeneſtepige, hun gik op og ned ad Trapperne, løb om i Nabolauget fra Huus til Huus for at hente Hjælp, en Læge og Lægemidler, thi da Leſueur var kommen til ſit Logis, bukkede han under for Smerten og Anſtrengelſen og faldt i Afmagt.

Idag kom Johanne derhen med bedrøvet Hjerte, næſten ligeſaa ſimpel i ſin Paaklædning, ſom dengang, da hun ſom Model begav ſig hen til Kunſtneren.

Da hun frygtede for ſin Patient, lyttede hun opmærkſom og ængſtelig inden hun aabnede Døren, og vidſte ikke hvorledes hun ſkulde forklare ſig en eensformig og regelmæſſig gjentaget Støi, ſom kom inde fra Værelſet. Hun traadte endelig ind og befandt ſig Anſigt til Anſigt med Madame Cormier, ſom allerede med Støvekoſten i Haanden fulgte ſin gamle Vane og afſtøvede ſin Pleieſøns Malerier og Vaaben.

Den gode Kone var kommen fra Nanterre for at pleie ham, efterat hun havde overladt ſin hundredaarige Bedſtefader og ſine tre Smaadrenges Opſyn til en Nabokone og deres Omſorg til Gud.

Ved Synet af Brabanterinden ſtandſede hun forbauſet med hævet Arm, og kaſtede et ſpørgende Blik paa den unge Mand, der laae til Sengs i en Krog af Værelſet.

Da hun ſaae ham reiſe ſig lidt overende ved at ſee Johanne, og at modtage hende med et taknemmeligt Blik, begyndte Magdalene Cormier atter ſit Arbeide, vedblev at ſtøve Meublerne af og ſætte dem i Orden, idet hun undlod at vende ſig mod den Nyſankomne, der maatte undvære hendes Hilſen.

Imidlertid kom Lægen; han underſøgte den Syge, ſkrev en lang Recept paa Latin og gik ud, idet han ryſtede paa Hovedet med en betydningsfuld Mine, der voldte de to ſtakkels Qvinder megen Bekymring.

Leſueur var virkelig ſom lynſlagen af denne uventede Opdagelſe i Apollo-Galleriet, et Bytte for en fortærende Feber, der truede med at angribe Hjernen og paa engang at berøve den unge Mand hans Kræfter og hans Fornuft. Den lærde Doctor havde befalet at man maatte forlade ham et Øieblik, og Moder Cormier beſluttede ſig endelig til at ſee paa Johanne, og uden at tale til hende viſte hun hende Recepten, ſom denne ſkyndte ſig med at bringe paa Apotheket.

Aftenen og en Deel af Natten forløb ſaaledes med den Omhu, begge viſte deres Patient, men uden at der blev vexlet et Ord imellem dem. Kun da Leſueur blev ſtærkere angreben af Feberanfaldene, eller ſnarere af en ſmertelig Erindring, og udſtødte et dybt Suk, ſvarede de begge derpaa ved ogſaa at ſukke; derpaa knælede de begge ved Foden af Sengen og bade til Gud med ſamme Inderlighed, i det Mindſte enige i de Ønſker de henvendte til Himlen.

Uagtet den indgroede Antipathie, ſom Moder Cormier nærede mod Brabanterinden, var tilſidſt en Slags ſtiltiende Overenskomſt ſluttet imellem dem angaaende den Pleie, de ydede Kunſtneren. De ſkiftedes til at række ham hans Havreſuppe eller til at ſidde ved hans Hovedgjærde for at aftørre den iskolde Sveed, der ſtrømmede ned ad hans Pande.

Natten ſkred videre frem. Ingen af dem havde endnu forladt ſin Poſt. Den gode Kone, ſom Anſtrengelſen og Søvnen fik Bugt med, begyndte at erkjende Nytten af Johannes Nærværelſe. Hun ſøgte et gunſtigt Sted i Atelieret til at tage ſig nogen Hvile, medens den Anden, ſom var yngre og raſkere, kunde vedblive at vaage, og ſnart ſov Magdalene Cormier roligt, med megen Støi, i en gammeldags Læneſtol mellem to Vaabentrophæer.

Leſueur ſyntes endog at have miſtet Fornemmelſen af Smerte; ubevægelig og med nedſlagne Øienlaag, med Smiil paa Læben, mumlede han engang imellem nogle Ord, hvoriblandt Maleri og Kjærlighed befandt ſig, og man ſkulde have ſagt, at ogſaa Søvnen havde overvundet ham og at en blid Drøm vuggede ham.

Paa en lille Tabouret ſad Johanne med

Albuerne paa Knæerne og Hovedet imellem sine Hænder og betragtede ham ved Lampens blege Skjær, og søgte at udforske Aarsagen til hans Sygdom og til denne store Fortvivlelse, hvori hun igaar havde seet ham.

Pludselig bevægede den Syge sig, reiste sig overende i Sengen, slog Øinene op og saae sig om med et vildt Blik uden dog at synes at kunne skjelne Gjenstandene omkring sig. Feberen havde slaaet sig paa Hjernen. Uarticulerede Lyd undslap hans Bryst; han vilde springe ud af Sengen. Johanne greb ham i sine Arme og holdt ham fast.

— Oh! slip mig, sagde han med en blid og bedende Stemme, Marillac,... min Ven,... oh! gaae dog bort! skjuler denne Pille Dem ikke nok for mig?... Hvor de ere smukke alle disse Qvinder! Hvor deres Stillinger ere yndefulde! Hvilken balsamisk Duft indaander man ikke her! ...Og Dronningen,... hvilken Ro i hendes Blik, hvilken Majestæt paa hendes Pande! Og denne Anden, som kommer ind,... oh! det er den Allersmukkeste! Det er min Louise, min Louise, som jeg elsker saa høit!... Men hvad er det for et Navn, de have givet hende? — Derpaa støttede han sig efter en convulsivisk Bevægelse paa sine stive Arme og lod pludselig sit Hoved synke nedad. Hans opspilede, af Feberheden røde Øine, syntes nysgjerrigt at undersøge en eller anden utydelig Gjenstand, som bevægede sig under ham; endelig udstødte han et hjerteskjærende Skrig og raabte:

— Louise! Louise givt!... Kongens Maitresse!... Hun, min Louise!... Nei, nei! det er en Gudsbespottelse at sige Sligt!... Oh! dræb mig! dræb mig!

Og efter dette Anfald af Vildelse faldt den Ulykkelige overvældet tilbage paa Sengen.

Snart fik han sin Fornuft tilbage, dreiede Hovedet om imod Johanne, som nu endelig havde opdaget det Onde, der fortærede ham. Han fandt hende i Taarer, liggende paa Knæ ved Siden af ham; han gjenkjendte hende. Hun afstorrede strax sine Taarer, og idet hun trykkede hans Haand, sagde hun smilende, medens hun søgte at give sine Ord Udtrykket af inderlig Overbiisning:

— Man har bedraget Dem; De kan endnu elske og agte hende, Herr Leseur. — Og idet hun talte saaledes, blev hendes Stemme stammende og skjælvende. — Nei, vedblev hun, hun er ikke, hvad De troer; hun er ikke Kongens Maitresse; hun har aldrig været det!

Leseur kastede sig tilbage paa Leiet og sagde, idet han saae stivt paa hende.

— Hvem har kunnet røbe Dem, hvad jeg tænkte paa? Jeg har ikke betroet mig til Nogen.

— Det er Dem selv, som har sagt det Altsammen; Deres Hemmelighed er undsluppen Dem under ... Søvnen. Men saameget desto bedre, at det er skeet i mit Paahør, thi jeg kan berolige Dem. De, der har fortalt Dem Sligt, have fortalt Dem en Løgn.

— En Løgn! mumlede Leseur med en vantro Bevægelse.

— Ja, vedblev Johanne med større Kraft, en Løgn, en skrækkelig Bagvaskelse! Du milde Gud! det er jeg vis paa! Havde jeg ikke allerede forudsagt Dem alle de Sorger, De beredede Dem? Paa det store Bal paa Raadhuset, da De neppe syntes at høre paa den stakkels Johanne, har jeg ikke der bagved Spillemændenes Tribune, forkyndt Dem Deres tilkommende Ulykker, ligesaa godt som en Spaamand havde kunne gjøre? Jeg vidste, hvad Hensigt man havde med hende, og jeg veed, hvorledes det senere er gaaet hende!

— Og hvorfra vidste De det, Johanne? hvorledes kan De endnu vide Besked dermed?

Den stakkels Pige sloge forlegen Øinene ned, thi for at give sit Vidnesbyrd Vægt maatte hun nævne la Chenaye, og det turde hun ikke i dette Øieblik i den unge Mands Paahør.

— Hvis jeg blot kunde tvivle! udbrød den Syge fortvivlet; men det er umuligt! Han, for hvis Skyld hun har fornægtet mig, han, hvis Kone hun nu er, han veed det maaskee ogsaa! Johanne, vedblev han med svag Stemme, tal aldrig mere om hende, hvis De vil see mig dø!

Ligeoverfor denne faste Overbeviisning følte Johanne sin svækkes og taug, men en Plan faldt hende pludselig ind.

2.

Et Complot.

En Skare Sognefolk vare tilstede ved Aftensangen i den lille Kirke i Pec, en Landsby i Omegnen af St. Germain en Laye. Voxlysene paa Alteret og Lampen i Choret kastede et dunkelt Skjær over alle disse andægtige Ansigter, og man kunde i Skyggen i Vaabenhuset neppe skjelne de Ankommende, Mænd eller Koner, der dreiede omkring Skibets Piller for at naae Sidekapellerne, hvor der herskede et fuldkomment Mørke.

Det inderste af disse Kapeller indesluttede nogle qvindelige Skriftebørn. Hvem der nærved havde undersøgt dem vilde let paa Snittet af deres Klæder, paa deres lette Fodtøi have erkjendt, at det ikke var Landsbygers Smaasynder, Skriftefaderen der vilde faae at høre. Men Mørket beskyttede dem mod nysgjerrige Blik. Om endogsaa Lampen i Choret pludselig havde dreiet om herimod, vilde Indvaanerne i Pec ikke blive videre forbausede over disse fornemme Damers Nærværelse, da de vare vante til at see Kongens Folk og Slottets Beboere af Mistillid til Hoffets Præster laane en Skriftefader og en Skriftestol hos dem, eller Skriftestolen alene for der at skriste for Geistlige, de selv havde valgt dem og ladet komme fra Paris.

Disse fornemme Andægtige vare nu tause og holdt sig isolerede ved deres fromme Grublen.

Imidlertid vendte de undertiden deres Blik

pludselig mod Indgangen og viste, at en utaalmodig Følelse havde adspredt dem i deres fromme Drømmerier. Præsten, som skulde modtage deres Skriftemaal og meddele dem deres Synders Tilgivelse, tøvede med at komme.

Endelig lød langsomme og regelmæssige Skridt paa Kirkens Fliser. En lille Olding med tænksom Pande, en guul Ansigtsfarve, et strengt Aasyn viste sig i en halv verdslig, halv geistlig Dragt; det var ham. Han satte sig strax i Skriftestolen, ved hvis Side allerede to Damer i Kaaber og med lange Slør over Hovedet, befandt sig.

Da Pateren havde sat sig tilrette paa sit Sæde, vendte han sig først mod den lille Laage ved hans venstre Side.

— Nu, min Datter? sagde han.

— Gud bevare Kongen! svarede Skriftebarnet.

— Godt, De kan tale. Hvad har De opnaaet?

— Intet, min Fader; men Stemmen har været uden Kraft denne Gang som alle de andre. Igaar gjorde jeg mit sidste Forsøg efter Deres Instrux. Han syntes tilbøielig at høre paa mig, thi han gav sig selv først til at spotte over Cardinalen, men da jeg begyndte at tale om Ministrene, paalagde han mig Taushed med en streng Stemme, idet han sagde:

— Viid, Madame, at det uagtet alt mit Venskab for Dem vilde gjøre Dem ondt at støde Dem paa ham; De vilde knuses derved som saa mange Andre, og jeg vilde ikke komme Dem til Hjælp! Denne Mand, som De afskyer og som jeg heller ikke holder af, er alene istand til at styrte mine Affairer, og aldrig vil jeg lade min Stats Interesser vige for mine personlige Tilbøieligheder. Det er hans egne Ord, min Fader; jeg har trolig baaret dem i min Erindring.

— Saa er der intet Haab mere fra denne Side, sagde Præsten, og hvad er hans Hensigter med Hensyn til hans Moder.

— Jeg har bedet ham, jeg har besværget ham at lade hende komme tilbage til Frankrig, men uden at lade mig tale ud, afbrød han mig for at tale om ganske andre Ting, . . . om Schakspil, om Jagt, og hvad veed jeg Andet! Og da jeg endnu indstændig bad ham derom, blev han meget vred og forlod mig. Siden har jeg ikke seet ham.

— Det er godt, min Datter. De har vandret Retfærdighedens og den gode Sags Vei, lad det berolige Deres Samvittighed. Gud vil sørge for Resten!

— Nu er det ikke mere Tid at træde tilbage, nu maa man handle! mumlede Præsten. Han lukkede nu den lille Laage paa denne Side og aabnede den paa den anden Side.

— Nu! — sagde han atter, idet han henvendte sig til sit andet Skriftebarn. — Hvad Nyt min Datter?

— Gud bevare Kongen! gjentog hun. Derpaa vedblev hun: Gardecapitainerne Treville, Tilladet, Lasalle og Guitaut have for Dronningens Skyld lovet deres Bistand, ligesaa Herrerne af Fontrailles og St. Ibal.

— Dem kan man stole paa, sagde Pateren. Det var ikke deres Skyld, at det ikke blev til Noget ved Corbie! — Men ere de paa Veien, min Datter?

— Ja, min Fader, de skulle opholde sig i Nat i Noyon, hvor Cardinalen kommer imorgen.

— Hør nu mig, sagde Skriftefaderen. Hans Naade den pavelige Legat har talt med Hertugen af Orleans, hvis Regimenter marschere mod Herdin. Herren af Fontrailles maa have modtaget Prindsens forseglede Ordrer til Officiererne i hans Regiment, naar Øieblikket er kommet. Sig til Dronningen, at hun kan være rolig; der skal ikke blive udgydt Blod. Det er Legatens og Monsieurs udtrykkelige Befaling. Selv for en Stats Frelse er det ikke tilladt at berøve en Mand Livet, der er beklædt med den hellige præstelige Værdighed. Men der maa ikke tøves længere; det vilde ødelægge den retfærdige Sag vi tjene. Enhver Plan er for Fremtiden umulig. Jeg har nylig hørt Grevinden. Kongen vil ikke give efter. Saa, min Datter, og Gud være med Dem!

De andre Skriftebørn, som opholdt sig i Kapellet gik efter hinanden til Skriftestolen, for der at modtage deres Instrux. Derpaa gik de Een for Een ud og Pateren allersidst, og der blev kun nogle gamle gudfrygtige Koner tilbage, som laae paa Knæ paa Fliserne i Sacristiet, og Graven, som saae efter at Lysene bleve slukkede.

Et Øieblik efter var Alt mørkt og stille i Kirken ligesom i Landsbyen.

Det første Skriftebarn heed Madame de Marillac, det andet Mademoiselle d'Hautefort. Præsten var Pater Caussin, en Jesuit og Kongens fordums Skriftefader, som forhen havde understøttet Mademoiselle de la Fayettes Forsøg paa at styrte Cardinalen.

Pater Caussin vendte tilbage til Paris; da han gik forbi Kapucinerklostret i St. Honorégaden, opklaredes hans Blik; han gned sine Hænder med en triumpherende og udfordrende Mine, thi dette Kloster havde altid ydet Ministerprælaten religiøse og politiske Hjælpere, siden Pater Joseph var traadt i hans Tjeneste. Da han gik langsmed Palais-Cardinal, kastede han et ironisk Blik til Siden, gned sine Hænder paany, gik igjennem alle Smaagaderne, der støde til Louvre, og begav sig til et smukt Huus ved Skolequaien hvor han fandt to andre Geistlige, der med stor Ængstelighed ventede paa hans Tilbagekomst, nemlig Scotti, Pavens Legat, og Jesuiten Chanteloube, Enkedronningen Maria af Medicis Skriftefader, Raadgiver og hemmelige Agent, af hvilke den Ene støttede sig paa sin Fuldmagt fra den romerske Stol til at styrte Cardinalen, som, om han end havde undertrykt Kjætteriet i Frankrig, understøttede det i Tydskland og bragte den hellige Fader selv til at skjælve, og den Anden hemmeligt virkende i Henrik den Fjerdes Enkes og hendes Døttres,

Dronningen af Englands og Hertugindens af Savoiens, Navn.

Aldrig havde nogen Sammensværgelse bragt Richelieu sin Undergang saa nær som dette Complot af Præster og Qvinder, udtænkt foran et Speil og stiftet i en Skriftestol!

Kongens Hære kæmpede dengang i Italien og i Roussillon under Anførsel af Cardinalen af la Valette, Hertugen af Longueville og Prindsen af Condé. Imod Nord beleirede Feuquieres Thionville, Marschal Chatillon bevogtede Champagnes Grændser, men Frankrigs bedste Armee, Kjernen af Hæren, var beskjæftiget med Beleiringen af Byen Hesdin i Artois, under Anførsel af Marquisen af Meilleraie, Cardinal Richelieus Slægtning og Kreatur.

For at forhøie Æren ved denne tilkommende Erobring, maaskee ogsaa for at faae sin Deel af den, berede denne sig til at drage til Leiren for Hesdin. For endnu bedre at sikkre sig et lykkeligt Udfald vare friske Tropper, der endogsaa vare tagne ud af de kongelige Garderegimenter og Musketterer, med hvilke Hertugen af Orleans Regimenter havde forenet sig, allerede paa Marschen for at skaffe Beleirerne Undsætning.

Richelieu skulde reise bort om Natten under Eskorte af sit Gardecompagnie under la Houdinieres Anførsel. Paa denne Afreise havde de Sammensvorne bygget deres Haab.

Ministeren og hans Følge skulde reise med Forspandsheste og paa Veien til Picardiet støde til Forstærkningen, der marscherede til Hesden. Disse Troppers Anførere vare Tillodet, Lasalle, Guitout, Treville, Fontrailles, St. Ibal, Alle dristige, Kongen hengivne Mænd og Cardinalens hemmelige Fjender. Dronningen, der ved den Act, der skulde erklære hende for udelukket fra Regentskabet, saae sine Rettigheder som Moder og Dronning angrebne, havde ladet Intriguer og Forførelser virke paa dem. Flere af dem havde deres Elskede blandt Dronningens Hofdamer. Nogle lovede man Ægteskab, og kjærlige Blikke drev dem ind paa den farlige Vei; til Andre har man talt om Overcommandoer, om den ved en uforskammet Minister fornedrede kongelige Værdighed, kort sagt først om deres egen Fordeel og dernæst om Kronens. Der behøvedes en Anfører for dette dristige Foretagende, og efter megen Vaklen styrtede Gaston af Orleans sig for fjerde, men ikke for sidste Gang ind i Oproret, tilskyndet af sin urolige Aand og det Afslag, hans Moder nylig havde faaet paa sin Bøn om at komme tilbage.

Men denne Gang havde idetmindste de Sammensvorne handlet med Klogskab; Gaston havde ikke forladt Blois, Dronningen ikke sine sædvanlige Omgivelser. Ingen skriftlig Aftale kunde bringe dem i Fare, undtagen de forseglede Ordrer til Hertugens Tropper, men de vare i Fontrailles's Hænder og skulde først aabnes, naar det lykkelige Udfald var udenfor al Tvivl.

En Præst, en Skriftestol og Skriftebørn, som ikke kjendte hinanden, det havde været de Sammensvornes Agenter og Forsamlingssted.

At gribe Cardinalen midt i hans svage Escorte og føre ham til Fæstningen Sedan under hans Fjenders, Hertugen af Bouillons og Greven af Soissons's, Bevogtning var deres Hensigt. Denne Hensigt vare de nærved at naae!

Og Louise virkede midt i denne uhyre og frygtelige Intrigue! Den stakkels unge Sjæl, som var skabt for et kjærligt og fredeligt Liv, og som Alle havde fundet Glæde i uophørlig at bringe fra den rette Vei, at fordærve og plage! De havde gjort hende til Meenederske og bibragt hende Ærgjerrighed for at sælge hende, for at give hende til Priis for Kongens Kys! Nu havde de gjort hende deelagtig i en Sammensværgelse og vilde maaskee udlevere hende til Cardinalens Kniv.

Og imidlertid var Louise endogsaa uvidende om denne Sammensværgelse, hvori hun tog Deel. For at besegle sin Forsoning med Anna af Østerrig talte hun, uden at føle Andet end sit Hjertes Bevægelse, en Ægtefælles og en Moders Sag hos Kongen, hun hævede sin Stemme mod Ministeren, ikke i Haab om at styrte ham, men for at retfærdiggjøre sine høie Clienter for Cardinalens Anklager. Af Frygt for at vække Mistanke var hendes Forbindelse med Dronningen kun middelbar. Pater Caussin var Mellemleddet mellem dem; han gav Instrux, han modtog Efterretningen om Resultatet. Og da Louise i Skriftestolen knælede for ham, troede hun da der at befinde sig mellem lutter Sammensvorne? Nei. Og dog havde hun selv givet det Signal, som skulde bringe Complottet til Udførelse!

Da Grevinden forlod Kirken, afrystede hun alle disse for hendes Natur fremmede Ideer for at komme tilbage til d n sædvanlige Gjenstand for hendes Tanker, hun tænkte paa Lesueur og følte sig lykkelig ved at tænke paa ham! Siden deres Sammenstød i Nanterre havde alene Erindringen talt med hende om Kunstneren. Men hun skulde snart see ham igjen og endelig opfylde sit Løfte til ham.

(Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 45. Løverdagen den 22 Mai. **1847.**

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Hvad der hidtil havde holdt hende tilbage, var, at hun manglede en Fortrolig, hvis Nærværelse kunde beskytte hendes Skridt, og denne Fortrolige, denne Ledsagerinde havde hun endelig fundet. Louise glædede sig forud til den behagelige Overraskelse, som snart skulde lykksaliggjøre den unge Maler, idet hun vendte tilbage til sine Værelser i det gamle Slot, som hun havde forladt gjennem en hemmelig Dør, medens de andre Beboere troede at hun endnu laae; da hun steg ud af sin Vogn, nærmede et Fruentimmer sig til hende.

— De er Grevinden af Marillac, sagde denne Qvinde, idet hun traadte rask henimod Louise, som om hun vilde spærre hende Veien og nøde hende til at høre paa sig.

Denne, der blev forvirret ved den besynderlige Betoning i denne hende fremmede Stemme, gik hurtigere uden at svare, for at komme over den lille Vindebro til Slottet, men den ubekjendte Qvinde fulgte hende, gik med hende over Gaardspladsene, Trapperne og Gangene. Greben af en Art Rædsel, vendte Grevinden sig endelig om til hende.

— Hvad vil De mig? sagde hun til hende.

— Jeg forlanger hans Liv, hans Lykke, hans Ro, som De maaskee med eet Ord kan gjengive ham!

Og den Bedende hviskede sagte Navnet Lesueur.

Ved dette Navn blev den hemmelige Dør lukket op.

Da den Ubekjendte befandt sig ene med Grevinden, kastede hun et Blik omkring sig og faldt pludselig paa Knæ for hende.

— Barmhjertighed, Madame! tal! tal! udbrød hun lidenskabeligt, med forskende Blik, skjælvende Læber og foldede Hænder, idet hendes Stemme antog baade Dristighedens myndige Tone og et bønligt Udtryk. — Svar, som De vilde svare Gud, . . . svar, . . . De maa gjøre det! — Er De Kongens Maitresse?

— Hvilken skjændig Formodning!

Og den unge Grevinde veeg først tilbage med et levende Udtryk af Foragt, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder; derpaa hævede hun sin af Undseelse og Harme stærkt rødmende Pande og udbrød:

— Hvem er De, siden De vover at henvende et saadant Spørgsmaal til mig?

— Hvortil skulde det nytte at sige hvem jeg er? Det er ikke mig Talen er om, Madame, det er ham, ham alene! — svarede Johanne, bestandig paa Knæ og med stønnende Røst. — De veed altsaa ikke, at han var nær ved at døe, da han hørte det, og at det vil koste ham Livet, endskjøndt vor Pleie nu har bragt ham paa Benene igjen? Men hvad hjælper det at hans Been kan bære ham, naar Døden er i hans Hjerte! Hellige Gud! De har ikke vaaget hos ham i tolv lange Dage, Madame; De har ikke været Vidne til hans Sygdom og hans store Modløshed; De har ikke seet hans Taarer, De har ikke hørt hans Skrig! Ellers vilde De, enten De elskede ham eller ikke, enten det var sandt eller ikke, af Medlidenhed have sagt til ham: — Nei, jeg er ikke Kongens Maitresse! — Men det er heller ikke Tilfældet, er det vel? Disse Ord vil De kunne udsige uden Forvirring og fuldkommen rolig. Nu, saa meget desto bedre! Midlet vil være saa meget desto sikkrere. Men De kommer, De maa det; De vil komme for at trøste ham, at berolige ham, at elske ham, for at han kan kan leve!

Louise hulkede.

At erfare, at Lesueur havde seet den Illusion, der endnu holdt ham opreist, tilintetgjøres, at han vidste, at hun var gift, at han troede hende skyldig! at han leed derved, at han tog sig Døden derover! det var nok til at give hendes allerede exalterede Sjæl den sidste og kraftigste Impuls. Hvad bekymrede hun sig nu om Hofets Cabaler, om Cardinalens Tyrannie, om Kongens Gunst, ja selv om Dronningens Venskab! Hun har kun een Gjenstand for Die, det er den unge Mand, der neppe har forladt sit Sygeleie, som kalder og anklager hende!

— Faaer jeg ikke Deres Navn at vide? sagde hun endelig til Brabanterinden, 'De, som synes at nære saa megen Interesse for ham; men Deres Ansigt er mig ikke ubekjendt, . . . jeg troer at have seet Dem engang for. . . . — Og hun kunde ikke bekæmpe en vis Skræk, da hendes Erindring pludselig viste hende den Qvinde, som man med Magt havde demaskeret paa Ballet paa Raadhuset.

— Nei, nei, det er ikke Dem, vedblev Louise, det vilde være en Skam imod Dem at troe det!

Johanne stod nu op, og idet hun neiede for at tage Afsked med Grevinden, sagde hun: — Jesus! Madame, glem Sendebudet, men husk vel

paa Budskabet. Han vil dø, hvis De ikke kommer ham til Hjælp. Det var Alt, hvad jeg havde at sige Dem. Generer min Nærværelse Dem, ... saa vær overbeviist om, at det ikke har kostet mig liden Overvindelse, saaledes at opsøge Dem! Du gode Gud!

Hun vilde gaae; Louise holdt hende tilbage. Navnet Lesueur nærmede atter disse to Qvinder til hinanden, og snart forenedes den adelige Grevinde og den fattige Pige ved samme Ønske, og fjernede enhver anden Tanke for ikke mere at tænke paa Andet end paa Midler til at frelse deres Syge.

3.

Kareten.

En Morgen indaandede Lesueur, endnu bleg og mager, med den første Rynke, som Smerten havde gravet paa hans unge Pande, da han maatte opgive Troen paa det, han sikkrest havde fæstet sin Lid til, den friske Luft og qvægede sig ved Solens Straaler, ikke langt fra sit Logis. Paa en af de lange Promenade-Bænke paa Sorbonnepladsen sad han med sine to trofaste Sygevogterske, Johanne og Moder Cormier. Begge forsøgte at bringe ham ud af hans dybe Modløshed, og til dem begge smilede han, snarere for at takke dem for deres gode Hensigt, end for derved at svare paa de Ord, de henvendte til ham, thi hans Tanker vare andetsteds.

Uagtet hans Bestræbelser for at give sine Tanker en anden Retning, beskjeftigede de sig dog kun med Fortiden. I sine Drømmerier saae han som et stort Malerie, der aabnede et uhyre Billede for hans Blik; Lande, Byer, Floder krydsede der hinanden i alle Retninger, og saasnart han fæstede sit Blik derpaa, svandt pludselig den største Deel bort. Af de talrige Bygninger i Paris saae han kun et Kloster i en Forstad, af Byens saa mangfoldige og forskjellige Gader, var alene Colombiergaden tilbage. Han vendte Blikket bort, det var Nanterre, det var St. Germain, som viste sig for ham; derpaa aabnede Apollo-Galleriet sig. Hans Hjerte knustes, og efter en voldsom Anstrengelse for at løsrive sig fra denne Erindring, befandt han sig paa samme Sted, hvorfra han begyndte, nemlig ligeoverfor St. Mariaklosteret, og uophørligt førte hans Tanker ham igjen ad samme Vei til samme Qvaler.

Det Smiil, hvormed han modtog sine Ledsageres Yttringer, bare ogsaa Præg af en saadan Smerte, at de, overbeviste om, at de ikke kunde adsprede ham, begge taug stille.

Der sad de alle Tre, Lesueur i samme Hvirvel af Tanker, Brabanterinden i sine egne Tanker, idet hun lod sine Øine gaae rundt omkring, og skjælvede ved den mindste Lyd, og Moder Cormier, hvem Taushed og Uvirksomhed vare utaalelige, blundede allerede af denne dobbelte Byrde, da en Karet kom ud fra Laharpegaden og holdt stille noget fra Bænken.

Under Paaskud af at skaffe Reconvalescenten en gavnlig Bevægelse, fik Johanne ham til at spadsere lidt omkring paa Pladsen, og da Lesueur gik forbi Kareten, hørte han sit Navn nævne. Han vendte langsomt Hovedet om. Døren var lukket op Trinnet blev slaaet ned.

— Kom hen til os, Mester Lesueur, sagde den samme Stemme til ham i en munter Tone, jeg bringer Dem en Læge, som ved en Talisman og magiske Trylleord maaskee vil helbrede Dem for Deres Sygdom.

Kunstneren slog Øinene op. To maskerede Damer sad i Vognen.

Da han endnu forgjæves bestræbte sig for at udfinde en Bevæggrund til dette Møde, traadte han med en ubestemt Mine tilbage, men Brabanterinden ledede ham frem ved Armen.

— Gaa, sagde hun til ham. Jesus! Er De bange for Damerne idag? — og strax efter befandt Lesueur sig paa Karetens bløde Puder, ligeoversor de to Ubekjendte.

Døren blev atter lukket, og Johanne gik sukkende tilbage til Moder Cormier, som var vaagnet, for at beroligе hende over Følgerne af denne Bortførelse.

Da han ikke vidste, hvad han skulde troe, og ventede en Forklaring, undersøgte den unge Mand med en mistænksom Mine, snart den ene, snart den anden af de to Damer. Den, som havde talt til ham, var høi og havde en smuk Figur, og den Maade, hvorpaa hun bevægede sin Vifte, idet hun holdt den for Munden, hendes Legems Bevægelser, de lette Folder paa hendes Hage, viste, at Kunstnerens Forlegenhed snarere vakte hendes Munterhed end hendes Interesse. Den Anden var indhyllet i en stor Kaabe og lænede sig næsten ubevægelig tilbage paa Hynderne i Vognen.

— De maa troe paa vore Forskrifter, min Herre, sagde den Første til ham, idet hun rakte ham et Brev; ellers kan De umuligt blive helbredet!

Brevet indeholdt disse Ord:

„Herr Marillac er mig fremmed; jeg elsker og har aldrig elsket nogen Anden end Dem. Hvorledes skulde jeg da have kunnet tilhøre en Anden, var denne Anden ogsaa Kongen! Forlanger De, at jeg skal sværge ved Gud? At troe mig paa mit Ord vilde være bedre for Dem. Siig, at De troer mig.

Deres Louise."

Lesueur tog Brevet, men neppe havde han seet Underskriften, førend han med skjælvende Haand gav det tilbage til den, der havde givet ham det.

— Er det en Snare, man lægger for mig? sagde han, er det endnu en Spot? og hvem har overdraget Dem dette Hverv, Madame? der er uden Tvivl heri Anledning nok til at more sig, tilføiede han med sit melancholske og bittre Smiil. Undertyk ikke den Latter, som paatvinger sig Dem.

Den Mand fortjener Alles Spot, hvis Fornuft saa let lader sig fange. Men dette Brev, . . . hvem har dicteret det? . . . hvem har skrevet det? Kjender jeg denne Skrift? Og De selv, Madame, hvem er De?

Den saaledes tiltalte Person tog sin Maske af, men Lesueur havde aldrig seet hende, hans Forbauselse og Mistillid forøgedes.

— Mit Ansigt er Dem ikke bekjendt, og det vækker Deres Mistanke, Mester Lesueur, sagde Damen til ham; maaskee vil De fæste mere Lid til dette.

Med disse Ord tog hun sin Ledsagerindes Maske af, og Louise selv viste sig for Kunstneren med Ansigtet badet i Taarer. Disse Taarer følte hun flyde ved at see de Spor, som Sygdommen havde efterladt i Lesueurs Træk, hun følte dem flyde i endnu større Mængde, ved at bemærke den Skræk og Tilbageholdenhed, der paakom ham ved at see hende.

Hun saae bedrøvet paa ham, derpaa rakte hun ham Haanden, men han greeb den ikke, saaledes som han med Henrykkelse havde grebet den ved Moder Cormiers Arne.

— Ak! sagde hun hulkende, De har troet paa Bagvaskelsen!

— Bagvaskelsen! gjentog han, idet han lod sit Hoved synke ned paa sit Bryst. Nu vel, Madame, . . . ja, det er Bagvaskelse. . . . Man har bagvasket Dem, . . . De siger det, jeg maa altsaa troe det! Jeg vil i Et og Alt troe Dem, Deres Ord have allerede trøstet mig, — jeg har lidt altfor meget ved at aabne mit Øre for Bagvaskelsen og for Andres Ord. . . . Siig ogsaa at De ikke er givt, . . . jeg vil ogsaa troe det, jeg vil forsøge derpaa, . . . for ikke at døe! Ak! udbrød han, idet han kastede sig tilbage i Vognen, jeg holder ikke længe fast ved Livet!

Louise var maalløs; hun vilde tale, men hun kunde det ikke, tusinde Tanker bestormede hende, men de Ord, der skulde udtykke dem, døde paa hendes Læber. Da hun saae Lesueurs Pande blegne mere og mere, og fattede den dybe Tvivl, han nærede, syntes de Midler, hun havde til sit Forsvar, hende utilstrækkelige. Hun bortviste det ene efter det andet, som faldt hende ind, og dog maatte hun overtyde ham for at frelse ham.

Den anden Dame forsøgte at hjælpe dem, men det var med de ligegyldige Hjerters kolde Sprog.

— Herr Lesueur, sagde hun til ham, det Skridt, som Fru Grevinden i dette Øieblik har gjort, viser Dem tilstrækkelig den Interesse, hun nærer for Dem, og burde, synes mig, være tilstrækkelig til hendes Retfærdiggjørelse i Deres Øine.

— Hendes Retfærdiggjørelse! gjentog den unge Mand, og hvad har hun nødig at retfærdiggjøre sig? har jeg anklaget hende? Har jeg gjort det, saa er det skeet i et Feberanfald! . . . Er der ellers et Ord i min Mund, er der en Følelse i mit Hjerte, der ikke har taget hendes Parti, . . . selv imod min Fornuft, — og idet han vendte sig om imod Grevinden, som var et Bytte for en heftig Smerte, vedblev han: — Louise, De græder, . . . over mig, og over Dem, ikke sandt? Over mig, som nylig har seet min sidste Illusion tilintetgjøres, over Dem selv, hvis Sjæl var skabt for Dyden! O! vi ere meget ulykkelige! men endnu engang, det er ikke Dem, som jeg anklager for min Ulykke eller for Deres Fald.

Ved dette sidste Ord hævede Louise atter sin Pande, hendes Tunge gjorde atter sin Tieneste og hendes Taarer standsede; idet hun hældede sig over mod Lesueur, som om hun vilde, at han bedre skulde kunne læse i hendes Blik, udbrød hun:

— Hør mig! Jeg er ikke skyldig uden i ogsaa altfor letsindig at have troet dem, som bagvaskede Dem. Det er Aarsagen til mit Givtermaal, til min Ulykke, videre strækker min Feil sig ikke. Men hvad Beviis skal jeg give Dem herfor? Hvorledes skal jeg overtyde Dem herom? Staaer det i min Magt? O! siig at De troer mig, hvis jeg sværger derpaa! vedblev Louise i Fortvivlelsens Tone, idet hun greb hans Hænder, som hun vædede med sine Taarer, nu vel da, ved Himlen! ved min Frelser! Jeg er ikke, jeg har aldrig været Kongens Maitresse! — De tier, — tvivler De endnu?

I samme Øieblik lod en stærk og klangfuld Stemme sig høre udenfor Vognen.

— Nei, nu tvivler jeg ikke mere! Madame!

Og det lille Gardin blev i det samme trukket tilside og man saae en Mand tilhest.

Det var Marillac.

— Tak, Fru Grevinde, vedblev denne, tak for dette gode Ord, som ikke gjaldt mig, men som det har trøstet min Sjæl at høre. Han vovede ikke at fæste sit Blik paa Lesueur, da han fandt ham saa bleg og saa svag, men idet han med et foragteligt og ironiskt Smiil fæstede det paa den anden Dame, sagde han: — Mademoiselle de Chemerault, det synes, at De er en herlig Dariolette*) ligesaavel for Elskere, som for Ægtemænd, men ved Gud! dennegang er De ganske uegennyttig, thi Cinq-Mars er ikke tilstede for at holde Dem med Selskab.

Mademoiselle de Chemerault vilde til at svare ham, da hun blev saa haardt tiltalt; Louise betragtede Marillac med Forfærdelse, og hendes Arme, som hun holdt udstrakt foran Lesueur, syntes at ville beskytte ham mod en Ægtefælles Raseri, thi i dennes Ord saae hun kun Udtrykket af en bitter Spot. Kunstneren pegede heftig paa Greven, og med Blikket fæstet paa den unge Kone havde han udraabt med svag Stemme:

— Skulde jeg lade mig føre bag Lyset af Bagvaskelsen, Fru Grevinde! Der seer De Deres Fiende, Deres Anklager!

---

*) En tjenstvillig Kammerfrue i Romanen: **Amadès des Gaules.**

Og medens de fire Personer i denne Scene bevægedes af saa heftige og saa forskjellige Følelser, medens Brabanterinden, som ved Synet af Marillac frygtede nye Farer for sin Patient, ilede til hans Hjelp, gjenløb pludselig et støiende Raab paa Sarbonnepladsen og bragte deres Tanker med Magt til at følge en anden Retning.

Det var en talrig Skare Skoledrenge, Pager og Haandværkere, som kom ud af Mathuringaden og af Indgangene til Hotel de Cluny, og standsede foran Sarbonnens Bygninger, som vare opførte ved Richelieus Gavmildhed. Af disse vare nogle bevæbnede med Stokke og Stænger, andre bare paa en Art Skjold en stor rødklædt Dukke, og idet de med deres lange Stænger holdt den under Armene, lode de den dandse omkring et Baal, som de antændte foran Sarbonnen, og det Raab Mester Gonin! Mester Gonin! (et Øgenavn, som Pariserne gav Richelieu) blev paa engang gjentaget af tusinde Stemmer,

Hele Pøbelen fra de nærliggende Gader blev hidlokket af dette Skuespil for at faae Aarsagen at vide til denne Tumult. Da de havde erfaret den, antoge nogle en tvivlende Mine og gik hjem igjen, andre toge glade Deel i Dandsen med Dukken og igjennem denne Skare, som bestandig voxede, drog ned igjennem Laharpegaden og naaede Quaierne, kjørte Kareten tilbage kun med de to Damer, beskyttet mod Skoledrengenes Spilopper og Pøbelens Fornærmelser ved en Rytter af imponerende Udseende, som forsvarede dem med Blikket og i Nødsfald banede dem Vei.

Lesueur gik tilbage til sit Attelier ved Moder Cormters Arm, uden at lægge Mærke til den støiende Skare omkring ham, og imidlertid forberededes store Begivenheder i Paris og St. Germain, som i Forbigaaende skulde forandre Kunstnerens Skjæbne som saa mange Andres.

Ottende Kapitel.

Den anden Journée des dupes.

1.

De to Skarer.

Allerede den foregaaende Dag havde et Rygte udbredt sig i Byen. Man hvisked det til hinanden; man gjentog det kun i sin Familie; man fortalte det kun til sine fortroligste Venner, og med dette hemmelighedsfulde Udseende havde det forplantet sig fra Hotellerne til Fjelleboderne, fra Place Royale til Forstæderne. Det var snart Alles Hemmelighed. Richelieu var pludselig bleven haardt angrebet af en Sygdom ved hans Ankomst til Noyon. Man havde seet Courerer og Læger paa Veien. Courererne vare komne tilbage med sørgelige Efterretninger; Lægerne vare blevne der. Sygdommen tog Overhaand.

Den næste Dag udbredte et andet Rygte sig overalt. Der var kommen Breve fra Armeen til Pater Coussin, til den pavelige Legat, til Monsieur, til Dronning Anna af Østerrig. Følgende er den Efterretning, de gave om denne Begivenhed, som tilintetgjorde Sammensværgelsen, idet den realiserede, idet den endogsaa overskred det Maal, den havde sat sig.

Alle Portene til Byen Noyon vare endnu besatte af de Tropper, som vare bestemte til Hesdin, og Vagten ved Portene var betroet til de Dronningens Sag hengivne Officerer, da Cardinalen, hvem Sygdommen allerede havde angrebet, nærmede sig med sit sædvanlige Følge af Ryttere. Tropperne havde efter Skik og Brug gjort de militaire Honneurer for ham; Sønderportens Vindebro var bleven trukket op efter ham, og Tigerkatten var nu fanget i Snaren, og indesluttet midt iblandt sine Fjender kunde han nu kun gjøre Regning paa deres Medlidenhed eller paa Guds Hjælp.

Strax om Aftenen var Alt færdigt til Planens Udførelse; Monsieurs Regimenter, Kongens Garder og Musketerer vare opstillede paa Veien til Flandern og skulde paa Ministerens Reise trænge sig sammen omkring ham som et Staalnet, adsprede eller tilintetgjøre hans Escorte og bemægtige sig hans Person. Imidlertid truede Uenighed med at opstaae imellem Hovederne for dette vigtige Foretagende. Nogle vilde, at man skulde følge Instruxens Bogstav og noie sig med at sende Cardinalen fangen og vel bevogtet af Musketter og Landser til Sedan under en Fangevogters høie Beskyttelse; Andre saae heri kun halve Forholdsregler, hvis Resultater kunde blive ulykkelige for de Sammensvorne, og tænkte, at en Ligkiste var det eneste Fængsel, der passede sig for en saadan Kæmper, der allerede mere end eengang atter havde faaet Kræfter, naar han allerede var kastet til Jorden.

Men Natten forløb, og Cardinalen forlod ikke Noyon; den næste Dag erfarede man, at en skrækkelig Sygdom pludselig havde overfaldet ham og bragt hans Liv i Fare. Treville, Tilladet, Fontrailles besøgte ham, og fandt ham Mælet berøvet og i en næsten fuldkommen Lamhedstilstand. Ikke destomindre vilde de ivrigste Sammensvorne, der endnu frygtede for, at han atter skulde komme til Kræfter, at man skulde hjælpe Sygdommen. Men Richelieu laae i det lille Taarn i St. Gery, som hans Compagnie alene vilde være istand til at forsvare i nogen Tid, og de Fornuftige af Partiet havde ikke Møie med at gjøre de Andre begribeligt, at det ikke var det rette Øieblik til at forandre sin første Plan, naar Gud selv syntes at tage Deel i Complotten.

En Morgen udbredte sig et sørgeligt Rygte i al Stilhed i Noyon; man syntes først at ville gjøre en Hemmelighed af det, thi politiske Grunde fordrede, at Ludvig den Trettende først blev underrettet om denne store Begivenhed; Cardinalens Officerer nægtede den officielt, men bekræftede hvisken de Rygtet; man saae hans fortroligste Tje-

nere, de som sædvanligviis aldrig forlod hans Person, spadsere sørgmodige og ubeskjæftigede oppe paa Gangen omkring Taarnet, endelig forlod selv La Houdiniere, Anføreren for hans Garde, Hans Eminence, for at begive sig til St. Germain. Der var ikke mere Noget at tvivle om; Cardinal-Hertugen, Cardinal-Ministeren, Cardinal-Kongen, Krigs-Prælaten, Statens Styrer, Richelieu var død!

Da Rygtet var kommet til St. Germain for La Houdiniere, havde man taget de nødvendige Forholdsregler for at sætte sig imod, at han strax kunde erholde en Audients hos Kongen, af Frygt for, at han skulde have faaet hemmelige Instrukser, og at Richelieus sidste Villie endnu skulde udøve en almægtig Indflydelse paa hans Herre!

Imidlertid havde dette Rygte, som ad Veien til Flandern udbredte sig med saa megen Hurtighed, ogsaa naaet Kongen. Han havde aldrig elsket Cardinalen, men han troede ham nødvendig for Statens Vel, og denne Efterretning, som han, alt som Tiden skred frem, mere og mere undrede sig over ikke at faae benægtet eller bekræftet, satte ham i en saadan Uro og Engstelse, at man efter hans Hjernes bestandig tiltagende Exaltering skulde have anseet ham for afsindig. Piint og plaget af tusinde modstridende Tanker, ilede han med store Skridt frem og tilbage i Værelset; snart ønskede han, at Efterretningen var sand — han vilde da endelig blive Herren, han vilde blive Konge! han vilde stille sig i Spidsen for sine Armeer; han vilde herske ved egne Kræfter! Snart styrtede alene Tanken om hans Ministers Død ham i en dyb Modløshed. Rigets Anliggender viste sig for ham som en forviklet Labyrinth, i hvilken han maatte gaae til Grunde, som en Byrde, der maatte knuse ham; derpaa fik han atter sit Anfald af Kongestolthed, for atter at falde tilbage i en fuldkommen Raadvildhed.

I dette Øieblik aabnedes Døren. Dronningen, ledsaget af den unge Dauphin, og hans Broder Gaston af Orleans traadte ind; alene deres Nærværelse var nok til at overbevise ham om Cardinalens Død. De vilde kaste sig paa Knæ for ham; han aabnede dem rørt Armene, og gav sig til at græde. Og det var Richelieu, han begræd, idet han trykkede hans Fjender til sit Hjerte. Hans naturlige Følelser vaagnede atter; han talte selv først om sin Moder, og kastede al Skylden for hans Opførsel imod hende paa den afdøde Minister. Ved en Forandring i hans Tænkemaade hørte han nu med Bifald alle de Bebreidelser, man gjorde Cardinalens Minde, og svor uden at troe, at han gjorde sig skyldig i en Usandhed, — thi han var ikke Mand for at lyve med Villie, — at alene Richelieus uventede Endeligt havde skaffet ham den Ære at døe som Minister; thi han havde tænkt paa, sagde han, snart at give ham sin Afsked.

Anna af Østerrig og Gaston stode ved deres Ønskers Maal, da de fandt Kongen i en saa gunstig Stemning; de ansaae sig nu for sikkre paa for Fremtiden at kunne udøve en mægtig Indflydelse paa Kongens Villie, og troede allerede at holde Frankrigs Skjæbne i deres Hænder. Ligesom et Skib uden Styemand og Seil syntes Ludvig den Trettende at følge den Retning, som man vilde give ham, og ikke mere at ville gaae uden i Ledebaand.

Dronningen sagde til ham, at de fornemste Embedsmænd paa Efterretningen om Begivenheden vare ilede til Slottet, at han maatte modtage dem, og vise sig som Konge for dem. Han modtog dem ogsaa, og holdt i deres Nærværelse en Liigtale over Cardinalen af den Beskaffenhed, at den kunde betage hans Tilhængere Modet, hvis han havde havt nogen.

Man gav ham derpaa at forstaae, at da Paris var i en stærk Bevægelse, og allerede viste sin stigende almindelige Glæde ligesom paa en Triumphdag, var Synet af Kongen nødvendig for at styre denne Begeistring og undertrykke de Udskeielser, den kunde lede til. Strax gav han sig paa Veien til Paris.

Virkelig havde denne By allerede antaget sit oprørske og forvirrede Udseende; hvad enten det var en Fødselsfest, eller en Begravelse, eller en Festdag, eller en Ulykke, syntes Alt dengang Pariserne at være en Leilighed til Bevægelser og Spectakler, som de toge sig vel i Agt for at lade gaae ubenyttet hen. Paa Broerne og Gadehjørnerne dannedes talrige Grupper; man fortalte hinanden Begivenhederne i Noyon, Cardinalens sidste Øieblikke, de sidste Ord, han havde talt. Nogle erklærede at han var myrdet, Andre at han var forgivet. Ingen tænkte paa, at han kunde døe en naturlig Død som ethvert andet Menneske. Nogle vare glade derover, Andre bedrøvede, men uden at lade dem mærke dermed; thi allerede lød Raabet: Ned med Cardinalisterne! Ned med Cardinalisterne! i Skaren. Toilesløse Bander havde for Mørskabs Skyld slaaet Ruderne ind hos hans fornemste Tilhængere, men derved var man ikke bleven staaende. Hotel de Breze og Hotel d'Harcourt vare blevne plyndrede og ødelagte i Bund og Grund. Vagten, som vilde sætte sig imod disse Uordener, havde faaet Bank; Stadens Bueskytter vare blevne jagne paa Flugt. I de angrebne Huse havde man forsvaret sig og fyret paa de Stormende, og allerede talte hvert Parti sine Døde som en Følge af disse Folkeforlystelser.

Bagved Mollerne paa St. Rochshøien, paa St. Marceaumollen henimod Fecondalen paa Marais's Marker, paa den store Pré-aux-Clercs, kort sagt, hvor endnu det gamle Parises Eensomhed og Skygge herskede, var ogsaa Myrderiet begyndt; men paa en roligere og fornemmere Maade. Alle Duellerne, som vare opsatte paa Grund af den Skræk, som Richelieus Befalinger indgod, vare atter begyndte, som om Loven var død med Ministeren, eller der Ingen mere var, som kunde bringe den i Udførelse.

Ved Synet af disse Uordener forfærdedes de Retskafne, og da Kongen holdt sit Indtog i Paris, kunde han i Folkets Blik læse dette tause og frygtelige Spørgsmaal:

— Hvem skal nu regjere os?

Ludvig den Trettende fandt heller ikke Parisseene saa glade, som man havde lovet ham. Imidlertid holdt han gode Miner, for at man ikke paa hans Ansigt skulde læse den Uro, der plagede ham.

Viste Kongen ikke uden Anstrængelse en rolig og fast Holdning, havde Gaston og hans Følge ikke nødig at tvinge sig for at vise straalende Ansigter og fuldkommen Tillid til Fremtiden. I rige og glimrende Dragter med Baand og Fjerbuske paraderede de i Spidsen for Skaren og syntes snarere at opmuntre Folket til at vise sin upasselige Glæde, end til at holde sig roligt af Følelse for det Sommelige og af Opmærksomhed mod Kongen. Iblandt denne Skare havde alene Greven af Marillac en bekymret Mine; med bøiet Hoved overgav han sig til alvorlige og sørgelige Tanker. Var det imidlertid en saa stor Ulykke for ham at Cardinalen havde forladt Livet? Var den skjæbnesvangre Dom ikke for bestandig tilintetgjort? Jo, og endnu større Rolighed forskaffede Richelieus Død ham. Da han uophørlig vaagede over sin Kones Skridt, kom han snart efter, af hvad Natur dette hemmelighedsfulde Baand var, som havde knyttet Anna af Østerrig til Grevinden. Han havde udspeidet denne Sidstes Skridt; han havde seet hende i Pater Coussins Skriftestol, og han tvivlede ikke mere paa, at man havde benyttet sig af hendes Indflydelse paa Kongen, for at bringe ham til at tage Deel i en Kamp mod Ministeren. Derved ilede Louise sin Undergang imøde. Men nu var han beroliget i saa Henseende, og glemte Cardinalen, siden han ikke mere var at frygte, og eftersom han midt i dette Hof, som pludselig havde skiftet Udseende, ligeoverfor Øieblikkets vigtige Interesser, omgivet af dennes Skare med dens tusinde Physiognomier, med dens frygtelige Taushed, med dens Trudsler lignende Jubelraab, dersom han nu falder i Tanker, saa er det over hans Møde igaar, saa er det ved at tænke paa Kareten paa Sarbonnepladsen, saa er det over Louise og Lesueur!

Endelig havde han erhvervet den længe attraaede Vished om, at Grevinden havde vidst at modstaae Kongen, men vil han seire saa let over den Kjærlighed, hun føler, som over den, hun fremkaldte? Louises Farer komme nu fra hendes eget Hjerte; en Uforsigtighed kan styrte hende i Fordærvelse, thi Ludvig den Trettende vilde være ubøielig, hvis han nogensinde fik at vide, at en Anden blev ham foretrukket. Marillac havde af sine to Rivaler vovet at kæmpe mod Kongen selv og bringe hans dristigste Forsøg til at strande; han vilde ogsaa let lamme Kunstnerens Kjærlighed, men i Louises Sjæl, hvorledes vilde han der kunne qvæle denne første Kjærlighed, som nu udviklede sig med saa megen Kraft? For at rive hende bort fra den Fare, som truede hende fra alle Sider paa engang, saae han kun et eneste, et yderste og fortvivlet Middel; gid det maatte lykkes ham ligesaavel som det forrige! Denne Plan, som nylig var faldet ham ind, greb han; han overveiede den og besluttede at udføre den; det var at bortføre sin Kone!

Spanieren Villa-Medina, som var forelsket i sin Dronning, tog ikke i Betænkning ved en Fest, som han anstillede for sin Konge, at sætte Ild paa sit prægtige Pallads, sine kostbare Malerigallerier, for under Branden at bære Elisabeth af Frankrig i Sikkerhed, idet han opofrede alle sine Skatte for den Lykke, et eneste Øieblik at trykke hende i sine Arme, og han, Greven af Marillac skulde betænke sig paa at give sine Aresposter, sin Formue, denne vanærende Velstand, som han havde kjøbt ved en feig Handling, til Priis, naar det gjaldt Louises Vel, naar han skulde frelse hende fra Fare og Skjændsel! Nei. Mange Vanskeligheder viste sig endnu for Udførelsen af denne store Beslutning, men han vil vide at overvinde dem!

Saadanne Tanker holdt Favoritindens Mand hensunken i et saa dybt Drømmerie, medens Kongens Følge fra Bastionen ved Tuillerierne fulgte den store nordre Fæstningsmuur og dreiede om i Montmartregaden under Folkets stoiende Raab.

Ikke destomindre nødte en levende Bevægelse blandt Marillacs Omgivelse ham til at hæve Hovedet i Veiret og slaae Øinene op, da saavel Hofets Kareter som Rytterne gjorde holdt.

En Mand i fuld Rustning søgte med Magt at bane sig Vei lige til Kongen igjennem Skaren og Bueskytternes Rækker; puffet tilside, mishandlet af Garderne, uden Hjelm, uden Kaarde, med iturevne Klæder raabte han med klingrende Røst:

— Sire, i Cardinalens Navn!

Kongen standsede forbauset, og idet han gjenkjendte la Houdiniere, Hans Eminences Gardeoberst, befalede han, at man skulde lade ham komme nærmere.

— De kommer silde, min Herre, sagde han til ham, for at underrette os om den vigtige Begivenhed.

— Sire, svarede la Houdiniere bevæget, idet han rettede paa sin Troie, som var revet itu i den Kamp, han nylig havde maattet udstaae med Escorten, — jeg var før Daggry kommen til Slottet St. Germain, men jeg har ikke kunnet komme ind til Deres Majestæt paa Grund af de Hindringer, man har lagt mig i Veien derfor. Gudsdød! — om Forladelse, Sire, — man har drevet det saa vidt, at man har indesluttet mig, for at jeg ikke skulde komme til Dem, og tilføiet mig Overlast for at faae mine Depescher fra mig, men ved St. Ampoule! jeg havde gjemt dem godt, Sire, og her ere de!

Kongen rynkede Brynet, kastede et strengt Blik paa Dronningen, som sad ved Siden af ham

i Vognen, og paa hans Broder, som havde nær-met sig, og idet han vendte sig om til la Houdi-niere, sagde han:

— Jeg er rede til at høre Dem, thi De maa have Noget at fortælle mig om det Tab, som Staten og jeg nylig har lidt.

Ludvig den Trettende steg ud af sin Karet, og idet han gik hen imod et Huus, der saae tem-melig godt ud, og ikke laae langt fra den nye Montmartreport, befalede han la Houdiniere at følge ham derhen, idet han heri fulgte en hos hans Forgjængere almindelig Skik, thi den strenge kon-gelige Etikette i Frankrig skriver sig først fra Lud-vig den Fjortendes Tid.

Dette Huus tilhørte en Klædehandler.

Efter en halv Times Forløb kom Kongen atter ud. Han tog ikke Plads i Kareten ved Si-den af Dronningen, men steg strax tilhest i Spid-sen for Følget, som havde ventet paa ham. Lud-vig den Trettende syntes at være meget opbragt, mindre over det Indtryk, la Houdinieres retfær-dige Klager først havde gjort paa ham, end over Indholdet af de Depescher, han havde gjennem-læst, thi man hørte ham nævne den fordums Ministers Navn med haarde Tilnavne.

D n fornemme Skare viste ogsaa strax sin Glæde og sit gode Humeur. Gaston havde først frygtet en eller anden vigtig Aabenbarelse eller nogle vise Raad fra Richelieu angaaende den Politik, Kongen burde følge efter hans Død, og han vidste, at en Døendes Ord har stor Indflydelse paa frygtsomme og religieuse Gemytter. Men efter Kongens ærgerlige og misfornøiede Mine at domme, havde Hans Eminences Farvel til Hans Majestæt kun bragt Cardinal-Hertugens Minde i Miscredit.

Skaren beredte sig til at ride ned ad Mont-martergaden til Louvre gjennem St. Honorégaden, da Retningen paa Kongens Befaling pludselig blev forandret. Man reed atter hen imod de gamle Volde langs med den store Muur, som strakte sig til Gravene og Fæstningsværkerne ved St. Denisporten.

Da Ludvig den Trettende befalede denne For-andring, havde hans Ansigt atter Udtrykket af en melancholsk Spot, og idet han vendte sig om mod sin Broder og dennes Omgivelse sagde han:

— Lad os ride ligefrem; maaskee ville vi derved, mine Herrer, træffe Noget, som kan holde Dem i godt Humeur.

Uden at søge at forstaae disse Ord reed man fremad, uden at møde andre Hindringer end dem, som foraarsagedes ved Trængselen og Raabene, der undertiden forfærdede Hestene og bragte dem til at steile. Da Kongen kom til den Høi, hvor fordum Landsbyen Ville-Neuve laae, der var ble-ven ødelagt under Paris's sidste Beleiring, og hvor nu de nye Bygninger til Notre-Dame-Des-Bonnes-Nouvelles hævede sig, begyndte pludselig en stor Allarm. En Skare Laquaier, Porteurer og Brændehuggere, som kom tilbage fra Plyn-dringen af Hotel de Brizé og Hotel d'Garcourt, trængte frem gjennem St. Denisgaden, halv drukne af Hipokras og de krydrede euromatiske Vine, hvormed de i fuldt Maal havde lædsket deres Tørst. Endnu belæssede med deres Tyvekoster lignede de ægte Carnevalsfigurer; Nogle bare la-sede Kitler og Hatte med Fjer i, Andre Lærreds Forklæder, Vadmels Troier og broderede Kapper og Silkebeenklæder. Som Faner svingede de i Luften lange Stokke med Plakater, hvorpaa de havde skrevet en den Afdøde spottende Devise. Man læste der:

Den djævels Cardinal Richelieu
Er nu endelig død.

og paa en anden:

Den som er død, han Spillet tabt maa give;
Leve Kongen! — hvis han er ilive.

De droge langs med de saakaldte gule Grave og gik saaledes stoiende lige imod Kongens Følge, og brølede et rasende „Leve" for den Konge, de ved deres Indskrivt havde haanet.

Kongens Escorte standsede paa Skraaningen.

I Monarchens Nærværelse kunde man ikke anvende Magt for at adsprede den stoiende Skare. Gouverneuren, Hertugen af Montbazon, gik hen-imod dem med nogle Bueskytter og Kaarden i Skeden.

— Saa sagte, mine Herrer! sagde han til dem; De fornærmer Kongen; Kongen er misfor-nøiet, gaae altsaa bort.

Men førend de havde fulgt hans Opfordring, sluttede en anden Skare sig til dem, som bestan-dig raabte Mester Gonin!

Det var den samme Skare Skolebrenge og Pager, som den foregaaende Dag havde ladet de-res Dukke danse paa Sarbonnepladsen. Efterat de havde besøgt det lille Luxemburg, Palais-Car-dinal, Richelieuporten, kort sagt alle de Steder, som bare Ministerens Navn, eller hvortil Mindet om ham knyttede sig, ydede de den anden Skare deres Bistand. Et Baal blev antændt foran St. Denisporten i Kongens og Hoffets Nærværelse, men nu vare de ikke tilfredse med at lade Dukken danse omkring Ilden. Det Skrig: I Ilden Mester Gonin! blev udraabt af den stoiende Bande. En Snees Stænger bleve løftede iveiret for at rive den ned, man bar Træe og Halm til, kastede Huerne i Luften, og snart faldt Richelieus gigan-tiske Billede i Ilden under Pøbelens høirøstede Bifald, hvormed endog de unge anticardinalistiske Herrers Latter og Spot, i Hans kongelige Høi-hed Gastons Følge, blandede sig, der alle vare henrykte over at bivaane denne deres fordums Fjendes Autodafé.

Kongen blev taus og nedslagen ved Synet af disse Spektakler; den Ringeagt, man viste hans Navn og hans Befaling, fremkaldte piinlige Betragtninger hos ham. Han troede ogsaa i den stumme Skares Mine at læse dette samme Spørgsmaal, der satte ham i saa stor en Forle-genhed:

— Hvem skal nu regjere os?

I dette Øieblik rettede Escorten sit Blik

mod Enden af Boulevarden, mod den ubetydelige Høi, foran hvilken St. Martinsporten traadte frem med sine mange Vagttaarne og sin Vindebro paa Høiens Skraaning, der nu beskinnedes af den nedgaaende Sol, saae man en Mængde Landser blinke, og en mørk Vogn kom ned ad den, omgivet af Ryttere.

— Jeg troer, at det gode Møde nu kommer, sagde Kongen i en spottende Tone, idet han vendte sig om mod sit Følge, hvis Ansigter endnu straalede af Glæde.

Strax sporede man et levende Røre i alle Folkemasser, som dannede et bevægeligt Gjærde langs med Volden.

— Cardinalen! Cardinalen! raabte man overalt.

Men man vidste endnu ikke hvad Mening man skulde lægge i disse Ord. Den fornemme Skare tænkte, at Ministerens Liig blev ført til Paris, og at det var hans Liigfølge. Pøbelen fulgte en ny Opfordring til Spektakler og dandsede som Afsindige omkring Baalet.

En tyk Røg, som bidrørte fra den brændte Dukke, skilte nu de to Skarer fra hinanden, og man hørte bag ved dette sorte Forhæng, ligesom et Hav i Oprør, med dets Brusen, med dets Bølgeslag, med dets larmende Vinde, og Navnet Richelieu traadte frem imellem alle disse mange Menneskerøster, som Lynet fra den mørke Tordenskye.

Hoffolkenes Blik blev uroligt, de bare ikke længere deres Hoveder saa høit. Især Marillac blev som lynslagen ved at høre det; Navnet Richelieu syntes ligesom fordum, ja mere end fordum, at udøve sin skrækkelige Indflydelse paa ham; thi nu var det for Louise han skjælvede.

Endelig splittedes Røgskyerne ad, og man saae pludselig oppe paa St. Denisvolden, i Spidsen for en lille Skare, en Mand med blottet Hoved, i Krigsdragt, med to ridende Pager foran sig, af hvilke den Ene bar hans Hjelm, den Anden hans Handsker; denne Mand var Richelieu selv, Richelieu levende!

I hans Vogn var kun hans Læger, som han havde holdt fangne tilbage

Ved dette Syn grebes alle de plyndrende Skarer af Forfærdelse, løb imellem hinanden og søgte at flygte saa hurtigt som muligt og forsvandt i den største Uorden. Denne Uorden meddelte sig Tilskuerne; man sporede et Øieblik Nølen og Vaklen. Man skulde troe, at de frygtede for at Ministerens gjennemborende Blik skulde trænge ind i deres Hjerter og der læse deres skjulteste Tanker; derpaa standsede Skaren efter i nogen Tid at have bølget ubestemt frem og tilbage, idet Skrækken jog dem bort, men en uovervindelig Nysgjerrighed holdt dem som fastnagleee til Stedet og en dyb Taushed herskede pludselig i hele denne store Forsamling. Med bart Hoved, med udstrakt Hals og gabende Mund, holdt Enhver, med Forbauselse sine Øine fæstede paa denne Mand, som syntes endogsaa at have seiret over Døden; det Vidunderlige, man troede at see i hans Tilbagekomst, virkede paa deres Phantasie, og vandt dem for ham, i hans Nærhed følte man sig stærkere til at modstaae Borgerkrigen, de Stores Tyrannie, de Simpleres Uforskammenhed; et Skrig hævede sig efter et andet, endelig kom et eneste uhyre, almindeligt og frivilligt Udraab fra den tætsammentrængte Folkemasse ligefra St. Martinsvindebroen, til de gule Grave:

— Leve den store Cardinal!

2.

Loven om Ægteskabsbrud.

Kongen vedblev at være stærkt opbragt over, at han i denne Comedie, Ministeren havde givet ham tilbedste, ligesom de Andre havde spillet Narrens Rolle. Forgjæves havde Richelieu undskyldt sig derfor, og gav til Grund, at det havde været ham aldeles nødvendigt at skaffe dette Rygte Tiltroe i Noyon for at frie sig af sine Fjenders Vold, og komme levende ud af den Snare, hvori han var bleven fanget, at hvis la Houdiniere ikke var kommen i rette Tid til ham, saa laae Skylden derfor hos Andre; Ludvig den Trettende vedblev at være i sit onde Lune, og om Aftenen, da Ministeren forlod Louvre, tydede det Farvel, Kongen sagde ham, paa en fuldkommen Unaade.

Om Morgenen samledes hele det anticardinalistiske Parti hos Kongen. Den næste Dag hvidskede Hofmændene i Slottets Forgemakker hinanden i Øret, at Cardinal-Hertugen paa Øieblikket vilde faae Befaling til strax at trække sig tilbage til sit Gods Richelieu, at Greven af Charost, som nu befandt sig hos sin Herre, inden ti Minutter skulde rydde Palais-Cardinal i Spidsen for de skotske Bueskytter, og man lykønskede hinanden og voterede Takadresser til Dronningen, til Hertugen af Orleans, til Mademoiselle d'Hautefort og fremfor Alt til den smukke Grevinde af Marillac, hvis Indflydelse paa Monarchens Villie man saa let overdrev. (Fortsættes.)

☞ **Dette Blad udgaaer 3 Gange om Ugen** (Tirsdag, Torsdag og Løverdag, Klokken mellem 6—8) **og tilbringes Abonnenterne for 6 ß. ugentlig.** Subskription modtages hos **Jordan**, Pilestræde 119.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 46. Tirsdagen den 25 Mai. 1847.

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Den tjenstgjørende Capitain, d'Espenon, gik under denne Tummel ud af Kongens Værelse. Alle omringede ham nysgjerrige for at udspørge ham.

— Sagen er afgjort, mine Herrer, svarede han, uden at standse. Charost har nylig modtaget Ordren, hvilket volder ham megen Bekymring, thi han er Richelieus Creatur, men for Pokker! han er nok nødt til at adlyde. Jeg har faaet Ordre til at forbyde Ex-Ministeren at komme til Louvre!

— Kongen leve! raabte eenstemmigen de anticardinalistiske Herrer.

I samme Øieblik aabnedes Døren, og Tjeneren meldte:

— Hans Eminence Cardinal-Hertugen!

Og Richelieu gik i Spidsen for meer end tredsindstyve Adelsmænd af Kongerigets fornemste Huse igjennem Forgemakkerne med langsomme Skridt, idet han støttede sig paa en Pages Skulder, og henvendte nogle venlige Ord til de forbausede Tilstedeværende.

Som han kom fra den ene Side, kom Greven af Charyt med forstyrret Mine ud af Kongens Værelse fra den anden. Ministeren og Gardecapitainen, som havde faaet Ordre til at vise ham bort, stode nu ligeoverfor hinanden. Skaren strømmede opmærksom og spændt paa Udfaldet omkring dem.

Richelieu syntes bekymret og lidende; hans Stilling antydede en af Sygdom og Modgang nedbøiet Mand. Ikke destomindre hævede han sig i Veiret, da han saae Charost, og tiltalte ham i en paa engang bydende og fortrolig Tone. — Kom hen til mig, Charost, sagde han, og lad mig støtte mig paa Deres Arm. De skal følge med mig ind til Kongen; vi have nogle Ordre at give Dem. — Derpaa vendte han sig om imod de forbausede Hofmænd, der stode med opspilede Øine og aaben Mund, da de saae Charost adlyde hans Befaling, omendskjøndt med Forlegenhed og næsten imod sin Villie. — Mine Herrer, sagde han til dem, jeg modtager Deres Hilsen.

Og øieblikkelig hørte man Tjeneren ved Døren til Cabinettet ligesom før Tjeneren ved Indgangen melde:

— Hans Eminence, Cardinal Hertugen!

Døren blev atter lukket; Fløilsforhænget blev trukket for, og en dobbelt Skranke adskilte nu Hovedpersonerne i dette Drama fra Bipersonerne. Det anticardinalistiske Parti stillede sig forlegne og urolige langs med Væggene, og tilhviskede endnu hinanden at være ved godt Mod, medens Richelieus Tilhængere med Hænderne i Siden, med Rolighed syntes at vente Resultatet af denne Sammenkomst.

Cardinalen kjendte det Vanskelige i sin Stilling, han var ikke uvidende om de ved Morgen-Audientsen fattede Beslutninger, han vidste, at Kongen ikke kunde lide ham, og at da han ved Begivenhederne den foregaaende Dag var bleven fralokket sit Hiertes Mening, vilde han vanskelig give ham denne Magt tilbage, mod hvilken han selv i sit Hofs Nærværelse havde protesteret. Ministeren pleiede altid, naar hans Indflydelse stod Fare for at tilintetgjøres, at lade, som om han vilde trække sig tilbage fra sin Post og lade hele Byrden falde over paa den svage Monark. Denne Gang tog han sig vel iagt for at bruge dette Middel; det vilde have været at gaae Kongens Ønsker altfor meget imøde. Men fandt Richelieu sig dennegang berøvet sit sædvanlige Vaaben, var han ikke destomindre forsynet med godt Krigsforraad til Kampen.

Da han, ledsaget af Charost, fremstillede sig for Kongen, fandt han ogsaa ham svag og skrøbelig, da han havde tilbragt en Nat uden Søvn og var ganske fortumlet paa Grund af den store Beslutning, man havde bragt ham til at fatte. Ved at see Cardinalen stod Ludvig den Trettende overrasket op fra sit Sæde og kastede et vredt Blik paa Charost, men førend han kunde udtrykke den Tanke, der bevægede ham, udbrød Richelieu:

— Sire, vee os! Den ene af Deres Armeer er nylig bleven slagen ved Thionville! Feuquieres, den tappre Marquis af Feuquieres, som commanderede den, er falden for en Musketkugle! Marschallen af Chatillon er bleven uvirksom staaende, hvor han stod, istedetfor, som han burde, at yde ham Hjælp! Piccolomini trænger i Spidsen for de Keiserlige imod Verdun. Cardinal-Infanten søger at iværksætte en Forening med ham over Maas. Jeg har midt i Nat faaet denne skrækkelige Efterretning. Sire, hvis vi ikke byde Uveiret Spidsen, saa vil man maaskee inden fjorten Dage oppe fra Notre-Dames Taarne see de spanske F ner vaie! — Og uden at vente indtil Kongen var kommen sig af sin Bestyrtelse, vedblev han: — Jeg har allerede taget mine Forholdsregler; der er ikke et Øieblik at spilde; Sweitsergarden og de skotske Buesskytter maae øieblikkelig

begive sig til Verdun; der maa paalægges nye Skatter i Provindserne; nogle Forandringer maa foretages i den Armee, som staaer i Champagne. Her har jeg Ordrerne færdige; Deres Majestæt vil behage strax at underskrive dem.

— Feuquieres slagen! Feuquieres død! ... mumlede Kongen forfærdet og tilintetgjort, idet han sank ned paa sit Sæde.

Derpaa gjennemløb han uden mere at tænke paa sit Nag mod Ministeren de Papirer, som denne overrakte ham, og da han med sine egne Øine havde overbeviist sig om, at Beretningen om denne nye Ulykke var rigtig, undertegnede han.

Et fornøiet og triumpherende Udtryk straalede paa Richelieus blege Pande. Ved en ny Magthandling havde han knyttet sig til Kongedømmet; Underskriftens Datum vilde bevise Alle, at han endnu var Minister!

Et Pust havde været ham nok til at kuldkaste denne uhyre Bygning, som hans Fjender saa møisommelig havde opført. Nu stod det kun tilbage for ham at hævne sig paa dem!

— Greve af Charost, sagde han til Gardecapitainen, som atter begyndte at fatte Mod, bring disse Ordrer til Statssecretair Desnoyers.

Derpaa lagde han et andet Bundt Papirer for Kongen med de Ord:

— Her ere nogle Forordninger, Sire, der mangle Deres Underskrift.

Charost gik ud. Ministeren og Kongen vare alene.

Marquien af Feuquieres havde ladet sig slaae, havde ladet sig dræbe meget beleilig for at frelse Cardinalens Almagt. Imidlertid vare de første Indtryk ikke fuldkommen udslettede af Ludvig den Trettendes Sjæl. Han bevarede nogen Tid en isnende Taushed, som kun blev afbrudt af hans tørre Hoste. Cardinalen befandt sig ikke synderlig bedre. Udmattet af saamange haarde Stød, af Arbeide, af Feber, af hans sidste Anstrængelse, stod han foran Kongen, halvt krumbøiet af Smerte, og støttede sig med den ene Haand paa en Lænestols høie Ryg, medens han med den anden med sit Lommetørklæde tørrede den Sveed af, som haglede ned ad hans Pande.

Kongen vinkede til ham, at han skulde sætte sig ned. Han tiltalte ham strax med de Ord:

— Dersom Staten er i Fare for Øieblikket, hvis er da Skylden? Kan den ikke for en Deel hvile paa Dem?

— Paa mig, Sire!

— Dersom De havde besøgt vore Armeer i det Nordlige, saaledes som det var bestemt, vilde De maaskee have forhindret eller oprettet dette Uheld! Men De har behaget at blive tre Dage i Noyon og siden at komme ...

— Hvis er Skylden? afbrød Cardinalen ham, idet han antog en stoltere Holdning; De spørger derom, Sire! Er det min eller deres, som ved at ville berøve mig min Frihed, have tvunget mig til at søge min Tilflugt bag St. Gerys Mure, og som derved have lagt mig Hindringer i Veien for at udføre Deres Majestæts Befaling?

— Meget vel, Herr Cardinal, svarede Kongen heftigt; De vil atter fortælle os om Sammensværgelser, om Complotter! det havde jeg ventet. Ved den hellige Messe! skulde man ikke troe, at hele Frankrig kun er en Rede af lutter Mordere, som efterstræbe Dem, og at selv min Adel kun drager Sværdet af Skeden for at rette Spidsen mod Deres Bryst? Jag denne paniske Skræk bort, Cardinal-Hertug, De er endnu ikke saa forhadt, som De troer. Forresten forudsætter ethvert Complot sine Anførere. Hvem ere de?

— Senere vil jeg kunne overbevise dem, svarede Richelieu; for Øieblikket kan jeg kun nævne dem.

Og han fremsagde langsomt Navnene Traville, Tillabet og Lasalle.

Ved hvert af disse Navne formørkedes Kongens Aasyn mere og mere. Et smerteligt Udtryk gjentog sig tre Gange i hans Træk. Hans Stemme antog en spottende, snart efter en vred Tone.

— De kunde ikke, Hr. Cardinal, vælge Dem Offre blandt troere og min Person mere hengivne Tjenere; de, De der har nævnt, ere Capitainer i min Garde. De vilde tage forunderligt feil, hvis De troer, at jeg paa en løs Mistanke vil fjerne dem, som vaage over mig. — Han saae Cardinalen stivt i Øinene og vedblev: — Staae da ogsaa disse Dem i Veien? Og skal jeg troe, hvad man har fortalt mig om Dem?

— Og hvad har man fortalt Dem, Sire? sagde Cardinalen lidt forvirret, mindre over Kongens Ord og Tone, end over dette faste Blik, mod hvilket han ikke var vant til at kæmpe, thi Ludvig den Trettende, som bevarede sine frygtsomme Maneer selv i sit private Liv, saae sjelden paa dem, han talte med.

— Man har forsikret mig, vedblev Kongen, og den Person, som har fortalt mig det, havde ingen Fordeel af at bagvaske Dem, at De havde lagt den Plan at herske over mig, og maaskee ogsaa at herske efter mig! at det var derfor, De havde tilskyndet mig til at erklære Dronningens Ret til Regentskabet for forbrudt og ophidsede mig mod min Broder Gaston ... at det endvidere var Grunden til, at De havde sat Dem imod, at min Moder kom tilbage til Frankrig! Ved Gud! Intet af alt dette skal gaae saaledes som De troer! Jeg har atter skjænket min Broder min Tillid og Dronningen min Kjærlighed, og min Moder skal atter komme tilbage! De vil, siger man, være den vigtigste Person i hele Riget, naar jeg ikke mere er til, thi De gjør endogsaa Fordring paa at overleve mig. Men stop, min Fætter! ... vi er yngre end De!

Richelieu vilde svare. Hans spændte Nerver sammensnørede ham Struben med en saadan Kraft, at han ikke kunde faae et Ord over sine Læber. Kongen blev efter disse kraftige og dristige Ord anfalden af en saa voldsom Hoste, at Blodet strømmede ham ud af Munden. Han tabte pludselig sin faste Holdning, og sank tilbage i en fuldkom-

men Modløshed, og disse to Rivaler, hvem et stort Folks Skjæbne var overdraget, disse stolte Kæmpere, som nylig stredes om Herredømmet i Fremtiden, lignede to Døende, der Begge var Graven ligenær, og stredes om, hvem der først skulde stige ned i den.

Da Cardinalen var komme sig af sit Anfald, indsaae han, at Kongens sygelige Crisis havde maattet kunne tilintetgjøre denne kraftige Villie hos ham, han nylig havde viist. Han kunde vove noget, han vovede det.

— Hvad! tog han til Orde, idet han hævede sin Røst; jeg skulde have opbrugt min Sjæls og mit Legems Kræfter for at tjene Dem, Dem og Staten, og det er saaledes, Deres Majestæt hjælper mig mod mine Bagvaskere! Og de behøve kun at anklage mig for at finde Deres Øre rede til at høre dem! Under alle andre Omstændigheder vil der kun være en Beslutning for mig at tage. — Han gav ikke Kongen Tid til at afbryde ham og vedblev i en fastere Tone: — Men Kongeriget er i Fare; det gjælder Deres Ære, Sire, og Landets Vel, ... jeg bør endnu blive, ... jeg vil blive!

Da Ludvig den Trettende hørte disse sidste Ord, erindrede han sig sine Beslutninger fra om Morgenen, sine Løvter fra den foregaaende Dag. Han hævede Hovedet, men dennegang var det Kongen, som forvirredes ved Ministerens Blik. Richelieu vedblev:

— Jeg skal vel vide atter at forsvare Dem mod Deres Fjender, Sire, men hvem skal forsvare mig mod mine, da De forlader mig?

— Jeg forlade Dem! Har jeg ikke altid været Dem en god Konge? mumlede Ludvig den Trettende, der allerede lod Hovedet synke, og atter bøiede sig under sit sædvanlige Aag.

— Ja, Sire, De har stedse været den bedste Herre! og derfor ønsker jeg i Deres Nærværelse aabenlyst at beskjæmme den, som har søgt at nedsætte mig i Deres Majestæts Øine. Lad ham komme! Man vil maaskee nævne mig ham!

— Jeg idetmindste vil ikke gjøre det, Herr Cardinal.

— Man anklager mig for at arbeide i min private Interesse, naar det gjælder Kongens Ære! at modsætte mig min Velgjørerindes, Deres høie Moders Tilbagekomst! Sire, har jeg ikke allerede forenet min Stemme med deres, som bønfaldt Dem Sire, om Naade for hende? Jeg tænker paa at overleve Dem! siger De, har jeg ikke for tre Aar siden indsat Dem til min Arving?

— Det er sandt; berolige Dem altsaa, min Fætter; Vi have tvivlet om Deres Hengivenhed for Vor Person, og da disse Yttringer bleve fremsatte, tog Kongen deres Forsvar, og erklærede, at De var ham en god og trofast Støtte i hans Riges Anliggender.

— Sire, og De afslaaer mig at nævne mig mine Anklagere!

— Hvad bryder De Dem om hans Navn, naar Vi ikke have fæstet Lid til hans Udsagn?

— Men det er saa feig en Krig, denne paafører mig, som angriber mig, medens han skjuler sig selv, at det er enhver christelig Sjæls Pligt at sige mig, mod hvilken Side jeg maa holde mit Skjold.

— Ved Gud! sagde Kongen, der allerede var udmattet af Kampen, og nu kun søgte at komme ud af den, De bliver altfor hurtig urolig, min Fætter. Den Person, som har talt paa denne Maade om Dem, er ikke Deres Fjende, og han er fremmed for Hoffets Cabaler og alene opmærksom paa, hvad der angaaer Vort personlige Velbefindende og vor Samvittigheds Ro ... De vil da ikke hævne Dem paa en ... Qvinde?

— Paa Dronningen! Gud bevare mig for at tænke derpaa, udbrød Cardinalen, idet han opmærksomt udforskede Kongens Træk.

— Det er ikke Dronningen, afbrød Ludvig ham heftigt.

Derpaa vedblev han, da han frygtede for at have sagt alt for meget:

— Hvad gjør iøvrigt det til Sagen! Dronningen eller enhver Anden! Har da Dronningen saa megen Grund til at elske Dem? Vil De da tvinge mig til at give mig af med at være Anklager?

— Jeg trænger ikke mere paa, svarede Richelieu, som nu, uden at man havde sagt ham det, kjendte den nye Fjende, han havde ved Hofet. — Dersom det kun er en Qvinde, — saa tilgiver jeg hende. Hun har kun gjentaget sin Lection ... Ja, jeg tilgiver hende!

Det besynderlige Udtryk, der oplivede hans Ansigt, lod Kongen føle ligesom en Gysen af Skræk. Denne Tilgivelse i Richelieus Mund havde ganske en Doms Høitidelighed.

— Nu, sagde Ludvig den Trettende, idet han forsøgte paa at staae op, lad os blive staaende herved for idag; Tilgivelsen bør slutte vor Samtale

— Sire, vil De ikke, førend vi skilles ad, svarede Richelieu med den største Rolighed, kaste et Blik paa de Forordninger og Lovudkast, som ligge der for Dem? Og da Kongen syntes at vægre sig ved at forlænge Samtalen, sagde han: — Vi maa snart tænke paa Krigsanliggenderne, Sire. De vil maaskee inden kort Tid see Dem nødt til at stille Dem i Spidsen for Deres Nordarmeer, thi Deres Nærværelse er tilstrækkelig til at vi kunne være visse paa et lykkeligt Udfald. — Kongen saae op og lyttede opmærksomt til. Han var tapper af Naturen og forstod sig endogsaa paa at opstille Tropperne til Slag. — Det er da uundgaaeligt nødvendigt, tilføiede Ministeren, at bringe Orden i de indre Anliggender, medens vi have Tid dertil.

Ludvig den Trettende gjennembladede det Bundt Papirer, som Richilieu havde lagt for ham. Han saae der Forordninger om Paalæg, Saltskatten og andre Afgifter, endvidere Ordonnancer, som skulde indregistreres af Parlementet, angaaende de Opløb, hvori Laquaierne, Pagerne

og Skoledrengene havde taget Deel. Han underskrev Alt. Tilsidst laae kun een Forordning for ham.

— Hvad er det? sagde han, en Lov om Ægteskabsbrud! Har De ikke engang før forelagt mig den?

— Jo, Sire, dengang De stod i Begreb med at tage paa Jagt ved Chantilly.

— Døden! sagde Kongen, idet han læste Slutningen af Forordningen, Døden for at straffe en Kjærlighedshistorie! Er det ikke altfor strængt?

— Raadet har heri ikke gjort Andet end ladet Deres berømte Forgænger Ludvig den Helliges og Deres høie Faders Forordninger træde i Kraft.

— De ere hidtil mere end engang blevne ophævede, synes jeg.

— Det er sandt. Parlamentet i Paris selv er med Hensyn til Bortførelse og Ægteskabsbrud ikke enigt med et eneste af de andre Parlamenter i Riget. Det er neppe nok, at det er enigt med sine egne Domme. Der er nyligt bleven hængt en Kone paa Grevepladsen paa Grund af Utroskab imod sin Mand, men tyve Andre, der vare ligesaa skyldige, bleve kun dømte til simpelt Fængsel.

— Men, sagde Kongen, idet han lagde sine Arme overkors og syntes at tænke efter, er Fængsel ikke tilstrækkeligt, og skulde vi gjøre min Regjering til en Blodregjering?

Og hans Haand, som holdt Pennen, skjælvede . . . af Samvittighedsnag, næsten af Medlidenhed, thi han syntes at han ikke mere havde Ret til at vise sig saa streng imod en Forbrydelse, som han selv havde været lige ved at begaae.

— Forresten, — vedblev Cardinalen, som saae hans Ubestemthed, med forstilt Ligegyldighed, — kan Forordningen udsættes til en anden Gang. Det er ved en Feiltagelse, at den er kommen imellem de forskjellige Forordninger, som idag ere forelagte Deres Majestæt til Underskrift; lad os ikke mere tale herom; ved at bestræbe mig for at sætte den igjennem, vilde jeg faae Udseende af at ville hævne mig.

— Hævne Dem? . . . og paa hvem? sagde Ludvig den Trettende, idet han pludselig dreiede sig om mod sin Minister, der stod ved Siden af ham.

— Paa hvem? sagde Richelieu i en streng Tone. Paa hende, som har forsøgt paa at udrydde den Kjærlighed af Deres Hjerte, De bærer til Deres troe Tjener, paa hende, der har bagvasket mig hos Deres Majestæt. Denne Lov kunde maaskee ramme hende. Det skal ikke være saa, og den Tilgivelse, jeg har tildeelt hende, skal være fuldkommen.

— Men hvem mener De da? udbrød Kongen i heftig Bevægelse. Tal! Svar! Jeg befaler Dem det.

— Nu vel, Sire, siden De befaler det, saa er det Grevinden af Marillac, som jeg betegner som min Fjende og som en utro Ægtefælle!

— Cardinal-Hertug, De er et ondt Menneske, og De har bagvasket Deres Konge!

Her stod Ludvig den Trettende op; hans Bevægelse havde naaet sin høieste Spidse. Han gik nogle Skridt frem og tilbage i Værelset, næsten vaklende og støttende sig paa Meublerne og Tapeterne. Richelieu fulgte ham med Blikket og bukkede ærbødigt.

— Jeg sværger ved Gud, sagde han, at Deres Majestæt har lagt en urigtig Mening i mine Ord.

— Og jeg, sagde Kongen, i det han standsede, og med et opbragt Blik, jeg sværger ved Gud, at mit Venskab for Madame de Marillac har været reent, og at den, som vilde anklage hende, og at de Dommere, som ville fordømme hende, alene havde fortjent Døden.

— Hvem har nogensinde tænkt paa at blande Deres Majestæt i dette Spørgsmaal om Ægteskabsbrud? svarede Cardinalen hæftigt. Deres Dyd, Sire, var ikke udsat for nogen Fare hos Grevinden; om ogsaa Deres Venskab for Madame de Marillac havde været Kjærlighed, vilde hun dog i sit Hjerte have en Følelse, som kunde gjøre Dem tilstrækkelig Modstand. Hendes anden Kjærlighed beskyttede hende altfor vel.

— Hvorledes det? sagde Kongen.

— Nu er det ikke mere mig, som anklager hende, vedblev Richelieu. De kjender hendes Haand, Sire! Læs! Og han gav Kongen et Brev, som indeholdt disse Ord:

„Herr Marillac er mig fremmed; jeg elsker og har aldrig elsket nogen Anden end Dem. Hvorledes skulde jeg da have kunnet tilhøre en Anden, var denne Anden ogsaa Kongen! Forlanger De, at jeg skal sværge ved Gud? At troe mig paa mit Ord vilde være bedre for Dem. Siig, at De troer mig.

Deres Louise."

Ludvig den Trettende sank atter tilbage paa sit Sæde. Hans Bleghed og hans Bevægelse gjorde ham ukjendelig. Han ledte blandt Papirerne, som laae paa hans Bord, efter denne Forordning, som straffede Ægteskabsbrud med Døden. Da han atter greb Pennen, skjælvede hans Haand endnu, men denne Gang var det hverken af Samvittighedsnag eller Medlidenhed; det var af Vrede og Harme.

Idet han gav Richelieu Forordningen tilbage, sagde han:

— Enten denne Lov rammer Grevinden eller ikke, bør hun ikke blive længere ved Vort Hof. Lad hende vende tilbage til sin Mand, som . . . hun afskyer! tilføiede han med halvqvalt og forbittret Stemme.

Cardinalen vidste at drage Fordeel af sin Herres oprørte Sindsstemning. Faa Dage efter havde Lasalle, Treville, Tilladet, Guitaut, Fontraille og St. Ibal deelt Grevindens Unaade. Gaston var vendt tilbage til Blois; Anna af Østerrig forbandede paany Richelieus Tyranni, og der var ikke mere Tale om at lade Kongens Moder komme tilbage fra sit Exil.

Tiende Kapitel.

En Unaade.

1.

Efterspørgsel.

Medens dette foregik i Louvre, tænkte Marillac kun paa at sætte sin Plan, at bortføre sin Kone, i Værk. Han havde gjennemstreifet Byen i alle Retninger; en Vogn var færdig, Heste i Beredskab og Penge lagte tilside. I dette dristige Foretagende af en Mand, som vilde bortføre sin Kone, var det hverken Kongens Vrede eller Gunst, som bragte hans Beslutning til at vakle, men Louise! Hvor forskrækket vilde hun ikke blive, naar hun pludselig saae sig omringet af maskerede, for hendes Skrig og Taarer ufølsomme Mænd, med Magt skilt fra sin Tante eller sin gamle Selskabsjomfru, kastet i en Karet og ført langt bort fra Paris og Hoffet! Kunde det imidlertid være anderledes? Vilde han lade sig standse af de første Hindringer, der viste sig for ham? Nei! Han maatte overvinde de Hindringer, han ikke kunde omgaae, tilintetgjøre dem, han ikke kunde overvinde; endvidere vilde Marillac være tilstede ved Bortførelsen, skjøndt usynlig, lede Angrebet, efter Omstændighederne moderere eller opmuntre de Angribendes Iver og give selv denne Vold, han øvede, et nyt Anstrøg. Endvidere, naar han først var udenfor Paris's Volde, vilde han blive Louises Reisekammerat; han vilde berolige hende, han vilde stille hende tilfreds ved kjærlige Ord, ved at bevise hende sin Ærbødighed, ved at underkaste sig hendes Villie i alt Andet, selv hendes Afslag, han vilde snart bringe hende til at indsee, at det var for at frelse hendes Ære, maaskee hendes Liv, at han rev hende bort fra Kongens Kjærlighed og Cardinalens Hevn!

Der stod nu kun tilbage for Greven at finde Nogle, der kunde hjelpe ham ved denne besynderlige Bortførelse. At betroe sig til sine Venner ved Hoffet, vilde være at sætte Grevinden og Sagens lykkelige Udfald i Fare. Han maatte have hengivne og tause Folk, saadanne Folk, hvis Tjeneste man modtager uden at blive deres Skyldner og som ligesom Figuranterne paa Theatret spiller i et Stykke uden at kjende Intriguen.

Han vidste at finde dem iblandt disse Ridere af Klover Knegt, disse Marquiser af Landeveien og de lange Fingre, ædle Sjæle, som Synet af en Haandfuld Guld opfylder med Dristighed og Hengivenhed. Marillac havde længe været istand til at studere dem og skatte deres gode Egenskaber. For at træffe dem, besøgte han strax nogle Værtshuse, nogle Spillehuse, og for Penge havde han snart hvervet sine Folk, og medens han stod der i et af disse Spillehuse og gjorde Udbetalinger til sin Skare, kastede han fra Siden af et Blik paa det grønne Tæppe og hørte Tærningerne rasle i Hornet; han hævede pludselig Hovedet iveiret, som en gammel afskediget Krigshest, naar Trompetens Lyd eller lang Hvile toner nær ved dens Øre.

Marillac vilde imidlertid ikke spille; at optræde som Deeltager paa et saadant Sted passede sig ikke for hans Rang, hans Stilling og de ædle Planer, han havde for, men han nærmede sig Spillerne for at bedomme Chancen, gav Raad, viste et nøie Kjendskab til Tallenes Combinationer; derpaa satte han sig ned, da han var træt af at staae; dernæst da han tænkte paa sin Pung, der var blevet noget tom ved hans Udbetalinger, og saae det Guld, han nylig havde givet bort, falde paa Tæppet, greb Fristelsen ham efter atter at faae det i sit Eie og ved Behændighed erhverve det tilbage, som han nødtvungen havde maattet afstaae. Kort sagt, Klokken tre om Morgenen gik Herr Greven af Marillac, Kongens første Kammerherre, nedslaaet og fortvivlet ud af Spillehuset, med tom Pung og udplyndrede Lommer, nødt til at tage sin Tilflugt til at laane for at bortføre sin Kone!

Da han kom hjem, fandt han sin Page, som var bleven oppe for at kunne give ham et Brev, der var kommet for tolv Timer siden og bar Kongens Segl. Marillac vendte og dreiede først med bevæget Sind den kongelige Skrivelse og lovede sig selv iforveien at ville være ulydig mod Kongens Befaling, hvis man, som han troede, havde isinde at fjerne ham fra Louise. Endelig brød han Seglet, læste Brevet og gned sine Øine, da han troede at drømme. Han befalede strax Monseigneur at tænde alle hans Fakler, hans Candelabrer og alle hans mangefarvede Lys! og i denne fulde Belysning læste han det atter op med høi Røst, for at Ordrens Trylleord kunde lyde for hans Øre, ligesom de havde blændet hans Blik og gjort et behageligt Indtryk paa hans Hjerte!

Hvad var det? . . . En Forviisningsordre.

Men en Forviisning til det jordiske Paradiis, en Forviisning, som han aldrig havde voret at haabe, en Forviisning med Louise til deres smukke Gods Attichy, langt fra Hoffet i Sikkerhed for Kongens Efterstræbelser. Endelig var han falden i Unaade; han skulde nu blive Ægtefælle uden at behøve en Bortførelse!

Hans første Tanke var strax at ile til sin Kone, men var det en passende Tid at komme paa? Midt om Natten at vække hende og maaskee forfærde hende med denne lykkelige Efterretning, det var umuligt. Han maatte vente til om Dagen. Han kunde ikke sove, for at faae Ende paa Tiden anvendte han fem Timer til sin Paaklædning. Aldrig havde Monseigneur og hans Kammertjener havt et strengere Arbeide, end han nu paalagde dem! han prøvede alle sine Klædninger og vaklede ubestemt imellem Valget af Halstorklæde og af Krave. Snarere som en Elsker end en Ægtefælle vilde han begive sig til sin Kone. Endelig kom det forønskede Øieblik; Monseigneur gik med lette Skridt foran ham

til Grevindens Værelse og snart hørte Marillac et Ord, som han vilde have betalt med sit Blod.

— Herr Greven er velkommen!

Hvor stærkt bankede ikke hans Hjerte, som var saa roligt under Faren og hans Fornøielser! Hans Knæe skjælvede og hans uregelmæssige Aandedræt lod ham frygte for ikke at kunne tale. Dog kom han sig af denne Forvirring, og idet han viste hele sin smukke Figur, traadte han ind i Værelset, hvor han udbredte en Jasminduft omkring sig.

Marillac var gaaet hurtigt ind indtil midt i Salen, men han standsede urolig og overrasket, da han bemærkede alle dem, han ikke søgte, men ikke saae hende, han troede at finde der. Den gamle Selskabsjomfru, Baronessen og Pater Pradines vare alene derinde; de saae ud som Folk, der ikke have kunnet losrive sig fra Tanken om en uforudseet Ulykke.

— Hvad er der da paa Færde? spurgte Greven, og hvad er der skeet?

— Er De uvidende om Madame de Marillacs pludselige Forsvinden? svarede Baronessen. Fra igaar af, da hun fik denne skjæbnesvangre Ordre fra Kongen, have vi ikke seet hende. Men denne Ordre skulle vi nok faae tilbagekaldt; det er ikke muligt andet, end at den med Intriguer og Bagvaskelser er afnødet Kongen! De vil da ogsaa gjøre Indsigelser, ikke sandt, Herr Greve? Hvorved har de begge kunnet fortjene at straffes med Forviisning? . . . Deres Fjender bør beskjæmmes: de skulle blive det!

Uden at vente paa Enden af Madame de St. Cernins Veeklager gik Marillac ud af Salen, endnu bedøvet ved denne Efterretning; han forlod Louvre, og stod nogle Minutter efter ved Grevinden af Maures Bopæl, der haabede han at træffe Louise, men Louise havde ikke været hos Marillacs Søster,

Han ilede hen til Mademoiselle de Chemerault. Ved Grevindens Navn blev hun forvirret og kom ud af Fatning. Taarerne stod hende i Øinene! et Slags Samvittighedsnag syntes at forurolige hende; hun anklagede Cardinalen: hun anklagede sig selv; men i saa dunkle Udtryk, at det Eneste, Marillac var vis paa, da han forlod hende, var, at Mademoiselle de Chemerault ligesaalidt som de Andre vidste, hvor Louise var bleven af.

Den brave Bundtmager i St. Denisgaden fik ogsaa et Besøg af hans smukke Nevøu, den ædle Greve af Marillac, men ligeledes til ingen Nytte for den ulykkelige Ægtefælle.

Endelig bemægtigede en piinlig Tanke, som han først søgte at vise bort, sig stærkere og kraftigere hans Sjæl, efterat han havde spildt endeel af Dagen med unyttig Søgen. Han gav sig paa Veien til Lesueur, og vee Kunstneren, hvis hans Formodning stadfæstes.

— Imidlertid, sagde Greven til sig selv, skal jeg da kæmpe med ham, naar hans svage Arm ikke er istand til at føre en Kaarde? Vilde Lesueur, min fordums Vens Død frelse Louises Rygte? Nei, det vilde være at tilintetgjøre det for stedse; Enhver vilde snart fatte Aarsagen til denne Duel, til dette Mord! . . . Men han, som har berøvet mig min Lykke, han, som har tilintetgjort dette sidste Haab i mit Bryst, som jeg nu skulde see opfyldt; den, som har berøvet mig den eneste Ære, jeg attraaede, den at bevare Louise for Dyden, skal han leve i Lykke og Fred, medens jeg, fortæret af Kjærlighed og Skinsyge, ikke engang kan svare dem, som bebreide mig min Vanære: — Den blev afsvættet i Blod! — Ved min Moder! det kan, det skal ikke være saaledes! — Og da de forskjelligste Tanker fulgte paa hinanden i hans Hoved, bebreidede han sig den Mistanke, der plagede ham. — Afsindige, som jeg er! tænkte han; hvor vil jeg søge denne saa rene, saa frygtsomme Qvinde, som har vidst at modstaae selv en Konges Kjærlighed? Er det ikke en Bagvaskelse, som jeg føier til de andre, som Louise var Gjenstand for, og som jeg vilde forsvare hende imod? Da hun vidste, at han var syg og lidende, har hun kunnet komme ham til Hjælp, for at beklage ham, for at trøste ham, for at milone hans Saar ved sin Medlidenhed og sine Taarer: men for Kjærligheden i en Jomfrues Hjerte, denne Dristighed, som trodser Verdens Dom, som driver de heftigste Forelskede med Henrykkelse, med Stolthed ind i Fararne ved deres Feil, ligesom en Soldat, ind i Haandgemænget? Louise kan ikke være hos Lesueur, det er ikke der, jeg skal søge hende!

Og da han fuldførte denne saa beroligende Betragtning, stod han udenfor Kunstnerens Dør. Efter nogen Vakten traadte han ind.

Natten var kommen; et lille blegt og svagt Lys oplyste Atelieret. I Værelsets Halvmørke saae Marillac en Qvinde bevæge sig. Hans Hjerte bankede heftigt; han traadte nærmere. Forover-bøiet, i en Kaabe, hvis Hætte for en Deel bedækkede hendes Ansigt, syntes denne Qvinde at lade sin Smerte eller sine Tanker have frit Løb. Hurtigt og som uvilkaarligt ilede Greven hen til hende, greb hende ved Armen, trak hende hen imod Lyset, slog Hætten tilbage, som bedækkede hendes Hoved. Lange sorte Haar faldt strax ud under den og rullede ned paa hendes Skuldre. Det var Johanne fra Brabant, Johanne med Øinene røde af Taarer; hun veeg forfærdet tilbage ved Synet af Marillac.

Da denne gjenkjendte hende, aandede han friere.

— Ah! . . . det er Dem, min smukke Pige, sagde han, idet han fuldkommen kom sig af sin Bevægelse; ved Gud! jeg er henrykt over at see Dem; aldrig har et Ansigt frydet mig saa meget som Deres i dette Øieblik. Og da Johanne bestandig betragtede ham med en Art Skræk, tilføiede han: Frygt Intet; idag er jeg ikke istand til at see, om selv den smukkeste Pige i Verden har blaae eller sorte Øine . . . Nu, er De endnu vred paa mig for vort sidste Møde her i Atelie-

ret, . . . dengang den brave Mand, Deres Fader, kom og jevnede vor Uenighed saa fortræffeligt? Nu, som dengang, er jeg oplagt til at bede Dem om Tilgivelse derfor; men fremfor Alt er jeg kommen for at tale med Mester Lefueur . . . Hvor er han?

— Han er gaaet ud, svarede Johanne, efter at have fremstammet nogle uforstaaelige Ord.

— Hvorledes! Er han da allerede saa rask, at han kan stryge om paa denne Tid af Dagen? Ved St. Christoffer, den store Læge! Jeg vil vente paa ham, for af Hjertet at ønske ham til Lykke, før han gaaer tilsengs.

— De vil vente paa ham! udbrød Johanne i en ængstelig Tone, . . . men De kan ikke vente paa ham; jeg maa gaae og lukke Døren efter mig.

— Hvorledes! sagde Marillac i en alvorligere Tone, idet den Uro, der atter begyndte at plage ham, kom tilsyne i hans Træk. — Kommer han ikke hjem igjen?

— Nei, . . . har jeg ikke sagt Dem det? Han er paa Landet . . . for nogen Tid . . . indtil hans fuldkomne Helbredelse . . . Det er hans Lægens Villie.

— Hans Læge . . . ., mumlede Marillac, forbauset over denne besynderlige Overseensstemmelse mellem Louises og Lefueurs Forsvinden, og idet han nærmede sig Brabanterinden, hvis Forvirring voxede mere og mere, raabte han med stærk og bydende Stemme:

— Paa Landet, siger jeg Dem.

— Og hvilket Sted paa Landet?

— Det veed jeg ikke.

— De veed det ikke! — Han greb hende haardt om Armen, og idet han klemte den, saa Blodet steg hende til Hovedet, og fæstede et bydende Blik paa hende, udbrød han: — Jo, De veed det godt! Og jeg maa have Sandheden at vide! Hvor er han? Er han reist alene? Naar reiste han? Hvad Vei har han taget?

Og ved hvert af disse Spørgsmaale, som han gjorde hende i en opbragt og rasende Tone, bevarede Johanne en haardnakket Taushed, og imidlertid klemte Spørgerens kraftige Hænder hendes svage og næsten nogne Arme stærkere og stærkere.

Endelig svarede hun: De faaer Intet at vide! Og et Smertensskrig undslap hende med det Samme.

Marillac slap strax hendes Arm og ophørte med at plage hende; han skammede sig over saa haardhjertet at have mishandlet den stakkels Pige. Han bad hende om Forladelse derfor med en rørt og trøsteslos Stemme, med Forbandelser mod sig selv. Da han imidlertid maatte opklare den Hemmelighedsfuldhed, som omgav ham, og som Johanne syntes at have Kundskab om, besvor han hende at aabenbare ham Lefueurs Tilflugtssted, idet han endogsaa nedlod sig til Bønner og Overtalelser, ja selv forsøgte at friste hende ved store Belønninger, med rige Løfter. Derpaa greb han atter til Hidsighed og Trudsler.

Brabanterinden traadte rask henimod Greven, og idet hun viste ham sin mishandlede Arm, sagde hun:

— Slaae dem itu, hvis De finder for godt. Hverken ved Guld eller Sølv, hverken ved Vold eller Magt vil De faae Noget at vide af mig! Han er engang bleven saaret af Dem. Hvem veed, hvad De nu tænker paa imod ham. Vid min Herre, at hvis min Tunge kunde udsætte ham for den mindste Fare, vilde jeg bide den over med mine Tænder.

Marillac gik fortumlet bort og tvivlede nu ikke mere om sin Ulykke. Han gav sig til at spadsere om paa Gaderne uden Maal eller Plan, alene for at jage den Uro bort, der plagede ham.

Han havde endnu ikke bestaaet alle de Eventyr, der denne Dag skulde møde ham

Da han gik forbi Puyverts Værtshuus, som laae nærved St. Honoréporten, hørte han gjennem den Latter og de Skrig, som kom oppe fra første Etage, der var stærkt oplyst, sit Navn nævne; han standsede og hørte efter.

Der sade Voiture, de Rieux, Montplat, Cinq-Mars og hele Spillehusenes og Værtshusenes fornemme Selskab, omgivne af tomme Flasker og Glas, som bleve tømte, med straalende Øine og hæs Stemme, og kappedes om at drive Spot med Hoffets skuffede Forventninger, Complottet i Noyon og Cardinalens Opstandelse. Flere af Gjæsterne skulde til la Meilleraces Armee ved Hesdin; Skaalerne bleve utallige til deres Ære, og ved Vinens Hjælp vaktes deres Vagtalelseslyst. Man havde snart gjennemgaaet alle Damerne ved Hoffet; Madame de Marillac blev heller ikke glemt; man talte om hendes Forviisning; man spurgte hinanden om Aarsagen dertil.

— Hvorledes havde Grevinden bidt! skjult sig for Cardinalens aarvaagne Blik?

— Ved at skjule sig i Kongens Seng svarede de Rieux.

Nogle af Gjæsterne toge Grevindens Parti. Ophidset ved Modtagelsen gjentog den unge Marquis sit Udsagn, idet han talte med bestandig høiere Røst, idet han hvergang føiede en ny Spot til den forrige, slog i Bordet, saa alle Glassene dandsede, og drak ved hvert Ord. Derpaa talte man om andre Ting, da Voiture, som da Maaltidet nærmede sig sin Ende, havde været henne at undersøge Kjøkkenet, atter traadte ind i Salen, idet han muntert meldte en ny lystig Gjæst i Selskabet.

Ved Synet af Marillac, som fulgte hans efter Voiture, hævede sig et almindeligt Udraab af Glæde og Overraskelse; man hilsede ham ved et Leve, og Enhver forlod iilsomt sin Plads og ilede Greven imøde for ved deres gode Modtagelse at bringe ham til at glemme sin Unaade. En Kappe blev kast t for hans Fødder for at hædre ham.

— Hvorfor er Du ikke kommet før? raabte man til ham. Vi have under Bordet kaldt tre Gange paa Dig. — Vi ere færdige med at spise, men vi ville begynde forfra igjen, for at ikke vore

Tallerkener skulle staae kolde, medens Din damper.

En almindelig Bifaldsmumlen svarede paa dette Forslag.

Imedens disse værdige Kammerater omkring Marillac saaledes bestræbte sig for at hædre ham, gik han taus igjennem Gjæsternes tætte Rækker, afviste de Hænder, man rakte ham, undgik deres fortrolige Hilsener og kastede et foragteligt og stolt Blik paa dem Alle. Idet han maalte de Rieux med Blikket fra øverst til nederst, sagde han:

— En har her tilladt sig at angribe dens Ære, som bærer mit Navn; denne Person erklærer jeg for en Uslina!

— Ved min Moders Dyd! svarede Rieux, jeg troer han mener mig! Hvad er det, denne melancholske Nar falder paa? Og naar, min galante Ridder, er Du bleven saa omhyggelig for Din Frues Ære?

— Er det da Dem, Herr de Rieux, udbrød Greven, skjælvende af Raseri; med flammende Blik; er det da Dem, som har talt saa høiroslet? Hvis saa er, er det Dem, til hvem jeg siger: — De er en skjændig Bagvadsker!

Ved denne Tiltale veeg Marquien et Skridt tilbage, bleg og drukken, ligesaa forblændet af Vrede som af Viin, og vilde drage sin Kaarde, men da han ikke fandt den ved sin Side, greb han heftigt een af de Handsker, som hang ved hans Belte, og kastede den i Ansigtet paa Marillac.

Strax styrtede de Andre sig imellem dem. I Forvirringen bleve Borde og Stole stødte omkuld. Puyvert traadte hurtigt ind i Salen, hidlokket af Støien.

— Stille, stille, mine Herrer, sagde han; ingen Duel! Tænk paa Ordonnancerne! Vagten er ti Skridt herfra; vil de bringe mig til at miste mit Huus?

Andre Stemmer gjentoge: — Ingen Duel! ingen Duel!

Cinq-Mars lagde sig derimellem som Mægler.

— Min Ven, sagde han til Marillac, staaer De for Øieblikket i saa høi Gunst, at De tør trodse Forordningerne? Det troer jeg ikke. Jeg er rede til med Dem at forsvare Madame de Marillacs Ære mod Alle og Enhver, men vær fornuftig eller De iler Deres Undergang imøde. Husk paa, at Bouteville-Montmorencys og Greven af Chapelles Hoved er faldet uden nogen anden Grund.

— Guds Domme maa vige for Cardinalens, tilføiede Voiture leende.

— Ingen Duel! ingen Duel! gjentoge de Andre.

Og om ikke Fred, saa vendte dog lidt Ro tilbage blandt de Stridende. Ved et Vink syntes Rieux, ligesom Marillac ved sin Taushed at henholde sig til Gjæsternes Skjønnen.

De mindst Gale og de mindst Drukne forenede sig til et Raad og ondre bleve enige om en Art Æresopreisning, som hverken vilde medføre en Kamps Uvished eller en Protesses Farer. Voiture blev udnævnt til Referent, stod op paa en Stol og tog Ordet:

— I disse vanskelige Omstændigheder, sagde han i en halv alvorlig, halv spøgende Tone, da vi baade ville forene den Ærbødighed, vi skylde de kongelige Ordonnancer, med Ærens Fordringer, og i Betragtning af, at de to Parter allerede have viist Prøver paa Mod og Behjertethed, endogsaa ligeoverfor hinanden, saa have vi bestemt, saa og herved bestemme: — Herr Greven af Marillac skal lade sig nøie med Herr Marquien af Rieux's Undskyldninger, og fornævnte Marquis skal, efter at have undskyldt sig, i vor Nærværelse med et i lunket Vand dyppet Torklæde afvadske fornævnte Greve af Marillacs Kind for at udslette enhver synlig eller usynlig Plet paa den.

Et nyt Bifaldsraab modtog denne Dom, som atter vakte Munterhed paa Alles Ansigt undtagen paa Marillacs.

Han hørte imidlertid temmelig koldblodigt paa den Art Æresopreisning, Rieux gav Grevindens Rygte, endskjøndt Marquiens Tone ikke altid stemte med de Ord, han fremsagde. Derpaa fulgte den høitidelige Afvadskning. Gjæsterne stillede sig i Kreds; Alle tilkastede hinanden ironiske Blik ved at tænke paa denne moersomme Handling, ved hvilken man skulde gjøre en Ende paa denne Æressag.

Man havde bragt en Skaal, en Art Sæbebækken. Voiture og Montglat holdt Lysene for bedre at oplyse Scenen; Cinq-Mars stod med Torklædet og heldte Vand i Bækkenet; endelig tørte Rieux flere Gange den fornærmede Kind med Torklædet, men ikke uden en temmelig tydelig Spot, thi flere Gange var en støiende Munterhed nær ved at bryde ud blandt Vidnerne til denne Scene.

Greven syntes gjerne at finde sig i denne besynderlige Æresopreisning; dog blev hans udtryksfulde Physignomie morkere og morkere, og dette var værd i denne tilrøgede Sol at see alle disse forskjelligt belyste af Latter fortrukne Ansigter opmærksomt holde deres Blik hæftede paa dette andet alvorlige og strenge Ansigt, paa hvis Pande Enhver, hvis Vinen ikke havde omtaaget deres Hjerne, havde kunnet læse en Tanke om Hævn.

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 47. Torsdagen den 27 Mai. **1847.**

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Fortsat.)

Da Ceremonien var tilende, sagde Marillac, idet han stolt hævede sit Hoved.

— Mine Herrer, troer De, at ethvert Spor er udslettet?

— Fuldkommen! svarede man alle fra alle Sider.

— Det er godt.

Derpaa vendte han sig pludselig om til Rieux og gav ham en saa kraftig Ørefigen, at den Ulykkelige, som ikke stod videre fast paa sine Been, tumlede om imellem Levningerne af Maaltidet.

Et almindeligt Raab hævede sig, men Marillacs klangfulde Stemme beherskede alle de Andres.

— Jeg gad vide, om De ogsaa vil lade mig vaske den af!

Nu var det ikke mere muligt at undslaae sig; man bestemte Vaabnene, Stedet og Tiden til Kampen, der blev ansat til den næste Dags Morgen.

2.

Beaufroyshuus.

Omtrent et halvhundrede Skridt fra Notre-Dame-de-Liesses Benedictinerkloster, mellem Olivetmøllen og de dyrkede Marker, som strakte sig fra Vaugirardgaden til Gjennemgangen ved Klosteret Port-Royal-des-Champs, var der dengang ingen anden Bygning end en høi firkantet Pavillon med sorte og revnede Mure; man kaldte den Beaufroyshuus efter dens første Eiers Navn. Dens i lang Tid lukkede Vinduesskodder saavelsom dens bestandig lukkede Dør antydede nokſom dens ubeboede Tilstand.

Imidlertid bevægede Skodderne sig en Morgen paa deres rustne Hængsler; den friske Morgenvind trængte ind i Værelserne, der længe havde været berøvede den friske Lufts Adgang, og de gamle, paany oppudsede Meubler gjorde atter Tjeneste.

Ved Siden af et Cabinet, som vendte ud mod nogle Haver, var et stort Værelse, hvis Betræk var af Læder, der engang havde været forgyldt, men nu slog Folder af Fugtighed og krøb sammen i Kanterne; Lænestole, en hvælvet Alkove, nogle Kasser og et Speil var det Eneste, som fandtes i Værelset, der indtog den øverste Etage i dette Huus, som uden Tvivl fordum havde været Vidne til mangen Lystighed, thi Beaufroyshuus havde under den forrige Regjering været et Lyststed. For nærværende Tid pleiede Eieren at leie det til Borgerne i Byen, naar de ønskede engang imellem at nyde Landets friske Luft i en af Paris's Forstæder.

Foran Vinduet i dette Værelse sad nu en ung Mand og en ung Dame paa en bred dobbelt Lænestol, og indaandede den friske Morgenluft, idet de holdt hinanden i Haanden og smilede til hinanden, som forbausede over deres Lykke.

Men snart syntes en smertelig Erindring at bringe den unge Kone til at skjælve; Blodet steg hende op i Kinderne, og den unge Mands blege Pande farvedes af hans indre Uro.

— Hvad feiler Du dog, min Louise? hvorpaa tænker Du? sagde Lesueur. Hellere end at nære nedslaaede Tanker skal Du tænke paa disse Planer, vi snart skulle see realiserede.

— Ja, . . . hviskede Louise; vor Flugt til Italien, ikke sandt? Ophævelsen af mit Ægteskab.

— Og Hoitidelighold elsen af vort, Louise, thi Du maa være min Ægtefælle for Menneskene, som Du er det for Gud!

Hun taug et Øieblik stille; derpaa blandede atter hendes glade Smiil sig med hendes blufærdige Rødme, og idet hun lænede sit Hoved imod sin Vens Skulder, sagde hun til ham:

— Du elsker mig altsaa endnu?

— Om jeg elsker Dig! Naar jeg skylder Dig Livet! Naar Du for at skaffe mig min Lykke, min Sundhed, mit Liv igjen, har foragtet Alt, hvad der forfører Qvinder i Din Alder, Luxus, Rigdom og Rang! Louise, min Louise! Nei! udbrød han i Henrykkelse, nei, Du er ikke mere Grevinde! Du er den fattige Malers Kone! O! hvor stor var ikke min Overraskelse, af hvilken skiækblandet Beruselse følte jeg mig ikke grebet, da jeg i mit elendige Kunstneratelier, endnu betagen af Smerte og Savn, pludselig saae denne saa frygtsomme unge Pige, denne saa straalende unge Kone pludselig staae for mig, der, idet hun trodsede en Ægtefælles uværdige Rettigheder, ja selv en Konges Kjærlighed, kom og bad det eneste Hjerte, der er istand til at fatte hende, om Kjærlighed og Beskyttelse!

— Hvor jeg har savnet Mod! sagde Louise med et let Suk; men det var for at fravriste Dig denne Tvivl, som gjorde mig utrøstelig, for at overtyde Dig, for at retfærdiggjøre mig i Dine Øine, for at slye den, som svigagtigen bærer Navn af min Mand! . . . Gud vil ikke straffe mig,

fordi jeg elsker Dig, vil han vel? Thi min Kjærlighed til Dig udgjør min Styrke! Det var alene i Ægteskabet at Skjændsel maatte ramme mig! Jeg er jo ogsaa kommen. Du veed ikke, — tilføiede hun, idet hun fæstede et kjærligt Blik paa ham — hvad der ogsaa har hjulpet mig i denne store Beslutning? — Og idet hun holdt ham Haanden for Munden, vedblev hun: — Spørg mig ikke derom . . . Jeg skal sige Dig det . . . i Italien.

Lesueur kysséde hendes Haand; han drog Louise mod sit Bryst; deres Hjerter sloge imod hinanden, og deres Planer randt dem atter ihu. Hun saae sig allerede i Rom for den hellige Faders Fødder, løst fra hendes Eed som Ægtefælle, som hun kun havde faaet falske Løfter til Gjengjæld for. Kunsteren tog sin Deel i disse Fremtids Drømme, og førte hende i sine Tanker under et andet ægteskabeligt Tag, beskinnet af Neapels Sol eller forfrisket af Toscanas Skygger. For ham, Lesueur, for ham som Maler, Kjærligheden i Italien! Kjærligheden midt iblandt alle Kunstens Mindesmærker! Louise og Raphael! Kunde han da bære saamegen Lykke! Han troede imidlertid paa den; han nødte Louise til at troe paa den, og allerede straalede deres tilkommende Skjæbne i deres Øine i sin fulde Glands; de beskreve det Sted for hinanden, som de skulde beboe, fordeelte Værelserne, anviste Plads til Atelieret, hvori Louise skulde tilbringe en Tid af Dagen med sine qvindelige Sysler for sin Mands Øine! Og i deres Have disse Blomster, som skulde udfolde sig for dem, og disse smukke Frugter, som skulde modnes til deres Bord, og den bedækkede Allee, hvor de om Aftenen, naar Stjernerne funklede paa Himlen, vilde gjentage deres Kjærlighedseder, medens de indaandede Citrontræernes Duft!

Saavidt vare de i deres Drømme, og deres ungdommelige Phantasie udmalede dem endnu mere glimrende, da de hørte den offentlige Udraaberes Tromme bagved Notre-Dame de Liesseklostret.

Louise, som lænede sig til Lesueurs Arm, gyste og kastede et uroligt Blik paa ham.

— Hvad er der paafærde? spurgte han, idet han, uden at kunne forklare sig Grunden dertil, deelte den Skræk, der syntes at bevæge hende. Han lyttede efter og hørte tydeligt Udraaberens Stemme, der oplæste Indledningen til en Forordning.

— Nu! sagde den unge Kone, idet hun forsøgte paa at overvinde eller skjule sin Skræk, har du aldrig været tilstede ved en kongelig Forordnings Oplæsning? Og hvad vedkomme os, tilføiede hun, idet hun forsøgte at smile, deres Love og Forordninger, naar der ikke mere er nogen Magt saa stærk i Verden, at den kan skille os ad!

— Hør! hør! . . . gjentog Lesueur; men et Vindstød førte Udraabernes Ord bort, og Lyden tabte sig.

De hørte Intet mere, og begge anstrengte sig forgjæves for atter at begynde deres saa brat afbrudte kjærlige Samtale; Louise fremtvang Ro og Glæde i sit Ansigt og sine Ord, og bad sin Ven ligesom om Tilgivelse for en Skræk, hvortil hun ingen anden Grund kunde udfinde end hendes Samvittigheds Mindelser, da Trommens Lyd anden Gang, og denne Gang langt nærmere, bragte hende til at skjælve.

Vinden blæste ikke mere, Udraaberens Stemme naaede tydelig og frygtelig til dem, og slog de Elskende med Forfærdelse som en Gravklokke, idet den een for een tilintetgjorde alle de smilende Forhaabninger, der nylig beskjæftigede dem.

Man oplæste i dette Øieblik Loven om Ægteskabsbrud!

Lesueur vaklede.

— Louise! udbrød han, skal jeg da vilde din Undergang? Denne Lov, denne blodige Lov . . .

— Den kjendte jeg, svarede hun med større Rolighed end hun først havde viist, som om Visheden om Faren ogsaa bragte hende den nødvendige Kraft til at trodse den. — Ja, jeg kjendte denne Forordning, som bringer dig til at skjælve for mig. Jeg havde faaet Underretning om den før jeg forlod Louvre. Det er maaskee selve Forordningen, ligesaameget som min Kjærlighed til dig, ligesaameget som mit Had til . . . en Anden, . . . der har ført mig i dine Arme! Og dernæst maatte jeg jo gjengive dig Livet, og jeg satte mit eget i Vove! Al Skam maatte forsvinde for Faren! Det er denne Hemmelighed, jeg først vilde betroe dig langt herfra! Men vær rolig, Lesueur, vedblev hun, idet hun begeistret hævede Stemmen. — Havde jeg ifinde at undgaae Lovens Haand? Død eller Fængsel, hvad gjør det til Sagen? Vare vi ikke alligevel skilte ad? Hvad bekymrer jeg mig nu om Menneskenes Dom! min Samvittighed er rolig. Hvori ligger Broden? hvad er jeg Herr Marillac? Han havde fulgt mig, og jeg har givet mig hen! Gud domme os imellem!

— Ja, svarede Lesueur, idet han hævede Hovedet, maaskee var saamegen Kjærlighed og Smerte ikke nok for at fortjene dig! Himlen har villet, at jeg først var dig værdig, naar jeg havde frelst dig! Nu vel! jeg takker dig, min Gud, for den Byrde du har paalagt mig! Jeg vil med Stolthed udføre den! Jeg er altfor lykkelig, til at jeg skulde mangle Mod!

Og begge hengave sig til denne Begeistring, som deres Kjærligheds Styrke vakte, da deres Blik nærved Port-Royal-des-Champs dvælede ved nogle Ryttere, som syntes at komme henimod dem.

Uagtet deres stolte Beslutning følte de ved Tanken om hinanden pludselig deres Mod svigte, og nærmede sig hurtigt hinanden med et Udtryk af Skræk. Men de bemærkede snart, at disse Mennesker kun var komme for at duellere.

— De Ulykkelige! sagde Louise; de trodse ogsaa Livsfaren! O, min Gud! hvem det saa er, saa vaag over dem og over os! Derpaa udstødte hun pludselig et Skrig, og idet hun pegede paa en af Rytterne, udraabte han:

— Men det er jo ham! . . . kan du ikke kjende ham?

— Det er . . . Greven af Marillac! mumlede Lesueur i en skrækkelig Angst.

Han skyndte sig at lukke Vinduet. Louise var faldet paa Knæ...

Som en Følge af Striden hos Puyvert var det bleven bestemt at hver af Parterne skulde medbringe to Secundanter, og at Duellen skulde finde Sted til Hest, med Pistoler og Kaarde.

Da Rytterne vare komne til en lille Mark, der paa alle Sider var omgivet af levende Hegn, og hvor man kun kunde sees fra Beaufroys Huus, stege de af Hesten for at komme overeens om Vilkaarene ved Duellen, bestemme Pladsen og maale Vaabnene; derpaa stege de atter til Hest og beredte sig til Kampen. Marillacs Secundanter vare Cinq-Mars og Greven af Maure; Marquien af Rieux's vare Montglat, den adelige Digter, og Tristan l'Hermite, der stod i Gaston af Orleans's Tjeneste.

Medens disse to uforsonlige Modstandere beredte sig til paa denne Maade at afgjøre deres Mellemværende, medens Lesueur gjennem sit Vindue med Ængstelighed iagttog Tilberedelserne til Kampen, og medens Louise paa Knæ med Varme bad for den Mand, hvis Navn hun bar, og hvis Død imidlertid ganske vilde have forandret hendes Skjebne, havde denne Duel endnu et andet Vidne.

Bag et levende Gjærde, som grændsede ud mod Landeveien, laae et ungt Menneske paa Veien og skilte meisommeligt Grenene ad, skjønt han hvert Øieblik stod Fare for at rive sine Hænder tilblods, og ventede i en frygtelig Angst Kampens Udfald.

Han saae Rytterne dele sig i to Skarer og tre og tre ride hver til sin Ende af Marken; derpaa hørte han Raabet: Fremad! Strax reed Marquien af Montglat i Trav mod Marquien af Effiat, Cinq-Mars, Greven af Maure mod Tristan l'Hermite, Marillac mod de Rieux. Alle med Kaarden og Tømmen i den ene Haand og Pistolen i den anden. Da de vare tyve Skridt fra hinanden, gjentog Echot sex Skud.

Rogen skjulte de Kæmpende for den unge Tilskuers Øine, hvis Hjerte bankede, som om det vilde sprænge hans Bryst. Endelig saae han atter de sex Stridende, der Alle endnu sad i Sadlen, angribe hinanden med Kaardestød.

De rede nu til Siden, som for at forandre deres Stilling og begynde det andet Angreb med paany ladede Vaaben, men pludselig faldt En af dem af Hesten og tumlede om i Støvet.

Et klagende Skrig hørtes fra Beaufroys Huus.

Pagen, som hidtil holdt en Aabning ved lige gjennem Hegnet, følte den lukkes igjen under hans skjælvende og forrevne Hænder. Han anstrengte sine sidste Kræfter for at see ind paa Kampplatsen. Grenene skiltes paany ad, men en Sky bedækkede det unge Menneskes Øine. Imidlertid opklaredes hans Blik, og blandt de fem Modstandere, som endnu sad i Sadlen, gjenkjendte Monseigneur Greven af Marillac.

Marquien af Rieux var død, gjennemboret af et Kaardestik i Brystet.

Pagens første Bevægelse, da han bemærkede sin Herre, var at kaste sig ned paa Jorden og kysse den, som et Tegn paa hans Taknemmelighed mod Himlen, og da han reiste sig op, hørte han Stemmer ikke langt fra ham, paa den anden Side af Hegnet, og en af disse Stemmer nævnede Marillacs Navn. Han lyttede efter.

Jakob Sirois og nogle Bueskytter holdt sig der skjulte bag nogle Træer og Buske. De vare ilede til ved Skuddene, men uden tilsyneladende at have ifinde at hindre Kampens Fortsættelse, hvis det var de Kæmpendes Hensigt.

— For Pokker! sagde Sirois til sine Kammerater, morer det Eder ikke at bivaane denne smukke Pistolskydning? Det er raske Folk, disse Grekjære, der gaae saa muntert mellem en Fjendes Kaarde og Boddelens Øxe. Den, der vil, kan lægge Haand paa dem, men ved mine Øine! det vil jeg ikke gjøre. Vore Ordrer angaaer ikke Greven, men Grevinden af Marillac! Hvis vi vilde, kunde vi fange dem begge i Fælden!

— Ja, sagde En af Bueskytterne, det synes, at Herren af Galanterie har kæmpet under sin Kones Vinduer for at skaffe hende den behagelige Tidsfordriv at see ham blive dræbt.

Pagen kunde ikke mere høre Noget, og i stor Hast ilede han udenom den lille Mark for at naae sin Herre.

Man havde bragt Marquien af Rieux's Liig i en Vogn, og allerede reed Marillac bort i Selskab med sin Svoger og Cinq-Mars, da Monseigneur mødte ham. Ivrig som han var for at bringe ham Efterretning om Grevinden, greb Pagen Greven haardt i Armen, men denne stødte ham haardt tilbage og skreg af Smerte, og det stakkels unge Menneske blev stum og forfærdet, da han saae sin Herres blege Aasyn og det Blod, der strømmede frem under hans Linned.

Marillac havde faaet Skulderen qvæstet ved Skuddet, og Monseigneur havde nu ikke Tanke for Andet end sin Herres Saar, og fulgte ham taus til Olivetmøllen, hvor Cinq-Mars's Kammertjener, der forstod sig paa Behandlingen af Saar, havde holdt sig rede til i Nødsfald at forbinde de Kæmpende.

Allerede vare nogle Minuter forløbne siden Kampens Ophør, men endnu kunde Louise og Lesueur, hvis Blod endnu var i Bevægelse fra Synet af Kampen, ikke mere finde noget Ord. Denne unge Kone, som nylig var saa fast i sine Beslutninger, saa stolt endogsaa af en Fare, der gav hendes Kjærlighed Charakteer af en Opoffrelse, følte ligesom en vaagnende Samvittighedsnag. Hun fattede, at Qvinden, selv om hun er bunden ved en ved Bedrag hende paalagt Forpligtelse, maa lide sin fulde Deel af Ulykken, ved at bøie sig under Verdens Dom; at Himlen ikke har villet, at hun efter Behag skulde kunne forandre sin Skjæbne, eftersom den har bestemt en Palme for den Dyd, der lider taalmodigt; at det endelig ligesaa lidet for Guds, som for Menneskenes Domstol er tilladt at tage sig selv til Rette.

Lesueur følte Trang til at berolige sin Veninde, men hvor langt kunde hans kjærlige Ord

trænge ind, naar den skjebnesvangre Forandring endnu gjenlød i Louises Øren, og naar Echoet endnu ikke syntes at have ophørt med at gjentage Støien af hendes Mands Vaaben!

— Nu vel! sagde hun til ham, da hun for enhver Pris vilde bryde denne Taushed; troer du endnu paa de rolige og lykkelige Dage, vi havde lovet os?

— Hvem kan berøve os Haabet om dem? svarede Lesueur, idet han for at berolige hende væbnede sig med et roligere Ansigt. — Louise, man kjender ikke vort Tilflugtssted, og her ville de ikke søge os!

— Og dog er han kommen ligefor vore Øine! Din Fader havde sagt dig, og du har gjentaget mig det: — Tilfældet gaaer ofte i Forsynets Spor. — Dersom det er Tilfældet, der har ført ham for vore Øine, hvem veed da, om ikke Gud har fremkaldt denne besynderlige Hændelse for at indgyde os Anger over vor Feil!

— Over vor Feil! gjentog Lesueur bedrøvet; altsaa angrer du min Lykke!

— Nei, det kræver jeg Himlen til Vidne paa! men jeg angrer, at jeg har trukken dig ind i min ulykkelige Skjebne! ... Siig mig, vedblev hun i stærk Uro, en Tanke forfølger mig; er du ogsaa ganske vis paa, at han ikke er bukket under i Kampen? Har du ogsaa med dine egne Øine seet ham fjerne sig med de Andre? Du har sagt mig det; ... om du havde taget Feil! ... Om han laae der paa Jorden! ... og ventede Hjælp ... Lesueur, jeg maatte da ile ham til Hjælp! ... thi jeg har baaret hans Navn! ... Hvad er dette for en ny Støi, jeg hører? ... O! jeg kan ikke leve saaledes! ... jeg maa see, hvad det er!

Hun ilede hen til Vinduet; pludselig veeg hun tilbage, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og sagde med en klangløs Stemme:

— See du ogsaa, og lad os bede til Gud!

Lesueur fulgte uden at fatte hende, med Blikket i den Retning, hvori Louise havde seet; en kold Sved gjennemisnede hele hans Legeme, og han blev greben af Maalloshed.

Jakob Sirois og nogle Bueskytter havde allerede besat alle Husets Udgange og syntes kun at vente et Tegn for at trænge ind i deres Tilflugtssted. Lesueur gjenkjendte et ungt Menneske, der gik hos dem, som i Begyndelsen syntes at føre dem og som derpaa hurtig forsvandt; det var Monseigneur! Ogsaa Louise havde troet at bemærke ham og see ham vise Bueskytterne Vei.

— Marillac! ... mumlede Lesueur i Hadets Tone.

— Ja, sagde Louise, han har opdaget os, han har overleveret os! han hevner sig! ... Det var altsaa ingen Hændelse!

Nogle Øieblikke forløb i en grusom Angst, medens Støien dæmpedes; Jakob Sirois's lille Skare lod endogsaa, som den fjernede sig, men medens Lesueur uden selv at skuffe sig i Fortvivlelse endnu forsøgte at berolige Louise, kom en ny Skare bevæbnede Folk ud fra Omegnen af Benedictinerklosteret, og viste sig foran Beaufroys Huus. En Mand i sort Talar gik foran den. Det var ham, Jakob Sirois havde ventet paa.

— At døe! at døe for min Skyld! udbrød Lesueur, idet han overvældet af Smerte og Svaghed sank om paa en Stol; — at døe! fordi Du har elsket mig!

Louise forsøgte med sine sidste Kræfter at vise et Mod, som hun ikke mere havde; hun rakte sin Haand ud mod Lesueur, men den skjælvede; hun vilde tale, men Taarer og Hulken qvalte hendes Stemme.

— Hvorledes! sagde Kunstneren, der gjenvandt sine Kræfter i den Feber, der fortærede ham, skal jeg da Intet forsøge for at frelse hende!

Pludselig straalede det sidste Haab i hans Blik.

— Hør, sagde han, Vinduet i dette Kabinet, som støder op til vort Værelse, vender ud mod Husets lille Gaardsrum. Jeg skal gjøre Gardinet godt fast til Balconen, Du skal lade Dig glide ned paa Jorden, og i et Øieblik vil Du kunne naae Benedictinerklosteret, hvor man ikke vil nægte Dig et Tilflugtssted.

Der var intet Øieblik at spilde, allerede bankede man stærkere paa den yderste Dør.

Lesueur ilede ind i Cabinettet, men i samme Øieblik hørte han utydelige Stemmer, og Enden af en lang Stige faldt mod Stolpen i det Vindue, han vilde til at aabne. Forfærdet og tilintetgjort tvivlede han ikke paa, at det var Bueskytterne, som omgav Huset, der forsøgte at trænge ind ad denne Vei. Neppe var han gaaet ud deraf, neppe havde han sat Laasen for, førend en dump Støi bragte Gulvet til at knage og brage; man var kommet ind!

— Der ere de! udbrød han fortvivlet.

Uden anden Hensigt, uden anden Tanke end at flye dem, som ere der, styrtede Louise forfærdet til Trappen. Hun lukkede selv Døren op, og Jakob Sirois og hans Bueskytter viste sig for hende, fulgte af en Raadsherre, der skulde undersøge Sagen.

Øvrighedspersonen gik henimod Louise, medens Lesueur, udmattet ved disse frygtelige Stød, lænede sig til Muren og med vilde Blik søgte et Vaaben, som hans svage Arm ikke alligevel vilde have kunnet føre.

— Undskyld det ubehagelige Ærinde, i hvilket jeg kommer, Fru Grevinde, sagde Raadsherren med sin laadne Hue i Haanden, idet han hædrede Kongens fordums Elskede med en dyb Hilsen, De staaer under Deres Mands Myndighed, og i de to sidste Dage og Nætter har dette Huus tjent Dem til Bopæl, og De boer ikke ene her! Herr Marillac har ikke været her, det er altsaa i Kongens og Lovens Navn, Madame, at jeg opfordrer Dem til at følge mig for at retfærdiggjøre Dem for den Ret, hvorunder Ægteskabsbrud hører, som De er anklaget for!

— I Kongens Navn! ... i Ludvig den Trettendes! gjentog Grevinden i en Art Vanvid, idet hun hurtig strøg sig over Panden med

Haanden, som for at holde sine Tanker tilbage, der truede med at flygte bort. — I Kongens! Oh! det er ikke hans Skyld, at jeg ikke tidligere er bleven skyldig!

— Altsaa tilstaaer De den Dem tillagte Brøde? sagde Juristen, der forstod at forvandle et uforsigtigt Udtryk til en Tilstaaelse.

— Ja, svarede den unge Kone i Vildelse, ja, . . . jeg tilstaaer . . . For mig bort . . . Jeg vil døe! . . . Jeg er rede til at aflægge Regnskab for min Opførsel for Kongen . . . og for Gud!

Hun forsøgte at gjøre et Skridt; hendes Kræfter svigtede hende, hun sank sammen; hun faldt paa Knæ ned paa Gulvet.

Lesueur styrtede hen til hende, greb hende i sine Arme og udbrød forbittret: — Marillac! Marillac! og i sit Hjerte forbandede han denne Mand, som han ansaae for Ophavsmanden til deres Undergang, da pludselig Døren til Kabinettet blev rystet ved et voldsomt Stød, gav efter, og Laasen fløi midt ind i Værelset.

En Mand med et blegt Ansigt, med sin Trøie forreven og blodig paa den venstre Skulder, traadte ind, og idet han stolt lod sit Blik glide hen over de Tilstedeværende, lagde han sin Haand paa Louises Hoved til Tegn paa sin Beskyttelse.

— Denne Kone er min, mine Herrer, sagde han; hvem Anden end jeg skulde have Ret til at anklage hende? Gud bevare mig derfor, thi hun er uskyldig i den Brøde, man tillægger hende. Hvis hun er her, er det efter min Befaling! efter min Befaling, at hun er kommen herhen! efter min Befaling, at hun har boet her i to Dage.

Alle vare blevne staaende ubevægelige af Overraskelse ved dette uventede Syn, og Louise kastede et endnu ubestemt Blik paa Marillac.

— Imidlertid, sagde den sorte Mand, idet han henvendte sig til Greven, har Fruen ved sin egen Tilstaaelse erkjendt sin Feil!

— Ja, vedblev den heltemodige Fornærmede, medens hans Hjerte leed, da han ikke engang mere kunde tvivle om Louises Skyld; — hun har tilstaaet den for Dem, men for at nødsage Dem til at føre hende bort med Dem, for at faae Dem bort fra dette Huus, hvor jeg var skjult . . . der! — og han pegede paa Kabinettet, — thi er der her en Skyldig, som Loven kan ramme, saa er det mig, mig, som nylig har duelleret for at hævne hendes krænkede Ære! mig, som nylig har straffet hendes Bagvasker! Ved min Moder! skulde jeg for hendes Skyld have udsat mig for at falde for en Modstanders Haand eller for Lovens Sværd, hvis jeg ikke havde vidst at hun var uskyldig?

Øvrighedspersonen tøvede endnu; imidlertid syntes Marillacs Ord og hans Nærværelse i det af Grevinden beboede Huus at maatte tilintetgjøre Anklagen.

Greven hjalp Louise at reise sig op. — Kom til Dem selv, Frue, sagde han til hende, og ophør at frygte for min Skyld. — Og idet han trykkede hende let op til sit Bryst, sagde han til Raadsherren: — Hvor vil De da finde den utroe Ægtefælle? Er det i hendes Mands Arme?

Lesueur vidste ikke, om han vaagede eller drømte, fuld af Beundring ligeoverfor en saadan Ædelmodighed, slog han, som en Skyldig, Øinene ned for denne Mand, som havde vist saa ædelt at oprette al sin Uret!

Louise, hvis Sjæl var lammet af hendes altfor stærke Bevægelse, blev staaende stum og ufølsom; lænet op mod Marillacs Bryst, som Marmorstatuen mod sin Søile, fattede hun endnu ikke, at han havde opoffret sit Liv for at frelse hendes, og at det Blod, som bedækkede ham, var flydt for hendes Skyld. Altfor længe havde hun forbandet ham i sit Hjerte til paa engang at fatte ham saaledes, som han i dette Øieblik viste sig!

Kunde Raadsherren ikke gjøre Brug af Loven om Ægteskabsbrud, skaffede i det Mindste Forordningen om Dueller ham en sikker Fangst. Jakob Sirois fik Ordre til at bemægtige sig Greven af Marillacs Person. Han adlød næsten imod sin Villie.

— Herr Greve, sagde han til ham, vær ved godt Mod! For Pokker! er Loven da stærkere end Kanonerne, og skal den, hvem Spaniernes Kugler have respecteret, see sig fældet af en Stump Papir? Vi ere gamle Bekjendte, og, paa mit Ord som Soldat, jeg vilde ligesaa gjerne følge Dem som min Capitain, som gaaer foran Dem som min Fange.

— Afsted! sagde Marillac, der følte sig ved Enden af sine Kræfter. Han tilvinkede Grevinden sit Farvel.

Først nu, da allerede Greven, omringet af Soldater, gik over Dørtærskelen, saae Louise Størrelsen af hans Offer; hun styrtede sig over den Haand, han rakte hende, og trykkede den til sine Læber, og uagtet den mørke Fremtid, som aabnede sig for ham, uagtet hans Smerter, som vendte tilbage med forøget Styrke, straalede et triumpherende Udtryk paa Marillacs Aasyn; han havde følt en Taare falde paa hans Haand!

Grevinden forsøgte tilintetgjort og neppe istand til at holde sig opreist at følge ham, da hun hørte en bevæget og svag Stemme gandske sagte hviske nærved hende:

— Farvel, Louise!

— Farvel, Lesueur! sagde hun med et Suk; farvel for stedse! Nu vilde vor Kjærlighed være ureen for Gud!

3.

Bastillen.

Otte svære Taarne med ligesaa mange Steenmasser imellem dem, solidt opførte paa Bunden

af en bred Grav, befæstede ved Bastioner og beskyttede ved Skildvagternes vagtsomme Øine og ved Kanonernes truende Munding, dannede det Ydre af Bastillen St. Antoine. Som en sørgelig Baggrund hævede den sig ved Enden af Boulevarderne, ligesom en gammel Familiebegravelse for Enden af en smilende Allee i en Lystskov.

Der, i et vel tillaaset og tilgittret Værelse, men hvor i det Mindste frisk Luft og nogle Solstraaler kunde trænge ind, laae Greven af Marillac nu paa anden Dag paa sit Smertens Leie.

De Anstrengelser, han gjorde for at komme over Muren omkring Beaufroys Huus, for med sin Page at reise den lange Stige iveiret, for at komme ind til Louise og frelse hende ved at opoffre sig selv de stærke Bevægelser, der havde rystet ham denne skrækkelige Morgen, havde forværret hans Saar. En brændende Feber var udbrudt; den alene gav ham endnu tilsyneladende Kræfter, men paa hans Livskrafts Bekostning.

De Tanker, der bevægede ham, vare ikke af den Art, at de kunde skaffe ham hans Ro tilbage. Louise var skyldig; han kunde ikke mere tvivle derpaa!

— Nu vel! sagde han til sig selv, jeg har kun halvt udført mit Hverv, idet jeg frelste hende for Straffen, men ikke for Brøden! Stakkels unge Pige! hvor vedholdende have vi ikke Alle maattet arbeide for at styrte hende i Fordærvelse! Herr Cardinalen og De, allerchristeligste Konge, vi skulle alle tre, haaber jeg, svare for hende deroppe! . . . Men hvad er hun blevet til? . . . hvad skal hun blive til?

Han forblev hensunken i disse trøstesløse Betragtninger, da hans Page, som havde fulgt ham i Fængslet, og som nu stod ved Vinduet og med barnlig Nysgjerrighed betragtede Skildvagterne paa Voldene og længere borte de Spadserende paa Boulevarderne, pludselig udstødte et Skrig af Overraskelse og Glæde.

— Hvad er der paafærde? Dreng, sagde hans Herre til ham; har du hørt Klokken ringe til Frokost?

— Herr Greve! Herr Greve! — stammede Pagen, idet han klappede i Hænderne og bestandig saae ud gjennem Vinduesgittret, — det er hende! . . . det er ganske bestemt hende! . . . Fru Grevinden! . . . som i dette Øieblik gaaer forbi Bueskytternes Have og gaaer henimod Slottet!

— Louise! . . . Men du tager Feil, mit Barn; for din Alder see alle Qvinder eens ud.

— Nei, jeg kan godt kjende hende ligesaavel som Deres Svoger, Greven af Maure, der ledsager hende . . . Men nu skilles de ad . . . Han vinker til hende, som om han vilde sige: — Vær ved godt Mod . . . Hun kommer bestandig nærmere . . . Men . . . nu seer jeg hende ikke mere . . . Den fordømte Bastion! den skjuler hende for mig.

Og Monseigneur stampede af Vrede i Gulvet og syntes med knyttet Næve at true Bastionen.

— Hun har villet besøge mig, og de have tilladt det! udbrød Marillac.

Han troede at føle sine Smerter pludselig aftage.

Nu aabnedes Døren; Marillac reiste sig overende; men det var kun Bastillens Gouverneur, de Bezemeaux, og Lægen. Denne tog Bandagen af og undersøgte Saaret paany; derpaa formørkedes hans Pande; han kastede et bestydningsfuldt Blik paa Gouverneuren og vedblev taus sin Forretning.

Under Smerterne ved Forbindingen holdt Marillac bestandig Øinene fæstede paa Døren; derpaa vendte han sig om mod sin Page med de Ord:

— Du har taget feil, Dreng! det var ikke hende.

Da Chirurgen havde omviklet den Syges Skulder med Bind og Bandager, henvendte han disse høitidelige og frygtelige Ord til ham:

— Jeg seer endnu ingen afgjort Fare; imidlertid kunde man, hvis Herr Greven ønsker det, lade Husets Skriftefader komme.

— Jeg forstaaer Dem, sagde Marillac, efterat han stivt havde betragtet ham.

— Gud være lovet! hellere Præsten uden Bøddelen, end begge tilsammen, siden dog Resultatet bliver det samme. Derpaa vedblev han med en fast Stemme: — Jeg er Christen og Soldat; en Præst kan ikke forfærde mig, thi hvis han forkynder Døden, bringer han ogsaa Tilgivelse, og den trænger jeg høiligen til; lad ham komme.

Efter nogle betydningsløse Ord for at berolige ham, gik Gouverneuren og Lægen ud.

Et Qvarteer var neppe forløbet, førend den Fangne hørte nogle qvalte Skrig gjennem den halvt aabnede Dør. Grevinden viste sig paa Dørtrinnet og blev staaende der lænet op mod Muren, uden at vove at slaae Øinene op eller gjøre et Skridt mod denne Mand, hvis Undergang hun havde foraarsaget, som vel havde kunnet vise sig ædelmodig mod hende, da det gjaldt begges Ære, men som nu ikke mere skyldte hende hverken Tak eller Medlidenhed. Saaledes vare hendes Tanker og hun troede allerede at læse Foragt og Vrede paa hans Pande, at høre heftige Ord og bittre Bebreidelser af hans Mund, da disse Ord, fremsagde med en bevæget og rørt Stemme, naaede hendes Øre:

— Kom hen til mig, Madame, thi jeg kan ikke gaae hen til Dem!

Louise nærmede sig, men var neppe kommen midt i Værelset, førend hun følte Kræfterne forlade hende, og hun vilde være falden om, hvis ikke Pagen havde understøttet hende. Hun vedblev at slaae Øinene ned for Marillac og lod Hovedet synke.

— Herr Greve, sagde hun endelig, idet hendes Ord afbrødes af Suk og Taarer, De har frelst mig mit Liv og endnu mere! Gud bevare mig for at troe, at det var paa den skyldige Ægtefælle, De dengang tænkte! De har villet bevare

Deres Navn for Skjændsel; det skal blive det, min Herre, det sværger jeg Dem til! Deres ædle Anstrengelser skulle ikke have været til ingen Nytte, og engang vil De maaskee komme til at forstaae mig.

— Siden De saaledes forsinker en Forklaring imellem os, sagde Marillac med et smerteligt Smiil, veed De da ikke, Madame, at Døden ikke er langt fra mig?

— Oh! udbrød den unge Grevinde, idethun foldede sine Hænder og rev sig los fra denne nedslagne og fortabte Tilstand. Nei, jeg skal ikke have Deres Død at bebreide mig! nei, De skal ikke dø! De har mægtige Venner, som ville tage sig af Deres Sag! Jeg har været hos dem, de have syntes rørte af min Fortvivlelse, og de elske Dem! . . .

— Louise! . . . afbrød Greven hende hensykt. De har henfaldet dem for mig? De! det er godt! det er godt! gjentog han, thi De har i det Mindste viist Dem som Grevinden af Marillac for dem!

— Kongen vil ikke være ufølsom, vedblev den unge Kone; Cardinalen heller ikke! Idag har jeg kastet mig for Hertuginden af Aiguillons og Madame de Combalets, hans elskede Nieces, Fødder; hun har ogsaa følt Medlidenhed med min Smerte og har lovet mig sin mægtige Bistand.

— Kongen! Cardinalen! mumlede Marillac; hvad formaae De? Bønner til dem! og for mig! . . . det er til Himlen, man nu maa henvende sig; thi det er fornemmelig deroppe, at min Dom er fældet!

Louise havde kun halvt hørt disse sørgelige Ord; imidlertid troede hun at ane Meningen, da hun saae den Bleghed, der bedækkede Grevens Ansigt.

— Oh! sagde hun, vil jeg da ikke engang kunne forsøge at retfærdiggjøre mig?

— En Retfærdiggjørelse! af Dem? sagde Marillac. Ved min Moder! vi ville ikke saaledes skifte Roller! Jeg alene behøver nogen, Louise; Deres Feil er mit Værk! Mig tilkommer Samvittighedsnaget, mig tilkommer Straffen! Men De maa vide, hvad jeg har lidt . . . Sæt Dem ned, Madame, der, nær ved mit Hovedgjærde. Jeg vil ikke dø uden ogsaa at have forsøgt at retfærdiggjøre mig, og jeg mærker det er paa høie Tid.

I dette Øieblik kom en Oldinq med skaldet Hoved og langsom Gang, i en sort Præstekjole; han bar ærbødigen en omhyggeligt tildækket Solvskaal under Folderne af sin lette Kappe. Det var Skriftefaderen. Hans Nærværelse var nok til at afsløre Grevinden den sørgelige Sandhed. Jordens Mægtige, som hun havde anraabt, formaaede Intet mere til Fangens Fordeel. Med et Suk sank hun om paa en Stol nærved Sengen og holdt sine Hænder for Ansigtet. Da Præsten kom ind, var Pagen gaaet ud.

— Berolige Dig, min Datter, sagde Oldingen, vor Ankomst er ikke altid et slet Varsel. Ved at lette Samvittigheden for den Vægt, der nedtrykker den, trøster man undertiden Legemet med Sjælen, thi Samvittighedsnag er ogsaa en Lidelse.

Han beredte sig til at give den Saarede nogen Trøst, da denne afbrød ham.

— Vær velkommen, min Fader, men hvert Øieblik er kostbart, thi jeg har meget at sige Dem.

Louise vilde fjerne sig; Greven udstrakte Haanden imod hende.

— Bliv, Fru Grevinde! — Min Fader, det er ikke alene Dem, jeg skylder Oprigtighed; tillad, at ogsaa hun hører det. De skulle begge erfare mit Livs Hemmeligheder. Gid den Ene vil tilgive mig og den Anden frikjende mig!

Præsten syntes først forundret over dette besynderlige Forslag, men i sin Overbærenhed vilde han endogsaa betragte det som et Beviis paa christelig Ydmyghed, og han svarede kun ved at sætte sig ved Siden af sit Skriftebarn, efterat have sat Solvskaalen med den hellige Hostie fra sig, for hvilken han bøiede sig tre Gange.

Marillac begyndte.

Han gled hurtigt hen over hans Ungdoms første Vildfarelser, der vare altfor talrige, sagde han, til at det var ham muligt at holde noie Regnskab med dem; han fortalte de Omstændigheder, der havde bragt ham i Afhængighed af Richelieu; derpaa omtalte han den Deel, Cardinalen havde havt i hans Ægteskab, da han Intet mere havde at skaane.

En Bevægelse robede, hvormegen Andeel Louise allerede tog i hans Fortælling.

— Jeg kommer nu til den Dag, da en ny Tilværelse aabnede sig for mig, vedblev han, idet han vendte sig om imod Grevinden. Jeg ægtede Dem, Louise, skjønt jeg neppe kjendte Dem; jeg rev Dem bort fra en sand Kjærlighed, som vilde have været tilstrækkelig til Deres Lykke. Den, hvem jeg saaledes rev Dem bort fra, var min Ven; men jeg troede, at han saavelsom De let vilde kunne trøste sig, thi jeg havde endnu ikke elsket! Nu veed De det, Madame, Cardinalens Jernhaand tyngede paa mit Hoved! Tænker De, min Fader, at det er tilstrækkeligt til at undskylde mig for Gud!

— Stillingen var farlig, sagde Skriftefaderen, ikke Enhver gaaer seierrig ud af Kampen.

— Men jeg har ikke engang kæmpet, udbrød Greven, det er ifølge en lav Beregning af min Fordeel, at jeg har knust min Vens Hjerte!

Nu fortalte han alle Omstændigheder ved sit Givtermaal, de hemmelige Betingelser, som Kongen havde foreskrevet og som han havde antaget.

Præsten korsede sig ved denne Aabenbarelse om den fromme Monarchs Kjærlighed. Louises Hænder formaaede ikke mere at skjule den Rødme, som udbredte sig over hele hendes Ansigt.

— Nu, sagde Marillac, kan De forlade mig min Skyld, min Fader? — Kan De tilgive mig, Louise?

— Ja, min Søn, svarede Præsten, hvis Angerens Stemme lader sig høre i Dit Hjerte.

— Den Stemme, som lod sig høre, vedblev Marillac, idet han atter henvendte sig til Grevinden, var først ikke Angerens, men det var Kjærlighedens! Den Kjærligheds Stemme, som jeg følte for Dem, Madame! ... De[illegible]slaaer Øinene op ved dette Ord; Overraskelsen bemægtiger sig Dem som ved et uventet Slag. De vidste det altsaa ikke? ... Ved Stjernerne! De har da ikke Qvindeforfængelighed i Deres Sjæl! Ja, jeg sværger ved Gud, som hører mig, og for hvem jeg snart skal indtræde, aldrig var nogen Kjærlighed stærkere end den, mit Hjerte var fuldt af. Jeg havde drevet Spot med Kjærligheden; det var ved min overvættes Kjærlighed, at jeg skulde udsone min Brøde! Naar Deres Foragt stødte mig bort, naar Deres Had befalede mig at flye Dem, holdt jeg, der elskede Dem, jeg, der var Deres Mand, mig fjernet fra Dem og tabte mig i Skaren, der omringede Dem og fortroligt kunde nærme sig Dem, speidede efter et Blik af Dem, og jeg troede mig lykkelig, naar en Lyd af Deres Stemme naaede mit Øre. Mindes De ikke den Ombu, jeg viste Dem i Brændehuggerens Hytte paa hiin Jagt? vort Møde i Skoven, som jeg havde saa megen Møie med at bringe istand? Thi for at fæste mit Blik paa Deres, for at berøre Deres Haand med min, maatte jeg skjule mig, ja skjule mig ... som en Skyldig, ... som en ærlig Mand, der søger at tage tilbage, hvad der ikke mere tilhører ham! Den Ret, jeg havde faaet fra Gud, den havde jeg følgt!

Greven standsede sin Fortælling et Øieblik; hans Aandedrag blev kort og stødende, Sveden strømmede ham ned ad Panden. Louise følte en dyb Medlidenhed opstaae hos sig, der forenede sig med den Erkjendtlighed, hun allerede skyldte denne af hende saa haardt miskjendte Mand.

Paa sin Side kunde Præsten ikke andet end finde dette Skriftemaals Former besynderlige, og urolig over disse lidenskabelige Udtryk, søgte han at udsætte denne Samtale til en anden Gang. Men da han reiste sig op, sagde Marillac til ham:

— Nei, bliv siddende, min Fader; jeg maa blive ved, saalænge Febren endnu holder mig i Aande, og giver mit Blod en Varme, som det uden den ikke vilde have. Dersom det altfor heftige Udtryk af min Kjærlighed saarer Deres Blufærdighed, saa tænk paa, at hun er min Kone. Gud vil uden Tvivl have Overbærenhed med mig for denne Kjærligheds Skyld; thi den er Skyld i at jeg er Noget værd.

Skriftefaderen satte sig atter ned med en følelig Mine og sagde:

— Bliv ved, min Søn.

Marillac gik snart over til denne Tid af hans Liv, da hans Samvittighed vaagnede, da han saae den Skjændsel, han ene havde fortjent, falde tilbage paa Grevinden og true med i Verdens Øine at bedække hende med en uretfærdig Foragt.

— Da, vedblev han, hævede der sig i mig en Følelse, der maaskee lignede Dyd! Den lutrede min Kjærlighed uden at svække den. At gjøre min Uret god igjen, at beskytte Deres Ære, Louise, at frelse Dem af de Snarer, hvoraf De var omringet, og som jeg selv havde lagt for Dem, det var fra nu af mit Maal. Og mine Anstrengelser have ikke altid været forgjæves. Erindrer De dette de ædle Montmorencyernes Slot, dette Pallads i Ecouen, som Kongen af Frankrig havde bestemt Dem til Bolig?

Ved Erindringen herom skjælvede Grevinden.

— Hvorledes; sagte hun, i denne frygtelige Nat . . .

— Var jeg tilstede, Madame, mellem Kongen og hans Medskyldige! Jeg havde gjennemskuet deres Planer, og som en paapasselende Skildvagt vaagede jeg over Deres Bolig, som en Moder over sit Barns Vugge. Indhyllet i min Kappe, udstrakt ved Foden af et Træ, holdt jeg mine Øine aabne, uagtet de Timer af Natten, der forløb. To Ryttere kom til Slottet; jeg gjenkjendte dem, og medens de snege sig ind ad den hemmelige Indgang, klavrede jeg over Muren, bestemt paa at bryde Dørene op, hvis det var nødvendigt for at udrive Dem af Kongens Arme.

Skriftefaderen korsede sig paany.

— Men Døren til Gangen, der var bleven staaende paa Klem, medens den skjændige la Chenaye streifede omkring udenfor Slottet, bragte mig snart paa min Herres Spor. En Brædevæg skilte mig alene fra Dem Louise. Hvilken Pine var det ikke for mig at høre Deres Bønner ringeagtede! I mit Raserie, i mit Vanvid lagde jeg endogsaa Haanden paa min Kaarde!

— Hvorledes! udbrød Præsten forfærdet, var det da for at anfalde Kongen med den? De! er Adelsmand!

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. — Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.

Roman-Journal.

Nr. 48. Løverdagen den 29 Mai. **1847.**

Til Abonnenterne.

Da „Roman-Journal," paa Grund af utilstrækkelig Subskription, sluttes med nærværende Nr., tillade vi os at henlede de Abonnenters Opmærksomhed, der ere Ydere af underholdende Læsning, paa:

„Novelle-Tidenden,"

der udgaaer og ombringes hver Søndagmorgen til Priis 6 Sk. pr. Nr., og hvoraf hvert Nummer optager ligesaameget, som 3 Nummere af „Roman-Journal."

For at imidlertid ikke en større Udgivt paa eengang skal afholde fra Subskription, tilbyde vi dem, der istedetfor den altsaa nu sluttede „Roman-Journal" maatte ønske at tiltræde Abonnementet paa „Novelle-Tidenden," de til Dato udkomne 11 Nummere af sidstnævnte Blad **uden Betaling,** naturligviis da imod Forpligtigelse til at modtage Fortsættelsen.

De allerede udkomne 11 Nummere, der paa ovennævnte Betingelse saaledes leveres Abonnenterne **gratis,** indeholde Alexander Dumas' berømte Roman: **„D'Artagnan,** eller **Tyve Aar efter,"** samt **„Søtaarnet,"** af Eugene Sue.

Redactionen,
Pilestræde Nr. 119.

Ludvig den Trettendes Elskede,

af

X.-B. Saintine.

(Sluttet.)

— Jeg vilde maaskee have gjort det, Louise, svarede Marillac, idet han henvendte sig til Grevinden; ja, jeg vilde have vovet det! Havde jeg da min Forstand dengang? Stønnende, i convulsivisk Bevægelse kunde jeg ikke tilbageholde et rasende Skrig. Ved dette Skrig ilede la Chenaye til, og i Mørket var det paa ham, jeg udøste min Forbittrelse! — Min Fader, har jeg ikke lidt nok i dette Øieblik til at udsone mange Vildfarelser? — Louise, troer De, at jeg elskede Dem?

Grevinden var faldet paa Knæ ved den Fangnes Seng; hun havde grebet den Haand, han rakte hende, og badede den med sine Taarer.

Marillacs Stemme blev svagere; en kold Gysen gjennemfoer ham. Denne Gang henvendte han sig til Præsten.

— Der staaer mig nu tilbage, min Fader, at anklage mig for det Drab, som har bragt mig herhen. Jeg har dræbt et Menneske, men efter Verens hellige Lov, og dette Menneske er død hevnet, thi Seierherren skal snart følge den Overvundne. Jeg har dræbt ham, fordi han havde bagvasket den, hvem Gud selv har overdraget mig at beskytte! Jeg har dræbt ham, for at ikke en eneste Qvinde skulde have Ret til at vende Hovedet bort med Foragt, naar hun gaaer forbi Grevinden af Marillac! For at ikke en eneste Mand skulde have Ret til at smile ironisk, naar han seer hende; thi hun fortjener Alles Agtelse, min Fader! Efter min Død skal De sige, at hendes døende Ægtefælle har erklæret det . . . Tænker De, at Gud tager mig til Naade? — Louise, De har tilgivet mig, ikke sandt?

Marillac anstrengte sig for at reise Louise op, der endnu laae paa Knæ, derpaa trak han hende til sig, som om han endnu havde en Hemmelighed at betroe hende.

Den unge Kone heldede sig vaklende og trøsteslos over hans Leie.

— Hør mig, Louise de la Porte, sagde han med sagte Røst. Jeg har havt stor Uret mod ham. Ogsaa her har jeg Noget at oprette! For at sikkre Eders Lykke, kan jeg ikke mere gjøre Noget . . . uden at døe! I ville snart blive frie . . . og . . .

Men Louise lod ham ikke tale ud.

— Jeg sværger ved Frelseren! udbrød hun heftigt, idet hun udstrakte sin Haand mod den hellige Hostie, Grevinden af Marillac vil høiagte og beholde det Navn, som De har givet hende!

— Nu vel! sagde Marillac; Lykken vil ikke være af lang Varighed for mig, men den er i det Mindste kommen! — Og et Glædessmiil sammentrak hans blege Læber og straalede et Øieblik fra hans næsten udslukte Øine, thi Feberen forlod ham.

— Velsign mig, min Fader, tilføiede han, og gid Døden snart vil komme, thi ellers vilde jeg holde for fast ved Livet! . . .

Præsten lagde sine Hænder paa den Saaredes Hoved og fremsagde Syndsforladelsens Ord. Louise bøiede sit Hoved under denne velsignende Haand og syntes at ville tage Deel i den Tilgivelse, der vilde komme fra Himlen, da Gouverneuren paany traadte ind i Værelset, fulgt af en høi Mand med Kyrads, Støvler og Sporer. Det var la Houdiniere, Cardinalens Gardecapitain. Den unge Page ledsagede dem.

Da de saae Skriftefaderen forrette den hellige Handling, kastede Pagen, Capitainen og Gouverneuren sig paa Knæ, og satte foran dem paa Gulvet, den Ene sin Hue, den Anden sin Hjelm, den Tredie sin Fjederhat. Alle tre foldede Hænderne og holdt sig rolige.

Da Præsten var færdig med at tale, stod la Houdiniere atter op, gik lige hen til Marillac og overrakte ham med en noget forlegen Holdning en Depesche fra Cardinal-Hertugen.

Richelieu fritog Greven for den Dødsstraf, han havde fortjent efter Forordningen om Dueller, og dømte ham blot til nogle Aars Fængsel.

Da Marillac hørte dette Budskab, reiste han sig overende, og tiltalte la Houdiniere med en svag Stemme, hvorigjennem der dog trængte en spottende og munter Tone.

— Capitain, sagde han til ham, bring Hans Eminence min Hilsen, men, ved Gud! man maa tilstaae, at jeg er uheldig, naar det gjælder om at adlyde Cardinalens Villie! Han vil, at jeg skal leve i Bastillen, og jeg forlader den . . . snart! . . . han havde befalet mig at falde for Corbie; at opfylde hans Befaling har været mig umuligt; nu befaler han mig at leve, . . . og . . . jeg dør! . . .

Marillac var faldet tilbage paa sit Leie. Han fæstede derefter sit Blik paa Monseigneur og Louise; han sagde endnu nogle Ord, medens han lænede sin Haand paa Pagens Hoved, der henflød i Taarer; han anbefalede ham til sin Kones og Greven af Maures Omsorg; derpaa lukkedes hans Øine. En Time efter var hans Hjerte ophørt at slaae.

Den næste Dag reiste Ludvig den Trettende og Richelieu fra Paris for at forene sig med la Meilleraie under Hesdins Mure. Cinq-Mars var med paa Reisen. Fra dette hæderlige Feldtog vendte la Meilleraie tilbage som Marschal af Frankrig, Cinq-Mars som Kongens Yndling, og Richelieu mægtigere end nogensinde tidligere!

Slutning.

Fire Aar efter strømmede hele Paris's Folkemængde til Landsbyen St. Denis, hvis Gader vare behængte med sort Klæde, fra hvilket man kun hist og her saae en Fakkel af hvidt Vox træde frem. Kirken, som ogsaa var betrukken med Sort og smykket med mørke Vaabenskjolde, hævede sig som en uhyre Katafalk med en mindre indeni sig. Og midt imellem Mængdens Støien, Orgelets sidste Toner og de Tilstedeværendes Bønner hørte man inde fra Sacristiet en Vaabenherold raabe:

— Herr Stor-Kammerherren, bring Frankrigs Banner! — Herr Hertug af Luynes, bring Retfærdighedens Haand! — Herr Hertug af Ventedour, bring det kongelige Scepter! — Herr Hertug af Uzez, bring den kongelige Krone!

Og da de havde bragt dem, lagde man dem med Undtagelse af Banneret ned i Gravkapellet, og Kongens ferten Huushovmestre kastede deres med Flor omvundne Stave derned, og Hertugen af la Tremouille satte sin derned med den ene Ende, bøiede sit Hoved, og mumlede sagte disse Ord:

— Kongen er død!

Nu vendte den Øverste af Vaabenherolderne sig til Folket, og gjentog tre Gange: Kongen er død! Derpaa hævede Frankrigs Banner, der hidtil havde hældet mod Jorden, sig pludselig vaiende i veiret, og la Tremouille sagde, idet han atter hævede Hovedet:

— Leve Kong Ludvig den Fjortende, Konge af Frankrig og Navarra!

Og det Raab: Leve Kongen! blev gjentagen af de fornemme Herrer og af Folket og af den Skare, som holdt Gaderne og Veiene besatte, bragte Kirkens Hvælvinger til at gjenlyde, og forplantede sig som en Støvsky langs Landeveien til Gadehjørnerne i Hovedstaden, hvor det for Parisierne blev et nyt Signal til Fester og Fornøielser.

Cardinalen var gaaet forud for sin Herre til Graven.

I den Skare, som stod opmærksom og nysgjerrig ved St. Denis for at see Tropperne og den af Skarlagen og Guld straalende høie Geistlighed drage forbi, og Parlementet i sin med Foerværk forsynede Dragt, og Capucinermunkene med deres tunge, tornekronede Trækors, og de femhundrede Fattige, Alle klædte i Sort og med et Voxlys i Haanden, med deres Foged i Spidsen, befandt sig et smukt ungt Menneske, en Gardesergeant med et venligt og muntert Ansigt.

Med den ene Haand i sin galonnerede Troie, med den anden snoende paa sine begyndende lyse Knebelsbarter, lod han sit Blik glide hen over den dobblete Række af Mennesker, for at opdage smukke Pigeansigter, da hans Øie med Interesse standsede ved en endnu ung Qvinde, hvis lidende og nedtrykte Træk røbede langvarige Sorger, saavelsom Sygdom.

Den Mand, paa hvis Arm hun meisommelig støttede sig, syntes som hun fortæret af hemmelige Sorger, og hans uordentlige Dragt og Haar og hele hans forsømte Ydre nødte Sergeanten til flere Gange at undersøge ham, førend han i ham kunde gjenkjende denne unge Maler, hvem han for kort siden havde seet prydet med alle Na-

turens Gaver, med aaben Pande, straalende Øine og saa omhyggelig for sin simple, med smagfulde Paaklædning.

Hans Nærværelse vakte i den unge Soldats Hjerte smertelige Erindringer, der dog ikke vare ham uvelkomne. Han trængte sig igjennem Skaren, naaede Kunstneren, og idet han fortrolig slog ham paa Skulderen, sagde han til ham:

— Gjenkjender Mester Lesueur ikke en fordums Tjener af Greven af Marillac?

Ved at høre dette Navn nævne viste Lesueur en heftig Bevægelse; Blodet steg ham til Hovedet. Den syge Pige, som endnu bestandig lænede sig paa hans Arm, men nu stod bagved ham, hævede hurtigt Hovedet iveiret og lagde en Finger paa sin Mund.

— Ja, jeg har bevaret Erindringen om Dem, svarede Lesueur; man kaldte Dem Monseigneur, jeg har kun kjendt Dem under dette Navn.

— Antonio de Pesmes, sagde den unge Mand, for Øieblikket Sergeant i Garden!

Og idet han tog til Hatten, trykkede han den med en stolt Mine fastere paa Hovedet. Men den stumme Bøn, man havde henvendt til ham, om ikke at nævne Marillacs Navn, bragte ham i fuldkommen Forlegenhed, thi han havde kun nærmet sig Lesueur for at faae den Glæde at tale om sin fordums Herre.

Efter nogle usammenhængende Ytringer spurgte han Lesueur, da han ikke vidste, hvorledes han skulde bringe en Samtale istand:

— Er De gift?

— Nei! svarede Kunstneren med en vis Bitterhed, som om dette Spørgsmaal fornærmede ham, men da han kastede et Blik paa sin Ledsagerinde, som holdt Hovedet bøiet mod Jorden, maaskee paa Grund af sine Smerters Forøgelse, tilføiede han:

— Endnu ikke.

Og disse Ord oplivede den Syge.

Snart efter trykkede Antonius de Pesmes Malerens Haand og fjernede sig. Lesueur vendte tilbage til sin nye Bolig nærved St. Denis.

Hvem var denne Qvinde, hvis Skjebne for Fremtiden syntes knyttet til hans? Det var hende, som havde forladt Alt for at komme og yde ham sin Pleie og Bistand under hans sjælelige og legemlige Lidelser, hende, som først havde elsket ham af Erkjendtlighed, som under hans Reise i Dauphiné havde kjøbt hans Malerier, vaaget over hans Atelier og vedligeholdt dets nette Udseende for at berede ham en Overraskelse ved Hjemkomsten! Og hun havde bevaret sin Taushed herover! ... Endydermere var hun, som et Mønster paa Hengivenhed, der næsten overgik menneskelige Kræfter, bleven hans Fortrolige og havde hjulpet ham ved hans Kjærlighedsforbindelse, medens hun selv nærede en ulægelig Lidenskab for ham! Og efter hans sidste Ulykke var hun atter kommen til ham for at pleie ham, for at beklage ham, for at trøste ham. I fire Aar havde hun været hans Pige, hans Søster, hans Veninde! Nu vovede Johanne at tragte efter et høiere Navn, men hun var bragt paa Gravens Bred ved en arvelig Brystsyge, hvoraf ogsaa hendes Moder var død ung. Der var i hendes Ønske kun det ærgjerrige Haab, at hun kunde faae en Gravskrift med de Ord: — Eustache Lesueurs Hustrue. —

Kunstneren gjorde endnu Modstand, men der var ingen Tid at spilde.

Ligesom for Marillac skulde Ægteskabet for Lesueur kun blive en Ceremonie, men den Ene havde deri kun søgt en Løftestang til at hæve sig og forskaffe sig Formue og Æresbevisninger, den Anden saae deri kun et Middel til at betale en saa trofast Hengivenhed med.

Den, der havde været elsket af den adelige Grevinde, af en Konges henrivende Favoritinde, gav den fattige Pige sit Navn. Dette Navn fik Johanne paa sin Dødsseng, men hun bar det kun een Dag.

I disse fire Aar havde Erindringen om Louise ikke et eneste Øieblik forladt Kunstnerens Sjæl, men dengang var Louise allerede Nonne i Klosteret la Visitation. Hun levede der, og forsøgte paa, efter den dydige Mademoiselle de la Fayettes Exempel, taalmodigen at bære sin Skjæbne, og hendes Tid henrandt under Bønner foran den hellige Jomfrues Billede i Kapellet.

Efter at have lukket Johannes Øine gik Eustache Lesueur i et Kartheuserkloster, hvor han døde ung.

Der udførte han St. Brunos Gallerie. I denne lange Række af Mesterværker er der visse yndige Træk, et naivt Physionomie, der imod hans Villie ofte gjentoge sig under hans Pensel. Denne unge Pige, der knæler foran Alteret, denne unge Messedreng, som med bøiet Hoved holder en Fakkel, denne Engel, som stiger ned fra Himlen for at hilse den hellige Mand, have Alle tre Louises Ansigt!

Ende.

Kjøbenhavn. Redigeret, udgivet og forlagt af L. Jordan. Trykt i det Nissenske Bogtrykkeri.